ANNE RICE

Lasher

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RICE, ANNE
Lasher / Anne Rice; trad.: Cristina Tache. –
București: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-103-094-8; ISBN (13) 978-973-103-094-4
I. Tache, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANNE RICE
Lasher
© 1993 by Anne O'Brien Rice
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
CRISTINA TACHE

Fotografia copertei
FLORICA ZAHIU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

noiembrie 2006

ISBN (10) 973-103-094-8
ISBN (13) 978-973-103-094-4

Pentru toți cu dragoste,

Stan Rice,
Christopher Rice
și

John Preston
Vicky Wilson
cu mulțumiri pentru curajul, vizionarismul și sufletul ei

Pentru bunica mea, Patricia O'Brian Harberson,
doamna cu unimă iubitoare care m-a dus la biserică
și
În memoria lui Alice Allen Davian,
sora mamei mele care mi-a dăruit atît de mult

Cu șaua a venit purceaua,
Purcelușul leagănul a legănat,
Farfuria peste masă a săltat
Ca să vadă oala cum polonicu' a-nghițit,
Frigarea ce-n dosul ușii ședea
Făcălețu' a aruncat pe podea
„Mă, neispraviților!", a strigat grătarul,
„Păi, nu știți?
Eu sînt șeful aici,
Aduceți-i la mine!"

MAMA GÎSCĂ

1

La început a fost vocea Tatei.

– Emaleth! şoptea lîngă pîntecul Mamei ei în timp ce Mama dormea. Şi apoi îi cînta ei, cîntecele lungi ale trecutului. Cîntece din valea de la Donnelaith şi despre locul unde se vor duce cîndva împreună, şi cum se va naşte ea ştiind tot ce ştia şi Tata.

– Este calea noastră, îi spunea în limba aceea ciudată pe care ceilalţi n-o înţelegeau.

Pentru ceilalţi suna ca un zumzăit sau ca un şuierat. Era limbajul lor secret, pentru că ei auzeau silabele pronunţate prea repede, pe care ceilalţi nu le sesizau. Îşi cîntau tare unul altuia. Emaleth aproape că putea s-o facă, aproape că putea vorbi...

– Emaleth, draga mea Emaleth, fiica mea, Emaleth, tovarăşa mea!

Tata o aştepta. Trebuia să crească rapid şi să crească puternică pentru Tata. Cînd va veni timpul, Mama va trebui s-o ajute. Trebuia să bea laptele Mamei.

Mama dormea. Mama plîngea. Mama visa. Mama era bolnavă. Şi cînd Mama şi Tata se certau, lumea tremura. Emaleth cunoştea spaima.

Dar după aceea venea Tata întotdeauna, îi cînta, reamintindu-i că vorbele cîntecului erau prea rapide pentru ca Mama să înţeleagă. Melodia îi dădea lui Emaleth sentimentul că lumea minusculă şi rotundă în care trăia se mărise, iar ea plutea într-un loc fără limite, leganată încoace şi încolo de cîntecul Tatei.

Tata îi spunea poezii frumoase, mai ales cuvinte care rimau. Poeziile astea rimate îi dădeau fiori lui Emaleth. Își întindea picioarele și brațele, întorcea capul în toate direcțiile, ce bine o făceau să se simtă versurile rimate!

Mama nu-i vorbea lui Emaleth. Mama nu trebuia să știe că Emaleth este acolo. Emaleth era micuță, spunea Tata, dar perfect formată. Emaleth avea deja părul lung.

Dar cînd Mama vorbea, Emaleth o înțelegea; cînd Mama scria, Emaleth vedea cuvintele. Emaleth auzea șoaptele dese ale Mamei. Știa că Mamei îi este frică. Uneori vedea visele Mamei. Vedea chipul lui Michael. Vedea lupte. Vedea chipul Tatei așa cum îl vedea Mama și asta o întrista pe Mama.

Tata o iubea pe Mama, dar Mama îl supăra grozav, și cînd o lovea pe Mama, Mama suferea, uneori chiar cădea, și Emaleth striga sau încerca să strige. Dar Tata venea întodeauna după aceea, în timp ce Mama dormea, și spunea că Emaleth nu trebuie să se teamă. Că vor merge împreună în cercul de pietre de la Donnelaith, și apoi îi spunea povești din vremurile de demult, cînd toți cei frumoși trăiau pe o insulă, și era Paradisul, înainte să vină ceilalți și spiridușii.

Tristă și dureroasă – slăbiciunea oamenilor și tragedia spiridușilor; oare nu-i mai bine să fie toți alungați de pe Pămînt?

– Îți spun lucrurile pe care le știu acum. Și cele care mi-au fost spuse, spunea el. Și Emaleth vedea cercul de pietre și silueta înaltă a Tatei cum era acum, ciupind toate corzile harfei deodată. Toata lumea dansa. Îi vedea pe spiriduși ascunzîndu-se în întuneric, plini de ură și supărați. Nu-i plăceau și nu voia ca ei să se furișeze în oraș. Ne urăsc din instinct, spunea Tata despre spiriduși. Și cum ar putea să nu ne urască? Dar acum nu mai au nici o importanță. Sînt doar rămășițe ale unor vise care s-au stins fără a deveni realitate.

Acum este ora! Ora pentru Emaleth și pentru Tata.

Îl vedea pe tata în zilele de demult, cu brațele întinse. Era Crăciunul și valea îngustă dintre munți era plină de zăpadă. Pinii erau aproape. Oamenii înălțau imnuri. Lui Emaleth îi plăcea

sunetul vocilor care se înălțau și coborau. Erau atît de multe lucruri pe care trebuia să le vadă și să le învețe mai tîrziu!

– Iubita mea, dacă vom fi despărțiți, vino în vale la Donnelaith. O găsești. Poți să faci asta. Oamenii o caută pe Mama. Oameni care ne-ar dezbina. Dar să nu uiți, te vei naște în această lume știind tot ceea ce trebuie să știi. Acum poți să-mi răspunzi?

Emaleth încerca, dar nu putea.

– Taltos, spunea el, și sărută pîntecul Mamei. Te aud, draga mea, te iubesc. Și cît timp Mama dormea, Emaleth era fericită, pentru că atunci cînd se trezea, Mama plîngea.

– Crezi că nu l-aș ucide într-o clipă? îi spunea Tata Mamei. Se certau din cauza lui Michael. L-aș omorî, uite-așa! Dacă mă părăsești, ce te face să crezi că n-o s-o fac?

Emaleth îl văzuse pe acest Michael pe care Mama îl iubea și Tata nu. Michael locuia la New Orleans într-o casă grozavă. Tata voia să se întoarcă la casa aceea grozavă. Voia s-o aibă, era casa lui și-l supăra foarte tare faptul că Michael era acolo. Dar știa că trebuie să aștepte momentul potrivit. Emaleth trebuia să vină la el, înaltă și puternică. Trebuia să fie Începutul. Voia să vină împreună în valea din Donnelaith. Începutul era totul. Nimic nu era dacă nu exista un început.

Vei reuși, fata mea!

Taltos.

Nu mai trăia nimeni în Donnelaith. Dar ei vor locui acolo; Tata și Emaleth și copiii lor. Sute de copii. Va deveni altarul Începutului. „Bethlehemul nostru", îi șoptea el. Și acela va fi începutul tuturor timpurilor.

Era întuneric. Mama, cu fața îngropată în pernă striga „Michael, Michael, Michael".

Emaleth știu cînd a răsărit soarele.

Totul avea o culoare mai strălucitoare, și a văzut mîna Mamei sus, deasupra ei, întunecată și subțire și imensă, acoperind întreaga lume.

BIBLIOTECA

2

Casa era acum scufundată în întuneric. Maşinile plecaseră, şi doar o lumină ardea în ferestra lui Michael Curry, în vechea cameră în care murise verişoara Deirdre. Mona înţelegea exact ce se întîmplase în această seară şi trebuia să recunoască faptul că era bucuroasă. Aproape că plănuise asta, aproape...

Îi spusese tatălui ei că va pleca înapoi la Metairie cu unchiul Ryan, cu verişoara Jenn şi cu Clancy, dar unchiului Ryan nu-i spusese. Iar unchiul Ryan plecase demult, crezînd – „ca toată lumea, de altfel" – că Mona se întorsese acasă, pe Amelia Street, cu tatăl ei, ceea ce bineînţeles că ea nu făcuse.

Fusese în cimitir şi pierduse pariul că David n-o va face cu ea, chiar acolo, în noaptea de Lasata Secului, în faţa mormîntului familiei Mayfair. David o făcuse! Nu chiar atît de grozav de fapt, dar pentru un puşti de 15 ani n-a fost rău. Şi Monei îi plăcuse – să se furişeze cu el, teama lui şi emoţia ei, să se cţţere împreună pe zidul văruit al cimitirului şi să se strecoare printre aleile străjuite de cavouri înalte de marmură. Să se întindă pe poteca cu pietriş, în umezeală şi frig, nu fusese chiar puţin lucru, dar o făcuse, netezindu-şi fusta sub ea pentru ca el să-i poată scoate chiloţii fără să se murdărească.

– Fă-o odată! îi spusese lui David, care în clipa aceea nu mai avea deloc nevoie de încurajare sau de ordine directe. Privirea ei rămăsese fixată deasupra lui, spre cerul înnorat, la singura stea vizibilă, iar apoi îşi lăsase ochii să se mişte în sus pe zidul cu mici pietre funerare dreptunghiulare, spre numele: *Deirdre Mayfair.*

Şi pe urmă David terminase. Pur şi simplu.

– Nu-ţi este frică de nimic, spusese el după aceea.

– Adică ar trebui să-mi fie frică de tine? Se ridicase în capul oaselor, trişase, nici măcar nu pretinsese că îi plăcuse, încinsă şi, de fapt, neplăcîndu-i vărul David prea mult, dar totuşi mulţumită că lucrul ăsta fusese făcut.

Misiune îndeplinită, avea să scrie mai tîrziu în calculator, în fişierul secret \WS\MONA\AGENDA, acolo unde îşi stocase toate confesiunile legate de triumfurile pe care nu le putea împărţi cu nimeni pe lumea asta. Nimeni nu putea să-i „spargă" calculatorul, nici chiar unchiul Ryan sau vărul Pierce, pe cei doi îi prinsese de mai multe ori umblîndu-i în calculator şi căutîndu-i prin diferite fişiere

„Ce mai piesă, Mona!" Era doar cea mai rapidă clonă de pe piaţă a unui IBM 386, cu maximum de memorie şi maximum de hard drive. Ah, cît nu ştiau oamenii despre calculatoare! Mona era mereu uimită. Ea însăşi afla mai multe despre ele în fiecare zi.

Da, acesta era un moment la care doar calculatorul va fi martor. Poate va începe să fie un fapt obişnuit, acum că mama şi tatăl ei chiar că beau pînă nu mai puteau. Şi erau atîţia din familia Mayfair care trebuiau cuceriţi. De fapt, planul ei nici nu includea în acest moment pe cineva care să nu facă parte din familia Mayfair, bineînţeles, cu excepţia lui Michael Curry, dar şi el era acum, categoric, un Mayfair. Întreaga familie îl controla.

Michael Curry, în casa aceea, singur. Imaginează-ţi! Era seara de Lăsata Secului, 10 p.m., la trei ore după Comus, şi Mona Mayfair era de una singură la intersecţia dintre First şi Chestnut, uşoară ca o fantomă, privind spre casa aceea, avînd la dispoziţie toată noaptea, blîndă şi întunecată.

Taică-său era sigur leşinat pînă acum; de fapt, probabil că cineva îl dusese acasă cu maşina. Ar fi un miracol să fi putut merge pe jos cale de treisprezece străzi pînă la intersecţia dintre Amelia Street şi St. Charles Street. Era atît de beat încă dinainte de Comus, încît şedea chiar pe refugiul de pe St. Charles, cu genunchii adunaţi la gură, ţinînd în mîini o sticlă goală de Southern

Comfort, bînd chiar în fața unchiului Ryan și a mătușii Bea și a oricui catadicsea să se uite la el, și spunîndu-i Monei în termeni categorici să-l lase în pace.

Mona n-avea nimic împotrivă. Michael Curry o ridicase ca și cum n-ar fi cîntărit nimic și o ținuse pe umerii lui pe toată durata paradei. Ce bine se simțise să-l călărească pe bărbatul acela puternic, cu o mînă în părul lui negru, moale și cîrlionțat. Îi plăcuse senzația pe care i-o dădea fața lui lipită de coapsele ei, și îl mîngîiase doar puțin, atît cît îndrăznise, iar mîna stîngă și-o lăsase să se odihnească pe obrazul lui.

Ce mai tip, Michael Curry! Iar taică-său, mult prea beat ca să observe ceva din ceea ce făcea ea!

Cît despre mama Monei, leșinase în după-amiaza zilei de Lăsata Secului. Un alt miracol ar fi fost dacă s-ar fi trezit să vadă Comus trecînd prin intersecția dintre St. Charles și Amelia Street. Bunica Evelyn era desigur acolo, tăcută ca de obicei, dar ea era trează. Știa ce se întîmplă. Dacă Alicia ar da foc patului, bunica Evelyn ar putea striga după ajutor. Și chiar nu mai puteai s-o lași singură pe Alicia!

Treaba era că totul era tăinuit. Nici chiar mătușa lui Michael, Vivian, nu era acasă, pe First Street. Se dusese să petreacă noaptea în centru, cu mătușa Cecilia. Mona le văzuse plecînd imediat după paradă. Iar Aaron Lightner, misteriosul om de știință, o luase din loc cu mătușa Bea. Mona îi auzise cînd puneau totul la cale. Mașina ei? A lui? Gîndul că Beatrice Mayfair era împreună cu Aaron Lightner o făcea pe Mona fericită. Aaron Lightner lepădase de pe umeri zece ani cînd era în preajma lui Beatrice, iar ea era tipul de femeie căruntă care poate face bărbații să se uite lung oricînd și oriunde se duce. Dacă se ducea la Walgreen's, bărbații erau permanent gata s-o ajute. Sau vreun gentleman îi cerea sfatul în legătură cu vreun șampon bun împotriva mătreții. Era aproape ca o glumă felul în care mătușa Bea atrăgea bărbații, dar Aaron Lightner era un bărbat pe care îl voia, și asta era ceva nou.

Dacă fata aia bătrînă, Eugenia, se găsea era acolo, era în ordine, pentru că era ascunsă în cel mai îndepărtat dormitor aflat

în partea din spate, şi se zice că după ce-şi bea obişnuitul pahar de vin de Porto seara, nimic n-o mai putea trezi din somn.

Practic nimeni în casa aceea, cu excepţia bărbatului dorit de ea. Şi acum că Mona cunoştea istoria Vrăjitoarelor Mayfair, acum că în sfîrşit pusese mîna pe lungul document al lui Aaron Lightner, nu era chip s-o mai ţii departe de First Street! Bineînţeles că avea nişte întrebări despre ceea ce citise; treisprezece vrăjitoare care se trăgeau dintr-un sat scoţian numit Donnelaith, unde prima, o biată femeie iscusită fusese arsă pe rug în 1659. Era exact tipul de poveste suculentă la care să visezi. În fine, ea visa oricum.

Dar în saga aceea lungă de familie, existau lucruri care aveau pentru ea un înţeles special, iar vasta istorisire privind viaţa lui *oncle* Julien fusese partea cea mai fascinantă dintre toate.

Chiar şi propria mătuşă a Monei, mătuşa Gifford, era departe de New Orleans în seara asta, în casa ei din Destin, statul Florida, ascunzîndu-se de toţi şi de toate, şi făcîndu-şi griji pentru tot clanul. Gifford implorase toată familia să nu se ducă la casă de Lăsata Secului. Biata tanti Gifford! Interzisese în casa ei şi chiar în propria conştiinţă *Istoria Vrăjitoarelor Mayfair*, elaborată de Talamasca. „Nu cred în lucrurile astea!"

Mătuşa Gifford trăia şi respira teamă. Era surdă la poveştile din trecut. Biata Tanti Gifford putea să fie în preajma bunicii Evelyn abia acum, fiindcă bunica Evelyn nu mai spunea aproape nimic. Mătuşii Gifford nu-i plăcea nici măcar să spună că este nepoata lui Julien.

Uneori Mona simţea o tristeţe atît de profundă şi fără speranţă în legătură cu mătuşa Gifford, că aproape izbucnea în lacrimi. Mătuşa Gifford părea să sufere pentru întreaga familie, şi nimeni nu era mai îndurerat în legătură cu dispariţia lui Rowan Mayfair decît ea. Nici măcar Ryan. În adîncul sufletului, mătuşa Gifford era o fiinţă tandră şi iubitoare, şi nu era nimeni mai potrivit ca ea cînd aveai de discutat chestiuni practice de viaţă – vestimentaţie pentru o şcoală de dans; dacă să te epilezi pe picioare sau nu încă; ce parfum este mai potrivit pentru o fată de

treisprezece ani? (Laura Ashley Nr.1.) Şi astea erau prostiile de care Mona nu avea habar, cel mai adesea.

Ei, şi ce-o să facă Mona, acum că era în oraş în seara de Lăsata Secului, liberă, şi nimeni nu ştia sau nu ar putea afla vreodată? Sigur că ştia. Era pregătită. First Street era a ei! Era ca şi cum casa impunătoare şi întunecată şi coloanele ei albe îi şopteau „Mona, Mona! Vino! Aici a trăit şi a murit *oncle* Julien. Asta este casa vrăjitoarelor şi tu eşti vrăjitoare, Mona, la fel de sigur ca oricare dintre ele! Aici este locul tău!"

Poate că însuşi *oncle* Julien îi vorbea. Nu, era doar o fantezie. Cu o imaginaţie ca a Monei puteai să auzi şi să vezi orice doreşti.

Dar cine putea şti? Odată intrată, poate chiar va vedea fantoma lui *oncle* Julien! Ah, ar fi absolut minunat. Mai ales dacă ar fi acelaşi *oncle* Julien, blajin şi glumeţ, la care visa ea fără încetare.

Traversă intersecţia umbrită de crengile întunecate şi grele ale stejarilor, care formau parcă un acoperiş, şi se căţără rapid pe gardul vechi din fier-forjat. Îşi dădu drumul anevoie în tufişurile dese şi în begoniile din curte, iar senzaţia frunzelor umede şi reci care îi atingeau faţa îi displăcu. Îşi trase în jos fusta roz şi, în vîrful picioarelor, se strecură de pe pămîntul jilav pe aleea pavată cu dale de piatră.

Ardeau lumini palide de o parte şi de alta a uşii mari de la intrare. Veranda era în întuneric, iar balansoarele abia se zăreau, aşa cum erau vopsite în negru, ca să se asorteze cu obloanele. Grădina părea că se strînge în jurul casei, forţîndu-şi drum înăuntru.

Casa în sine i se părea ca întotdeauna, frumoasă, misterioasă, ademenitoare, deşi trebuia să recunoască în străfundurile inimii că-i plăcuse mai mult pe vremea cînd era o ruină plină de pînze de păianjen, înainte să vină Michael cu ciocanul şi cuiele. Îi plăcea cînd mătuşa Deirdre şedea la nesfîrşit pe un balansoar, pe veranda laterală, iar viţa ameninţa să înghită locul cu totul.

Bineînţeles că Michael salvase casa, dar, o, ce mult i-ar fi plăcut să intre înăuntru măcar o dată cît încă mai era o ruină! Ştia tot despre cadavrul găsit în pod. Ani de zile le auzise pe mama ei şi pe mătuşa Gifford certîndu-se în legătură cu asta. Mama

Monei avea doar treisprezece ani cînd o născuse, iar mătuşa Gifford fusese acolo de cînd îşi amintea Mona.

De fapt, fusese o vreme cînd Mona nu mai era sigură cine este mama ei – Gifford sau Alicia. Şi pe urmă mai era bunica Evelyn, care o ţinea mereu pe Mona în poală, şi – deşi nu era prea vorbăreaţă – îi cînta cîntecele acelea vechi şi triste. Gifford părea alegerea logică pentru a fi considerată mamă, deoarece la vremea aceea Alicia era deja o beţivă notorie, dar Mona ştiuse exact cine este mama ei. Mona era stăpîna casei din Amelia Street.

În zilele acelea vorbiseră mult despre cadavrul din pod. Vorbiseră despre verişoara Deirdre, moştenitoarea, care era catatonică şi se topea pe picioare. Vorbiseră despre toate misterele din First Street.

Prima oară cînd Mona venise în casa din First Street – chiar înainte de căsătoria lui Rowan cu Michael – îşi imaginase că va mai putea simţi mirosul cadavrului aceluia. Voise să se ducă sus şi să-şi pună mîinile pe locul acela. Michael Curry renovase casa, şi acolo, sus, erau muncitori care vopseau. Mătuşa Gifford îi spusese Monei „Stai liniştită!" şi-i aruncase o privire încruntată de fiecare dată cînd Mona încercase să plece în explorare.

Fusese o adevărată minune să vadă munca lui Michael Curry. Mona visa să se întîmple cîndva acelaşi lucru cu casa de la intersecţia dintre St. Charles şi Amelia Street.

Ei bine, Mona se va duce acum în camera aceea de la etajul al treilea. Şi, datorită istoriei, ştia şi cine fusese cel mort, un tînăr detectiv din Talamasca, pe care îl chema Stuart Townsend. Nu era încă limpede cine îl otrăvise pe bărbat. Dar Mona putea să pună pariu că fusese unchiul Cortland, care de fapt nici nu-i era unchi, ci stră-stră-străbunic, şi asta era una dintre cele mai nostime enigme din istoria familiei pe care trebuia să o desluşească.

Miresme. Voia să cerceteze celălalt miros – parfumul care plutea pe hol şi în camera de zi din First Street. Acela nu avea nimic în comun cu un cadavru. Mireasma care anunţase dezastrul de Crăciun. Odoarea aceea pe care nimeni altcineva nu

părea s-o simtă, doar dacă mătușa Gifford nu mințise cînd a întrebat-o Mona.

Mătușa Gifford făcea asta. Nu recunoștea că „vede lucruri" sau că simte mirosuri stranii. „Nu-mi miroase a nimic!" spusese cu enervare. În fine, poate că era adevărat. Cei din familia Mayfair puteau să citească gîndurile altora mai mereu, dar se pricepeau de minune să se împiedice unul pe altul.

Mona voia să atingă totul. Voia să caute patefonul. Nu-i păsa de perle. Voia patefonul. Și voia să afle MARELE SECRET DE FAMILIE – ce se întîmplase cu Rowan Mayfair în ziua de Crăciun. De ce îl părăsise Rowan pe proaspătul ei soț, Michael? Și de ce îl găsiseră înecat în piscina cu apa rece ca gheața? Aproape mort. Toți credeau că după asta avea să moară, cu excepția Monei.

Sigur că Mona putea să presupună ce se întîmplase, la fel ca toți ceilalți. Dar voia mai mult decît atît. Voia versiunea lui Michael Curry. Și, pînă în prezent, nu exista o astfel de versiune. Dacă spusese cuiva ce se petrecuse în ziua de Crăciun, acela era prietenul său, Aaron Lightner, din Talamasca, care n-ar fi spus nimănui altcuiva. Dar oamenilor le era prea milă de Michael ca să insiste. Credeau că avea să moară din cauza celor ce i se întîmplaseră.

În seara de Crăciun, Mona reușise să intre în rezerva lui de la terapie intensivă și-l ținuse de mînă. N-avea să moară. Da, e adevărat că avea leziuni la inimă, pentru că încetase să respire mult timp în apa rece, și trebuia să se odihnească pentru ca leziunile să se vindece, dar nici gînd să moară, a știut asta de îndată ce i-a luat pulsul. Și cînd l-a atins a fost mai degrabă ca și cum ar fi atins un Mayfair. Era ceva la el, acel ceva în plus pe care cei din familia Mayfair îl au întotdeauna. Putea să vadă fantome, și ea știa asta. *Istoria Vrăjitoarelor Mayfair* nu-i includea pe el și pe Rowan, dar ea știa. Se întreba dacă el avea să spună adevărul despre asta. Adevărul e că auzise chiar niște șușoteli înnebunitoare cum că ar fi făcut asta.

Ah, atîtea de aflat, atîtea de descoperit! Şi faptul că avea treisprezece ani era ca o glumă proastă la adresa ei. După cum vedea ea lucrurile, nu era cu nimic mai prejos la 13 ani decît fusese vreodată Ioana d'Arc. Sau Caterina de Siena. Sigur, cele două erau sfinte, dar „la mustaţă". Erau aproape vrăjitoare.

Şi ce zici de Cruciada Copiilor? Dacă ea ar fi fost acolo, ar fi reciştigat Pămîntul Sfînt, îşi închipuia Mona. Ce-ar fi dacă ar declanşa chiar acum o revoltă naţională a geniilor de treisprezece ani – să ceară dreptul de a vota pe bază de inteligenţă, permis de conducere imediat ce corespundeai şi vedeai peste bordul maşinii. Ei, multe din astea vor trebui să aştepte.

Problema era că, în seara asta, cînd se întorceau pe jos de la parada Comus, îşi dăduse seama că Michael era destul de puternic ca să se culce cu ea; numai dacă ar reuşi să-l convingă s-o facă, ceea ce nu avea să fie un lucru uşor.

Bărbaţii de vîrsta lui Michael posedau cea mai bună combinaţie de conştiinţă şi autocontrol. Cu un bătrîn, ca unchiul ei, Randall, asta fusese simplu, iar puştii, cum era vărul ei, David, erau o nimica toată.

Dar o puştoaică de treisprezece ani să se ţină după după Michael Curry? Era ca şi cînd ai lua cu asalt Everestul, se gîndea Mona zîmbind. „O s-o fac, chiar dacă ar fi să mor!" Şi poate că, atunci cînd l-ar avea, ar şti ce ştia el despre Rowan, de ce Rowan şi el se certaseră în ziua de Crăciun, şi de ce dispăruse Rowan. La urma urmelor, asta nu însemna cu adevărat că o trăda pe Rowan. Rowan fugise cu cineva, era aproape sigur, şi toţi cei din familie, fie că vorbeau despre asta sau nu, se temeau îngrozitor pentru Rowan.

Nu că Rowan ar fi murit; era ca şi cum ar fi plecat undeva şi ar fi lăsat uşa de la hambar deschisă. Şi acum venea Mona, nebună după Michael Curry, bărbatul ăsta uriaş ca un marmut păros.

Pentru o clipă, Mona s-a uitat fix la uşa gigantică de la intrare, gîndindu-se la toate fotografiile de familie pe care le văzuse acolo de-a lungul anilor. Portretul lui *oncle* Julien încă mai era atîrnat în casa din Amelia Street, deşi mama Monei trebuia

să-l dea jos ori de cîte ori venea mătușa Gifford, iar lucrul ăsta era o insultă groaznică pentru bunica Evelyn. Rareori spunea bunica Evelyn un cuvînt – doar scoasă din reveria ei de grija teribilă pentru Mona și pentru mama Monei, de teama că Alicia chiar ajunsese, în cele din urmă, pe moarte din cauza băuturii, că Patrick era atît de dus încît nici măcar nu știa exact cine este.

Așa cum se holba la ușa de la intrare, Mona aproape avea impresia că îl vede pe *oncle* Julien, cu părul lui alb și cu ochii lui albaștri. Și cînd te gîndești că odată dansase cu bunica Evelyn acolo! Faptul nu fusese consemnat de Talamasca. Istoria trecuse peste bunica Evelyn, peste nepoatele ei, Gifford și Alicia, și peste singurul copil al Aliciei, Mona.

Dar ăsta era un joc pe care-l juca, de-a viziunile. *Oncle* Julien nu stătea în ușă. Trebuia să fie atentă. Viziunile alea nu erau ceva real. Dar realitatea era aproape, pe drum.

Mona a înaintat pe aleea pietruită pînă în partea laterală a casei, apoi din nou pînă la dalele de piatră, pe lîngă veranda de pe partea aceea, unde mătușa Deirdre șezuse, atîția ani, în balansoarul ei. Biata tanti Deirdre! Mona o văzuse de la gard de nenumărate ori, dar nu reușise niciodată să intre pe poartă. Și cînd te gîndești că acum știa povestea aia oribilă despre cum o drogaseră!

Acum veranda era curată și drăguță, și nu mai avea nici un paravan, deși unchiul Michael pusese înapoi balansoarul lui Deirdre și chiar îl folosea, ca și cum ar fi fost la fel de nebun ca ea, așa cum stătea acolo ore întregi, în frig. La ferestrele din camera de zi erau perdele din dantelă și cochete draperii din mătase. Ah, ce mai bogății!

Și aici, unde aleea cotea și se lărgea, aici căzuse și murise mătușa Antha, cu ani și ani în urmă. Vrăjitoare la fel de sortită neîmplinirii cum avea să devină și fiica ei, Deirdre, Antha își spărsese capul, iar din țeasta și din inima ei curseseră șuvoaie de sînge.

Acum nu era nimeni aici s-o oprească pe Mona să se lase în genunchi și să atingă cu mîinile chiar pietrele acelea. Preț de o secundă, i-a trecut prin cap că o vede pe Antha, fata de optsprezece

ani, cu ochi mari și morți, purtînd un colier de smaralde mînjit de sînge, în care se încîlciseră fire de păr.

Dar și asta era o închipuire! Nu puteai fi sigur că este altceva decît imaginația ta, mai ales cînd toată viața ai auzit povești, așa cum auzise Mona, și ai visat atîtea vise stranii. Mătușa Gifford, care suspina la masa din bucătărie, în Amelia Street, zicea:

– Casa aia este bîntuită, ascultați ce vă spun! N-o lăsați pe Mona să se ducă acolo!

– Prostii, Gifford, vrea să fie domnișoară de onoare la nunta lui Rowan Mayfair. E mîndră de asta.

Într-adevăr, se simțise mîndră. Cea mai grozavă nuntă din familie care a avut loc vreodată! Și Monei îi plăcuse la nebunie. Dacă mătușa Gifford n-ar fi fost cu ochii pe ea, Mona s-ar fi strecurat și ar fi scotocit casa toată chiar în după-amiaza aceea, în timp ce toți ceilalți se îmbuibau cu șampanie, vorbind despre lucruri obișnuite și făcînd speculații despre domnul Lightner, care încă nu le dezvăluise povestea lui.

Dar Mona nu ar fi participat deloc la nuntă, dacă bunica Evelyn nu s-ar fi ridicat de pe scaun și nu ar fi contrazis-o pe Gifford.

– Lasă copilul să ajungă la altar, spusese cu vocea ei șoptită și seacă. Avea nouăzeci și unu de ani acum. Și marele merit al faptului că nu vorbea aproape niciodată era că, atunci cînd bunica Evelyn o făcea, toți se opreau să asculte. Adică numai dacă nu mormăia.

Erau momente cînd Mona o ura pe mătușa Gifford pentru toate temerile ei și pentru grija ei, pentru privirea permanentă de groază de pe fața ei. Dar nimeni n-o putea urî cu adevărat pe mătușa Gifford. Era prea bună cu toți cei din jur, mai ales cu sora ei, Alicia, mama Monei, pe care toată lumea o credea un caz pierdut, pentru că fusese în spital de trei ori din cauza băuturii și degeaba, nu ajutase la nimic. Și, în fiecare duminică, fără greș, Gifford venea pe Amelia Street ca să facă puțină curățenie, să măture trotuarul și să stea cu bunica Evelyn. Îi aducea rochii Monei, căreia nu-i plăcea să meargă la cumpărături.

– Ştii, ar trebui să începi să te îmbraci ca o adolescentă acum, se oferise Gifford doar cu cîteva săptămîni în urmă.

– Mulţumesc, dar îmi plac rochiţele mele de fetiţă, spusese Mona, sînt ca un travesti pentru mine. Şi în plus, după părerea mea, majoritatea adolescenţilor arată ca nişte caraghioşi. Nu m-ar deranja dacă aş arăta la fel ca toţi ceilalţi, dar sînt cam scundă pentru asta.

– Păi, cupa de la sutien te dă de gol! Şi ştii, e greu să-ţi găseşti rochiţe de bumbac drăgălaşe suficient de largi.

– Acu' vrei să cresc, iar în clipa următoare vrei să mă port frumos. Ce sînt eu pentru tine, o fetiţă sau o problemă sociologică? Nu-mi place să semăn cu ceilalţi. Mătuşă Gif, ţi-a trecut vreodată prin minte că asemănarea poate fi distructivă? Uită-te la prezentatorii de ştiri din zilele noastre. Niciodată bărbaţii din capitala unei naţiuni nu s-au îmbrăcat exact la fel. Cravate, cămăşi, nuanţe de cenuşiu. E oribil!

– Responsabilitate, despre asta e vorba. Să te îmbraci potrivit vîrstei şi să te porţi ca pentru vîrsta ta. Nu faci nici una, nici alta, şi bineînţeles că vorbim despre două lucruri diferite. Tîrfa din Babilon cu fundă în păr nu e chiar o experienţă pentru o adolescentă.

Apoi Gifford tăcuse, şocată că spusese cuvîntul acela, *tîrfă*, cu obrajii arzîndu-i, cu mîinile împreunate şi cu părul negru, tuns scurt, încadrîndu-i faţa.

– Oh, Mona, draga mea, te iubesc!

– Ştiu, tanti Gif, dar, pentru numele lui Dumnezeu şi pentru tot ce avem noi sfînt, nu mai vorbi niciodată despre mine aşa!

Mona a rămas multă vreme în genunchi pe dalele de piatră, pînă cînd frigul a început să o pătrundă. Şi-a dat părul de pe umeri şi s-a asigurat că funda de satin era bine prinsă la spate. Unchiului Michael îi plăcea mult funda ei de satin, i-o spusese.

– Cîtă vreme Mona are funda, totul va fi bine, spusese în seara asta, cînd se duceau să vadă parada Comus.

– Am împlinit treisprezece ani în noiembrie, îi şoptise ea apropiindu-se ca să-l ţină de mînă. Mi se tot spune să renunţ la panglică.

– Tu? Treisprezece ani? Privirea-i alunecase peste ea, zăbovind pentru o fracțiune de secundă pe sîni, și imediat roșise.

– Ei, Mona, nu mi-am dat seama. Dar, nu, să nu îndrăznești să renunți la funda aia. În visele mele văd părul acela roșu și funda.

Bineînțeles că spunea toate astea pe un ton poetic și glumeț. Era un bărbat naiv, care trăda sănătate, cu adevărat simpatic. Oricine își dădea seama de asta. Dar roșise puțin, nu? La urma urmelor, erau bărbați de vîrsta lui care considerau că o puștoaică de treisprezece ani cu sîni mari este doar o specie de copil neinteresantă, dar întîmplător Michael nu făcea parte dintre ei.

În fine, o să se mai gîndească la o strategie, la ce trebuie să facă după ce o să intre în casă, cînd va fi aproape de el. Deocamdată voia să se plimbe în jurul piscinei. A urcat treptele și a ieșit pe terasa largă, pavată cu dale. Sub apă, luminile erau aprinse, dîndu-i o strălucire albăstrie, și un abur ușor se ridica de pe suprafața apei, dar de ce era apa încălzită, Mona nu avea habar. Michael nu va mai înota în piscină niciodată. Așa spusese. Da, dar numai să vină ziua Sfîntului Patrick și, indiferent de temperatura de-afară, vor fi probabil o sută de copii din familia Mayfair acolo. Așa că cel mai bine era să lase căldura deschisă.

S-a dus pînă la capătul terasei, lîngă cabană, acolo unde găsiseră sînge pe zăpadă, ceea ce însemna că avusese loc o luptă. Totul era curat și măturat acum, doar niște frunze. Grădina era încă puțin tristă din cauza zăpezilor din iarna asta nebună, atît de neobișnuită pentru New Orleans, dar, datorită căldurii de săptămîna trecută, noptițele răsăriseră din nou, le simțea parfumul și vedea florile delicate în întuneric. Greu să-ți imaginezi toate astea acoperite de zăpadă și de sînge, iar pe Michael Curry plutind în piscină, cu fața sîngerîndă și plină de vînătăi, cu inima oprită.

Apoi un alt miros a învăluit-o – același miros straniu pe care îl regăsise mai devreme pe holul casei și în salon, unde pe vremuri se afla covorul chinezesc. Slab, dar era acolo, se simțea. Cînd a ajuns la balustradă l-a simțit. Totul – amestecat cu mirosul rece al noptițelor. Un parfum foarte seducător. „Ai zice delicios", se

gîndi. Cam la fel ca zahărul ars sau ca bomboanele alea făcute din unt și zahăr, numai că asta nu era miros de mîncare.

Brusc a cuprins-o un val de furie împotriva celui care îi făcuse rău lui Michael Curry. Îi plăcuse din clipa în care-l zărise. Îi plăcuse și Rowan Mayfair. Tînjise după momente de singurătate cu ei, în care să le pună întrebări și să le spună diverse chestii, și mai ales să-i roage să-i dea patefonul, dacă îl găseau. Dar niciodată nu se iviseră astfel de ocazii.

A îngenuncheat pe dalele de piatră, așa cum mai făcuse și altădată. A atins piatra rece care-i rănea genunchii goi. Mirosul era tot aici. Dar nu vedea nimic. A ridicat ochii spre un alt loc aflat în întuneric – veranda servitorilor, din casa principală. Nicăieri nici o lumină. Pe urmă și-a petrecut privirea dincolo de gardul de fier, spre magazie, în spatele stejarului lui Deirdre.

O lumină. Asta însemna că Henri era încă treaz. Și, ce-i cu asta? Se descurca cu Henri. Înțelesese în seara asta, la cina de după Comus, că lui Henri îi era deja frică de casa asta și că nu-i plăcea să lucreze acolo, și că probabil nu va sta mult. Nu prea știa cum să-l facă fericit pe Michael, care zicea întruna: „Sînt ceea ce se cheamă un țărănoi clasa-ntîi, Henri. Dacă faci fasole roșie uscată și orez, mie-mi ajunge".

Un țărănoi clasa-ntîi. După cină, Mona se dusese sus, la unchiul Michael, chiar cînd acesta încerca să scape de toți și să-și facă plimbarea de sănătate, cum o numea el, și îi spusese:

– Ce naiba este un țărănoi de primă clasă, unchiule Michael?

– Ce limbaj! șoptise el cu falsă mirare. Și pe urmă, înainte de a se putea stăpîni, îi mîngîiase funda din păr.

– Scuze, spusese ea, dar știi, pentru o fată de condiție bună e, cum să zic, *de rigueur* să aibă un vocabular bogat.

El rîsese, poate puțin uimit:

– Un țărănoi de primă clasă este o persoană care nu trebuie să-și facă griji pentru fericirea clasei de mijloc, spusese el. O fată de condiție bună ar înțelege asta?

– Sigur. Ce spui este extrem de logic, și să știi că urăsc conformismul sub orice formă.

Din nou rîsul acela al lui, blînd şi ademenitor.

– Cum ai ajuns să fii un ţărănoi de primă clasă? insistase ea. Unde trebuie să mă duc să mă înscriu şi eu?

– Nu poţi semna nicăieri, Mona, răspunsese el. Te naşti aşa. Precum fiul unui pompier care a făcut mulţi bani. Un ţărănoi de primă clasă poate să-şi tundă iarba cînd are chef. Poate să-şi spele maşina. Sau poate să conducă o furgonetă cînd toţi îl bat la cap că ar trebui să conducă un Mercedes. Un ţărănoi este un om liber. Oh, cum îi zîmbise. Sigur, într-un fel, oarecum plictisit, îşi bătea puţin joc de sine însuşi. Dar vedea că-i plăcea s-o privească. Da, chiar îi plăcea să se uite la ea. Doar o oarecare lehamite şi bună-cuviinţă îl reţineau.

– Mie îmi place cum sună. Îţi scoţi cămaşa cînd tunzi iarba?

– Cîţi ani ai, Mona? o întrebase vesel, ţinîndu-şi capul drept, puţin întors într-o parte. Dar ochii erau total inocenţi.

– Ţi-am spus, treisprezece, răspunsese ea. Se ridicase pe vîrfuri şi-l sărutase iute pe obraz, iar el se îmbujorase din nou. Cu siguranţă o observa, îi vedea sînii şi conturul taliei şi al coapselor pe sub rochia roz din bumbac care atîrna pe ea. Şi cu toate acestea păruse mişcat de manifestarea ei de afecţiune, o emoţie perfect distinctă. Ochii lui reflectaseră asta preţ de o clipă, apoi spusese că trebuie să iasă la plimbare. Spusese ceva despre noaptea de Lăsata Secului, despre faptul că trecuse pe lîngă casa asta odată, cînd era copil, în seara de Lăsata Secului, cînd se duceau să vadă Comus.

Nu, acum nu avea nici o problemă cu inima, numai că doctorii îl tot speriau şi-i dădeau mult prea multe medicamente. Totuşi, din cînd în cînd avea mici dureri, aşa îi spusese lui Ryan, iar asta îi aducea aminte ce poate şi ce nu poate să facă. Ei bine, Mona va afla ce putea şi ce nu putea el să facă.

A rămas un lung moment în picioare pe marginea piscinei gîndindu-se la toate amănuntele poveştii – fuga lui Rowan, un fel de avort în holul de la intrare, sînge peste tot, şi Michael plin de vînătăi, inconştient, căzut în piscină. Oare mirosul era de la avort? Mai devreme îl întrebase pe Pierce dacă simte mirosul. Nu. O

întrebase pe Bea. Nu. Îl întrebase pe Ryan. Sigur că nu. „Termină cu umblatul de colo-colo, în căutare de mistere!" Se gîndea la chipul tras al mătușii Gifford, așa cum stătea în picioare pe holul spitalului, în seara de Crăciun, cînd credeau că Michael este pe moarte, și la felul în care se uitase la unchiul Ryan.

– Tu știi ce s-a întîmplat! spusese ea.

– Ești nebună, astea sînt superstiții, răspunsese Ryan. Nu stau să ascult așa ceva! Nu te las să vorbești despre asta în fața copiilor!

– Nu vreau să vorbesc despre asta în fața copiilor, spusese mătușa Gifford, căreia-i tremura bărbia. Nu vreau să știe copiii! Ține-i departe de casa aceea, te implor. Tot timpul te-am implorat.

– Ca și cum ar fi vina mea! șoptise unchiul Ryan. Bietul de el, avocatul familiei, protectorul familiei. Și asta era un exemplu grozav despre ce putea face conformismul, pentru că unchiul Ryan era în toate privințele un superb animal, un mascul clasic, tipul erou, cu bărbia pătrată, ochi albaștri, cu umeri puternici, fără pic de burtă și cu mîini de muzician. Dar asta nu observai niciodată. Tot ce vedeai cînd te uitai la unchiul Ryan era costumul lui și cămașa impecabilă din poplin și luciul pantofilor lui marca Church. Toți masculii de la firma Mayfair & Mayfair se îmbrăcau exact la fel. E de mirare că n-o făceau și femeile, că ele dezvoltaseră un stil care includea perle și culori pastelate și tocuri de diferite înălțimi. „Adevărate simboluri", gîndea Mona. Cînd o să fie ea multimilionară, o să-și creeze propriul stil.

Dar în timpul acelei dispute de pe hol, unchiul Ryan dovedise cît este de disperat și de îngrijorat pentru Michael Curry. Nu voise s-o rănească pe mătușa Gifford. Niciodată nu o jignea.

Apoi venise mătușa Bea și-i potolise pe amîndoi. Mona i-ar fi spus mătușii Gifford, atunci și acolo, că Michael Curry nu va muri, dar n-ar fi făcut decît s-o sperie și mai tare pe Gifford. Nu puteai să vorbești despre nimic cu tanti Gifford.

Iar acum, cînd mama Monei era mai tot timpul beată, tot nu puteai să vorbești cu ea, și bunica Evelyn adesea nici nu răspundea

cînd Mona vorbea cu ea. Bineînțeles că, atunci cînd îi spunea ceva, era atentă. „Mental, perfectă", spunea doctorul ei.

Mona n-o să uite niciodată ziua cînd ceruse să vadă casa aflată încă în ruine și murdară, cînd Deirdre ședea în balansoarul ei.

– Azi-noapte am avut un vis, le explicase maică-sii și mătușii Gifford. Se făcea că *oncle* Julien îmi spunea să mă cațăr pe gard, chiar dacă mătușa Carlotta este sau nu acolo, și să mă așez în poală la Deirdre.

Era adevărat totul. Mătușa Gifford se isterizase.

– Să nu te apropii vreodată de verișoara Deirdre! Și Alicia rîsese, rîsese de se prăpădise. Bunica Evelyn se mulțumise doar să le privească.

– Vezi vreodată pe cineva cu mătușa ta, Deirdre, cînd treci pe acolo? întrebase Alicia.

– CeeCee, cum poți să fii așa! o certase Gifford.

– Doar pe tînărul acela care este mereu cu ea.

Asta o scosese pe mătușa Gifford din sărite. După asta, Monei i se interzisese teoretic să se apropie de First Street și Chestnut Street și să-și mai îndrepte vreodată privirea asupra casei. Bineînțeles că nu acorda mare atenție acestui lucru. Se plimba pe acolo de cîte ori putea. Două dintre prietenele ei de la școala Sacred Heart locuiau destul de aproape de First Street și Chestnut Street. Uneori, după școală, se ducea cu ele acasă, doar ca să aibă o scuză. Lor le plăcea la nebunie să fie ajutate la lecții, iar ea era bucuroasă să facă asta. Și-i spuneau diferite chestii despre casă.

– Omul ăla este o fantomă, îi șoptise maică-sa chiar de față cu Gifford. Să nu le spui vreodată celorlalți că l-ai văzut. Mie însă poți să-mi spui. Cum arăta? Și Alicia izbucnise din nou într-un rîs strident, pînă cînd Gifford începuse efectiv să plîngă. Bunica Evelyn nu spusese nimic, dar ascultase totul. Îți dădeai seama cînd asculta după privirea alertă din ochii mici și albaștri. Oare ce Dumnezeu o fi crezut despre cele două nepoate ale ei?

Gifford o luase pe Mona deoparte în timp ce se îndreptau spre mașina ei (un Jaguar sedan, foarte pe stilul lui Gifford, foarte potrivit cu Metairie).

– Te rog să mă crezi cînd îți spun să te ții departe de casa aia, spusese. Locul acela este malefic!

Mona încercase să promită. Dar n-o interesase prea mult; pentru ea zarurile erau aruncate. Trebuia să știe totul despre locul acela chiar atunci. Iar acum, după cearta dintre Michael și Rowan, prioritatea numărul unu era să intre înăuntru și să afle.

Găsirea documentului Talamasca pe biroul lui Ryan din oraș nu făcuse decît să-i ațițe și mai mult curiozitatea. Dosarul despre Vrăjitoarele Mayfair. Pusese mîna pe el și dăduse fuga la un băruleț ca să citească totul, nu fusese chip s-o oprești, pînă să-și dea cineva seama ce făcuse. Donnelaith, Scoția. Nu mai avea familia o proprietate acolo? Ah, ce poveste! Amănuntele despre Antha și despre Deirdre constituiau, firește, adevăratul scandal. Și îi era foarte clar că acest document, în forma sa originală, îi includea atît pe Michael cît și pe Rowan Mayfair. Dar acum ei nu se mai găseau în el.

Aaron Lightner întrerupsese „povestirea", cum îi spunea el în paginile acelea, înainte de nașterea „actualei moștenitoare". Acest lucru nu însemna că încalci intimitatea celor în viață, deși Ordinul consideră că familia are tot dreptul să-și cunoască istoria, în măsura în care o astfel de istorie este cunoscută de toată lumea și consemnată undeva.

Hmm. Aștia din Talamasca sînt uluitori. „Iar Mătușa Bea urmează să se mărite cu unul dintre ei", i-a trecut Monei prin cap. Era ca și cînd ai fi auzit că o muscă mare și grasă tocmai a fost prinsă în capcana unei pînze vîscoase de păianjen.

Faptul că Rowan Mayfair îi scăpase Monei printre degete, faptul că Mona nu reușise să petreacă niciodată cinci minute singură cu Rowan, asta era o tragedie care trebuia notată într-un fișier intitulat \WS\MONA\ÎNFRÎNGERE.

Dar pe Mona o încerca un sentiment foarte pătrunzător că Rowan se temea de puterile pe care le avea, la fel cum și celorlalți le era frică.

Ei bine, pe Mona puterile astea n-o speriau. Mona se simțea tot mai mult ca un dansator care intră în scenă într-o demonstrație de

forță. Avea doar 1,55 metri înălțime și probabil că nu avea să mai crească prea mult. Trupul ei se maturiza cu fiecare zi care trecea.

Îi plăcea să fie puternică și ieșită din comun. Îi plăcea să citească gîndurile oamenilor și să vadă lucruri pe care alții nu le puteau vedea. Faptul că bărbatul pe care îl văzuse era o fantomă îi dădea fiori de emoție. Și, de fapt, nici nu fusese cu adevărat surprinsă cînd auzise acest lucru. Tare mult și-ar fi dorit să fi intrat în casă în zilele acelea.

Ei da, dar zilele acelea trecuseră, nu? Acum era acum. Și prezentul era teribil. Dispariția lui Rowan Mayfair tulburase familia; oamenii începuseră să dezvăluie anumite lucruri. Și uite, casa asta grozavă, goală, fără nimeni în ea, cu excepția ei și a lui Michael Curry!

Mirosul din preajma piscinei se mai risipise oarecum, sau poate se obișnuise ea cu el. Dar era încă acolo.

Iar clipa asta era numai a ei.

A pornit spre veranda acoperită și a încercat pe rînd toate încuietorile numeroaselor uși de la bucătărie. De-ar fi uitat măcar o ușă... dar nu, încăpățînatul ăla de Henri încuiase peste tot, de parcă locul era o fortăreață. Ei, nici o problemă! Mona știa cum să intre în casa asta.

S-a furișat în spatele casei, acolo unde se termina vechea bucătărie, transformată acum în baie, și a privit în sus la geamul de la încăpere. Cine ar încuia o fereastră aflată atît de sus? Oare cum o să ajungă la ea? Să se cocoațe pe unul din containerele alea mari de plastic pentru gunoi, care cîntăreau mai nimic. A străbătut aleea, a apucat containerul de mîner, și ce să vezi, se rostogolea. Ce soluție! Apoi s-a urcat pe el – mai întîi genunchii, pe urmă picioarele care au sfărîmat capacul flexibil din plastic; a forțat obloanele verzi, după care a împins cercevelua ferestrei.

Putea să o ridice cu ușurință, era floare la ureche. Nu s-a înțepenit pînă cînd a ajuns la o deschizătură suficient de mare ca să poată intra. O să-și murdărească rochia de la pragul plin de praf, dar nu conta. Și-a făcut vînt cu amîndouă mîinile, a alunecat pe

fereastră și era cît pe ce să se rostogolească pe podeaua acoperită de un covor.

În casa de pe First Street! Și unde mai pui că fusese prin efracție! A rămas în baia mică preț de o clipă, fixînd porțelanul alb și lucitor al toaletei vechi și partea de sus a chiuvetei, din marmură. Își amintea ultimul vis cu *oncle* Julien, în care o adusese la casa asta și urcaseră împreună scările.

Acum era confuz, cum devin întotdeauna visele, dar îl notase în jurnalul ei de pe calculator într-un fișier cu numele \WS\VISE\JULIEN, așa cum făcea cu toate visele în care el venea la ea. Acum își amintea fișierul, îl recitise de multe ori, dar nu și visul.

Oncle Julien dăduse drumul la vechiul patefon, cel pe care ar fi trebuit să-l aibă Mona, și dansase prin cameră, îmbrăcat cu halatul său lung de satin matlasat. Spusese că Michael era prea bun. Îngerii au și ei limitele lor.

– Bunătatea pură m-a înfrînt rareori, înțelegi, Mona? spusese cu fermecătorul său accent franțuzesc, vorbind englezește pentru ea, așa cum făcea mereu în visele ei, deși ea vorbea franceza perfect. Este însă o pacoste pentru toți ceilalți, mai puțin pentru cel care este bunătatea întruchipată.

Bunătatea întruchipată. Mona scrisese în jurnal: „Splendoarea Întruchipată, Drăgălășenia Întruchipată, Bărbăția Întruchipată!" Pe urmă se dusese și notase toate astea în fișierul numit *Michael*.

„Gînduri despre Michael Curry: este mult mai atrăgător acum, după ce a făcut infarctul, ca o fiară uriașă cu o labă rănită, un cavaler cu brațul rupt, Lordul Byron cu piciorul diform."

Întotdeauna îl găsise pe Michael un tip „mortal", cum se zice. Nu avusese nevoie de vise să-i spună asta, deși într-un fel o încurajau. Toată întîmplarea aia cu *oncle* Julien care-i sugera că Michael este o cucerire splendidă și-i spunea cum, atunci cînd bunica Evelyn avea treisprezece ani – vîrsta Monei – el, *oncle* Julien, se culcase cu ea în podul casei din First Street, iar din legătura aceea nelegitimă se născuse biata Laura Lee, mama lui

Gifford și a Aliciei. *Oncle* Julien îi dăduse atunci bunicii Evelyn patefonul vechi zicînd:

– Scoate-l din casă înainte să vină ei. Du-l de aici și păstrează-l...

– ...A fost un plan nebunesc. N-am crezut niciodată în vrăjitorie, trebuie să înțelegi, Mona. Dar trebuia să încerc ceva. Mary Beth începuse să-mi ardă cărțile chiar înainte de sfîrșit. Le-a ars afară, pe iarbă, ca și cum eu aș fi fost un copil fără drepturi sau demnitate. Vechiul patefon era un soi de voodoo, de magie, esența testamentului meu.

Toate astea erau foarte limpezi și de înțeles cînd le visase, dar chiar de a doua zi, „aranjamentul nebunesc" se pierduse în mare măsură. Bine. Patefonul. *Oncle* Julien vrea să-l am eu. Vrăjitoria, favorita mea.

Și uite ce se-ntîmplase pînă acum cu nenorocitul ăla de patefon.

Julien riscase atîta în 1914 ca să-l scoată din casă – presupunînd că fusese un risc faptul că se culcase cu bunica Evelyn, care avea treisprezece ani – iar cînd bunica Evelyn a încercat să-i dea Monei patefonul, Gifford și Alicia se certaseră îngrozitor. Ei, aia fusese cea mai proastă zi!

Mona nu mai văzuse așa un scandal ca acela dintre Alicia și Gifford.

– Nu-i dai ei patefonul, strigase Gifford. Alergase la Alicia și o pălmuise iar și iar, încercînd să o scoată din dormitorul în care dusese patefonul.

– Nu poți să faci asta, este fiica mea, iar bunica Evelyn a zis că trebuie să fie al ei, urlase Alicia.

– Și cînd erau copile se certau așa tot timpul, nu-ți face probleme, spusese Bunica Evelyn, care rămăsese în salon. Gifford nu va distruge patefonul. Va veni vremea cînd vei putea să ai patefonul. Nimeni din familia Mayfair nu va distruge patefonul lui *oncle* Julien. Cît despre perle, deocamdată Gifford poate să le țină.

Monei nu-i păsa de perle.

Asta fusese cam toată norma de cuvinte a bunicii Evelyn pentru următoarele trei sau patru săptămîni.

Luni întregi după asta, Gifford fusese bolnavă. Disputa o epuizase, ceea ce era normal. Unchiul Ryan trebuise s-o ducă la Destin, în Florida, să se odihnească în casa de pe plajă. La fel se întîmplase și după înmormîntarea lui Deirdre. Mătușa Gifford fusese atît de bolnavă că Ryan o dusese la Destin. Tanti Gifford fugea întotdeauna la Destin, la plaja albă și la apa limpede a golfului, la pacea și la liniștea unei căsuțe moderne, departe de uneltiri și de povești.

Dar partea cu adevărat îngrozitoare pentru Mona era că mătușa Gifford nu-i dăduse niciodată patefonul! Cînd, într-un tîrziu, Mona o încolțise și-i ceruse să-i spună unde este, mătușa Gifford îi răspunsese:

– L-am dus în First Street. Și perlele le-am dus acolo. Le-am pus bine. Acolo este locul tuturor lucrurilor lui *oncle* Julien, în casa aceea, împreună cu memoria lui. Și atunci Alicia strigase și se certaseră din nou.

Într-unul dintre vise *oncle* Julien spusese, dansînd după discul de la patefo.

– Valsul este din *La Traviata*, copila mea, muzică bună pentru o curtezană.

Julien dansa, iar vocea aceea mică și subțire de soprană cînta neîncetat.

Auzise melodia atît de clar. Rar se întîmplă să fii în stare să fredonezi un cîntec pe care îl auzi în vis. Minunat – sunetul scîrțîit al patefonului! Bunica Evelyn recunoscuse mai tîrziu cîntecul pe care îl fredona Mona. Era de Verdi – valsul Violettei.

– Ăsta a fost discul lui Julien, spusese ea.

– Bine, dar cum o să obțin patefonul? întrebase Mona în vis.

– Nimeni din familia asta nu e-n stare să afle nimic pentru sine! *Oncle* Julien aproape că plînsese. Sînt atît de obosit. Nu înțelegi? Sînt din ce în ce mai slăbit. *Chérie*, te rog să porți o fundă violetă. Nu mă omor după fundele roz, deși cu părul roșu este foarte șocant. Poartă violet pentru *oncle* Julien! Sînt atît de istovit.

– De ce? îl întrebase. Dar el dispăruse deja.

Asta fusese anul trecut în aprilie, visul acela. Cumpărase fundă violetă, dar Alicia jura că aduce ghinion și o confiscase pe toată. În seara asta, fundița Monei era roz, la fel ca rochia din bumbac cu dantelă.

Se pare că biata verișoară Deirdre murise în mai, cu un an înainte, imediat după ce Mona avusese visul acela, iar casa din First Street ajunsese pe mîinile lui Rowan și Michael, și începuse marea renovare. De cîte ori trecuse, îl văzuse pe Michael acolo sus, pe acoperiș, sau urcîndu-se pe o scară, sau cocoțîndu-se pe un grilaj înalt de fier, sau plimbîndu-se pe parapet cu ciocanul în mînă.

– Thor! strigase odată la el. Nu o auzise, dar îi făcuse cu mîna și zîmbise. Ei da, chiar că era mortal!

Nu era prea sigură în legătură cu momentele tuturor viselor. Cînd începuseră, nu avea idee că vor fi atît de multe. Visele ei pluteau în spațiu. La început nu fusese suficient de isteață ca să le dateze și să realizeze o cronologie a evenimentelor din familia Mayfair. Acum avea toate astea în calculator, în fișierul \WS\MAYFAIR\CRONO. În fiecare lună învăța alte șmecherii despre sistemul calculatorului, mai multe modalități de a ține socoteala tuturor gîndurilor și sentimentelor ei, a planurilor ei.

A deschis ușa de la baie și a intrat în bucătărie. Dincolo de ușile de sticlă, apa din piscină a clipocit aievea o clipă, ca și cînd un vînt hoinar i-ar fi atins suprafața. Ca și cînd ar fi fost vie. În timp ce înainta, a văzut o luminiță roșie clipind pe detectorul de mișcare, dar uitîndu-se la panoul de control de pe tejgheaua din bucătărie, imediat și-a dat seama că alarma nu este pornită. De aceea nu se declanșase cînd a deschis geamul. Ce noroc! Uitase de nenorocita aia de alarmă, dar alarma îi salvase viața lui Michael. S-ar fi înecat dacă n-ar fi venit pompierii și nu l-ar fi găsit – oameni chiar de la brigada de pompieri a tatălui său, deși tatăl lui Michael murise cu mult timp în urmă.

Michael. Da, era o atracție fatală din momentul în care îl întîlnise prima oară. Și simpla înfățișare a tipului avea în mare

măsură legătură cu asta – chestii cum ar fi lățimea perfectă a gîtului său. Mona era o fină cunoscătoare în problema gîtului la bărbați. Era în stare să se uite la un film întreg doar ca să urmărească atent gîtul lui Tom Berenger.

Și apoi, mai era și permanenta bună dispoziție. Se întîmplase vreodată să nu primească un zîmbet de la unchiul Michael? Ba adeseori îi făcea și cu ochiul. Era înnebunită după ochii aceia albaștri imenși și uluitor de naivi.

– Extrem de ostentativ, spusese Bea odată. Tipul este cam prea plin de viață! Dar voise să sune ca un compliment. Chiar și Gifford înțelesese asta.

De regulă, cînd un bărbat era atît de bine făcut, era un idiot. Bărbații inteligenți din familia Mayfair erau perfect proporționați. Dacă nu te aprovizionai de la Brooks Brothers sau Burberry's, nu erai „valabil". Ți-ar fi pus otravă în ceai. Și se purtau ca niște jucării mecanice după ce se întorceau acasă de la Harvard, totdeauna spilcuiți și bronzați, și strîngeau mîna la toată lumea.

Chiar și vărul Pierce, mîndria și bucuria lui Ryan, se transforma în acest fel – o copie strălucitoare a tatălui său, pînă și în ceea ce privește felul în care-și purta părul blond, cu o tunsoare à la Princeton. Drăgălașa verișoară Clancy era perfectă pentru Pierce. Era o clonă mică a mătușii Gifford – doar că fără suferința acesteia. Arătau de parcă ar fi fost făcuți din vinilin, atît Pierce, cît și Ryan și Clancy. Avocați de firmă; scopul vieții lor era să vadă cît pot lăsa fără să schimbe nimic.

Mayfair & Mayfair era o firmă de avocatură plină de oameni de vinilin!

– Nu-i nimic, replicase odată maică-sa la criticile ei. Au ei grijă de toți banii, pentru ca tu și cu mine să nu trebuiască să ne facem probleme în legătură cu nimic.

– Mă întreb dacă este o idee așa de bună, răspunsese Mona, urmărind-o pe maică-sa care nu nimerea să bage țigara în gură și apoi bîjbîia după paharul de vin de pe masă. Mona îl împinsese spre ea, și se uriše pentru ceea ce făcuse, se uriše pentru că

era o adevărată tortură pentru ea să vadă neputința maică-sii de a-l găsi singură.

Dar Michael Curry era total diferit de bărbații din familia Mayfair, viguros și relaxat, mult mai frumos, păros, total lipsit de veșnica strălucire a hainelor scumpe și distinse pe care au dus-o la perfecțiune bărbați ca Ryan, și totuși adorabil, într-un fel animalic, cînd își punea ochelarii aceia cu ramă închisă la culoare, și citea Dickens, așa cum făcuse chiar în după-amiaza asta cînd ea se dusese în camera lui. Nici că-i păsase de Lăsata Secului. Nu voise să coboare. Era încă șocat de fuga lui Rowan. Timpul pur și simplu nu însemna nimic pentru el, căci dacă ar fi început să se gîndească la asta, ar fi trebuit să se gîndească de cît timp era Rowan plecată.

– Ce citești? îl întrebase.

– Ei, *Marile speranțe*, răspunsese el. Am citit-o și răscitit-o. Acum citesc partea despre soția lui Joe, doamna Joe. Despre felul în care tot scria litera T pe tablă. Ai citit cartea vreodată? Mie îmi place să citesc lucruri pe care le-am mai citit. E ca și cum ai asculta la nesfîrșit cîntecul preferat.

În trupul lui dormita un Neanderthalian splendid, care aștepta să te tîrască de păr în peștera lui. Da, un Neanderthalian cu creier de Cro-Magnon, care putea fi tot numai zîmbete și un gentleman la fel de rafinat pe cît ar fi dorit oricare dintre membrii acestei familii. Avea un vocabular fabulos, astă cînd catadicsea să-l folosească. Mona îi admira vocabularul. Vocabularul Monei era considerat de nivelul unui student în ultimul an. De fapt, cineva zisese odată la școală că din gura ei ieșeau cel mai mari cuvinte din cel mai mic trup din lume.

Cînd vorbea, Michael putea să semene acum cu un polițist din New Orleans, iar în momentul următor cu un director de școală. „O combinație imbatabilă de elemente", scrisese Mona în jurnalul ei electronic. Apoi își amintise de dojana lui *oncle* Julien:

– Tipul ăsta este pur și simplu prea bun.

„Sînt oare rea?" a șoptit în întuneric. „Nu s-ar zice". De fapt n-avea nici cel mai mic dubiu că nu era rea. Astfel de gînduri

erau de modă veche pentru ea, şi tipice pentru *oncle* Julien, mai ales aşa cum apărea în visele ei. Cînd era mică nu ştiuse cuvintele pentru a le defini, dar acum ştia: „autodepreciativ, autoironic". Asta scrisese în calculator într-un sub-director numit \WS\JULIEN\CARACTER, în fişierul VISE13.

A traversat bucătăria şi apoi a trecut fără grabă prin cămară; de pe verandă, o minunată lumină albă cădea pe scîndurile din duşumea. Ce sufragerie grandioasă! Michael credea că parchetul din esenţă tare fusese pus în anii 1930, dar Julien îi spusese Monei că era de la 1890, un soi de pardoseală căreia i se spunea covor-de-lemn şi care fusese adusă în cantităţi mari. Ce trebuia oare să facă Mona cu toate lucrurile pe care i le spusese Julien în visele acelea?

Picturile greoaie şi mohorîte de pe pereţi se vedeau surprinzător de bine în întuneric – plantaţia Riverbend, unde se născuse Julien, şi lumea ei bizară de fabrici de zahăr, de colibe ale sclavilor, de grajduri şi de trăsuri mînînd pe drumul vechi, de-a lungul riului. Dar ea avea ochi de pisică, nu? Întotdeauna avusese ochi de pisică. Îi plăcea întunericul. În întuneric se simţea în largul ei şi în siguranţă. Îi venea să cînte cînd era în întuneric. Imposibil să le explice oamenilor ce bine se simţea cînd hoinărea singură prin întuneric!

A înconjurat masa lungă, acum curată, goală şi lustruită, deşi cu doar cîteva ore înainte găzduise ultimul banchet de Lăsata Secului, desăvîrşit, cu tort cu glazură de ciocolată şi un bol din argint pentru punch, plin cu şampanie. „Măiculiţă, da' ştiu că aştia din familia Mayfair mîncau pînă le venea rău cînd veneau în First Street", i-a trecut prin cap. Toţi erau aşa de fericiţi că Michael voia să păstreze locul aşa cum era, deşi Rowan dispăruse pur şi simplu, în circumstanţe dubioase. Michael ştia unde este?

Mătuşa Bea spusese cu lacrimi în ochi:

– I-a frînt inima!

Ehei, uite că vine copilul cu lipiciul-minune-pentru-inimi-frînte! Dă-te la o parte, lume, e micuţa Mona!

A pătruns în holul de la intare pe ușa înaltă, apoi s-a oprit și a pus mîinile pe ramă, așa cum făcuse *oncle* Julien în atît de multe poze vechi, la ușa asta sau la cealaltă, și simțea în jurul ei liniștea și măreția casei și-i simțea în nări mirosul de lemn.

Celălalt miros. Îl simțea din nou, făcînd-o... să ce? Să-i fie aproape foame. Orice era, era delicios. Nu, nu bomboanele alea din unt și din zahăr, nu zahăr ars, nu ciocolată, dar ceva gros ca și ciocolata, o mireasmă care părea că adună la un loc o sută de miresme. Ca atunci cînd guști prima oară dintr-o bomboană de ciocolată umplută cu lichior de cireșe. Sau dintr-un ou de Paște din ciocolată Cadbury.

Nu, îi trebuia o comparație mai bună. Ceva ce nu se mănîncă. Ce ziceți de miros de smoală încinsă? Îi atîta poftele și asta, dar apoi mai era și mirosul de benzină de la care nu-și putea lua gîndul. Da, asta era mai potrivită!

A străbătut holul și a observat luminile de la celelalte dispozitive de alarmă licărind; nici unul nu era armat, toate așteptau, iar mirosul devenise foarte puternic în capul scărilor.

Știa că unchiul Ryan cercetase toată zona, știa că, și după ce fusese curățat tot sîngele iar covorul chinezesc din camera de zi fusese scos, el venise cu o substanță chimică datorită căreia, în întuneric, s-a văzut lucind mult sînge. În fine, totul se terminase acum. Pur și simplu trecuse. Avusese el grijă de asta înainte să vină Michael acasă de la spital. Și jurase că nu simte nici un miros.

Mona a tras adînc în piept mirosul. Da, te făcea să simți un soi de poftă. Ca atunci cînd mersese cu autobuzul în oraș, într-una dintre escapadele ei, singură-singurică și cu buzunarele pline de bani, și simțise în autobuz mirosul ăla de friptură la grătar, și chiar coborîse pentru a găsi locul de unde venea, un mic restaurant din Cartierul Francez, într-o clădire dărăpănată de pe Esplanade. Friptura nu fusese nici pe jumătate la fel de bună pe cît mirosise de bine.

Dar iar ne întoarcem la mîncare și asta nu-i mîncare!

A privit prin camera de zi, surprinsă, cum fusese și înainte, să vadă cum schimbase Michael totul după plecarea lui Rowan. Desigur, covorul chinezesc fusese scos. Era plin de sînge. Dar nu era nevoie să desființeze sistemul vechi cu salon dublu, nu? Da, dar o făcuse. Blasfemie a familiei Mayfair.

Acum era o singură încăpere, vastă, cu o uriașă canapea moale sub arcada de pe peretele interior. Niște scaune franțuzești *aranjate* cu gust – toate ale lui *oncle* Julien, dacă e să crezi ce spune el – acum împodobite cu damasc nou, auriu, sau cu o țesătură în dungi, afișînd opulența, și o masă de sticlă prin care se vedeau culorile chihlimbarii, întunecate, ale imensului covor vechi. Probabil că avea peste șapte metri covorul ăla, de vreme ce se întind în amîndouă încăperile, acoperind podeaua în fața celor două cămine. Și ce vechi părea, ca un obiect din podul de deasupra. Poate că Michael chiar îl adusese de acolo, dîndu-l jos odată cu scaunele aurite.

Spuseseră că singurele ordine pe care le dăduse după ce venise acasă au fost să fie schimbat salonul dublu. Să pună lucrurile lui Julien acolo jos. Să-l facă să arate complet diferit.

Logic. Evident, voise să șteargă orice urmă a lui Rowan; voise să-și scoată din minte camerele în care petrecuseră cele mai fericite momente. Unele dintre scaune erau decolorate, cu lemnul tocit ici și colo. Iar covorul se odihnea chiar pe podeaua din lemn de pin, subțire și cu aspect mătăsos.

Poate că fusese sînge pe toată mobila cealaltă. Nimeni nu voia să-i spună Monei ce se întîmplase exact. Nimeni nu voia să-i spună prea multe, cu excepția lui *oncle* Julien. Iar în visele ei avea rareori prezența de spirit să pună o întrebare. *Oncle* Julien vorbea întruna sau dansa întruna.

Nici un patefon în încăperea asta acum. Ce noroc ar fi fost dacă l-ar fi adus și pe el jos, împreună cu toate celelalte lucruri. Dar nu-l aduseseră. Nu auzise pe nimeni pomenind ceva, cum că ar fi găsit un patefon.

Controlase atent primul etaj de fiecare dată cînd venise. Michael asculta la un mic magnetofon în bibliotecă. Încăperea

asta stătea în întuneric, iar impozantul pian *Bösendorfer*, făcînd colţ cu cel de-al doilea şemineu, părea mai curînd o piesă de mobilier decît un obiect care cînta.

Încăperea era tot frumoasă. Ce bine fusese mai devreme, cînd s-a trîntit pe sofaua mare şi moale de unde vedeai toate oglinzile, cele două poliţe de marmură albă ale şemineelor, una în stînga ta, una în dreapta, în partea cealaltă, şi cele două uşi chiar în faţa vechii verande a lui Deirdre. „Da, o poziţie avantajoasă; rămîne totuşi o cameră încîntătoare", cugetase Mona. Uneori dansa pe podelele goale ale salonului dublu din Amelia Street, visînd oglinzi, visînd să dea lovitura în domeniul fondurilor mutuale cu bani pe care i-ar împrumuta de la firma Mayfair & Mayfair.

„Mai lăsaţi-mă un an, sparg piaţa, şi pe urmă n-o să mai găseşti urmă de trişor în firma aia plicticoasă de avocatură", se gîndea ea. N-avea rost să le ceară acum să repare casa din Amelia Street. Bunica Evelyn gonise mereu dulgherii şi muncitorii. Se bucura de „liniştea" ei. Iar apoi, ce rost avea să repari o casă în care Patrick şi Alicia erau beţi tot timpul, şi în care bunica Evelyn era ca o mobilă, fixată mereu în acelaşi loc?

Mona avea un loc doar al ei, cum se zice, dormitorul mare de la etaj, pe Avenue. Şi acolo îşi ţinea calculatorul şi ceea ce era legat de el, toate discurile, toate dosarele şi toate cărţile. Va veni şi ziua ei. Şi pînă atunci avea timp destul, după şcoală, să studieze despre piaţa de capital, despre obligaţiuni, despre instrumente financiare, chestii de genul ăsta.

De fapt, visul ei era să aibă şi să gestioneze propriul fond mutual, numit Mona Unu. Atunci i-ar invita pe cei din familia Mayfair doar să răscumpere, şi ea însăşi ar alege pe sprînceană companiile în care ar urma să investească fondul, ţinînd cont de reputaţia de care se bucură acestea în ce priveşte problema mediului.

Mona ştia din *Wall Street Journal* şi din *New York Times* ce se întîmplă. Companiile sensibile din punct de vedere al mediului înconjurător scoteau o grămadă de parale. Cineva inventase un microb care devora scurgerile de petrol şi-ţi putea chiar curăţa

cuptorul, dacă-i dădeai drumul înăuntru. Acesta era valul viitorului. Mona Unu ar fi o legendă printre fondurile mutuale, la fel ca Fidelity Magellan sau Nicholas II. Mona ar fi putut începe acum, dacă cineva ar fi riscat cu ea. Of, de s-ar deschide Tărîmul Adulților, doar puțin de tot, și ar lăsa-o să intre!

Sigur, unchiul Ryan era interesat; era amuzat, uluit și confuz, dar nu și pregătit să riște.

– Continuă să înveți, spusese. Dar trebuie să spun că sînt impresionat de cunoștințele tale despre piață! Cum de știi toate chestiile astea?

– Glumești? La fel cum le știi și tu! Din *Journal* și din *Barron's*, și pentru că navighez pe internet tot timpul, noapte sau zi, ca să aflu ultimele statistici, spusese ea. Îi vorbise despre modemul din computer și despre nenumăratele firme de consilieri financiari pe care le putea apela. Vrei să știi ceva despre acțiuni la miezul nopții? Nu suna la birou. Sună-mă pe mine!

Ce mai rîsese Pierce:

– Sun-o pe Mona!

Unchiul Ryan fusese curios, obosit sau nu, cum era după Lăsata Secului, dar nu într-atît încît să nu dea înapoi cu încă o remarcă lipsită de temei:

– Hei, mă bucur că te interesează toate astea!

– „Interesează"!? Sînt gata să preiau controlul! replicase Mona. Ce te face pe tine așa un papă-lapte, unchiule Ryan, cînd vine vorba despre fonduri de dezvoltare agresive? Și ce spui de Japonia? Nu cunoști principiul simplu potrivit căruia, dacă echilibrezi investițiile în străinătate ale pieței de acțiuni a Statelor Unite, obții...

– Oho, stai, oprește-te, spusese el. Cine o să investească într-un fond numit Mona Unu?

Replica Monei venise repede:

– Toată lumea!

Partea cea mai grozavă era că, în cele din urmă, unchiul Ryan rîsese și promisese că-i cumpără o Porsche Carrera neagră cînd va împlini cincisprezece ani. Avusese grijă să nu-l lase să

uite acest lucru din momentul în care mașina devenise o obsesie. Nu înțelegea de ce, dacă tot are familia Mayfair atîția bani, nu i-ar putea cumpăra și un permis de conducere fals, ca să poată apăsa pedala de accelerație pînă la podea chiar acum. Știa totul despre mașini. Porsche era mașina ei, și de cîte ori vedea o Carrera parcată se arunca pe ea, sperînd că va veni proprietarul. De trei ori făcuse autostopul în acest fel, cu necunoscuți. Dar să nu spuneți nimănui! Ar muri!

Ca și cum o vrăjitoare nu se poate apăra singură!

– Da, da, zisese el în seara asta. N-am uitat de Porsche-ul negru, dar nici tu n-ai uitat ce mi-ai promis, sper, că n-o să conduci niciodată cu mai mult de 55 de mile pe oră?

– Iar glumești, răspunsese ea, de ce dracu' să conduc un Porsche cu peste 55 de mile pe oră?

Pierce fusese cît pe ce să se înece cu ginul tonic.

– Doar nu-i cumperi copilului un sicriu pe roți! intervenise mătușa Bea, băgăcioasă ca întotdeauna. Cu siguranță avea s-o sune pe Gifford în legătură cu toată povestea.

– Ce copil? Nu văd nici un copil pe-aici, tu vezi? întrebase Pierce.

Mona ar fi continuat discuția despre fondurile mutuale, dar era Lăsata Secului, oamenii erau obosiți și unchiul Ryan fusese atras într-o nesfîrșită conversație politicoasă cu unchiul Randall. Unchiul Randall se întorsese cu spatele la ea, ca s-o excluda din conversație. Continua să facă chestii de genul ăsta de cînd Mona reușise să-l atragă în patul ei. Nu-i păsa! Nu fusese decît un experiment, nimic mai mult, ca să compare un bărbat trecut de optzeci de ani cu puștii.

Acum ținta ei era Michael. Ducă-se dracului unchiul Randall! Unchiul Randall fusese interesant pentru că era atît de bătrîn, iar un bărbat cu adevărat bătrîn se uită la o tînără fată într-un fel anume, pe care ea îl găsea foarte excitant. Dar unchiul Randall nu era un tip drăguț. În schimb, Michael era! Și Monei îi plăcea bunătatea. Izolase această trăsătură în ea însăși cu mult

timp în urmă. Uneori împărțea lumea în bună și rea, esențialmente vorbind.

Ei bine, mîine se va duce la bursă!

Mîine sau poimîine poate o să se chinuiască să realizeze portofoliul real pentru Mona Unu, ghidîndu-se după cele mai bune companii listate la bursă în ultimii cinci ani. Îi era atît de ușor să se lase dusă de val, visînd că Mona Unu a ajuns atît de mare încît a trebuit să-l cloneze cu un al doilea fond mutual, numit Mona Doi, și apoi cu un altul, Mona Trei, și că umblă în toată lumea cu avionul său personal pentru a se întîlni cu directorii companiilor în care a investit.

Ar controla fabricile din China continentală, birourile din Hong Kong, cercetarea științifică din Paris. Se imagina purtînd o pălărie de cowboy cînd ar face asta. De fapt, în momentul ăsta nu avea o pălărie de cowboy. Funda era averea ei. Dar, într-un fel sau altul, avea întotdeauna pălăria pe cap cînd cobora din avionul imaginar. Toate astea aveau să se petreacă aievea. Știa ea!

Poate era momentul să-i arate unchiului Ryan extrasul cu acțiunile urmărite anul trecut. Dacă ar fi avut cu adevărat bani în ele, ar fi avut propria ei avere. Da, trebuie să aducă la zi fișierul acela și să tipărească informațiile.

Da, dar pierdea momentul!

În seara asta era aici, având în cap cel mai important scop al ei. Cucerirea masculului āluia, cunoscut drept Michael. Și să găsească misteriosul patefon.

Fotoliile aurite luceau în umbră, scaune grațioase cu spătare drepte. Perne tapisate zăceau alandala pe canapeaua adîncă îmbrăcată în damasc. Peste toate plutea un văl de liniște, ca și cum lumea de afară se evaporase în fum. Praf pe pian. Biata și bătrîna Eugenia, nu prea era nimic de capul ei, nu? Iar Henri era probabil *prea* bun ca să șteargă praful sau să spele pe jos sau să mănînce. Iar la mijloc era Michael, prea bolnav și prea indiferent ca să-i pese ce fac ei. A ieșit din salonul dublu și s-a dus în capul scărilor. Foarte întuneric acolo sus, așa cum trebuia să fie, ca o scară spre un rai al umbrelor. A atins stîlpul de susținere al

balustradei şi a început să urce. În casă, hoinărind liberă, în întuneric şi singură!

– *Oncle* Julien, sînt aici, cînta abia şoptit. Cînd a ajuns sus a văzut că dormitorul mătuşii Viv era gol, aşa cum se aşteptase.

– Sărmane Michael, eşti numai al meu, a spus încetişor. Cînd s-a întors, a văzut că uşa dormitorului principal era deschisă, iar lumina slabă a veiozei se prelingea afară pe holul înalt şi îngust.

„Deci eşti singur acolo, băiete", şi-a zis. Fără teama de a fi în aceeaşi cameră în care murise Deirdre. Şi să n-o uităm pe mătuşa Mary Beth şi pe toţi cei care au văzut stafiile din jurul ei, pe cînd zăcea chiar în acelaşi pat, şi cine ştie ce se mai întîmplase înainte de asta?

Gifford fusese de părere că hotărîrea lui Michael de a se muta înapoi în camera aceea blestemată fusese regretabilă. Dar Mona înţelegea. De ce să fi vrut să mai stea în dormitorul conjugal după ce l-a părăsit Rowan? În plus, era cea mai drăguţă şi cea mai cochetă încăpere din casă, dormitorul principal de pe latura nordică. El singur refăcuse tencuiala tavanului şi medalionul. Lustruise enormul pat cu baldachin.

Ah, îl înţelegea pe Michael. În felul lui, şi lui Michael îi plăcea întunericul. „Pentru ce altceva s-ar fi căsătorit cineva cu un membru al acestei familii?" se întreba în gînd. Ceva din el era sedus de întuneric. Se simţea bine în amurg şi se simţea bine în beznă, exact ca şi ea. Şi-a dat seama de asta în timp ce-l urmărea plimbîndu-se noaptea prin grădină. Plăcerea lui. Dacă-i plăcea cumva vreun pic dimineaţa devreme, zorii zilei, lucru de care se îndoia, era doar pentru că lumina era neclară şi deforma lucrurile.

„Este pur şi simplu prea bun", îi veneau în minte cuvintele lui *oncle* Julien. Ei, o să vedem!

S-a strecurat spre rama uşii şi a zărit luminiţa de noapte, vîrîtă direct în orificiul de deasupra întrerupătorului de pe peretele din colţul cel mai îndepărtat. Lumina felinarelor din stradă se filtra blînd prin perdelele de dantelă; şi uite-l pe Michael zăcînd

acolo, cu spatele la ea, în pijamaua lui din bumbac albă, imaculată, călcată cu atîta grijă de Henri, încît avea o dungă perfectă de-a lungul brațului. Palma lui Michael, pe jumătate deschisă, se odihnea pe plapumă ca și cum ar fi fost gata să primească un cadou. L-a auzit cînd a tras aer în piept, o respirație prelungă, aspră și greoaie.

Dar el n-o auzise. Visa. S-a întors pe o parte și, murmurînd, s-a cufundat mai adînc în somn.

S-a furișat în încăpere.

Jurnalul lui era pe noptieră.

Îl cunoștea după copertă; îl văzuse scriind în el chiar în noaptea asta. Of, nu se făcea să-l citești. Nu putea să facă asta, dar ce-ar mai fi vrut doar să zărească cîteva cuvinte.

Ce-ar fi dacă ar trage măcar puțin cu ochiul?

Rowan, întoarce-te la mine! Te aștept!

Cu un oftat abia auzit, l-a închis.

Ia te uită ce de sticluțe cu pastile! Îl bombardau cu chestiile astea. Cunoștea aproape toate denumirile, pentru că erau obișnuite și le luaseră destul de des și alți bătrîni din familia Mayfair. Mai ales medicamente pentru tensiune, și Lasix, diureticul ăla oribil care probabil că-l făcea să elimine tot potasiul din organism, așa cum se întîmplase cu Alicia cînd încercase să slăbească, și alte trei poțiuni cu denumiri care sunau înspăimîntător; astea, probabil, îl făceau să arate tot timpul ca și cum încerca să se trezească.

„Ar trebui să-ți fac un mare serviciu și să arunc în locul tău porcăriile astea la gunoi. Ai nevoie de Licoarea Vrăjitoarelor Mayfair", și-a zis ea în gînd. Cînd o să ajungă acasă o să caute toate medicamentele astea într-una dintre cărțile alea mari de farmacologie pe care le avea în bibliotecă. Aha, ia uite, Xanax. Astea ar putea transforma pe oricine într-un zombi. De ce să-i dai patru pe zi? Și mamei ei îi confiscaseră Xanax-ul, pentru că Alicia le lua cu pumnul, cu vin și cu bere.

Hmm, asta chiar că-ți dădea impresia unei încăperi lipsite de noroc! Îi plăceau aranjamentele decorative foarte sofisticate

de deasupra ferestrelor și candelabrul, dar era o încăpere fără noroc. Și mirosul acela era prezent și aici.

Foarte slab, dar era aici, parfumul acela minunat, mirosul care nu era al casei, dar care era cumva legat de Crăciun.

S-a apropiat de patul înalt, cum erau multe paturi de modă veche, și l-a privit pe unchiul Michael, care zăcea acolo, cu chipul pe jumătate îngropat în fața din bumbac, albă ca zăpada, a pernei de puf, cu genele și sprîncenele negre surprinzător de clar conturate. Foarte masculin, doar o idee mai mult testosteron și ai fi avut o maimuță cu piept vînjos și cu sprîncene stufoase. Dar puținul acela lipsea. Rezultatul fusese perfecțiunea.

– O, minunată lume nouă care are astfel de oameni! a șoptit.

Era complet drogat. Complet dus.

Probabil că de aceea își pierduse darul mîinilor. Purtase mănuși mai tot timpul pînă la Crăciun, spunînd la toată lumea că are mîinile foarte sensibile. Vai, Mona încercase din răsputeri să vorbească cu el despre asta! Iar în seara asta spusese de mai multe ori că nu mai are nevoie de mănuși. În fine, bineînțeles că nu, dacă luai două miligrame de Xanax la fiecare patru ore, pe lîngă toate celelalte porcării! Așa anihilaseră și puterile lui Deirdre, drogînd-o. Ah, cum trecuseră pe lîngă ea atîtea ocazii! Ei bine, pe asta n-o s-o mai scape!

Și ce-i în sticluța asta mică și drăgălașă? Elavil? Și asta avea efect sedativ, nu? Și, mamă, ce doză! E o minune că Michael a putut să coboare în seara asta. Și cînd te gîndești că o ținuse pe umeri la Comus. Bietul om! Fir-ar să fie, chestia asta era aproape sadism.

I-a atins ușor obrazul. Foarte bine bărbierit. Nu s-a trezit. S-a auzit o nouă respirație profundă, aproape ca un căscat; suna foarte masculin.

Știa că totuși poate să-l trezească, la urma urmelor nu era în comă, și brusc i-a trecut prin minte cel mai tulburător gînd! Deja fusese cu David în seara asta! Fir-ar! Fusese sex protejat, igienic, dar tot mizerie. Nu-l putea trezi pe Michael, nu înainte de a se cufunda într-o cadă cu apă caldă și plăcută.

Hmm. Nici măcar nu se gîndise la asta pînă acum. Hainele îi erau încă murdare. Asta era tot necazul cînd ai treisprezece ani. Inteligența îți este inegală. Uiți lucruri extrem de importante! Chiar și Alicia îi spusese asta.

– Draga mea, acum ești un mic geniu în computere, pentru ca în momentul următor să strigi că nu-ți găsești păpușile. Ți-am spus că păpușile sînt în dulap. Nu ți-a luat nimeni nenorocitele alea de păpuși! Doamne, ce mă bucur că nu trebuie să mai am din nou treisprezece ani! Știi că aveam treisprezece ani cînd te-am născut pe tine!

– Mie-mi spui! Și aveai șaisprezece cînd eu aveam trei ani, iar tu m-ai lăsat în oraș, în Maison Blanche, și m-am pierdut timp de două ore!

Bine, am uitat. Ca și cum n-aș mai duce-o în oraș la fel de mult! Cine altcineva decît o mamă de șaisprezece ani îi-ar veni cu o astfel de scuză? N-a fost chiar așa de rău. Mona se plimbase cu scara rulantă în sus și-n jos după pofta inimii.

– Ia-mă în brațe, se ruga ea privind în jos spre Michael. Am avut o copilărie groaznică! Dar el continua să doarmă, ca și cum ar fi fost atins de bagheta vrăjitoarei.

Poate că nu era noaptea potrivită ca să se culce cu el. Nu, ar prefera ca totul să fie perfect pentru asalt. Nu numai că fusese cu David, dar se și murdărise de pămînt, acolo, în cimitir. Ba mai avea și niște frunze moarte încurcate în păr, și chiar aducea cu Ofelia, deși probabil că nu era foarte sexi.

Poate că era noaptea potrivită ca să scotocească podul. Ca să găsească patefonul și să-l pună în funcțiune. Poate se mai găseau discuri vechi acolo, poate discul ăla pe care îl punea mereu bunica Evelyn? Poate era momentul să-l întîlnească pe *oncle* Julien aici, în tenebrele nopții, poate nu era momentul să fie cu Michael?

Dar era atît de atrăgător, așa, cum stătea acolo, fermecător în imperfecțiunea sa, Endymion, țărănoiul ei de clasă, cu mica lovitură de la nas și cu încrețiturile ușoare de pe frunte, aducînd foarte tare cu Spencer Tracy, da, bărbatul viselor ei! Iar un bărbat la îndemînă face cît două fantome din vis.

Că veni vorba de mâini, uite ce mînă mare și fină are! Ei, da, așa era o mînă de bărbat. Nu i-ar spune nimeni: „Ai degete de violonist". Iar ea găsea sexi astfel de bărbați, tipul delicat, cum era vărul David, imberb, cu ochi plini de expresivitate. Aha, aprecierile ei în privința masculinității luau o altă turnură, mai spre genul frust, mai profund și mai bun.

A atins obrazul lui Michael, vîrful urechii, gîtul. I-a mîngîiat părul negru și ondulat. O, nu există nimic mai fin și mai delicat decît un păr negru și ondulat! Mama ei și Gifford aveau părul negru atît de fin! Dar părul roșcat al Monei nu va fi niciodată fin; apoi i-a ajuns în nări parfumul pielii lui, extrem de subtil, de plăcut și de cald; s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz.

Deschisese ochii, dar nu părea să vadă ceva. S-a prăbușit lîngă el – nu-și putea înfrînge pornirea, deși știa că-i invadează intimitatea – iar el s-a întors pe cealaltă parte. Care *era de fapt* planul ei? Hmm... Brusc îl dorea atît de mult. Nici măcar nu era ceva erotic. Era vorba despre un soi de poveste de dragoste strașnică. Voia să-i simtă brațele în jurul ei; voia s-o agațe; voia s-o sărute; chestii obișnuite de genul ăsta. Brațele unui bărbat, nu ale unui băiat. Ar trebui să danseze. De fapt, era pur și simplu minunat că nu era nici urmă de băiat în el, că era doar un animal sălbatic, așa cum unii bărbați n-ar putea fi niciodată, foarte colțuros și uriaș și înăsprit, cu buzele palide și cu sprîncene o idee zbîrlite.

Și-a dat seama că se uită la ea, și în lumina egală a străzii chipul îi era palid, dar limpede.

– Mona! a șoptit.

– Da, unchiule Michael. Am fost uitată. A fost o încurcătură. Pot să rămîn aici peste noapte?

– Păi, draga mea, trebuie să-i chemăm pe tatăl tău și pe mama ta.

A dat să se ridice în capul oaselor, și era atît de dulce cu părul negru ciufulit, căzîndu-i în ochi. Totuși nu era nici un dubiu, era drogat cu medicamente.

– Greșești, unchiule Michael! a spus repede, dar cu un ton blînd. A pus mîna pe pieptul lui. Ah, grozav! Mama și tata dorm.

Ei cred că sînt cu unchiul Ryan la Metairie. Iar unchiul Ryan crede că sînt acasă cu ei. Nu suna pe nimeni. N-ai face decît să agiți pe toată lumea, iar eu va trebui să iau un taxi pînă acasă, singură, și nu vreau asta. Vreau să rămîn aici peste noapte.

– Dar or să-și dea seama...

– Părinții mei? Poți să mă crezi pe cuvînt că nu-și vor da seama de nimic. L-ai văzut pe tata în seara asta, unchiule Michael?

– Da, draga mea, l-am văzut. A încercat să-și reprime un căscat și nu a reușit. Brusc, părea foarte îngrijorat pentru ea, ca și cum nu s-ar fi cuvenit să caște în timp ce vorbeau despre tatăl ei alcoolic.

– N-o să trăiască foarte mult, a spus ea cu voce plictisită. Nu voia să vorbească nici despre el. Nu suport casa din Amelia Street cînd sînt amîndoi beți! Nu-i nimeni acolo în afară de bunica Evelyn, iar ea nu mai doarme niciodată. Îi supraveghează pe ei.

– Bunica Evelyn, a spus el visător. Ce nume drăguț! O cunosc pe bunica Evelyn?

– Nuu! Nu iese niciodată din casă. Le-a zis odată să te aducă acolo, dar ei n-au făcut-o. Este străbunica mea.

– Aha, da, familia Mayfair din Amelia Street, a spus el. Casa aceea mare și roz. A schițat un nou căscat; se chinuia să se ridice mai bine în capul oaselor. Bea mi-a atras atenția asupra ei. Drăguță casă! În stil italian. Bea zicea că acolo a crescut Gifford.

„Stil italian." Termen arhitectonic, sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea.

– Mda, în fine, noi le punem în aceeași oală și-i spunem stil New Orleans, a răspuns ea. Construită în 1882, refăcută o dată de un arhitect care se numea Sully. Plină de tot felul de porcării de pe o plantație numită Fontevrault.

Michael era intrigat. Dar ea nu voia să discute despre istorie sau tencuială. Îl voia pe el.

– Spune, mă lași, te rog, să rămîn aici? l-a întrebat. Chiar trebuie, trebuie să rămîn aici, unchiule Michael. Vreau să zic, cum ar veni, chiar nu am altă soluție în acest moment; adică, logic nu există altă posibilitate. Ar trebui să rămîn.

El stătea sprijinit de perne, chinuindu-se să țină ochii deschiși.

Cu o mișcare bruscă l-a apucat de încheietura mîinii. El nu părea să-și dea seama ce face – că-i ia pulsul, așa cum ar fi făcut un doctor. Mîna lui era grea și cam rece, prea rece. Dar bătăile inimii erau regulate. Era bine. Nu era nici pe departe la fel de bolnav ca tatăl ei. Propriul ei tată nu mai avea de trăit nici măcar șase luni. Numai că nu era vorba de inimă, ci de ficat.

Dacă închidea ochii, putea să vadă cămările tainice ale inimii lui Michael. Era în stare să vadă lucruri atît de splendide, de nenumit, de complexe, de parcă ar fi fost pictură modernă – o mîzgăleală de culori îndrăznețe și cocoloașe și linii și forme bombastice! Ah. Tipul ăsta era potrivit. Dacă ajunge cu el în pat în seara asta, n-o să-l omoare.

– Știi care-i problema ta acum? l-a întrebat. Flacoanele alea de medicamente. Aruncă-le la gunoi! Atîtea medicamente fac rău oricui.

– Crezi?

– Vorbești cu Mona Mayfair, care face cît douăzeci de membri ai familiei Mayfair și care știe lucruri pe care alții nu le știu! *Oncle* Julien a fost stră-străbunicul meu de trei ori. Știi ce înseamnă asta?

– Trei linii de descendenți dinspre Julien?

– Mda, și pe urmă toate liniile de rudenie amestecate de la toți ceilalți. Fără un computer nimeni n-ar putea nici măcar să le pună cap la cap. Dar eu am calculator și le-am dat de cap. Am mai mult sînge de Mayfair decît aproape oricine altcineva din toată familia. Și asta pentcă tata și mama erau rude prea apropiate – veri – ca să se căsătorească, dar tata a lăsat-o gravidă pe mama, și asta a fost. Și, pe deasupra, sîntem așa de mulți căsătoriți între noi încît nu mai prea contează...

S-a oprit. Își făcea numărul de sporovăială. Prea multă vorbărie pentru un om de vîrsta lui care era așa de somnoros. Joacă-ți rolul cu mai multă artă.

– N-ai nimic, tinere, a spus ea. Aruncă medicamentele!

El a zîmbit.

– Vrei să spui că o să trăiesc? O să mai urc pe scară și o să mai bat cuie cu ciocanul din nou?

– O să minunești ciocanul ca Thor, a spus ea. Dar chiar trebuie să renunți la toate sedativele alea. Nu înțeleg de ce te drogheazâ în halul ăsta, probabil se tem că, dacă n-o fac, îți vei face prea multe griji în legătură cu mătușa Rowan.

El a râs încetișor și a luat-o de mînă, de data asta cu vădită afecțiune. Dar chipul îi era umbrit de ceva, la fel și ochii și, pentru o clipă, și glasul:

– Dar tu ai mai multă încredere în mine, nu-i așa, Mona?

– Bineînțeles! Dar asta pentru că sînt îndrăgostită de tine.

– A, nu! a spus el zeflemitor.

Îl ținea strîns de mînă, deși el încercă să și-o retragă. Nu, acum nu era nimic în neregulă cu inima lui. Medicamentele îl omorau.

– Sînt îndrăgostită de tine, dar tu nu trebuie să faci nimic în legătură cu asta, unchiule Michael. Doar să fii demn de iubirea mea.

– Chiar așa! Să fiu demn de ea, exact la asta mă gîndeam. O fetiță drăguță ca tine, de la Academia Inimilor Invulnerabile.

– Unchiule Michael, te rog! a spus ea. Am început aventurile erotice cînd aveam opt ani. Nu mi-am pierdut virginitatea, dar m-am descotorosit de orice urmă. Sînt o femeie matură care pretinde doar că este fetița asta care șade pe marginea patului tău. Cînd ai treisprezece ani și nu poți face nimic să dovedești contrariul, doar pentru că rudele tale știu acest lucru, să fii fetiță devine o simplă decizie politică. Logic! Dar crede-mă, nu sînt ceea ce par!

El a râs ironic, cu subînțeles:

– Și ce se întîmplă dacă vine acasă soția mea, Rowan, și te găsește aici cu mine, discutînd despre sex și despre politică?

– Soția ta, Rowan, nu vine acasă, a spus ea, și, în aceeași clipă, a regretat. Nu intenționase să spună ceva atît de sinistru, de deprimant. Și chipul lui îi spunea c-o crede. Vreau să zic că...

– Ce, Mona? Spune-mi! Era liniştit şi extrem de serios. Ce ştii? Spune-mi ce este în inima ta micuţă de Mayfair? Unde este soţia mea? Fă o vrajă!

Mona a suspinat. Se străduia ca vocea să-i sune la fel de calmă şi de liniştită ca a lui:

– Nu ştie nimeni. Toată lumea este foarte speriată, dar nu ştie nimeni. Eu am sentimentul că... nu a murit, dar... ei bine, că s-ar putea să nu mai fie totul ca înainte. Înţelegi ce vreau să spun? a zis, privindu-l.

– Ai un presentiment în ce-o priveşte, că nu se mai întoarce? Asta vrei să spui?

– Da, cam aşa ceva. Pe de altă parte însă, nu ştiu ce s-a întîmplat aici în ziua de Crăciun. Nu că-ţi cer să-mi spui tu. Dar pot să-ţi spun eu ceva totuşi. Te ţin de încheietura mîinii, nu? Vorbim despre asta, şi tu-ţi faci griji pentru ea, iar pulsul tău e foarte normal. Nu eşti aşa de bolnav. Te-au dopat. Au exagerat. N-au mai gîndit logic. De Detox ai tu nevoie!?

El a suspinat, cu un aer înfrînt.

Ea s-a aplecat şi l-a sărutat pe gură. Conexiune imediată. De fapt, a surprins-o puţin şi l-a surprins chiar şi pe el. Dar nu a mai urmat mare lucru. Aveau grijă de asta medicamentele, ca şi cum ar fi împăturit sărutul într-o batistă.

Vîrsta conta atît de mult, era atît de diferit! Să săruţi un bărbat care a făcut dragoste de mii de ori n-avea nici o legătură cu sărutatul unui băiat care o făcuse poate de două ori. Aici era toată maşinăria! Nu avea nevoie decît de un impuls mai puternic ca s-o pornească.

– Aşteaptă puţin, iubito, aşteaptă puţin, a spus el cu blîndeţe, luînd-o pe după umărul stîng şi trăgînd-o iar spre el.

Brusc aproape că o durea faptul că bărbatul ăsta era chiar acolo, şi probabil că nu putea să-l determine să facă ce voia ea, şi era posibil să nu reuşească niciodată.

– Ştiu, unchiule Michael. Dar trebuie să înţelegi că avem tradiţiile noastre de familie.

– Zău?

– *Oncle* Julien s-a culcat cu străbunica mea în casa asta cînd ea avea treisprezece ani. Așa se face că sînt atît de deșteaptă!

– Și de drăguță, a spus el. Numai că și eu am moștenit ceva de la strămoșii mei. Se cheamă moralitate. A ridicat din sprîncene, zîmbindu-i blînd, luînd-o de mînă și mîngîind-o ca și cum chiar ar fi fost un pisoi sau un copil.

Cel mai bine era să bată în retragere. Acum părea și mai amețit decît la început. Chiar părea o greșeală să încerce să-l atragă spre ea. Și totuși dorința pentru el aproape că o durea. Chiar tînjea după el; tînjea după momente de intimitate cu el și cu întreaga lume a adulților pe care o întruchipa el pentru ea. Rătăcită în copilărie, se simțea deodată cu *toane* și confuză. Îi venea să plîngă.

– Ce-ar fi să te culci în dormitorul din față? E curat și totul este în ordine, așa este de cînd a plecat Rowan. Vrei să dormi acolo? a spus cu voce guturală. Vorbea cu ochii închiși. Îi mîngîia mîna afectuos.

– E bine în dormitorul din față, a răspuns ea.

– Găsești acolo niște cămăși de noapte din flanelă. Au fost ale lui Rowan. Eu i le-am dat. Probabil că-ți sînt prea lungi. Dar stai puțin, poate că mătușa Viv mai este trează. Poate ar trebui să-i spun că ești aici.

– Mătușa Viv este în partea cealaltă a orașului, cu mătușa Cecilia, a spus ea, aventurîndu-se încă o dată să-l ia de mînă. Parcă începuse să se încălzească puțin. Mătușa Viv și mătușa Cecilia au devenit bune prietene. Cred că mătușa Viv este acum membru onorific al familiei Mayfair.

– Aaron. Aaron este în cel de-al doilea dormitor, a spus el ca și cum ar fi gîndit cu voce tare.

– Aaron este cu mătușa Bea. El și mătușa Bea au o chestie împreună. S-au întors în apartamentul lui de la Pontchartrain, *pentru că ea este mult prea decentă ca să-l ducă acasă.*

– E adevărat? Bea și Aaron. Ia te uită, n-am observat niciodată!

– Păi, nici n-aveai cum. Pun pariu că și Aaron va fi în curînd membru onorific al familiei Mayfair.

– N-ar fi grozav? Beatrice este perfectă. Aaron are nevoie de o femeie care să aprecieze un gentleman, nu crezi? Închisese ochii din nou, ca şi cum nu putea să împiedice acest lucru.

– Unchiule Michael, nu există femei care să nu aprecieze un gentleman, a spus Mona.

– Ştii totul? a zis el deschizînd ochii.

– Nuu! Mi-ar plăcea, dar mă gîndesc totuşi, cine ar vrea să ştie totul? Dumnezeu trebuie să fie plictisit. Ce crezi?

– Nu prea ştiu. Eşti ca un foc de artificii, Mona, a zis el zîmbind.

– Stai să mă vezi într-o cămaşă de noapte din flanelă.

– N-o să te văd. Sper că încui uşa şi te culci. S-ar putea să vină Aaron acasă, e posibil ca Eugenia să se trezească şi să înceapă plimbarea-i neîntreruptă...

– Plimbare neîntreruptă?

– Ştii cum sînt bătrînii. Mi-e atît de somn, Mona. Ţie ţi-e somn?

– Şi dacă mi se face frică singură în dormitorul ăla din faţă?

– Exclus!

– Ce-ai zis?

– Doar că ţie nu-ţi e frică de nimic. Şi tu ştii asta şi ştii că şi eu ştiu!

– Vrei să te culci cu mine, nu?

– Nu.

– Minţi!

– Nu contează! Nu fac ce nu se cuvine. Draga mea, cred că trebuie să chem pe cineva.

– Ai încredere în mine! Acum mă duc la culcare. Mîine luăm micul dejun împreună. Henri zice că face nişte ouă Benedict minunate, a spus ea.

El i-a zîmbit vag, prea obosit ca s-o contrazică, prea obosit poate şi ca să-şi amintească măcar numerele de telefon pe care ar fi trebuit să le formeze. Ce lucru rău erau medicamentele! Îl făceau să bîjbîie şi pentru cea mai simplă construcţie verbală. Ea le ura. Nu se atingea niciodată de alcool sau medicamente, sub nici o formă.

Voia ca mintea să-i fie brici.

– Brici! a şoptit el izbucnind brusc în râs.

Aha, deci se prinsese! Trebui să se abţină să confirme, pentru că el nu îşi dăduse seama că ea nu vorbise. A zîmbit. Voia să-l sărute din nou, dar s-a gîndit că nu ajută la nimic. Mai probabil să-i facă rău. În cîteva minute avea să adoarmă din nou buştean. Şi atunci, poate că după o baie bună şi prelungă, va căuta din nou patefonul, sus.

A fost surprinsă cînd l-a văzut aruncînd pătura deoparte şi dîndu-se jos din pat. A luat-o înaintea ei, cu un mers nesigur, dar indiscutabil, un adevărat cavaler.

– Hai să-ţi arăt unde găseşti tot ce-ţi trebuie, a spus căscînd iarăşi şi respirînd adînc în timp ce o conducea la uşă.

Dormitorul din faţă era la fel de frumos ca în ziua nunţii. Pe poliţa de marmură era chiar şi un buchet de trandafiri galbeni şi albi, cam la fel cu cel care se aflase acolo în ziua aceea. Halatul alb de mătase al mătuşii Rowan era întins pe cuvertura îngălbenită din damasc a patului cu baldachin, ca şi cînd chiar urma să se întoarcă acasă.

Michael s-a oprit o clipă, privind în jurul lui ca şi cînd ar fi uitat ce voia să facă. Nu-şi amintea. Ea ar fi simţit dacă şi-ar fi amintit. Se chinuia să înţeleagă ce se petrece. Asta era consecinţa medicamentelor: distrugeau tot ce era familiar.

– Cămăşile de noapte, a spus el făcînd un mic gest fără tragere de inimă către uşa deschisă de la baie.

– O să le găsesc, unchiule Michael. Du-te şi te culcă!

– Nu-ţi e frică, nu, draga mea? Ar fi prea naiv.

– Nu, unchiule Michael. Du-te la culcare, a răspuns ea.

S-a uitat fix la ea preţ de un lung moment, ca şi cum nu reuşea să se concentreze nici asupra cuvintelor pe care le rostea ea. Dar era hotărît să se poarte protector, să-şi facă griji cum se cuvine:

– Dacă ţi se face teamă..., a zis.

– N-o să mi se facă, unchiule Michael. Te necăjeam doar! Eu sînt cea care ar trebui să inspir frică, de cele mai multe ori.

Nici la asta el n-a reușit să-și reprime zîmbetul. A dat din cap și a ieșit din cameră, aruncîndu-i o ultimă privire cu ochii aceia albaștri adorabili, în care focul a ars efectul medicamentelor pentru o clipă, și pe urmă a închis ușa.

În baie era o sobă cu gaze, mică și drăguță. I-a dat drumul imediat. Erau zeci de prosoape albe și groase pe raftul din rachita împletită. Pe urmă a descoperit cămășile de noapte din flanelă, rînduite pe raftul de sus al dulapului – cămăși groase, demodate, cu desene înflorate, vesele. A ales-o pe cea mai urîtă – roz cu trandafiri roșii pe ea, apoi a dat drumul la apă în cada lungă și adîncă.

Cu grijă, și-a scos funda roz de tafta din păr și a pus-o pe toaletă, lîngă perie și lîngă pieptene.

„Ce casă de vis!", se gîndea. Atît de diferită de cea din Amelia Street, cu căzile ei adînci și cu dușumele umede și putrezite; unde cele cîteva prosoape rămase erau rupte și uzate, și așa vor rămîne pînă cînd mătușa Bea va aduce o nouă provizie de boarfe la mîna a doua. Mona era singura care le spăla vreodată; era singura care spăla ceva vreodată, deși bunica Evelyn mătura în fiecare zi caldarîmul, cum numea ea trotuarul.

Casa asta era dovada a ceea ce se poate face cu dragoste. Gresie albă veche, e drept, dar covor nou și gros, de culoarea prunei. Accesorii din alamă care funcționau cu adevărat, și mici abajururi din pergament deasupra lămpilor de lîngă oglindă. Un scaun cu pernă roz; un mic candelabru ce atîrna din tavanul cu medalion delicat, cu patru becuri din sticlă roz în formă de luminare.

– Dar banii, nu uita de bani, îi spusese Alicia nu cu mult timp în urmă, cînd își exprimase cu glas tare dorința ca această casă din Amelia Street să fie din nou frumoasă.

– De ce nu-i cerem unchiului Ryan bani? Sîntem din familia Mayfair. Există o moștenire! La dracu', sînt destul de mare să aduc un constructor, să aduc un instalator. De ce se duce mereu totul de rîpă?

Alicia refuzase, dezgustată, printr-o mișcare a mîinii. A le cere altora bani era echivalent cu a-i invita să se amestece. Nimeni din casa de pe Amelia Street nu voia poliția Mayfair în împrejurimi, nu? Bunicii Evelyn nu-i plăcea zgomotul sau bărbații străini. Tatăl Monei nu voia să-i pună cineva întrebări. Toate astea continuau la nesfîrșit. Scuzele.

Așa că lucrurile rugineau, putrezeau și se stricau, și nimeni nu făcea nimic. Iar două din băile din spate nu funcționau de ani de zile. Cercevelele ferestrelor erau stricate sau se dăduse cu vopsea pe deasupra pentru a acoperi stricăciunile. Oho, și lista putea continua la nesfîrșit!

Un gînd mic și rău s-a furișat în mintea Monei. Aproape că se strecurase în capul ei mai înainte, cînd Michael spusese despre casa ei că este în stil italian. Ce-ar zice oare despre situația actuală din Amelia Street? Poate că i-ar da niște sugestii, cum ar fi dacă tencuiala din camera ei va cădea din nou sau nu? Măcar el ar ști. Asta era specialitatea lui, renovarea caselor. „Așa că adu-l acasă ca să vadă despre ce e vorba", se gîndi ea. Dar așa s-ar petrece inevitabilul: i-ar vedea pe Alicia și pe Patrick bînd tot timpul, și pe urmă l-ar chema pe unchiul Ryan, cum fac toți, mai devreme sau mai tîrziu. Și s-ar isca obișnuita ceartă. Poate că mătușa Bea ar veni din nou și ar mai sugera o dată internarea *într-un spital*.

Dar ce nu înțelegea nimeni era că spitalizările astea făceau mai mult rău decît bine. Alicia se întorcea acasă mai nebună, mai dornică să-și înece suferința. Tirada de data trecută fusese cea mai groaznică pe care o văzuse. Încercase să distrugă totul în camera Monei. Mona era în picioare, cu spatele la calculator.

– Să-ți internezi propria mamă la nebuni? Tu ai făcut asta! Tu și Gifford, mică vrăjitoare mincinoasă. Tu mi-ai făcut asta, mie, propria ta mamă! Crezi că eu i-aș fi făcut așa ceva mamei mele? Ești o vrăjitoare, bunica Evelyn are dreptate, scoate-ți funda aia din păr! Și pe urmă se luptaseră, Mona ținînd-o pe Alicia de încheietura mîinilor și obligînd-o să dea înapoi.

– Hai, mamă, potolește-te!

Şi pe urmă, cum se întîmpla mereu, Alicia s-a prăbuşit fără vlagă, ca un sac de cartofi, hohotind cu sughiţuri şi bătînd cu pumnu-n podea. Şi apoi şocul de a o vedea pe bunica Evelyn în pragul uşii, ceea ce însemna că făcuse lunga călătorie pe scări singură, nu în foarte bune condiţii, şi cuvintele ei aspre:

– Nu-i face rău copilei, Alicia! Eşti doar o beţivă ordinară. Soţul tău este un beţiv ordinar.

– Copila asta îmi face mie rău! se văicărise Alicia.

Nu, Mona n-o s-o mai interneze vreodată în spital. Dar ceilalţi ar putea s-o facă. Nu se ştie niciodată. Cel mai bine era să nu-l implice şi pe Michael în chestia asta, chiar dacă el voia s-o ajute să repare casa. La gunoi cu planul ăsta. Treci la următorul.

Cînd a terminat să se despoaie de haine, încăperea se umpluse de un abur cald, foarte plăcut. A stins luminile, aşa că singura sursă de lumină erau flăcările portocalii de la soba cu gaz; s-a cufundat în cadă cu apă fierbinte, lăsîndu-şi părul să plutească la suprafaţă, de parcă era din nou Ofelia, sau mă rog, aşa-şi închipuia ea mereu, plutind moartă pe faimosul rîu.

Şi-a răsucit capul într-o parte şi-n cealaltă, scuturîndu-şi părul în apă ca să-l cureţe bine; vedea vîrtejul roşu din jurul ei. A tras de bucăţelele de frunze moarte. Doamne! Una din astea ar fi putut fi un gîndac! Ce oribil! Mişcările astea învîrtejite înainte şi înapoi făceau ca părul ei să fie la sfîrşit atît de des şi strălucitor, lunga înmuiere şi răsucitul capului. Duşul n-ar fi făcut decît să i-l pleoştească. Îi plăcea ca părul să aibă cît mai mult volum şi să fie cît se poate de des.

Săpun parfumat. Nu te-ai aştepta la asta? Şi un flacon cu şampon dens, de culoarea perlei. Oamenii ăştia ştiau să trăiască! Era ca un hotel de clasă.

S-a spălat pe cap şi pe corp cu mişcări lente, bucurîndu-se de fiecare moment, săpunindu-se delicat peste tot şi apoi cufundîndu-se în cadă ca să se clătească de săpun şi de şampon. Poate reuşea în vreun fel să renoveze casa din Amelia Street fără să-i cheme acolo pe toţi nou-veniţii din familie. Poate reuşea să-i explice unchiului Michael că lucrurile trebuie rezolvate cu grijă şi

fără mare tam-tam, că nu trebuie să vorbească despre Patrick şi Alicia, că oricum toţi ştiau. Şi pe urmă ce-ar face cînd bunica Evelyn ar începe să le spună muncitorilor să plece acasă sau că nu au voie să folosească aparate zgomotoase?

Ce reconfortant era să fii curat! Se gîndea din nou la Michael, uriaşul adormit, acolo, în patul vrăjitoarei.

S-a ridicat în picioare şi a întins mîna după prosop. Şi-a şters părul viguros, dîndu-l în faţă şi în spate – ce-i mai plăcea libertatea de a fi goală –, iar pe urmă a ieşit din cadă.

Cămaşa de noapte din flanelă, curată şi mătăsoasă, era comodă şi-i dădea un sentiment de siguranţă, deşi bineînţeles că era prea lungă pentru ea. Aşa că o s-o ridice nitel, ca o fetiţă dintr-o poză veche. Ăsta era sentimentul pe care i-l dădea. Ăsta era sentimentul pe care i-l dădea funda ei. O fetiţă de modă veche era deghizarea ei preferată, pînă într-atît încît nici nu era deghizare.

Şi-a şters încă o dată cu înverşunare părul, apoi a luat peria de pe măsuţa de toaletă, s-a studiat atent în oglindă preţ de o clipă, după care a început să-şi treacă peria prin păr cu putere, dîndu-l de pe frunte pe umeri, ca să se usuce bine, aşa cum trebuie.

Căldura de la soba cu gaze părea că se încolăceşte şi respiră în jurul ei, că-i ciocăneşte fruntea cu degetele. Şi-a luat funda şi a pus-o în păr la spate, unde-i era locul. Nu vedea decît două bucăţele care stăteau ridicate. Ca nişte cornuţe de diavol.

– *Oncle* Julien, a sosit ora, a şoptit ţinînd ochii strîns închişi. Dă-mi un indiciu. Unde să caut patefonul? Se legăna dintr-o parte în alta, în stilul lui Ray Charles, încercînd să-şi readucă în memorie un moment real din toate visele alea care se evaporau mereu.

I-a ajuns la urechi un sunet subţire, de departe, pe sub sfîrîitul blînd al sobei cu gaz, un cîntec pe care de-abia îl percepea. Viori? Un sunet prea subţire ca să spună ce instrumente erau, exceptînd faptul că erau multe, şi era... era... A deschis uşa băii. Departe, foarte departe, dar era valsul din *La Traviata* care se auzea. Acum cînta... soprana. A început să fredoneze, imposibil să reziste tentaţiei, dar aşa nu mai auzea melodia. Dumnezeule, dacă patefonul era jos, în camera de zi! Desculţă, cu prosopul în

jurul umerilor ca un șal, s-a furișat în hol scrutînd cu privirea dincolo de balustradă. Valsul răsuna foarte clar, mai tare decît fusese vreodată în visele ei. Femeia cînta vesel în italiană, iar corul o urma și, pe discul vechi și zgîriat, suna ca și cum ar fi fost multe păsărele.

Brusc inima începu a-i bate să-i spargă pieptul. A ridicat mîna și a atins funda, ca să fie sigură că este bine prinsă în păr. Apoi, cu un gest neglijent, a dat drumul prosopului, o mică grămăjoară pe podea, și s-a îndreptat spre capătul scărilor. În aceeași clipă, lumina s-a strecurat ușor pe ușile salonului dublu; devenise mai strălucitoare, în timp ce ea cobora scările. Picioarele ei goale simțeau ușoara asprime a covorului de lînă, și cînd din întîmplare și-a văzut tălpile, parcă se transformaseră în picioare de bebeluș sub cămașa din flanelă pe care trebuia s-o ridice, exact ca un copil din cărțile cu poze.

S-a oprit. Cînd a privit în jos, a observat că nu mai era covorul roșu de lînă. Era o carpetă orientală, foarte uzată, foarte subțire. A simțit schimbarea texturii. Sau mai degrabă și-a dat seama că stă pe ceva mai jerpelit, și a urmat cascada de trandafiri persani albaștri și roz în jos pe scări. Pereții se schimbaseră în jurul ei. Tapetul era de un auriu intens și prăfos, și jos de tot un candelabru ciudat atîrna din mănunchiul de frunze din tencuiala cu care era ornat tavanul din hol – ceva fără valoare, în stil venețian. Nu-și amintea defel să-l fi văzut vreodată. Și chiar avea lumînări adevărate aprinse, micul candelabru.

Simțea mirosul de ceară. Cîntecul sopranei continua să se audă, cu ritmul lui precis și plăcut, făcînd-o să-și dorească să cînte din nou și ea. Inima-i sălta de bucurie.

– *Oncle* Julien! a șoptit, aproape izbucnind în lacrimi. Ah, asta era cea mai grandioasă viziune pe care o zărise vreodată!

S-a uitat jos, în hol. Alte și alte modele minunate pe care nu le mai văzuse niciodată. Și, prin prima ușă înaltă a salonului, chiar ușa prin care un văr de demult fusese împușcat tocmai de pe scările astea, a observat că încăperea nu mai era din prezent,

și că flăcări minuscule dansau în grațioase arzătoare cu gaz, făcute din cristal.

O, dar covorul era același! Și mai erau și scaunele îmbrăcate în damasc auriu ale lui Julien.

A coborît în grabă, aruncîndu-și privirea în dreapta și în stînga, după cum îi atrăgeau atenția detaliile— vechile lămpi pe gaz cu farfurioarele de cristal cu caneluri, și geamurile de cristal din jurul uriașei uși de la intrare, care înainte nu fuseseră acolo.

Muzica era tare, poate la fel de tare ca un patefon dat la maximum. A – ia te uită! – etajera pentru bibelouri, întesată cu delicate figurine din ceramică, și ceasul de alamă pe polița din față, și statuetele grecești pe polița din spate, și draperiile dintr-o catifea veche, într-o culoare discretă și plăcută, lustruite și franjurate, încurcîndu-se pe podeaua curată.

Ramele ușilor erau vopsite ca să aducă cu marmura! La fel și scîndurile dușumelei. Era modelul ăla vechi, atît de popular la sfîrșitul secolului, iar lumina de gaz pîlpîitoare bătea constant pe tapetul mohorît al tavanului, ca și cum micile raze ar fi dansat pe ritmul valsului.

Ce-ar putea fi nelalocul său în toată țesătura asta? Covorul era exact același pe care-l văzuse mai devreme, dar era perfect logic – nu-i așa! – fusese al lui Julien, și uite și fotoliile lui minunate grupate pentru conversație exact în mijlocul încăperii!

A ridicat brațele și s-a trezit dansînd pe vîrful picioarelor, în cerc, de jur împrejur, iar și iar, pînă cînd cămașa de noapte îngustă s-a desfăcut în jurul ei, formînd un clopot perfect. Cînta împreună cu soprana, înțelegînd italiana fără efort, deși era cea mai recentă dintre toate limbile pe care le învățase, și, fermecată de ritmul simplu, se legăna dezlănțuit înainte și-napoi, aplecîndu-se din talie, lăsîndu-și părul să-i biciuiască fața și aruncîndu-l din nou ca să i se reverse iarăși pe spate. A măturat cu privirea tapetul marmorat și îngălbenit de pe tavan, și apoi, ca în ceață, a zărit canapeaua cea mare, canapeaua nouă a lui Michael, numai că acum nu era îmbrăcată în damasc bej, ci mai degrabă într-o

catifea aurie uzată la fel ca draperiile care atîrnau la ferestre, splendide și bogate, cu un aer prietenos în lumina tremurătoare.

Michael ședea nemișcat pe canapea, uitîndu-se la ea. S-a oprit cu un picior în aer, cu brațele arcuite în jos ca o balerină, și a simțit cum părul i se mișcă și i se rostogolește iar de pe umeri. Lui îi era teamă. Stătea în mijlocul canapelei, îmbrăcat în pijamaua din bumbac, holbîndu-se la ea, ca și cînd ea ar fi fost ceva din cale-afară de înspăimîntător sau de grotesc. Încă se mai auzea muzica, și, fără grabă, ea a respirat adînc, pulsul i-a revenit la normal, și s-a apropiat de el, gîndindu-se că, dacă a văzut vreodată în viața ei ceva cu adevărat înfiorător, era vederea lui, așa cum ședea în încăperea asta, holbîndu-se la ea, ca și cum ar fi fost pe cale să-și piardă mințile.

Nu tremura. Era ca ea. Nu se temea de nimic. Era doar neliniștit și supărat și îngrozit de viziune, și o vedea, trebuia s-o vadă, și auzea și muzica, și după ce ea s-a apropiat, cufundîndu-se pe canapea lîngă el, el s-a răsucit, privind-o cu ochii larg deschiși a mirare blîndă, apoi ea și-a lipit gura de a lui, l-a tras spre ea, și bum, bang, reacția avusese loc, reacția în lanț care a străfulgerat-o. Îl avea! Era al ei!

S-a dat înapoi o clipă, ca și cum ar fi vrut să se uite din nou la ea, ca și cum ar fi vrut să se asigure că este acolo. Avea privirea încă împăienjenită din cauza medicamentelor. Poate că acum erau de folos – îi adormeau sublima lui conștiință catolică. L-a sărutat din nou grăbit, un sărut umed, și apoi i-a băgat mîna între picioare. Oho, era pregătit!

Brațele lui au înlănțuit-o, apoi a scos un fel de sunet slab, de parcă s-ar fi plîns, un sunet care-i era atît de caracteristic, ceva de genul „e prea tîrziu" sau „Doamne, iartă-mă". Numai că nu izbutea să audă cuvintele.

L-a tras peste ea, cufundîndu-se adînc în canapeaua care mirosea a praf, și valsul a izbucnit din nou cu putere, și soprana continua să cînte. S-a întins sub el, iar el s-a ridicat, protector, apoi ea i-a simțit mîna care tremura ușor, într-un mod fermecător,

sfîşiindu-i cămaşa de noapte şi pipăindu-i abdomenul gol şi mai apoi coapsele dezgolite.

– Ştii ce mai e acolo, a şoptit ea, şi l-a tras din nou cu putere peste ea.

Mîna lui a fost mai rapidă decît el şi şi-a făcut loc cu blîndeţe în ea, trezind-o, ca atunci cînd porneşti alarma anti-furt, iar ea a simţit propriile-i fluide scurgîndu-i-se printre picioare.

– Haide, nu mai pot să mă ţin, dă-mi-o, a spus, simţind cum căldura îi inundă faţa.

Probabil că suna sălbatic, dar nu mai putea juca rolul de fetiţă nici o clipă în plus. El a pătruns în ea, provocîndu-i o durere plăcută, şi apoi a început mişcarea de piston care o făcea să-şi arunce capul pe spate şi aproape să strige.

– Da, da, da!

– Bine, Molly Bloom! a exclamat el şoptit, cu voce răguşită, şi pe urmă ea a avut orgasm după orgasm – scrîşnind din dinţi, aproape că nu putea suporta, gemea şi striga, dar buzele-i erau lipite – iar el făcea la fel.

Zăcea pe-o parte, cu răsuflarea tăiată, udă de sus pînă jos, de parcă ar fi fost Ofelia, pe care tocmai o găsiseră în riul presărat cu flori. Mîna-i era încă prinsă în părul lui, poate că-l trăgea prea tare. Şi apoi un sunet strident a şocat-o şi a deschis ochii.

Cineva smulsese acul patefonului de pe disc. S-a întors în acelaşi timp cu el şi privirea i s-a oprit asupra siluetei mici, îndoite a Eugeniei, negresa care era fată în casă; era în picioare lîngă masă, furioasă, cu braţele încrucişate, cu bărbia ieşindu-i în afară.

Şi brusc nu mai era nici un patefon. Canapeaua era îmbrăcată cu damasc. Lumina difuză era electrică.

Şi Eugenia nu era lîngă masă de fapt, luase doar o poziţie corectă, plină de virtute, chiar în faţa lor, aşa cum erau înlănţuiţi pe canapea, şi apoi a spus:

– Domnu' Mike, ce naiba faci cu copila asta!?

El era deconcertat, abătut, ruşinat, confuz, probabil gata să se sinucidă. S-a dat jos de pe ea, legîndu-şi strîns şnurul de la pijamaua de bumbac, s-a uitat fix la Eugenia, apoi la ea.

Era momentul să fie o Mayfair! Momentul să fie stră-strănepoata lui Julien! S-a ridicat și s-a îndreptat spre bătrînă.

– Vrei să-ți păstrezi slujba în casa asta, Eugenia? Atunci du-te în camera ta imediat și închide ușa!

Preț de-o secundă, chipul negru și zbîrcit al bătrînei a înghețat, iar furia hotărîtă întipărită pe el s-a topit în clipa în care Mona a privit-o drept în ochi.

– Fă ce-ți spun! N-ai de ce să-ți faci griji aici. Mona face ce vrea și Mona este bună pentru unchiul Michael și tu știi asta! Acum pleacă!

Oare era vrăjită sau pur și simplu copleșită? Nu conta. Puterea unei vrăjitoare rămînea puterea unei vrăjitoare! Femeia s-a dat bătută. Toți cedau mereu. Era aproape o lașitate să-i determine să-i asculte ordinele, să-i facă să lase ochii-n jos privindu-i fix. Dar trebuia s-o facă.

Eugenia și-a coborît privirea nesigură și a ieșit în grabă din încăpere, cu un mers șubred, împleticit, nevrotic, și a urcat scările în viteză. Ce surpriză că putea s-o facă atît de repede!

Și mai era și Michael, care ședea din nou pe canapea, țintuind-o cu privirea, cu ochii îngustați, foarte calm, ca și cînd ar fi încercat să-și amintească ce se petrecuse, și clipea ușor, semn că era confuz.

– Isuse, Mona, a șoptit.

– Am făcut-o, unchiule Michael, a replicat. Brusc și-a pierdut vocea. O lăsa și puterea. A simțit o senzație de sufocare în gît cînd a vorbit din nou, a simțit tremurul vocii. Ei hai, acum lasă-mă să merg sus la culcare cu tine, a spus, aproape la capătul puterilor. Pentru că mi-e cam teamă.

Stăteau întinși în patul mare pe întuneric. Ea privea atent satinul gofrat al baldachinului, întrebîndu-se la ce model se uitase cîndva Mary Beth. Lîngă ea, el era tăcut, amețit din cauza medicamentelor și istovit. Ușa era încuiată.

– Ești treaz? a șoptit. Voia cu ardoare să-l întrebe ce văzuse. Dar nu îndrăznea. Păstra în minte imaginea salonului dublu, ca

pe o foarte dragă fotografie în sepia – nu văzuse astfel de fotografii, cu lămpile cu gaz, și chiar cu scaunele acelea?

– Nu se va mai repeta, draga mea, a spus el cu voce nesigură. Niciodată, niciodată. O cuibărise lîngă el, dar era foarte somnoros, și inima lui făcea acum un mic efort, doar unul mic, dar era în regulă.

– Dacă spui tu, unchiule Michael, a șoptit ea. Dar aș fi vrut să pot spune ceva despre asta. *În patul lui Mary Beth, în patul lui Deirdre*. S-a ghemuit mai aproape, simțind căldura mîinii lui, care se odihnea lenește pe sînul ei.

– Draga mea, ce vals era? Era Verdi? *La Traviata*? Așa părea, dar..., a șoptit el și apoi a adormit.

Stătea acolo, zîmbind în întuneric. Auzise și el! Fusese acolo cu ea. S-a întors spre el și l-a sărutat pe obraz, cu grijă să nu-l trezească, și apoi a adormit la pieptul lui, cu brațul strecurat pe sub cămașa lui, pe pielea caldă.

3

O ploaie de iarnă, mohorîtă și nesfîrșită se revărsa asupra orașului San Francisco, inundînd ușor străzile în pantă din Nob Hill și învăluind în ceață amestecul său ciudat de clădiri – fațada cenușie și fantomatică a Catedralei Îndurării, blocurile greoaie și impozante din stuc, turnurile moderne înalte și semețe itindu-se din structura veche a hotelului Fairmont. Cerul se întuneca amarnic și rapid, iar circulația de la ora cinci era cît se poate de neplăcută.

Doctorul Samuel Larkin conducea încet, trecînd pe lîngă Mark Hopkins, deși habar n-avea cum îi zicea acum hotelului ăstuia, apoi coborî pe California Street, tîrîndu-se răbdător în spatele unui tramvai zgomotos aglomerat, mirîndu-se vag de perseverența cu care turiștii stăteau agățați de el, în întuneric și în frig, cu hainele ude leoarcă. Era atent să nu derapeze pe șinele de tramvai – blestemul șoferilor care nu erau din oraș – și a depășit tramvaiul cînd s-a schimbat culoarea semaforului.

Pe urmă a coborît spre Market Street, a trecut pe lîngă intrarea în Cartierul Chinezesc, cu exotica poartă din lemn, un traseu care întotdeauna îl speria puțin, dar i se părea foarte frumos și îi amintea mereu de primii săi ani în acest oraș, cînd te puteai duce cu tramvaiul la serviciu fără probleme, cînd Top of the Mark era cu adevărat cel mai înalt punct din oraș și nu exista nici unul din zgîrie-norii ăștia ca în Manhattan.

„Cum a putut Rowan Mayfair să plece vreodată din locul ăsta?" se gîndea Lark, care însă nu fusese la New Orleans decît

de vreo două ori. Oricum, era ca și cum ai întoarce spatele Parisului, preferînd provincia, și asta nu era decît o parte din povestea lui Rowan pe care n-o înțelegea.

A fost cît pe ce să treacă de porțile aproape insesizabile ale Institutului Keplinger. A virat scurt, s-a avîntat puțin prea repede pe alee și apoi în întunericul uscat al garajului subteran. Acum era cinci și zece. Iar avionul lui spre New Orleans decola la opt treizeci. Nu avea nici un moment de pierdut!

A fluturat cartea de identitate prin fața portarului, care a sunat imediat pentru a verifica informațiile și care l-a apoi lăsat să treacă cu o mișcare a capului.

Din nou, în fața liftului a fost obligat să se prezinte – de data aceasta unei voci feminine gîtuite, la un microfon minuscul aflat sub o cameră video. Lark ura chestia asta, să fie privit, dar să nu-l poată vedea pe privitor!

Liftul l-a dus fără zgomot și rapid, toate cele cincisprezece etaje, pînă la laboratorul lui Mitchell Flanagan. În cîteva secunde găsise ușa, văzuse lumina din spatele geamului fumuriu și ciocănise cu putere.

– Mitchell, sînt eu, Lark, a răspuns el mormăitului venind din partea cealaltă.

Mitchell Flanagan arăta ca de obicei, pe jumătate orb și complet incompetent, și-l iscodea pe Lark prin ochelarii cu rame de sîrmă și lentile groase, cu coama de păr blond – peruca perfectă pentru o sperietoare de ciori – cu halatul de laborator prăfuit, dar în mod miraculos nepătat.

„Geniul preferat al lui Rowan, și-a spus Lark. Păi și eu eram chirurgul ei favorit. Atunci de ce sînt așa de gelos?" Pasiunea lui nebunească pentru Rowan Mayfair se stingea greu. Și ce dacă plecase în sud, se măritase și acum era încurcată în vreo afacere medicală înspăimîntătoare? În realitate, voise să se culce cu ea și nu reușise niciodată.

– Intră, a zis Mitch, părînd să reziste tentației de a-l trage pe Lark pe coridorul mochetat, unde șiruri de becuri albe minuscule puneau în evidență și tavanul, și dușumeaua.

„Locul ăsta m-ar scoate din minți", reflecta Lark. „Chiar că te aștepți să deschizi o ușă și să dai de ființe umane în cuști antiseptice."

Mitch l-a condus pe lîngă numeroasele uși din oțel cu micile ferestre luminate, în spatele cărora se auzeau felurite zgomote electronice.

Lark n-avea nici o intenție să ceară să i se permită accesul în aceste sanctuare. Cercetarea genetică era ultrasecretă la Keplinger, chiar și pentru cea mai mare parte a comunității medicale. Această întrevedere particulară cu Mitchell Flanagan fusese aranjată și plătită de Rowan Mayfair – sau, în orice caz, de familia Mayfair – cu un preț exorbitant.

Mitchell l-a condus pe Lark într-un birou spațios, cu ferestre uriașe de sticlă, deschise către clădirile înghesuite de pe Lower California Street; prin aceste ferestre, Bay Bridge oferea o priveliște neașteptat de spectaculoasă. Draperii delicate, care aduceau mai degrabă cu o plasă de țînțari, erau fixate de bare lungi, cromate, peste ferestre, mascînd și îmblînzind noaptea și făcînd să i se pară lui Lark și mai aproape și oarecum teribilă. Amintirile lui despre San Francisco înainte de epoca zgîrie-norilor erau pur și simplu mult prea clare. Podul părea complet disproporționat și cu siguranță nelalocul lui.

Lîngă un imens birou de mahon se ridica un perete de ecrane de calculatoare. Mitchell a luat scaunul cu spătar înalt din fața lui Lark și i-a făcut semn să se așeze pe mai confortabilul scaun tapițat din fața biroului. Țesătura era de culoarea vinului de Bordeaux, o mătase grea, probabil, iar stilul mobilierului era vag oriental. Sau poate – nici un stil.

Sub ferestre, cu spectacolul nopții înfricoșătoare pe care îl ofereau, erau șiruri întregi de sertare cu dosare, fiecare cu propria încuietoare digitală codificată. Covorul era de același bordo intens ca și scaunul pe care Lark se așezase confortabil. Alte scaune, ici și colea, erau gătite cu aceeași culoare astfel încît aproape că se contopeau cu podeaua sau cu pereții lambrisați de culoare închisă.

Partea de sus a biroului era goală. În spatele capului lui Mitchell, cu părul lui ca de sperietoare, se afla o imensă pictură abstractă care aducea nici mai mult nici mai puțin cu un spermatozoid înotînd ca un nebun spre un ovul fecundat. Era minunat colorat totuși – mult albastru-cobalt, portocaliu-aprins și verde-neon – ca și cum ar fi fost pictat de un artist haitian care, dînd de un desen cu un spermatozoid și un ovul într-o revistă științifică, îl alesese ca model, fără să-i pese vreun moment ce este.

Biroul emana un aer de opulență. Institutul Keplinger emana un aer de opulență. Faptul că Mitch avea un aspect șleampăt, de neputincios, ba chiar un pic murdar, era liniștitor – un savant nebun care nu făcea nici un fel de concesii vreunei corporații sau tiraniei științifice. Nu se bărbierise de cel puțin două zile.

– Doamne, ce mă bucur că în sfîrșit ești aici, a spus Mitch. Eram pe cale să-mi pierd mințile. Cu două săptămîni în urmă, îmi pui povestea asta pe cap, fără nici o altă explicație decît că Rowan Mayfair ți-a trimis-o, și eu trebuie să aflu tot ce se poate.

– Și ai aflat? a întrebat Lark. Începuse să-și descheie nasturii impermeabilului, apoi s-a răzgîndit. Și-a pus servieta pe podea. Avea un reportofon în ea, dar nu voia să-l folosească. L-ar inhiba și era foarte posibil să-l sperie de moarte pe Mitchell.

– La ce te aștepți în două săptămîni? O să dureze cincisprezece ani ca să se descifreze genomul uman, sau n-ai auzit?

– Ce poți să-mi spui? Ăsta nu-i un interviu cu editorul de la *New York Times*. Pune-mă în temă. Cu ce avem de-a face?

– Vrei genul ăsta de speculații? Mitch a făcut un gest spre computer. Vrei să vezi ceva tridimensional și în culori naturale?

– Mai întîi vorbește. Nu am încredere în simulările pe calculator!

– Uite ce e, înainte de a spune ceva vreau mai multe probe. Vreau mai mult sînge, țesut, tot ce se poate. Secretara mea a sunat la tine la birou în fiecare zi în legătură cu asta. De ce nu ai dat nici un telefon?

– Imposibil de obținut ceva în plus. Ce ai, aia folosești!

– Ce vrei să spui?

– Ai singurele probe la care am acces. Deţii singurele informaţii care mi-au parvenit. Mai este ceva la New York... dar ajungem şi la asta mai încolo. Ideea este că nu-ţi mai pot da nici sînge, nici ţesut, nici lichid amniotic sau orice altceva. Ai tot ceea ce mi-a trimis Rowan Mayfair.

– Atunci trebuie să vorbesc cu Rowan Mayfair!

– Imposibil.

– De ce?

– Poţi să stingi lumina aceea fluorescentă care clipeşte întruna? Mă înnebuneşte! E vreo lumină incandescentă în încăperea asta elegantă?

Mitchell părea surprins. S-a rezemat de spătarul scaunului, ca şi cum ar fi fost împins. Preţ de o clipă a părut să nu înţeleagă cuvintele, apoi a zis:

– A, da. A atins un panou de sub marginea biroului său. Lumina de deasupra s-a stins brusc şi definitiv, şi imediat două veioze mici de pe birou s-au aprins, o lumină blîndă, galbenă, plăcută. Făceau ca verdele-intens al sugativei de pe birou să prindă viaţă.

Lark nu observase coala mare de sugativă, perfectă, fără nici o urmă, sau colţurile ei îmbrăcate în piele. Sau telefonul negru tăcut, cu o formă ciudată, adăstînd acolo cu nenumăratele şi misterioasele lui butoane, ca o simbolică broască chinezească.

– Acum e mai bine. Urăsc genul ăla de lumină! Şi zi-mi exact ce ştii, a spus Lark.

– Mai întîi să-mi spui de ce nu pot vorbi cu Rowan Mayfair, de ce nu pot să obţin mai multe date. De ce nu ţi-a trimis ţie fotografii cu chestia asta? Trebuie să vorbesc cu ea!

– N-o găseşte nimeni. Încerc de mai multe săptămîni. Familia ei o caută de la Crăciun. Atunci a dispărut. Am avion în seara asta la opt treizeci, mă duc să mă întîlnesc cu familia ei la New Orleans. Eu sînt ultima persoană care a primit veşti de la Rowan. Telefonul pe care mi l-a dat acum două săptămîni este singura dovadă pentru moment că este măcar în viaţă. Un telefon, apoi mostrele. Cînd am luat legătura cu familia ei pentru

bani, lucru pe care ea m-a rugat să-l fac, mi-au spus despre dispariția ei. De la Crăciun a fost zărită o dată... poate... într-un oraș din Scoția, numit Donnelaith.

– Dar serviciul de curierat care a adus probele? De unde le-au luat? Refă traseul, află drumul parcurs.

– Încercat. Nimic. Serviciul de curierat le-a ridicat de la recepția unui hotel din Geneva, unde au fost lăsate de unul dintre oaspeții hotelului, o femeie care le-a predat cînd a plecat. Semnalmentele femeii se potrivesc cu cele ale lui Rowan, oarecum, dar nu există nici o dovadă că Rowan a fost vreodată oaspetele acestui hotel, în orice caz nu sub numele ei.

Toată povestea a fost secretă. Dăduse instrucțiuni la recepție în legătură cu destinația pachetului cu cîteva zile înainte. Uite ce e, familia a făcut cercetări privind toată povestea, crede-mă. Ei sînt mai dornici decît oricine s-o găsească. Cînd le-am telefonat ca să le spun despre toată chestia asta, și-au ieșit din minți de supărare. De aceea mă duc acolo. Vor să mă vadă personal, și banul e al lor, așa că nu pot să nu le fac acest serviciu. Dar oamenii ăștia au avut detectivi în toată Geneva. Nici urmă de Rowan! Și poți să mă crezi, cînd familia asta nu găsește pe cineva, persoana nu poate fi găsită.

– Cum așa?

– Bani. Banii familiei Mayfair. Nu se poate să nu fi auzit de planurile lui Rowan referitoare la Centrul Medical Mayfair. Hai, vorbește, Mitch, ce sînt probele astea? Trebuie să prind avionul ăla! Bizuie-te pe bunul meu simț. Dacă nu te deranjează expresia, dă-ți drumul!

Mitchell Flanagan a reflectat în liniște o clipă. Și-a încrucișat brațele, buza de jos îi ieșea puțin în afară, apoi și-a scos absent ochelarii, holbîndu-se aiurea; și-a pus din nou ochelarii, ca și cum n-ar fi fost în stare să gîndească decît cînd era în spatele lor. Îl privea cu atenție pe Lark.

– În regulă. E ce-ai zis tu. Sau ce-ai zis că a spus Rowan, a început Mitch.

Lark n-a răspuns. Dar știa că înregistrase reacția lui înainte de a și-o putea înfrînge. Și-a mușcat limba. Voia ca Mitchell să continue.

– Progenitura asta nu-i *homo sapiens*, a continuat Mitch. Face parte din familia primatelor, e mamifer, e de sex masculin, e puternic, are un sistem imunitar „dinamită", în testele finale pare să fi ajuns la maturitate, dar în nici un caz nu e sigur, și are un mod uluitor de a folosi mineralele și proteinele. Ceva în legătură cu oasele lui. Creierul e enorm. Ar putea avea slăbiciuni foarte serioase. Pînă nu mai fac și alte teste, nu știu.

– Creionează-mi o imagine în cuvinte.

– Bazîndu-mă doar pe radiografii, aș zice că greutatea lui este de 75 de kilograme sau mai puțin, și cînd au fost făcute testele finale la sfîrșitul lui ianuarie, măsura în înălțime 1,95 m. Înălțimea s-a modificat în mod remarcabil între data cînd au fost făcute primele radiografii, la Paris, pe 28 decembrie, și cele făcute la Berlin pe 5 ianuarie. Nu a avut loc nici o schimbare între 5 ianuarie și 27 ianuarie. Nici o modificare în ceea ce privește dimensiunile. De aceea spun că s-ar putea să fi ajuns la maturitate, dar nu știu. Craniul nu este complet dezvoltat, dar e posibil ca mai mult decît este acum să nu se dezvolte.

– Cît a crescut din decembrie pînă în ianuarie?

– A crescut aproape opt centimetri. Creșterea s-a produs mai ales la coapse, o oarecare creștere la antebrațe și o foarte ușoară lungire a degetelor. Apropo, mîinile lui sînt foarte lungi. Capul s-a făcut o idee mai mare. Probabil nu suficient ca să atragă atenția. Dar este mai mare decît un cap normal. Spune doar un cuvînt și-ți arăt pe calculator ce vreau să zic. Vei vedea cum arată, cum se mișcă...

– Nu, doar spune-mi. Altceva?

– Altceva? a întrebat Mitch.

– Da, ce altceva ai mai observat?

– Nu-i de-ajuns? Lark, *tu* trebuie să-mi explici toate astea *mie*. Unde au fost făcute testele astea? Materialul ăsta vine din clinici din toată Europa. Cine a făcut testele?

– Rowan a făcut testele, așa *credem*. Familia cercetează chestia asta. Dar clinicile nici măcar nu au avut habar ce se întîmplă. Se pare că Rowan a reușit să se strecoare cu creatura asta, s-au făcut radiografiile și a plecat la fel cum a venit, fără ca cineva să-și dea seama că în incintă se află un doctor neautorizat, sau că subiectul de sex masculin nu este pacient. De fapt, la Berlin nu-și amintește nimeni s-o fi văzut. Doar data și ora din calculator și de pe filmul radiografiilor confirmă că ea a fost acolo. La fel cu tomografiile, electrocardiograma și scintografia de efort cu thalium. A intrat în clinica din Geneva, a dat instrucțiuni laboratorului ea însăși în legătură cu testele pe care le voia, nu i s-a pus nici o întrebare, din motive evidente – halat alb, autoritate, vorbește germana – apoi a luat rezultatele și a plecat.

– Trebuie să fi fost incredibil de simplu!

– A fost. Toate acestea erau instituții publice, și ți-o amintești pe Rowan. Cine ar chestiona-o pe Rowan?

– A, ai dreptate!

– Persoanele din Paris care își amintesc de ea, apropo, și-o amintesc bine. Dar nu ne pot ajuta s-o găsim. Nu știu de unde a venit sau unde s-a dus. Cît despre prietenul de sex masculin, „era înalt și subțire și avea părul lung și purta pălărie".

– Păr lung! Ești sigur de asta.

– Pe cît de sigură este femeia din Paris care a spus asta detectivilor familiei, a spus Lark ridicînd din umeri, apoi a adăugat: Cînd a fost văzută la Donnelaith era tot cu un însoțitor de sex masculin care avea păr lung și negru.

– Și nu mai știi nimic de ea din noaptea dinainte de a-ți trimite chestiile astea.

– Corect! A zis că mă va căuta de îndată ce va putea.

– Dar telefonul? Vreo înregistrare? A sunat cu taxă inversă?

– Mi-a spus că este la Geneva. Mi-a spus ceea ce ți-am spus deja. Era disperată să ajungă materialul ăsta la mine. Că va încerca să-l scoată din țară înainte de a se lumina de ziuă, că trebuie să ți-l aduc ție. A mai zis că a dat naștere subiectului despre care vorbim. Lichidul amniotic era în bucățile de prosop.

Propriul ei sînge, spută şi păr erau de asemenea pentru analize. Sper că ai făcut şi analizele alea.

– Poţi să fii sigur!

– Cum a dat naştere la ceva care nu este fiinţă umană? Vreau tot ce ai descoperit, indiferent cît de întîmplător sau de contradictoriu este! Mîine trebuie să explic asta familiei! Trebuie să mi-o explic şi mie.

Mitch şi-a dus mîna dreaptă îndoită la gură pentru a masca o tuse uşoară. Şi-a dres vocea.

– Cum ţi-am spus, nu este *homo sapiens,* a început privindu-l în ochi pe Lark. Totuşi, ar putea să semene cu *homo sapiens.* Pielea lui este mult mai flexibilă – la drept vorbind astfel de piele găseşti doar la fetuşii umani, şi, aparent, creatura va păstra flexibilitatea asta, deşi doar timpul ne va spune. Craniul pare să fie maleabil, ca acela al unui nou-născut, şi acest aspect ar putea de asemenea să fie permanent, dar e imposibil de spus. Încă mai avea porţiunea aceea moale, fontanela, cînd i s-a făcut ultima radiografie; dar aici există un oarecare indiciu că fontanela va fi permanentă.

– Dumnezeule mare! a spus Lark, care nu s-a putut împiedica să-şi atingă capul. Fontanelele bebeluşilor îl speriau mereu! Dar, la urma urmelor, probabil că Lark nu avea copii; mamele păreau să se obişnuiască să aibă lîngă ele mici creaturi ale căror cranii aveau găuri acoperite de piele.

– Apropo, chestia asta n-a fost niciodată un fetus obişnuit, a spus Mitch. Celulele din lichidul amniotic arată că atunci cînd s-a născut era un adult în miniatură, de sex masculin, complet dezvoltat; probabil că s-a desprins singur, cu o elasticitate remarcabilă, şi s-a depărtat de mama lui, cum face un mînz sau un pui de girafă după ce se naşte.

– O mutaţie totală, a zis Lark.

– Nu, scoate-ţi complet din cap cuvîntul ăsta! Nu e nici o mutaţie! Pare să fie produsul unui proces evolutiv complex şi distinct. Produsul final al unui alt lanţ întreg de mutaţii întîmplătoare şi de selecţii de-a lungul cîtorva milioane de ani. Dacă

Rowan Mayfair n-ar fi dat naștere acestui produs – și din mostre îmi este foarte clar că l-a născut – presupun că am avea de-a face cu o creatură care s-a dezvoltat în izolare totală pe vreun continent necunoscut, ceva mai vechi decît *homo erectus* sau decît *homo sapiens,* mult mai vechi de fapt, și avînd un întreg spectru de moșteniri.

– Alte specii.

– Exact! Specimenul a urcat pe propria-i scară a evoluției. Nu este străin pentru noi. A evoluat din aceeași supă primordială. Numai că ADN-ul lui este mult mai complex. Dacă ai lua ADN-ul lui și l-ai descompune, ar fi de două ori mai lung decît cel al unei ființe umane. Creatura pare, cel puțin superficial, să fi dus cu ea pe scara evoluției tot soiul de similitudini cu alte forme de viață inferioare, pe care noi, ca oameni, nu le mai avem. Abia am început să descifrez. Asta e problema.

– Poți să lucrezi mai repede? Poți să afli mai multe?

– Lark, nu e numai o chestiune de viteză. Abia începem să înțelegem genomul uman – ce este o genă rea și una reală. Cum putem descifra genotipul acestui specimen? Are 92 de cromozomi, apropo, adică dublu față de numărul normal pentru o ființă umană. Compoziția membranelor celulare este în mod evident foarte diferită de a noastră, dar în ce fel, nu pot să-ți spun, pentru că nu pot să-ți spun prea multe despre membranele noastre celulare, fiindcă nimeni nu știe din ce sînt făcute. Asta este tema dominantă aici. Ce știu despre creatură este tot atît de limitat ca și ceea ce știu despre noi. Dar nu e vorba despre noi.

– Tot nu înțeleg de ce nu poate fi un mutant.

– Lark, este mult prea mult. Este cu mult peste ceea ce înseamnă mutație. Este organizat superior și complet în el însuși. Nu este un accident. Și este mult prea frumos dezvoltat. Gîndește-te în procente de similaritate cromozomială. Omul și cimpanzeul sînt asemănători în proporție de 97%. În cazul nostru, similitudinile cu o ființă umană nu depășesc 40%, în cel mai bun caz. Am făcut deja teste imunologice simple pe sîngele lui și mi-au dovedit acest lucru. Asta înseamnă că s-a desprins de

familia umană cu trei milioane de ani în urmă, asta dacă a făcut vreodată parte din arborele genealogic omenesc. Eu nu cred. Cred că este vorba de un cu totul alt arbore genealogic.

– Dar cum ar putea Rowan să fie mama? Vreau să zic că nu poți...

– Răspunsul este pe cît de simplu pe atît de surprinzător. Şi Rowan are tot 92 de cromozomi. Sîngele, lichidul amniotic şi probele de ţesut pe care le-a trimis o confirmă. Sînt sigur că şi ea şi-a dat seama măcar de atîta lucru.

– Ce ştii despre Rowan? N-a observat nimeni că femeia asta are de două ori mai mulţi cromozomi?

– Am verificat totul prin probele de sînge aflate la dosar la Universitate, de la ultimul examen medical pe care l-a făcut. Are 92 de cromozomi, deşi din punct de vedere fizic nu există alte dovezi care să sugereze că surplusul de cromozomi nu se află în stare latentă în cazul ei. Nu şi-a dat nimeni seama pentru că nimeni nu i-a făcut lui Rowan un test genetic. Cine s-o facă? Pentru ce? Rowan n-a fost nici măcar o zi bolnavă în viaţa ei.

– Dar cineva...

– Lark, realizarea hărţii ADN-ului este abia în faza de început. Unii sînt total împotrivă ca ea să fie realizată pe cineva. În toată lumea sînt milioane de doctori care nu au idee ce se află în propriile lor gene. Unii dintre noi nu vrem să ştim. Eu nu vreau să ştiu. Bunicul meu a murit din cauza maladiei Huntington. Fraţii mei nu vor să ştie dacă sînt purtătorii acestei gene. Nici eu nu vreau. Bineînţeles că mai devreme sau mai tîrziu îmi voi face un test. Dar ideea este că cercetarea genetică este abia la început. Dacă creatura asta ar fi apărut acum douăzeci de ani, ar fi trecut drept fiinţă umană. Ar fi părut un soi de monstru.

– Vrei să spui că Rowan nu este fiinţă umană?

– Ba da, este om. Fără îndoială. După cum încercam să-ţi explic, testele care i s-au făcut de-a lungul vieţii au ieşit normale; în fişele medicale din copilărie totul normal, ritmul de creştere normal. Ceea ce înseamnă că întregul set de cromozomi

suplimentari nu a fost niciodată activat în perioada ei de dezvoltare... pînă cînd acest copil a început să crească în pîntecele ei.

– Şi ce s-a întîmplat pe urmă?

– Bănuiesc că procesul de concepţie a antrenat o serie de reacţii chimice complexe în organismul lui Rowan. De aceea lichidul amniotic este plin de substanţe hrănitoare. Lichidul era îmbibat cu proteine şi aminoacizi. Există dovezi că, multă vreme după faza de embrion, a existat un *vitellus* pe lîngă creatura care se dezvolta. Şi laptele matern. Ştiai că există şi lapte matern? Nu cu densitatea sau compoziţia normale. Conţine infinit mai multe proteine decît laptele uman. Dar, îţi repet, o să-mi ia luni, poate ani, ca să descifrez toate astea. Avem de-a face cu un tip complet nou de placentă. Şi nu prea am ce-mi trebuie ca să încep.

– Rowan era normală, a spus Lark. Rowan era purtătoarea unor gene aparent inutile. Cînd a avut loc concepţia aceste gene au fost activate pentru a declanşa anumite procese.

– Da. Genomul uman normal a funcţionat bine şi din plin în organismul ei, dar avea genele astea suplimentare amestecate în dubla spirală a ADN-ului, care aşteptau vreun mecanism declanşator care să determine ADN-ul să înceapă instrucţiunile.

– Reuşeşti să clonezi acest ADN cu succes?

– Bineînţeles. Dar durează, chiar şi la viteza cu care se multiplică aceste celule. Şi, apropo, mai este un aspect curios în legătură cu celulele astea. Sînt rezistente la toţi viruşii pe care i-am încercat pe ele; sînt rezistente la orice tip de bacterie. Dar sînt şi extrem de elastice. Cum ziceam şi mai înainte, totul este în membrană. Nu este o membrană umană. Şi cînd celulele astea mor – la căldură foarte mare sau la frig puternic – tind să nu lase aproape nici o urmă.

– Intră la apă? Dispar?

– Să spunem că se contractă, şi aici avem unul dintre cele mai incitante aspecte ale acestei creaturi. Dacă mai sînt şi alţii ca el pe pămînt, nu există nici o urmă în dovezile fosile, pentru

simplul motiv că rămășițele lor tind să se contracte și să se dezintegreze mult mai rapid decît rămășițele omenești.

– Urme fosile? De ce deodată vorbim de urme fosile? Adineauri aveam un monstru...

– Nu, n-am avut niciodată un monstru. Avem de-a face cu un tip diferit de primat, unul cu avantaje enorme. Se pare că propriile enzime îl dizolvă în momentul morții. Oasele sînt o cu totul altă problemă. Oasele par să nu se întărească. Nu știu sigur. Mi-ar fi plăcut să am o echipă care să cerceteze asta. Mi-ar fi plăcut să am întregul Institut...

– Chestia asta este compatibilă cu ADN-ul nostru? Vreau să zic, poți să rupi lanțul și să combini cu...

– Nu. Dumnezeule, voi, chirurgii, sînteți niște genii! O asemănare în proporție de 40% nu este destul. Nu poți să faci maimuțe din șobolani, Lark. Și mai are loc o reacție violentă. Poate că este vorba doar de o cantitate prea mare de instrucțiuni genetice conflictuale care vin de la ADN-ul lui. Să fiu al naibii dacă știu. Da'al dracu'să fie dacă se combină. N-am reușit să fac o cultură cu nici un fel de celule umane. Dar asta nu înseamnă că nu se poate face. S-ar putea ca această creatură să fi apărut ca urmare a unor foarte rapide mutații repetate în interiorul nucleotidelor unei anumite gene.

– Stai așa, nu te pot urmări. Așa cum ai zis, sînt chirurg.

– Am știut mereu că voi, băieți, nu prea știți ce faceți.

– Mitch, dacă am ști ce facem, cum am mai putea s-o facem? Cînd aveți nevoie de noi, și roagă-te să n-ai niciodată nevoie, ne veți binecuvînta pentru ignoranța noastră și pentru simțul umorului și pentru curajul nostru deosebit. Și acum... chestia asta... nu se poate reproduce cu ființe umane?

– Numai dacă sînt ca Rowan. Trebuie să aibă cei 46 de cromozomi în stare latentă. De aceea trebuie s-o găsim pe Rowan și să-i facem toate analizele posibile.

– Dar creatura asta ar putea să se reproducă cu Rowan, nu?

– Cu propria mamă? Da. Probabil că ar putea. Dar cu siguranță nu este suficient de nebună să încerce așa ceva.

– A spus că deja a fecundat-o și că a pierdut progenitura. Bănuia că a fost fecundată din nou.

– Ți-a spus ea asta?

– Da. Și trebuie să hotărăsc dacă să spun sau nu acest lucru familiei Mayfair, cea care este pe cale să construiască cel mai mare centru de neurochirugie și cercetare din Statele Unite.

– Da... Visul măreț al lui Rowan. Dar să revenim la familie. Cîți sînt? Există frați sau surori care pot fi testați? Ce știi despre mama lui Rowan? Mai trăiește? Dar tatăl ei, trăiește?

– Nu există frați și surori. Mama și tatăl sînt morți. Dar există o sumedenie de veri în familia asta, și căsătoriile între ei se înmulțesc îngrijorător. Nu. Căsătoriile între membrii acestei familii sînt o chestiune aproape calculată, iar oamenii ăștia nu sînt chiar mîndri de acest lucru. Nu vor să li se facă teste genetice. Li s-a mai propus în trecut.

– Dar ar mai putea fi și alți purtători ai setului de cromozomi suplimentari. Ce știi despre tatăl creaturii... bărbatul care a fecundat-o pe Rowan? Și el are sigur tot 92 de cromozomi.

– Da? Bărbatul a fost soțul ei. Ești sigur de asta?

– Da, foarte sigur.

– Ajungem la el imediat. Avem numeroase informații despre el. Povestește-mi despre creierul creaturii. Ce ai descoperit la tomografii?

– Este o dată și jumătate cît creierul omenesc. A avut loc o creștere fenomenală a lobilor frontali între tomografiile făcute la Paris și cele de la Berlin. Aș putea să pariez că are uriașe abilități lingvistice și verbale. Dar e doar o bănuială. Și mai este ceva extraordinar de complex în legătură cu auzul creaturii. La prima vedere, există toate indiciile că aude sunete pe care oamenii nu le pot auzi. Cam ca liliecii sau precum creaturile marine. De fapt, acesta este un aspect foarte important. Și simțul mirosului îi este foarte dezvoltat, sau mă rog, există toate premisele că va fi așa. Nu se știe niciodată. Știi ce este minunat în legătură cu lucrul ăsta? Că fenotipul lui este foarte asemănător cu altele. S-a dezvoltat într-un mod total diferit, avînd nevoie de trei ori

mai multă proteină decît o ființă umană normală, realizîndu-și propriul tip de lactoză care este cu mult mai acidă, și totuși în final arată în mare măsură ca și noi.

– Care-i concluzia?

– Nu știu. Să ne întoarcem la bărbatul care a însămînțat-o pe Rowan. Ce știm despre el?

– Tot ce-am vrea să știm. A locuit în San Francisco. Era celebru înainte de a se căsători cu Rowan. Spitalul general din San Francisco i-a făcut toate testele posibile. Tocmai a avut un atac de cord grav la New Orleans. Ultimele date medicale despre el pot fi accesate imediat. Putem s-o facem fără să-i cerem voie, dar o să-i cerem voie. Dacă are tot 92 de cromozomi... ei bine, dacă...

– Trebuie să aibă.

– Dar Rowan a spus ceva de un factor extern. A spus că tatăl este normal, a spus chiar că îl iubește pe tată. A fost soțul ei. Începuse să se enerveze la telefon. Cam atunci a întrerupt convorbirea. Mi-a zis să iau legătura cu familia pentru bani, și pe urmă a închis. Nici pînă azi nu știu sigur dacă nu ne-a fost întreruptă convorbirea.

– A, știu cine este bărbatul ăsta! Bineînțeles. Toată lumea vorbea despre asta. Este bărbatul pe care Rowan l-a salvat din mare.

– Exact, Michael Curry.

– Mda, Curry. Tipul care s-a întors din moarte cu puteri paranormale în mîini. O, ce-am fi vrut să îl supunem unor teste! Am încercat chiar s-o sun pe Rowan în legătură cu asta. Am văzut articolele despre tipul ăsta în ziare.

– Da. Ăsta este omul.

– S-a întors la New Orleans cu Rowan.

– Mai mult sau mai puțin.

– S-au căsătorit.

– Categoric.

– Capacitate paranormală. Nu înțelegi ce înseamnă asta?

– Păi, știu că se presupune că Rowan o avea. Întotdeauna am zis că este un mare chirurg, dar alții insistau că are darul de

a vindeca şi darul de a diagnostica şi Dumnezeu mai ştie ce. Şi, de fapt, ce înseamnă capacităţi paranormale?

– Lasă prostia aia cu voodoo. Mă refer la markeri genetici. Capacitatea asta paranormală ar putea fi un astfel de marker. S-ar putea naşte atunci cînd apar cei 92 de cromozomi. Ei, asta e cu adevărat problema oului şi a găinii. Doamne, de-ar exista date disponibile despre părinţii acestor indivizi! Uite ce e, trebuie să-i convingi pe membrii acestei familii să fie de acord cu nişte teste.

– Complicat. Sînt la curent cu studiile genetice care s-au făcut pe populaţia Amish. Au auzit de studiile asupra mormonilor din Salt Lake City. Ştiu ce este Efectul Founders, şi nu sînt mîndri de toată povestea cu căsătoriile între ei. Dimpotrivă, este un fel de glumă bună de familie şi o situaţie extrem de jenantă. Şi continuă să se căsătorească între ei. Verii se căsătoresc constant cu veri, exact ca în familia Wilkes din *Pe aripile vîntului*.

– Trebuie să cooperez. Este mult prea important. Mă întreb dacă chestia asta nenorocită poate sări o generaţie. Vreau să zic... posibilităţile mă ameţesc. În ce-l priveşte pe soţ nu putem obţine fişa lui medicală chiar acum?

– Lasă-mă să-l întreb. Cel mai bine e să încerci întotdeauna să fii politicos. Este la spitalul general din San Francisco şi nimic nu te împiedică să pui mîna pe telefon imediat ce plec eu. Curry le-a dat voie să-l studieze. Voia să ştie ce este cu darul ăsta al lui din mîini. S-ar fi putut să te lase să-l studiezi, dacă ai fi dat de el la timp. Presa l-a făcut să stea mai mult ascuns. Tot vedea diferite imagini, ştia diverse lucruri despre oameni. Cred că în cele din urmă a început să poarte mănuşi pentru a împiedica imaginile să-i năvălească în cap.

– Da, da, am toată povestea într-un fişier în computer, a spus Mitch. S-a oprit, a părut că rămîne nemişcat pentru o clipă, apoi a deschis sertarul biroului şi a scos un bloc de hîrtie urias, galben, din acelea folosite în oficiile juridice; hîrtia era acoperită cu mesaje scrise neciteţ. Mitch a scos un stilou din buzunar şi a

început să mîzgălească un mesaj pentru el însuşi, aproape indescifrabil. A început să mormăie, apoi şi-a dres glasul.

Lark aştepta şi, cînd fu limpede că îl pierduse cu totul pe Mitch, l-a readus la realitate.

– Rowan spunea ceva de o interferenţă la naşterea acestei creaturi. O posibilă interferenţă chimică sau termală. N-a vrut să explice despre ce vorbea.

– Ei bine, a spus Mitch, care încă mai mîzgălea, trecîndu-şi degetele prin claia de păr drept şi uscat. În mod evident a existat activitate termală, iar activitatea chimică a fost enormă. Pe zdrenţele astea mai este şi un alt lichid. În cantitate mare. Ceva asemănător cu colostrul, ştii, substanţa care curge înainte ca femeile să înceapă să alăpteze, doar că şi ăsta este diferit. Mult mai gros, mai acid, plin de substanţe hrănitoare ca laptele, dar cu o compoziţie proprie. Mult mai multă lactoză. Dar să revin la întrebarea ta, da, a existat o interferenţă, dar este greu de spus de unde a venit.

– Ar fi putut fi paranormală?

– Pe mine mă întrebi? Şi asta este o conferinţă particulară? Nu-i chemăm pe cei de la *National Enquirer* cînd ieşim de aici? Bineînţeles că ar fi putut fi paranormală. Ştii la fel de bine ca şi mine că putem măsura căldura care emană din mîinile persoanelor care au aşa-numitul dar al vindecării. Da, ar fi putut fi paranormală. Doamne, Lark, trebuie s-o găsesc pe Rowan şi pe creatura asta. Trebuie. Nu pot să stau aici pur şi simplu şi să...

– Exact asta trebuie să faci. Să stai aici, cu probele astea, să ai grijă să nu li se întîmple nimic. Continuă să clonezi ADN-ul şi să-l analizezi din toate punctele de vedere. Şi mîine te sun eu de la New Orleans şi-ţi dau acceptul lui Michael Curry de a-i analiza sîngele. Lark s-a ridicat, apucînd strîns mînerul servietei.

– Stai puţin, ai spus ceva de New York. Cînd Rowan a dat naştere acestei creaturi, a fost foarte mult sînge. Apoi a venit povestea cu dispariţia ei. S-a întîmplat în ziua de Crăciun. Medicul legist din New Orleans a luat numeroase probe criminalistice.

Toate au luat drumul Institutului Internațional pentru Studierea Genomului din New York.

– Dumnezeule, cred că sînt înnebuniți.

– Nu știu nici măcar o persoană care să fi reușit să le pună cap la cap încă. Pînă acum, familia a primit rapoarte disparate care coroborează ceea ce ai aflat tu – anomalie genetică la mamă și la copil. Cantități exagerate de hormoni umani de creștere; diferite enzime. Dar tu ești cu un pas înaintea tuturor. Ai radiografiile și tomografiile sistemului osos.

– Familia îți împărtășește toate astea și ție.

– A, da, de îndată ce și-au dat seama că am vorbit chiar cu Rowan; ea mi-a transmis un cuvînt-cheie, un soi de parolă, pe care să li-l spun ca să-ți finanțeze ție munca aici. După ce au înțeles că am fost ultima persoană care a vorbit cu Rowan, au devenit foarte cooperanți. Nu cred că-și dau seama ce este la mijloc aici, totuși, și este posibil să nu mai fie cooperanți după ce le voi explica toată tărășenia. Dar în acest moment sînt dispuși să facă orice pentru a o găsi pe Rowan. Sînt foarte îngrijorați pentru ea. Mă vor aștepta la aeroport, și, întrucît ultima oară cînd am verificat nu se anunțase vreo întîrziere, trebuie s-o iau din loc. Am plecat.

Mitch a ocolit biroul în grabă și l-a urmat pe Lark pe coridorul slab luminat cu lungile șiruri de lumini decorative dispuse orizontal.

– Dar ce au în New York? Au ce am eu?

– Au mai puțin decît ai tu, cu mult mai puțin, cu excepția unui singur lucru. Au o parte din placentă.

– Trebuie s-o obțin.

– O vei avea. Familia ți-o va trimite. Dar nimeni în New York nu poate pune cap la cap toate astea, după cum ți-am spus. Mai există însă încă un grup implicat.

– Ce vrei să spui? Unde?

Lark s-a oprit în fața ușii spre holul exterior. A pus mîna pe clanță și a zis:

– Rowan avea niște prieteni într-o organizație numită Talamasca. Un grup care se ocupă cu cercetarea istorică. Și ei au prelevat probe de la locul nașterii și al dispariției.

– Zău?

– Da. Nu știu ce s-a întîmplat mai departe. Știu doar că organizația este extrem de interesată de istoria familiei Mayfair. Par să aibă impresia că au drept de proprietate. Mă sună zi și noapte în legătură cu asta de cînd am contactat familia. Mă întîlnesc cu unul dintre ei – Aaron Lightner – mîine dimineață la New Orleans. O să aflu dacă mai știu și altceva.

Lark a deschis ușa și s-a îndreptat spre lift; Mitch venea în urma lui, grăbit și cu un mers greoi, privindu-l fix, în felul lui obișnuit, confuz și incapabil să se concentreze; Lark a apăsat pe buton și ușile ascensorului s-au deschis.

– Tre'să plec bătrîne, a spus Lark. Vrei să vii cu mine?

– Nici gînd. Mă întorc imediat în laborator. Dacă nu-mi telefonezi mîine...

– Te sun. Între timp, totul este...

– ... strict confidențial. Adică total. Există oare ceva în Institutul Keplinger care nu este confidențial? Este un secret îngropat într-o pădure de secrete. Nu-ți face griji în legătură cu asta. Nimeni nu are acces la computerul acela din birou, în afară de mine. Nimeni n-ar putea găsi fișierele, chiar dacă ar reuși să obțină accesul. Nu-ți face griji. Asta este regulamentul la Keplinger. Într-o bună zi o să-ți povestesc cîteva din întîmplările noastre... cu nume și cu date schimbate, desigur.

– Bravo. Te sun mîine.

Lark l-a luat de mînă pe Mitch.

– Nu mă lăsa în pom, Lark. Creatura asta ar putea s-o fecundeze pe Rowan! Și dacă creatura ar...

– Te sun.

Lark l-a mai zărit o clipă pe Mitch, așa cum stătea acolo în picioare, privind în gol, înainte ca ușile liftului să se închidă. Și-a amintit cuvintele lui Rowan la telefon. „La Institutul Keplinger este un tip căruia poți să-i încredințezi asta. Trebuie

să ajungi la el. Mitch Flanagan. Spune-i că am zis că merită să-şi piardă timpul cu asta."

Rowan avusese perfectă dreptate în această privinţă. Mitch era omul potrivit. Lark nu avea de ce se teme.

Dar în timp ce se îndrepta cu maşina spre aeroport îşi făcea mii de griji în legătură cu Rowan. Crezuse că îşi pierduse minţile cînd i-a auzit vocea prima oară, o convorbire interurbană, şi cînd l-a avertizat în legătura cu posibilitatea ca apelul să fie întrerupt brusc.

Problema era că toate astea erau foarte incitante pentru Lark. Chiar de la început. Telefonul lui Rowan, probele, seria de descoperiri ulterioare, chiar şi familia asta bizară din New Orleans. Lark nu avusese parte de o asemenea experienţă în viaţa sa. Ar fi vrut să simtă mai multă îngrijorare şi mai puţină veselie. Tocmai pornise într-o aventură, îşi luase concediu nelimitat de la Spitalul Universitar, şi abia aştepta să se întîlnească cu oamenii aceia din New Orleans – să vadă casa de acolo pe care o moştenise Rowan, şi pe bărbatul cu care se căsătorise – familia pentru care Rowan îşi lăsase întreaga carieră medicală.

Ploua mai tare cînd a ajuns la aeroport. Dar ani de zile Lark călătorise pe orice fel de vreme, şi asta nu însemna nimic pentru el, nu mai mult decît zăpada la Chicago sau musonul în Japonia.

S-a îndreptat grăbit spre ghişeul pentru clasa întîi ca să-şi ridice biletul şi în cîteva minute era în drum spre poarta de îmbarcare, cronometrîndu-şi timpul foarte exact. Pasagerii pentru cursa de New Orleans tocmai se îmbarcau.

Sigur, mai era şi problema creaturii, îşi dădu seama. Nu începuse să despartă acel mister de misterul lui Rowan şi al familiei ei. Şi, pentru prima oară, trebuia să recunoască în sinea lui că nu era convins de existenţa acelei creaturi. Ştia sigur că Rowan există. Dar progenitura asta? Apoi şi-a mai dat seama de ceva. Mitch Flanagan era absolut convins că fiinţa aceea există. Şi la fel şi cei din organizaţia Talamasca, care-l tot sunau. Şi chiar Rowan însăşi!

Bineînţeles că există creatura aceea. Existau tot atîtea dovezi privind existenţa ei ca şi pentru ciuma bubonică.

Lark a ajuns ultimul la poarta de îmbarcare. Tocmai la tanc, şi-a zis în sinea lui din nou, fără aşteptare, fără stat în picioare.

În momentul în care îi întindea biletul tinerei stewardese, cineva l-a prins de braţ.

– Doctore Larkin!

A văzut un bărbat înalt şi robust, foarte tînăr, blond, cu ochi aproape fără culoare.

– Da, eu sînt doctorul Larkin, a răspuns. De fapt voia să spună „nu acum".

– Erich Stolov. Am vorbit la telefon. Bărbatul a fluturat o carte de vizită mică şi albă prin faţa lui Lark. Lark nu avea o mînă liberă ca s-o ia. Apoi i-a înmînat stewardesei biletul, iar el a luat cartea de vizită.

– Talamasca, mi-aţi spus.

– Unde sînt probele?

– Ce probe?

– Cele pe care vi le-a trimis Rowan.

– Uite ce e, nu pot...

– Spuneţi-mi unde sînt, vă rog, acum.

– Poftim? Nici nu încape vorbă. Dar dacă vreţi să mă sunaţi la New Orleans, mă întîlnesc cu prietenul dumneavoastră, Aaron Lightner, acolo, mîine după-amiază.

– Unde sînt probele? a întrebat tînărul, şi brusc s-a strecurat în faţa lui Lark blocîndu-i accesul spre avion.

Lark a coborît vocea şi a spus şoptit:

– La o parte din drumul meu! Brusc şi iremediabil era furios. Voia să-l lipească pe tipul ăsta de pereţi.

– Vă rog, domnule – i s-a adresat stewardesa calm lui Stolov – dacă nu aveţi bilet pentru zborul acesta, va trebui să părăsiţi poarta acum.

– Chiar aşa, pleacă de aici, a spus Lark, căruia i se suise sîngele la cap. Cum îndrăzneşti să te apropii de mine în felul ăsta? Şi în momentul următor l-a împins pe tînăr, s-a repezit pe platformă, cu inima bătîndu-i nebuneşte şi sudoarea curgîndu-i şiroaie pe sub haine.

– Ticălos nenorocit, cum îndrăznești? a mormăit cu voce tare.

La cinci minute după decolare, vorbea la telefonul mobil. Legătura era îngrozitoare – dar oricum niciodată nu auzea nimic la telefoanele puse la dispoziție de companiile aeriene – a reușit însă să-l găsească pe Mitch.

– Ai grijă să nu spui nimănui nimic, repeta întruna.

– Înțeles, a spus Mitch. Te asigur eu că nu știe nimeni nimic. Am cincizeci de tehnicieni care lucrează la cincizeci de părți ale acestui puzzle. Sînt singurul care înțelege întregul tablou. Nimeni nu va pătrunde în această clădire, în acest birou, sau la aceste fișiere.

– Mîine te sun, Mitch. Lark închise. Nenorocit arogant, a șoptit în timp ce punea telefonul mobil la loc. Cît despre Lightner, ce om drăguț! Cu un aer tipic britanic, din Lumea Veche, foarte politicos cînd vorbiseră la telefon. Cine erau oamenii aștia din organizația Talamasca?

Și oare chiar erau prietenii lui Rowan Mayfair, așa cum pretindeau? Nu prea păreau.

S-a așezat comod în fotoliu, gîndindu-se la lunga lui conversație cu Mitch; încerca să „citească printre rînduri", să retrăiască discuția telefonică cu Rowan. Evoluția moleculară; ADN; membrane celulare. Toate astea îl speriau și îl captivau.

Stewardesa i-a pus un alt pahar cu băutură în mînă; un martini dublu, bun, pe care nici nu fusese nevoie să-l ceară. A luat o înghițitură mare din băutura rece ca gheața.

Apoi a tresărit cînd și-a amintit că Mitch îi spusese că poate realiza pe calculator o proiecție tridimensională a felului în care arată creatura. De ce nu aruncase o privire, pentru numele lui Dumnezeu? Sigur că tot ceea ce ar fi văzut ar fi fost un desen ciudat la lumina neonului, pe un ecran, un contur. Ce știa Mitch despre felul în care arăta creatura cu adevărat? De exemplu, era urîtă? Sau era frumoasă?

S-a trezit că încearcă să și-o imagineze pe această ființă subțire ca trestia, cu creierul mare și cu mîinile incredibil de lungi.

4

Încă o oră pînă cînd va fi Miercurea Cenușii, prima zi din postul Paștelui. Totul era liniștit în căsuța din golf, cu numeroasele ei uși deschise către plaja albă. Stelele atîrnau undeva jos, deasupra orizontului îndepărtat și întunecat, o geană de lumină între cer și mare. Vîntul blînd hoinărea prin încăperile mici ale casei, pe sub tavanele joase, aducînd cu sine o prospețime tropicală peste tot, prin toate colțurile și ungherele, deși casa în sine era rece.

Lui Gifford nu-i păsa. Înfofolită într-un pulover din lînă Shetland lung și uriaș, cu guler pe gît, cu picioarele vîrîte confortabil în ciorapi lungi de lînă, se bucura de răcoarea brizei la fel de mult ca de căldura impetuoasă și distinctă care venea dinspre focul zglobiu. Frigul, mirosul apei, mirosul focului – toate reprezentau pentru Gifford Florida iarna, ascunzătoarea ei, refugiul ei, locul sigur în care voia să fie.

Stătea întinsă pe canapeaua din fața căminului, uitîndu-se fix în tavan, urmărind jocul luminii pe el, și întrebîndu-se într-un mod pasiv, oarecum lipsit de curiozitate, ce avea Destin de o făcea atît de fericită – de ce fusese întotdeauna un refugiu perfect, o evadare din viața ei de acasă, veșnic posomorîtă. Moștenise căsuța asta de pe plajă de la străbunica ei dinspre tată, Dorothy, și de-a lungul anilor aici petrecuse cele mai fericite momente.

Totuși, acum Gifford nu era fericită. Era doar mai puțin tristă decît dacă ar fi rămas în New Orleans pentru ziua de Lăsata Secului, știa acest lucru. Cunoștea tristețea asta. Cunoștea

tensiunile astea. Şi mai ştia că nu s-ar fi putut duce în casa veche de pe First Street în ziua de Lăsata Secului, oricît ar fi vrut de mult, sau oricît de vinovată se simţea că fugise.

Lăsata Secului la Destin, Florida. Ar fi putut fi la fel de bine oricare zi a anului. Curat şi liniştit, departe de toată urîţenia paradelor, a mulţimilor, a gunoiului care mînjeşte St. Charles Avenue, de rudele care beau şi se certau, şi de iubitul ei soţ, Ryan, care se purta ca şi cînd Rowan Mayfair n-ar fi fugit, părăsindu-şi soţul, pe Michael Curry, ca şi cînd n-ar fi avut loc nici un fel de luptă sîngeroasă în ziua de Crăciun, în casa de pe First Street, ca şi cum situaţia ar fi putut fi calmată şi rezolvată şi consolidată printr-o serie de decizii şi verdicte juridice, cînd de fapt totul se ducea de rîpă.

Michael Curry fusese cît pe ce să moară de Crăciun. Nimeni nu ştia ce se întîmplase cu Rowan. Totul era mult prea îngrozitor, toţi ştiau asta, şi totuşi toţi voiau să se adune în ziua de Lăsata Secului în casa de pe First Street. Ei bine, vor trebui să-i spună şi lui Gifford cum a fost.

Desigur că marea moştenire Mayfair nu era cu adevărat în pericol. Uriaşele fonduri mutuale ale lui Gifford nu erau într-un pericol real. Era ameninţată Starea-de-Duh-a-Familiei-Mayfair – duhul colectiv al vreo şase sute de membri locali ai familiei Mayfair, toţi veri între ei, unii veri de-ai treilea şi mai îndepărtaţi, care fuseseră recent ridicaţi la înălţime prin căsătoria lui Rowan Mayfair, noua moştenitoare a averii, pentru ca apoi să se prăbuşească în abisurile iadului după fuga ei neaşteptată, şi suferinţele vizibile ale lui Michael Curry, care încă era în convalescenţă după atacul de cord suferit pe 25 decembrie. Bietul Michael! După părerea lui Gifford, Michael îmbătrînise cu zece ani în luna ianuarie.

Întîlnirea din ziua de Lăsata Secului în casa de pe First Street fusese un act nu de credinţă, ci de disperare – în încercarea de a se agăţa de un optimism şi de o emoţie care într-o după-amiază de groază fuseseră imposibil de păstrat. Şi ce lucru oribil îi făcuseră toţi lui Michael. Nu-i păsa nimănui ce

simțea bietul om? Dacă poți să-ți închipui, să-l înconjoare toată familia lui Rowan, ca și cînd nu era vorba decît de afaceri ca de obicei, cînd Rowan fugise. Toată povestea era tipică pentru clanul Mayfair – o gîndire proastă, maniere proaste, moravuri proaste – toate astea sub masca unor festivități sau alese activități familiale.

„Nu m-am născut ființă umană, m-am născut în familia Mayfair, cugeta Gifford. Și m-am căsătorit cu un Mayfair, și am dat naștere unor progeniturі Mayfair; și voi avea parte fără îndoială de o moarte în stilul caracteristic familiei Mayfair, și toți se vor îmbulzi la capelă și vor boci în stilul caracteristic familiei Mayfair, și ce va fi fost viața mea?" În ultima vreme la asta se gîndea Gifford deseori, dar dispariția lui Rowan o adusese aproape în pragul deznădejdii. Cît putea să îndure? De ce nu-i avertizase pe Michael și pe Rowan să nu se căsătorească, să nu locuiască în casa aceea, nici măcar să nu rămînă în New Orleans?

Mai era și toată povestea cu Centrul medical Mayfair – uriașul complex de cercetare neurologică pe care Rowan intenționa să-l realizeze înainte de plecarea ei; o afacere care stîmise entuziasmul sutelor de membri ai familiei, mai ales pe cel al fiului celui mare al lui Gifford, Pierce, care acum avea inima zdrobită întrucît centrul medical, ca și tot ceea ce avea legătură cu Rowan, era amînat *sine die*. Și Shelby era distrusă, deși, fiind încă studentă la drept, nu fusese niciodată atît de mult implicată; chiar și Lilia, fiica cea mai mică și care se înstrăinase cel mai tare, acum studentă la Oxford, care scrisese acasă spunîndu-le că trebuie, cu orice preț, să meargă mai departe cu centrul medical.

Gifford a simțit că se tensionează brusc amintindu-și-le pe toate din nou, doar ca să se îngrozească de tabloul creat și să se convingă că ceva trebuie descoperit, dezvăluit, făcut!

Și mai era și soarta lui Michael. Care avea să fie? Se înzdrăvenea, așa se zicea. Dar cum puteau să-i spună lui Michael cît de proastă era situația fără să-i provoace o nouă lovitură? Michael ar putea face încă un infarct, unul care să-i fie fatal.

„Uite că moștenirea Mayfair a mai distrus încă un bărbat nevinovat, reflecta Gifford cu amărăciune. Nu-i de mirare că toate ne măritam cu verii noștri; nu vrem să aducem oameni inocenți în familie. Cînd te căsătorești cu un membru al familiei Mayfair, ar trebui să fii un Mayfair. Ai mîinile mînjite cu sînge."

Cît despre ideea că Rowan chiar era în pericol, că Rowan ar fi fost obligată să plece în ziua de Crăciun, că i s-ar fi putut întîmpla ceva, toate astea erau un gînd îngrozitor și aproape de nesuportat pentru Gifford. Totuși, Gifford era destul de sigură că lui Rowan i se întîmplase ceva. Ceva cu adevărat rău. Toți simțeau asta. Mona o simțea, și cînd nepoata lui Gifford, Mona, presimțea ceva, trebuia să ai grijă. Mona nu fusese niciodată melodramatică, o Mayfair lăudăroasă, pretinzînd că vede fantome în tramvaiul care trece pe St. Charles Avenue. Cu o săptămînă în urmă, Mona spusese că nu crede că trebuie să conteze cineva pe întoarcerea lui Rowan, că, dacă vor centrul medical, trebuie să continue fără ea.

„Și cînd te gîndești – a zîmbit Gifford în sinea ei – că augusta firmă Mayfair & Mayfair, care reprezintă Mayfair *ad infinitum*, își apleacă urechea la ce spune o copilă de treisprezece ani." Dar era adevărat.

Cel mai mare regret secret al lui Gifford era că nu le pusese în legătură pe Rowan și Mona cît timp a fost posibil. Poate Mona ar fi simțit ceva și ar fi vorbit. Însă Gifford regreta atît de multe lucruri. Uneori i se părea că întreaga ei viață era un mare regret. Dincolo de aparența frumoasă a căminului ei din Metairie, demn de cărțile cu poze, de copiii ei minunați, de chipeșul ei soț, și de propriul ei stil sudist, supus, totul era regret, ca și cînd viața ei ar fi fost clădită pe o mare temniță secretă.

Aștepta doar să audă vestea. Rowan moartă. Și, pentru prima oară după mai multe sute de ani, nici un succesor desemnat pentru moștenire. Of, moștenirea! Iar acum că citise lunga dare de seamă a lui Aaron Lightner, cum ar mai putea să aibă aceleași sentimente pentru moștenire? Se întreba unde era prețiosul smarald. Cu siguranță eficientul ei soț, Ryan, îl dosise

într-un seif adecvat, la o bancă. Acolo ar fi trebuit să îngroape „istoria" aia oribilă. Nu-l putea ierta că lăsase să ajungă la Mona discuția aceea lungă a organizației Talamasca legată de generații întregi de vrăjitorie.

Poate că Rowan fugise cu smaraldul. Ah, asta o făcea să înțeleagă altceva, încă unul din regretele acelea mici, neînsemnate! Uitase să-i trimită medalionul lui Michael.

Găsise medalionul afară, lîngă piscină, la doar două zile după Crăciun, în timp ce detectivii și criminaliștii făceau tot felul de teste înăuntru, și în timp ce Aaron Lightner și colegul ăla al lui bizar, Erich Nu-știu-cum-gorother, adunau probe din sîngele care păta pereții și covoarele.

– Vă dați seama că vor scrie totul în dosar? protestase Gifford, dar Ryan îi lăsase să-și continue treaba. Era Lightner. Toată lumea avea încredere în el. Bineînțeles că Beatrice era îndrăgostită de el. Gifford nu s-ar mira dacă Beatrice s-ar căsători cu el.

Medalionul îl reprezenta pe Arhanghelul Mihail. Un medalion superb din argint, cu un lanț rupt. Îl strecurase în portofel și intenționase de mii de ori să i-l trimită – după ce a venit acasă de la spital, desigur, ca să nu-l necăjească. În fine, ar fi trebuit să i-l dea lui Ryan înainte să plece. Dar, oare, cine putea să știe? Poate că purtase medalionul de Crăciun, cînd fusese cît pe ce să se înece în piscină. Bietul Michael.

Bușteni din foc trosneau zgomotos, iar lumina blîndă, veselă și liniștitoare strălucea pe tavanul simplu, înclinat. O făcea pe Gifford să-și dea seama cît de calmă fusese marea toată ziua. Uneori valurile se spărgeau fără larmă, în liniște absolută, în golful Mexic. Se întreba dacă acest lucru se putea întîmpla și în ocean. De fapt, iubea zgomotul valurilor. I-ar fi plăcut ca ele să se rostogolească gălăgios, departe, în întuneric, ca și cînd golful ar fi amenințat să invadeze uscatul. Ca și cînd natura s-ar fi dezlănțuit împotriva caselor de pe plajă și a apartamentelor și a parcurilor de rulote, reamintindu-le că în orice moment ar putea fi măturate de pe fața nisipoasă a pămîntului în cazul unui

uragan sau al unor valuri uriaşe. Şi, cu siguranţă, astfel de lucruri se vor petrece în mod inevitabil.

Lui Gifford îi plăcea ideea. Întotdeauna dormea bine cînd erau valuri nestăpînite şi repezi. Spaimele şi nefericirile ei nu izvorau din teama de vreuna dintre manifestările naturii. Îşi aveau originea în legende şi în secrete şi în poveşti despre trecutul familiei. Îi plăcea căsuţa pentru fragilitatea ei, o furtună aproape sigur ar doborî-o ca pe un pachet de cărţi de joc.

În această după-amiază făcuse o plimbare lungă, cîţiva kilometri spre sud, pentru a vedea casa cumpărată de Michael şi Rowan, o clădire contemporană înaltă, construită aşa cum trebuie – pe piloni, cu faţada spre o limbă de plajă pustie. Nici un semn de viaţă acolo, dar la ce se aşteptase oare?

Rătăcise înapoi, complet deprimată de simpla vedere a locului – cît îl mai iubeau Michael şi Rowan! Se duseseră acolo în luna de miere. Era bucuroasă că propria ei căsuţă era joasă şi veche şi ascunsă după o dună mică, pipernicită, genul de case pe care n-ar mai trebui şi n-ai mai putea să le construieşti azi. Iubea aerul ei de familiaritate, intimitatea creată de plajă şi de mare. Îi plăcea că putea ieşi pe toate uşile, urca trei trepte, pe ponton, apoi jos, pe nisip, pînă la buza mării.

Golful era marea. Zgomotos sau liniştit, era marea. Măreaţa şi nesfîrşita mare deschisă. Golful era întregul orizont sudic. Putea foarte bine să fie şi sfîrşitul lumii.

Încă o oră şi o să fie Miercurea Cenuşii, prima zi din postul Paştelui; era în aşteptare, ca şi cînd ar fi aşteptat ora vrăjitoarelor, încordată şi iritată de Lăsata Secului, o sărbătoare care n-o făcuse niciodată fericită în mod special şi care întotdeauna implica mult mai mult decît putea ea să îndure.

Voia să fie trează cînd se sfîrşea; voia să simtă venirea postului Paştelui, ca şi cum s-ar schimba chiar temperatura. Ceva mai devreme aţîţase focul, şi se prăbuşise pe canapea, doar ca să-i treacă timpul şi să alunge gîndurile, ca şi cînd ar fi lucrat ceva, numărînd minutele, simţindu-se evident vinovată că nu se dusese în casa de pe First Street, că nu făcuse o mulţime de alte

lucruri pentru a încerca să împiedice dezastrul, iar apoi enervîndu-se grozav pe cei care încercau mereu s-o împiedice să-şi pună în aplicare bunele intenţii, cei care păreau incapabili să facă deosebirea între o ameninţare reală şi una imaginară, şi în cele din urmă şi-a alungat din minte tot ceea ce ea, Gifford, considera complet fără importanţă.

„Ar fi trebuit să-l avertizez pe Michael Curry, se gîndea. Ar fi trebuit s-o avertizez pe Rowan Mayfair." *Dar ei citiseră povestea aceea. Ar fi trebuit să ştie!* Nimeni nu putea fi fericit în casa de pe First Street. S-o repari era prostie curată. Răul din casa aia trăia în fiecare cărămidă, în fiecare bucăţică de mortar; treisprezece vrăjitoare; şi cînd te gîndeşti că toate obiectele acelea vechi care îi aparţinuseră lui Julien erau sus în pod. Răul sălăşluia în acele lucruri; dăinuia în tavanele tencuite şi sub verande şi streşini, precum cuiburile de albine ascunse în capitelurile coloanelor corintice. Casa era fără speranţă, fără viitor. Gifford ştiuse asta toată viaţa.

Nu avusese nevoie de savanţii aştia din organizaţia Talamasca de la Amsterdam ca să-i spună acest lucru. Pur şi simplu ştia.

O aflase cînd fusese prima oară în casa de pe First Street – o fetiţă cu bunica ei iubită, bunica Evelyn, căreia chiar şi atunci i se spunea Bătrîna pentru că era deja bătrînă, şi pe vremea aceea mai erau multe alte Evelyne tinere – una măritată cu Charles Mayfair, şi alta cu Bryce – deşi acum nu-şi amintea ce se întîmplase cu ele.

Ea şi bunica Evelyn se duseseră în casa de pe First Street ca să le viziteze pe mătuşa Carl şi pe biata Deirdre Mayfair, moştenitoarea condamnată pentru vecie în balansoarul ce-i era şi tron. Gifford văzuse faimoasă fantomă din First Street clar şi precis – silueta unui bărbat în picioare în spatele balansoarului în care zăcea Deirdre. În mintea lui Gifford nu exista nici o umbră de îndoială că o văzuse şi bunica Evelyn. Iar mătuşa Carlotta, puternică precum oţelul, rece şi rea, sporovăise cu ei în salonul înfricoşător ca şi cînd n-ar fi existat nici o fantomă acolo.

În ce-o privește pe Deirdre, ea era deja catatonică. „Biata copilă, spusese bunica Evelyn. Julien a prevăzut totul." Era una din afirmațiile acelea pe care bunica Evelyn refuza mereu să le explice, deși le repeta adesea. Pe urmă, către micuța ei nepoată Gifford:

– Deirdre a avut o viață plină de amărăciune și niciodată n-a cunoscut bucuria de a fi una de-a noastră.

„Era distractiv?" se întreba Gifford acum, așa cum se întrebase și atunci. Ce înțelegea bunica Evelyn prin amuzament? Gifford își închipuia că știe. Totul era surprins în fotografiile acelea vechi cu ea și *oncle* Julien. Julien și Evelyn în automobilul Stutz Bearcat, într-o zi de vară, cu haine albe și ochelari mari de soare. Julien și Evelyn sub stejari în parcul Audubon; Julien și Evelyn în camera lui Julien de la etajul al treilea. Și apoi a urmat deceniul de după moartea lui Julien, când Evelyn plecase cu Stella în Europa și avuseseră „aventura" despre care Evelyn vorbea foarte ceremonios.

În primii ani ai lui Gifford, înainte să amuțească, bunica Evelyn fusese mereu dispusă să povestească istoriile acelea cu voce șoptită dar fermă. Cum se culcase Julien cu ea când ea avea 13 ani, cum venise Julien în Amelia Street și strigase de pe trotuar „Evelyn, coboară, coboară!" și-l obligase pe bunicul lui Evelyn, Walker, să-i dea drumul din dormitorul de la mansardă unde o încuiase.

Multă, multă dușmănie între Julien și bunicul lui Evelyn – întorcîndu-te înapoi în timp, ajungeai la o crimă petrecută la Riverband, când Julien era copil, și o armă se descărcase accidental, omorîndu-l pe vărul lui, Augustin. Nepotul lui Augustin a jurat că-l va urî pe cel care-l împușcase pe străbunul său, deși toți erau străbunii tuturor celor implicați într-un fel sau altul. Încurcături, confuzie. Arborii genealogici ai clanului Mayfair erau ca vița cu ghimpi care năpădea ferestrele și ușile castelului Frumoasei-din-Pădurea-Adormită.

Și când te gîndești că Mona realiza toate astea pe calculator, și de curînd anunțase cu mîndrie că are mai multe linii de

descendență de la Julien și Angelique decît oricine. Ca să nu mai amintim de liniile care duc spre vechii membri ai familiei Mayfair, din Santo Domingo. Lui Gifford treaba asta îi dădea amețeli și o întrista, și și-ar fi dorit ca Mona să umble după băieți de vîrsta ei, și să se preocupe puțin de hainele ei, și să înceteze cu obsesia asta pentru familie și pentru calculatoare și pentru curse de mașini și pentru arme.

– Nu tragi nici o concluzie despre arme din chestia asta? întrebase Gifford. Mă refer la prăpastia asta uriașă între noi și familia Mayfair din First Street. Totul s-a petrecut din pricina unei arme.

Dar nu puteai să te pui cu obsesiile Monei, fie ele mari sau mici. O tîrîse pe Gifford de vreo cinci ori la un centru de tragere ca vai de lume, pe celălalt mal al fluviului, numai ca să învețe amîndouă cum să-și folosească armele mari și zgomotoase de calibru .38. A fost destul ca s-o înnebunească pe Gifford. Dar era mai bine să fii cu Mona decît să-ți faci griji pentru ce face cînd este singură. Și cînd te gîndești că Ryan fusese de acord cu asta. A convins-o pe Gifford să țină o armă în torpedoul mașinii. A convins-o să aducă o armă în această casă.

Mona avea atîtea de învățat. Oare bunica Evelyn îi spusese vreodată Monei poveștile alea vechi? Din cînd în cînd bunica Evelyn ieșea din muțenia ei. Și vocea-i era aceeași, și-și începea psalmodierea, precum bătrînii șefi de trib care transmit generațiilor istoria orală:

– Aș fi murit acolo în pod dacă n-ar fi fost Julien – înnebunit și fără grai – și alb la față ca o plantă care n-a văzut niciodată lumina soarelui. Julien m-a lăsat însărcinată și copilul este mama ta, biata de ea, ce-a ajuns.

– Dar de ce, de ce a făcut-o *oncle* Julien cu o copilă? Gifford întrebase doar o singură dată, atît de tunător a fost răspunsul:

– Să fii mîndră de sîngele tău de Mayfair. Să fii mîndră. Julien a prevăzut totul. Moștenirea îi epuiza toate puterile. Iar eu îl iubeam pe Julien. Iar Julien mă iubea pe mine. Nu căuta

să-i înțelegi pe oamenii aceia – Julien și Mary Beth și Cortland – pentru că atunci existau uriași în pământ care acum nu există.

Uriași în pământ. Cortland, propriul fiu al lui Julien, fusese tatăl Bătrînei Evelyn, deși bunica Evelyn n-ar recunoaște niciodată acest lucru! Și Laura Lee, copila lui Julien. Sfinte Dumnezeule, Gifford nici măcar nu putea să țină socoteala liniilor de rudenie fără hîrtie și creion ca să le noteze, și, la drept vorbind, nici nu voia să facă asta. Uriași în pământ! Mai degrabă diavoli din iad.

– A, splendid, spusese Alicia, ascultînd veselă și mereu gata să-și bată joc de Gifford și de temerile ei. Continuă, bunico Evelyn, ce s-a mai întîmplat pe urmă? Povestește-ne despre Stella.

La 13 ani, Alicia era deja o beție. Arăta bătrînă pentru vîrsta ei, deși era subțire și delicată, cum era și Gifford. Umbla prin barurile din oraș și se așeza la băut cu bărbați străini, și atunci bunicuțul Fielding o „aranjase" cu Patrick numai ca să poată avea un oarecare control asupra ei. Tocmai Patrick, dintre toți verii. Oribilă idee, deși tipul nu păruse atît de rău la vremea aceea.

„Sînge din sîngele meu, toți oamenii ăștia, reflecta Gifford. Asta este sora mea, măritată cu Patrick, un văr de-al doilea sau de-al treilea sau ce-o fi el. În fine, un lucru este sigur. Mona nu-i o proastă." Rod al unei căsătorii între rude, da, fiica unei alcoolice, adevărat, dar în afară de faptul că era cam „petite", cum se spune în Sud despre fetele scunde, era în toate privințele o învingătoare.

Probabil cea mai dragută din toată generația aceea a familiei Mayfair din toate colțurile lumii, și cu siguranță cea mai inteligentă și cea mai lipsită de scrupule și belicoasă, deși Gifford nu se putea împiedica s-o iubească, indiferent ce făcea Mona. Îi venea să zîmbească atunci cînd își amintea cum trăgea Mona cu arma în poligon și striga la ea cu antifoanele în urechi:

– Hai, mătușă Gifford, nu se știe niciodată cînd ai nevoie s-o folosești. Hai, cu amîndouă mîinile.

Chiar și maturitatea sexuală a Monei – ideea asta nebunească a ei că trebuie să cunoască mulți bărbați, care o ducea la

disperare pe Gifford – era un alt aspect al precocității ei. Dar, chiar și așa protectoare cum era, Gifford trebuia să admită că se temea pentru bărbații care-i atrăgeau atenția Monei. Mona cea lipsită de inimă. Cu bătrînul Randall de exemplu, se întîmplase ceva oribil: era aproape sigur că Mona îl sedusese, pentru ca apoi să-și piardă interesul pentru întreaga afacere. Gifford nu reușise totuși să obțină un răspuns satisfăcător de la nimeni. Și, mai ales, nu de la Randall, care făcuse un atac de apoplexie la auzul numelui Monei, tăgăduind că ar putea „face rău unei muște", darămite unei copile etcetera. Ca și cînd urmau să-l trimită la închisoare!

Și cînd te gîndești că cei din organizația Talamasca, cu toată învățătura lor, nu știau nimic despre Mona; nu știau nimic despre bunica Evelyn și despre *oncle* Julien. Nu știau nimic despre singura fetiță a zilelor noastre care ar putea fi o adevărată vrăjitoare, fără glumă.

Numai gîndul ăsta îi producea lui Gifford o satisfacție confuză, aproape jenantă. Gîndul că Talamasca nu știa mai multe decît familia în legătură cu motivul pentru care Julien îl împușcase pe Augustin sau cu ce avea de gînd să facă Julien și de ce lăsase atîția copii nelegitimi în urma lui.

O, dar mare parte din istoria aia cu Talamasca fusese aproape imposibil de acceptat. În primul rînd, povestea cu fantoma; un duh care... ah, era prea dezgustător pentru Gifford. Refuzase să-l lase pe Ryan să dea documentul mai departe. Și așa era destul de rău că el și Lauren și Randall citiseră chestia aia, și că Mona, tocmai Mona, smulsese dosarul de pe biroul lui și-l citise în întregime înainte să-și dea seama cineva ce se întîmplă.

Dar cu Mona lucrurile stăteau așa: ea chiar putea face diferența între realitate și fantezie. Alicia nu. De aceea bea. Cei mai mulți membri ai familiei Mayfair nu puteau. Ryan, soțul lui Gifford, nu putea. În încăpățînarea lui de a nu crede în nimic supranatural sau malefic din născare, el era tot atît de nerealist ca o bătrînă regină voodoo care vede duhuri pretutindeni.

Mona însă era inteligentă. Chiar şi atunci cînd o sunase pe Gifford anul trecut ca s-o anunţe că ea, Mona Mayfair, nu mai este virgină şi că nu momentul real al deflorării era important, ci schimbarea concepţiilor ei era cea mai importantă din lume. Şi insistase să adauge:

– Iau anticoncepţionale, mătuşă Gifford. Şi ţin şi calendarul. Totul are legătură cu descoperirea, experienţa, băutul din cupă, ştii tu, toate lucrurile pe care obişnuia să le spună bunica Evelyn. Dar sînt foarte conştientă că e important să fii sănătos.

– Poţi distinge între bine şi rău, Mona? întrebase Gifford copleşită şi, în străfundul inimii, puţin invidioasă. Începuse deja să plîngă.

– Da, pot, tanti Gifford, şi ştii că pot. Şi îţi declar în mod oficial că am făcut turul de onoare din nou. Tocmai am făcut curăţenie generală în casă. Şi am reuşit să-i fac pe mama şi pe tata să mănînce ceva la cină înainte de petrecerea lor de fiecare seară. Totul este drăguţ şi calm aici. Bunica Evelyn a vorbit azi. A spus că vrea să stea pe verandă să urmărească tramvaiele trecînd. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Am totul sub control.

Totul sub control! Pe urmă fusese strania mărturisire a Monei către Pierce, cu siguranţă o minciună calculată:

– Uite ce e, mie îmi place să-i îmbăt pe toţi, tot timpul. Vreau să zic că mi-ar plăcea să fie fiinţe umane vii şi aşa mai departe, şi să nu bea chiar în faţa mea pînă cad laţi, dar, fir-ar al dracului, am deplină libertate. Nu pot să sufăr cînd vin aici veri băgăcioşi şi încep să mă întrebe la ce oră mă duc la culcare sau dacă mi-am făcut lecţiile. Mă plimb prin tot oraşul. Nimeni nu mă sîcîie pe mine.

Pierce se amuzase teribil. Pierce o adora pe Mona, ceea ce era surprinzător pentru că în general lui Pierce îi plăceau oamenii naivi şi veseli, cum era verişoara şi logodnica lui, Clancy Mayfair.

Mona nu era inocentă, decît poate în sensul cel mai serios al cuvîntului. Adică, nu credea despre ea că este rea şi nu intenţiona să facă rău. Era doar un fel de... păgînă.

Cît despre libertate, da, avea din plin, pentru că și manifestările ei păgîne, și mărturisirea privind activitatea ei sexuală intensă fuseseră calculate. La doar cîteva săptămîni după decizia Monei de a-și începe viața sexuală, telefonul sunase insistent; numai poveşti despre diferitele legături amoroase ale Monei.

– Știi că acestei copile îi place s-o facă în cimitir? strigase Cecilia.

Dar ce putea face Gifford? Alicia nici măcar nu suporta s-o vadă pe Gifford. Nu-i dădea voie lui Gifford în casă, deşi bineînțeles că Gifford se ducea acolo tot timpul. Bunica Evelyn nu spunea nimănui ce vedea sau ce nu vedea.

– Ți-am spus totul despre iubiții mei, afirmase Mona. Să nu cumva să-ți dea prin cap să-ți faci griji în legătură cu asta!

Măcar bunica Evelyn nu povestea zi și noapte cum dansase ea cu Julien pe muzica patefonului. Şi poate n-ar fi ajuns niciodată la urechile delicate ale Monei faptul că străbunica ei avusese o aventură cu verişoara Stella. La urma urmelor, nici chiar isteţul domn Lightner nu avusese habar de asta! Nici un cuvînt în istoria lui despre doamnele din viața Stellei!

– Aceea a fost perioada mea de glorie, le declarase cu încîntare bunica Evelyn lui Gifford și Aliciei. Eram în Europa, Stella și cu mine, eram la Roma cînd s-a întîmplat. Nu știu unde era Lionel, iar bona aia antipatică era afară cu micuța Antha. Niciodată n-am avut parte de o iubire ca aceea cu Stella. Stella fusese cu multe femei, mi-a spus în noaptea aia. Nici măcar nu le știa numărul. Spunea că dragostea femeilor este *crème de la crème*. Cred că așa este. Aș fi făcut-o din nou dacă mi-ar mai fi furat cineva inima așa cum a făcut-o Stella. Îmi amintesc că, după ce ne-am întors din Europa, am fost împreună în Cartierul Francez. Stella avea aici un locșor și am dormit în patul cel mare, și pe urmă am mîncat scoici și crevete și am băut vin. Of, săptămînile acelea la Roma fuseseră prea scurte. Of... Şi o ținuse tot așa pînă ajunseseră din nou la patefon; Julien i-l dăduse ei. Stella înțelegea. Stella nu-l ceruse niciodată înapoi. Mary Beth fusese cea care venise în casa din Amelia Street și spusese:

– Dă-mi patefonul lui Julien.

Julien murise de șase luni, iar ea rătăcise prin încăperile lui.

– Bineînțeles că nu i l-am dat. Apoi bunica Evelyn le ducea pe Gifford și pe Alicia în camera ei și dădea tare micul patefon. Punea atît de multe melodii vechi de music-hall, și apoi arii din *La Traviata*.

– Am văzut opera cu Stella la New York. Ce-am iubit-o pe Stella! Dragele mele, le spusese la toate – Aliciei, lui Gifford și micuței Mona, care probabil era prea mică să înțeleagă – într-o bună zi trebuie să cunoașteți docilitatea delicată și dragostea prețioasă ale altei femei. Nu fiți proaste. Nu-i nimic anormal. E precum zahărul pentru cafea. Este ca înghețata de căpșune. Este precum ciocolata.

Nu-i de mirare că Alicia devenise ceea ce toți numeau o curvă perfectă. Niciodată nu avusese habar ce face. Se culcase cu marinari de pe vase, cu soldați, cu toți și cu oricine, pînă cînd se îndrăgostise nebunește de Patrick.

– Alicia, am să te salvez, îi spusese el.

Prima lor noapte fusese o lungă beție, pînă-n zori, după care Patrick anunțase că o ia pe Alicia sub aripa lui. Era un suflet pierdut, o biată ființă, iar el avea să se îngrijească de ea. O lăsase gravidă cu Mona. Dar aceia au fost anii cu șampanie și rîsete. Acum erau doar bețivi. Nu mai rămăsese nimic din povestea de iubire. Cu excepția Monei.

Gifford s-a uitat la ceas – ceasul micuț de aur pe care i-l dăduse Bunica Evelyn. Da, mai puțin de o oră și trece și Lăsata Secului, și pe urmă, la ora prielnică vrăjilor, va fi Miercurea Cenușii, și va putea să se ducă acasă – înapoi la New Orleans.

Va aștepta probabil pînă dimineața, poate chiar pînă la prînz. Apoi se va duce cu mașina în oraș, ignorînd cu seninătate traficul îngrozitor, mașinile care ies din New Orleans în direcția opusă, și se va întoarce acasă pe la patru. Avea să se oprească la biserica Sf. Cecilia, în cartierul Mobile, pentru a primi binecuvîntarea. Doar gîndul la bisericuță, la sfinții ei, la îngerii ei, o

liniștea și o făcea să închidă ochii. Țarină din țarină. Încă o oră din ziua de Lăsata Secului, și apoi mă voi putea duce acasă.

Ce era atît de înspăimîntător în legătură cu Lăsata Secului, voise să știe Ryan.

– Faptul că vă adunați cu toții în casa de pe First Street, ca și cînd Rowan ar deschide ușa de la intrare! Asta e așa de înspăimîntător.

S-a gîndit din nou la medalion. Să se ducă să vadă dacă era în poșetă. Mai tîrziu.

– Trebuie să înțelegi ce înseamnă casa asta pentru familie, îi spusese Ryan. Ryan! Ca și cum n-ar fi avut habar, cînd ea crescuse la doar vreo zece străzi mai încolo, cu bunica Evelyn, care-i recita zilnic istoria. Nu vorbesc despre povestea Vrăjitoarelor Mayfair acum. Vorbesc despre noi, despre familia asta!

A întors capul, sprijindu-se de speteaza canapelei. Oh, dacă ar putea să rămînă pentru totdeauna la Destin. Dar asta nu era și nu va fi posibil niciodată. Destin era o ascunzătoare, nu un loc unde să trăiești. Destin era doar o plajă și o casă cu un șemineu.

Micul telefon alb ascuns între perne lîngă ea a scos un țîrîit brusc și strident. Pe moment nu a reușit să-și amintească unde este. Receptorul a căzut din furcă în timp ce bîjbîia după el, apoi l-a dus la ureche.

– Gifford la telefon, a spus fără chef. Slavă Domnului că răspunsese Ryan:

– Nu te-am trezit?

– Nu, a răspuns oftînd. Mai dorm eu vreodată? Aștept. Spune-mi că totul este în regulă acolo, spune-mi că Michael se simte mai bine, spune-mi că nimeni nu a fost rănit sau...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gifford. Ce e în capul tău cînd spui așa ceva, crezi că o litanie ar putea schimba ceea ce s-ar fi putut întîmpla deja? Vrei să mă farmeci. La ce crezi că servește? Vrei să anunț că am să-ți spun? Ce ar trebui să fac? Să-ți spun cu blîndețe dacă cineva a fost călcat în picioare de un polițist călare sau zdrobit de roțile unui vehicul?

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ OLTEA CRAIOVA

A, totul era minunat. Nimic nu era în neregulă. Gifford ar fi putut să închidă atunci, dar nu ar fi fost prea politicos, şi Ryan avea să-i dea raportul, pe bucăţele, despre toate, iar ideea centrală era: „Totul este bine, prostuţo, ar fi trebuit să rămîi în oraş".

– După 26 de ani nu ştii ce cred, a replicat ea fără tragere de inimă, şi, de fapt, nu avea chef să se certe şi nici măcar să mai vorbească. Acum simţea oboseala, acum că Lăsata Secului aproape trecuse cu adevărat.

– Nu, al naibii să fiu dacă ştiu ce gîndeşti, a spus el cu voce egală. Nu ştiu de ce eşti în Florida în loc să fii aici cu noi.

– Treci la subiectul următor, a zis Gifford cu blîndeţe.

– Michael se simte bine, foarte bine. Toată lumea este bine. Jean a cîştigat cele mai multe mărgele din toată familia; micuţa CeeCee a cîştigat premiul pentru costum, iar Pierce vrea categoric să se însoare cu Clancy cît mai repede! Dacă vrei ca fiul tău să facă lucrurile cum se cuvine, ai face bine să te întorci aici şi să vorbeşti cu mama lui Clancy despre nuntă. Pe mine nu mă ascultă în mod sigur.

– I-ai spus că noi plătim nunta?

– Nu, n-am ajuns acolo.

– Fă-o. Asta-i tot ce vrea să audă. Mai spune-mi despre Michael. Ce i-aţi povestit despre Rowan?

– Cît am putut de puţin.

– Slavă Domnului!

– Nu e destul de puternic ca să audă toată povestea.

– Cine ştie toată povestea? a întrebat Gifford cu amărăciune.

– Dar va trebui să-i spunem, Gifford. Nu mai putem amîna prea mult. Trebuie să afle. Fizic, se reface. Psihic, nu ştiu ce să zic. Nimeni nu ştie. Arată... atît de diferit.

– Mai bătrîn, vrei să zici, a replicat ea trist.

– Nu, doar altfel. Nu e vorba doar de părul lui care încărunţeşte. Este privirea lui, felul de a se purta. Este atît de manierat şi blajin, atît de răbdător cu toată lumea.

– Nu trebuie să-l supăraţi, a rostit Gifford.

– Păi, o să am eu grijă de asta, a răspuns Ryan folosind una din replicile lui preferate, rostite mereu cu o tandrețe desăvîrșită. Tu să ai grijă de tine acolo. Nu te duce singură în apă.

– Ryan, apa e rece ca gheața. Fac focul toată ziua. Totuși, a fost vreme frumoasă și calmă, cu cerul albastru și senin. Uneori cred că aș putea rămîne aici pentru vecie. Ryan, îmi pare rău. Pur și simplu n-am putut să merg în casa de pe First Street, efectiv nu puteam fi în casa aceea.

– Știu, Gifford, știu. Dar te asigur că toți copiii cred că a fost cel mai grozav Lăsata Secului. Toți sînt bucuroși că s-au întors pe First Street. În ziua aceea mai toți s-au aflat acolo la un moment dat. Vreau să zic că vreo șase-șapte sute de membri ai familiei au venit și au plecat. Îți amintești familia Mayfair din Denton, Texas? Chiar și ei au venit. Și familia Grady din New York. A fost extraordinar din partea lui Michael să fie de acord ca totul să se desfășoare ca de obicei. Gifford, nu ți-o spun ca pe un reproș, dar dacă ai fi văzut cît de bine s-au desfășurat lucrurile, ai înțelege.

– Dar Alicia? a întrebat Gifford, ceea ce se traducea prin „A reușit să nu se îmbete deloc?" Ea și Patrick s-au simțit bine?

– Alicia nici măcar n-a ajuns. Era beată turtă pe la trei după-amiaza. Patrick n-ar fi trebuit să vină. Patrick este bolnav. Are nevoie de îngrijire medicală.

Gifford a suspinat. Spera ca Patrick să moară. Știa că așa e. De ce s-ar păcăli singură? Nu-i plăcuse Patrick și nu-l iubise niciodată, iar acum era cea mai grea povară pentru toți cei din jurul lui – un bețiv ordinar, a cărui plăcere deosebită era să-și chinuiască soția și fiica. Monei nu-i păsa nici cît negru sub unghie. „N-am nici un pic de respect pentru tata, spunea ea cu voce împietrită. Dar Alicia a fost întotdeauna la mîna lui Patrick." „De ce te uiți așa la mine? Acum ce-am mai făcut? Ai băut ultima bere? Știai că e ultima bere și ai băut-o intenționat!"

– În fine, și Patrick cum s-a purtat? Gifford pusese întrebarea cu speranța deșartă că a căzut și și-a rupt gîtul, iar Ryan nu voise să-i spună.

– S-a certat cu Beatrice. Ceva în legătură cu Mona. Mă îndoiesc că-şi va aminti ceva. După paradă a şters-o în viteză acasă. O ştii pe Bea când vine vorba de Mona. Insistă să o trimită pe Mona la şcoală în străinătate. Şi-ţi dai seama ce se întîmplă între Aaron şi Bea? Vivian, mătuşa lui Michael, zicea...

– Ştiu, a ripostat Gifford suspinînd. Ai zice că a învăţat ceva din cercetările pe care le face despre familia noastră.

Ryan a rîs politicos:

– Ei, dă-o încolo, aia e o aiureală. Dacă ţi-ai scoate din cap prostia aia, ai sta aici cu noi şi te-ai distra, pentru că Dumnezeu ştie că lucrurile se vor înrăutăţi cînd o vom găsi pe Rowan.

– De ce crezi asta?

– Vom avea probleme care ne vor preocupa atunci, probleme reale. Uite ce e, sînt prea obosit acum ca să mai am şi asta pe cap. Rowan lipseşte de exact 67 de zile. Sînt epuizat după discuţiile cu poliţia din Zürich şi din Scoţia şi din Franţa. Ne-am distrat de Lăsata Secului. Toţi ne-am distrat. Am fost împreună. Dar Bea are dreptate, să ştii, Mona ar trebui să se ducă la şcoală în străinătate, nu crezi? La urma urmelor, este un fel de geniu *bona fide*.

Gifford voia să-i răspundă. Voia să-i spună din nou că Mona nu intenţiona să plece la şcoală în străinătate şi că, dacă ar încerca să o oblige, s-ar sui pur şi simplu în avion, în tren sau în autobuz şi ar veni direct acasă. N-o puteai forţa pe Mona să plece la şcoală în străinătate! Dacă ai trimite-o pe Mona în Elveţia, ar fi înapoi acasă în 48 de ore! Dacă ai trimite-o în China, probabil că s-ar întoarce şi mai repede! Gifford n-a spus nimic. Simţea doar dragostea obişnuită pentru Mona, o dragoste tihnită, dar dureroasă, şi credea cu disperare că, într-un fel sau altul, Mona va fi bine.

Odată, Gifford o întrebase pe Mona:

– Care-i diferenţa dintre bărbaţi şi femei?

Şi Mona replicase:

– Bărbaţii nu ştiu ce se poate întîmpla. Sînt fericiţi. Femeile însă ştiu tot ce se poate întîmpla. Îşi fac griji tot timpul.

Gifford rîsese de răspuns. O altă amintire scumpă ei era legată de o întîmplare care avusese loc pe cînd Mona avea şase ani. În ziua aceea Alicia leşinase pe veranda casei din Amelia Street, prăbuşindu-se chiar peste portofel. Neputînd să scoată cheia din el, Mona se căţărase pe viţa împletită pînă la fereastra înaltă de la etajul al doilea şi, cu grijă, făcuse o gaură mică în ea cu tocul pantofiorului ei marca *Mary Jane* ca să poată ajunge la încuietoare. Bineînţeles că trebuise înlocuit tot geamul, dar Mona fusese atît de îndemînatică, atît de sigură pe ea. Pe covorul de sus şi în grădină se împrăştiaseră doar mici aşchii de geam.

– De ce nu lipeşti pur şi simplu nişte hîrtie cerată la fereastră? întrebase mai tîrziu, cînd Gifford chemase pe cineva să repare fereastra. Aici pentru toate găurile se procedează aşa.

De ce lăsase Gifford copila asta să treacă prin ce trecuse? Şi Mona încă mai trecea printr-o mulţime de probleme. Încă un carusel al durerii şi al vinovăţiei în care se putea învîrti ore întregi. Întocmai cum era caruselul cu Michael şi Rowan. Şi de ce nu? Trecea vreodată o lună în care Gifford să nu-şi amintească incidentul acela, imaginea Monei care avea şase ani, tîrînd-o pe Alicia, inconştientă, pe uşa de la intrare? Şi doctorul Blades, care striga din clinica de vizavi:

– Gifford, sora ta chiar este bolnavă, să ştii, iar copila asta şi bunica Evelyn sînt realmente foarte ocupate!

– Nu-ţi face griji pentru Mona acum, a spus Ryan, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile în liniştea grea şi copleşitoare. Mona este cea mai puţin importantă dintre preocupările noastre. Am aranjat o reuniune de familie marţi în legătură cu dispariţia lui Rowan. Ne vom gîndi şi vom decide ce este de făcut.

– Cum puteţi hotărî ce-i de făcut? a întrebat Gifford. Nu aveţi nici o dovadă că Rowan este forţată să stea departe de Michael. Nu...

– Ei bine, scumpo, avem dovezi, dovezi foarte convingătoare. Asta-i problema. Trebuie să fim conştienţi de asta. Acum sîntem siguri că ultimele două cecuri încasate din contul personal

al lui Rowan nu au fost semnate de ea. Asta trebuie să-i spunem lui Michael.

Liniște. Acesta era primul lucru decisiv care se petrecuse. Și când și-a dat seama, a simțit o durere ca și cum i-ar fi tras cineva un pumn în piept. A respirat adînc.

– Știm sigur că erau falsuri, a zis Ryan. Și, iubito, acelea sînt ultimele cecuri. Nimic, absolut nimic n-a intrat în bancă de cînd au fost încasate cu două săptămîni în urmă la New York.

– New York.

– Da. Acolo se pierde urma, Gifford. Nici măcar nu sîntem siguri că Rowan în persoană a fost vreodată la New York. Uite ce e, am dat trei telefoane astăzi în legătură cu asta. În alte locuri din țară nu se sărbătorește Lasata Secului. Cînd am ajuns acasă erau nenumărate mesaje pe robotul telefonic. Medicul care a vorbit cu Rowan la telefon vine acum aici, de la San Francisco. Are lucruri importante să ne spună. Dar nu știe unde este Rowan. Cecurile acelea sînt ultima noastră urmă...

– Înțeleg, a spus Gifford fără vlagă.

– Ca să știi, Pierce îl așteaptă pe doctor mîine-dimineață. Eu vin după tine. M-am hotărît mai devreme.

– E absurd, sînt cu mașina. Nu vom putea conduce amîndoi. Ryan, du-te și te culcă. O să ajung acasă la timp ca să mă întîlnesc cu doctorul ăsta din San Francisco.

– Vreau să vin să te iau, Gif. Închiriez o mașină, și la întoarcere conduc mașina ta.

– E o prostie, Ryan. Plec la prînz. Am aranjat deja totul. Întîlnește-te cu doctorul ăla. Du-te la birou. Fă ce vrei. Ideea e că familia s-a reunit și a fost splendid, așa cum trebuia, cu sau fără povestea cu Rowan. Aparent Michael a fost o gazdă care și-a întreținut minunat musafirii. Și, pe urmă, ce înseamnă două cecuri falsificate?

Liniște. Sigur că știau amîndoi ce-ar putea să însemne.

– Mona a șocat pe cineva în seara asta?

– Doar pe vărul ei, David. Aș zice că a avut o zi bună. Pierce este bine. S-a dus cu Clancy să înoate. Apa din piscină

este încălzită. Barbara a adormit. A sunat Shelby; îi pare rău că n-a venit acasă. Şi Lilia a sunat. Mandrake a sunat. Jenn şi Elizabeth s-au ghemuit în birou. Iar eu sînt gata să cad din picioare.

Gifford a oftat prelung şi a spus:

– Mona s-a dus acasă cu alea două? Singură-singurică, în ziua de Lăsata Secului?

– Ştii bine că nu i s-a întîmplat nimic Monei. Bunica Evelyn m-ar suna dacă s-ar întîmpla ceva. Şedea lîngă patul Aliciei după-amiază cînd am plecat eu.

– Şi aşa ne mințim singuri în legătură cu acest lucru, ca întotdeauna, cu toate celelalte.

– Gifford.

– Da, Ryan.

– Vreau să te întreb ceva. Nu te-am întrebat niciodată ceva asemănător, şi nu cred că te-aş putea întreba dacă n-am...

– Vorbi la telefon.

– Da. Dacă n-am vorbi la telefon.

De multe ori discutaseră acest aspect straniu al lungului lor mariaj: cele mai bune conversaţii ale lor erau telefonice; într-un fel sau altul, aveau răbdare unul cu celălalt la telefon, putînd astfel evita disputele care se iscau cînd erau împreună.

– Uite care-i întrebarea, a spus Ryan în felul lui direct, aşa cum i se adresa de obicei: Ce crezi că *s-a întîmplat* în ziua de Crăciun în casa aceea? Ce s-a întîmplat cu Rowan? Ai vreo bănuială, vreo idee, simţi vreo vibraţie interioară, de orice fel?

Gifford amuţise. Era adevărat că Ryan n-o întrebase niciodată în viaţa lor aşa ceva. Ryan îşi consuma cea mai mare parte din energie încercînd s-o împiedice pe Gifford să caute răspunsuri la întrebări dificile. Nu numai că era un fapt fără precedent, dar era şi alarmant. Pentru că Gifford îşi dădea seama că nu se putea ridica la înălţimea situaţiei. Nu avea un răspuns de vrăjitoare la această întrebare. A cugetat preţ de o clipă nesfîrşită, ascultînd focul care ardea, suspinul blînd al oceanului, atît de blînd că ar fi putut fi propria respiraţie.

Gînduri fără număr îi hoinăreau prin minte. Era cît pe ce să spună: „Întreab-o pe Mona". Dar apoi şi-a luat seama, a simţit că trebuie s-o ocrotească, şi s-a ruşinat la ideea că şi-ar fi putut încuraja nepoata la astfel de chestii. Şi, fără nici un preambul sau fără să se gîndească prea mult, Gifford a zis:

– Bărbatul a venit în ziua de Crăciun. Creatura aceea, duhul acela – n-o să-i rostesc numele, ştii care-i este numele – a venit pe lume şi i-a făcut ceva lui Rowan. Asta s-a întîmplat. Bărbatul nu mai este în casa din First Street. Toţi ştim asta. Toţi cei care l-am văzut ştim că nu este acolo. Casa este goală. Creatura aceea a pătruns în lume. A... Vorbele ei, repezite, stridente, uşor isterice, s-au curmat la fel de brusc cum începuseră. Se gîndea: Lasher. Dar nu putea să-l rostească. Cu ani şi ani în urmă, mătuşa Carlotta o scuturase şi-i spusese: „Niciodată, niciodată, niciodată să nu rosteşti numele acela, m-ai auzit?"

Chiar şi acum, în acest loc liniştit şi sigur, nu putea pronunţa acel nume. Ceva o oprea. Parcă ar fi fost o mînă care o strîngea de gît. Poate că era legat de amestecul ciudat de cruzime şi de ocrotire pe care i-l arătase Carlotta mereu. Istoria scrisă de Talamasca spunea că Antha fusese aruncată pe fereastra de la pod, că îi fuseseră smulşi ochii din cap. Dumnezeule! Imposibil să fi făcut Carlotta aşa ceva!

Nu era surprinsă că soţul ei ezita înainte de a-i răspunde. În tăcerea care se lăsase între ei, şi ea era uluită. Totul îi trecea prin faţa ochilor, iar în aceste momente îşi dădea seama şi de pustiul teribil din căsnicia ei.

– Chiar crezi asta, Gifford. În adîncul inimii tale, tu, iubita mea Gifford, chiar crezi asta.

Ea n-a răspuns. Nu putea. Se simţea complet învinsă. Se părea că toată viaţa se certaseră. Va fi furtună, va fi soare? Vreun străin o va viola pe Mona pe St. Charles Avenue, cînd umblă noaptea singură? Vor creşte iar impozitele pe venit? Va fi Castro înlăturat de la putere? Există fantome? Sînt cele din familia Mayfair vrăjitoare? Chiar poate cineva să vorbească cu morţii? De ce se comportă morţii atît de straniu? Ce dracu' vor morţii?

Untul nu este nesănătos, şi nici carnea roşie. Bea-ţi laptele. Ca adult, nu poţi metaboliza laptele, şi aşa mai departe, şi aşa mereu.

– Da, Ryan, a spus trist şi pe un ton aproape degajat. Cred. Dar, înţelegi tu, Ryan, nu crezi pînă nu vezi. Iar eu l-am văzut întodeauna. Tu n-ai putut niciodată.

Folosise cuvîntul nepotrivit. „Tu n-ai putut." Asta chiar era o greşeală. Auzea suspinele slabe care-l îndepărtau de ea, de putinţa încrederii şi a credinţei, închizîndu-l în universul lui bine construit, în care nu existau fantome, iar vrăjitoriile familiei Mayfair erau o glumă de familie, la fel de amuzante ca toate casele vechi, şi fantasticele fonduri mutuale, şi bijuteriile şi monedele de aur în seifuri din bănci. Tot atît de amuzante ca ideea căsătoriei lui Clancy Mayfair cu Pierce Mayfair, lucru care chiar n-ar trebui să se petreacă, deloc, deloc, pentru că ambii – la fel ca Alicia şi Patrick – erau descendenţi ai lui Julien, dar ce rost avea să-i spună? Ce rost avea? Nu avea nici un motiv, nu exista un schimb de idei, nu exista încredere reală.

Dar există dragoste, reflecta. Există iubire şi există o formă de respect. Nu depindea de nimeni pe lume aşa cum depindea de Ryan. Aşa că a spus ce spunea mereu în astfel de clipe:

– Te iubesc, dragul meu. Te iubesc cu adevărat, a adăugat, şi era minunat faptul că rostise o replică gen Ingrid Bergman cu atîta suflet şi că credea tot ce spusese. Gifford norocoasa.

– Gifford... Tăcere la celălalt capăt al firului. Avocatul care se gîndeşte în linişte, bărbatul cu păr argintiu şi cu ochi albaştri, care îşi făcea atîtea griji cu ea cît pentru întreaga familie. De ce ar crede el în stafii? Stafiile nu încearcă să încalce testamentele, nu te dau în judecată, nu te ameninţă cu investigaţii ale celor de la fisc, nu-ţi fac nota de plată pentru prînzul la care ai băut două pahare de martini.

– Ce e, dragul meu? a întrebat cu blîndeţe.

– Dacă crezi asta, dacă crezi cu adevărat ce mi-ai spus acum... dacă fantoma asta a trecut... iar casa este goală... atunci de ce nu te-ai duce acolo, Gifford? De ce n-ai veni azi?

– Creatura a luat-o pe Rowan, a spus furioasă. Nu s-a terminat încă, Ryan! S-a ridicat brusc în capul oaselor. Orice fărîmă de bunăvoinţă pe care o simţea pentru soţul ei se evaporase ca de obicei. Era acelaşi individ plictisitor şi imposibil, care-i ruinase viaţa. Asta era adevărat. Era adevărat că-l iubea. Era adevărat că stafia exista, că apăruse. Ryan, nu simţi lucrurile în casa aia? Nu percepi lucrurile? Nu s-a sfîrşit, abia a început! Trebuie s-o găsim pe Rowan!

– Vin să te iau mîine dimineaţă. Era mînios. Furia ei o atrăsese pe a lui. Dar se străduia să se abţină. Vreau să vin şi să te aduc înapoi acasă.

– Bine, Ryan. Mi-ar plăcea să vii. A sesizat rugămintea din propria-i voce, tonul rugător care însemna capitulare.

Era însă bucuroasă că avusese curajul să dea glas puţinului pe care îl spusese despre „bărbatul acela", că, aşa ca să se ştie, îşi rostise partea, iar el putea s-o contrazică, s-o înfrîngă, şi poate mai tîrziu s-o critice îngrozitor. Mîine.

– Gifford, Gifford, Gifford... O să vin cu maşina. O să fiu acolo înainte să te trezeşti, a murmurat el încetişor cu voce cîntată.

Şi deodată se simţea atît de sleită, atît de iraţional de neputincioasă, incapabilă să se mişte pînă la venirea lui, pînă avea să-l vadă intrînd pe uşă.

– Ei, şi acum încuie bine uşile, te rog, şi du-te la culcare. Pun pariu că eşti întinsă pe canapea şi toate sînt deschise...

– Sînt la Destin, Ryan.

– Încuie toate uşile, ai grijă să ai pistolul în noptieră şi te rog, te rog, te rog, activează alarma.

„Arma, Doamne, Dumnezeule!", i-a trecut prin cap, şi a zis:

– Ca şi cum aş folosi-o cînd nu eşti tu aici.

– Atunci ai nevoie de ea, iubito, cînd nu sînt eu cu tine.

Ea a zîmbit din nou, amintindu-şi de Mona. Bang, bang, bang! Sărutări.

Încă îşi mai trimiteau sărutări prin telefon înainte de a închide.

Prima oară îl sărutase cînd avea 15ani şi „erau îndrăgostiţi", iar mai tîrziu, cînd s-a născut Mona, Alicia spusese:

– Ai noroc. Tu îți iubești bărbatul. Eu m-am măritat cu al meu din cauza asta!

Gifford și-ar fi dorit s-o ia pe Mona chiar atunci. Probabil că Alicia ar fi lăsat-o. Alicia era deja o beție notorie. Chiar e de minune că Mona s-a născut, și unde mai pui că era sănătoasă și robustă la naștere. Dar lui Gifford nu-i trecuse prin cap cu adevărat să-i ia copilul Aliciei; încă își mai amintea cînd Ellie Mayfair, pe care Gifford n-o cunoscuse, o luase pe Rowan, bebelușul lui Deirdre, și o dusese tocmai în California, pentru a o salva de blestemul familiei, și toți o urîseră pentru asta. Fusese în același an îngrozitor în care murise *oncle* Cortland, după ce căzuse pe scări în casa din Amelia Street. Îngrozitor pentru Ryan.

Gifford împlinise 15 ani și deja se iubeau foarte mult. Nu, nu puteai să iei pur și simplu un copil de lîngă mama lui, indiferent ce ai fi crezut. O împinseseră pe Deirdre la nebunie, iar *oncle* Cortland încercase să oprească toate astea.

Sigur că Gifford ar fi putut avea mai multă grijă de Mona. La naiba, oricine ar fi putut avea mai multă grijă de Mona decît Alicia și Patrick. Și, în felul ei, Gifford întotdeauna avusese grijă de Mona, tot așa cum se îngrijise de propriii ei copii.

Focul din cămin aproape se stinsese. Începea să-i fie puțin frig, și asta îi producea un pic de disconfort. Cel mai bine ar fi să-l ațîțe din nou. Nu mai avea nevoie de prea mult somn. Dacă avea să atipească cîndva, în jur de ora 2.00, o să fie bine cînd va veni Ryan. Așta era unul dintre aspectele vîrstei de 46 de ani. Nu mai avea nevoie de somn.

S-a dat jos în genunchi în fața șemineului larg din piatră și, ridicînd încă un buștean mic de stejar din stiva de lemne de alături, l-a aruncat în focul care pîlpîia. Un ghemotoc de ziar mototolit, ca să-l ațîțe, și imediat s-a aprins, unduindu-se tot numai vîlvătăi pe cărămizile înnegrite de funingine. Căldura strălucitoare îi învăluia mîinile și fața și o făcea să se dea puțin înapoi, și, pe neașteptate, o frîntură de amintiri neplăcute i-a trecut prin minte, ceva legat de foc și de istoria familiei, dar a avut grijă să uite intenționat.

Stătea în picioare în camera de zi privind afară, spre plaja albă. Acum nu auzea valurile deloc. Briza învăluia totul într-o perdea grea de liniște. Stelele străluceau atît de radios de parcă s-ar fi rostogolit spre ziua cea de pe urmă. Iar puritatea desăvîrșită a brizei o încînta și-i venea să strige.

Ar fi vrut să poată rămîne acolo pînă cînd totul i s-ar fi părut prea mult. Pînă cînd ar fi tînjit iar după stejarii de acasă. Dar acest lucru nu se întîmplase niciodată. Întotdeauna plecase înainte să vrea cu adevărat asta. Îndatoririle, familia, ceva o obliga mereu să plece din Destin și să se ducă acasă înainte de a fi pregătită.

Asta nu însemna că nu-i plăceau pînzele de păianjen și stejarii bătrîni, că nu iubea pereții care stăteau să se dărîme și casele povîrnite ale orașului și caldarîmul cu gropi și minunata, nesfîrșita îmbrățișare a interminabilului șir de veri. Da, iubea toate astea, dar uneori voia doar să fie departe.

Aici era „departe".

S-a scuturat înfiorată.

– Aș vrea să mor, a șoptit cu voce tremurătoare, iar șoapta s-a pierdut înghițită de briză. S-a dus în bucătăria deschisă – doar un colț din încăperea uriașă – a umplut un pahar cu apă și l-a băut pînă la fund. Pe urmă a ieșit pe ușile de sticlă, care erau deschise, a străbătut curtea, a urcat treptele și a ajuns pe pontonul de lemn peste mica dună, și apoi pe nisipul curat.

Acum se auzeau zgomotele golfului. Sunetul te cotropea. Nimic altceva nu mai exista pe lume. Briza te elibera de toate, și totul era senzație. Cînd a privit înapoi, casa părea amăgitor de mică și insignifiantă, mai degrabă un buncăr decît o vilă micuță și cochetă cum era de fapt, în spatele dîmbului de nisip.

Legea nu te putea obliga să schimbi ceva construit în 1955. Și asta era anul în care străbunica Dorothy ridicase casa pentru copiii ei și pentru nepoți, iar Destin nu era decît un sătuc de pescari adormit, cel puțin așa spunea toată lumea. Fără turnuri de clădiri. Fără golful ăla stupid. Doar asta.

Iar familia Mayfair încă mai deținea cîte ceva, construcții ascunse ici și colo, la cîțiva kilometri distanță unele de altele,

din Pensacola tocmai pînă în Seaside – bungalov-uri vechi, de mărimi și de vîrste diferite, construite înainte de apariția hoardelor alea infernale și a codurilor de clădiri.

Gifford simțea cum o trec fiori de frig, parcă era dintr-odată pălmuită de briză, ca și cînd aceasta își întețise puterea, încercînd parcă s-o împingă brutal într-o parte. Continua să meargă împotriva vîntului, îndreptîndu-se spre apă, cu privirea ațintită spre valurile domoale care de-abia clipoceau cînd întîlneau plaja scînteietoare. Ar fi vrut să se întindă pe jos și să doarmă. Cînd era copil făcuse asta. Unde mai găsești o plajă așa de sigură ca întinderea asta necunoscută din Destin, fără mașinuțele alea de nisip sau orice alt tip de vehicule care să te lovească cu roțile sau să te indispună cu hidoșenia sau cu zgomotul lor.

Ce poet fusese ucis cu mult timp în urmă pe plaja de la Fire Island? Se presupunea că fusese călcat în timp ce dormea, deși nimeni nu știuse exact niciodată. Oribilă întîmplare, oribilă. Nu-și amintea numele lui. Doar poeziile lui. Zilele studenției; bere; Ryan, care o săruta pe puntea vaporului pe care dansau, promițîndu-i că o va duce departe de New Orleans. Ce minciuni! Urmau să trăiască în China! Sau în Brazilia? Ryan ajunsese direct la firma Mayfair & Mayfair. Îl acaparase cu totul înainte de a împlini 21 de ani. Se întreba dacă acum el își mai amintea poeții lor preferați – cît de mult le plăcea poezia lui D.H. Lawrence despre gențienele albastre, sau cea a lui Wallace Stevens, *Sunday Morning*. Dar nu-l putea învinui pe el pentru ceea ce se întîmplase. Nu fusese în stare să-i refuze pe bunica Evelyn și pe bunicul Fielding și pe toți cei mai în vîrstă cărora le păsa atît de mult, deși propriii ei părinți muriseră; era ca și cum și Gifford și Alicia le aparțineau întotdeauna celor mai în vîrstă. Mama lui Ryan nu i-ar fi iertat niciodată dacă n-ar fi făcut totul cum se cuvine, adică nuntă cu rochie albă. Iar Gifford n-ar fi putut s-o părăsească atunci pe Alicia, care era încă foarte tînără și era deja nebună și permanent dădea de necazuri. Gifford nici măcar nu plecase la școală în străinătate; cînd ceruse să i se dea voie, bunica Evelyn întrebase:

– Dar Tulane ce are? Te poți duce cu tramvaiul.

Și Gifford se supusese. Se dusese la Sophie Newcomb College. Faptul că o lăsaseră să plece la Sorbona în anul doi fusese o mică minune.

– Ești o adevărată Mayfair, afirmase bunica Evelyn când se discuta despre nuntă. Chiar și mama ta ar fi uimită. Dumnezeu s-o odihnească! Și când te gîndești cît a suferit.

Nu, nu se pusese cu adevărat problema plecării lui Gifford, a unei vieți undeva în nord sau în Europa sau oriunde altundeva pe această planetă. Cea mai serioasă dispută fusese în privința bisericii. Gifford și Ryan aveau să se căsătorească la biserica Holy Name sau la St. Alphonsus, în ... Irish Channel?

Gifford și Alicia învățaseră la Școala Holy Name; duminica se duceau la slujbă la biserica Sf. Nume, în nordul orașului, dincolo de parcul Audubon, la mare distanță de St. Alphonsus. Chiar și în vremurile acelea biserica era încă albă, înainte ca naosul să fie vopsit, iar statuile din marmură erau realizate fără cusur.

În biserica aceea de pe bulevard, Gifford avusese prima împărtășanie și prima miruire, iar în ultimul an luase parte la procesiune, cu un buchet în mînă, rochie albă pînă la glezne și tocuri înalte, un ritual demn de o debutantă.

Să se căsătorească la Holy Name. Părea atît de firesc. Ce însemna St. Alphonsus pentru ea, vechea biserică a clanului Mayfair? Iar Deirdre Mayfair nu avea să știe niciodată. Deja era pe atunci nebună fără speranță. Bunicul Fielding făcuse tot tapajul:

– St. Alphonsus este biserica noastră, iar tu ești o adevărată Mayfair!

O adevărată Mayfair. Adeseori Gifford spunea:

– Urăsc expresia asta. Nu înseamnă nimic. Mă duce cu gîndul la șervețele împăturite[1].

[1] Joc de cuvinte: *tenfold Mayfair* (engl.) – „o adevărată Mayfair" și *folded napkins* (engl.) – „șervețele împăturite" (n.red.)

– Prostii! exclamase bunica Evelyn, adăugînd: Înseamnă că eşti de zece ori mai departe de nucleu. Zece linii de descendenţă diferite. Asta înseamnă. Ar trebui să fii mîndră.

Serile, bunica Evelyn stătea pe veranda casei din Amelia Street, tricotînd pînă cînd era prea întuneric ca să mai vadă ceva. Bucurîndu-se ca întotdeauna de amurgul somnolent de pe St. Charles Avenue, cu mulţimi de oameni care se plimbau, cu tramvaiele în care erau aprinse luminile galbene scrîşnind pe liniile şerpuite. Praf. Erau zilele cu zgomot şi praf – înainte de aerul condiţionat şi de covoarele din perete în perete, zilele în care ajutai la strînsul rufelor scrobite ca hîrtia de pe frînghia din spate. Puteai să judeci oamenii după micile, vechile cîrlige de rufe – omuleţi minusculi din lemn, purtînd pălării minuscule.

„Da, am fost din categoria celor bătrîni", cugeta Gifford. Toată viaţa ei, Gifford o văzuse pe maică-sa bolnavă, o singuratică suferindă, străbătînd fără încetare încăperea cu uşile închise; şi apoi a murit cînd Gifford şi Alicia erau atît de mici.

Dar Gifford mai păstra în inimă o duioasă tandreţe pentru felul acela de viaţă vechi, sau pentru plimbările pe bulevard cu bunica Evelyn, care nu se despărţea niciodată de bastonul ei irlandez. Sau cînd îi citea bunicului Fielding.

„Nu, n-am vrut de fapt niciodată să plec", reflecta. Nu stătuse niciodată mult timp în vreun oraş american modern. Dallas, Houston, Los Angeles nu erau pe gustul ei, deşi, la început, posibilităţile pe care le ofereau s-ar fi putut dovedi foarte tentante. Îşi aducea aminte prima oară cînd văzuse Los Angeles-ul, copil fiind. Ce oraş al minunilor! Dar de celelalte locuri se plictisise repede. Şi poate că farmecul la Destin era tocmai că se afla atît de aproape de casă. Nu renunţai la nimic ca să vii aici. Putea să apese pedala pînă la podea şi să ajungă să vadă stejarii pînă la apus. New Orleans, oraş al gîndacilor, oraş al pierzaniei, oraş al familiei ei şi al oamenilor foarte fericiţi.

Îşi amintea de citatul acela din Hilaire Belloc pe care îl găsise printre hîrtiile tatălui ei după moartea acestuia:

Acolo unde soarele catolic chiar straluce
Muzică, ris și vin roșu bun aduce
Așa cel puțin am constatat eu.
Să-l binecuvîntăm pe Dumnezeu!

– Lasă-mă să-ți spun un mic secret. Dacă ești o adevărată Mayfair, iar tu chiar ești, n-o să fi niciodată fericită altundeva decît în New Orleans. Nu-ți face griji, îi spusese odată mama ei, Laura Lee. Ei bine, probabil că avusese dreptate. O adevărată Mayfair, o Mayfair sută la sută. Dar Laura Lee fusese fericită? Gifford încă-și mai amintea rîsul ei, tonul glumeț din vocea ei joasă:

– Sînt prea bolnavă ca să mă gîndesc la fericire, fată dragă. Adu-mi *Times Picayune* și o ceașcă de ceai fierbinte.

Și cînd te gîndești că Mona are cel mai mult sînge de Mayfair decît oricine altcineva din clan! Ea cum era? O și mai adevărată Mayfair? În orice caz, Gifford trebuia să vadă cu ochii ei cercetările acelea pe computer despre arborele genealogic al familiei, schema fără sfîrșit care trasa nenumăratele linii de rudenie, cu veri de-al doilea sau mai îndepărtați care se căsătoreau între ei. Ceea ce voia ea, de fapt, să știe era dacă în ultimele patru sau cinci generații exista vreun pic de sînge proaspăt.

Devenea deja ridicol, un Mayfair să se căsătorească cu alt Mayfair. Nu se sinchiseau să încerce să le explice altora. Și acum Michael Curry, singur-singurel în casa aceea, și Rowan dispărută, numai Dumnezeu știe unde, copila odinioară luată și dusă departe pentru binele ei, întoarsă acasă ca să fie cumva blestemată...

Odată, într-un moment de nechibzuință, Ryan spusese:

– Gifford, să știi că există doar două lucruri importante în viață: familia și banii, asta-i adevărul. Să fii foarte, foarte bogat, cum sîntem noi, și să ai familia lîngă tine.

Ce mai rîsese atunci! Era probabil pe 15 aprilie, și Ryan tocmai își depusese fișa de impozite. Dar înțelesese ce voise el să spună. Nu era pictoriță, nici cîntăreață, dansatoare sau muziciană.

Nici Ryan nu era. Iar familia şi banii erau întregul lor univers. La fel era cu toţi cei din familia Mayfair pe care îi cunoştea. Familia nu era pentru ei doar familie; era clanul; naţiunea; religia; obsesia.

„N-aş fi putut niciodată să trăiesc fără ei", medita, dînd glas gîndurilor aşa cum îi plăcea să facă aici, unde vîntul dinspre mare devora totul, unde mugetul monoton al valurilor o ameţea făcînd-o să se simtă pusă pe pozne şi în stare să cînte. Ar trebui să cînte.

Iar Mona va avea o viaţă bună! Mona va merge la ce colegiu vrea ea! Mona poate rămîne sau poate pleca. Va putea să aleagă. Nu exista un văr potrivit pentru ca Mona să se mărite, nu? Ba, bineînţeles că exista. Douăzeci putea găsi dacă se gîndea, dar nu voia. Ideea era că Mona va avea libertatea pe care Gifford n-o avusese niciodată. Mona era puternică. În visele ei, Mona era mereu foarte puternică şi făcea tot felul de lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea face, de exemplu se făcea că se plimba pe creasta unui zid înalt şi spunea „Grăbeşte-te, mătuşă Gifford". Odată, într-unul dintre vise, Mona şedea pe aripa unui avion, fumînd o ţigară, în timp ce zburau printre nori, iar Gifford, îngrozită, se ţinea strîns de o scară de frînghie.

S-a oprit pe plajă, nemişcată, a aplecat puţin capul într-o parte, lăsînd vîntul să-i acopere complet faţa şi ochii cu părul. Plutea, iar vîntul o făcea să-şi păstreze direcţia. „A, frumuseţea tuturor lucrurilor, desăvîrşita frumuseţe", gîndea. Şi Ryan care vine s-o ia acasă. „Ryan o să fie aici. Poate printr-un miracol Rowan trăieşte! Rowan o să vină acasă! Aşa s-ar explica totul, iar minunea cea mare şi strălucitoare a primei reveniri a lui Rowan ar începe să lumineze din nou."

Da, să te prăbuşeşti pe nisip şi să dormi. Să visezi toate astea. Să te gîndeşti la rochia lui Clancy. Trebuie s-o ajuţi cu rochia. Maică-sa nu se pricepe deloc la haine.

Acum era Miercurea Cenuşii?

Nu vedea ceasul de la mînă la lumina cerului curat. Nici măcar luna n-o ajuta, strălucea atît de puternic peste apă. Dar o simţea în oase, era începutul postului. Departe, la New Orleans,

Rex şi Cornus îşi deschiseseră sălile de bal, iar curtenii făcuseră ultimele reverenţe de Lăsata Secului. Marţea spovedaniei trecuse.

Trebuia să intre în casă. Ryan îi spusese să intre, să încuie peste tot, să activeze alarma. Ştia că aşa va face, pentru că aşa-i zisese el. În unele nopţi, cînd era cu adevărat supărată pe el, dormea în nisip, şi era în siguranţă şi liberă, sub stele, ca un hoinar. Pe plaja asta, erai complet singur cu cea mai veche parte a lumii ştiute, cu nisipul, cu marea. Te-ai fi putut găsi în orice timp. Te-ai fi putut găsi în orice carte, pe tărîmurile biblice, în legendara Atlantidă. „Dar acum, fă ce ţi-a spus Ryan! Pentru numele lui Dumnezeu, nu adormi aici afară cînd trebuie să vină el! Ar fi atît de furios!"

Ah, ce-ar fi vrut să fie aici acum!

Anul trecut, în noaptea cînd a murit Deirdre Mayfair, Gifford se trezise ţipînd, şi Ryan o luase în braţe.

– A murit cineva, strigase, iar el o strînsese la piept. Doar telefonul îl luase de lîngă ea.

– Deirdre. Deirdre a murit.

Oare o să aibă un astfel de presentiment cînd, în cele din urmă, i se va fi întîmplat ceva lui Rowan? Sau Rowan era prea departe de nucleu. Oare murise deja într-un chip oribil sau meschin, poate la doar cîteva ore după ce plecase? Nu, la început fuseseră scrisori şi mesaje de la ea. „Toate codurile sînt corecte", spusese Ryan. Şi apoi Rowan chiar îl sunase pe doctorul acela din California, şi convorbirea fusese interurbană.

„Ei, mîine o să aflăm ceva de la doctorul ăsta", şi gîndurile i-au revenit în acelaşi loc, şi s-a întors cu spatele la mare, îndreptîndu-se către duna întunecată şi către dîra slabă de lumină de deasupra ei.

Case scunde de o parte şi de alta, aparent fără sfîrşit, şi apoi silueta masivă şi ameninţătoare a unui zgîrie-nori, împodobit cu lumini minuscule ca să avertizeze avioanele care zburau la altitudine mică, şi, departe în zare, unde uscatul părea boltit, luminile oraşului, şi, în largul mării, norii învălătucindu-se în lumina lunii.

Da, e timpul pentru încuiat peste tot și la culcare. Dar lîngă foc. E timpul pentru somnul acela ușor și plin de griji de care se bucura mereu cînd era singură iar focul ardea încă. Auzea aparatul de cafea aprinzîndu-se la 5.30; auzea prima barcă apropiindu-se de mal.

Miercurea Cenușii. O învăluise o alinare încîntătoare; ceva ca un amestec de pietate și credință. Țărînă din țărînă. Rămîi în țărînă. Și cînd vine vremea, taie ramura cu mlădițori pentru Florii. Și în Vinerea Mare să-i iei cu tine la biserică pe Mona și pe Pierce și pe Clancy și pe Jenn, ca să „sărute crucea", ca'în vremurile de demult. Poate chiar să treacă pe la cele nouă biserici. Ea și bunica Evelyn și Alicia, ducîndu-se la nouă biserici, pe atunci toate în cartierul select al orașului, cînd era plin de catolici, catolici cu adevărat credincioși – Holy Name, Holy Ghost, St. Stephen, St. Henry, Our Lady of Good Counsel, Mother of Perpetual Help Chapel, St. Mary, St. Alphonsus, St. Teresa. Nu sînt nouă?

Nu se obosiseră niciodată să meargă tocmai pînă la St. Patrick sau să se oprească la biserica negrilor de pe Louisiana Avenue, deși cu siguranță ar fi intrat, pentru că în bisericile catolice nu exista cu adevărat segregație, iar Holy Ghost era fără îndoială o biserică minunată. Partea cea mai tristă era că bunica Evelyn își amintea mereu de St. Michael și cum fusese dărîmată. Verișoara Marianne fusese soră de caritate acolo, și era trist cînd era dărîmată o biserică sau o mînăstire, trist cînd toate amintirile acelea erau vîndute companiei salvatoare. Și cînd te gîndești că și Marianne fusese progenitura lui Julien, sau cel puțin așa se spunea.

„Cîte din bisericile acelea au mai rămas?", se întreba Gifford. Ei, anul ăsta în Vinerea Mare se va duce cu mașina pe Amelia Street și pe St. Charles și o va convinge pe Mona să le găsească împreună. Monei îi plăcea la nebunie să umble prin cartiere periculoase. Așa o va adeneni Gifford afară. „Haide, vreau să găsesc cele nouă biserici ale bunicii. Cred că încă mai există toate!" Ce-ar fi dacă ar reuși s-o facă chiar pe bunica Evelyn să

vină? Hercule ar putea-o duce cu mașina, iar ele ar merge pe jos. Cu siguranță acum nu putea merge, era mult prea bătrînă. Ar fi fost o prostie.

Mona ar accepta, numai că Mona ar începe iar să pună întrebări despre patefonul ăla. Îi intrase în cap că, acum cînd casa din First Street era renovată, cineva avea să găsească patefonul ăla în pod și avea să i-l dea ei. Habar nu avea că patefonul nici măcar nu era în pod, ci din nou ascuns laolaltă cu perlele unde nimeni...

Gîndul i-a ieșit din cap lui Gifford. I-a ieșit complet din cap. Tocmai ajunsese la podețul de lemn și se uita chiar în propria-i casă, în sufrageria prietenoasă de formă pătrată, cu focul pîlpîind continuu, și canapelele crem de piele răsfirate pe parchetul de culoarea zahărului ars.

Era cineva în casa lui Gifford. Tocmai lîngă canapeaua unde aținpise Gifford toată seara, era cineva în picioare, chiar lîngă foc. Bărbatul ținea un picior pe cămin, exact cum îi plăcea lui Gifford să facă, mai ales cînd era desculță, ca să simtă răceala cum lîncezește în piatră.

Bărbatul nu era desculț și nici nu era într-o ținută lejeră. În lumina focului, îi părea spilcuit, foarte înalt și „maiestuos", ca Richard Cory din vechiul poem al lui Edwin Arlington Robinson.

A înaintat puțin, fără grabă, pe ponton, și a ieșit din zona cu vînt, pășind în liniștea și familiaritatea curții din spate. Prin ușile de sticlă, casa ei părea un tablou. Doar bărbatul ăsta nu-și găsea locul în tablou. Și partea cu adevărat în neregulă nu era sacoul de tweed sau jacheta de lînă; era părul lui; părul lui negru, lung și strălucitor.

Îi cădea pe umeri, „cam în genul Isus Hristos", i-a trecu prin cap. Într-adevăr, cînd s-a întors și a privit-o, Gifford s-a gîndit că seamănă cu un Hristos din magazinele ieftine de 10 cenți – una din pozele alea orbitoare în culori cu Isus, cu ochi care se închid și se deschid cînd le miști, livid, cu o drăgălășenie ieftină – Isus cu bucle mătăsoase și veșminte plăcute, cu un zîmbet tandru, lipsit de mister și de durere. Bărbatul avea chiar și mustața și

barba tunse, bine îngrijite ale acelui Isus familiar. Barba şi mustaţa făceau chipul acestuia să pară distins, ca de sfînt.

Da, aşa arăta – oarecum – tipul ăsta. Cine dracu' era bărbatul ăsta? Vreun vecin care venise la uşa din faţă ca să ceară un bec de 25 de waţi sau o lanternă? Îmbrăcat în sacou de tweed?

Stătea în livingul ei, privind la foc, cu un profil prelung şi liniştit de Isus, şi, încet, s-a întors şi a privit-o, ca şi cînd ar fi auzit-o tot timpul, umblînd prin întunericul vîntos, şi ştia că ajunsese, că putea să audă şi că acum era acolo în picioare, chestionîndu-l în tăcere, cu mîna pe rama de oţel a uşii.

Chipul lui din faţă. Pe neaşteptate, se simţea impresionată de frumuseţea lui strălucitoare, frumuseţe ce se adăuga părului neobişnuit şi veşmintelor scumpe; şi o mai izbise ceva, altceva decît farmecul chipului lui. Era un miros, aproape un parfum.

Totuşi, nu era dulce parfumul ăsta. Nu era floral, nici de dulciuri, nici de condimente. Nu. Dar era atît de ademenitor. O făcea să-şi dorească să inspire adînc. Mai simţise mirosul ăsta undeva, chiar de curînd. Da, mai simţise aceeaşi poftă nesăţioasă, stranie. Dar nu-şi amintea. De fapt, nu făcuse atunci o remarcă în legătură cu parfumul ăsta bizar... Ceva legat de medalionul de la St. Michael. A, medalionul. „Vezi dacă medalionul este în geanta ta." Ce prostii îi treceau prin cap! Era un străin în casă!

Ştia că ar trebui să fie prevăzătoare. Ar trebui să afle imediat cine este şi ce vrea, poate chiar înainte să păşească în casă. Dar, de fiecare dată cînd ceva o înspăimîntase, reuşise întotdeauna să treacă peste moment, oarecum jenată că făcuse atîta caz. Lui Gifford nu i se întîmplase în mod direct niciodată nimic rău cu adevărat.

Probabil că era un vecin, sau cineva căruia i se oprise maşina. Cineva care văzuse încăperea luminată de foc, sau poate chiar scîntei care ieşeau pe coş, zburînd peste limba asta singuratică de plajă adormită.

Nu era prea îngrijorată, nu atît de mult cît era intrigată de faptul că făptura asta ciudată stă acolo, urmărind-o cu privirea în

propria ei casă, lîngă propriul ei şemineu. Nici chipul, nici atitudinea bărbatului nu era ameninţătoare; de fapt, părea că simte exact aceeaşi curiozitate şi acelaşi interes aprins faţă de ea.

A privit-o lung în timp ce intra în încăpere. Gifford a dat să închidă uşa de sticlă în urma ei, dar apoi s-a răzgîndit.

– Da? Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat. Golful era din nou o şoaptă, abia auzită. Era cu spatele la capătul lumii, iar locul acela în care pămîntul întîlneşte marea era tăcut.

Parfumul era dintr-odată copleşitor. Părea să inunde întreaga încăpere, amestecîndu-se cu mirosul buştenilor de stejar care ardeau în cămin şi cu mirosul cărămizilor înnegrite de fum şi cu aerul proaspăt şi rece.

– Apropie-te, Gifford. Vino să te iau în braţe, a spus el cu blîndeţe şi cu o uimitoare simplitate.

– Nu am auzit, a răspuns ea, şi zîmbetul forţat şi stîngher ţîşnise înainte să-l poată opri, iar vorbele i se rostogoleau de pe buze în timp ce se apropia; simţea căldura focului. Mirosul era aşa de desfătător că-i venea, aşa deodată, să nu mai facă nimic, doar să respire. A continuat, străduindu-se ca vocea să-i sune politicos. Degajat. Normal.

– Cine sînteţi? Ne cunoaştem?

– Da, Gifford. Mă cunoşti. Ştii cine sînt. Vocea îi suna declamator, ca şi cînd ar fi recitat versuri cu rimă, dar nu rima nimic. Părea că se bucură de silabele simple pe care le rostea:

– M-ai văzut cînd erai mică, a adăugat, iar ultimul cuvînt suna foarte frumos. Ştiu că m-ai văzut. În acest moment nu-mi amintesc exact cînd. Îţi aminteşti tu pentru amîndoi. Du-te cu gîndul înapoi, Gifford, du-te cu gîndul la veranda prăfuită, la grădina neîngrijită, unde totul crescuse fără măsură. Avea un aer trist, visător.

– Nu vă cunosc, a spus Gifford pe un ton neconvingător.

Bărbatul s-a apropiat de ea. Avea un chip graţios, parcă sculptat, dar pielea, o, ce fină şi fără cusur era pielea. Fără îndoială că arăta mai bine decît pozele cu Isus din magazinele ieftine, de 10 cenţi. Mai degrabă aducea cu celebrul autoportret al lui Dürer.

– *Salvator Mundi*, a şoptit ea. Nu asta era numele tabloului?

– Am pierdut secolele astea recente, dacă le-am avut vreodată, dată fiind străduania mea, atunci şi acum, de a observa şi lucrurile cele mai simple. Dar mă mîndresc cu adevăruri şi cu amintiri mai vechi, dinainte de epoca frumoaselor mele Mayfair şi de educaţia lor aleasă. Şi, aşa cum fac bărbaţii, trebuie să mă bazez pe cronicile mele – cuvintele acelea pe care le-am scris în grabă, cînd vălul se îngroşa, cînd carnea se strîngea, privindu-mă de perspectiva unei fantome care ar fi putut să-mi vadă triumful mult mai repede şi mai uşor decît o voi face eu.

Gifford. Eu însumi am înregistrat numele de Gifford. Gifford Mayfair – Gifford, nepoata lui Julien. Gifford a venit în casa de pe First Street. Gifford este dintre aceia care l-au văzut pe Lasher, nu spun adevărul?

La auzul numelui, a încremenit. Iar restul vorbelor lui, care curgeau necontenit precum un cîntec, îi erau aproape ininteligibile.

– Da, am plătit preţul fiecărui bebeluş, dar numai ca să redobîndesc un destin mai preţios, şi pentru tine o dragoste mai scumpă şi mai tragică.

Cînd vorbea, părea un Isus Hristos, cum şi Dürer făcuse în tabloul lui, poate intenţionat; dădea uşor din cap, numai ca să-şi sublinieze spusele, cu degetele adunate ca pentru a forma o cupolă, doar pentru o fracţiune de secundă, pentru ca apoi să le desfacă şi să gesticuleze cu mîna în aer. Un Hristos care nu ştie cum să facă schimbări şi trebuie să-l întrebe pe unul dintre cei Doisprezece Apostoli, dar ştie că va muri pe cruce.

Mintea lui Gifford se golise de tot, era incapabilă să acţioneze, să ticluiască un răspuns sau un plan. *Lasher*. Trupul i-a dat de veste deodată cît este de înfricoşată de acest bărbat straniu. Ridicase mîinile şi era pe punctul de a le strînge, gestul ei caracteristic, cînd, cu coada ochiului, şi-a văzut propriile degete ca pe nişte aripi nedesluşite. Într-un acces de înflăcărare nestăvilită, cu pulsul accelerat, brusc, Gifford nu mai vedea nimic clar în ceea ce-l privea, doar frumuseţea în sine, ca o reflexie care tulbură imaginea printr-o fereastră. Teama a cuprins-o

brusc, paralizînd-o, dar în același timp forțînd-o să facă un alt gest. A dus mîna la frunte; și, într-o strălucire năucitoare, de neînțeles, mîna lui a zvîcnit prinzînd-o strîns de încheietură. Atingere fierbinte, dureroasă.

Ochii ei se închiseseră. Pentru o clipă s-a temut grozav că nu se află cu adevărat acolo. Că, de fapt, nu e vie. Era deconectată și pierdută în timp și în spațiu; pe urmă frica s-a topit și a învăluit-o iar, bicluitoare, aruncînd-o încă o dată în brațele groazei. Simțea strînsoarea și fermitatea degetelor lui; adulmeca parfumul persistent și ademenitor. A spus, înfricoșată și furioasă:

– Dă-mi drumul!

– Ce-ai vrut să faci, Gifford? Vocea era aproape timidă; moale, cîntată.

Acum era foarte aproape de ea. Era teribil de înalt, un bărbat de aproape doi metri, poate. Nu putea să calculeze; era monstruos în sensul bun probabil, o ființă cu trup zvelt, cu frunte foarte bombată sub pielea catifelată.

– Ce-ai vrut să faci? a întrebat. Ca un copil, fără nervi, pur și simplu cu o mare inocență și tinerețe.

– Să fac semnul crucii! a răspuns șoptit, cu voce răgușită. Ceea ce a și făcut, cu mișcări spasmodice, smulgîndu-se din strînsoare și murmurînd: „În numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfîntului Duh". Rostea vorbele în sinea ei. Apoi s-a destins și l-a privit drept în față:

– Nu ești Lasher, a spus, dar cuvîntul aproape că i-a murit pe buze. Ești un bărbat oarecare. Un bărbat care stă în picioare aici.

– Sînt Lasher, a ripostat el cu blîndețe ca și cînd ar fi vrut s-o protejeze de asprimea cuvintelor. Sînt Lasher, în carne și oase, și am venit din nou, frumoasa mea, vrăjitoarea mea din clanul Mayfair. Minunată frază, atentă, dar în același timp atît de rapidă! În carne și oase acum, da, bărbat acum, da, din nou, un bărbat care are nevoie de tine, frumoasa mea, iubita mea Gifford Mayfair. Taie-mă și voi sîngera. Sărută-mă și pasiunea mea va crește. Convinge-te singură.

Din nou un moment de detaşare, de deconectare. Spaima nu dispărea, era acolo, cumplită, incontrolabilă. Cu siguranţă, o persoană atît de speriată ar trebui să-şi piardă cunoştinţa, şi pentru o secundă i-a trecut prin cap chiar să facă asta. Dar ştia că dacă face asta, este pierdută. Bărbatul ăsta stătea în picioare în faţa ei; parfumul care o invada venea de la el. Acum era doar la cîţiva paşi de ea şi o privea cu ochi strălucitori, ficşi şi rugători, cu chipul neted ca de bebeluş, cu buzele rozalii ca de copil.

Nu părea conştient de frumuseţea lui, sau mai degrabă nu părea s-o folosească în mod conştient ca s-o uluiască pe ea sau s-o distragă, s-o aline sau s-o liniştească. Părea că se vede nu pe el însuşi în ochii ei, ci doar pe ea. A şoptit:

– Gifford. Nepoata lui Julien.

Deodată era tot aşa de cumplit, de lugubru, de nesfîrşit ca teama din copilărie, ca momentele de tristeţe nemîngîiată cînd îşi cuprindea genunchii cu mîinile şi plîngea întruna, fiindu-i teamă şi să deschidă ochii, speriată de casa care trosnea, speriată de gemetele mamei ei, speriată de întuneric şi de nesfîrşitele viziuni de groază care sălăşluiau în el.

S-a forţat să se uite în jos, să simtă momentul, să simtă pardoseala sub picioare, şi scînteierea insistentă, enervantă a focului, să-i vadă mîinile, atît de albe şi cu vene pronunţate, ca ale unei persoane în vîrstă, şi apoi să-şi ridice privirea spre fruntea lui netedă, senină ca a unui Isus, cu părul negru curgîndu-i pe umeri. Sprîncenele negre şi lucioase, parcă două cute fin desenate, pomeţii fini care-i încadrau ochii, făcîndu-i şi mai vii, aşa cum o studia. Maxilar viril, conferind forţă şi contur bărbii lucitoare, tunsă scurt.

– Vreau să pleci acum, a zis.

Spusele ei sunau fără sens, atît de neajutorate. Văzu cu ochii minţii pistolul din dulap. Întotdeauna îşi dorise în secret să aibă un motiv să-l folosească, acum îşi dădea seama. Simţea parcă în nări mirosul de explozibil şi mizeria din poligonul de tragere din Gretna, cu pereţii din ciment. Parcă o auzea pe Mona încurajînd-o.

Simțea parcă obiectul acela mare și greu zvîcnind în sus cînd apăsa pe trăgaci. O, cît își dorea să-l aibă acum!

– Vreau să revii mîine-dimineață, a rostit, susținîndu-și spusele printr-o mișcare energică a capului. Trebuie să pleci din casa mea acum. Se gîndea și la medalion. O, Doamne, de ce nu purta medalionul? Voise să și-l pună. „Sfinte Arhanghel Mihail, apără-ne în luptă." Pleacă de aici.

– Nu pot, iubita mea, scumpa mea Gifford, a zis cu voce cîntată, ca o melodie lentă.

– Îmi spui lucruri nebunești. Nu te cunosc. Te rog din nou să pleci. Dar cînd a dat să facă un pas înapoi, n-a îndrăznit. Chipul lui își pierduse brusc din farmec și compasiune. O fixa cu privirea, circumspect, poate chiar cu amărăciune. Chiar că era ca fața unui copil, mobilă și seducătoare, și care te făcea s-o îndrăgești, așa, cu frînturile acelea de sentimente rapide și abandonate. Și fruntea, ce netedă și perfectă, ce bine proporționată. Oare Dürer se născuse atît de perfect?

– Adu-ți aminte de mine, Gifford. Aș vrea ca și eu să mi te amintesc. Stăteam sub copaci cînd m-ai văzut. Precis. Spune-mi ce-ai văzut. Ajută-mă să-mi amintesc, Gifford. Ajută-mă să țes toate momentele într-un singur tablou mare. Sînt pierdut în această pasiune, plin de resentimente vechi! Plin de ignoranță și de dureri străvechi. Bineînțeles că am dat dovadă de înțelepciune cînd am fost invizibil. Sînt sigur că am fost mai aproape de îngerii din cer decît de diavolii pămîntului. Dar, o, ce ispititoare este carnea. Nu voi pierde din nou, nu mă voi lăsa distrus. Trupul meu va continua să trăiască. Mă cunoști. Spune că mă cunoști.

– Nu te cunosc. Se dăduse înapoi, dar numai un pas. Distanța dintre ei era atît de mică. Dacă s-ar fi răsucit și ar fi încercat să fugă, ar fi putut s-o prindă de gît. O învăluise teama iar, o teamă absolut irațională că el își va încolăci degetele lungi în jurul gîtului ei. Că el ar putea face așa ceva, că nimeni nu-l putea opri, că oamenii fac chestii din astea, că era singură cu el, toate astea se ciocneau în tăcere în ea. Și totuși a vorbit din nou:

– Ieși afară, auzi ce-ți spun?

– Nu pot, frumoasa mea. Vorbește cu mine, spune-mi ce-ai văzut cînd ai venit în casa aceea, cu mult timp în urmă, a replicat el, ridicînd ușor dintr-o sprînceană.

– De ce mă vrei pe mine? Se încumetase să mai facă un pas, cu mare ezitare. În spate era plaja. Ce-ar fi dacă ar fugi, prin curte, peste pontonul de lemn? Și plaja lungă părea să fie una cu peisajele acelea deșertice, din coșmarurile ei. Nu visase ea chiar asta cu mult timp în urmă? *Niciodată, niciodată să nu rostești numele acela!*

– Acum sînt neîndemînatic. Cred că pe vremea cînd eram duh aveam mai multă grație, nu? Veneam și plecam la momentul perfect. Acum trec prin viață din gafă-n gafă, ca noi toți, a spus el cu o sinceritate bruscă, din inimă, adăugînd: Am nevoie de toți din familia Mayfair. Am nevoie de voi toți. Aș vrea să cînt într-o frumoasă vale tihnită; în valea din munți, sub clar de lună. Și aș putea să vă adun pe toți laolaltă, înapoi în cerc. Dar acum nu vom mai avea așa un noroc, Gifford. Iubește-mă, Gifford!

A întors capul, ca și cînd ar fi avut dureri. Nu voia mila ei, și nici n-o aștepta. Nu-i păsa. Preț de o clipă a rămas tăcut și frămîntat de gînduri. Privea fix, cu ochi triști și inexpresivi, spre bucătărie. Chipul și atitudinea lui aveau ceva absolut irezistibil.

– Gifford, spune-mi, ce vezi la mine? Îți par frumos? S-a întors: Privește-mă!

S-a aplecat să o sărute, tot așa cum o păsărică se duce la marginea unei bălți, repede, cu o bătaie grabnică de aripi, iar parfumul acela inunda totul, ca și cînd ar fi fost un miros de animal, o mireasmă caldă ca aceea a unui cîine sau a unei păsări cînd o scoți din colivie; buzele lui le-au pecetluit pe ale ei, degetele lui lungi au alunecat pe gîtul ei, atingîndu-i ușor obrazul, în timp ce ea încerca să se scufunde adînc în ea însăși, singură, la adăpost de orice durere. Simțea o senzație minunată cotropind-o rapid. Voia să spună: „Nu se va întîmpla", dar fusese luată atît de pe neașteptate; își dădea seama că o ținea drept, cu degetele încolăcite în jurul grumazului, într-o strînsoare tandră,

și poate că vîrfurile degetelor lui o apăsau chiar pe gît. O treceau fiori pe șira spinării, prin tot corpul. Dumnezeule, leșina. Leșina.

– Nu, iubita mea, n-aș putea să-ți fac rău. Gifford, ce-ar fi victoria mea fără asta?

Întocmai unui cîntec. Aproape că auzea ritmul și melodia, așa cum curgeau cuvintele din gura lui în întuneric. A sărutat-o iar și iar, și degetele lui n-o sugrumau. Simțea furnicături în brațe. Nu știa unde-i sînt mîinile. Apoi și-a dat seama că le pusese pe pieptul lui. Sigur că nu putea să-l urnească. Era bărbat doar, fără îndoială mai puternic decît ea, și ar fi fost zadarnic să încerce să facă vreo mișcare. Pe urmă a inundat-o senzația aceea profundă, care-i dădea fiori, cam ca parfumul, și corpul îi era scuturat de un spasm, ceva asemănător cu orgasmul, numai că promitea un șir lung de orgasme, și cînd aveai atîtea orgasme, nu mai era vorba de orgasm. Era doar o cedare continuă.

– Da, haide, cedează-mi! Ești făcută pentru mine. Trebuie, a spus din nou cu simplitatea unui copil.

I-a dat drumul, apoi a apucat-o de brațe ridicînd-o cu blîndețe. S-a trezit că este întinsă pe dușumeaua rece, cu ochii deschiși; simțea și auzea cum îi rupe ciorapii de lînă, și se întreba dacă puloverul nu este aspru și nu avea s-o zgîrie. Oare cum era să îmbrățișezi pe cineva îmbrăcat într-un pulover așa de gros și de aspru? A încercat să spună ceva, dar mireasma îi făcea greață sau o dezorienta, mai degrabă asta. Părul lui îi acoperise fața cu o atingere mătăsoasă, minunată.

– Nu vreau să fac asta, a ripostat, și vocea i-a sunat distantă și lipsită de autoritate. Pleacă de lîngă mine, Lasher, pleacă. Atît îți spun. Stella i-a spus mamei... Gîndul a zburat, pur și simplu se evaporase. Prin fața ochilor i-a trecut fulgerător o imagine, o imagine de demult, cu Deirdre adolescentă, verișoara ei mai mare, într-un stejar, sprijinită de trunchi, cu coapsele descoperite ieșindu-i de sub rochia înflorată, cu privirea aceea care înseamnă Gînduri-Deșănțate-și-Atingeri-Vinovate, privirea extazului! Iar ea, Gifford, stătuse sub stejar și văzuse silueta neclară a bărbatului, fulgerător, iar bărbatul acela fusese cu Deirdre.

– Izbăveşte-ne de rău, a şoptit.

În toţi cei 46 de ani, doar un singur bărbat o atinsese aşa pe Gifford – doar un singur bărbat îi rupsese vreodată hainele de pe ea, în glumă sau din cauza stîngăciei, o posedase fără voia ei şi o sărutase pe gît. Şi era în carne şi oase, nu strigoi, da, în carne şi oase. Se vedea. Nu pot. Doamne, ajută-mă.

– Înger al lui Dumnezeu, iubitul meu păzitor... Cuvintele-i ieşeau din gură singure. Nu consimţise, şi dintr-odată i-a trecut prin cap gîndul oribil că nici nu luptase. Se va spune că nu s-a opus. Era doar pasivitatea asta îngrozitoare, hidoasă, confuzia, şi încercările ei de a se controla, de a-l împinge de umeri; palmele îi alunecau pe materialul moale al hainei; şi mai era faptul că o posedase violent, iar ea simţea orgasmul cum o potopeşte, ducînd-o aproape de beznă şi aproape de linişte şi aproape de pace.

Dar nu.

– De ce? De ce faci asta? Oare vorbise cu voce tare? Plutea şi era ameţită şi copleşită de senzaţii dulci, puternice, senzaţii precum mirosul şi forţa mădularului lui înăuntrul ei, mişcările ritmate care erau aşa de naturale, aşa de complete, aşa de plăcute! Se gîndea că s-a terminat şi că se întoarce pe o parte, dar şi-a dat seama că nu se mişcase deloc. O poseda din nou.

– Iubita mea Gifford. Potrivită să-mi fie mireasă în valea din munţi, în cerc, mireasa mea, spunea cu voce cîntată.

– Cred... cred că mă doare. O, Doamne! O, mamă! Ajută-mă. Dumnezeule. Să mă ajute cineva.

I-a pecetluit din nou gura, şi din nou şuvoiul fierbinte de sămînţă se revărsa în ea, inundînd-o şi scurgîndu-se sub ea, iar senzaţiile acelea dulci şi încîntătoare o făceau să se răsucească de pe o parte pe alta şi să simtă că pluteşte.

– Ajutor!

– Nu e nimeni aici să te ajute, draga mea. Ăsta este secretul universului. Asta este menirea mea, asta-i strigătul meu. Ăsta este mesajul meu. Şi e aşa de bine, nu? Toată viaţa ţi-ai zis că nu este important...

– Da...

– Că există lucruri mai înălțătoare, și acum știi, știi de ce oamenii sînt în stare de orice pentru asta, carnea asta, extazul ăsta.

– Da.

– Știi că orice ai fi fost înainte sau pentru totdeauna, acum ești vie, și cu mine, și eu sînt în tine, și tu ești trupul ăsta, orice altceva ai fi. Scumpa mea Gifford.

– Da.

– Fă-mi un copil. Imaginează-ți-l, Gifford. Imaginează-ți-l. Imaginează-ți picioruşele lui mici; imaginează-ți-l întrupîndu-se; imaginează-ți-l; eliberează-l din întuneric. Fii vrăjitoarea viselor mele, Gifford, fii mama pruncului meu.

Soarele strălucea deasupra, și-i era cald și nu se simțea confortabil așa îmbrăcată în puloverul gros, iar durerea o trezise brusc, făcînd-o să se ridice; a păşit ca prin ceață, pînă cînd s-a trezit sub cerul scînteietor, și a clipit repede.

Durerea zvîcnea, o simțea cum pulsează. Durerile astea erau crampe. Erau contracții! Se chinuia să-și ducă mîna între picioare. A simțit umezeala și a ridicat mîna să vadă sîngele. A apropiat mîna de față și sîngele i s-a prelins pe ea. Îl simțea. Nici măcar strălucirea soarelui n-o împiedică să vadă cît de roșu era.

Brusc, și-a dat seama cu uimire că este pe plajă, apa o izbea; valuri mari, reci ca gheața se spărgeau chiar peste ea, cu o putere uriașă, și apoi mureau toate deodată, ca și cînd ar fi fost din nou aspirate de vînt. Zăcea acolo unde valurile se spărgeau la țărm! Soarele se ridicase dincolo de claia de nori incandescenți și încet-încet umpluse cerul albastru.

– Ah, îl vezi? a şoptit.

– Îmi pare rău, iubita mea, i-a spus. Stătea departe, departe, un spectru în lumină strălucitoare, atît de întunecat că ea nu putea distinge nimic, în afară de părul lui lung fluturînd. Și apoi și-a reamintit: ce mătăsos era părul lui, ce fin și ce negru, și ce frumos mirosea. Dar acum nu era decît o siluetă îndepărtată. Mai rămăsese parfumul, bineînțeles; și vocea; asta era tot.

– Îmi pare rău, dragostea mea. Am vrut să trăiască. Şi ştiu că te-ai străduit. Îmi pare rău, dragostea mea, iubita mea Gifford. N-am vrut să-ţi fac rău. Amîndoi ne-am străduit. Doamne, iartă-mă! Ce mă fac, Gifford?

Tăcere. Din nou valurile se spărgeau la ţărm.

Plecase? Bărbatul zvelt, cu figură de Hristos, cu părul mătăsos, care-i vorbise atît de mult? Marea îi spăla chipul. Ce bine era. Ce-i spusese? Ceva despre mersul într-un orăşel, să vadă ieslea, cu pruncul Isus făcut din ipsos, stînd în fîn, şi toţi fraţii îmbrăcaţi cu sutanele lor cafenii. El nu ceruse să fie preot, numai unul dintre fraţi. „Tu eşti menit pentru lucruri mai importante."

Sentimentul acela al orelor risipite, al cuvintelor şi al imaginilor risipite, a făcut-o pentru un moment să uite durerea, şi ea fusese la Assisi, îi spusese şi lui. Sfîntul Francisc era sfîntul ei. Oare va lua medalionul în locul ei? Din geanta ei? Era Sfîntul Mihail, dar îl voia. El o să înţeleagă. Dacă înţelegi cum stau lucrurile cu Sfîntul Francisc, înţelegi şi cum stau cu Sfîntul Mihail. Înţelegi cum stau lucrurile cu toţi sfinţii. Voise să întrebe, dar el vorbise întruna despre cîntecele pe care obişnuia să le cînte, cîntece în italiană, şi imnul în latină, bineînţeles, despre dealurile însorite ale Italiei, şi pe urmă ceaţa aceea întunecată şi rece care atîrna peste Donnelaith.

Îi era greaţă şi simţea un gust sărat pe buze. Iar mîinile-i erau dureros de reci. Atingerea apei parcă o înţepa! Valurile o răsuciseră spre stînga, şi nisipul îi răsnea obrazul, iar durerea din pîntec era insuportabilă. Oh, Dumnezeule, nu se poate să te doară aşa de tare şi să nu... ce? Ajută-mă.

S-a întors din nou pe partea dreaptă; a privit în zare, spre golful cu lumina care-ţi lua ochii; privea scînteierea dimineţii. Doamne-Dumnezeule, totul fusese adevărat şi ea nu reuşise să-i pună capăt, şi acum ieşise la iveală prin toată ţesătura încurcată de secrete şoptite şi o omorîse.

Dar ce va face Ryan fără mine? Ce se va întîmpla cu Pierce dacă eu n-o să fiu acolo? Clancy are nevoie de mine. Nunta nu poate avea loc dacă mie mi se întîmplă asta! Asta o să le dea

totul peste cap! Pentru numele lui Dumnezeu, unde este Rowan? Şi la ce biserică se vor duce? N-ar trebui să se întoarcă la St. Alphonsus. Rowan!

Era atît de ocupată dintr-odată, făcea liste şi scheme, şi plutea în derivă, şi voia să le sune pe Shelby şi pe Lilia, iar cînd valurile au venit din nou nici n-a mai luat în seamă prea mult gustul sărat, sau răceala care-o paraliza. Alicia nu ştia unde este patefonul! Nimeni nu ştia, în afară de Gifford. Şi şervetelele pentru nuntă. Erau sute de şervetele de in în podul casei de pe First Street, şi puteau fi folosite la nuntă, numai de-ar veni Rowan acasă să spună asta – Doamne, singura pentru care nu trebuia să-şi facă griji era Mona. Mona o să fie bine. Mona nu avea cu adevărat nevoie de ea. Mona...!

Ce plăcută era apa! Nu, n-o lua în seamă, absolut deloc, cum se zice. Unde era smaraldul? *L-ai luat cu tine, Rowan?* Îi dăduse medalionul. Îl avea la gît, dar acum nici nu putea fi vorba să întindă mîna să pipăie lanţul. Acum era nevoie de un inventar complet, care să cuprindă patefonul şi perlele şi smaraldul şi discurile alea ale lui *oncle* Julien, cu toate cîntecele alea vechi pentru patefon, şi rochia din cufărul din pod, care fusese a bunicii Evelyn. S-a întors cu faţa în apă de data asta, gîndindu-se că poate se curăţă sîngele de pe obraz şi de pe mînă.

Nu, nu-i pasă de apa rece. Niciodată nu-i păsase. O deranja doar durerea, durerea oribilă, ascuţită, care o măcina. Crezi că viaţa merită? Nu ştiu. Ce crezi? Durerea asta nu este chiar neobişnuită, ştii, a simţi durerea aşa, a simţi suferinţa nu e nimic special, ştii, e drept. Nu ştiu dacă merită. Chiar nu ştiu.

5

Mama se simțea groaznic. Nu se putea elibera de banda adezivă care-i imobiliza brațele. Se lupta, și Emaleth se zbătea în suferință ascultîndu-i plînsul.

Mama era dezgustată de patul sordid pe care stătea; își întorcea capul pe o parte și răul îi ieșea din gură. Lumea lui Emaleth se zguduia.

Emaleth tînjea după Mama. Dacă Mama ar ști măcar că ea era acolo, dar Mama nu știa. Mama gemea întruna. Dar nimeni nu venise. Mama se înfuriase și rupsese banda, dar nu se putuse elibera. Dormea lungi perioade de timp și visa vise stranii, apoi se trezea și plîngea din nou.

Cînd Mama se uita pe geamul îndepărtat, Emaleth vedea luminile și turnurile orașului. Auzea aceleași lucruri ca și Mama – avioanele de pe cer, mașinile de pe stradă – vedea norii, iar atunci cînd Mama cunoștea numele acestor lucruri le cunoștea și Emaleth. Mama blestema locul acesta, se blestema și pe ea, se ruga unor oameni morți. Tata îi spusese lui Emaleth cine erau acești oameni, și că ei nu îi puteau fi de nici un ajutor Mamei.

Morții sînt în ceruri, îi spusese Tata. El fusese cu morții și nu voia să mai fie iar cu ei, cel puțin pînă cînd îi va veni sorocul. Odată și odată îi va veni, dar pînă atunci el și Emaleth se vor fi înmulțit și vor fi subjugat Pămîntul. Pămîntul va fi al copiilor lor.

– Am revenit la momentul potrivit. Niciodată lumea nu a fost mai bine pregătită. În trecutul îndepărtat supraviețuirea a fost prea

grea pentru noi. Dar acum nu mai este așa; noi sîntem blînzi; noi vom moșteni Pămîntul.

Emaleth se ruga ca Tata să se întoarcă. Tata o va elibera pe Mama și Mama nu va mai plînge. Tata o iubea pe Mama și îi spusese:

– Nu uita că o iubesc. Avem nevoie de ea. Ea are laptele și fără lapte nu poți crește mare.

Emaleth aștepta să iasă din locul acesta întunecos, să-și întindă membrele, să crească și să meargă, să zîmbească și să fie luată în brațe de Tata. Biata Mama. Mama suferea. Mama dormea din ce în ce mai mult.

Era pustiu și totul nemișcat în încăpere cînd dormea Mama. Mama dormea din ce în ce mai adînc. Emaleth se temea că Mama nu se va mai trezi. S-a răsucit și a întins brațele să atingă marginile lumii. A văzut lumina pălind în jurul ei. A, dar era din nou numai amurgul, și clădirile i se înfățișau pline de lumină. Curînd Emaleth va înțelege ce este lumina, va înțelege clar, îi spusese Tata. Și era minunat.

Morții nu știu ce e lumina. Morții cunosc doar întunericul.

Emaleth a deschis gura încercînd să vorbească. Apăsa pe acoperișul lumii ei. A împins și s-a răsucit înăuntrul Mamei. Dar Mama dormea, obosită, înfometată și absolut singură. Poate era mai bine că visa și nu-i era teamă. Biata Mama!

6

Yuri trebuia să se ducă la Aaron Lightner, era clar ca lumina zilei. Trebuia să părăsească Talamasca acum, indiferent de ordinele primite, trebuia să-l caute pe Aaron la New Orleans şi să afle ce se întîmplase în ultimele luni de-i tulburase atît de tare pe iubitul lui mentor şi prieten.

Pe măsură ce maşina se îndepărta de porţile Căminului, Yuri a înţeles că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Talamasca nu-i ierta pe aceia care nu respectau ordinele. Şi Yuri nu putea pretinde că nu cunoştea regulile Ordinului.

Şi totuşi era atît de simplu, această plecare – îndepărtarea în singurătatea picloasă şi cenuşie a dimineţii reci, părăsirea acestui loc binecuvîntat din afara Londrei, unde Yuri îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii.

Yuri cumpănise bine asta, cît şi faptul, remarcabil, că nu simţea un conflict interior sau vreun dubiu în această privinţă. Într-adevăr, încerca să-şi asume incertitudinea unui bărbat responsabil şi să-şi revizuiască acţiunile din punct de vedere moral şi logic, aşa cum ar trebui să facă un om adevărat.

Dar Yuri se hotărîse. Sau, mai degrabă, Bătrînii hotărîseră în locul lui, atunci cînd îi ordonaseră să întrerupă orice legătură cu Aaron şi îi spuseseră că dosarul Vrăjitoarelor Mayfair era închis.

Se întîmplase ceva rău cu Vrăjitoarele Mayfair, ceva rău care l-a rănit şi l-a descurajat pe Aaron. Şi Yuri se ducea la Aaron. Într-un fel, era lucrul cel mai simplu cu putinţă pe care Yuri l-ar fi putut face vreodată.

Yuri era ţigan sîrb, înalt, cu pielea smeadă, cu gene foarte negre şi ochi mari şi negri ca tăciunele. Avea părul uşor ondulat, dar era tuns prea scurt ca să se observe. Zvelt şi sprinten la înfăţişare, oferea privirii o siluetă subţire, în obişnuitul lui sacou de lînă cu aspect neglijent, cu bluza tricotată cu guler moale şi cu pantalonii kaki reiaţi.

Avea colţurile ochilor uşor ridicate în sus şi obrazul pătrăţos, cu o gură plăcută, adesea zîmbitoare. În multe ţări, din India pînă-n Mexic, ar fi trecut drept băştinaş. Chiar în Cambodgia şi în Thailanda a trecut neobservat. Era acel strop de asiatic în trăsăturile şi în tenul lui neted şi smead şi în felul lui liniştit de a fi. Şefii lui din Talamasca îl numeau Omul Invizibil.

Yuri era prim-detectiv pentru Talamasca. Aparţinea ordinului secret al „detectivilor paranormali" de cînd era copil. Deşi el însuşi nu poseda puteri mentale paranormale, lucra foarte bine cu exorciştii, cu spiritiştii, cu profeţii şi cu vrăjitorii din Talamasca, la diferite cazuri din întreaga lume. Era un deosebit de eficient căutător de persoane dispărute, un neobosit şi precis culegător de informaţii, un spion în lumea normală, un detectiv înnăscut şi infailibil. Iubea Talamasca. Ar fi făcut orice pentru Ordin, indiferent de riscurile asumate.

Rareori sau aproape niciodată nu punea întrebări despre misiunile lui. Nu încerca să înţeleagă pe deplin scopul acţiunilor lui. Lucra numai pentru Aaron Lightner sau David Talbot, ocupînd funcţii înalte în ierarhia Ordinului, şi-i făcea plăcere că uneori şi-l disputau, atît de bine îşi făcea treaba.

Cu o voce plăcută şi domoală, Yuri vorbea o mulţime de limbi străine aproape fără urmă de accent. Învăţase engleză, rusă şi italiană de la mama lui şi de la amanţii ei înainte de a împlini opt ani.

Cînd un copil învaţă de mic atît de multe limbi străine, are un mare avantaj, nu numai în domeniul lingvistic, dar şi în domeniul gîndirii logice şi al imaginaţiei. Yuri moştenise o minte ageră şi o fire comunicativă, deşi cea mai mare parte a vieţii a

trebuit să-şi reprime pornirea de a fi vorbăreţ, dîndu-i frîu liber doar cînd şi cînd.

Yuri avea şi alte avantaje din felul de a fi al mamei lui – fusese deşteaptă, de o frumuseţe naturală deosebită şi un pic nepăsătoare. Ştiuse întotdeauna să cîştige de pe urma partenerilor ei, fiind pe deasupra şi sociabilă, sporovăind cu angajaţii hotelurilor unde îşi primea amanţii şi avînd şi prietene în compania cărora să petreacă o după-amiază la o cafenea, cu un ceai englezesc sau cu o cafea în faţă.

Bărbaţii din viaţa ei nu fuseseră niciodată răi cu Yuri. Mulţi nici nu-l vedeau vreodată, iar cei care au stat mai mult cu ea au fost întotdeauna drăguţi cu el, altfel mama lui nu i-ar fi acceptat în preajma ei. Yuri a crescut în această atmosferă de blîndeţe şi de dezorganizare generală tolerantă, învăţînd să citească devreme din reviste şi ziare şi adorînd să hoinărească pe străzi.

De cînd l-au luat ţiganii, Yuri a devenit tăcut şi amărît. Şi n-a uitat niciodată că au fost de acelaşi sînge, verii lui, această bandă de hoţi care cumpărau copii şi îi duceau cu forţa la Paris sau la Roma ca să fure. Puseseră mîna pe Yuri după moartea mamei lui, în satul ei natal din Serbia, un loc mizerabil unde se retrăsese de îndată ce şi-a dat seama că este pe moarte.

După ani şi ani, Yuri a încercat să găsească sătucul şi ce mai rămăsese din familie; dar nu a putut să refacă traseul acelei călătorii spre nordul Italiei şi apoi prin Serbia. Amintirile lui despre acea călătorie erau trunchiate de durere, de faptul că mama lui suferea enorm, luptînd pentru fiecare răsuflare, de faptul că era într-o ţară străină şi ar fi putut în curînd să rămînă singur.

De ce rămăsese cu ţiganii atît de mult? De ce fusese un mic hoţ de buzunare atît de dibaci, dansînd şi agăţîndu-se de turişti şi înşfăcîndu-le portofelele, aşa cum fusese învăţat? Ce-a avut în cap de-a făcut aşa ceva?

Probabil că întrebarea asta îl va chinui pînă la sfîrşitul zilelor. Bineînţeles că-l bătuseră, îl înfometaseră, îl certaseră şi-l ameninţaseră, îl prinseseră de două ori pe cînd încerca să fugă şi pînă la urmă îl convinseseră că-l vor omorî dacă încearcă din

nou. Uneori fuseseră și buni cu el și convingători, plini de promisiuni – și asta era adevărat.

Dar, la nouă ani, Yuri avea destulă experiență. Așa își închipuia el. Mama lui, chiar și în copilărie, nu ar fi fost așa de proastă. Nici un pește nu o subjugase vreodată pe mama lui. Nici un bărbat nu o dominase, deși s-a îndrăgostit și ea uneori... cel puțin, pentru foarte scurt timp.

Cît despre taică-său, Yuri nu-l cunoscuse, dar știa despre el că este un american bogat din Los Angeles. Înainte ca Yuri și mama lui să părăsească Roma în acea ultimă călătorie împreună, ea ascunsese într-un seif la bancă pașaportul tatălui lui Yuri, ceva bani, niște fotografii și un ceas bun japonez. Era tot ce rămăsese de la tatăl lui Yuri, care murise cînd el avea doi ani.

Yuri avea zece ani cînd a reușit să-și revendice comoara cea veche.

Țiganii îl ținuseră la furat în Paris luni de zile, apoi la Veneția și la Florența, și numai la sosirea iernii îl duseseră la Roma.

Cînd a ajuns în Cetatea Eternă, Yuri, care cunoștea orașul de cînd fusese acolo cu mama lui, a profitat de ocazie. Știa unde să se ducă. La mijlocul unei dimineți de duminică, cînd țiganii se aflau la furat în aglomerația din Piața Vaticanului, și-a luat inima-n dinți, s-a aruncat într-un taxi, cu un portofel cu bani proaspăt furat, și curînd își făcea drum prin cafenelele pline de turiști de pe Via Veneto, căutînd un companion cu bani, așa cum mama lui făcuse întotdeauna cu atîta grație. Nu era nici un secret pentru Yuri că existau bărbați care preferau băieței în locul femeilor. Aflase multe privindu-și adesea mama prin gaura cheii sau prin crăpăturile ușii. Era evident că este mai ușor să preiei inițiativa decît să fii pasiv, și că intimitatea cu străinii nu e atît de greu de suportat dacă se petrece într-o atmosferă plăcută.

Poate că un alt avantaj era și faptul că avea, ca și mama sa, o fire afectuoasă, care o slujise atît de bine pe ea, și la care el făcea acum apel, întrucît avea mare nevoie de ea.

Era slab din cauza regimului alimentar mizerabil la care îl supuseseră răpitorii lui, dar avea dinții foarte drepți și reușise

să-i mențină foarte albi. Nu avea nici o îndoială în privința vocii sale minunate. Exersîndu-și zîmbetul în fața oglinzii din toaleta publică, plănuia să-i încerce efectul asupra companionilor pe care îi alegea.

Se dovedise un excelent cunoscător al oamenilor.

Cu excepția cîtorva mici greșeli, era în curînd din nou în lumea mamei lui, printre accesoriile familiare ale camerelor luxoase de hotel, recunoscător în sinea lui pentru dușurile fierbinți și desfătătoare, pentru cinele savuroase în cameră, înșirînd cu o ușurință convingătoare și cu un rîs ușor amar orice povește ar fi fost necesară pentru a satisface curiozitatea partenerilor de pat și a-i elibera de mustrările de conștiință produse de dorințele lor evidente, predictibile și total îndeplinite.

Unuia îi spunea că este hindus, altuia că este portughez, ba chiar odată unuia că este american și că părinții lui sînt turiști care-l lăsaseră să facă cumpărături și să hoinărească. Da, dacă domnul drăguț voia să-i cumpere haine din magazinele hotelului, era încîntat să accepte. Părinții lui n-ar observa niciodată, nici măcar nu era cazul să se gîndească la asta. Cît despre cărți, reviste – o, da, și ciocolată, era nebun după ea. Zîmbetele și expresia de mulțumire a feței lui erau un amestec de artă și de adevăr.

Era și interpret cînd clienții îl solicitau, și le căra și bagajele. Îi conducea cu taxiul la Villa Borghese – unul dintre locurile lui preferate – și le arăta picturile și statuile și alte lucruri deosebite care-i plăceau. Nici măcar nu număra banii pe care-i primea, strecurîndu-i în buzunar cu un zîmbet vesel și făcîndu-le șmecherește cu ochiul.

Trăia însă cu groaza că țiganii îi vor da de urmă și-l vor aduce înapoi. Îi era atît de frică încît i se tăia răsuflarea. Stătea la adăpost cît putea de mult. Uneori stătea tremurînd de frică pe alei, fumînd o țigară, înjurînd în sinea lui și întrebîndu-se dacă ar avea curajul să părăsească Roma. Țiganii se îndreptaseră spre Neapole. Poate că plecaseră de tot.

Cîteodată umbla aiurea pe holurile hotelurilor, mîncînd ce putea din resturile de pe tăvile lăsate la uși.

Dar lucrurile deveneau din ce în ce mai ușoare. Învățase să ceară să doarmă peste noapte într-un pat curat, înainte de a cădea la mica înțelegere.

Un american grizonat și amabil i-a cumpărat un aparat de fotografiat doar pentru că se interesase despre astfel de lucruri, iar un francez i-a dat un aparat de radio portabil, spunînd că se săturase să-l tot care. Doi arabi tineri îi cumpăraseră un pulover gros dintr-un magazin cu mărfuri englezești.

În a zecea zi a noii sale libertăți, averea sa devenise stînjenitoare. Avea buzunarele burdușite. Își făcuse chiar curaj să meargă la prînz într-un restaurant bun și să comande o masă doar pentru el.

– Mama mi-a spus că trebuie să mănînc spanac, i-a spus chelnerului, în cea mai bună italiană de care era în stare. Aveți spanac? a întrebat, știind prea bine că spanacul doar puțin fiert astfel încît să nu fie amar este unul dintre cele mai bune lucruri într-un restaurant din Roma. Vițelul fraged și picant a fost excelent! A lăsat un bacșiș gras lîngă farfurie, și a plecat.

Dar cît timp puteau dura toate astea?

În a cincisprezecea zi a aventurii sale, probabil, putea fi și puțin mai tîrziu, a dat peste cel care avea să-i schimbe cursul vieții.

Era deja noiembrie și se făcuse frig. Yuri era pe Via Condotti, de unde își cumpărase un fular nou de cașmir dintr-unul dintre magazinele la modă, nu prea departe de treptele care duc în Piazza di Spania. Aparatul de fotografiat îi atîrna de umăr iar radioul era în buzunarul cămășii, sub pulover. Era plin de bani și se plimba ronțăind floricele dintr-o pungută de celofan, savurînd începutul serii, cafenelele pline de lumină și de americani gălăgioși, de-acum nemaigîndindu-se prea mult la țigani, pe care nu-i mai văzuse de la fuga lui.

Strada îngustă era doar pentru pietoni, și tinere drăguțe se duceau acasă de la serviciu, umblînd braț la braț, cum era obiceiul la Roma, sau își conduceau prin mulțime scuterele Vespa viu colorate către arterele din vecinătate. Lui Yuri i se făcuse foame. Floricelele nu erau de ajuns. Poate o să intre într-un

restaurant. O să ceară o masă pentru el şi pentru mama lui, o să aştepte cît se cuvine, apoi o să comande, avînd grijă să scoată la vedere banii, aşa încît chelnerul să creadă că e bogat.

În timp ce încerca să se decidă, lingîndu-şi de pe buze sarea de la floricele şi strivind ţigara, a zărit un bărbat la o masă într-o cafenea, aplecat deasupra unui pahar pe jumătate plin şi a unei carafe cu vin. Era un bărbat trecut puţin de 20 de ani, cu un păr aspru, în dezordine şi lung pînă la umeri. Avea haine bine croite. Arăta ca un tînăr american, nu ca un hippiot fără o leţcaie, şi pe masă avea un aparat de fotografiat japonez foarte scump, o agendă şi o valiză lîngă el. Aparent, omul încerca să scrie în agenda cu coperte de piele, dar de fiecare dată cînd lua stiloul în mînă şi mîzgălea cîteva cuvinte, începea să tuşească cu greutate, exact aşa cum tuşise mama lui Yuri în acea ultimă călătorie; efortul îi schimonosea faţa de durere, şi strîngea din ochi ca şi cînd nu-i venea să creadă că ceva atît de simplu poate durea atît de tare.

Yuri îl urmărea cu privirea. Nu numai că tipul era bolnav, dar îi era şi frig. Tremura. Era şi beat pe deasupra. Asta l-a făcut pe Yuri să simtă o uşoară repulsie, pentru că l-a dus cu gîndul la stăpînii lui ţigani care erau mereu beţi, şi Yuri ura prin natura sa să fie ameţit de băutură, la fel ca mama lui, a cărei singură dependenţă era de cafea, atît cît îşi putea el aminti.

Dar în ciuda faptului că bărbatul era băut, Yuri se simţea atras irezistibil de el. Se simţea atras de neajutorarea lui, de tinereţea şi de disperarea lui. Bărbatul mai încerca să scrie puţin, apoi se uita în jur ca şi cînd ar fi ştiut că trebuie să-şi găsească un loc cald, acum că seara îl învăluise cu totul, apoi ridica paharul cu vin negru, îl golea încet şi se lăsa pe spate dînd drumul unui nou acces de tuse agonizantă care-i scutura umerii înguşti lăsîndu-l încovoiat pe spătarul scaunului de metal.

Probabil că bărbatul avea în jur de 25 de ani; părul lui aspru era curat. Purta o vestă de lînă pe sub haina albastră şi peste cămaşa albă şi cravata de mătase. Şi, cu siguranţă, dacă nu ar fi fost atît de beat şi de bolnav, ar fi putut fi un vînat frumos. Bun vînat!

Doar că era bolnav. Lui Yuri i se rupea inima văzîndu-l cum stă acolo, simțindu-se atît de rău și părînd incapabil să se miște, deși ar fi dorit. Yuri aruncă o privire în jur. Nu văzu nici urmă de țigan sau pe nimeni altcineva care ar fi putut fi țigan. Nici polițiști. Nu ar fi fost deloc o problemă să-l ajute pe acest biet om să-și găsească un loc cald.

S-a îndreptat spre masa lui și a spus în engleză:

– Vă e frig. Lăsați-mă să vă ajut să ajungeți la un taxi. Puteți lua un taxi de acolo, de sus, lîngă Piazza di Spania. Vă puteți duce la hotelul dumneavoastră.

Omul îl privea fix, ca și cum nu ar fi înțeles engleza. Yuri s-a aplecat și a pus mîna pe umărul bărbatului. Avea febră. Ochii îi erau injectați. Dar ce față interesantă avea. Oasele feței erau foarte mari, în special pomeții și fruntea. Și cît de blond era! Poate că Yuri se înșelase, și chiar era un suedez sau un norvegian care nu înțelegea engleza.

Dar apoi bărbatul a spus blînd, zîmbind:

– Micuțule. Micuțul meu.

– Chiar sînt un mic bărbat, a spus Yuri îndreptîndu-și umerii. A zîmbit și i-a făcut cu ochiul drept. Dar de fapt îl străbătuse un fior de durere, pentru că exact așa îl alintase dintotdeauna mama lui. Și acest străin îi spusese exact la fel.

– Lăsați-mă să vă ajut, i-a spus Yuri. Sînteți atît de rece, a adăugat, apucîndu-l de mîna dreaptă, care zăcea inertă și umedă pe masă.

Bărbatul a încercat din nou să vorbească, dar tusea îl înecă. Yuri a înțepenit. Îi era brusc teamă că omul ar putea tuși cu sînge. Bărbatul a scos stîngaci o batistă, abia stăpînindu-și mișcările, și și-a acoperit fața cu ea. Tremura într-o liniște desăvîrșită, ca și cînd ar fi înghițit totul – sînge, zgomot, durere. Apoi, într-un mod ciudat și neîndemînatic, a încercat să se ridice în picioare, aplecat într-o parte.

Yuri a preluat inițiativa. L-a apucat pe după talia îngustă și l-a împins ușor prin aglomerația de mese de metal la care stăteau sporovăind turiști, apoi l-a ajutat răbdător să meargă încet,

de-a lungul frumoasei și curatei Via Condotti, pe lîngă florăriile strălucitoare și magazinele deschise.

Se făcuse deja întuneric.

Cînd au ajuns în aglomerația dinaintea treptelor care duc în Piazza di Spania, bărbatul i-a șoptit că este un hotel chiar sus, la capătul lor. Nu știa dacă poate să urce. Yuri s-a gîndit. Un taxi care să urce pe ocolite ar fi făcut mult timp. Dar asta era soluția ideală cu omul ăsta, pentru că urcatul scărilor l-ar fi doborît. Yuri a agățat un taxi și i-a dat repede indicații.

– Da, la hotelul Hassler, a spus omul cu mare ușurare, scufundîndu-se în scaun, dînd deodată ochii peste cap, ca și cum ar fi fost gata să moară, atunci și acolo.

Dar cînd au ajuns în holul familiar, unde Yuri se jucase adesea cînd era copil, dar nu destul ca să fie recunoscut de angajații distanți și cu priviri critice ai hotelului, se părea că omul nu are nici o cameră acolo, ci doar un teanc gros de bani italienești și o grămadă impresionantă de cărți de credit internaționale. Într-o italiană plăcută și fluentă – întreruptă doar de tuse – bărbatul a explicat că dorea un apartament. Aplecat deasupra lui Yuri, cu brațul drept atîrnat greu de umărul lui, nu a dat nici o explicație pentru prezența lui Yuri, ca și cînd acesta ar fi fost acolo doar ca să-l sprijine să nu cadă.

S-a prăbușit și a rămas liniștit pe pat o lungă bucată de vreme. Emana un vag miros cald și stătut; închidea și deschidea încet ochii.

Yuri a comandat în cameră supă, pîine, unt și vin. Nu știa ce să mai facă pentru omul acesta. Bărbatul zăcea în pat și îi zîmbea, ca și cînd ar fi descoperit ceva drag la Yuri. Yuri cunoștea expresia. Mama lui îl privise deseori așa.

Yuri s-a dus în baie să fumeze o țigară, pentru ca fumul să nu-l deranjeze pe bărbat.

Cînd a fost adusă supa, l-a hrănit cu lingura. Camera era frumoasă și confortabilă. Și nu-l deranja să ridice paharul cu vin la buzele omului. Îi făcea bine să-l vadă mîncînd. Foamea pe care

o îndurase în ultimele luni printre țigani fusese îngrozitoare, ceva ce nu mai cunoscuse vreodată.

Numai cînd i s-a scurs puțin vin pe bărbia prost bărbierită, Yuri și-a dat seama că o parte a corpului acestui bărbat era paralizată. Omul a încercat să-și miște brațul și mîna dreaptă, dar nu a reușit. Într-adevăr, la cafenea încercase să scrie cu mîna stîngă, cu mîna stîngă scosese banii din buzunar, jos în hol, și de asta îi scăpase. Brațul sprijinit pe Yuri nu-i era de nici un folos, aproape imposibil de controlat. Și jumătate din față îi era paralizată.

– Cu ce vă pot ajuta? l-a întrebat Yuri în italiană. Să chem un doctor? Trebuie să vă vadă un doctor. Dar familia dumneavoastră? Puteți să-mi spuneți cum să iau legătura cu ei?

– Stai de vorbă cu mine. Stai cu mine. Nu pleca, a spus bărbatul în italiană.

– Să vorbesc? Ce să spun?

– Povestește-mi. Spune-mi cine ești și de unde vii. Spune-mi numele tău, a răspuns bărbatul în italiană cu voce blîndă.

Yuri a inventat o poveste. De data asta era fiul unui maharajah din India; mama lui îl luase și fugise cu el. Fuseseră răpiți de criminali la Paris. Yuri abia scăpase de ei. Povestea toate astea repede și ușor, aproape fără să se implice, și-și dădea seama că bărbatul îi zîmbea; știa că inventează totul; cînd tipul zîmbea sau chiar rîdea puțin, Yuri se înfierbînta și înfrumusețea povestea, făcînd-o și mai fantastică, ușor stupidă și surprinzătoare; îi plăcea să vadă sclipiri de veselie în ochii lui.

Presupusa mamă a lui Yuri avusese o bijuterie fabuloasă. Un rubin uriaș pe care maharadjahul îl voia înapoi. Dar mama lui îl ascunsese într-un seif la o bancă din Roma, iar cînd criminalii o strangulaseră și-i aruncaseră trupul în Tibru, ea îi strigase cu ultima suflare lui Yuri că nu trebuie să spună niciodată unde este bijuteria. El sărise într-un mic Fiat, scăpînd spectaculos de răpitori. Cînd a pus mîna pe bijuterie, a descoperit un lucru uimitor. De fapt, nu era nici o bijuterie, ci o cutiuță cu încuietoare automată și

cu balamale mici, în care era o sticluță cu un fluid care-ți dădea sănătate și tinerețe veșnică.

Yuri s-a oprit brusc. Îl copleșise o senzație puternică de slăbiciune. Se gîndea că o să-i vină rău. Panicat, a continuat pe același ton:

– Bineînțeles că era prea tîrziu pentru mama; era moartă și înecată în Tibru. Dar elixirul poate salva întreaga omenire.

S-a uitat în jos. Cu capul sprijinit pe pernă, bărbatul îi zîmbea, cu părul încîlcit și umed pe frunte și pe gît, cu gulerul cămășii murdar, cu cravata desfăcută.

– M-ar putea salva și pe mine? a întrebat.

– O, da, a spus Yuri. Dar...

– L-au luat răpitorii.

– Da, s-au furișat chiar în spatele meu în holul băncii și mi l-au înhățat din mînă. Am fugit către gardianul băncii și i-am smuls pistolul. Am tras și am culcat doi la pămînt, morți. Celălalt a fugit cu comoara. Și tragedia, grozăvia, da, grozăvia este că el nu știe ce este înăuntru. O va vinde probabil vreunui negustor de ocazie. Nu știe! Maharajahul nu le spusese răufăcătorilor de ce voia ca mama să fie adusă înapoi.

Yuri s-a oprit. Cum a putut spune așa ceva... un elixir care ți-ar fi dat tinerețe veșnică? Și uite, omul ăsta, aici: grav bolnav, poate chiar pe moarte, incapabil să-și miște brațul drept, deși încerca necontenit să-l ridice. Cum a putut să spună una ca asta? și gîndul l-a dus la mama lui, moartă pe un pat mic în Serbia, și la țiganii care au intrat spunîndu-i că sînt verii și unchii lui. Ce mincinoși! Și mizeria de acolo, murdăria.

Cu siguranță mama nu l-ar fi lăsat în vecii vecilor acolo, nici dacă ar fi visat ceea ce avea să se întîmple. Îl cuprinsese o furie rece.

– Povestește-mi despre palatul maharajahului, a spus bărbatul încet.

– O, da, palatul! Ei bine, era făcut în întregime din marmură albă... Yuri l-a descris cu mare ușurare și plăcere. A vorbit despre pardoseli, covoare, mobile...

Apoi i-a povestit multe despre India, Paris și alte locuri fabuloase pe unde mai fusese.

S-a trezit dimineața devreme. Era așezat la fereastră, cu brațul îndoit pe pervaz. Dormise în poziția asta, cu capul pe braț. Marele oraș era învăluit într-o lumină cenușie, difuză. Zgomotele se înălțau de pe străzile înguste de dedesubt. Auzea vuietul mașinilor minuscule grăbindu-se încoace și încolo.

Yuri l-a privit pe bărbat. Acesta se uita fix la el. Pentru o clipă, a crezut că este mort. Apoi omul a spus încet:

– Yuri, trebuie să dai un telefon pentru mine.

Yuri a dat din cap aprobator. A observat în sinea lui că nu-i spusese cum îl cheamă. Probabil că îl folosise în povești. Nu conta. A adus telefonul de pe noptieră, și, urcîndu-se în pat alături de bărbat, a repetat numele și numărul de telefon pentru centralistă. Telefonul era pentru un bărbat din Londra. Cînd acesta a răspuns în engleză, Yuri a știut că este vocea unui om educat.

Yuri i-a transmis mesajul bolnavului, care zăcea acolo vorbind încet și fără viață în italiană.

– Sun din partea fiului dumneavoastră, Andrew. Este foarte, foarte bolnav. Este la Roma, la hotelul Hassler. Vă roagă să veniți la el. Spune că nu mai poate ajunge la dumneavoastră.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a trecut repede pe italiană, și conversația a continuat o vreme.

– Nu, domnule, l-a contrazis Yuri, respectînd instrucțiunile lui Andrew. Spune că nu vrea nici un doctor. Da, domnule, rămîne aici. Yuri i-a dat numărul camerei, adăugînd: O să am grijă să mănînce, domnule. A descris starea bolnavului cît a putut de bine. I-a descris paralizia aparentă. Știa că tatăl este înnebunit de grijă. Avea să ia următorul avion spre Roma.

– O să încerc să-l conving să-l vadă un doctor. Da, domnule!

– Mulțumesc, Yuri, a spus omul de la celălalt capăt al firului. Și încă o dată Yuri și-a dat seama că nu-i spusese bărbatului numele său. Te rog să stai cu el. O să fiu acolo cît pot de repede.

– Nu vă faceți griji. Nu plec, a zis Yuri.

De îndată ce a terminat convorbirea, au început din nou disputa.

– Fără doctori, a spus Andrew. Dacă ridici receptorul să chemi un doctor, mă arunc pe fereastră. Auzi? Fără doctori! Este mult prea tîrziu.

Yuri rămăsese fără grai. Simţea că ar putea izbucni în lacrimi. Şi-o amintise pe mama lui tuşind în timpul călătoriei cu trenul prin Serbia. De ce nu o obligase să meargă la doctor? De ce?

– Vorbeşte cu mine, Yuri. Inventează poveşti. Sau poţi să-mi vorbeşti despre ea, dacă vrei. Povesteşte-mi despre mama ta. O văd. Îi văd părul negru, superb. Doctorul n-ar fi putut să o ajute. Ea ştia. Vorbeşte cu mine, te rog!

Un fior de slăbiciune l-a străbătut pe Yuri cînd a privit în ochii omului. Ştia că îi citea gîndurile. Mama îi povestise lui Yuri despre ţigani care puteau să facă asta. Yuri nu avea talentul ăsta. Mama lui pretindea că ea îl are, dar Yuri nu o crezuse. Nu avusese niciodată o dovadă reală în acest sens. Se simţea adînc rănit gîndindu-se la ea, aşa cum era în tren, şi voia să creadă că ar fi fost prea tîrziu ca să meargă la doctor, dar n-o să ştie niciodată cu certitudine. Amintirea aceasta îl amuţise complet, făcîndu-l să se simtă amorţit, negru şi îngheţat pe dinăuntru.

– Vă voi spune poveşti dacă mîncaţi ceva la micul-dejun. O să comand ceva cald pentru dumneavoastră, a spus Yuri.

Omul l-a privi apatic şi apoi a zîmbit.

– Bine, micuţule. Cum spui tu. Dar fără doctori. Comandă de mîncare de aici, din cameră. Şi, Yuri, dacă nu o să mai pot vorbi, aminteşte-ţi un lucru: nu-i lăsa pe ţigani să te prindă din nou. Cere-i ajutor tatălui meu... cînd va veni.

Tatăl nu a sosit pînă seara.

Yuri era în baie cu bărbatul, iar acesta vomita în toaletă, agăţîndu-se de gîtul lui ca să nu cadă. Vomita cu sînge. Yuri a avut ceva de furcă cu el, mai ales că mirosul nenorocit de vomă îl îmbolnăvea, dar l-a ţinut strîns. Apoi şi-a ridicat privirea şi a văzut chipul tatălui, cu părul alb, deşi nu foarte în vîrstă, şi cu siguranţă bogat. În spatele lui stătea un băiat de serviciu al hotelului.

Aha, deci ăsta este tatăl, se gîndea Yuri, şi pentru o clipă a fost cuprins de un acces de furie tăcută, pentru ca apoi să rămînă ciudat de apatic şi incapabil să se mişte.

Cît de îngrijit arăta acest om cu părul lui alb, des şi ondulat, şi ce haine fine avea! A înaintat şi şi-a luat fiul pe după umeri, iar Yuri s-a retras. Băiatul de serviciu i-a dat şi el o mînă de ajutor să-l pună pe Andrew în pat.

Andrew întinsese braţele disperat spre Yuri, strigîndu-l.

– Sînt aici, Andrew, a spus Yuri. Nu te părăsesc, nu-ţi face griji. Acum lasă-l, te rog, pe tatăl tău să cheme un doctor, te rog, Andrew. Fă aşa cum spune tatăl tău.

Stătea alături de bolnav, cu un genunchi îndoit, ţinîndu-l de mînă şi privindu-l în ochi. Barba deasă, nerasă, era mai mare acum şi bătea în castaniu, iar părul emana un miros de sudoare şi de grăsime. Yuri se lupta să nu plîngă.

O să se supere pe el tatăl că nu a chemat un doctor? Nu ştia. Tatăl vorbea cu băiatul de serviciu. Apoi acesta a plecat, iar tatăl s-a aşezat pe un scaun, abia privindu-şi fiul. Nu părea prea trist sau alarmat, ci numai uşor îngrijorat. Avea ochi albaştri, blînzi, mîini cu încheieturi mari şi vene groase, albastre. Mîini de om bătrîn.

Andrew a moţăit mult timp. Apoi i-a cerut din nou lui Yuri să-i spună povestea despre palatul maharajahului. Yuri era tulburat de prezenţa tatălui, dar făcea abstracţie de el. Bărbatul ăsta murea şi tatăl lui nu chema un doctor! N-a mai insistat în privinţa asta. Pentru Dumnezeu, ce nu era în regulă cu tatăl ăsta care nu avea grijă de fiul său? Dacă Andrew voia să audă povestea din nou, fie!

Şi-a amintit că, odată, mama lui a fost la hotelul Danieli, pentru multe zile, cu un neamţ foarte bătrîn. Cînd una dintre prietene a întrebat-o cum poate suporta un om aşa de bătrîn, ea răspunsese:

– Este bun cu mine şi este pe moarte. Aş face orice să-i fie mai uşor. Şi Yuri şi-a amintit expresia din ochii mamei lui cînd

ajunseseră în sfîrșit în acel sat nenorocit, și țiganii îi spuseseră că propria ei mamă murise.

Yuri i-a povestit totul despre maharajah. I-a povestit despre elefanți și șeile lor minunate din catifea roșie, brodate cu aur. I-a povestit despre harem, a cărui regină fusese mama lui. I-a povestit despre un joc de șah jucat de el cu mama lui timp de cinci ani lungi, fără ca vreunul să cîștige, așezați la o masă împodobită fastuos, sub un manglier. I-a povestit despre frățiorii și surioarele lui. I-a mai povestit despre tigrul ținut ca animal de companie, într-un lanț aurit.

Andrew transpira abundent. Yuri s-a dus la baie să ia o cîrpă, dar bărbatul deschisese ochii și-l striga. S-a întors repede și i-a șters fruntea și apoi toată fața. Tatăl nici nu se mișca. Ce dracu' era în neregulă cu tatăl ăsta?

Andrew a încercat să-l atingă pe Yuri cu mîna stîngă, dar se părea că de-acum nu-și mai putea mișca nici acea mînă. Yuri a intrat brusc în panică. Ferm, a ridicat mîna bărbatului și și-a mîngîiat fața cu degetele lui, și l-a văzut cum zîmbește.

Cam după o jumătate de oră, omul a adormit. Apoi a murit. Yuri îl urmărea. A văzut totul. Pieptul încetase să i se mai miște. Pleoapele i s-au deschis o clipă. Și pe urmă, nimic.

I-a aruncat o privire tatălui. Acesta stătea cu privirea ațintită asupra fiului său. Yuri nu îndrăznea să se miște.

În cele din urmă, tatăl a venit lîngă pat, l-a privit pe Andrew și s-a aplecat să-i sărute fruntea. Yuri era uimit. Nu i-a adus un doctor, și acum îl sărută, se gîndea furios. Simțea cum i se schimonosește fața, știa că-i vine să plîngă și că nu se poate opri. Deodată a izbucnit în plîns.

S-a dus în baie, și-a suflat nasul cu hîrtie igienică, a scos o țigară bătînd-o de dosul mîinii, a îndesat-o în gură și a aprins-o, deși buzele îi tremurau. A început să fumeze, trăgînd fumuri scurte dar savuroase, în timp ce lacrimile îi înrourau ochii.

În cameră, în spatele ușii, se auzea multă gălăgie. Intrau și ieșeau oameni. Yuri se sprijinise de faianța albă, fumînd țigara

de la țigară. Nu mai plîngea. A băut un pahar cu apă și a rămas acolo, cu brațele încrucișate, gîndindu-se că trebuie să dispară.

O să-i ceară pe dracu' ajutor acestui om împotriva țiganilor! O să-i ceară pe dracu' să-l ajute cu ceva! O să aștepte pînă cînd se va termina cu agitația de dincolo și apoi o să se strecoare afară. Dacă cineva l-ar fi întrebat ceva, s-ar fi scuzat într-un mod inteligent și ar fi șters-o. Nici o problemă. Nici una. Poate că o să părăsească chiar Roma.

– Nu uita de seif, îi spusese tatăl.

Yuri a tresărit. Omul cu părul alb stătea în ușă. În spatele lui camera părea să fie goală. Cadavrul lui Andrew fusese luat.

– Ce vreți să spuneți? a întrebat Yuri în italiană. Ce-mi spuneți?

– Mama ta ți-a lăsat pașaportul tatălui tău și bani. Voia să fie ale tale.

– Nu mai am cheia.

– Mergem la bancă și le explicăm.

– Nu vreau nimic de la dumneavoastră! a spus Yuri, furios. Mă descurc și singur. A făcut o încercare să treacă pe lîngă bărbat, dar acesta l-a prins de umăr și mîna lui era surprinzător de puternică pentru o mînă de om în vîrstă.

– Yuri, te rog. Andrew a vrut să te ajut.

– L-ați lăsat să moară. Ce tată mai sînteți și dumneavoastră? Stăteați acolo și l-ați lăsat să moară. Yuri l-a îmbrîncit ca să-l dezechilibreze și era gata să scape, cînd bărbatul l-a prins de mijloc.

– Nu sînt cu adevărat tatăl lui, Yuri, a spus în timp ce-l așeza, împingîndu-l ușor spre perete. Omul se adunase oarecum. Își aranja reverul hainei și oftă îndelung. Îl privea calm pe Yuri. Facem parte dintr-o organizație. În acea organizație, el mă considera tatăl lui, dar eu nu sînt de fapt tatăl lui. El a venit la Roma ca să moară. A fost dorința lui să moară aici. Am făcut ce a vrut el. Dacă ar fi vrut altceva, mi-ar fi spus. Dar tot ce mi-a cerut a fost să am grijă de tine.

Din nou îi citise gîndurile. Deştepţi, oamenii ăştia! Ce erau? Un grup de ţigani bogaţi? Yuri a rînjit. Îşi încrucişase braţele, se proptise bine pe picioare şi-l privea suspicios.

– Vreau să te ajut. Eşti mai bun decît ţiganii care te-au luat.

– Ştiu, a spus Yuri. S-a gîndit atunci la mama lui. Unii oameni sînt mai buni decît alţii. Mult mai buni.

– Exact.

Ţîşneşte acum, i-a trecut prin minte. Şi a încercat din nou să scape, dar din nou bărbatul l-a prins şi l-a ţinut strîns. Yuri era puternic pentru un băiat de zece ani, iar omul era bătrîn. Dar nu-i era de nici un folos.

– Renunţă măcar pentru o clipă, Yuri. Renunţă pînă mergem la bancă şi deschidem seiful. Apoi hotărîm ce avem de făcut.

Yuri a început să plîngă, lăsîndu-se condus de bărbat afară din hotel, la o maşină care îi aştepta, o limuzină germană de lux. Banca îi era vag familiară lui Yuri, dar oamenii dinăuntru îi erau complet străini. Yuri urmărea cu stupoare cum englezul cu părul alb explică totul, şi, în curînd, seiful a fost deschis şi Yuri a văzut conţinutul – mai multe paşapoarte, ceasul japonez al tatălui său, un plic gros cu lire italiene şi cu dolari americani şi un pachet de scrisori, dintre care cel puţin una era adresată mamei lui, undeva în Roma. Yuri s-a emoţionat foarte tare la vederea acestor lucruri, la atingerea lor, la gîndul de a fi atît de aproape, în imaginaţia sa, de momentul cînd el şi mama lui veniseră aici, iar ea pusese totul în seif. După ce funcţionarul băncii a pus totul în plicuri maro, Yuri le-a ţinut strîns la piept.

Englezul l-a condus din nou afară la maşină şi după cîteva minute făceau o altă oprire. Era un birou mic, în care englezul a salutat o persoană cunoscută. Yuri a văzut un aparat de fotografiat pe un trepied. Omul i-a făcut semn lui Yuri să se aşeze în faţa aparatului.

– Pentru ce? a întrebat el aspru. Încă ţinea în mînă plicurile maro. Se uita furios la omul cu părul alb şi la prietenul lui, care rîdea ca şi cum Yuri ar fi fost amuzant.

– Pentru un alt pașaport, a spus englezul în italiană. Nici unul dintre cele pe care le ai nu e tocmai bun.

– Ăsta nu e birou de pașapoarte, a spus Yuri, obraznic.

– Noi ne facem singuri pașapoartele, a spus bărbatul. Ne place mai mult așa. Ce nume vrei să-ți dăm? Sau mă lași pe mine să aleg? Mi-ar plăcea să cooperezi și apoi să vii cu mine la Amsterdam și să vezi dacă-ți place.

– Nu, a spus Yuri. Și-a amintit că Andrew spusese „fără doctori". Fără poliție, fără orfelinate, fără mînăstiri, fără autorități! A mai mitraliat cîteva condiții pentru asemenea situații pe care le cunoștea, în italiană, română și rusă. Fără închisoare!

– Nu, nimic din toate astea, a spus bărbatul, răbdător. Poți veni cu mine la casa noastră din Amsterdam și poți pleca și veni cînd vrei. E un loc sigur casa noastră din Amsterdam. Vei avea propria ta cameră.

Un loc sigur. O cameră numai a lui.

– Dar cine sînteți voi? a întrebat Yuri.

– Numele organizației noastre este Talamasca, a spus bărbatul. Sîntem învățați, studenți dacă vrei. Adunăm dosare; sîntem responsabili cu atestarea lucrurilor. Adică, simțim că sîntem răspunzători. Asta facem. Îți voi explica totul în avion.

– Cititori de gînduri, a spus Yuri.

– Da, a spus bărbatul. Și paria, și singuratici, și cîteodată unii care nu mai au pe nimeni. Oameni care, cîteodată, sînt mai buni decît ceilalți, mult mai buni. Ca tine. Numele meu este Aaron Lightner. Aș vrea să vii cu mine.

În Căminul din Amsterdam, Yuri s-a asigurat că putea scăpa oricînd ar fi dorit. A tot verificat numeroasele uși neîncuiate. Camera era mică, imaculată, cu fereastra care dădea spre canal și spre cheiurile pavate cu piatră. Îi plăcea enorm. Îi lipsea lumina strălucitoare a Italiei. Acest loc era mai întunecat, mai nordic, ca Parisul, dar era bine. Înăuntru erau șemineuri în care ardeau focuri plăcute, canapele moi și fotolii pe care puteai atipi, paturi tari și multă mîncare bună. Străzile din Amsterdam îi plăceau pentru că vechile și numeroasele case construite pe la 1600 erau

lipite una de alta, formînd şiruri de faţade solide şi splendide. Îi plăceau frontoanele drepte ale caselor. Îi plăceau ulmii. Îi plăceau hainele mirosind a curat care i se dăduseră şi ajunsese să-i placă chiar şi frigul.

Oameni cu chipuri vesele veneau şi plecau de la Cămin. Erau convorbiri zilnice permanente cu Seniorii, deşi cine erau ei, Yuri nu avea habar.

– Vrei să mergi cu bicicleta, Yuri? l-a întrebat Aaron. Yuri a încercat. Primind indicaţii de la ceilalţi biciclişti, tineri şi bătrîni, el ajunsese să călărească bicicleta ca un diavol.

Yuri încă nu voia să vorbească. Apoi, după ce a fost stimulat constant, el a spus povestea cu maharajahul.

– Nu. Spune-mi ce s-a întîmplat cu adevărat, i-a cerut Aaron.

– De ce v-aş spune ceva? a răspuns Yuri. Nici nu ştiu de ce am venit cu dumneavoastră aici. Trecuse un an de cînd nu mai destăinuise cuiva adevărul despre el. Nici măcar lui Andrew nu-i spusese adevărul-adevărat. De ce să i se destăinuie acestui om? Apoi, deodată, negînd că ar simţi nevoia să spună adevărul, să se confeseze sau să se explice, a început să le facă pe amîndouă. A povestit totul despre mama lui, despre ţigani, totul.

...A vorbit, a vorbit întruna. Noaptea trecuse şi venise dimineaţa. Aaron Lightner şedea în faţa lui la masă ascultînd, şi Yuri vorbea şi vorbea.

Şi cînd a terminat, îl cunoştea pe Aaron Lightner, iar Aaron Lightner îl cunoştea pe el. Era un lucru hotărît ca Yuri să nu părăsească Talamasca, cel puţin nu chiar atunci.

Timp de şase ani, Yuri a mers la şcoală în Amsterdam.

Locuia la reşedinţa Talamasca, petrecîndu-şi cea mai mare parte a timpului studiind, iar după şcoală sau la sfîrşit de săptămînă lucra pentru Aaron Lightner, introducînd date în computer, căutînd informaţii ascunse în bibliotecă, uneori făcînd pur şi simplu comisioane – livra ceva la poştă, lua un pachet important.

Ajunsese să-şi dea seama că Seniorii erau peste tot în jurul lui, membri de rînd şi de vază ai Ordinului, dar nimeni nu ştia cine sînt. Treaba funcţiona cam aşa. Odată ce intrai în rîndul

Seniorilor, nu trebuia să spui nimănui. Şi era interzis să întrebi pe cineva: „Eşti unul dintre Seniori?" sau „Nu ştii dacă Aaron este Senior?"

Era interzis să faci speculaţii cu privire la astfel de probleme chiar şi în gînd.

Seniorii se cunoşteau între ei. Ei comunicau cu toată lumea din Cămin prin computer şi fax. Într-adevăr, orice membru, chiar şi unul neoficial ca Yuri, putea vorbi cu Seniorii cînd dorea. În puterea nopţii, el putea deschide computerul şi scrie o scrisoare lungă pentru Seniori, şi cîndva mai tîrziu, chiar în dimineaţa aceea, îi venea răspunsul la imprimantă, curgînd din ea pagină după pagină.

Asta însemna, bineînţeles, că erau mulţi Seniori, şi unii dintre ei erau mereu de serviciu. Aşa cum reuşise Yuri să-şi dea seama, Seniorii nu aveau personalitate reală. Nici voce reală cu care să comunice, cu excepţia faptului că erau foarte buni şi atenţi şi ştiau totul. Adesea dovedeau că ştiu totul despre Yuri, poate chiar şi lucruri de care el însuşi era nesigur.

Această comunicare tăcută cu Seniorii îl fascinase pe Yuri. Începuse să-i întrebe despre nenumărate lucruri, şi ei nu greşeau niciodată răspunsul.

Dimineaţa, cînd mergea la micul-dejun în sala de mese, Yuri privea în jur şi se întreba care dintre ei este Senior, care dintre cei prezenţi în încăpere îi răspunsese la scrisoare chiar în noaptea aceea. Desigur, mesajul lui putea să fi ajuns la Roma, din cîte-şi dădea seama. Într-adevăr, Seniorii erau peste tot, în toate Căminele, şi tot ce ştiai era că ei erau cei în vîrstă, cei experimentaţi, cei care conduceau cu adevărat Ordinul, deşi Comandantul Suprem, numit de ei şi răspunzător doar în faţa lor, era conducătorul oficial.

Cînd Aaron a fost mutat la Londra, a fost o zi tristă pentru Yuri, deoarece casa din Amsterdam fusese singura lui casă permanentă. Dar nu a fost despărţit de Aaron, şi astfel au părăsit Căminul din Amsterdam împreună, şi s-au dus să locuiască în

marea casă din afara Londrei, care era la fel de frumoasă, primitoare și sigură.

Yuri a ajuns să iubească Londra. Cînd a aflat că trebuie să meargă la Oxford, a fost încîntat de decizie și a petrecut șase ani acolo, venind adesea acasă la sfîrșit de săptămînă, desfătîndu-se ca și cînd ar fi trăit un vis.

La 26 de ani, Yuri era pregătit să devină membru adevărat al Ordinului. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Se bucura de misiunile pe care i le încredințau Aaron și David. Curînd, primea instrucțiunile de călătorie direct de la Seniori. Cînd se întorcea, le prezenta tot lor rapoartele pe computer.

– Misiune de la Seniori, îi spunea lui Aaron cînd pleca. Aaron nu punea niciodată întrebări și nu părea prea surprins.

Oriunde s-ar fi dus și orice-ar fi făcut, Yuri îi telefona întotdeauna lui Aaron. De asemenea, Yuri îi era devotat lui David Talbot, dar nu era un secret pentru nimeni că David Talbot era în vîrstă și obosit de activitatea în cadrul Ordinului, astfel încît, în curînd, ar fi putut fi coborît în ierarhie din funcția de Comandant Suprem sau chiar invitat politicos de Seniori să demisioneze.

Aaron era acela în fața căruia răspundea Yuri. Aaron era cel la care ținea Yuri.

Yuri știa că între el și Aaron este o legătură specială. Pentru Yuri era o dragoste puternică și irațională, cu rădăcinile în copilărie, în singurătate, în amintirile de neuitat legate de salvarea lui și de tandrețea pe care Aaron i-a arătat-o, o dragoste pe care doar cel care o primește o mai poate distruge. Aaron este tatăl meu, se gîndea Yuri, tot așa cum trebuie să fi fost și tatăl lui Andrew, care murise în hotelul din Roma.

Pe măsură ce Yuri se maturiza, era plecat mai tot timpul. Îi plăcea să colinde de unul singur. Se simțea cel mai bine în anonimat. Simțea nevoia să audă diferite limbi în jurul său, să se piardă în orașe uriașe, luînd contact cu oameni de toate categoriile și vîrstele; cînd era astfel pierdut – cu individualitatea și cu toate trăsăturile de nerecunoscut – se simțea cel mai viu.

Dar aproape în fiecare zi a vieții sale, oriunde ar fi fost, Yuri vorbea cu Aaron la telefon. Aaron nu-l mustrase niciodată pentru această dependență. Într-adevăr, Aaron era întotdeauna deschis și pregătit pentru Yuri, și odată cu trecerea anilor începuse să-i facă mai multe confidențe despre sentimentele lui, despre micile lui dezamăgiri și speranțe.

Citeodată vorbeau în secret despre Seniori, dar Yuri nu a putut niciodată să discearnă din conversație dacă Aaron era unul dintre Seniori sau nu. Bineînțeles că Yuri nu trebuia să știe asta. Dar era aproape sigur că Aaron era unul dintre Seniori. Dacă nici Aaron nu era unul dintre Seniori, atunci cine altcineva ar fi putut fi, pentru că Aaron era unul dintre cei mai înțelepți și mai în vîrstă oameni din Ordinul Talamasca din toată lumea?

Cînd Aaron a rămas luni de zile în Statele Unite, investigînd cazul Vrăjitoarelor Mayfair, Yuri a fost dezamăgit. Nu-și amintea ca Aaron să fi fost plecat vreodată atît de mult din Cămin.

Cînd s-a apropiat Crăciunul, o perioadă de singurătate pentru Yuri, ca și pentru mulți alții, Yuri a deschis computerul și a accesat fișierul Vrăjitoarelor Mayfair, tipărindu-l în întregime și studiindu-l cu mare atenție, pentru a putea prinde un fir care să-l facă să înțeleagă ce l-a reținut pe Aaron atît de mult timp la New Orleans.

Lui Yuri i-a plăcut povestea Vrăjitoarelor Mayfair, dar nu i-a trezit vreun interes special față de alte dosare Talamasca. Și-a căutat ceva de făcut în legătură cu asta – poate să adune niște informații despre Donnelaith pentru Aaron? Altfel, toată povestea nu era impresionantă în sine. Dosarele Talamasca erau pline cu povești ciudate, unele mult mai ciudate ca aceasta.

Talamasca în sine deținea multe mistere. Ele nu au fost niciodată problema lui Yuri.

În săptămîna dinaintea Crăciunului, Seniorii au anunțat demisia lui David Talbot din funcția de Comandant Suprem, și înlocuirea sa cu un tip italo-german, Anton Marcus. Nimeni la Londra nu-l cunoștea pe Anton Marcus.

Yuri nu-l cunoştea pe Anton. Cel mai mare regret al lui Yuri era că nu avusese ocazia să-şi ia rămas bun de la David. Era ceva misterios în jurul dispariţiei lui David şi, aşa cum se întîmpla adesea în cadrul organizaţiei Talamasca, membrii discutau despre Seniori, iar replicile lor reflectau nedumerire, resentiment şi confuzie faţă de modul de organizare şi funcţionare a Ordinului. Oamenii voiau să ştie dacă, acum că se retrăsese, David va rămîne unul dintre Seniori, presupunînd că fusese în rîndul lor. Era grupul Seniorilor format din membri retraşi, la fel de bine ca şi din cei activi? Faptul că nimeni nu ştia avea un uşor iz de mister medieval.

Yuri mai auzise toate astea. Totul durase numai cîteva zile. Anton Marcus a sosit a doua zi după ce a fost făcut anunţul, şi i-a cucerit imediat pe toţi cu purtarea lui fermecătoare şi cunoştinţele lui aprofundate despre povestea şi pregătirea fiecărui membru, astfel încît liniştea s-a aşternut imediat peste Căminul din Londra.

Anton Marcus le-a vorbit tuturor membrilor după cină, în marea sală de mese. Bărbat masiv, cu păr moale şi argintiu, cu ochelari cu rame groase de aur, avea o înfăţişare armonioasă şi un accent britanic studiat, de tipul celui pe care Talamasca părea să-l favorizeze. Un accent pe care şi Yuri îl avea acum.

Anton Marcus le-a reamintit tuturor importanţa păstrării secretului şi a discreţiei în privinţa Seniorilor. Seniorii sînt peste tot în jurul nostru. Seniorii nu pot conduce eficient dacă sînt înfruntaţi şi interpelaţi. Seniorii îşi îndeplinesc sarcinile cel mai bine ca un organ anonim, în care trebuie să avem cu toţii încredere.

Yuri a ridicat din umeri.

Cînd s-a dus în camera lui într-o dimineaţă la orele 2.00 a.m., Yuri a găsit în imprimantă un mesaj de la Seniori. „Sîntem bucuroşi că, în ciuda rezervelor, i-ai urat bun venit lui Anton. Credem că Anton va fi un Comandant Suprem admirabil. Dacă ţi-e greu să te adaptezi, noi sîntem aici." Era de asemenea şi o misiune pentru Yuri. Trebuia să se ducă la Dubrovnik să ia nişte

colete importante, să le ducă la Amsterdam, şi apoi să se întoarcă acasă. Rutină. Distracţie.

Yuri s-ar fi dus să petreacă Crăciunul cu Aaron la New Orleans, dar Aaron îi spusese la telefon că acest lucru nu era posibil şi că investigaţia era foarte descurajantă în acel moment, cea mai descurajantă din cariera lui.

– Ce s-a întîmplat cu Vrăjitoarele Mayfair? a întrebat Yuri. I-a explicat lui Aaron că citise întregul dosar. A întrebat dacă poate să desfăşoare cîteva mici investigaţii conexe cu ancheta, dar Aaron l-a refuzat.

– Ai încredere, Yuri, a spus Aaron. Ne vedem cînd o să vrea Dumnezeu.

Nu era în spiritul lui Aaron să facă astfel de afirmaţii. A fost primul semn decisiv pentru Yuri că lucrurile merg într-adevăr prost.

În ajunul Crăciunului, devreme, Aaron l-a sunat din New Orleans pe Yuri la Londra:

– De data asta e cel mai greu. Sînt lucruri pe care vreau să le fac şi Ordinul nu-mi permite. Trebuie să rămîn la ţară, şi eu aş vrea să fiu în oraş. Ce te-am învăţat întotdeauna, Yuri? Că respectarea ordinelor este de o importanţă absolută. Acum ai vrea să repeţi acest sfat şi tu către mine?

– Dar ce-ai face dacă ai putea, Aaron?

Aaron a spus că Rowan Mayfair este pe cale să aibă necazuri mari, că Rowan are nevoie de el şi că trebuie să se ducă la ea şi să facă tot ce poate. Dar Seniorii îi interziseseră. Seniorii îi spuseseră să rămînă la Căminul Oak Haven, şi că nu avea voie să „intervină".

– Aaron, a zis Yuri, de-a lungul întregii poveşti a Vrăjitoarelor Mayfair, noi am încercat – şi am eşuat – să intervenim. Bineînţeles că nu eşti în siguranţă cînd eşti aproape de aceşti oameni mai mult decît a fost Stuart Townsend sau Arthur Langtry, ambii morţi în urma contactului cu ei. Ce poţi să faci tu?

Aaron a fost de acord, fără tragere de inimă. Fusese într-adevăr o conversaţie menită să-l reconcilieze cu starea de fapt a

lucrurilor. A adăugat că, probabil, David şi Anton aveau dreptate să nu-l lase să intervină, că Anton preluase funcţia lui David, care ştiuse întregul adevăr. Cu toate acestea era greu.

– Nu mai sînt sigur de valoarea unei vieţi de observator neutru, a spus Aaron. Nu mai sînt sigur deloc. Poate că mereu am aşteptat o ocazie, şi acum ocazia s-a ivit.

Era ciudat, erau vorbe străine din partea lui Aaron. Pe Yuri îl tulburaseră profund. Dar primise două misiuni noi de la Anton, pleca în India şi Bali să fotografieze anumite locuri şi persoane, şi era ocupat în toată acea perioadă, savurîndu-şi peregrinările, aşa cum făcea mereu.

Yuri nu a mai primit nici o veste de la Aaron pînă la jumătatea lunii ianuarie. Aaron dorea ca Yuri să se ducă la Donnelaith, în Scoţia, să afle dacă un cuplu misterios fusese văzut prin împrejurimi. Yuri a notat cu febrilitate.

– Îi cauţi pe Rowan Mayfair şi pe însoţitorul ei, un bărbat foarte înalt, subţire, cu părul negru.

Yuri a înţeles ce se întîmplase – fantoma familiei Mayfair, duhul care o bîntuise de generaţii, găsise un mod de a se întrupa în lumea materială. Yuri nu se îndoia de asta, dar în sinea lui era incitat. Părea important şi îngrozitor, şi ar fi vrut să găsească această fiinţă.

– Vrei să-i găsesc, nu-i aşa? Eşti sigur că Donnelaith este cel mai bun loc pentru a începe?

– Este singurul care-mi vine în minte ca să începem. Cei doi ar putea fi oriunde în Europa. S-ar putea chiar să se fi întors în Statele Unite.

Yuri a plecat spre Donnelaith chiar în noaptea aceea.

Era tonul acela de adîncă descurajare din vorbele lui Aaron.

Yuri şi-a tipărit pentru Seniori notificarea misiunii primite în forma obişnuită – pe computer, pentru a fi trimisă imediat prin fax la Amsterdam. Le-a spus ce anume i se ceruse să facă, că o va face, apoi a plecat.

Yuri n-a pierdut vremea la Donnelaith. Mulţi văzuseră misteriosul cuplu. Mulţi l-au descris pe însoţitor. Yuri a fost chiar în

stare să realizeze un portret. A reușit să doarmă în aceeași cameră care fusese ocupată chiar de cuplu și a adunat amprente de peste tot din ea, deși nu ar fi putut să spună ale cui erau.

E în regulă, îi spuseseră Seniorii într-un mesaj pe fax de la Londra, primit la hotelul său din Edinburgh. Prioritate absolută. Însemna că nici o cheltuială nu ar fi fost prea mare. Dacă misteriosul cuplu ar fi lăsat în urmă vreun obiect, Yuri trebuia să-l găsească. Nimeni din Donnelaith nu trebuia să afle nimic despre această investigație. Yuri era puțin jignit. Făcuse întotdeauna lucrurile astfel încît nimeni să nu afle nimic despre ele. Le-a spus-o și Seniorilor.

„Ne cerem scuze. Continuă treaba bună pe care ai început-o", spuseseră ei în următorul fax.

Cît despre Donnelaith, locul îi aprinsese imaginația lui Yuri. Pentru prima oară, Vrăjitoarele Mayfair îi păreau reale; de fapt, întreaga anchetă căpăta pentru el o strălucire pe care nici o altă anchetă din trecut nu o avusese.

Yuri a adunat cărțile și broșurile vîndute turiștilor. A fotografiat ruinele catedralei din Donnelaith și noua capelă care abia fusese descoperită, cu sarcofagul unui sfînt necunoscut. Și-a petrecut ultima după-amiază la Donnelaith explorînd ruinele pînă la asfințit și, în noaptea aceea, cu dorința vie de a face ceva, l-a sunat pe Aaron din Edinburgh și i-a mărturisit toate impresiile lui, încercînd să scoată de la el ceva mai multe amănunte despre misteriosul cuplu și despre cine erau. Oare însoțitorul putea fi duhul Lasher, venit pe lume sub înfățișare umană?

Aaron i-a spus că este nerăbdător să-i explice totul, dar nu era momentul acum. Michael Curry, soțul lui Rowan Mayfair, fusese aproape ucis în ziua de Crăciun, la New Orleans, iar Aaron dorea să stea lîngă el indiferent ce s-ar fi întîmplat.

Cînd Yuri s-a întors la Londra, a dat amprentele și fotografiile la laborator pentru a fi prelucrate și arhivate, și a întocmit întregul raport pentru Aaron, trimițîndu-l prin fax la un număr din Statele Unite. A trimis și obișnuita copie completă pentru

Seniori, prin fax, la Amsterdam. Şi-a arhivat în calculator originalul, şi s-a dus la culcare.

În dimineaţa aceea, cînd a încercat să revadă materialul original despre Vrăjitoarele Mayfair, şi-a dat seama că investigaţia luase o cu totul altă turnură.

Fişierul cu toate sursele primare – mărturii neoficiale, inventare de lucruri adunate, fotografii, ilustrate etcetera – era închis. Dosarul Vrăjitoarelor Mayfair era într-adevăr închis. Yuri nu a putut găsi nimic nici cu ajutorul unor referinţe conexe.

Cînd Yuri a dat în sfîrşit de Aaron, să-l întrebe de ce se întîmplase asta, s-a petrecut ceva ciudat. Era clar că Aaron nu ştia că dosarele fuseseră clasificate ca secrete. Dar nu a vrut să-şi arate surprinderea. Aaron era supărat şi dezorientat. Yuri şi-a dat seama că îl alarmase pe Aaron.

În acea noapte, Yuri le-a scris Seniorilor. „Cer permisiunea să merg la New Orleans şi să mă alătur lui Aaron pentru aceste investigaţii. Nu pretind să cunosc amploarea celor întîmplate şi nici măcar să înţeleg. Dar simt o nevoie presantă să fiu alături de Aaron."

Seniorii l-au refuzat.

În cîteva zile, Yuri a fost îndepărtat din investigaţie. I s-a spus că Erich Stolov va prelua cercetările, un expert priceput în „astfel de probleme", şi că Yuri ar trebui să-şi ia, pentru un timp, o scurtă vacanţă la Paris, pentru că în curînd va trebui să meargă în Rusia, unde vremea era foarte mohorîtă şi friguroasă.

„Mă trimiteţi în Siberia?" a întrebat Yuri ironic, scriind întrebarea pe computer. „Ce se întîmplă cu Vrăjitoarele Mayfair?"

Răspunsul venit de la Amsterdam era că Erich va avea grijă de toată activitatea europeană legată de Vrăjitoarele Mayfair. Şi din nou Yuri a fost sfătuit să se odihnească puţin. I s-a spus de asemenea că orice ştia despre Vrăjitoarele Mayfair era confidenţial şi că nu trebuia să discute pe această temă nici măcar cu Aaron. Era un avertisment standard, îl înştiinţaseră Seniorii, în investigaţii „de acest tip".

„Cunoşti natura organizaţiei noastre. Noi nu intervenim în desfăşurarea fenomenelor. Sîntem precauţi. Sîntem observatori. Totuşi, avem principiile noastre. Situaţia actuală, fiind una fără precedent, este periculoasă. Trebuie să o laşi pe seama unor oameni mai experimentaţi, ca Erich. Aaron este la curent cu faptul că Seniorii au închis dosarul. Nu vei mai primi veşti de la el", suna comunicatul.

Acea propoziţie tulburătoare a fost cea care a aruncat totul în aer.

Nu vei mai primi veşti de la el.

În puterea nopţii, în timp ce Căminul dormea învăluit de frigul aspru al iernii, Yuri a scris un mesaj pe computer pentru Seniori.

„Îmi dau seama că nu pot să abandonez această investigaţie fără sentimente amestecate. Sînt îngrijorat pentru Aaron Lightner. Nu m-a sunat de mai multe săptămîni. Aş dori să-l contactez. Vă rog, sfătuiţi-mă ce să fac."

În jurul orei 4.00 a.m., Yuri a fost trezit de zgomotul faxului. Venise răspunsul de la Amsterdam. „Yuri, cazul nu te mai priveşte. Aaron este pe mîini bune. Nu există experţi mai buni în materie decît Erich Stolov şi Clement Norgan, ambii ocupîndu-se acum tot timpul numai de acest caz. Investigaţia se desfăşoară foarte rapid şi, într-o bună zi, vei afla întreaga poveste. Pînă atunci, totul este secret. Nu cere să mai vorbeşti cu Aaron."

Nu cere să mai vorbeşti cu Aaron?

După primirea mesajului, Yuri nu a mai putut să doarmă. S-a dus jos în bucătărie. Bucătăria era formată din cîteva încăperi uriaşe şi cavernoase, mirosind puternic a pîine coaptă. Brutarii lucrau numai noaptea, pregătind aluatul şi împingîndu-l în cuptoare uriaşe, aşa că nimeni nu l-a băgat în seamă pe Yuri, care şi-a turnat o cafea cu frişcă şi a stat pe o bancă lîngă foc.

Yuri şi-a dat seama că nu poate respecta această instrucţiune a Seniorilor. Şi-a dat pur şi simplu seama că ţine atît de mult la

Aaron, că este într-adevăr atît de legat de el, încît nu poate concepe viața fără el.

Este teribil să-ți dai seama că depinzi atît de mult de altcineva, că starea ta de bine este legată de acel cineva – că ai nevoie de el, că îl iubești, că el este chezășia vieții tale. În sinea lui, Yuri era dezamăgit și bănuitor. Dar asta era situația.

A mers sus și a format calm numărul de telefon al lui Aaron.

– Seniorii mi-au spus să nu mai vorbesc cu tine direct.

Aaron era uluit.

– Vin la tine, a spuse Yuri.

– Asta ar putea însemna excluderea, a replicat Aaron.

– Vom vedea. Voi fi la New Orleans cît de repede pot.

Yuri și-a făcut rezervările la avion, și-a strîns bagajele și a coborît să aștepte mașina. Anton Marcus a coborît să-l vadă, îmbrăcat neglijent în halatul lui albastru, în papuci de piele, evident proaspăt trezit din somn.

– Nu poți pleca, Yuri. Această investigație devine din ce în ce mai periculoasă. Aaron nu înțelege asta.

L-a luat pe Yuri în biroul său.

– Lumea noastră are ritmurile ei, a spus Anton cu blîndețe. Sîntem ca Vaticanul, dacă vrei. Un secol sau două nu e o perioadă prea mare pentru noi. Le-am urmărit pe Vrăjitoarele Mayfair timp de multe veacuri.

– Știu.

– Acum s-a întîmplat ceva de care ne temeam, un lucru pe care nu l-am putut preveni. Reprezintă un pericol uriaș pentru noi și pentru ceilalți. Avem nevoie de tine aici, să aștepți ordinele, să faci ceea ce ți se spune.

– Nu, îmi pare rău. Mă duc la Aaron, a ripostat Yuri. S-a ridicat și a ieșit din cameră. Nu se gîndea la ce se discutase. Nu se uita înapoi. Nu-l interesa în nici un fel reacția emoțională a lui Anton.

A aruncat o privire lungă de bun-rămas spre clădirea Căminului, dar, în timp ce automobilul se îndrepta spre aeroportul Heathrow, în mintea lui se repeta o singură temă, asemenea

unei fugi. Îl revedea pe Andrew murind în camera de hotel, la Roma. Îl vedea pe Aaron stînd în fața lui la masă, spunînd: „Sînt prietenul tău". O vedea și pe mama lui murind în satul din Serbia.

Înăuntrul lui nu se dădea nici o luptă.

Se ducea la Aaron. Știa că asta era ceea ce avea de făcut.

7

Lark dormea buștean cînd avionul a aterizat la New Orleans. A fost uimit să descopere că ajunseseră deja la tunelul de debarcare, iar oamenii coborau din avion. Stewardesa era aplecată deasupra lui, cu haina lui de ploaie atîrnîndu-i grațios pe braț. S-a simțit ușor stînjenit, ca și cum ar fi pierdut un moment favorabil, apoi s-a ridicat.

Îl durea capul îngrozitor, îi era foame, și mai era și acest mister tulburător și incitant, misterul progeniturii lui Rowan Mayfair, care îl apăsa ca o mare povară. Cum putea un om rațional să explice așa ceva? Cît era ceasul? Opt dimineața la New Orleans. Asta însemna că era de-abia șase dimineața pe Coasta de Vest.

L-a zărit imediat pe bărbatul cu păr alb care îl aștepta și a știut că era Aaron Lightner înainte ca acesta să-i strîngă mîna și să-și decline identitatea. Foarte prezentabil tipul; costum gri și tot tacîmul.

– Domnule doctor Larkin. A fost o urgență în familie, astfel încît nici Ryan, nici Pierce Mayfair nu au putut veni. Dați-mi voie să vă conduc la hotel. Ryan va lua legătura cu noi de îndată ce va putea.

Același rafinament britanic pe care Lark îl admirase atît de mult și la telefon.

– Încîntat de cunoștință, domnule Lightner. Trebuie să vă spun că m-am ciocnit de unul dintre colegii dumneavoastră în San Francisco, nu atît de politicos ca dumneavoastră.

Lightner era sincer surprins. Străbăteau aglomerația împreună, Lightner rămînînd destul de grav și distant preț de cîteva clipe.

– Mă întreb cine era, a spus cu o enervare nedisimulată. Părea obosit, ca și cînd nu ar fi dormit toată noaptea.

Lark se simțea mai bine acum. Durerea de cap începuse să-l lase. Visa la o cafea cu corniuri, o rezervare pentru cină la Commander's Palace, și poate și la un pui de somn după-amiază. Apoi gîndul i-a fugit la probele de laborator și la Rowan. Îl năpădise din nou acea tulburare stînjenitoare și, împreună cu ea, sentimentul neplăcut de a fi implicat în ceva necurat, cu desăvîrșire rău.

– Hotelul nostru este doar la cîteva străzi de Commander's Palace. Putem să vă ducem acolo diseară. Poate îl convingem și pe Michael să vină cu noi. A fost o... problemă neașteptată. Ceva legat de familia lui Ryan, altminteri Ryan ar fi fost aici în persoană. Dar ce puteți să-mi spuneți despre colegul acela al meu? Ce s-a întîmplat? Aveți bagaje?

– Nu, doar valiza asta cu lucruri pentru o noapte. Asemenea majorității chirurgilor, lui Lark îi plăcea să fie treaz la această oră. Dacă ar fi fost la San Francisco, ar fi fost în operație. Se simțea mai bine cu fiecare pas pe care îl făcea.

Continuau să se îndrepte spre lumina călduță și strălucitoare a zilei, și către mulțimea de taxiuri și de limuzine aflată dincolo de ușile de sticlă. Nu era prea frig. Nu era nici pe departe frigul mușcător din San Francisco. Dar lumina era adevărata diferență. Era mai multă. Și aerul te învăluia nemișcat și plăcut.

– Colegul spunea că se numește Erich Stolov. A cerut să afle unde sînt probele de laborator, a spus Lark.

– Zău? a replicat Lightner încruntîndu-se ușor. A făcut un semn spre stînga și una dintre numeroasele limuzine, un Lincoln mare, gri metalizat, și-a făcut drum către ei, cu geamuri închise la culoare și opace. Lightner nu a așteptat să vină șoferul și a deschis singur portiera din spate.

Mulțumit, Lark s-a urcat în limuzina cu interiorul tapisat cu catifea gri și moale; s-a așezat pe fotoliul din spate, cu picioarele întinse confortabil în spațiul uriaș, prea puțin deranjat de mirosul de țigară îmbibat în capitonaj. Lightner s-a așezat lîngă el și mașina a pornit imediat, zgomotul aeroportului și lumina pură a dimineții dispărînd instantaneu și lăsînd locul unui regat al umbrelor, grație geamurilor opace.

Mașina era confortabilă și rapidă.

– Ce v-a spus Erich? a întrebat Lightner cu o seninătate jucată.

Lark nu s-a lăsat înșelat.

– Stătea chiar în fața mea, cerîndu-mi să-i spun unde sînt probele. Nepoliticos. De-a dreptul agresiv și grosolan. Nu înțeleg. Încerca să mă intimideze?

– Nu i-ați spus ceea ce voia să știe, a spus Lightner încet, ca o concluzie, și apoi a privit prin geamurile fumurii.

Erau pe șosea, îndreptîndu-se spre autostradă, și locul părea ca oricare altul – clădiri masive, cu reclame țipătoare, locuri virane, iarbă crescută în voie, moteluri.

– Ei bine, nu, nici vorbă, a spus Lark. Nu i-am spus nimic. Nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut deloc. V-am spus că Rowan Mayfair mi-a cerut să mă ocup de problemă în secret. Sînt aici pentru că m-a rugat familia și ca urmare a informațiilor pe care mi le-ați oferit. Nu sînt chiar în situația de a mai da probele și altcuiva. De fapt, nu cred că aș mai reuși să le recuperez de la oamenii care le dețin în acest moment. Rowan a fost foarte clară. Voia să fie analizate în secret într-un anumit loc.

– Institutul Keplinger, a spus Lightner blînd și politicos, cu o privire plată, ca și cînd i-ar fi citit pe frunte. Mitch Flanagan, un geniu al geneticii, omul care a lucrat cu Rowan acolo, înainte ca ea să se fi hotărît să plece din cercetare.

Lark n-a spus nimic. Mașina aluneca fără zgomot pe autostrada suspendată. Clădirile erau tot mai înghesuite și iarba mai neîngrijită.

– Dacă știți, atunci de ce m-a mai întrebat individul? s-a interesat Lark. De ce m-a abordat și a încercat să mă facă să-i

spun toate astea? Apropo, cum aţi aflat? Aş vrea să ştiu. Aş vrea de asemenea să ştiu cine sînteţi.

Lightner avea privirea pierdută, împovărată şi tristă.

– V-am spus azi-dimineaţă că a fost o urgenţă în familie, nu?

– Da, îmi pare rău să aud asta. N-aş vrea să par insensibil, dar prietenul dumneavoastră m-a scos din sărite.

– Ştiu, a spus Lightner afabil. Înţeleg. N-ar fi trebuit să se poarte aşa. O să telefonez la Căminul din Londra. Voi cere să aflu ce s-a întîmplat. Sau, mai bine zis, voi face în aşa fel încît să fiu sigur că aşa ceva nu se va mai repeta. O scurtă licărire de enervare a apărut în ochii bărbatului, apoi privirea i-a devenit, pentru o clipă, gravă şi temătoare. Zîmbea plăcut. O să am grijă de asta.

– Mulţumesc, a spus Lark. Cum aţi aflat de Mitch Flanagan şi de Institutul Keplinger?

– Puteţi să o consideraţi o intuiţie, a spus Lightner. Era evident profund tulburat de toată povestea, chiar dacă-şi luase un aer de seninătate, iar vocea nu trăda altceva decît oboseală şi iritare.

– Ce urgenţă? Ce s-a întîmplat?

– Nu cunosc încă toate detaliile. Numai că Pierce şi Ryan Mayfair a trebuit să se ducă în dimineaţa asta la Destin, Florida. M-au rugat pe mine să te întîmpin. Se pare că s-a întîmplat ceva cu Gifford, soţia lui Ryan. Nici asta nu ştiu sigur.

– Şi Erich Stolov ăsta, lucraţi cu el?

– Nu direct. A fost aici acum două luni. Face parte din noua generaţie Talamasca. Vechea poveste. O să aflu de ce s-a purtat aşa. La Cămin nu se ştie că probele sînt la Institutul Keplinger. Dacă membrii mai tineri ai Ordinului ar arăta acelaşi zel în studierea dosarelor ca la munca de teren, ar fi putut să descopere.

– Ce dosare, ce vreţi să spuneţi?

– Ei, este o poveste lungă. Şi una nu chiar uşor de povestit. Vă înţeleg reţinerea de a spune cuiva unde sînt probele. În locul dumneavoastră, n-aş spune nimănui.

– Se ştie ceva despre locul unde se află Rowan?

– Nimic. Doar că informațiile vechi au fost confirmate. Ea și însoțitorul ei au fost în Scoția, la Donnelaith.

– Ce înseamnă toate astea? Unde anume în Scoția este Donnelaith? Am fost peste tot la vînătoare și la pescuit și nu am auzit niciodată de Donnelaith.

– Este un sat în paragină. Acum locul geme de arheologi. Este un han acolo, în special pentru turiști și pentru universitari. Rowan a fost văzută acolo, acum patru săptămîni.

– Păi, asta e veche. Nu folosește la nimic. Ceva nou, voiam să spun.

– Nimic nou.

– Și însoțitorul ei cum arăta? a întrebat Lark.

Fața lui Lightner s-a întunecat ușor. Era îngrijorare sau amărăciune? Lark era deconcertat.

– O, dar știți mai multe despre el decît știu eu acum, nu? a replicat Lightner. Rowan v-a trimis radiografii, electroencefalograme și tot soiul de chestii din astea. Nu v-a trimis și o fotografie?

– Nu, nu mi-a trimis, a spus Lark. Cine sînteți voi, de fapt?

– Ca să fiu cinstit, nu cunosc răspunsul la întrebarea asta, domnule doctor Larkin. Cred că nu l-am știut niciodată. Acum sînt doar puțin mai sincer cu mine însumi în legătură cu asta. Se întîmplă tot felul de lucruri. New Orleans își exercită vraja asupra oamenilor. La fel și cei din familia Mayfair. Încercam să găsesc răspunsuri; puteți să spuneți că încercam să vă citesc gîndurile.

Lark a rîs. Lightner vorbise pe un ton agreabil și filozofic. Deodată bărbatul îi devenise simpatic. În lumina difuză din mașină, observa cîte ceva la el. Că Lightner suferea de un ușor emfizem, că probabil nu fumase niciodată, că nu fusese niciodată un băutor și că era pe cît se poate de sănătos la o vîrstă la care încep necazurile, adică la cei aproape 80 de ani ai săi.

Lightner a zîmbit și a privit pe fereastră. Șoferul era o umbră abia bănuită în spatele geamului întunecat.

Lark și-a dat seama că mașina avea toate dotările care fac confortul și plăcerea vieții – un televizor mic, băuturi răcoritoare reci, aflate la îndemînă, în buzunarele portierelor.

Dar cafea? Cînd o să bea și cafea?

– Este în cafetieră, a spus Lightner.

– Mi-ați citit gîndurile, a replicat Lark chicotind.

– Era și timpul, nu? a spus Lightner, și pentru prima dată i se ivi un mic zîmbet pe buze. Îl urmărea pe Lark cum deschide cafetiera, cum descoperă paharele de plastic în buzunarele laterale și cum își toarnă cafea fierbinte.

– Vreți puțină, domnule Lightner?

– Nu, mulțumesc. Vreți să-mi spuneți ce a descoperit prietenul dumneavoastră, Mitch Flanagan?

– Nu în mod special. Nu vreau să spun nimănui altcuiva decît lui Rowan. L-am sunat pe Ryan Mayfair pentru bani, așa cum am primit instrucțiuni de la Rowan. Dar nu mi-a spus nimic despre o altă persoană căreia aș putea să-i arăt rezultatele. Mi-a spus că o să mă contacteze cînd va putea. Și Ryan Mayfair spune că Rowan ar putea fi rănită sau chiar moartă.

– Este adevărat, a spus Lightner. Sînteți amabil că ați venit.

– Pe naiba amabil, sînt îngrijorat pentru Rowan. Nu am fost prea fericit cînd Rowan a părăsit universitatea și s-a căsătorit. Nu am fost prea fericit că a părăsit medicina. De fapt, am fost atît de uluit, de parcă cineva mi-ar fi spus că lumea se sfîrșește astăzi la ora trei. Nu am crezut pînă cînd Rowan nu mi-a repetat-o de nenumărate ori.

– Îmi amintesc. Vă telefona des toamna trecută. Era foarte îngrijorată să nu vă stîrnească dezaprobarea. Dorea să vă ceară sfatul cu privire la crearea Centrului Medical Mayfair. Era sigură că, atunci cînd veți fi înțeles că vorbea serios, veți fi înțeles și de ce nu a mai practicat medicina, precum și faptul că era o miză mare în joc. Tonul lui era la fel de blînd.

– Deci îi sînteți prieten, nu? Vreau să spun, dumneavoastră, personal, nu neapărat această organizație Talamasca.

– Credeam că-i sînt prieten. S-ar putea să-i fi înșelat așteptările. Nu știu. Poate ea le-a înșelat pe ale mele. Era un strop de amărăciune în această remarcă, poate chiar supărare. Apoi bărbatul a zîmbit din nou plăcut.

– Trebuie să vă mărturisesc ceva, domnule Lightner, a spus Lark. Am crezut că acest centru medical este un vis neînsemnat. Rowan m-a prins nepregătit. Dar, între timp, am făcut niște investigații pe cont propriu. Era evident că această familie are resursele necesare să creeze centrul. Pur și simplu nu știam. Ar fi trebuit să știu, să bănuiesc. Toată lumea vorbea despre asta. Rowan este cel mai inteligent și mai bun chirurg pe care l-am avut în echipă.

– Sînt sigur că așa este. V-a spus ceva despre probe cînd a vorbit cu dumneavoastră? Spuneați că a telefonat de la Geneva pe 12 februarie.

– Vă reamintesc că vreau să vorbesc cu Ryan, ruda cea mai apropiată. Să vorbesc și cu soțul, să vedem ce este de făcut.

– Probabil că probele i-au uimit pe toți cei de la Institutul Keplinger, a spus Lightner. Aș vrea să-mi descrieți în detaliu tot ceea ce v-a trimis Rowan. Să vă explic de ce mă interesează. Era sănătoasă cînd a vorbit cu dumneavoastră? V-a trimis material medical care provenea de la ea?

– Da, mi-a trimis probe din propriul ei sînge și țesuturi, dar nu este nici o dovadă că era bolnavă.

– Doar diferită.

– Da, diferită, aș îndrăzni să spun. Aveți dreptate în privința asta.

Lightner a aprobat printr-un semn din cap. A privit din nou pe geamul mașinii spre ceea ce părea să fie un cimitir întins, plin de mici cavouri de marmură, cu acoperișuri tuguiate. Mașina a accelerat în traficul rarefiat. Totul părea atît de spațios. Atît de liniștit. Lucrurile aveau un aspect sărăcăcios, de mîntuială chiar. Lui Lark îi plăceau spațiile largi și sentimentul de a nu fi stînjenit de înghesuiala din traficul obișnuit de acasă.

– Domnule Lightner, poziția mea în această situație este realmente delicată, chiar dacă-i sînteți prieten sau nu.

Ieșeau de pe autostrada suspendată, și limuzina aluneca pe lîngă clopotnița unei vechi biserici de cărămidă, care părea periculos de aproape de drum. Lark s-a simțit ușurat cînd au ajuns

pe strada sărăcăcioasă. I-a plăcut din nou senzația de spațiu pe care o dădeau lucrurile aici, deși totul părea puțin părăginit. Lucrurile se mișcau încet aici. Un oraș din Sud.

– Știu toate astea, domnule doctor Larkin. Înțeleg. Știu totul despre confidențialitate și despre etică medicală, despre bună-purtare și despre decență. Oamenii de aici le cunosc foarte bine. Este chiar plăcut să te afli aici. Nu trebuie să discutăm despre Rowan acum, dacă nu doriți. Haideți să luăm micul dejun la hotel, ce spuneți? Poate vreți să dormiți puțin. Ne putem întîlni în casa de pe First Street. E doar la cîteva străzi depărtare. Familia a aranjat totul pentru dumneavoastră.

– Știți, este cu adevărat foarte, foarte serios, a spus brusc Lark.

Mașina se oprise. Se aflau în fața unui mic hotel, cu parasolare albastre, elegante. Un portar stătea gata să deschidă ușa limuzinei.

– Sigur că este, a spus Aaron Lightner. Dar totodată este și foarte simplu. Rowan a născut acest copil ciudat. Într-adevăr, după cum știm amîndoi, nu este un copil. Este însoțitorul ei, bărbatul văzut cu ea în Scoția. Ceea ce vrem să știm acum este dacă el se poate reproduce. Poate el procrea cu mama lui sau cu alte ființe umane? Reproducerea este singura preocupare adevărată a naturii, nu? Dacă era pur și simplu numai o mutație, ceva creat de forțe exterioare – radiații, să spunem, sau un soi de capacități telechinetice – ei bine, nu am fi fost cu toții atît de îngrijorați, nu-i așa? L-am fi prins pur și simplu, ne-am fi asigurat dacă Rowan rămîne cu el sau nu din proprie voință, și apoi... l-am fi împușcat. Poate.

– Știți totul despre asta, nu?

– Nu, nu chiar totul. Asta mă îngrijorează. Dar știu că, dacă Rowan v-a trimis acele probe, a fost din cauză că se temea că făptura s-ar putea reproduce. Să mergem înăuntru, da? Aș dori să telefonez familiei, să le anunț incidentul din Destin. Aș mai vrea să vorbesc cu cineva din organizație despre Stolov. Știți, și eu locuiesc aici. Puteți să-i spuneți cartierul meu general din New Orleans. Îmi place mult locul ăsta.

– Bine, să mergem.

Înainte de a ajunge la recepție, Lark regreta deja că și-a adus doar o mică valiză, cu un singur rînd de haine. Nu urma să plece de aici prea curînd. Simțea asta. În sinea lui se dădea o luptă între sentimentul confuz a ceva rău și amenințător și un impuls emoțional foarte intens. Îi plăceau acest hol mic, sunetul vocilor amabile cu accent sudic care îl învăluia, liftierul de culoare, înalt și elegant.

Da, trebuia să facă niște cumpărături. Dar asta îi plăcea. Lightner avea cheia în mînă. Apartamentul era pregătit pentru Lark. Și Lark era pregătit pentru micul-dejun.

„Cu siguranță, ei chiar îi era frică. Parcă spusese ceva asemănător, dacă făptura asta se reproduce...", gîndea Lark în timp ce urcau cu liftul.

Bineînțeles, atunci nu știuse despre ce naiba vorbea ea. Dar ea știuse. Din partea oricui altcuiva, ai fi putut crede că e o glumă proastă sau altceva. Dar nu din partea lui Rowan Mayfair.

Ei bine, acum era prea înfometat ca să se mai gîndească la asta.

8

Nu obișnuia să vorbească în receptor cînd răspundea la telefon. Ridica receptorul și-l ducea la ureche; dacă auzea pe cineva cunoscut, se putea să-i răspundă.

Ryan știa asta, de aceea a spus imediat:

– Bunico Evelyn, s-a întîmplat ceva îngrozitor!

– Ce s-a întîmplat, băiete? a întrebat, surprinsă de căldura neobișnuită din vocea ei. I se părea că vocea îi sună plăpînd și slab, nu era vocea ei dintotdeauna.

– Au găsit-o pe Gifford pe plaja din Destin. Spuneau... Vocea lui Ryan s-a întrerupt și n-a mai putut să continue. Atunci fiul său, Pierce, a venit la telefon și a spus că el și tatăl său vor veni împreună cu mașina. Ryan a revenit la telefon și i-a spus că trebuie să stea cu Alicia, întrucît Alicia va înnebuni cînd va „auzi".

– Înțeleg, a spus bunica Evelyn. Chiar înțelegea. Gifford nu era doar rănită, era moartă. O s-o găsesc pe Mona, a mai adăugat ea încetișor. Nici nu știa dacă ei o auziseră.

Ryan a spus ceva vag, confuz și precipitat, cum că o vor suna mai tîrziu, că Lauren anunța „familia". Apoi conversația a luat sfîrșit, iar bunica Evelyn a pus receptorul în furcă și s-a dus la dulap să-și ia bastonul.

Bunica Evelyn nu o plăcea prea mult pe Lauren Mayfair. O considera o avocată arțăgoasă și arogantă, o femeie de afaceri aseptică și înghețată, de soiul cel mai rău, care preferase întotdeauna documentele legale oamenilor. Era însă foarte potrivită

să-i anunțe pe toți, cu excepția Monei. Mona nu era aici, și trebuia să i se spună și ei.

Mona era la casa de pe First Street. Bunica Evelyn știa. Probabil că Mona căuta patefonul și minunatele perle.

Bunica Evelyn știuse de aseară că Mona fusese plecată toată noaptea. Dar nu se îngrijora niciodată cu adevărat pentru Mona. Mona făcea tot ceea ce și-ar fi putut dori cineva. Făcea ce și-ar fi dorit bunica ei, Laura Lee, mama ei, CeeCee, chiar și bunica Evelyn și Gifford...

Gifford moartă! Nu, era cu neputință. „De ce nu am simțit când s-a întîmplat? De ce nu i-am auzit vocea?"

Dar să ne întoarcem la lucruri mai practice. Bunica Evelyn stătea în hol, gîndindu-se dacă trebuie să meargă ea însăși în căutarea Monei, pe străzile denivelate, cu trotuarele pavate cu cărămizi, pe care ar putea cădea, dar nu căzuse niciodată, și apoi s-a gîndit că, folosindu-se de ochii ei noi, ar putea s-o facă. Da, și cine știe? Ar fi putut fi ultima dată cînd vedea cu adevărat.

Cu un an în urmă, nu vedea să meargă în oraș. Dar tînărul doctor Rhodes i-a operat cataracta de la ochi, și acum vedea atît de bine că îi uluia pe oameni. Asta, cînd le spunea ce vede, ceea ce nu făcea prea des.

Bunica Evelyn știa foarte bine că vorbele nu au importanță. Bunica Evelyn nu vorbea de ani buni. Ceilalți trecuseră ușor peste asta. Făceau ce voiau. Oricum n-ar fi lăsat-o pe bunica Evelyn să-i spună Monei povești, iar bunica Evelyn se adîncise în amintirile ei îndepărtate și nu mai avea întotdeauna nevoie să le analizeze sau să le explice și altora.

Pe deasupra, la ce folosise că le spusese Aliciei și lui Gifford poveștile ei? Ce deveniseră viețile lor? Și viața lui Gifford se sfîrșise!

Părea din nou de necrezut că Gifford ar putea fi moartă. Moartă de tot. „Da, Alicia va înnebuni, apoi și Mona și chiar și eu cînd voi fi pe deplin conștientă de acest lucru", cugeta ea.

Bunica Evelyn s-a dus în camera Aliciei. Alicia dormea, încolăcită ca un copil. În timpul nopții, se sculase și dăduse pe gît

o jumătate de sticlă de whisky, ca şi cînd ar fi fost doctorie. Cînd bei aşa, poţi să mori. „Alicia ar fi trebuit să moară. Aşa a fost să fie. Unde dai şi unde crapă", reflecta bunica Evelyn.

I-a învelit umerii Aliciei folosindu-se de cuvertura împletită şi a ieşit.

A coborît scara încet, foarte încet, pipăind fiecare treaptă cu capătul bastonului, cu care împingea bîjbîind, ca să fie sigură că pe covorul de pe scară nu era nimic de care să se împiedice şi să cadă. La aniversarea de 80 de ani căzuse. A fost perioada cea mai neagră a bătrîneţii, în care a zăcut în pat în timp ce şoldul i se suda. Dar i-a mers la inimă cînd doctorul Rhodes i-a spus „Veţi trăi o sută de ani".

Doctorul Rhodes s-a împotrivit celorlalţi care spuneau că e prea bătrînă pentru operaţia de cataractă.

– Orbeşte, nu înţelegeţi? Pot să o fac să vadă din nou. Este perfect lucidă.

Lucidă – îi plăcuse cuvîntul, şi i-a spus-o.

– De ce nu vorbeşti mai mult cu ei? Ştii că ei te cred o bătrînă slabă la minte, îi spusese în spital.

Rîsese de nu mai putuse.

– Ceea ce şi sînt, şi cei cu care îmi plăcea să vorbesc s-au dus cu toţii. Acum nu a mai rămas decît Mona. Şi, în cea mai mare parte a timpului, Mona este cea care îmi vorbeşte.

Ce s-a mai amuzat el de asta.

Bunica Evelyn crescuse vorbind cît mai puţin posibil. Adevărul era că bunica Evelyn nu ar fi *vorbit* niciodată *mult* cu cineva dacă nu ar fi fost Julien.

Şi singurul lucru pe care ar fi vrut să-l facă ar fi fost să-i povestească Monei într-o zi despre Julien. Poate că astăzi o să fie ziua aceea. Ideea îi licărea insistent în minte. Să-i spună Monei. Patefonul şi perlele sînt în casa aceea. Acum Mona le poate avea.

S-a oprit în faţa oglinzii raftului cu pălării, aflat într-un intrînd al holului. Era mulţumită şi pregătită să iasă. Dormise toată noaptea în rochia ei călduroasă de gabardină, numai bună pe vremea asta blîndă de primăvară. Nu era şifonată deloc. Era atît

de uşor să doarmă şezînd cu spatele drept, cu mîinile încrucişate pe genunchi. Punea o batistă pe spătarul tapiţat al scaunului, în dreptul obrazului, în caz că i-ar fi curs ceva din gură cînd întorcea capul în somn. Dar rareori rămînea vreo pată pe ţesătură. Putea folosi aceeaşi batistă de nenumărate ori.

Nu avea pălărie. Dar trecuseră ani de cînd nu mai ieşise – cu excepţia nunţii lui Rowan Mayfair – şi nu ştia ce făcuse Alicia cu pălăriile ei. În mod sigur avusese una pentru nuntă, şi dacă ar fi încercat, şi-ar fi reamintit cum arăta, probabil gri cu un mic voal demodat. Probabil avea flori roz. Dar poate visase. Nici măcar nunta nu i se păruse reală.

În mod sigur nu ar fi putut urca din nou scările să caute o pălărie, şi nu era nici una în cămăruţa ei de aici de jos. Şi apoi părul ei era aranjat. Era strîns într-un coc rotund şi înalt, aşa cum îl purta de ani de zile, şi-l simţea la spate bine prins cu agrafe. Părul alb îi încadra frumos chipul. Nu regretase niciodată că albise. Nu avea nevoie de pălărie. Cît despre mănuşi, nu avea nici unele acum, şi nimeni nu i-ar fi cumpărat.

La nunta lui Rowan Mayfair, scîrboasa aia de Lauren chiar îi spusese: „Nimeni nu mai poartă mănuşi", ca şi cînd nici nu ar fi contat. Poate că Lauren avea dreptate.

Pe bunica Evelyn n-o deranja atît de tare lipsa mănuşilor. Avea broşele şi agrafele ei. Ciorapii ei erau perfect întinşi. Pantofii erau legaţi la şireturi. Mona le legase ieri foarte strîns. Era gata de plecare. Nu s-a uitat în oglindă; nu se mai uita deloc, pentru că nu era faţa ei, era faţa bătrînă şi zbîrcită a altcuiva, cu riduri verticale adînci, foarte solemnă şi rece, cu pleoapele căzute, cu pielea prea largă pe oasele de sub ea, cu sprîncenele şi cu bărbia care-şi pierduseră forma.

Prefera să se gîndească la plimbarea pe care urma să o facă. Numai gîndul la ea o făcea fericită, şi la faptul că nepoata ei, Gifford, murise şi nu se mai putea isteriza dacă bunica Evelyn ar fi căzut, ar fi fost trîntită sau s-ar fi pierdut. Se simţea deodată minunat, eliberată de dragostea lui Gifford – ca şi cum o poartă i

s-ar fi deschis larg către lume. Şi Mona va simţi în cele din urmă acelaşi lucru, aceeaşi uşurare şi aceeaşi relaxare. Dar nu imediat.

A străbătut holul lung şi înalt, şi a deschis uşa din faţă. Trecuse un an de cînd nu mai coborîse treptele de la intrare, cu excepţia nunţii, şi cineva o susţinuse atunci. Nu era nici o balustradă de care să se ţină. Balustradele putrezirră cu ani în urmă, iar Alicia şi Patrick nu făcuseră nimic altceva decît să le smulgă şi să le arunce sub casă.

– Străbunicul meu a construit această casă. El însuşi a comandat acele balustrade, le-a ales din catalog, şi uite ce-aţi făcut, spusese ea atunci. Să-i ia dracu' pe toţi.

Dacă se gîndea mai bine, să-l ia dracu' şi pe el. Cum îl mai ura, umbra uriaşă care-i întunecase copilăria, nebunul de Tobias, şuierînd la ea cînd îi apuca mîna şi i-o strîngea.

– Vrăjitoareo, semn de vrăjitoare, priveşte, spunea el, ciupind-o de al şaselea degeţel.

Ea nu-i răspundea niciodată, îl respingea numai, în tăcere. Nu i-a vorbit niciodată cît a trăit.

Dar o casă căzută în ruină era mai importantă decît faptul că ai urît persoana care a construit-o. Ei bine, construcţia acestei case a fost poate singurul lucru bun pe care Tobias Mayfair l-a făcut vreodată. Fontevrault, plantaţia lor altădată minunată, a fost înghiţită de mlaştini, sau aşa i se spunea de fiecare dată cînd cerea să fie dusă să o vadă. „Casa aia veche. Mlaştina a inundat-o!" Dar poate că atunci minţiseră. Ce-ar fi să se ducă pe jos la Fontevrault, şi să găsească casa în picioare? Era cu siguranţă un vis. Dar Amelia Street se arăta teribil de frumoasă pe colţul ei spre bulevard. Şi ceva trebuia făcut, făcut, făcut...

Cu sau fără balustradă, ea se putea descurca perfect cu bastonul, mai ales acum că vedea atît de bine. A coborît încet treptele şi s-a îndreptat pe alee direct spre poarta de fier, pe care a deschis-o. Ca să vezi, se îndepărta de casă pentru prima oară în toţi anii ăştia.

Privind cu coada ochiului circulația rarefiată din depărtare, a traversat îndată bulevardul. Trebuise să aștepte o clipă pe chei, dar ocazia i se ivise curînd.

Îi plăcuse întotdeauna cheiul, cum îl numeau. Știa că Patrick era în restaurantul de pe colț, bînd și luîndu-și micul-dejun, ca întotdeauna.

A traversat Amelia Street și străduța Antonine, care dădea în bulevard, la cîțiva metri de Amelia Street. Rămăsese pe colț, privind prin ferestrele restaurantului. L-a văzut pe Patrick – uscățiv și palid – la masa din fund, ca întodeauna, cu berea, cu ouăle și cu ziarul. El nici măcar n-o zărise. Stătea acolo bînd bere și citind ziarul, jumătate de zi, apoi se ducea în centru, *pentru puțin timp probabil*, și mai bea ceva într-un bar care-i plăcea, din Cartierul Francez. După-amiaza tîrziu, Alicia se trezea uneori și telefona la bar după Patrick, țipînd să vină acasă.

Așadar el era acolo și nu o vedea. Cum ar fi putut? S-ar fi așteptat vreodată ca bunica Evelyn să plece de acasă de bunăvoie?

Era perfect, exact ce își dorea. Și-a continuat plimbarea prin cartier, spre centru, nevăzută și de neoprit.

Ce senini păreau stejarii cu coaja lor neagră, și iarba călcată din parcuri. A văzut harababura și gunoiul de după Lăsata Secului, încă îngrămădit în șanțuri și în coșurile de gunoi care nu erau niciodată suficient de încăpătoare.

Și-a continuat drumul, spre Louisiana Avenue, printre toaletele portabile, ponosite și murdare, scoase pentru Lăsata Secului; simțea mirosul oribil al acelei murdării. Gunoi cît vedeai cu ochii, iar de crengile copacilor, strălucind în bătaia soarelui, atîrnau coliere din mărgele de plastic tradiționale de Lăsata Secului, din acelea care se aruncă. „Nimic nu e mai trist pe lume ca St. Charles Avenue după Lăsata Secului", gîndea ea.

A așteptat să se schimbe lumina semaforului. O femeie în vîrstă, de culoare, îmbrăcată foarte decent, aștepta și ea.

– Bună dimineața, Patricia, i-a spus femeii, care a tresărit sub pălăria-i neagră de paie.

– A, Miss Evelyn. Ce faceți tocmai aici, așa departe?

– Mă duc spre Cartierul Grădinilor. Mă descurc, Patricia, am bastonul cu mine. Aș vrea să fi avut mănușile și pălăria, dar nu le am.

– Păcat, Miss Evelyn, a spus femeia foarte cuviincios, cu voce blîndă și plăcută. Era o scumpă Patricia, venea mereu pe acolo cu nepotul ei, care nu putea să treacă drept alb.

Se întîmplase ceva din cale-afară de tulburător.

– Mă descurc. Nepoata mea este acolo, în Cartierul Grădinilor. Trebuie să-i dau patefonul. Apoi și-a dat seama că Patricia nu știe nimic despre aceste obiecte. Patricia se oprise de multe ori la poartă să stea de vorbă, dar nu știa întreaga poveste. Cum ar fi putut? Bunica Evelyn își închipuise pentru o clipă că vorbea cu cineva care o știa.

Patricia continua să vorbească, dar bunica Evelyn n-o mai asculta. Semaforul era pe verde. Trebuia să traverseze.

A pornit cît de repede putea, luînd-o pe lîngă refugiul de beton din mijlocul străzii, pentru că îi era greu să urce și să coboare.

Era prea greoaie, desigur, pentru traversarea străzii pe verde, dar așa fusese și cu douăzeci de ani în urmă, cînd încă făcea tot timpul plimbarea asta și trecea pe la casa de pe First Street, să o vadă pe biata Deirdre.

Toți tinerii acelei generații pierdute fuseseră sacrificați, chipurile, din cauza răutății și prostiei Carlottei Mayfair. Carlotta Mayfair o drogase și o omorîse pe nepoata ei, Deirdre. Dar de ce să se gîndească la asta acum?

Se părea că bunica Evelyn era torturată de mii de gînduri încurcate.

Nu era tot vina Carlottei că iubitul fiu al lui Julien, Cortland, murise în urma unei căzături pe trepte? Îl aduseseră la spitalul Touro, la doar două străzi depărtare, și bunica Evelyn stătuse pe verandă, de unde putea vedea, chiar din scaunul ei, partea de sus a zidurilor de cărămidă ale spitalului. Și ce șoc fusese să afle de Cortland, care murise acolo, la doar două străzi depărtare, vorbind cu străinii în camera de gardă.

Şi cînd te gîndeşti că el, Cortland, fusese tatăl bunicii Evelyn. Ei bine, asta nu contase niciodată cu adevărat. Julien contase, da, şi Stella, dar taţii şi mamele nu.

Barbara Ann murise născînd-o pe bunica Evelyn. De fapt, nu fusese o mamă, ci doar o camee, o siluetă, un portret în ulei. „Vezi? Asta este mama ta." Un cufăr plin cu haine vechi, nişte mătănii şi nişte broderii neterminate care trebuie să fi fost pentru vreun săculeţ.

Cum îi mai rătăceau gîndurile bunicii Evelyn! Dar numărase crimele, nu? Crimele comise de către Carlotta Mayfair, care, slavă Domnului, era moartă şi-ngropată.

Uciderea Stellei fusese fapta cea mai urîtă dintre toate. Carlotta o comisese, fără îndoială. În mod sigur, Carlotta trebuie s-o fi avut pe conştiinţă. Şi, în zilele frumoase ale lui 1914, Evelyn şi Julien ştiuseră că acele lucruri îngrozitoare se vor întîmpla, dar nici unul dintre ei nu putea face nimic.

Pentru o clipă, bunica Evelyn a văzut din nou cu ochii minţii cuvintele poeziei, în acelaşi fel în care le văzuse în ziua aceea de demult, cînd i le recitase lui Julien în dormitorul său de la mansardă. „Văd, dar nu ştiu ce înseamnă."

> De durere şi de suferinţă se vor poticni
> Sînge şi teamă vor găsi.
> Vai de-acest Rai Însorit
> O vale-a plîngerii a devenit.

O, ce zi fusese! Îşi amintea atît de multe, deşi prezentul îi era şi el proaspăt în minte şi plăcut. Iar vîntul uşor îi făcea atît de bine.

Bunica Evelyn mergea înainte, fără să se oprească.

Uite şi terenul liber de la Toledano! Vor mai construi oare altceva acolo? Şi uite blocurile de locuinţe, atît de terne, atît de urîte, acolo unde altădată se înălţau reşedinţele minunate, case mai grandioase decît a ei. O, toţi acei oameni dispăruţi de pe vremea cînd le ducea pe Gifford şi pe Alicia în oraş, sau în

direcția opusă, spre parc, mergînd între ele. Dar bulevardul își păstrase frumusețea. Tramvaiul a apărut zdrăngănind în fața ei, chiar în timp ce vorbea, apoi s-a năpustit în curbă – bulevardul era o curbă fără sfîrșit, așa cum fusese dintotdeauna, de cînd bunica Evelyn mergea cu el spre First Street. Bineînțeles că acum nu se putea urca în tramvai, nici nu putea fi vorba de așa ceva.

Nu-și mai amintea de cînd nu mai mersese cu tramvaiul, doar că trecuseră zeci de ani. Era gata să cadă într-o seară cînd venea acasă, scăpase sacoșele de la Marks Isaacs și Maison Blanche, și vatmanul însuși trebuise să vină s-o ajute. Fusese foarte stînjenitor și supărător pentru ea. Tăcută ca de obicei, își înclinase capul în direcția vatmanului, în semn de mulțumire, și îi atinsese mîna.

Tramvaiul dispăruse în viteză, lăsînd în urmă o pală de vînt, și se trezise singură, pe jos; șirul de mașini care venea spre ea părea nesfîrșit și imposibil de oprit; iar casa cea mare de pe partea cealaltă a străzii părea dintr-o altă lume.

„Și ai fi crezut, dacă cineva ți-ar fi spus atunci, că vei mai trăi încă 20 de ani, să o vezi pe Deirdre moartă și îngropată și pe biata Gifford țeapănă?"

Fusese sigură că va muri în anul în care murise Stella. La fel a fost și cînd a murit Laura Lee, singura ei fiică. Credea că, dacă încetează să mai vorbească, moartea ar putea veni să o ia.

Dar nu fusese așa. Alicia și Gifford avuseseră nevoie de ea. Apoi Alicia se măritase. Și Mona avea nevoie de ea. Nașterea Monei o făcuse să vorbească din nou pe bunica Evelyn.

O, nu voia să vadă lucrurile din perspectiva asta. Nu într-o dimineața frumoasă ca asta. Încerca să le vorbească oamenilor. Doar că era un lucru atît de neobișnuit pentru ea.

Îi auzea pe ceilalți vorbindu-i, sau mai exact le vedea buzele mișcîndu-se, și știa că voiau să îi capteze atenția. Dar ea putea rămîne în visele ei, plimbîndu-se pe străzile Romei cu brațul petrecut peste mijlocul Stellei sau stînd întinse pe pat, în penumbră, în camăruța lor de hotel, două femei sărutîndu-se atît de plăcut, la nesfîrșit, cu pieptul ei apăsat ușor de al Stellei.

Ah, fusese perioada cea mai minunată. Slavă Domnului că nu știuse ce insipid va fi totul... după. A cunoscut lumea doar o dată, cu Stella, și când Stella a murit, a pierit și lumea.

Care fusese cea mai mare dragoste a ei din tinerețe? Julien în camera încuiată sau Stella marilor aventuri? Nu se putea hotărî.

Un sigur lucru era adevărat. „Julien era cel care o bîntuia", pe Julien îl vedea în visele ei cu ochii deschiși, vocea lui Julien o auzea. A fost o vreme când era sigură că Julien va veni direct pe scara din față, așa cum venise când ea avea 13 ani, dîndu-l la o parte pe străbunicul ei.

– Dă-i drumul fetei afară, nebun nenorocit!

Iar ea, la mansardă, tremurase de frică. Julien venit să mă ia. Ar fi logic, nu? Julien dîndu-i tîrcoale.

– Învîrtește manivela patefonului, Evelyn. Spune-mi numele.

Stella a dispărut brusc și definitiv odată cu moartea ei tragică, lăsînd în inima Evelynei o durere dulce și chinuitoare, ca și când s-ar fi înălțat cu adevărat la ceruri dîndu-și ultima suflare. Negreșit, Stella ajunsese în rai. Cum ar fi putut cineva care făcuse fericiți atît de mulți oameni să ajungă în iad? Biata Stella. Nu fusese niciodată cu adevărat vrăjitoare, ci doar o novice. Poate că sufletele bune ca acela al Stellei nu vor să te bîntuie; poate că găsesc mai repede lumina și alte lucruri mult mai bune de făcut. Stella era prezentă în amintiri, dar niciodată o fantomă.

În camera de hotel din Roma, Stella își pusese mîna între picioarele Evelynei, și spusese:

– Nu-ți fie frică! Lasă-mă să te ating, lasă-mă să te văd! Îi desfăcuse picioarele. Să nu-ți fie rușine. Să nu-ți fie frică, cu o femeie nu trebuie să-ți fie niciodată frică. Ar trebui să știi. Și apoi, *oncle* Julien n-a fost bun cu tine?

– Dacă am putea doar să tragem storurile, insistase Evelyn. E din cauza luminii, a zgomotului din piață, nu știu. De fapt, trupul ei era atît și o dorea pe Stella. Tocmai o străbătuse gîndul că o putea atinge peste tot pe Stella cu mîinile ei, că putea să-i sugă sînii, și s-o simtă pe Stella cu toată greutatea peste ea. Cît o mai iubea pe Stella. S-ar fi putut contopi cu ea.

Şi, într-un fel, viaţa bunicii Evelyn luase cu adevărat sfîrşit în sufletul ei, în acea noapte din 1929 cînd Stella fusese împuşcată.

O văzuse pe Stella căzînd pe podeaua livingului şi pe bărbatul acela din organizaţia Talamasca, acel Arthur Langtry, fugind să ia puşca din mîna lui Lionel Mayfair. Tipul de la Talamasca murise pe mare, la puţin timp după aceea. „Biet nebun", cugeta ea. Şi cînd te gîndeşti că Stella sperase să evadeze, să fugă cu el în Europa şi să-l lase pe Lasher cu copilul ei. O, Stella, cum ai putut să crezi că poţi face aşa ceva, ceva atît de prostesc şi de teribil? Bunica Evelyn încercase să o prevină pe Stella în legătură cu acei bărbaţi din Europa care ţineau dosarele şi hărţile lor secrete; încercase să-i explice Stellei că nu trebuie să vorbească cu ei. Carlotta ştiuse, Evelyn trebuia să recunoască asta, deşi din cu totul alte motive.

Acum apăruse din nou unul dintre acei bărbaţi şi nimeni nu bănuia nimic. Numele lui era Aaron Lightner; toţi vorbeau despre el ca şi cum ar fi fost un sfînt, pentru că avea toate datele despre clan de la Donnelaith încoace. Ce ştiau unii dintre ei despre Donnelaith? Julien făcuse aluzie, cu voce şoptită, la lucruri îngrozitoare, cînd stăteau în pat împreună, cu muzica patefonului răsunînd în fundal. Julien se dusese în locul acela din Scoţia, ceilalţi, nu.

Bunica Evelyn ar fi putut muri şi atunci cînd Julien se prăpădise dacă nu ar fi fost micuţa Laura Lee. Nu voise să-şi părăsească fiica. Întotdeauna un copil se agăţa de ea, readucînd-o la viaţă. Laura Lee. Acum Mona. Va trăi oare să vadă şi copilul Monei?

Stella venise cu o rochiţă pentru Laura Lee, pe care urma să o ducă la şcoală. Brusc spusese:

– Draga mea, uită de toată prostia asta cu şcoala. Biata mititică. Întotdeauna am urît şcoala. Veniţi amîndouă cu mine şi cu Lionel în Europa. Nu vă puteţi petrece viaţa într-un singur colţ al lumii.

Evelyn nu ar fi văzut niciodată Roma, Parisul, Londra sau oricare alt loc minunat în care o dusese Stella, iubita ei Stella,

Stella cea necredincioasă dar devotată, care o învățase că devotamentul este cel mai important.

În noaptea în care murise Stella, Evelyn purtase o rochie gri de mătase, cu șiragul de perle al Stellei; ieșise afară pe iarbă, înecîndu-se de plîns cînd Lionel fusese arestat. Rochia îi fusese complet distrusă. În casă, sticla spartă peste tot. Stella, o mică grămăjoară pe podeaua ceruită, cu blițurile aparatelor de fotografiat explodînd în jurul ei. Stella zăcînd acolo unde dansaseră cu toții, și omul acela din organizația Talamasca atît de îngrozit, grăbindu-se să iasă. Îngrozit...

Julien, ai prorocit asta? S-a împlinit profeția din versurile poeziei? Evelyn a tot plîns, și mai tîrziu, cînd nimeni nu mai era prin preajmă, după ce luaseră cadavrul Stellei și totul era liniștit, iar casa de pe First Street era învăluită în întunericul străpuns doar de strălucirea întîmplătoare a cioburilor de sticlă, Evelyn se strecurase în bibliotecă, scosese cărțile și deschisese ascunzătoarea secretă din perete a Stellei.

Aici Stella ascunsese toate fotografiile, scrisorile lor, toate lucrurile pe care nu voia să le vadă Carlotta.

– Nu vrem să afle despre noi, rătușcă, dar să fiu a naibii dacă o să ard fotografiile noastre.

Evelyn își scosese șiragul lung de perle care era al Stellei și îl pusese în gaura întunecată, laolaltă cu micile suveniruri ale poveștii lor de dragoste dulci și luminoase.

– De ce nu ne putem iubi mereu, Stella? Plînsese pe vaporul cu care se întorceau acasă.

– O, draga mea, lumea nu va accepta niciodată, spusese Stella. Ea avea deja o altă aventură, cu un bărbat de pe vapor. Dar ne vom mai întîlni. O să aranjez un locșor în oraș pentru noi amîndouă.

Stella se ținuse de cuvînt, și ce apartament cu grădină, micuț și încîntător alesese, numai pentru ele!

Laura Lee era la școală toată ziua, nu trebuia să-și facă griji în privința ei. Laura Lee nu bănuise niciodată nimic.

Fusese oarecum amuzant pentru Evelyn – ea și Stella făcînd dragoste în locul acela mic și veșnic în dezordine, cu pereții lui goi de cărămidă, cu gălăgia de la restaurantul de alături, și fără ca vreun membru al clanului Mayfair să știe ceva. *Te iubesc, draga mea.*

Evelyn îi arătase numai Stellei patefonul lui Julien. Numai Stella știa că Evelyn îl luase din casa de pe First Street, așa cum îi ceruse Julien. Julien, fantoma care era aproape de ea ori de cîte ori și-l imagina, atingerea părului și a pielii lui.

La patru ani de la moartea lui, Evelyn se strecurase sus în camera ei și pornise patefonul. Pusese discurile cu valsul; închisese ochii și își imaginase că dansează cu Julien – atît de sprinten și de plin de grație, la vîrsta lui înaintată, atît de dispus să rîdă la glumele tuturor, atît de răbdător cu slăbiciunile și cu trădările altora. Pusese valsul pentru micuța Laura Lee.

– Tatăl tău mi-a dat acest disc, îi spusese fiicei ei. Fața copilului era atît de tristă, încît, numai privind-o, îi venea să plîngă. Cunoscuse Laura Lee vreodată fericirea? Cunoștea liniștea, și poate că era la fel de bine.

Putea să audă Julien patefonul? Era cu adevărat legat de lume prin propria-i voință?

– Vin timpuri întunecate, Evie. Dar nu mă voi da bătut. N-o să mă duc liniștit în iad și n-o să-l las să mă învingă. Voi înșela moartea dacă voi putea, la fel cum a făcut-o el. Voi înflori în întuneric. Pune cîntecul pentru mine, să-l aud, să mă cheme înapoi.

Stella fusese atît de uimită să audă asta, peste ani, în timp ce mîncau spaghete, beau vin și ascultau *Dixie* în locșorul lor din Cartierul Francez – vechile povești ale Evelynei despre Julien.

– Deci tu ai luat micul patefon! A, da. Îmi amintesc, dar, Evie, cred că în rest ești total confuză. Era întotdeauna atît de vesel în preajma noastră, ești sigură că era înspăimîntat, Evelyn?

– Sigur că-mi amintesc ziua cînd mama i-a ars cărțile. Era atît de furios! Atunci am venit să te luăm. Îți amintești. Cred că îi spusesem că erai prizonieră sus, în mansarda de pe Amelia Street, atît cît să se înfurie îndeajuns să nu moară pe canapea în

acea după-amiază. Toate cărțile alea, mă întreb ce era în ele. Dar după aceea a fost fericit, Evie, mai ales după ce ai început să vii pe la noi. Fericit până la sfîrșit.

– Da, fericit. A avut mintea limpede până în ziua morții.

Din nou se întorcea cu mintea în acele vremuri de odinioară. Apuca vița încîlcită și țepoasă, urcîndu-se tot mai sus pe peretele de stuc. O, să fii iar atît de puternică, chiar pentru o clipă, să urci de pe o bară pe alta a spalierului, cu degetele trăgînd de viță printre florile umede, până cînd ajungi pe acoperișul terasei de la etajul al doilea, atît de departe de lespezile de piatră de dedesubt, și, pe fereastră, îl vezi pe Julien în patul lui de alamă.

– Eve a Lynn! spusese el scrutînd-o prin monoclu și ieșindu-i în întîmpinare. Nu-i mărturisise niciodată Stellei nimic despre asta.

Evelyn avea 13 ani cînd Julien a adus-o prima oară în camera aceea.

Într-un fel, fusese prima zi din adevărata ei viață. Cu Julien putea vorbi într-un mod în care nu putea vorbi cu alți oameni. Ce neputincioasă fusese în tăcerea ei, din care ieșea doar din cînd în cînd, cînd o bătea bunicul ei sau cînd ceilalți o rugau, și atunci vorbea aproape numai în versuri. De fapt, nu erau cuvintele ei, ci îi veneau de undeva.

Julien îi ceruse să audă poeziile ei ciudate, profețiile ei. Lui Julien i se făcuse teamă. El știa ce vremuri întunecate aveau să vină.

Dar fuseseră atît de lipsiți de griji în felul lor, bătrînul și copila mută. În acea după-amiază, făcuse dragoste cu ea foarte lent, mai greoi și mai stîngaci decît Stella mai tîrziu, doar era un om bătrîn, nu? Se scuzase că i-a luat așa de mult timp să termine, dar ce încîntător fusese, cu îmbrățișările și sărutările lui acolo jos, cu degetele lui pricepute și tainicele cuvinte erotice pe care i le murmura la ureche cînd o atingea. Asta aveau în comun. Știau cum să se atingă și cum să se sărute. Au făcut din amor un lucru luxuriant și fin. Iar cînd violența apărea, erai pregătit, o doreai.

– Timpuri întunecate. Nu-ți pot spune totul, fetița mea scumpă. Nu îndrăznesc să-ți explic. Ea mi-a ars cărțile, știi, chiar acolo pe pajiște. A ars ceva ce-mi aparținea. Când a făcut-o, mi-a ars viața. Dar vreau să faci un lucru pentru mine, să crezi în el pentru mine. Scoate patefonul din casa asta și păstrează-l în memoria mea. Acest lucru îmi aparține, l-am iubit, l-am atins, l-am impregnat cu duhul meu, atît cît poate un muritor șovăielnic să impregneze cu duh un obiect. Păstrează-l cu grijă, Eve, și pune-l să cînte valsul pentru mine.

Lasă-l mai departe celor care-l vor prețui, după moartea lui Mary Beth. Mary Beth nu poate trăi o veșnicie. Și nici eu. N-o lăsa pe Carlotta să pună mîna pe el. O să vină o vreme…

Apoi se adîncise din nou în tristețe. Mai bine să facă dragoste.

– Nu pot să fac nimic. Înțeleg, dar nu pot să fac nimic. La fel ca orice om, nu știu ce este cu adevărat cu putință. Dacă iadul înseamnă singurătatea absolută? Dacă nu este nimeni acolo pe care să-l urăști? Dacă este ca noaptea neagră peste Donnelaith, în Scoția? Atunci Lasher vine din iad.

– Chiar ți-a spus toate lucrurile astea? a întrebat-o Stella, peste ani, și numai la o lună după acea discuție, Stella fusese împușcată mortal. Stella, cea ai cărei ochi se închiseseră pentru totdeauna în anul 1929.

Atîta viață de la moartea Stellei. Atîtea generații. Atîta lume.

Cîteodată era o adevărată consolare s-o audă pe iubita ei roșcată, Mona Mayfair, luînd în derîdere modernismul.

– Am parcurs aproape un secol, îți dai seama, și cele mai coerente și mai de succes stiluri s-au dezvoltat în primii douăzeci de ani. Stella le-a văzut. Dacă a văzut art decó, dacă a ascultat jazz, dacă a văzut un Kandinsky, a văzut tot secolul al douăzecilea. Ce-am mai avut de atunci? Uită-te la reclamele astea pentru hotelul ăsta din Miami. Puteau la fel de bine să fie făcute în 1923, cînd colindai încoace și-ncolo cu Stella.

Da, Mona era o consolare din mai multe puncte de vedere.

– Ei, rățușcă, știi, s-ar putea să fug în Anglia cu bărbatul ăsta din Talamasca, spusese Stella în acele ultime săptămîni din viața

ei. Se oprise din mîncat spaghete, ca şi cînd ar fi fost un lucru care trebuia decis atunci şi acolo, cu furculiţa în mînă. Să fugă din First Street, să fugă de Lasher şi să caute ajutor la savanţii aceia ciudaţi.

– Dar Julien ne-a prevenit în privinţa acelor oameni. Stella, spunea că sînt alchimiştii din poezia mea. Spunea că nu ne-ar face decît rău pe termen lung. Stella, a folosit cuvîntul acela, spunea să nu vorbim cu ei în vecii vecilor.

– Ştii, bărbatul ăsta din Talamasca, sau ce-o fi el, este pe cale să afle despre celălalt, al cărui cadavru se află în pod. Cînd eşti din familia Mayfair, poţi să ucizi pe cine vrei şi nimeni nu face nimic. Nimeni nu se gîndeşte ce să facă. Ridicase din umeri, şi o lună mai tîrziu, fratele ei, Lionel, o împuşcase. Gata cu Stella.

Gata cu toţi cei care ştiau despre patefon sau despre Julien şi Evelyn în dormitorul lui Julien. Singurul martor în viaţă al Evelynei se dusese în mormînt.

Nu fusese uşor, în stadiul final al bolii lui Julien, să scoţi patefonul din casă. Julien pîndise momentul cînd Mary Beth şi Carlotta nu erau acasă, şi atunci trimisese băieţii jos să aducă din sufragerie „altă cutie muzicală", cum se încăpăţîna să-l numească.

Numai după ce a pus un disc în patefonul cel mare, gata să pornească cu volumul la maximum, i-a spus să ia micul patefon şi să fugă. I-a spus să cînte în timp ce-l ducea, să cînte ca şi cînd patefonul ar fi mers, doar să cînte şi iar să cînte, tare, pînă cînd va fi ajuns acasă la ea.

– Oamenii vor crede că sînt nebună, spusese ea încet. Îşi privise mîinile, stînga cu şase degete, însemn de vrăjitoare.

– Îţi pasă ce crede lumea? Ia aceste discuri cu operă – eu am altele; vîră-le sub braţ, poţi s-o faci. Du-le la tine acasă, draga mea. Dacă aş putea, aş fi un gentleman şi aş căra toate lucrurile astea grele pînă în mansarda ta, fii sigură că aş face-o. Zîmbetul lui fusese întotdeauna atît de fermecător. Îşi arăta vîrsta doar în somn. Învîrtise manivela marii cutii muzicale. Uite-aici, cînd

ajungi pe bulevard, ia un taxi. Dă-i banii ăştia. Lasă-l pe şofer să le care înăuntru.

Şi iat-o, cîntînd acel cîntec odată cu marea cutie muzicală în timp ce o cără pe cea mică afară din casă.

Ieşise afară cărînd obiectul preţios ca un băiat de altar într-o procesiune.

Îl cărase pînă cînd braţele începuseră să o doară atît de tare că nu izbutise să meargă mai departe. A pus jos povara pe colţul dintre Prytania şi Fourth Street, s-a aşezat pe bordură, cu umerii pe genunchi, şi s-a odihnit puţin. Maşinile vîjîiau pe lîngă ea. A oprit în sfîrşit un taxi, deşi nu mai făcuse niciodată aşa ceva, iar cînd a ajuns acasă, şoferul a dus patefonul pînă sus la mansardă pentru cei cinci dolari de la Julien.

– Mulţumesc, doamnă!

Cea mai neagră zi fusese cea imediat următoare morţii lui Julien, cînd Mary Beth venise să o întrebe dacă avea ceva „de la Julien", dacă luase ceva din camera lui. Clătinase din cap, refuzînd ca de obicei să răspundă. Mary Beth ştia că minte.

– Ce ţi-a dat Julien? întrebase.

Evelyn stătea pe podeaua mansardei, cu spatele la dulapul încuiat în care se găsea patefonul, refuzînd să răspundă. Julien a murit, doar la asta se putea gîndi. Julien este mort.

Atunci nu ştiuse nici măcar de copilul din pîntecul ei, de Laura Lee, biata Laura Lee. Noaptea mergea pe străzi în tăcere, arzînd de dorul lui Julien, şi nu îndrăznea să pornească patefonul atîta timp cît mai ardea vreo lumină în marea casă de pe Amelia Street.

Mulţi ani mai tîrziu, cînd a murit Stella, a fost ca şi cînd vechea rană s-ar fi deschis, contopindu-se cu cea nouă – pierderea celor două mari iubiri ale ei, pierderea singurei raze blînde de lumină care pătrunsese în misterele vieţii ei, pierderea muzicii, pierderea oricărei pasiuni.

– Nu încerca să o faci să vorbească, îi spusese străbunicul ei lui Mary Beth. Ieşi afară. Du-te la tine acasă. Lasă-ne în pace.

Nu te vrem aici. Dacă în casa asta este ceva care a aparţinut acelui om îngrozitor, o să distrug cu mîna mea lucrul acela.

Cîtă cruzime! Ar fi omorît-o pe Laura Lee dacă ar fi putut. „Vrăjitoare!" Odată luase un cuţit de bucătărie şi o ameninţase pe Evelyn că-i taie micul degetul în plus de la mînă. Cum mai ţipase! Ceilalţi trebuiseră să-l oprească – Pearl, Aurora şi toţi ceilalţi bătrîni de la Fontevrault care încă mai erau acolo.

Dar Tobias fusese cel mai rău dintre ei şi cel mai în vîrstă. Cum îl mai ura pe Julien pentru incidentul acela din 1843, cînd Julien i-a împuşcat tatăl, pe Augustus, la Riverband, Julien fiind doar un puşti, Augustus un tinerel, iar Tobias, martorul îngrozit, doar un copil în rochiţă. Aşa îi îmbrăcau atunci pe băieţei, în rochiţă. „L-am văzut pe tata căzînd mort la picioarele mele!"

– N-am vrut să-l omor, îi spusese Julien Evelynei pe cînd stăteau în pat. Nu am vrut să amărăsc şi să înfurii o întreagă ramură a familiei; de atunci, toţi ceilalţi au încercat să-i împace, dar într-un fel tot două tabere sînt. Cea de aici şi cea din Amelia Street. Mă simt atît de vinovat cînd mă gîndesc la tot ce s-a întîmplat. Eram doar un copil, şi prostul nu ştia să conducă o plantaţie. Vezi tu, sînt lipsit de scrupule cînd vine vorba să împuşc oameni, numai că atunci nu am făcut-o intenţionat, sincer, nu am făcut-o intenţionat. Nu am vrut să-l omor pe stră-străbunicul tău. Totul a fost pur şi simplu o greşeală prostească.

Ei nu-i păsase. Îl ura pe Tobias. Îi ura pe toţi. Oameni bătrîni.

Totuşi, cu un om bătrîn a descoperit pentru prima oară dragostea, în mansarda lui Julien.

Şi apoi mai erau nopţile acelea în care mergea pe întuneric la casa din oraş, se urca pe zid, pînă sus, ţinîndu-se de spalierul pe care era agăţată viţa-de-vie. Era atît de uşor să te caţeri aşa de sus, să te legeni şi să te uiţi la pavaj.

Pavajul pe care a murit biata Antha. Dar asta nu se întîmplase încă, toate morţile acelea teribile – Stella, Antha.

Era întotdeauna plăcut să-şi amintească de viţa verde şi groasă, de moliciunea ei sub talpă în timp ce se căţăra.

– Ah, *chérie*, bucuria mea, sălbăticiunea mea, spunea el și ridica fereastra să o primească înăuntru. *Mon Dieu*, copilă, puteai să cazi.

– Niciodată, murmura ea, simțindu-se în siguranță în brațele lui.

Nici măcar Richard Llewellyn, băiatul care îl servea, nu se amesteca între ei. Richard știa să bată la ușă și nimeni nu putea fi niciodată sigur de ce anume știa Richard Llewellyn cu adevărat. Cu ani în urmă, Richard Llewllyn vorbise cu acel ultim om din Talamasca, deși Evelyn îl prevenise să nu o facă. Richard venise să o vadă a doua zi.

– Și nu i-ai spus despre mine, nu? întrebase bunica Evelyn. Richard era foarte bătrîn și nu mai avea mult de trăit.

– Nu, nu i-am spus istoria aia. N-am vrut să-i dau de gîndit.

– Ce anume, că Julien se culca cu o fată de vîrsta mea? rîsese ea. Nu trebuia să vorbești deloc cu omul ăla. Richard nu apucase anul, și cînd a murit, i-au dat ei toate discurile lui. Probabil că știa de patefon, altfel de ce i-ar fi lăsat ei discurile acelea vechi?

Evelyn ar fi trebuit să-i dea Monei micul patefon cu mult timp în urmă fără prea multă pompă, și nu de față cu celelalte două, nepoatele ei idioate, Alicia și Gifford. Lasă că are Gifford grijă să pună mîna pe tot – și pe cutia muzicală, și pe colierul acela minunat.

– Numai să îndrăznești!

Lasă că are grijă Gifford să facă cea mai proastă alegere, să încurce lucrurile. Să suspine înfricoșată cînd bunica Evelyn îi spusese poezia.

– De ce ar fi vrut să le ai tu? La ce credea că o să-ți folosească? Era vrăjitor și tu știai. Sigur era vrăjitor ca și ceilalți.

Și apoi mărturisirea teribilă a lui Gifford că se dusese, luase acele obiecte și le ascunsese din nou în First Street, în casa de unde veniseră.

– Prostuțo, cum ai putut să faci așa ceva? întrebase bunica Evelyn. Mona ar fi trebuit să le aibă. Mona este strănepoata lui.

Gifford, nu ar fi trebuit să le duci înapoi în casa aceea, unde le va găsi Carlotta și le va distruge.

Brusc și-a amintit că Gifford murise în dimineața aceea.

Mergea pe St. Charles Avenue, urcînd spre First Street, și nepoata ei exasperantă, plictisitoare, sîcîitoare, care te călca pe nervi, era moartă.

„De ce nu am știut? Julien, de ce n-ai venit să-mi spui?"

Cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, auzise vocea lui Julien cu o oră înainte ca acesta să moară. O auzise chemîndu-o de sub fereastra ei. Sărise și deschisese larg fereastra către ploaie, iar Julien era acolo, jos, numai că imediat știuse că nu era Julien cel adevărat. Se îngrozise știind că el era deja mort. Îi făcuse semn cu mîna, cu atîta însuflețire și voioșie, ținînd o iapă mare, neagră lîngă el.

– *Au revoir, ma chérie*, strigase.

Și atunci pornise spre el, alergînd tot drumul, cele zece străzi către centru, se cățărase pe spalier și îi văzuse ochii ațintiți asupra sa, în acele momente neprețuite în care viața încă strălucea în ei.

– O, Julien, te-am auzit chemîndu-mă. Te-am văzut. Am văzut întruchiparea iubirii tale. Ridicase fereastra. Îl ridicase și pe el.

– Eve! murmurase el. Evie, vreau să mă ridic. Evie, ajută-mă, mor. Mor chiar acum, a venit.

Nu au știut niciodată că ea fusese acolo.

Se ghemuise afară, pe acoperișul verandei, în furia furtunii, ascultîndu-i. Nu le trecuse prin cap să se uite afară cînd au închis fereastra, l-au întins pe Julien și au trimis după ceilalți. Ea fusese acolo, înghesuită în peretele coșului, privind fulgerele și gîndindu-se, „Doamne, de ce nu mă trăznești? De ce nu mor? Julien a murit."

– Ce ți-a dat? întreba Mary Beth de fiecare dată cînd o vedea, an de an.

Mary Beth se uita fix la micuța Laura Lee, un copil atît de slab și de firav, pe care nimeni nu simțea nevoia să-l ia în brațe. Mary Beth știuse întodeauna că Julien era tatăl Laurei Lee.

Şi cum o mai urau ceilalţi pe Laura Lee!

– Progenitura lui Julien, uitaţi-vă la ea! Cu însemnul de vrăjitoare pe mînă, ca tine!

Nu era chiar atît de rău, doar un degeţel în plus. Ei bine, cei mai mulţi dintre oameni nu observaseră niciodată, deşi Laura Lee fusese atît de stingherită, şi nimeni la Sacred Heart nu ştiuse ce înseamnă.

– Însemnul de vrăjitoare, obişnuia să spună Tobias. Sînt multe. Primul şi cel mai rău este părul roşu, următorul este al şaselea deget, iar după acesta o statură monstruoasă. Şi tu, cu al şaselea tău deget. Du-te să locuieşti pe First Street. Trăieşte cu blestemaţii care ţi-au dat darurile. Afară din casa mea!

Bineînţeles că nu plecase niciodată cît timp Carlotta era acolo. Mai bine să-i ignori pe bătrîni, atîta timp cît ea şi fetiţa ei îşi vedeau de treabă. Laura Lee fusese întotdeauna bolnăvicioasă, nici liceul nu reuşise să şi-l termine. Biata Laura Lee, îşi petrecea viaţa luînd în casă pisici vagaboande, vorbind cu ele, ducîndu-se prin cartier să le găsească şi să le hrănească, pînă cînd se plînseseră vecinii. Fusese prea bătrînă cînd se măritase; şi cînd te gîndeşti că mai şi fusese părăsită, rămînînd cu cele două fete pe cap!

„Oare noi eram vrăjitoarele atotputernice, cele care purtam *însemnul* celui de-al şaselea deget? Dar Mona, cu părul ei roşu?"

Odată cu trecerea anilor, marea moştenire Mayfair ajunsese la Stella, la Antha şi apoi la Deirdre...

Toate dăse, toate trăiseră în vremuri întunecate. Chiar şi strălucirea de flacără a Stellei pălise într-o clipă!

– Dar vor veni alte timpuri. O vreme a luptelor şi a catastrofelor. Asta profeţise Julien în ultima noapte în care au stat de vorbă cu adevărat. Ăsta este sensul poeziei tale, Evelyn. Voi încerca să fiu aici.

Muzica se tînguia surd. O punea mereu.

– Înţelegi tu, *Chérie*, ştiu un secret despre *el* şi muzică. Nu ne poate auzi prea bine cînd cîntă muzica. E un vechi secret, pe care însăşi bunica mea, Marie Claudette, mi l-a destăinuit.

Duhul malefic este de fapt atras de muzică. Muzica îl distrage. Aude muzică şi atunci cînd nu aude nimic altceva. Ritmul şi rima pot de asemenea să-l subjuge. Toate stafiile găsesc irezistibile asemenea lucruri. În melancolia lor, tînjesc după ordine şi simetrie. Eu folosesc muzica pentru a-l atrage şi a-l deruta. Şi Mary Beth ştie asta. De ce crezi că sînt cutii muzicale în fiecare cameră? De ce crezi că-i plac patefoanele? Îi oferă intimitate faţă de această creatură, lucru de care are nevoie din cînd în cînd, ca oricare dintre noi.

Şi, după ce voi muri, pune patefonul să cînte, copilă. Dă-i drumul să cînte şi gîndeşte-te la mine. Poate îl voi auzi, poate voi putea veni la tine, poate că valsul va străbate întunericul şi mă va reîntrupa şi mă va readuce la tine.

– Julien, de ce îi spui malefic? Toţi spun că duhul din casa asta îţi era supus. Tobias i-a mărturisit-o lui Walker. Am aflat-o şi eu, cînd mi-au dezvăluit că tatăl meu a fost Cortland. Spuneau că Lasher era sclavul vrăjit al lui Julien şi al lui Mary Beth şi le îndeplinea orice dorinţă.

El clătinase din cap, un cîntec napolitan acoperindu-i sunetul vocii.

– E malefic, crede-mă, de cel mai rău soi, dar nu o ştie nici el însuşi. Recită-mi poezia din nou.

Bunica Evelyn ura să spună poezia. Poezia venea dinăuntrul ei, ca şi cînd ea ar fi fost un patefon şi cineva ar fi atins-o cu un ac invizibil, iar cuvintele ieşeau din ea fără să le cunoască înţelesul. Cuvintele care-l înfricoşaseră pe Julien, cuvinte care o înfricoşaseră înainte pe nepoata lui, Carlotta, cuvinte pe care, odată cu trecerea lunilor, Julien le tot repeta.

Ce viguros părea, cu părul lui alb, ondulat încă foarte des, cu ochii inteligenţi aţintiţi asupra ei. Nu suferise niciodată de tulburările de vedere şi de auz ale oamenilor bătrîni, nu? Să fi fost numeroasele lui aventuri care-l menţinuseră tînăr? Poate că da. Îşi pusese mîna catifelată şi uscată pe mîna ei şi o sărutase pe obraz.

– În curînd o să mor ca toată lumea şi nu pot face nimic în privinţa asta.

O, anul acela nepreţuit, acele cîteva luni nepreţuite!

Şi viziunea aceea în care Julien, tînăr, venise la ea! Îi auzise vocea de sus, de la fereastră. Stătea acolo în ploaie, strălucind de fericire şi de frumuseţe; îşi ţinea calul de căpăstru. *„Au revoir, ma chérie."*

După aceea, viziunile cu el erau atît de scurte, ca strălucirea unui bliţ. Julien în tramvaiul care trecea. Julien într-o maşină. Julien în cimitir, la înmormîntarea Anthei. Toate poate doar iluzii. Ei bine, ar fi putut să jure că l-a întrezărit, preţ de o secundă, la înmormîntarea Stellei.

Oare de aceea îi vorbise aşa Carlottei, acuzînd-o de-a dreptul, în timp ce stăteau de vorbă printre morminte?

– Muzica a fost de vină, nu-i aşa? spusese Evelyn, tremurînd în timp ce o acuza, plină de ură şi de durere. Trebuia să pui muzică. În timp ce orchestra cînta tare şi nestăpînit, Lionel o putea împuşca pe Stella, şi „omul" nici măcar nu ştia, nu-i aşa? Ai folosit muzica să-i distragi atenţia „omului". Ştiai şiretlicul. Julien mi-a dezvăluit şiretlicul. L-ai păcălit pe „om" cu muzica. Ţi-ai omorît sora, tu ai fost aceea.

– Vrăjitoareo, pleacă de aici, spusese Carlotta fierbînd de furie, tu şi toate cele de teapa ta.

– Ah, ştiu, fratele tău este în cămaşă de forţă, dar tu eşti ucigaşa! Tu ai pus totul la cale. Ai folosit muzica. Ştiai şmecheria.

A avut nevoie de toată puterea să spună vorbele acelea, dar dragostea ei pentru Stella o împinsese. Evelyn stătea întinsă în pat în micul apartament din Cartierul Francez, ţinînd rochia Stellei în mînă şi plîngînd cu capul în ea. Şi perlele, nu vor găsi niciodată perlele Stellei. După moartea Stellei, devenise şi mai închisă în ea şi nu mai îndrăznise niciodată să iubească pe cineva.

– Ţi le-aş da ţie, răţuşcă, spusese Stella despre perle. Ştii, chiar ţi le-aş da, dar Carlotta o să se înfurie ca dracu'. Mi-a tras o săpuneală, răţuşcă, şi mi-a zis că nu pot să înstrăinez

bijuteriile și bunurile ei. Dacă ar ști că Julien te-a lăsat să iei patefonul, ți l-ar lua înapoi. Aia e ca un portărel. Probabil că asta va face în iad, o să se asigure că nimeni n-a scăpat din greșeală din purgatoriu sau că și-a primit partea cuvenită de foc și pucioasă. E o bestie. E posibil să nu mă revezi prea curînd, rățușcă dragă, fiindcă s-ar putea să fug cu englezul acela din Talamasca.

– Asta nu poate să aducă nimic bun. Mi-e teamă.

– Hai, dansează diseară. Distrează-te. Nu poți să porți perlele mele dacă nu dansezi.

Și de atunci, ea și Stella nu mai vorbiseră niciodată. Ah, să vezi sîngele picurînd pe podeaua ceruită.

Ei bine, da, i-a răspuns Evelyn Carlottei mai tîrziu, a avut perlele, dar le-a lăsat acolo, în casă, în noaptea aceea, și după asta nu a mai vrut să răspundă la nici o altă întrebare legată de ele.

De-a lungul timpului, au întrebat-o și alții. Chiar și Lauren a întrebat-o.

– Erau perle neprețuite. Nu-ți amintești ce s-a întîmplat cu ele?

Și tînărul Ryan, iubitul lui Gifford, iubit și de bunica Evelyn, a întrebat-o, chiar și el fusese silit să aducă acest subiect neplăcut în discuție.

– Bunico Evelyn, mătușa Carlotta n-o să uite de perlele alea.

Cel puțin, Gifford ținuse seama de sfatul ei atunci, slavă Cerului, deși păruse atît de nefericită. Nu ar fi trebuit să-i arate niciodată perlele lui Gifford. Dar Gifford nu scosese un cuvînt.

Ei bine, dacă nu ar fi fost Gifford, neprețuitele perle ar fi rămas în perete pe vecie. Gifford, Gifford, Gifford, Domnișoara Fandosită, Domnișoara Pisăloagă! Dar apoi au ajuns din nou în perete, nu? Asta era partea cea mai plăcută. Sînt și acum tot în perete.

Un motiv în plus să mergi drept, să mergi încet, dar sigur. Și perlele sînt tot acolo, și în mod sigur trebuie să-i fie date Monei, pentru că Rowan plecase și era posibil să nu se mai întoarcă niciodată.

Dumnezeule, cîte case dispăruseră de pe bulevardul ăsta! Era, într-adevăr, foarte trist. Ce-ar fi putut înlocui o casă minunată,

plină de ornamente, cu obloane în culori vesele și ferestre rotunde? În orice caz, nu batjocura asta de case din stuc, aceste locuințe mici și mohorîte, ridicate toate pentru clasa de mijloc, ca și cînd toți oamenii ar fi proști.

Trebuia să i le dea Monei, știa. O spusese franc, arhitectura modernă fusese un eșec. Era suficient să-ți arunci privirea în jur și să înțelegi de ce oamenilor le plac acum casele vechi.

– Știi, bunico Evelyn, cred că între anii 1860 și 1960 au fost construite și demolate probabil mai multe case decît în toată istoria omenirii de pînă atunci. Gîndește-te la orașele din Europa. Casele din Amsterdam au fost construite pe la 1600. Și gîndește-te la New York. Aproape fiecare clădire de pe Fifth Avenue este nouă; cu greu găsești una de la cumpăna dintre secole. Cred că doar reședința Frick, alta nu-mi vine în minte. Bineînțeles că nu am fost niciodată la New York, exceptînd călătoria cu Gifford, și studierea clădirilor vechi nu făcea parte din preocupările lui Gifford. Cred că plănuise să mergem acolo la cumpărături, și cumpărături am făcut.

Evelyn fusese de acord, deși nu recunoscuse. Deși nu o spunea niciodată, Evelyn era întotdeauna de acord cu Mona, din toate punctele de vedere.

Dar asta era grozav la Mona; înainte de computerul care-i acaparase toată dragostea, Mona o folosise pe bunica Evelyn drept public ascultător, și nu trebuise niciodată să-i răspundă ceva Monei. Mona putea susține de una singură o lungă disertație, trecînd cu o pasiune maniacală de la un subiect la altul. Mona era comoara ei și, acum că Gifford murise, ei bine, va vorbi cu Mona, vor sta singure și vor pune patefonul să cînte. Și perlele, da, le va pune la gîtul Monei.

Din nou simțea acea ușurare rușinoasă și teribilă. S-a zis cu Gifford, cu fața ei obosită, cu ochii înfricoșați, vorbind cu voce liniștită despre conștiință și despre adevăr, gata cu Gifford asistînd cu groaza întipărită pe chip la decăderea și moartea Aliciei, gata cu Gifford care să-i supravegheze pe toți.

Mai era bulevardul încă bulevard? Desigur, va ajunge curînd la colțul cu Washington, dar erau atîtea clădiri noi încît își pierduse orientarea.

Viața devenise atît de zgomotoasă, atît de crudă. Mașinile de gunoi urlau în timp ce devorau gunoiul. Camioanele huruiau pe stradă. Omul-banană nu mai era, omul cu înghețată nu mai era. Coșarul nu mai venea. Bătrîna cu afine nu mai venea. Laura Lee a murit în suferință. Deirdre a înnebunit, apoi fiica ei, Rowan, a venit acasă cu numai o zi prea tîrziu să-și vadă mama în viață, iar în ziua de Crăciun s-a întîmplat o nenorocire de care nimeni nu voia să vorbească. Și Rowan Mayfair plecase.

Dar dacă Rowan Mayfair și noul ei bărbat găsiseră patefonul și discurile? Nu, Gifford spunea că nu le găsiseră. Gifford veghea și le-ar fi smuls înapoi de la ei dacă ar fi trebuit să o facă.

Ascunzătoarea lui Gifford fusese cea a Stellei, și Gifford aflase de ea doar pentru că Evelyn i-o arătase. Făcuse o prostie, după cum tot o prostie era să le spui vreo poveste sau să le cînți vreun cîntec lui Gifford și Aliciei. Ele erau numai zale într-un lanț, pe cînd Mona era giuvaerul.

– Nu vor fi găsite niciodată, bunico Evelyn, am pus perlele în același loc secret din bibliotecă, împreună cu patefonul. Totul va fi în siguranță pentru vecie.

Și Gifford se dusese la casa aceea întunecoasă și ascunsese acele lucruri de una singură. Îl văzuse oare pe bărbat în acea călătorie sumbră?

– Nu vor fi găsite niciodată, vor putrezi odată cu casa, spusese Gifford. Știi, mi-ai arătat chiar tu ascunzătoarea cînd am fost în bibliotecă.

– Îți bați joc de mine, copil rău. Dar ea îi arătase micuței Gifford nișa secretă chiar în după-amiaza înmormîntării Laurei Lee. Probabil că fusese ultima oară cînd Carlotta deschisese casa.

Era în 1960, și Deirdre era deja foarte bolnavă și își pierduse copila, pe Rowan; Deirdre fusese internată mult timp în spital. Cortland murise de un an.

Carlottei îi fusese întotdeauna milă de Laura Lee pentru că o avea ca mamă pe Evelyn. Şi apoi, mai erau Millie Dear şi Belle, amîndouă spunînd, „Carlotta, nu le putem aduce pe toate înapoi, aici?" Iar Carlotta se uita trist la Evelyn, încercînd să o urască, şi totuşi părîndu-i atît de rău pentru ea, fiindcă îşi îngropase fiica. Dar poate că Evelyn însăşi fusese îngropată de vie, din ziua în care murise Stella.

– Poţi să aduci familia aici, spusese Millie Dear, iar Carlotta nu îndrăznise să o contrazică.

– Chiar aşa, întărise Belle, drăguţa Belle. Veniţi cu toţii înapoi cu noi.

De ce se dusese? Nu ştia prea bine! Poate pentru ca să revadă casa lui Julien. Poate că în tot acest timp avusese intenţia să se furişeze în bibliotecă şi să vadă dacă perlele mai erau acolo, dacă nu cumva le găsise cineva.

Cînd ceilalţi se adunaseră şi vorbeau în şoaptă despre suferinţa Laurei Lee, despre bietele micuţe, Gifford şi Alicia, şi despre toate lucrurile triste care li se întîmplaseră tuturor, Evelyn o luase de mînă pe Gifford şi o dusese în bibliotecă.

– Nu mai plînge după mama ta, încercase Evelyn să o liniştească. Laura Lee s-a dus în rai. Vino aici şi am să-ţi arăt un loc secret, o să-ţi arăt ceva minunat. Am un colier pentru tine.

Gifford îşi şterse ochii. Fusese buimacă de la moartea mamei sale şi nu şi-a revenit decît cînd s-a măritat cu Ryan, mulţi ani după aceea. Dar, în ceea ce o privea pe Gifford, întotdeauna mai existase o speranţă. În după-amiaza înmormîntării Laurei Lee se simţise plină de speranţă.

Gifford avusese cu adevărat o viaţă bună, trebuia să recunoască; aşa frămîntată cum fusese, avusese totuşi iubirea pentru Ryan, avusese minunaţii ei copii şi avusese destulă inimă s-o iubească pe Mona şi să o lase în pace, deşi Mona îi scotea sufletul.

Ce ţi-e şi cu viaţa asta. Gifford moartă. Imposibil. Ar fi trebuit să fie Alicia. Totul era o încurcătură. Unde dai şi unde crapă. Oare Julien presimţise asta?

Parcă a fost ieri – înmormîntarea Laurei Lee. Gîndește-te din nou la bibliotecă – prăfuită, neglijată. Femei vorbind în camera cealaltă.

Evelyn o dusese pe micuța Gifford la rafturile bibliotecii, dînd cărțile la o parte. Scosese lungul șirag de perle.

– Acum le luăm acasă. Le-am ascuns aici cu treizeci de ani în urmă, în ziua în care Stella a murit în salon. Carlotta nu le-a găsit. Și astea sînt fotografii ale Stellei cu mine. Le iau și pe astea. Într-o zi vă voi da aceste lucruri ție și surorii tale.

Sprijinindu-se pe călcîie, Gifford privise cu uimire colierul cel lung.

Faptul că o învinsese pe Carlotta, că păstrase perlele cînd toate celelalte păreau pierdute, o făcuse pe Evelyn să se simtă atît de bine. Colierul și cutia muzicală, comorile ei.

– Ce înțelegi prin dragostea altei femei? o întrebase Gifford, multe seri mai tîrziu, cînd ședeau pe verandă, stînd de vorbă în zgomotul viu al circulației de pe bulevard.

– Înțeleg dragostea pentru o femeie, exact asta înțeleg. Am sărutat-o, i-am supt sînii, am coborît și mi-am pus limba între picioarele ei și i-am simțit gustul, am iubit-o, m-am contopit cu ea!

Gifford fusese șocată și înfricoșată. Se măritase oare fată mare? Tot ce se poate. Un lucru oribil, o virgină. Dacă cineva își dăduse silința în această direcție, probabil că fusese Gifford.

Ah, asta era Washington Avenue, fără nici o urmă de îndoială. Ia te uită, floraria mai era încă aici, asta însemnînd că bunica Evelyn putea să urce cu grijă cele cîteva trepte și să comande chiar ea flori pentru fata ei iubită.

– Ce-ai făcut cu comorile mele?

– Nu-i spune lucrurile astea Monei!

Bunica Evelyn se uita derutată la mulțimea de flori înghesuite la geam, ca la închisoare, întrebîndu-se unde să trimită flori pentru Gifford, pentru ea Gifford era cea care murise.

O, draga mea...

Știa ce flori voia să trimită. Știa ce flori îi plăceau lui Gifford.

BIBLIOTECA

Nu o vor aduce acasă pentru priveghi. Bineînțeles că nu. Nu clanul Mayfair. Ei n-ar face așa ceva în veci. Probabil că îi aranjau deja cadavrul în vreun salon mortuar înghețat.

– Să nu încercați să mă congelați într-un asemenea loc, le poruncise bunica Evelyn după înmormîntarea lui Deirdre, cu un an în urmă, în timp ce Mona îi descria tot mersul evenimentelor, cum venise Rowan Mayfair din California și se aplecase deasupra coșciugului, să-și sărute mama moartă. Cum Carlotta s-a prăbușit chiar în noaptea aceea în balansoarul lui Deirdre, ca și cînd ar fi vrut să moară odată cu Deirdre, lăsînd-o pe biata Rowan Mayfair din California singură în casa aceea bîntuită.

– Ce ți-e și cu viața asta, cu vremurile astea! oftase Mona, întinzîndu-și brațele subțiri și albe și dîndu-și părul lung, roșu pe spate. A fost mai rău decît moartea Ofeliei.

– Nu chiar, spusese bunica Evelyn. Pentru că Deirdre își pierduse mințile cu mulți ani în urmă, iar dacă doctorița asta din California, Rowan Mayfair, ar fi avut cît de cît simț practic, s-ar fi întors de mult acasă, cerînd lămuriri despre cei care au drogat-o și au rănit-o pe mama ei. Bunica Evelyn știa că fata aceea din California nu putea aduce nimic bun, și de aceea nu o lăsaseră niciodată să vină în Amelia Street. Bunica Evelyn o mai văzuse doar o dată, la nunta ei, cînd nu era deloc femeie, ci o ființă de sacrificiu pentru familie, îmbrăcată toată în alb, cu un smarald strălucitor la gît.

Se dusese la acea nuntă nu pentru că Rowan Mayfair, cea desemnată să preia moștenirea, se mărita în Biserica St. Mary cu un tînăr pe nume Michael Curry, ci pentru că Mona trebuia să fie domnișoara de onoare. Și Mona fusese fericită că venea bunica Evelyn, care avea să șadă în strană și să dea din cap aprobator la trecerea ei.

Îi fusese atît de greu să intre în casă după toți acei ani și să o revadă în toată frumusețea ei, așa cum fusese în vremea cînd ea era împreună cu Julien; să vadă fericirea doctoriței Rowan Mayfair și a nevinovatului ei soț, Michael Curry. Asemenea băieților irlandezi ai lui Mary Beth, Michael era voinic,

musculos, foarte sincer și bun, în felul lui repezit și ignorant de a fi, deși se spunea că era educat, și avea aerul unui individ obișnuit, ca să spunem așa, pentru că trăise la periferie, iar tatăl său fusese pompier.

O, semăna atît de bine cu băieții lui Mary Beth, gîndise bunica Evelyn, dar asta era tot ce-și amintea de la nuntă, tot ce-și amintea legat de fiica lui Deirdre. Pe bunica Evelyn o duseseră acasă devreme, atunci cînd Alicia fusese prea beată ca să mai rămînă. Nu se supărase. Stătuse lîngă patul Aliciei, ca întotdeauna, spunîndu-și rugăciunile, visînd și fredonînd cîntecele pe care Julien obișnuia să le pună la patefon în camera de la mansardă.

Mireasa și mirele de anul trecut dansaseră în salonul dublu. Iar patefonul era ascuns în peretele bibliotecii, și nimeni nu-l va găsi vreodată. Nici ea însăși nu se gîndea la el, sau poate s-ar fi dus, în timp ce toți ceilalți cîntau, beau și rîdeau împreună, l-ar fi luat în mansardă, ar fi învîrtit din nou manivela, ar fi rostit „Julien", și el ar fi venit la nuntă luîndu-i pe toți pe nepusă masă!

Atunci nici măcar nu-i trecuse prin minte. Îi era prea teamă că Alicia va face o gafă.

În noaptea aceea, tîrziu, Gifford venise sus, în camera Aliciei de pe Amelia Street și își pusese brațul pe umărul bunicii Evelyn.

– Sînt bucuroasă că ai venit la nuntă, spusese pe un ton plin de bunăvoință. Mi-aș dori să ieși mai des. Apoi întrebase: Nu te-ai dus la locul secret? Nu le-ai spus?

Bunica Evelyn nu se obosise să răspundă.

– Rowan și Michael vor fi fericiți!

Gifford o sărutase pe obraz și plecase. Camera duhnea a băutură. Alicia gemea, cum gemuse și mama ei, hotărîtă cu orice preț să moară, să fie cu mama ei.

Washington Avenue. Da, așa era. Uite acolo reședința Queen Anne, acoperită cu șindrilă albă, aceeași ca întotdeauna. Era singura rămasă pe cele patru colțuri, și era la fel, exact la fel.

Și uite și florăria. Da, voise să cumpere flori, nu-i așa? Pentru fata ei dragă, draga ei...

Şi, ce să vezi, se întîmpla cel mai ciudat lucru: un omuleţ tinerel cu ochelari bifocali apăruse în uşa florăriei şi vorbea cu ea, sau nu? Era timpul să asculte dincolo de huruitul maşinilor.

– Bunică Evelyn, dumneavoastră sînteţi! Abia v-am recunoscut. Ce faceţi aşa departe de casă? Bunică Evelyn, intraţi înăuntru. Lăsaţi-mă să-i telefonez nepoatei dumneavoastră.

– Nepoata mea e moartă, răspunse ea. Nu poţi s-o chemi.

– Da, doamnă. Îmi pare rău, ştiu.

Bărbatul s-a apropiat de marginea micii terase de la intrare. De fapt, nu era aşa de tînăr, vedea asta acum, şi-l cunoştea pe tînărul acesta, nu?

– Îmi pare foarte rău pentru domnişoara Gifford, doamnă. Am primit comenzi pentru flori toată dimineaţa. Voiam să spun că aş vrea s-o chem pe domnişoara Alicia să vă ducă acasă.

„Dacă crezi că Alicia ar putea veni să mă ia, înseamnă că nu ştii nimic, bietul de tine." Dar de ce să vorbească? De ce să spună vreo vorbă? Renunţase de mult să întoarcă vorba cuiva. S-ar fi purtat prosteşte dacă s-ar fi lăsat prinsă în genul ăsta de trăncăneală.

Dar care era numele omului ăstuia? Ce Dumnezeu spunea acum? O, dacă s-ar strădui şi-ar aminti cine este şi unde-l văzuse ultima dată, şi, mai cu seamă că venise cu o livrare sau două, că îi făcea semn cu mîna seara, cînd trecea pe stradă, dar merită să-ţi aminteşti asemenea lucruri? Era ca şi cînd ai căuta acul în carul cu fîn. Ei, asta-i bună!

Tînărul a coborît scările.

– Bunică Evelyn, îmi permiteţi să vă ajut să intraţi? Cît de drăguţ arătaţi astăzi, cu broşa asta minunată la rochie!

„Sigur că aşa arăt", gîndea ea visătoare. Ascunsă în trupul acestei femei bătrîne. Dar de ce să spui asemenea lucruri şi să jigneşti un om nevinovat, un om neimportant, chiar dacă este chel şi anemic? El habar nu avea *de cînd* era bătrînă! Într-un fel, începuse la scurt timp de la naşterea Laurei Lee, cu plimbatul cărucioruluí din împletitură de răchită tot drumul pînă aici, şi de jur împrejurul cimitirului. Şi atunci putea la fel de bine să fie bătrînă.

– De unde ai ştiut că nepoata mea a murit? Cine ţi-a spus? Era uimitor. Nici ea nu mai era sigură cum aflase.

– A telefonat domnul Fielding. A spus să umplem încăperea aceea cu flori. Plîngea la telefon. Oh, este atît de trist. Îmi pare rău, bunică Evelyn, sincer îmi pare rău. Nu ştiu ce să spun în astfel de ocazii.

– Păi, ar trebui să ştii, doar vinzi flori oamenilor. Probabil, flori pentru morţi, mai des decît pentru cei vii. Ar trebui să înveţi şi să memorezi cîteva lucruri drăguţe pe care să le spui. Oamenii se aşteaptă să le vorbeşti, nu?

– Poftim, doamnă?

– Ascultă, tinere, oricum te-ai numi, trimite flori din partea mea pentru nepoata mea, Gifford.

El auzise foarte bine, dar era o comandă mai serioasă.

– Fă un buchet amestecat de gladiole albe, trandafiri roşii şi liliac şi pune şi o panglică. Scrie *Nepoată* pe ea, auzi? Asta e tot. Buchetul să fie mare şi frumos şi să fie pus lîngă coşciug. Apropo, vărul meu, Fielding, a avut decenţa să-ţi spună unde va fi dus coşciugul, sau este de presupus că vei suna tu la toate capelele din oraş pînă vei afla?

– Metairie, doamnă. Ştiu deja. Alţii sună.

Ce era la Metairie? Ce? Ce spunea? Un camion uriaş a năvălit huruind prin intersecţie şi a luat-o în jos spre Carondolet. Ce păcat! Uite la casele alea de colo! Dumnezeule-mare, idioţii au dărîmat şi casa aceea frumoasă. Sînt înconjurată de idioţi.

Şi-a aranjat puţin părul. Tînărul o apucase de braţ.

– Ia mîna de pe mine, a spus ea, sau a încercat să spună. Ce discutase cu acest tînăr? Nu ştia. Şi cum ajunsese aici? Tocmai îi fusese adresată această întrebare?

– Lăsaţi-mă să vă urc într-un taxi, să vă ducă acasă, sau să vă duc eu însumi!

– Nu, a răspuns ea, şi, cînd a privit florile din spatele geamului, şi-a adus aminte. Şi-a continuat drumul, trecînd pe lîngă tînăr, ieşind din bulevard şi luînd-o prin Cartierul Grădinilor, spre cimitir. Acest traseu fusese întotdeauna una dintre plimbările ei

preferate, cînd mergea să vadă cavoul familiei Mayfair. După ce a intrat pe poartă, minune! Commander's Palace era tot acolo! Vedea parasolarele de aici. Cîți ani trecuseră de cînd luase masa acolo! Firește, Gifford o ruga mereu să o ducă și pe ea.

Prinzul cu Gifford la Commander's, cu Ryan, un băiat atît de la locul lui și de simpatic. Greu de crezut că un copil ca el era un Mayfair, un strănepot al lui Julien. Dar cei din familia Mayfair începuseră să aibă din ce în ce mai mult aerul acesta simpatic. Gifford comanda întotdeauna creveți cu sos *remoulade* și nu scăpa nici un strop pe eșarfă sau pe bluză.

Gifford. De fapt nu i s-ar fi putut întîmpla nimic lui Gifford.

– Tinere, a început ea.

Bărbatul mergea lîngă ea, ținînd-o de braț, perplex, superior, confuz, mîndru.

– Ce s-a întîmplat cu nepoata mea? Spune-mi. Ce ți-a spus Fielding Mayfair? Sînt atît de aiurită. Să nu crezi că sînt o bătrînă senilă, și dă-mi drumul de braț, nu am nevoie de tine. Te-am întrebat, ce s-a întîmplat cu Gifford Mayfair?

– Nu știu sigur, doamnă, a răspuns tînărul. Au găsit-o în nisip. Pierduse mult sînge, un fel de hemoragie, așa au spus. Dar nu știu mai multe amănunte. A murit înainte de a o duce la spital. E tot ce știu. Soțul ei este acum pe drum într-acolo și o să afle totul.

– Sigur că e pe drum, a replicat ea. Și-a smucit brațul ca să se elibereze. Credeam că ți-am spus să-mi dai drumul.

– Mă tem să nu cădeți, bunică Evelyn. Nu v-am văzut niciodată așa de departe de casă.

– Ce vorbești, băiete? Opt străzi? Obișnuiam să fac această plimbare dintotdeauna. Acolo, pe colțul dintre Prytania și Washington era o mică prăvălie. Ne opream să mîncăm înghețată, eu și Laura Lee. Te rog, dă-mi drumul!

Tînărul părea atît de zdrobit, atît de jignit, de șocat și supărat. Bietul de el. Dar, cînd ești bătrînă și slabă, autoritatea este tot ce ți-a rămas, și ea poate fi distrusă într-o clipă. Dacă ar

fi căzut acum, dacă i-ar fi alunecat piciorul – dar nu, nu putea să se întîmple asta.

– Sufletul tău fie binecuvîntat, eşti un băiat de zahăr. Nu am vrut să-ţi rănesc sentimentele, dar nu-mi vorbi ca unei tîmpite, pentru că nu sînt! Ajută-mă să traversez strada, pentru că este prea largă. Apoi întoarce-te şi aranjează florile pentru draga mea fată, vrei? Şi dă-mi voie să te întreb, de unde ştii cine sînt?

– Vă aduc flori de ziua dumneavoastră în fiecare an, doamnă. Multe, multe flori. Ştiţi cum mă cheamă. Mă cheamă Hanky. Nu vă amintiţi? Vă fac semn cu mîna cînd trec prin faţa porţii.

Nu era un reproş, dar el devenise foarte suspicios de-acum şi părea gata să preia iniţiativa, să o urce cu forţa într-un taxi sau, şi mai rău, să cheme pe cineva să o conducă, pentru că era evident că ea nu ar fi fost în stare să facă singură acest drum.

– A, da, Hanky, sigur că-mi amintesc de tine şi de tatăl tău, Harry, care a fost în războiul din Vietnam. Şi de mama ta, care s-a mutat înapoi în Virginia.

– Da, doamnă, aşa este. Vă amintiţi absolut perfect. Ce încîntat era! Ăsta era cel mai înnebunitor şi mai enervant aspect al bătrîneţii. Dacă puteai aduna doi şi cu doi, oamenii te aplaudau! Chiar te aplaudau. Era jalnic. Bineînţeles că şi-l amintea pe Harry. Le livrase flori ani de-a rîndul. Sau era bătrînul Harry? O, Doamne, Julien, de ce-am trăit atît de mult? Pentru ce? Ce mă fac?

Şi uite, acoló, zidul alb al cimitirului!

– Haide, tinere Hanky, fii băiat drăguţ şi ajută-mă să traversez strada! Trebuie să plec, a spus ea.

– Bunică Evelyn, lăsaţi-mă să vă duc acasă cu maşina. Lăsaţi-mă să-l chem pe nepotul dumneavoastră.

– Pe beţivul ăla, mai găgăuţă? S-a întors cu faţa spre el. Îţi trag una cu bastonul ăsta! În ciuda enervării sale, a izbucnit în rîs, şi a rîs şi el.

– Dar nu sînteţi obosită, doamnă? Nu vreţi să vă odihniţi? Veniţi înapoi la florărie să vă odihniţi.

Deodată, se simţea prea obosită ca să mai spună vreun cuvînt. De ce să vorbească? Nu te ascultă nimeni, niciodată.

Şi-a înfipt picioarele în pămînt la colţul străzii, ţinînd strîns bastonul cu ambele mîini. Privea coridorul de frunze de pe Washington Avenue. Cei mai frumoşi stejari din oraş, gîndea ea adesea, tot drumul pînă la fluviu. Să renunţe? Se întîmplase ceva foarte, foarte rău, şi care fusese sarcina ei? Doamne-Dumnezeule, nu-şi putea aminti!

Un domn bătrîn cu părul alb stătea peste drum şi îi zîmbea. Era, oare, la fel de bătrîn ca şi ea? Îi zîmbea şi-i făcea semne să vină. Ce dandy era! Şi la vîrsta lui! Hainele lui colorate, jiletca lui galbenă de mătase au făcut-o să rîdă. Dumnezeule, era Julien! Julien Mayfair! A avut un şoc atît de mare şi de plăcut, încît l-a simţit pe toată faţa, ca şi cînd cineva ar fi atins-o cu un văl răcoros şi ar fi trezit-o. Uită-te la el! Julien, făcîndu-i semn să vină, să se grăbească.

Iar apoi a dispărut pur şi simplu, cu jiletca galbenă cu tot, în felul în care dispărea mereu, mortul încăpăţînat, mortul nebun, mortul uimitor! Dar îşi reamintise totul. Mona era în casa aceea, Gifford suferise o hemoragie mortală şi bunica Eveyln trebuia să meargă pe First Street. Julien ştia că ea trebuie să meargă mai departe. Asta era de ajuns pentru ea.

– L-ai lăsat să te atingă? o întrebase Gifford uimită; CeeCee rîdea în felul acela răutăcios şi prostesc.

– Dragele mele, mi-a plăcut la nebunie.

De-ar fi putut să le spună asta şi lui Tobias şi lui Walker! Cu cîteva nopţi înainte de naşterea Laurei Lee, descuiase uşa mansardei şi se dusese singură la spital. Nu li se spusese nimic bătrînilor pînă cînd copilul nu fusese în siguranţă în braţele ei.

– Nu vezi ce-a făcut ticălosul ăla? strigase Walker. A plantat sămînţa de vrăjitoare. Şi asta e o vrăjitoare!

Ce fragilă era Laura Lee! Era ea sămînţă de vrăjitoare? Dacă era, doar pisicile o ştiuseră. Cînd se gîndea cum se înghesuiau în jurul ei, arcuindu-şi spinările şi frecîndu-se de picioruşele ei subţiri! Laura Lee avea degetul de vrăjitoare pe care, slavă Domnului, nu îl transmisese mai departe nici Aliciei, nici lui Gifford.

Lumina semaforului se făcuse verde. Bunica Evelyn a început să traverseze strada. Tînărul vorbea necontenit, dar ea nu-i dădea atenție. Își continua drumul pe lîngă zidurile albe, aproape de morți liniștiți și invizibili, morți îngropați după tradiție; cînd a ajuns în mijlocul cvartalului, la porțile cimitirului, tînărul Hanky de la florărie nu mai era nicăieri, dar nu avea de gînd să se uite înapoi ca să vadă ce face, încotro se dusese sau dacă se grăbea înapoi către florărie să telefoneze unei patrule de poliție să vină să o ia. S-a oprit în fața porților. Vedea marginea cavoului familiei Mayfair, chiar în centrul cimitirului, cu un colț ieșit ușor în alee. Îi cunoștea pe toți cei dinăuntru, și putea să bată în fiecare piatră funerară. „Bună, dragii mei!"

Cu siguranță, Gifford nu va fi înmormîntată acolo. Gifford va fi îngropată în Metairie, fieful de la țară al familiei, cugeta ea. Întotdeauna l-au numit așa, chiar și pe vremea lui Cortland, sau Cortland a inventat denumirea, pentru a-și descrie copiii? Cortland care îi șoptise odată la ureche, „Fata mea, te iubesc", atît de repede încît clubul Mayfair-ilor nu auzise.

Gifford, draga mea Gifford.

Și-o imagina pe Gifford în frumosul ei taior de lînă roșie, cu bluză albă, cu o fundă de mătase fină la gît. Gifford purta mănuși, dar numai cînd conducea automobilul. Își pusese, foarte grijulie, mănușile caramel din piele. Părea acum mai tînără decît Alicia, deși nu era. Îi păsa de ea însăși, se dichisea, iubea oamenii.

– Nu pot să rămîn de Lăsata Secului anul acesta, îi anunțase ea. Pur și simplu nu pot. Venise să le spună că se duce cu mașina la Destin.

– Sper că nu te aștepți să primesc eu pe toată lumea aici! se plînsese Alicia. Panică absolută. Lăsase revista să-i cadă pe verandă. Nu pot să le fac pe toate. Nu pot să aduc șunca și plinea. Nu pot. Nu vreau. Voi încuia casa. Nu mă simt bine. Și mătușa Evelyn care stă și stă acolo. Unde e Patrick? Ar trebui să rămîi să mă ajuți. De ce nu faci ceva cu Patrick? Știi că acum bea și dimineața? Bea toată dimineața. Unde e Mona? Fir-ar să fie, a plecat fără să-mi spună. Mona pleacă întotdeauna fără să-mi

spună. Cineva trebuie să pună şaua pe Mona. Am nevoie de Mona! Acopera blestematele alea de ferestre înainte să pleci!

Gifford rămăsese foarte calmă.

– Anul acesta se vor duce cu toţii pe First Street, CeeCee, spusese Gifford. Nu trebuie să faci nimic în plus faţă de ceea ce faci de obicei. Chiar dacă intenţionezi să faci altceva.

– O, ce meschină eşti cu mine! Ai venit pînă aici doar ca să-mi spui asta? Şi ce ştii de Michael Curry? Se zice că era gata să moară de Crăciun, pot să te întreb de ce dă o petrecere de Lăsata Secului? În acest timp, Alicia tremura de indignare şi de furie, *gîndindu-se că viaţa este nebunie curată, că lucrurile sînt complet lipsite de logică, că cineva ar putea aştepta ceva de la ea.* La urma-urmelor, nu ajunsese aproape să se distrugă ca să se pună la adăpost de toate astea, să fie scutită de orice responsabilitate? De cîtă băutură mai era nevoie ca să-şi desăvîrşească opera?

– Michael Curry ăsta era aproape să se înece, şi ce face acum? Dă o petrecere? Nu ştie că nevasta lui a dispărut? Nevastă-sa poate fi moartă. Ce fel de om e nebunul ăsta de Michael Curry? Şi cine dracu' a spus că poate să locuiască în casa aia? Ce au de gînd să facă cu moştenirea? Dacă Rowan Mayfair nu se mai întoarce niciodată? Du-te, du-te la Destin! Ce-ţi pasă? Lasă-mă singură aici. Ce contează? Du-te dracului!

Mînie risipită, cuvinte risipite aiurea, întotdeauna pe lîngă subiect. Spusese oare Alicia ceva sincer şi cinstit în ultimii douăzeci de ani? Nici gînd.

– *Vor să se adune în casa de pe First Street, CeeCee, nu este ideea mea.* Eu plec. Vocea lui Gifford fusese atît de slabă încît Alicia probabil că nici nu auzise, iar acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase sora ei. O, draga mea, draga mea dragă, apleacă-te să mă săruţi din nou, sărută-mă pe obraz, ţine-mă de mînă acum, chiar cu mănuşa ta moale din piele, te-am iubit, scumpa mea, copila mea, indiferent ce-am spus. Te-am iubit cu adevărat.

Gifford.

Mașina lui Gifford se îndepărtase, în timp ce Alicia încă stătea pe verandă și o acuza. Desculță și înfrigurată. Dăduse cu piciorul revistei.

– Deci pleacă, pur și simplu. Pleacă, pur și simplu. Nu pot să cred. Pleacă, pur și simplu. Ce mă fac?

Bunica Evelyn nu scosese o vorbă. Vorbele adresate beți-vilor sînt vorbe aruncate în vînt, care dispar în neantul în care lîncezesc bețivii. Putea o fantomă să ajungă mai rău?

Gifford tot încercase. Gifford fusese o Mayfair toată viața. Gifford iubise; chinuit, dar iubise.

Fetița cu conștiință, pe podeaua bibliotecii:

– Dar oare trebuie să luăm perlele astea?

Generația copiilor Mayfair din epoca științei și a psihologiei era condamnată în întregime. Mai bine să fi trăit în epoca crinolinelor, a trăsurilor și a ritualurilor voodoo. Vremea noastră a trecut. Julien știa.

Dar Mona nu era condamnată, nu? Așa arăta o vrăjitoare a timpurilor actuale. Mona la computer, mestecînd gumă și apăsînd pe taste mai repede decît oricine din univers.

– Dacă ar fi o olimpiadă a scrisului pe computer, aș cîștiga-o. Pe ecran, toate acele scheme și grafice. Vezi? Ăsta este arborele genealogic al familiei Mayfair. Știi ce am descoperit?

Julien afirmase că arta și magia vor triumfa pînă la urmă. Știu. Era computerul artă și magie? Chiar și felul în care ecranul strălucea în întuneric, și acea voce subțire din interiorul computerului, programată de Mona să spună pe un ton ciudat de monoton:

– Bună dimineața, Mona. Îți vorbește computerul tău. Nu uita să te speli pe dinți. Era absolut înfricoșător să vezi camera Monei prinzînd viață la opt dimineața, cînd computerul vorbea, filtrul de cafea bolborosea și șuiera, cuptorul cu microunde pornea cu un clic și-i încălzea comurile, televizorul aprins pe știrile CNN.

– Îmi place să mă trezesc conectată la realitate, spunea Mona. Băiatul cu ziarele învățase să arunce *Wall Street Journal* sus, pe terasa de la etajul al doilea, în fața ferestrei ei.

Mona, să o găsească pe Mona!

Se ducea în Chestnut Street ca să o găsească pe Mona. Pînă acolo ajunsese.

Era timpul să traverseze marele Washignton Avenue. Ar fi trebuit să-l traverseze mai înainte la semafor, dar atunci poate că nu l-ar mai fi văzut pe Julien. Totul merge cum trebuie. Dimineața era liniștită, goală și tăcută, iar stejarii făceau din stradă o catedrală. Și acolo se afla vechea stație de pompieri, pustie acum. Dispărusera pompierii? Dar era în afara traseului ei. Trebuia să coboare pe Chestnut Street, și urmau trotuarele nesigure, pavate cu piatră și cărămidă, și, decît să se împiedice și să cadă, poate că era mai bine să meargă chiar pe stradă, pe lîngă mașinile parcate, cum făcuse cu ani în urmă. Mașinile mergeau încet pe străzile astea.

Cartierul Grădinilor era liniștit și plin de verdeață ca raiul.

Circulația s-a oprit pînă cînd ea a ajuns la bordură, apoi s-a pornit în spatele ei cu un vîjîit puternic. Da, ia-o pe stradă. Dar chiar și aici erau gunoaiele rămase de la Lăsata Secului. Ce rușine!

De ce nu ieșea fiecare să-și măture trotuarul? S-a simțit deodată tristă că nu a făcut-o ea însăși azi-dimineață, așa cum plănuise. Îi plăcea să mănînce. Îi lua o veșnicie. Alicia ar fi strigat-o să vină înăuntru. Dar ea ar fi continuat să mănînce, iar și iar.

– Don'șoara Evelyn, măturați de ore întregi, i-ar fi spus Patricia.

Dar de ce nu? Vor înceta vreodată frunzele să cadă? Păi, de cîte ori se gîndea că vine Lăsata Secului, tot ce îi venea în minte era că o să fie distractiv să mănînce trotuarul după aceea. Atît de mult gunoi și murdărie. Să mănînce iar și iar.

Doar că în dimineața asta intervenise ceva și nu mai măturase. Dar ce?

Cartierul Grădinilor era învăluit într-o tăcere mormîntală. Parcă n-ar fi locuit nimeni acolo. Era mult mai bine cu agitația de pe bulevard. Pe bulevard nu era niciodată singură; chiar și noaptea tîrziu, farurile luminau ferestrele și aruncau o lumină

veselă și galbenă în oglinzi. Puteai ieși și sta la colț, în răcoarea celei mai întunecate dimineți, și puteai vedea tramvaiul scurgîndu-se sau vreun om plimbîndu-se sau vreo mașină strecurîndu-se de-a lungul bulevardului, cu tineri rizînd și vorbind tainic unii cu alții, dar fericiți.

Își continua drumul. Dar și aici demolaseră cîteva dintre casele vechi. Probabil că observația Monei, oricare va fi fost, era adevărată, ceva legat de arhitectură. O uimitoare lipsă de viziune, o ciocnire între știință și imaginație.

– O neînțelegere a legăturii dintre formă și funcționalitate, explicase Mona. Unele forme au succes, altele, nu. Totul este formă, continuase ea. Mona l-ar fi iubit pe Julien.

Ajunsese pe Third Street, la jumătatea drumului. Nu era mare lucru să traversezi aceste străduțe. Nu erau deloc circulate. Nimeni nu se trezise încă. A mers în continuare, sigură pe ea, pe asfaltul care lucea în soare, fără găuri sau crăpături primejdioase care să o facă să se poticnească.

„Julien, de ce nu te întorci? De ce nu mă ajuți? De ce ești mereu atît de răutăcios? Dumnezeule, Julien. Acum pot să pun patefonul să cînte în bibliotecă. Nimeni nu mă poate opri, în afară de Michael Curry, bărbatul acela drăguț, și de Mona. Pot să pornesc patefonul și să te chem."

Ah, ce minunat miroase ligustrumul în floare! Uitase de toate astea. Și iată casa, Dumnezeule, ce colorată este! Nu-și aducea aminte să fi fost vopsită, și acum era toată gri-violet strălucitor, cu obloanele vopsite verde, iar gardul din față negru.

O, *fusese* renovată! Michael Curry făcuse treabă bună.

Și acolo, pe veranda de la etaj, stătea el, uitîndu-se în jos la ea. Era Michael Curry. Chiar el.

Era în pijama, cu părul ciufulit, cu halatul desfăcut, și fuma o țigară. Deși avea părul negru, semăna cu Spencer Tracy, irlandezul ăla dur și îndesat. Un bărbat arătos, brunet și păros. Și nu avea ochi albaștri? Cel puțin așa păreau.

– Bună, Michael Curry. Am venit să te văd și să vorbesc cu Mona Mayfair, spuse ea.

O, Doamne, ce surprins a fost! Ce speriat a fost! Dar ea vorbea tare și clar.

– Știu că Mona este înăuntru. Spune-i să iasă afară.

Și apoi a apărut fata ei somnoroasă, într-o cămașă de noapte albă, istovită și căscînd așa cum fac copiii cînd nu sînt văzuți. Stătea în spatele balustradei negre, printre vîrfurile copacilor, și deodată bunica Evelyn a înțeles ce se întîmplase, ce făcuseră. Doamne-Dumnezeule, Gifford o prevenise că „Mona stătea la pîndă", ca să zicem așa, că trebuie să fie supravegheată, că fata nu căutase nicidecum patefonul, ci pe Michael Curry, tipul de irlandez al lui Mary Beth, soțul lui Rowan Mayfair.

Bunica Evelyn simțea o dorință aprigă să rîdă în hohote.

Cum ar fi spus Stella, „Ce distracție!"

Dar bunica Evelyn, obosită, cu capul plecat, își ținea degetele încleștate pe grilajul negru al gardului; s-a simțit ușurată cînd a auzit ușa de la intrare deschizîndu-se, picioarele desculțe lipăind pe verandă, mersul acela familiar și de neconfundat, și a văzut-o pe Mona. Atunci și-a dat seama ce trebuia să-i spună Monei.

– Ce este, bunico Evelyn? Ce s-a întîmplat?

– N-ai văzut nimic, copila mea, nu te-a strigat? Gîndește-te, comoara mea, înainte să-ți spun eu. Nu, nu e mama ta.

Atunci chipul de fetiță al Monei s-a schimonosit și s-a umplut de lacrimi. A deschis poarta și și-a șters ochii cu dosul palmei.

– Mătușa Gifford, a strigat cu voce pierdută, atît de fragilă și de tînără, atît de diferită de Mona cea puternică și genială. Mătușa Gifford! Și fusesem atît de bucuroasă că nu este aici!

– N-ai nici o vină, draga mea copilă. Sînge pe nisip. S-a întîmplat în dimineața asta. Poate nu a suferit. Poate chiar acum este în rai și se uită la noi, întrebîndu-se de ce sîntem triste.

Michael Curry stătea în capătul treptelor de marmură de la intrare, cu halatul închis corect, cu papuci în picioare, cu mîinile în buzunare și chiar cu părul pieptănat.

– Păi, tînărul ăsta nu e bolnav, a spus bunica Evelyn.

Mona începuse să suspine, privind neajutorată cînd la bunica Evelyn, cînd la bărbatul brunet şi bronzat.

– Cine zicea că e pe moarte din cauza inimii? a întrebat bunica Evelyn, urmărindu-l cum coboară scările. A întins mîna şi a strîns-o pe cea a tînărului. Tînărul ăsta voinic este perfect sănătos!

9

Le ceruse să vină cu toții în bibliotecă. Într-un colț se aflau micul patefon portabil cafeniu, splendidul colier de perle și un mic pachet cu fotografii din tinerețe cu Stella și cu bunica Evelyn. Dar el nu voia să vorbească despre asta acum. Acum trebuia să discute despre Rowan.

Nu Mona era cea mai mare grijă a lui, deși faptul că aceste obiecte fuseseră găsite o făcuse foarte fericită, cu toată supărarea pricinuită de moartea lui Gifford. Îl mustra conștiința îngrozitor din cauza faptei necugetate săvârșite cu Mona; un moment era chinuit, iar în secunda următoare avea alte lucruri la care să se gîndească. În ultimele două luni trăise asemenea fantomelor acestei case, dar acum gata, trebuia să-și caute soția.

Tocmai se întorseseră de la Ryan, unde băuseră și vorbiseră timp de două ore după înmormîntarea lui Gifford. Se întorseseră aici pentru întîlnirea pe care el o convocase, iar cîțiva veniseră doar ca să mai rămînă puțin împreună și să o plîngă pe Gifford, așa cum era tradiția în familie.

În timpul nopții de veghe și la înmormîntarea de astăzi, el văzuse uimirea de pe fețe în timp ce le strîngea mîna și îi spuneau că arată „mult mai bine" și șușoteau între ei: „Priviți-l pe Michael! Michael a înviat din morți."

Pe de o parte fusese șocul teribil al morții premature a lui Gifford – o soție și o mamă perfectă care încetase din viață lăsînd în urmă un bărbat iubit, care era avocat, și trei copii minunați. Pe de altă parte era șocul că Michael se simțea bine, că

legendarul soț părăsit, ultima victimă de sex masculin a moștenirii Mayfair, oricît ar fi părut de ciudat, nu se prăpădise. Michael era bine. Era îmbrăcat elegant și își condusese propriul automobil la procesiunea funerară. Și nu gîfîia, nu avea amețeli și nu îi era greață.

El și doctorul Rhodes se certaseră în privința medicației în foaierul salonului funerar, și Michael învinsese. Nu-l încerca un sentiment de renunțare. Golise flacoanele și le pusese deoparte. O să verifice etichetele și o să descopere ce luase, dar nu acum. Boala trecuse. Avea treabă.

Și uite-o pe Mona, pe care o vedea mereu cu coada ochiului, privindu-l țintă și murmurînd cînd și cînd: „Ți-am spus eu". Mona, cu obrajii ei ușor bucălați și foarte vag pistruiați, cu părul ei roșu, lung și bogat. Nimeni nu o numise vreodată „morcoveață" din cauza podoabei ei capilare. Oamenii întorceau întotdeauna capul să se uite după ea.

Și apoi, mai era și casa. Cum să explice ce se întîmpla cu casa? O simțea vie din nou. Din momentul în care se trezise în brațele Monei, simțise vechea prezență a ceva nevăzut, palpabil, care stătea de veghe. Casa trosnea la fel ca înainte. Arăta ca înainte. Mai era, desigur, întreg misterul muzicii din salon și ceea ce făcuse cu Mona. Oare îi revenise cu adevărat puterea de a vedea lucruri invizibile?

El și Mona nu discutaseră nici o clipă despre cele întîmplate. Nici Eugenia nu suflase o vorbă. Biata bătrînă. Îl considera, cu siguranță, un violator și un monstru. Teoretic vorbind, era și una și alta, dar aparent reușise să scape cu fața curată. Nu va uita niciodată imaginea ei, atît de reală, atît de familiară, stînd în fața unui mic patefon portabil care nu fusese niciodată acolo, dar care arăta exact la fel ca acela găsit mai tîrziu în peretele bibliotecii.

Nu, nu discutaseră încă despre nimic. Moartea lui Gifford maturase totul din cale.

Cu o zi înainte, bunica Evelyn o ținuse în brațe pe Mona toată dimineața, în timp ce aceasta o plîngea pe Gifford, luptîndu-se să-și reamintească un vis în care se făcea că o doborîse pe mătușa

ei intenționat, plină de ură. Bineînțeles că totul era absurd. Și ea știa. Toți știau. La sfîrșit, el îi luase mîna Monei și îi spusese:

– Orice s-ar fi întîmplat, a fost vina mea și tu nu ți-ai ucis mătușa. Nu ai fost tu. A fost o coincidență. Cum ar fi putut să o ucidă ceea ce ai făcut tu aici?

Într-adevăr, se părea că Mona se reîntorsese rapid la exuberanța pătimașă a adolescenței și la încă ceva – o tărie pe care o simțise în ea de la început, autosuficiența rece a copilului unui bețiv, despre care el știa multe din proprie experiență. Mona nu era o fetiță obișnuită. Dar tot nu fusese ceva normal, un bărbat de vîrsta lui cu o fată de treisprezece ani. Cum putuse să facă una ca asta? Dar, lucru ciudat, casa nu-l disprețuia pentru asta și se părea că lucrul îi era cunoscut.

Oricum, pentru moment, păcatul se pierduse în confuzia generală. Se pierduse pur și simplu. În seara dinainte de priveghi, Mona și bunica Evelyn scoseseră cărțile de pe raft și găsiseră perlele, patefonul și un disc RCA Victor lucios, cu valsul Violettei. Același patefon. Voise să le întrebe –, dar vorbeau grăbit și exaltat. Și Gifford așteptase să le vadă.

– Nu putem să-l punem acum, spusese bunica Evelyn, nu acum cînd Gifford este moartă. Închide pianul, acoperă oglinzile. Așa ar fi dorit Gifford să facem.

Henri le dusese acasă cu automobilul pe Mona și pe bunica Evelyn să se schimbe pentru priveghi, și apoi la capelă. Michael se dusese cu Bea, Aaron și Vivian, mătușa lui, și alți cîțiva. Natura îl zăpăcise, îl înfruntase și îl intimidase cu frumusețea ei vie, în noaptea plină de mirosul florilor proaspete, de copacii încărcați de frunze noi. Noapte blîndă de primăvară.

În coșciug, Gifford arăta rău. Părul scurt prea negru, fața prea slabă, buzele prea roșii, ascuțimi care răsăreau de peste tot, chiar și din vîrfurile degetelor îndoite și din sînii ei mici de sub austerul taior de lînă. Era ca unul dintre acele manechine anorexice pe ale căror corpuri rigide hainele nu cad bine, făcînd chiar și ținutele elegante să pară niște boarfe. Țeapănă. Ai fi crezut că sicriul era un congelator. Iar capela din Metairie era ca

oricare alta din țară, cu mochete cenușii peste tot, cu ornamente mari de ghips sub tavanul scund, înțesată cu flori și scaune Queen Anne de calitate îndoielnică.

În mod sigur fusese un priveghi Mayfair, cu mult vin, cu discuții și cu plîns, cu cîteva fețe bisericești venite să-și ia rămas-bun, cu niște călugărițe în albastru și în alb ca păsările în stoluri, cu zeci de prieteni oameni de afaceri și avocați, cu vecini din Metairie care arătau ca niște sturzi în costumele lor albastre.

Șoc, durere, coșmar. Rudele apropiate primiseră, cu fețe ca de ceară, pe fiecare prieten sau membru îndurerat al familiei. Și văzuse lumea de afară strălucind în toată splendoarea primăverii ori de cîte ori ieșise în timpul priveghiului.

Chiar și lucrurile cele mai mărunte căpătau strălucire în ochii lui Michael, după lunga lui suferință, după depresia care îl ținuse în casă, ca și cînd atunci ar fi fost inventate – înfloriturile de prost gust ale stucaturii, florile umede și perfecte în lumina fluorescentă de afară. Michael nu văzuse niciodată atîția copii plîngînd la o înmormîntare, atîția copii aduși să asiste, să se roage lîngă sicriu, să o sărute pe cea plecată, perfect aranjată, așa cum dormea pe patul de satin alb, ciudățeniile fiind uitate în cursul formalităților acestui ultim gest public.

Se întorsese singur acasă la orele unsprezece, căutase prin haine, își făcuse valiza și planurile. Se plimbase prin toată casa. Abia atunci remarcase din plin diferența, abia atunci remarcase că era locuită din nou de ceva pe care aproape îl putea simți și vedea. Nu, nu era asta. Casa însăși îi vorbea; casa însăși îi răspundea.

Era poate o nebunie să crezi că era o casă vie, dar el o cunoscuse înainte, fericit și îndurerat deopotrivă, și o cunoștea acum din nou și era mai bine decît de-a lungul celor două luni nenorocite de singurătate, de boală, de amețeală provocată de medicamente, două luni în care nu ieșise din starea de „îndrăgostit-pe-jumătate-de-moartea-cea-liniștitoare"; era cu totul altceva decît casa tăcută și lipsită de personalitate, în care nu se întîmpla nimic, fiindu-i total nefolositoare.

Se uitase mult timp la patefon și la perlele care zăceau pe covor ca mărgelele de la Lăsata Secului. Perle nepreţuite. Putea încă să audă vocea ciudată a bunicii Evelyn, joasă, catifelată și plăcută în același timp, vorbindu-i necontenit Monei.

Nimeni altcineva nu părea să știe sau să fie preocupat de aceste comori ascunse în firida din peretele bibliotecii; zăceau în colțul întunecos, lîngă grămada de cărți, ca și cînd ar fi fost niște lucruri fără valoare. Nimeni nu le atingea și nu le băga în seamă.

Și acum era reuniunea de după înmormîntare. Trebuia să aibă loc.

Ar fi vrut să fie organizată acasă la Ryan, dacă ar fi fost mai ușor pentru el. Dar Ryan și Pierce spuseseră că trebuie să se ducă la birou, nu aveau încotro. Au mărturisit că, pentru moment, erau obosiți, dar că vor veni în First Street în drum spre birou, nu era nici o problemă. Erau foarte îngrijorați pentru Rowan. El trebuia să știe că nu uitaseră nici o clipă de ea. Bieți nefericiți, tată și fiu.

Aflați în centrul atenției, arătau perfect – Ryan bronzat, cu părul alb și mătăsos, cu ochi albaștri opaci. Pierce, fiul pe care oricine și l-ar fi dorit, inteligent, bine crescut și evident zdrobit de moartea mamei sale. Se părea că nu trebuia să se întîmple așa; ar fi trebuit să fie asigurați împotriva ei. Ce era moartea pentru clanul Mayfair-lor, cum spusese Bea? Fusese mai mult decît drăguț din partea lor că acceptaseră să vină.

Dar Michael nu putea să amîne această reuniune. Nu putea, pur și simplu. Irosise atîta timp. Trăia în casa asta ca o stafie de cînd se întorsese de la spital. Să fi fost moartea întîmplătoare, teribilă și irelevantă a lui Gifford cea care l-a trezit din încremenire? Știa că nu era așa. Era Mona.

Ei bine, acum se vor aduna, iar el îi va lămuri că trebuie să acționeze în privința lui Rowan, că avea bagajele pregătite și că era gata de plecare.

Asta trebuiau să înțeleagă. Zăcuse aici ca blestemat, un om trăind în vis, cu sufletul rănit că Rowan plecase. Greșise.

Şi mai fusese medalionul. Medalionul care înfăţişa un arhanghel. Fusese în poşeta lui Gifford la Destin. Cînd se îmbrăţişaseră pe marginea mormîntului şi Ryan i-l pusese în mînă, ştiuse sigur. „Trebuie să o găsesc pe Rowan. Trebuie să fac ceea ce am fost sortit să fac. Trebuie să fac ceea ce vreau să fac. Trebuie să acţionez. Trebuie să fiu din nou puternic."

Medalionul. Gifford îl găsise pe marginea piscinei cu cîtva timp în urmă, poate chiar în ziua de Crăciun, Ryan nu era sigur; îl păstrase cu gîndul să i-l dea lui Michael. Dar îi era teamă să nu-l tulbure cu medalionul. Fusese sigură că medalionul era al lui. Fusese sînge pe el. Şi iată-l acum, bine curăţat şi strălucitor. Căzuse din poşeta ei cînd Ryan căutase prin ea. Scurtă conversaţie de înmormîntare, nu mai lungă de cîteva secunde, în cavoul rece de marmură, cu soarele de amiază strecurîndu-se înăuntru, cu sutele de oameni care aşteptau să-i strîngă mîna lui Ryan. „Gifford ar fi vrut să-ţi dau asta fără întîrziere."

Deci, cînd s-ar fi cuvenit să se simtă vinovat faţă de mica roşcată care dormise în braţele lui şi care îi spusese: „Aruncă doctoriile, nu ai nevoie de ele"?

I-a întîmpinat în uşa bibliotecii în timp ce intrau.

– Intraţi, a spus el, simţindu-se, ca mai întotdeauna, puţin ciudat, ca stăpîn al acestei case, al casei lor, şi i-a invitat pe Ryan, pe Pierce şi pe Aaron să ia loc în faţa biroului.

El s-a aşezat la locul lui obişnuit, în spatele biroului. L-a văzut pe Pierce uitîndu-se la micul patefon şi la şiragul lung de perle, dar vor ajunge şi la asta, mai tîrziu.

– Ştiu cît de greu vă este acum, i s-a adresat lui Ryan. Cineva trebuia să înceapă. Soţia ta a fost înmormîntată astăzi. Ai toată compasiunea mea. Aş vrea să mai fi putut aştepta, totul ar trebui să mai fi putut aştepta, dar trebuie să discutăm despre Rowan.

– Sigur că da, a răspuns imediat Ryan. Sîntem aici ca să-ţi spunem tot ce ştim. Oricum nu ştim prea multe.

– Înţeleg. Nu pot să scot nici un cuvînt de la Randall sau de la Lauren. Mi-au spus: „Vorbeşte cu Ryan, Ryan ştie totul", aşa

că te-am rugat să vii și să-mi spui ce s-a întîmplat. Am fost ca un om în comă. Trebuie să o găsesc pe Rowan. Mi-am făcut bagajele și sînt gata de plecare.

Ryan arăta uimitor de calm, ca și cînd ar fi comutat un întrerupător interior pe modulul „afaceri"; nu era nici un fel de amărăciune sau de resentiment în atitudinea lui. Pe de altă parte, Pierce era încă zdrobit; pe chipul său se putea citi o durere nemărginită. Nu se știa dacă auzea vorbele lui Michael sau dacă era măcar prezent acolo.

Și Aaron fusese răvășit de moartea lui Gifford. O luase pe Bea sub aripa lui și o consolase pe toată durata grelei încercări de la capela Metairie, de la cimitir și de la cavou. Era epuizat și se simțea cu totul mizerabil, lucru care nu mai putea fi ascuns sub nici un fel de morgă britanică. Apoi mai fusese Alicia, isterică și, în cele din urmă, internată; Aaron dăduse și aici o mînă de ajutor, alături de Ryan, cînd acesta îl anunțase pe Patrick că Alicia era subnutrită, bolnavă și că avea nevoie de îngrijire. Patrick încercase să-l lovească pe Ryan. Și Bea nu făcuse nici un secret din afecțiunea ei crescîndă pentru Aaron; îi spunea calmă lui Michael, cînd se întorceau acasă cu mașina, că găsise un om pe care se putea bizui.

Dar acum totul căzuse pe umerii acestui om, Ryan Mayfair, avocatul acesta care se ocupa de toate pînă în cel mai mic detaliu – și nu o mai avea alături pe Gifford, să-l contrazică, să creadă în el, să-l ajute. Și deja se întorsese la lucru. „Era prea devreme ca să-ți dai seama cît de rău va fi, reflecta Michael. Era prea devreme ca acestui om să-i fie cu adevărat teamă."

– Trebuie să plec, spuse Michael. Este așa de clar! Ce-ar trebui să știu? Încotro să mă îndrept? Care este ultima informație pe care o avem despre Rowan? Care este cel mai bun fir pe care îl avem?

Se așternu liniștea. Mona a intrat în cameră, cu părul strîns cum se cuvine cu o panglică albă, îmbrăcată într-o rochie simplă de bumbac alb, potrivită pentru copii în asemenea împrejurări. A închis după ea ușa care dădea în hol. Nu s-a adresat

nimănui, nimeni nu a privit-o, nimeni nu părea să observe sau nimănui nu părea să-i pese că ea luase scaunul din piele sprijinit de perete și îl privea pe Michael din celălalt capăt al camerei prăfuite. Michael nu putea face nimic și, de fapt, nici nu conta. Nimic nu se întîmpla fără ca Mona să nu știe sau să nu audă. Din acest motiv între ei exista o legătură secretă. Copila îl fascina tot atît de mult pe cît îl făcea să se simtă vinovat; ea era strîns legată de însănătoșirea sa miraculoasă și de ceea ce trebuia să facă acum.

El nu se trezise dimineața, după ce faptul se consumase între ei, cu senzația că nu știe cine este copila aceea ciudată din patul lui, ci dimpotrivă, că știa cine este și că și ea îl cunoștea.

– Nu poți pleca, a spus Aaron.

Fermitatea din vocea lui l-a surprins pe Michael. Și-a dat seama că gîndurile îi zburaseră înapoi la Mona, la mîngîierile ei și la apariția neverosimilă a bunicii Evelyn în stradă.

– Nu cunoști toate detaliile, a continuat Aaron.

– Ce detalii?

– Nu credem că ar trebui să-ți spunem totul, a intervenit Ryan, dar înainte de a începe, lasă-mă să-ți explic. Nu știm de fapt unde se află Rowan, nu știm ce s-a întîmplat cu ea. Nu spun că i s-ar fi întîmplat ceva rău. Asta vrem să înțelegi.

– Ai vorbit cu doctorul? a întrebat Pierce, înviorîndu-se brusc și luînd parte la discuție ca și cînd ar fi fost vorba de afaceri. Ți-a spus că s-a încheiat perioada de convalescență?

– Domnilor, s-a terminat. Am de gînd să-mi găsesc soția. Spuneți-mi acum cine conduce investigația pentru găsirea lui Rowan. Cine are dosarul Rowan Mayfair?

Aaron a tușit în stilul britanic cel mai elocvent, un mod elegant de a începe un discurs, și a rostit:

– Talamasca și familia Mayfair nu au reușit să o găsească. Sumele considerabile de bani cheltuite și investigațiile laborioase care s-au făcut au fost zadarnice, ca să spun așa.

– Înțeleg.

– Iată ce știm. Rowan a plecat de aici împreună cu un bărbat înalt și brunet. După cum ți-am spus, a fost văzută cu el în avionul de New York. Sfîrșitul anului a găsit-o cu siguranță la Zürich, iar de acolo s-a dus la Paris, iar de la Paris în Scoția. Mai tîrziu a fost la Geneva. De la Geneva s-ar putea să se fi întors la New York. Nu sîntem siguri.

– Vrei să spui că poate fi din nou în țară.

– S-ar putea, a aprobat Ryan. Nu știm.

Ryan a făcut o pauză ca și cînd ar fi terminat ce avea de spus sau, ca și cînd pur și simplu, și-ar fi adunat gîndurile.

– Ea și bărbatul acesta, a continuat Aaron, au fost văzuți la Donnelaith, în Scoția. Nu e nici o îndoială. La Geneva, martorii oculari nu sînt atît de siguri. Știm că a fost la Zürich numai datorită tranzacțiilor bancare pe care le-a făcut; am dedus că a fost la Paris deoarece a făcut cîteva analize medicale acolo pe care le-a trimis mai tîrziu doctorului Samuel Larkin în California; credem că a fost la Geneva pentru că acesta este orașul din care l-a sunat pe doctor și de unde i-a trimis rezultatele analizelor. A făcut analize și acolo la o clinică, analize pe care i le-a trimis de asemenea doctorului Larkin.

– I-a telefonat acelui doctor? Chiar a vorbit cu el?

Asta ar fi trebuit să-i dea speranțe; ar fi putut însemna ceva pentru situația stînjenitoare în care se afla. Dar simțea că fața i se înroșește. „A sunat, dar nu pe mine. L-a sunat pe vechiul ei prieten, doctor la San Francisco." Încerca să pară liniștit, înțelegător și deschis.

– Da, a spus Aaron, l-a sunat pe doctorul Larkin pe 12 februarie. A vorbit concis. I-a spus că era gata să-i trimită o serie de teste medicale, eșantioane, probe etcetera, pe care el urma să le ducă la Institutul Keplinger pentru a fi analizate. I-a spus că îl va contacta și că totul era confidențial. A punctat că putea fi oricînd întreruptă. Părea că este în primejdie.

Michael asculta tăcut, încercînd să interpreteze ceea ce auzise, să-și dea seama ce semnificație au faptele. La un moment

dat, soția lui iubită îi telefonase altui bărbat. Acum situația era cu totul alta.

– Asta era ceea ce nu doreați să-mi spuneți, a conchis el.

– Da, a răspuns Aaron. Iar oamenii cu care am vorbit la Geneva și la Donnelaith ne-au semnalat că ea s-ar fi putut afla sub constrîngere. Detectivii lui Ryan au tras aceeași concluzie din spusele martorilor, deși nici unul dintre ei nu a folosit de fapt acest cuvînt.

– Înțeleg. Dar trăia și era bine cînd a vorbit cu Samuel Larkin. Și asta se întîmpla pe 12 februarie, a zis Michael.

– Da...

– Bine, deci ce au văzut oamenii ăștia? Ce au observat oamenii de la clinicile medicale?

– Nimeni de la nici o clinică nu a observat nimic. Dar trebuie să-ți dai seama că e vorba de instituții foarte mari. Pare foarte probabil că Rowan și Lasher s-au strecurat înăuntru, Rowan jucînd rolul unui doctor sau al unui tehnician de acolo, după caz. A făcut diverse analize și a plecat înainte ca cineva de acolo să fie informat.

– Știți asta datorită materialului trimis doctorului Larkin?

– Da.

– Uluitor, dar un doctor ar putea face asta, nu? a replicat Michael. Încerca să-și mențină vocea calmă, dar nu ar fi dorit ca cineva să-i ia pulsul. Ultima dovadă că este în viață datează din 12 februarie, a continuat.

Încerca să calculeze numărul zilelor scurse. Dar mintea lui nu funcționa.

– A mai fost o mică informație, a intervenit Ryan. Una care nu ne place.

– Spune-o.

– Rowan a făcut transferuri bancare uriașe cît timp a fost în Europa, prin bănci din Franța și din Elveția. Dar transferurile au încetat la sfîrșitul lui ianuarie, și după asta au mai fost doar două cecuri mici încasate la New York, pe 14 februarie. Acum știm că semnăturile de pe aceste cecuri au fost falsificate.

– Ah! Michael s-a lăsat pe spătarul scaunului. O ține prizonieră. El a falsificat cecurile.

Aaron a oftat.

– Nu știm... sigur. Cei din Donnelaith și din Geneva au descris-o ca fiind palidă, părînd bolnavă. Însoțitorul ei era foarte grijuliu cu ea; într-adevăr, a fost văzută numai în compania lui.

– Înțeleg, a murmurat Michael. Ce altceva au mai zis? Spuneți-mi totul.

– Donnelaith este sit arheologic acum, a adăugat Aaron.

– Da, cred că știu asta, a spus Michael. A privit către Ryan. Ai citit istoria familiei Mayfair?

– Dacă te referi la dosarul Talamasca, da, l-am citit, dar cred că acum problema noastră este foarte clară și anume: unde este Rowan și cum putem ajunge la ea?

– Continuă să-mi povestești despre Donnelaith, i s-a adresat Michael lui Aaron.

– Se pare că Rowan și Lasher și-au închiriat un apartament la hanul de acolo pentru patru zile. Au petrecut cea mai mare parte a timpului explorînd ruinele castelului, catedrala și satul. Lasher a vorbit cu o mulțime de oameni.

– Trebuie să folosești numele ăsta? a întrebat Ryan. Numele oficial pe care l-a folosit a fost altul.

– Numele oficial n-are nimic de-a face aici, a spus Pierce. Te rog, tată, hai să scoatem la iveală o informație. După cîte se pare, acest Donnelaith este un proiect arheologic finanțat în întregime de familia noastră. Nu auzisem niciodată de el, pînă cînd nu am citit dosarul Talamasca. La fel și tata. Totul era administrat de...

– Lauren, a rostit Ryan, și în tonul lui s-a simțit o undă de dezgust. Dar n-are nici o legătură cu subiectul. N-au mai fost văzuți acolo din ianuarie.

– Continuă, i s-a adresat Michael, încercînd să pară cît mai amabil. Ce au observat oamenii la ei?

– Au spus că au văzut o femeie de aproximativ 1,70 metri înălțime, foarte palidă și într-o stare foarte proastă de sănătate și

un bărbat extrem de înalt, de aproximativ 2,10 metri, cu un păr negru, lung și bogat – ambii americani.

Michael ar fi dorit să spună ceva, dar nu era nici un dubiu că inima lui începuse să-și accelereze bătăile. Nu voia să se dea de gol. Și-a scos batista, a împăturit-o și și-a tamponat buza superioară.

– Trăiește, este în pericol, creatura o ține prizonieră, a murmurat el.

– Astea sînt basme, a spus Ryan. Nu ar fi valabile la tribunal. Facem supoziții. Cecurile falsificate sînt însă cu totul altceva. Fiind legate de moștenire, trebuie acționat imediat.

– Termenii ăștia juridici sînt o enigmă, a spus Aaron.

– Da, este un talmeș-balmeș care te înnebunește, a spus Pierce. Am trimis probe de sînge prelevate de aici la două institute de genetică diferite și nici unul nu ne-a dat un răspuns clar.

– Ne-au dat totuși un răspuns, a intervenit Aaron. Spun că probele sînt contaminate sau falsificate pentru că aparțin unei specii de primate nonumane pe care nu o pot identifica.

Michael a zîmbit cu amărăciune.

– Dar ce spune acest doctor Larkin? Rowan i-a trimis direct lui materialul. Ce știe? Ce i-a spus ea la telefon? Trebuie să știu totul.

– Rowan era agitată, a explicat Pierce. Îi era teamă să nu-i fie întreruptă legătura. Voia cu disperare ca Larkin să primească materialul medical și să-l ducă la Institutul Keplinger. Toată povestea l-a alarmat pe Larkin, de aceea colaborează cu noi. Îi este devotat lui Rowan, nu vrea să-i înșele încrederea, dar ne împărtășește îngrijorarea în privința ei.

– Acest doctor Larkin este aici, a spus Michael. L-am văzut la priveghi.

– Da, este aici, a aprobat Ryan. Dar șovăie să vorbească despre probele duse la Institutul Keplinger.

– Din ceea ce doctorul pare dispus să dezvăluie, a observat Aaron pe un ton calm, se poate deduce că are o gamă largă de mostre provenind de la această creatură.

– Creatură, a repetat Ryan. Şi iată-ne întrînd din nou pe tărîmul fanteziei. Era supărat. Nu ştim dacă bărbatul acesta este un animal sau un... tip subuman sau orice altceva. Şi nu-i ştim nici numele. Ştim că este amabil, educat, inteligent, vorbeşte repede, cu accent american şi că oamenii care au stat de vorbă cu el la Donnelaith l-au găsit interesant.

– Şi ce legătură are asta cu toate celelalte? a întrebat Pierce. Tată, pentru numele...

Michael l-a întrerupt:

– Ce i-a trimis Rowan doctorului Larkin? Ce a descoperit Institutul Keplinger?

– Păi, aici e aici, a răspuns Aaron. Nu vrea să ne dea un raport complet. Dar poate o să ţi-l dea ţie. Vrea să vorbească cu tine. Vrea să facă teste genetice pe tine.

Michael a zîmbit iar.

– Chiar vrea, serios?

– Ai dreptate să fii bănuitor, a replicat Ryan. Părea nerăbdător şi extenuat în acelaşi timp. Oamenii ne-au mai propus astfel de teste în trecut. Sîntem percepuţi ca un grup închis. Pînă acum n-am acceptat nici o propunere.

– Ca mormonii sau ca populaţia Amish, a spus Michael.

– Exact, a întărît Ryan, şi există multe argumente legale solide pentru a nu permite astfel de teste. Şi oricum, ce legătură are cu familia Curry?

– Cred că ne îndepărtăm de la subiect, a intervenit Aaron. Privea cu subînţeles către Michael. Oricum s-ar numi acest însoţitor al lui Rowan, este făcut din carne şi oase şi, în mod evident, este considerat o fiinţă umană.

– Îţi dai seama ce spui? a replicat Ryan de-a dreptul furios.

– Sigur că da, a spus Aaron.

– Vreau să văd eu însumi rezultatele analizelor medicale, a continuat Ryan.

– Şi cum vei şti să le interpretezi? a întrebat Pierce.

– Aşteaptă numai şi ai să vezi, a zis Ryan.

– Tată, trebuie să lămurim chestia asta.

Michael a ridicat mîna invitînd la calm.

– Ascultați, testele medicale nu vor lămuri nimic. *L-am văzut. Am vorbit cu el.*

În cameră s-a lăsat tăcerea.

Și-a dat seama că era pentru prima dată de la producerea incidentului cînd dezvăluia familiei acest lucru. Nu recunoscuse niciodată, față de Ryan sau față de Pierce și, cu siguranță, față de nici un alt membru al familiei Mayfair, ce se întîmplase în ziua de Crăciun. S-a trezit aruncîndu-i o privire Moneî. Apoi ochii i s-au ațintit asupra omului căruia îi spusese întreaga poveste – Aaron.

În privirile celorlalți se putea citi limpede o curiozitate nedisimulată.

– Nu cred că avea doi metri și zece înălțime, a spus Michael, încercînd în continuare să-și calmeze vocea. Și-a trecut mîna prin păr și s-a oprit, dîndu-și seama că tocmai căuta cu mîna cealaltă un pix de care nu avea nevoie. Și-a strîns pumnul drept, apoi l-a deschis răsfirîndu-și degetele. M-am luptat cu el pe viață și pe moarte atunci cînd a fost aici. Aș spune că era de înălțimea mea, 1,85 metri, cel mult. Avea părul scurt și era brunet ca mine. Avea ochi albaștri.

– Îmi spui că l-ai văzut pe omul care a plecat cu Rowan? a întrebat Ryan cu un calm înșelător.

– Spui că, de fapt, ai și vorbit cu el? s-a amestecat și Pierce.

Ryan era palid de furie.

– Poți să descrii sau să identifici această persoană? a adăugat el.

– Să continuăm cu ce trebuie să facem, a spus Aaron. Era gata să-l pierdem pe Michael în ziua de Crăciun. Michael nu a fost capabil să ne spună ceva timp de săptămîni. Michael a fost...

– E în regulă, Aaron, a spus Michael. Stai liniștit. Ryan, ce vrei să știi? A plecat cu un bărbat. Avea 1,85 metri, era slab, purta hainele mele. Avea părul negru. Nu cred că acum arată la fel. Părul lui nu era lung. Nu era așa de înalt. Mă crezi? Crezi

o iotă din ceea ce îți spune cineva? Ryan, îl cunosc. Și Talamasca îl cunoaște.

Ryan părea incapabil să răspundă. Pierce era și el evident năucit.

– Unchiule Ryan, era „omul", a intervenit Mona calmă. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l în pace pe Michael. Nu el l-a lăsat pe „om" să treacă. Rowan a fost.

– Nu te amesteca, Mona, a izbucnit Ryan. Se părea că își va pierde complet controlul. Pierce își pusese mîna pe cea a tatălui său. Și ce cauți aici? Ieși afară!

Mona nu s-a mișcat.

Pierce i-a făcut semn să tacă.

– Această făptură, a continuat Michael, „omul nostru", Lasher al nostru. Pare normal pentru alți oameni?

– Un om neobișnuit, a spus Ryan. Asta spun mărturiile pe care le avem. Un om neobișnuit, manierat, sociabil. A făcut o pauză ca și cînd ar fi trebuit să-și adune puterile ca să continue. Am toate declarațiile pentru tine. Și, apropo, am răscolit Parisul, Geneva, Zürich-ul, New York-ul. Deși este înalt, nu atrage atenția în mod deosebit. Cel mai aproape de el au fost arheologii de la Donnelaith. Au spus că era fascinant, puțin ciudat, că vorbea foarte repede și că avea cunoștințe stranii despre oraș și ruine.

– Bine, înțeleg ce s-a întîmplat. Nu ea a fugit cu el; el a luat-o. A forțat-o să-l ducă acolo. A forțat-o să ia banii. Ea l-a convins să-și facă aceste analize medicale, apoi le-a sustras și i le-a trimis doctorului Larkin atunci cînd a găsit prilejul.

– Nu e sigur, a spus Ryan. Nu e sigur deloc. Dar cecurile falsificate ne oferă un argument legal să continuăm. Au dispărut și banii lui Rowan depozitați în băncile străine. Trebuie să acționăm. Nu avem altă alternativă. Trebuie să protejăm moștenirea.

Aaron l-a întrerupt cu un mic gest.

– Doctorul Larkin spunea că Rowan știa că făptura nu era om. Voia să-i studieze amprenta genetică. Voia să știe exact dacă acea creatură se poate împerechea sau nu cu oameni, și în special cu ea. A trimis și o mostră din sîngele ei pentru analize.

Se lăsase o tăcere stînjenitoare.

Timp de o secundă, Ryan a părut aproape cuprins de panică. Apoi și-a revenit, și-a încrucișat picioarele și și-a lăsat mîna stîngă pe marginea biroului lui Michael.

– Nu știu ce să cred despre acest om ciudat, a mărturisit el. Sincer, nu știu. Toată povestea asta istorisită de Talamasca, această înșiruire de treisprezece vrăjitoare. Nu o cred. Acesta este pur și adevăr. Nu o cred. Și sînt sigur că nici ceilalți membri ai familiei nu o cred. L-a privit direct pe Michael. Dar un lucru e clar. Nu ai unde să te duci acum să o cauți pe Rowan. E o pierdere de vreme să te duci la Geneva. Noi am cercetat zona. Și Talamasca a cercetat-o. La Donnelaith avem un detectiv particular douăzeci și patru de ore pe zi la post. La fel și Talamasca; apropo, cei din organizație se pricep foarte bine la chestii de genul ăsta. New York? Nu am dat de indicii reale, cu excepția cecurilor falsificate. Nu erau de valoare mare. Nu au trezit suspiciuni.

– Înțeleg, a murmurat Michael. Unde să mă duc? Ce ar trebui să fac? *Sînt* întrebări perfect justificate acum.

– Absolut, a fost Ryan de acord. Nu am vrut să-ți spunem tot ce am descoperit, din motive lesne de înțeles. Dar acum știi, și cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut este să rămîi aici, să urmezi sfaturile doctorului Rhodes și să aștepți. E logic din toate punctele de vedere.

– Mai e ceva, a afirmat Pierce.

Tatăl său părea vizibil plictisit și, în plus, era prea obosit ca să mai protesteze. Ridicase mîna să-și acopere ochii și își rezemase cotul de marginea biroului.

Dar Pierce a continuat:

– Trebuie să ne spui exact ce s-a întîmplat aici în ziua de Crăciun. Vreau să știu. Am dat o mînă de ajutor la toate. Centrul Medical Mayfair a fost lăsat pe mîna mea. Vreau să-l duc mai departe. Mulți alții vor asta. Dar cu toții trebuie să comunicăm între noi. Ce s-a întîmplat, Michael? Cine e acest om? Ce este el?

Michael știa că trebuie să spună ceva, dar pentru moment părea imposibil. Stătea sprijinit de spătar, uitîndu-se peste ei la

şirurile nesfîrşite de cărţi, fără a putea vedea teancul de pe jos sau misteriosul patefon. Ochii lui se îndreptau aproape pe furiş spre Mona.

Mona se lăsase pe spate în scaun şi îşi aruncase un picior peste braţul lui. Părea prea mare pentru rochia albă de înmormîntare, pe care o mototolise între picioare. Îl privea cu superioritate şi oarecum ironică – vechea ei atitudine, dinaintea morţii lui Gifford.

– Ea a plecat cu bărbatul, a început Mona, pe un ton foarte calm şi foarte limpede. Michael n-a reuşit să-l învingă.

Era vocea ei, sigură, de adolescentă plictisită de stupiditatea celorlalţi şi care nu acceptă minunile. A continuat:

– Ea a plecat cu el. Tipul ăsta cu părul lung, ăsta e omul. Mutantul ăsta slab, fantoma, Diavolul, Lasher. Michael s-a luptat cu el afară, lîngă piscină, şi el l-a aruncat pe Michael în apă. Afară e un miros care a rămas de la el. Şi mirosul lui este şi în sufragerie, unde s-a născut.

– Ai o imaginaţie prea bogată, a intervenit Ryan, atît de furios că mai mult şuiera. Ţi-am spus să nu te bagi.

– Cînd au plecat, a spus Mona, Rowan a declanşat alarma astfel încît cineva să-i vină în ajutor lui Michael. Sau bărbatul însuşi a declanşat-o. Orice fraier poate înţelege acum că aşa s-au petrecut lucrurile.

– Mona, părăseşte imediat încăperea, i-a poruncit Ryan.

– Nu, a răspuns ea.

Michael nu spunea nimic. Auzise totul, dar nu putea găsi un răspuns. Voia să spună că Rowan încercase să-l oprească pe bărbat să-l arunce în piscină. Dar ce sens avea? Rowan plecase lăsîndu-l să se înece în piscină, nu-i aşa? *Rowan fusese silită să facă asta!*

Ryan a pufnit iritat.

– Daţi-mi voie să vă spun, a început Aaron pe un ton calm, că doctorul Larkin deţine o mulţime de informaţii pe care noi nu le avem. Are radiografii ale mîinilor, ale picioarelor, ale coloanei vertebrale, ale pelvisului, tomografii ale creierului şi alte

teste de genul ăsta. Creatura nu este umană. Structura genetică pe care o are ne derutează. Este un mamifer. Este un primat. Are sînge cald. Arată ca noi. Dar nu este om.

Pierce se uita țintă la tatăl său, de parcă i-ar fi fost teamă că acesta s-ar putea dezmembra dintr-o clipă în alta. Ryan a clătinat din cap.

– Voi crede cînd voi vedea, cînd doctorul Larkin în persoană mi-o va spune.

– Tată, i s-a adresat Pierce, dacă citești raportul legiștilor găsești același lucru. Ei spun „contaminat, falsificat sau alterat" pentru că altfel vorbim despre sîngele și țesutul unei ființe cu o amprentă genetică nonumană.

– Exact ce spunea Mona, a replicat Michael.

Vorbise cu glas scăzut. Apoi s-a însuflețit puțin și s-a uitat la Ryan, apoi la Mona.

Ceva în atitudinea lui Aaron îl deranja, îl deranjase tot timpul, dar nu știa ce anume, și și-a dat seama de asta numai cînd a încetat să se mai uite la Aaron.

– Am venit acasă, a început Michael, și l-am găsit aici. Arăta ca ea. Arăta ca mine. S-ar putea să fi venit de la... copilul nostru. Bebelușul nostru. Rowan era însărcinată.

S-a oprit. A respirat adînc, clătinînd ușor dezaprobator din cap, apoi și-a dat seama că trebuie să continue.

– Acest om-creatură era un nou-născut. Era foarte puternic. A rîs de mine. Se mișca precum omul-de-paie din *Vrăjitorul din Oz*, stîngaci, împiedicîndu-se, rizînd, ridicîndu-se. Ar fi trebuit să fiu în stare să-i sucesc gîtul. Nu am fost. Era *mult* mai puternic decît părea. L-am lovit de mai multe ori. Ar fi trebuit să-i zdrobesc cîteva oase ale feței. Nu i-am provocat decît o rană ușoară. Rowan a încercat să oprească lupta, dar nu mi-a fost clar atunci... și nici acum... pe cine voia să protejeze. Pe mine? Pe el?

Ura să audă aceste cuvinte spuse chiar de el. Dar era timpul să scoată totul la iveală, să împărtășească totul, atît durerea, cît și înfrîngerea.

– L-a ajutat să te arunce în piscină? a întrebat Mona.

– Taci, Mona, i-a poruncit Ryan.

Mona l-a ignorat complet. Se uita la Michael.

– Nu, nu l-a ajutat, a răspuns Michael. Şi n-ar fi trebuit să o poată face singur. Am fost pus la pământ o dată sau de două ori în viaţa mea. Pentru asta a fost nevoie de oameni solizi şi de lovituri zdravene. El era subţire, delicat, parcă aluneca pe gheaţă, dar m-a împins şi am căzut în piscină. Îmi amintesc că se uita la mine în timp ce mă prăbuşeam. Avea ochii albaştri. Şi părul foarte negru. V-am spus deja asta. Pielea lui era foarte palidă şi foarte frumoasă. Cel puţin atunci.

– Ca pielea unui copil mic, a şoptit Aaron.

– Şi voi toţi încercaţi să-mi spuneţi că asta nu este o fiinţă umană? a izbucnit Ryan, nervos şi neliniştit.

– Vorbim despre date ştiinţifice, omule, a replicat Aaron, nu despre voodoo. Aceasta este o creatură, ca să spun aşa, din carne şi din oase. Dar amprenta ei genetică nu este umană.

– Larkin ţi-a spus asta.

– Ei, mai mult sau mai puţin. Să spunem că am cules informaţia de la el.

– Fantome, duhuri şi creaturi, a mormăit Ryan.

Era ca şi cum ceara din care ar fi fost făcut ar fi început să se topească.

– Hai, tată, las-o mai moale, i-a retezat-o Pierce, de parcă el ar fi fost părintele.

– Gifford mi-a spus că e sigură că bărbatul a supravieţuit, a rostit Ryan. A fost ultima conversaţie pe care am avut-o cu soţia mea, în care îmi spunea...

Se opri.

Tăcere.

– Cred că am convenit asupra unui lucru, Michael, a concluzionat Aaron, puţin nerăbdător. Vei rămîne aici.

– Da, am înţeles, a răspuns Michael. Rămîn. Dar vreau să văd toate datele. Vreau să mă implic în toate. Vreau să vorbesc cu acest doctor Larkin.

– Mai este încă o chestiune extrem de importantă, a subliniat Aaron. Din motive lesne de înțeles, Ryan nu a fost de acord să i se facă autopsie soției sale.

Ryan îl privea fix și cu severitate. Michael nu îl văzuse niciodată pe Ryan arătîndu-și atît de fățiș ostilitatea. Aaron și-a dat seama și el, și a ezitat o clipă, evident încurcat, înainte de a continua.

– Dar pe haine sînt pete de sînge care pot fi analizate.

– De ce? a întrebat Ryan. Ce legătură are soția mea cu voi? Cu toate astea?

Aaron n-a răspuns. Părea deodată rătăcit. N-a mai zis nimic.

– Vreți să spuneți că soția mea a avut vreo legătură cu ființa asta? Că el a omorît-o?

Aaron n-a răspuns.

– Tată, a suferit un avort, a spus Pierce, și amîndoi știm asta. Tînărul s-a oprit, dar răul fusese făcut. Mama era cu nervii la pămînt. Ea și tatăl meu...

Ryan n-a zis nimic. Furia lui se înteți și se transformase în ceva mai cumplit. Michael nu s-a putut abține să nu clatine din cap dezaprobator. Fața Monei era impasibilă ca întotdeauna.

– Există dovezi că a suferit un avort? a întrebat Aaron.

– A suferit o hemoragie internă, a răspuns Pierce. Asta a spus medicul din localitate – un fel de avort.

– El nu știe, a vorbit Ryan. Medicii de acolo spun că a murit din cauza hemoragiei. Asta e tot ce știu. A început să sîngereze și nu a cerut sau nu a putut cere ajutor. A murit pe plajă. Soția mea era o femeie tandră și normală. Dar avea patruzeci și șase de ani. Este foarte puțin probabil să fi suferit un avort. Într-adevăr, ideea este absurdă. Avea niște fibroame.

– Tată, lasă-i să facă testele, te rog. Aș vrea să știu din ce cauză a murit mama. Dacă a fost din cauza fibroamelor, aș vrea să știu. Te rog. Toți vrem să știm. De ce a avut hemoragie?

– Bine, a încuviințat Ryan clocotind de furie. Vrei să fie examinate hainele mamei tale?

Și-a ridicat mîinile în aer.

– Da, a răspuns Pierce calm.

– Bine. Atunci vor fi făcute, pentru tine și pentru surorile tale. Vom face testele. Vom afla ce a declanșat hemoragia.

Pierce era mulțumit, dar se vedea că își făcea griji pentru tatăl lui.

Ryan mai avea ceva de spus. Le-a făcut semn să aștepte. Ținea mîna dreaptă în aer și gesticula, ezitant, apoi a început din nou să vorbească:

– Voi face tot ce pot în împrejurările date. Voi continua căutarea lui Rowan. Voi da la analize hainele pătate cu sînge. Voi proceda logic și așa cum se cuvine. Voi proceda onorabil. Voi proceda legal. Voi face tot ceea ce este necesar. Dar nu cred în acest bărbat! Nu cred în această fantomă. Niciodată n-am crezut. Și nu am nici un motiv să cred nici acum. Și, oricare ar fi adevărul, nu are nimic de-a face cu moartea soției mele! Dar să revenim la Rowan. Gifford s-a dus la Domnul. Pe Rowan încă o mai putem salva. Spune, Aaron, cum putem obține aceste date științifice, sau orice ar fi ele, de la Institutul Keplinger? Asta va fi prioritatea mea absolută. Să descopăr cum putem avea acces la probele pe care Rowan i le-a trimis lui Larkin. Plec la birou chiar acum. Voi pune mîna pe materialul ăla. Moștenitoarea desemnată a dispărut, s-ar putea să fi fost la mijloc jocuri murdare, au fost inițiate acțiuni legale privind fonduri bănești, conturi, semnături etc.

S-a oprit ca și cînd ar fi fost la capătul puterilor, uitîndu-se înainte, ca o mașinărie rămasă fără energie electrică.

– Îți înțeleg simțămintele, Ryan, a rostit Aaron cu blîndețe. Chiar și cel mai reticent martor poate spune că această creatură de sex masculin este înconjurată de mister.

– Voi și Talamasca voastră, a șuierat Ryan. Voi presupuneți, observați, asistați. Priviți aceste fenomene enigmatice și elaborați o teorie care se potrivește credințelor și superstițiilor voastre, convingerii voastre dogmatice că lumea fantomelor și a duhurilor există. Nu cred. Dacă vrei să-ți spun adevărul, eu cred că istoria familiei noastre pe care ați creat-o este un soi de mistificare

uluitoare. Dacă vrei să știi, și eu am făcut o investigație pe cont propriu despre voi.

Ochii lui Aaron se îngustaseră. Cînd a vorbit, în glasul lui s-a simțit o undă de amărăciune și de iritare.

– Nu te condamn, a spus el.

Fața lui devenise brusc posomorîtă. Își stăpînea furia. Își stăpînea nedumerirea sau pe amîndouă. Michael simțea asta mai puternic decît înainte. Aaron nu era în apele lui, cum se spune.

– Ai hainele, Ryan? a întrebat Aaron, vizibil deranjat că trebuie să facă acest lucru. Scotea astfel la iveală resentimentele sale față de Ryan. Hainele lui Gifford. Cele pe care le purta cînd a murit.

– La dracu', a murmurat Ryan.

A ridicat receptorul telefonului. În cîteva secunde a găsit-o pe secretara lui din oraș.

– Carla, Ryan la telefon. Telefonează-i procurorului din districtul Walton, Florida. Sună la capelă. Ce s-a întîmplat cu hainele lui Gifford? Trebuie să intru în posesia lor. A pus receptorul jos. Mai e ceva? a întrebat. Aș vrea să merg la birou. Am de lucru. Trebuie să ajung acasă devreme. Copiii mei au nevoie de mine. Alicia a fost internată. Are nevoie de mine. Simt nevoia să fiu singur pentru o vreme. Simt nevoia... să-mi plîng soția. Pierce, aș vrea să plecăm acum. Vino cu mine.

Rostise totul dintr-o suflare.

– Da, tată, dar aș vrea să aflu ce este cu hainele mamei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce are asta de-a face cu Gifford? a întrebat Ryan. Doamne, v-ați pierdut cu toții mințile.

– Vreau doar să știu, a insistat Pierce. Știi... mamei îi era frică să vină aici de Lăsata Secului, era...

– Nu, nu mai continua. Nu face asta, l-a întrerupt Ryan. Să ne mărginim la ce avem, la ce știm. Vom face tot ce ni se va cere, oricare ar fi motivele! Michael, mîine îți voi pune la dispoziție toate datele pe care le avem despre Rowan. La dracu', ți le voi da chiar acum. Îți voi trimite dosarele întregii investigații.

A ridicat din nou receptorul și a apăsat cu viteză tastele, formînd numărul de la birou. Nu s-a obosit să se mai recomande. I-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului:

– Trimite o copie a tuturor hîrtiilor care o privesc pe Rowan. Da, toate. Rapoartele detectivilor, copiile cecurilor, fiecare petic de hîrtie pe care îl avem despre ea. Soțul ei le vrea. Are dreptul să le vadă. Este soțul ei. Are... dreptul.

Liniște. Asculta.

– Ce spui? a îngăimat el.

S-a albit la față, apoi a început să se înroșească, și, după ce a închis telefonul, și-a îndreptat privirea către Aaron.

– Detectivii voștri au luat hainele soției mele? Le-au luat de la biroul procurorului din districtul Walton și de la capelă? Cine v-a spus că puteți face așa ceva?

Aaron nu a răspuns, dar Michael putea citi surprinderea și confuzia de pe fața lui. Aaron nu știuse nimic despre asta. Era șocat și umilit. A părut că se gîndește la toate astea, apoi a ridicat ușor din umeri.

– Îmi pare rău, a spus într-un sfîrșit. Eu nu am permis nimănui să facă asta. Îmi cer scuze. Voi avea grijă ca totul să fie returnat imediat.

Acum înțelegea Michael de ce Aaron nu era în apele lui. Ceva se petrecuse în ierarhia lor, ceva între Aaron și Ordin. Simțise asta mai devreme, dar nu știuse cum să o interpreteze.

– Așa să faci! s-a răstit Ryan. M-am săturat de savanți, de secrete și de oameni care se spionează unul pe altul.

S-a ridicat în picioare. Și Pierce a făcut la fel.

– Vino, tată, a spus Pierce preluînd din nou comanda. Hai acasă! Mă voi întoarce la birou după-amiază. Haide!

Aaron nu s-a ridicat în picioare. Nu a privit spre Ryan. Privea în gol, apoi a părut că se cufundă în gîndurile lui, departe de ei. Era nemulțumit, dar era vorba de mult mai mult.

Michael s-a ridicat și a dat mîna cu Ryan. I-a strîns mîna, ca întotdeauna, și lui Pierce.

– Vă mulțumesc amîndurora.

– Este mai puțin decît te așteptai, a spus Ryan pe un ton supărat. Ne vom întîlni mîine, amîndoi, cu Laura și cu Randall. O vom găsi pe Rowan, dacă Rowan...

– ... poate fi găsită, a completat Mona.

– Ți-am spus să taci, a zis Ryan. Vreau să te duci acasă. Bunica Evelyn este singură acolo.

– A, da, cineva este întotdeauna singur acolo și are nevoie de mine, nu-i așa? s-a strîmbat Mona.

Și-a tras piciorul de pe brațul fotoliului și s-a ridicat, îndreptîndu-și rochia din bumbac. Cele două capete ale panglicii ei albe erau legate la spate.

– Voi pleca acasă, nu-ți face griji.

Ryan stătea uitîndu-se fix la ea, ca și cînd nu ar mai fi putut suporta toate astea nici un moment. Apoi a pornit către ea, a luat-o în brațe și a strîns-o tare la pieptul său. Domnea o tăcere îngrozitoare, și a urmat sunetul și mai îngrozitor al plînsului lui – adînc, sugrumat, hohotul de plîns înăbușit al unui bărbat, plin de rușine și de suferință deopotrivă, aproape ireal, un sunet pe care o femeie rareori îl scoate.

Pierce își pusese brațul pe după umărul tatălui său. Ryan a împins-o ușor pe Mona, i-a dat un sărut pătimaș pe obraz, apoi, strîngîndu-i umerii, i-a dat drumul. Ea se lăsase ușor către el, îl strînsese și îl sărutase și ea pe obraz.

Ryan l-a urmat pe Pierce afară din bibliotecă.

Cînd ușa s-a deschis, Michael a auzit un cor de voci în hol – vocea șoptită a Beatricei, vocea mai gravă a lui Randall și altele pe care nu le-a putut distinge în vacarmul care a urmat.

Și-a dat seama că era singur cu Aaron și cu Mona. Aaron nu se mișcase. Avea privirea pierdută și părea grav bolnav, așa cum fusese și Michael cu cîteva zile înainte.

Mona se furișase într-un colț, cu părul roșcat strălucindu-i ca o torță, cu brațele încrucișate și, evident, neavînd de gînd să plece.

– Spune-mi la ce te gîndești, i-a cerut Michael lui Aaron. De fapt, e prima dată cînd te întreb de cînd... s-a întîmplat. Ce crezi? Spune-mi.

– Vrei opinia mea de specialist, a răspuns Aaron, cu aceeași mîhnire în ochii care priveau în altă direcție.

– Vreau părerea ta obiectivă, a subliniat Michael. Refuzul lui Ryan de a crede toate astea aduce mai degrabă cu o atitudine religioasă. Ce ați ascuns de mine?

Ar fi trebuit să o roage pe Mona să plece, ar fi trebuit să o conducă afară la Bea, să aibă grijă de ea. Dar nu a schițat nici un gest. Se uita pur și simplu la Aaron.

Fața lui Aaron se crispase, apoi se relaxase din nou.

– Nu am ascuns nimic deliberat, a spus cu o voce neobișnuită pentru el. Sînt încurcat, a continuat, uitîndu-se în ochii lui Michael. Am condus această investigație pînă cînd Rowan a plecat. Credeam că o conduc și după aceea. Dar există indicii clare în momentul de față că Seniorii au preluat conducerea investigației, care s-a extins fără știrea mea. Nu știu cine a luat hainele lui Gifford. Nu este stilul Talamasca. Știi că nu este. După dispariția lui Rowan, i-am cerut lui Ryan permisiunea să intrăm în casă, să luăm mostre de sînge de pe covor și de pe tapet. Ți-am fi cerut-o ție, dar tu nu erai...

– Știu, știu.

– Așa procedăm. Mergem pe urmele dezastrului, lucrăm cu grijă, observăm, nu tragem concluzii pripite.

– Nu-mi datorezi explicații. Noi doi sîntem prieteni, știi doar. Dar cred că știu ce s-a întîmplat. Probabil că este o investigație importantă pentru Seniori. Nu mai avem o fantomă, avem un mutant, a rîs Michael amar. Și creatura asta îmi ține soția prizonieră.

– Ți-aș fi putut spune și eu asta, a intervenit Mona.

Lipsa totală de reacție a lui Aaron era uimitoare. Privea fix, profund tulburat și incapabil să se destăinuie, pentru că era problema Ordinului. În sfîrșit, s-a uitat din nou la Michael.

– Ești bine, te simți într-adevăr foarte bine. Doctorul Rhodes te numește „miracolul" lui. Te vei face bine. Ne întîlnim mîine. Noi doi, chiar dacă eu nu sînt primit la întîlnirea cu Ryan.

– Dosarul ăsta pe care mi-l trimit, a subliniat Michael.

– L-am văzut, a replicat Aaron. Cooperam. Rapoartele mele sînt în dosar, vei vedea. Nu știu ce s-a întîmplat acum. Dar Beatrice și Vivian mă așteaptă. Beatrice este foarte îngrijorată pentru tine, Mona. Și mai este doctorul Larkin. Michael, vrea să-ți vorbească. L-am rugat să aștepte pînă mîine. Acum el mă așteaptă pe mine.

– Da, e-n regulă. Vreau să citesc raportul. Oricum, nu-l lăsa pe Larkin să plece.

– Oh, este foarte fericit! Bate fiecare restaurant bun din oraș și a petrecut toată noaptea cu o tînără doctoriță-chirurg din Tulane. Nu ne va scăpa printre degete.

Mona nu se oferise să facă nimic. Doar privea cum Michael îl urmează pe Aaron în hol. A rămas în ușă și Michael a fost deodată conștient de prezența ei, de parfumul ei, de părul ei roșu strălucind în penumbră, de panglica de satin alb mototolită, de întreaga ei făptură și de tot ce se întîmplase, de faptul că oamenii părăseau casa și că va putea rămîne în curînd singur cu ea.

Ryan și Pierce tocmai ieșeau pe ușa din față. În familia Mayfair, dura destul de mult să-ți iei rămas-bun. Beatrice plîngea din nou și îl asigura pe Ryan că totul va fi bine. Randall stătea pe scaun în sufragerie, lîngă căminul mare, arătînd ca o uriașă broască rîioasă gri-închis, cu o expresie derutată și meditativă.

– Dragilor, ce faceți? a întrebat Bea, grăbindu-se să îi apuce de mînă pe Michael și pe Mona. A sărutat-o pe Mona pe obraz.

Aaron s-a furișat pe lîngă ea.

– Sînt bine acum, a spus Mona. Ce e cu mama?

– E sedată. Este hrănită intravenos. Va dormi la noapte. Nu-ți mai face nici o clipă griji pentru ea. Tatăl tău este bine. Îi ține de urît bunicii Evelyn. Cred că Cecilia este acolo acum. Anne Marie este cu mama ta.

– Așa mi-am închipuit și eu, a spus Mona pe un ton plin de dezgust.

– Ce vrei să faci, draga mea? Vrei să te duc acasă? Vii să stai cu mine un timp? Ce pot face? Poți să te ghemuiești alături de mine, sau poți să dormi în camera unde este tapetul cu trandafiri.

– N-am nimic, a refuzat Mona cu un semn din cap. Chiar n-am nimic. Mai stau puțin și o iau pe jos spre casă.

A ridicat din umeri, într-un gest de nepăsare, lipsit de respect.

– Și tu! Ia te uită! Ai culoare în obraji! Ești un om nou, i s-a adresat Bea lui Michael.

– Mda, așa se pare. Uite ce e, trebuie să mă gîndesc la niște chestii. O să fie trimis dosarul legat de Rowan.

– Vai, nu citi toate rapoartele alea, e prea deprimant! S-a întors ca să-i ceară părerea lui Aaron, care era în celălalt colț al încăperii, rezemat de un perete. Aaron, nu-l lăsa.

– Ar trebui să le citească, draga mea. Acum trebuie să mă întorc la hotel. Mă așteaptă doctorul Larkin, a spus Aaron.

– Of, tu și cu doctorul ăla! L-a luat de braț pe Aaron și l-a sărutat pe obraz, în timp ce se îndreptau spre ușă. O să te aștept.

Randall se ridicase să plece. Doi dintre tinerii membri ai familiei Mayfair, care stăteau în sufragerie, s-au dus în hol. Au urmat lungi cuvinte de bun-rămas, spuse din inimă, bruște oftaturi de durere, mărturisiri ale dragostei pentru Gifford, biata, frumoasa Gifford, buna și generoasa Gifford. Bea s-a întors și s-a repezit să-i îmbrățișeze pe Michael și pe Mona cu brațele deschise, i-a sărutat pe amîndoi, apoi s-a dus în celălalt capăt al holului, smulgîndu-se cu greu de lîngă ei. Era un soi de intimitate în felul în care îl lua de braț pe Aaron, în felul în care el o conducea în jos pe scări. Randall a ieșit pe poartă înaintea lor.

Plecaseră toți. Mona stătea în ușă și făcea cu mîna, acum arătînd caraghios în rochia de fetiță cu eșarfă, deși funda albă din păr părea un element esențial din ființa ei.

S-a întors și s-a uitat la Michael. A trîntit ușa în urma ei.

– Unde este mătușa Viv? a întrebat Michael.

– Nu te poate salva, tinere. A plecat împreună cu mătușa Bernadette la Metairie ca să-i consoleze pe ceilalți copii ai lui Gifford.

– Unde-i Eugenia?

– Mă crezi dacă-ți spun că am otrăvit-o?

Mona a trecut pe lîngă el prin hol, și a intrat în bibliotecă.

Michael a urmat-o, neclintit în atitudine şi avînd în cap numai discursuri şi declaraţii virtuoase.

– N-o să se mai întîmple, a început, dar ea a închis uşa bibliotecii imediat ce au intrat, şi şi-a aruncat braţele în jurul lui.

A început să o sărute, mîinile îi alunecau pe sînii ei, coborînd apoi pentru a-i ridica fusta de bumbac. A murmurat:

– Nu se poate, nu se va întîmpla! Nu te las. Nici măcar nu-mi dai...

Braţele ei catifelate, frumoase şi tinere îl copleşiseră cu totul – atingerea lor fermă, matură, senzaţia pe care i-o producea atingerea spatelui ei, a coapselor de sub fusta de bumbac. Era pătimaşă, excitată, tot atît de excitată ca orice femeie matură cu care făcuse vreodată dragoste. Auzi un zgomot. Ea se întinsese peste el şi trăsese încuietoarea de la uşa bibliotecii.

– Consolează-mă, uriaşule. Iubita mea mătuşă tocmai a murit. Sînt distrusă. Fără glumă, a spus ea.

Făcu un pas înapoi. Ochii îi străluceau de lacrimi. Se smiorcăia încetişor, şi arăta ca şi cum ar fi fost gata să cedeze nervos. Şi-a descheiat nasturii de la rochia de bumbac, apoi a lăsat-o să alunece pe podea. A păşit din cercul format de ţesătura strălucitoare. Şi atunci Michael a văzut sutienul alb ca neaua, ale cărui cupe din dantelă scumpă erau pline, şi pielea netedă şi palidă de deasupra liniei chiloţilor tanga. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, nu se opriseră din plînsul ei mut. Apoi s-a repezit spre el, l-a încolăcit cu amîndouă braţele pe după gît, sărutîndu-l şi strecurîndu-şi mîna între picioarele lui.

Era, cum se zice, *un fait accompli*[1]. Şi pe urmă, şoapta ei slabă, în timp ce se ghemuiau îmbrăţişaţi pe covor:

– Nu-ţi face griji.

Lui îi era somn; asculta; nu adormise; nu putea; erau prea multe lucruri care-i treceau prin faţa ochilor minţii. A început să fredoneze. Cum să nu-şi facă griji pentru toate? Nu putea să închidă ochii. Fredona şi cînta încetişor.

[1] Un fapt împlinit (în lb. franceză, în original)

– Valsul Violettei, a spus ea. Mai rămîi lîngă mine puţin, vrei?

Lui Michael i se părea că doarme sau că se scufundase într-un fel de stare de pace interioară, cu degetele pe micul şi adorabilul ei gît, uşor asudat, cu buzele apăsate pe fruntea ei. Pe urmă însă a răsunat soneria de la intrare, şi el a auzit-o pe hol pe Eugenia, căreia îi lua destul timp pînă să răspundă, vorbind tare ca întotdeauna:

– Vin, vin.

Sosise raportul. Trebuia să-l vadă. Habar nu avea cum o să-l ia fără să i-l arate copilei care dormea pe covor. Dar trebuia să-l vadă. Dosarul ajunsese în mai puţin de o jumătate de oră. Se gîndea la Rowan şi spaima pe care o simţea era atît de mare încît nu o putea descrie în cuvinte, nu putea să ia nici o hotărîre, nici măcar să stea să reflecteze.

S-a ridicat în capul oaselor, încercînd să-şi recapete puterile, să se scuture de toropeala de după partida de sex, evitînd să se uite la fata asta goală care dormea pe covor, cu capul odihnindu-i-se pe părul roşcat, cu pîntecul la fel de neted şi de perfect ca şi sînii; toată fiinţa ei era lascivă şi îmbietoare. „Michael, ce porc eşti, dacă ai putut să faci asta!"

A simţit un tremur slab în podea cînd uşa mare de la intrare a fost trîntită cu zgomot. S-a auzit pasul apăsat al Eugeniei, care trecea din nou, apoi linişte.

S-a îmbrăcat, s-a pieptănat. Se uita fix la patefon. Da, era exact acelaşi patefon pe care îl văzuse în camera de zi, cel care-i cîntase valsul fantomei. Şi uite şi discul negru pe care fusese înregistrat valsul cu multe decenii în urmă!

Un moment a fost încurcat, zăpăcit. Încerca să-şi desprindă privirile de la copila asta strălucitoare, analizînd situaţia şi mirîndu-se că pentru o clipă reuşise să-şi recapete calmul în toată povestea asta. „Dar ai făcut-o. Nu ai putut să te abţii." Se gîndea: „Soţia mea ar putea fi în viaţă; ar putea fi moartă; dar eu trebuie să cred că este în viaţă! Şi este împreună cu creatura aia. Creatura aia probabil că are nevoie de ea!"

Mona s-a răsucit. Spatele ei era alb, fără cusur, iar şoldurile, deşi mici, erau armonioase, ca acelea ale unei femei în miniatură. Nu era nimic băieţos în fiinţa ei, în toată tinereţea ei; era extrem de feminină. „Smulge-ţi privirea de la ea, omule! Eugenia şi Henri sînt pe-aici, pe undeva. Îţi forţezi norocul. O cauţi cu lumînarea, vrei să te zidească de viu în beci."

„Nu există beci."

„Ştiu asta. Păi, atunci în pod."

A deschis încetişor uşa. Linişte în holul mare. Linişte în salonul dublu. Dar plicul era pe masa din hol – acolo unde se puneau corespondenţa şi livrările. Vedea numele familiar Mayfair & Mayfair gravat pe plic. A păşit în vîrful picioarelor, a luat plicul, temîndu-se că Eugenia sau Henri ar putea apărea în orice moment, apoi s-a dus în sufragerie. Putea să se aşeze în capul mesei şi să citească, şi, în acest fel, dacă trecea cineva pe lîngă uşa de la bibliotecă, putea să-l oprească să intre.

Mai devreme sau mai tîrziu, ea se va trezi şi se va îmbrăca. Şi pe urmă? Nu ştia. Spera doar că nu va pleca acasă, că nu-l va lăsa aici.

„Laş nenorocit. Rowan, ai putea să înţelegi toate astea?" îşi spunea. Ciudat era că Rowan chiar ar putea înţelege. Rowan îi înţelegea pe bărbaţi mai bine decît orice femeie pe care o cunoştea, chiar şi decît Mona.

A aprins lampadarul de lîngă şemineu, s-a aşezat în capul mesei şi a scos teancul de hîrtii xeroxate din plic.

În linii mari, era ceea ce auzise mai devreme.

Specialiştii în genetică din New York şi din Europa fuseseră oarecum sarcastici în legătură cu probele: „Pare să fie o combinaţie calculată de material genetic de la mai multe specii de primate".

Ceea ce l-a terminat însă au fost declaraţiile martorilor oculari din Donnelaith: „Femeia era bolnavă. Stătea în cameră în cea mai mare parte a timpului. Dar cînd ieşea el, ieşea şi ea. Ca şi cum el ar fi insistat să meargă şi ea. Părea bolnavă, foarte bolnavă. Era cît pe ce să-i sugerez să o vadă un doctor".

La un moment dat, Rowan a fost descrisă de către un angajat al unui hotel din Geneva ca fiind o femeie slabă, secătuită de puteri, cîntărind poate 55 de kilograme. I se părea îngrozitor.

Se uită la copiile xeroxate ale cecurilor falsificate. Falsificate! Nici măcar nu era un fals reuşit. Era un scris elisabetan cu înfloriturl, de modă veche, Dumnezeule, ca dintr-un pergament!

Beneficiarul plăţii: Oscar Aldrich Tamen.

De ce alesese numele ăsta? Cînd s-a uitat pe spatele cecului, Michael a înţeles. Paşaport fals. Funcţionarul de la bancă notase toate informaţiile.

Cu siguranţă că urmăreau pista asta. După aceea a văzut raportul firmei de avocatură. Oscar Aldrich Tamen fusese văzut ultima oară în New York pe 13 februarie. Soţia reclamase dispariţia sa pe 16 februarie. Nu se ştia unde se află. Concluzia? Paşaport furat.

A închis plicul, furios. A întins mîinile şi s-a sprijinit în ele, încercînd să nu bage în seamă durerea aceea bruscă de inimă, sau să-şi spună că nu e mare lucru, nimic mai mult decît o înţepătură, şi că doar mai avusese aşa ceva, ani de zile, nu?

– Rowan, a spus cu voce tare, ca şi cînd ar fi spus o rugăciune.

Se întoarse cu gîndul la ziua de Crăciun, cînd o văzuse ultima oară, şi ea îi rupsese lanţul de la gît, iar medalionul căzuse.

„De ce m-ai părăsit? Cum ai putut?"

O ruşine grozavă l-a cuprins, ruşine şi teamă. Se bucurase în sufletul lui mic şi egoist cînd îi spuseseră că făptura aceea diavolească o forţase, se bucurase că aceia care investigau cazul credeau că fusese constrînsă! Se bucurase că toate astea fuseseră rostite în faţa trufaşului Ryan Mayfair! A, asta însemna că vicleana lui mireasă nu-l înşelase cu diavolul! Îl iubea!

„Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce-a însemnat asta pentru ea? Pentru siguranţa ei, pentru soarta ei, pentru viitorul ei? Doamne, individ egoist şi demn de dispreţ ce eşti", se gîndea. Dar durerea era aşa de puternică, durerea pricinuită de plecarea ei în ziua aceea, durerea pricinuită de apa rece ca gheaţa din piscină,

și Vrăjitoarele Mayfair din visul său, și camera de spital, și durerea pe care o simțise în inimă când a urcat prima oară scările...

Și-a încrucișat brațele pe masă, în fața lui, și, cu capul sprijinit de ele, a plâns în tăcere.

Nu știa cât timp trecuse. Cu toate acestea, știa totul. Că ușa bibliotecii nu se deschisese, că Mona probabil încă mai dormea, că servitorii știau ce făcuse, pentru că altminteri ar fi roit în jurul lui. Că se lăsase înserarea. Că acea casă era în așteptarea a ceva sau că avea să se întâmple ceva acolo.

Într-un târziu, și-a îndreptat spinarea și a observat că afară lumina era de un alb strălucitor, ca al serilor de primăvară, când frunzele se văd bine; că lumina aurie a lampadarului înveselea puțin încăperea vastă cu tablouri vechi.

I-a ajuns la urechi sunetul unei voci subțiri, îndepărtate, care cânta. Stătea complet nemișcat și, încet-încet, și-a dat seama că este cântecul Violettei, la patefon. Asta însemna că nimfa lui se trezise; era în picioare, învârtind manivela vechii jucării. Trebuie să se trezească. Trebuie să-i vorbească despre aceste păcate de moarte.

S-a ridicat și a traversat încet încăperea obscură, îndreptându-se spre bibliotecă. Prin ușă muzica tare se auzea, aria veselă a Violettei din *La Traviata*. Valsul interpretat când Violetta era puternică și fericită, înainte de a se îmbolnăvi de moarte, într-un mod cu totul surprinzător, melodramatic. De sub ușă răzbătea o lumină aurie și blândă.

Ea ședea pe podea, oarecum pe jumătate ridicată, sprijinindu-se în mâini; era ca și înainte, goală, cu sânii descoperiți, cu pielea ca de copil. Cu sfârcurile rozalii, ca ale unui bebeluș.

Nu se auzea nici o muzică. Oare i se păruse? De la fereastră, Mona se uita lung afară, la poarta din fier-forjat. Michael a văzut că fereastra era deschisă, iar jumătatea mobilă fusese ridicată complet ca să poată fi folosită ca intrare. Obloanele, pe care el le ținea coborâte tot timpul pentru că-i plăcea să vadă frânturi din soarele amiezii, erau și ele ridicate. Din stradă venea un

zgomot puternic, dar nu era decît o mașină, trecînd în viteză prin intersecția îngustă.

Ea a tresărit; părul îi era în dezordine, iar pe chipul cu pielea netedă mai dăinuiau urmele somnului.

– Ce e asta? A fost cineva la fereastră? a întrebat el.

– A încercat, a răspuns ea cu voce răgușită și somnoroasă, și a adăugat: Simți mirosul?

S-a întors, l-a privit și, înainte ca el să apuce să răspundă, a început să se îmbrace.

Michael s-a dus la fereastră și, fără să stea pe gînduri, a tras cu putere în jos obloanele verzi. Colțul de peste drum era pustiu sau așa părea, atît era de întunecat, ascuns sub stejari. Felinarul din stradă era precum o față rotundă ca luna, captivă în ramurile copacilor. Michael a tras fereastra și a închis-o. Ar fi trebuit să fie închisă permanent! Era furios.

– Simți mirosul? l-a întrebat Mona.

Era deja îmbrăcată cînd s-a întors spre ea. Încăperea era în penumbră acum, după ce raza de lumină de la felinar dispăruse. Mona s-a apropiat de el și s-a întors cu spatele ca să-i lege eșarfa de bumbac.

– Fir-ar să fie, cine-a fost?

Bumbacul apretat și bățos era plăcut la pipăit. A legat eșarfa cît de bine s-a priceput, încercînd să facă o fundă frumoasă, mai ales că nu mai făcuse asta pentru o fetiță. Mona s-a răsucit și a privit spre fereastră.

– Nu simți parfumul acela, nu-i așa?

A trecut pe lîngă el și s-a uitat atent pe fereastră, printre lamelele obloanelor. Apoi a dat dezaprobator din cap.

– N-ai văzut cine a fost, nu? Am nevoie de ciocan, a spus Michael.

Îl bătea gîndul să iasă, să străbată în grabă grădina, apoi să înconjoare cvartalul, să agațe orice străin i-ar fi ieșit în cale, să cerceteze Chestnut Street pînă pe First Street, pînă cînd avea să găsească vreo persoană suspectă.

– Ciocan?

– Nu folosesc arme, draga mea. Ciocanul a fost întotdeauna foarte bun.

S-a dus la dulapul din hol.

– Michael, persoana aceea a plecat de mult. Plecase cînd m-am trezit. Am auzit cum alerga. Nu cred... Nu știu dacă știa că este cineva aici, înăuntru.

Michael s-a întors. Pe covorul închis la culoare strălucea ceva alb. Funda ei. A cules-o de jos, iar Mona a luat-o absentă, și și-a prins-o în păr fără să aibă nevoie de oglindă.

– Trebuie să plec, l-a anunțat ea. Trebuie să o văd pe mama, pe CeeCee; ar fi trebuit să plec de mult. Cred că e speriată de moarte fiindcă e în spital.

– N-ai văzut chiar nimic? a insistat el.

A urmat-o afară din cameră, pînă în hol.

– Parfumul ăla mi-a pătruns în nări, a răspuns ea. Cred că parfumul este cel care m-a trezit, apoi am auzit zgomotul de afară.

Cît era de calmă! Pe Michael îl cuprinsese o furie protectoare.

A deschis ușa din față, a ieșit întîi el, ducîndu-se pînă la marginea verandei. Acolo, afară, se putea ascunde oricine pe după stejari, pe partea cealaltă a străzii, după un zid, chiar și printre palmierii și begoniile din grădina lui. „Grădina mea."

– Plec, Michael. Te sun mai tîrziu.

– Cred că ești țicnită, cum îți închipui că te las să pleci acasă pe întuneric? Ai înnebunit?

Mona s-a oprit pe scări. Fusese gata să protesteze, dar a aruncat și ea o privire neliniștită afară, în umbrele nopții. Gînditoare, a ridicat ochii spre crengile copacilor și spre umbrele întunecate care învăluiau Chestnut Street.

– Am o idee. Vino după mine. Și cînd individul țîșnește, oricine ar fi el, îl omori cu ciocanul. Ai luat ciocanul?

– E ridicol. Te duc cu mașina.

A tras-o înăuntru și a închis ușa.

Henri era la bucătărie, așa cum se și cuvenea; cu cămașă albă și cu bretele, își bea whisky-ul dintr-o ceșcuță de porțelan, ca să nu-și dea nimeni seama ce are în ea. A pus ziarul pe masă

și s-a ridicat. Bineînțeles că va duce copila acasă. Sau la spital? Fără îndoială. Cum vrea domnișoara Mona. Și-a luat haina, veșnic pregătită pe spătarul scaunului.

Michael, pe care întunericul îl făcea bănuitor, i-a însoțit până la aleea din fața casei, și a așteptat să-i vadă în mașină, în siguranță. Mona îi făcea cu mîna, o pată de păr roșu la fereastră. Privind mașina care se îndepărta, simțea că i se rupe inima că o lăsase să plece fără o îmbrățișare de rămas-bun, dar i s-a făcut rușine de gîndul ăsta.

A intrat înapoi în casă, încuind ușa de la bucătărie în urma lui.

S-a dus din nou la dulapul din hol. Vechea lui cutie cu scule era acolo, sub scară, la primul etaj. Casa era așa de mare că trebuia să ai o trusă cu scule pentru fiecare etaj. Dar astea erau sculele lui vechi, preferatele lui, și uite și ciocanul lui universal, cu vechea coadă de lemn roasă, cel pe care îl avusese în toți anii aceia la San Francisco.

Îl cuprinsese deodată o senzație stranie, era conștient că se întîmpla ceva neobișnuit, și a apucat strîns ciocanul, apoi s-a dus să mai arunce o privire pe fereastra din bibliotecă. Fusese ciocanul tatălui său. Îl luase cu el la San Francisco cînd era copil, cu toate sculele tatălui său. Era bine că avea ceva ce aparținuse tatălui său, una sau două scule simple, în toată imensa avere Mayfair, inventariată cu grijă. A ridicat ciocanul. „Ce mi-ar plăcea să-i zdrobesc țeasta hoțului, se gîndea. Ca și cum n-am avea destule necazuri în casa asta, mai încearcă și un nenorocit să intre pe fereastra de la bibliotecă!"

Doar daca nu...

A aprins o lumină, cea mai apropiată de colțul acela, și a studiat micul patefon. Acoperit de praf. Nu-l atinsese nimeni. Nu știa dacă poate să-l atingă sau nu. A îngenuncheat și a pipăit cu degetele platanul neted și plăcut la atingere. Discurile cu *La Traviata* erau în albumul lor vechi și îngălbenit. Manivela era alături, părînd neverosimil de veche. Cine pusese valsul de două ori în această casă, cînd patefonul zăcea inert și acoperit de praf?

Se auzeau zgomote în casă, scîrțîituri ca și cum ar fi umblat cineva. Poate era Eugenia. Sau poate că nu.

„Fir-ar să fie! Ce nemernic umblă prin casa asta?" și-a zis.

A pornit să cerceteze. A luat pe rînd toate încăperile de la etajul întîi, ascultînd, urmărind cu atenție; a studiat luminițele de pe panoul unde era instalată alarma, care îi indicau dacă în camerele de deasupra ceva se mișcă. Apoi a urcat și a cercetat și încăperile de la etajul al doilea, vîrîndu-și nasul prin dulapuri și prin băi, unde nu intrase de-atîta vreme, și a căutat pînă și în dormitorul din față, unde patul era făcut, iar pe polița șemineului se afla o vază cu trandafiri galbeni.

Totul părea în ordine. Eugenia nu era acolo. Dar de pe veranda servitorilor vedea casa de oaspeți în spate, departe, cu toate luminile aprinse, ca și cînd ar fi avut loc o petrecere. Era Eugenia. Întotdeauna aprindea toate luminile. Ea și Henri schimbau turele, așa că acum era rîndul ei să fie singură acolo, cu radioul care cînta în bucătărie și cu televizorul deschis pe canalul care difuza *Verdict: crimă!*

Copacii întunecați fîșneau în vînt. Vedea gazonul încremenit, piscina, dalele de piatră. Nimic nu mișca, doar copacii, făcînd ca luminile îndepărtate din casa de oaspeți să pară că tremură.

Hai la etajul al treilea! Nu trebuia să lase nici un ungher necercetat.

Totul era tăcut și întunecat. Palierul îngust de la capătul scărilor era pustiu. Lumina felinarului din stradă strălucea prin fereastră. Debaraua avea ușa deschisă, iar rafturile goale, curate și albe stăteau în așteptare. S-a întors și a deschis ușa vechii camere a lui Julien, devenită camera lui de lucru.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost cele două ferestre din față, cea din dreapta, sub care, în patul lui îngust, murise Julien, și cea din stînga, pe care fugise Antha, care însă își găsise moartea căzînd de pe marginea acoperișului verandei. Erau ca doi ochi ferestrele astea!

Jaluzelele erau ridicate; lumina blîndă a înserării inundase dușumeaua și masa lui de desen.

Numai că dușumeaua nu era goală. Dimpotrivă, un covor uzat o acoperea, și, unde ar fi trebuit să fie masa lui de desen, se afla patul îngust de alamă, care cu mult timp în urmă fusese scos de aici.

A bîjbîit după lumină.

– Te rog, nu o aprinde.

Vocea cu accent franțuzesc era încordată și molatică.

– Cine dracu' ești?

– Sînt Julien. Pentru numele lui Dumnezeu. Nu eu am fost la ușa bibliotecii! Intră odată, cît mai este timp, și lasă-mă să vorbesc cu tine, a venit răspunsul șoptit.

Michael a închis ușa în urma lui. Îi ardea fața. Asuda abundent; a strîns ciocanul mai tare în mînă. Știa însă că este vocea lui Julien, pentru că o mai auzise, sus-sus, deasupra mării, într-o altă lume, exact aceeași voce, vorbindu-i blînd și repede, prezentîndu-i situația și explicîndu-i că poate să refuze.

Părea că se va ridica vălul; va vedea din nou Pacificul strălucitor, își va vedea din nou propriul trup înecat în valurile învolburate și își va aminti totul. Dar nu s-a întîmplat nimic din toate astea. Ce a urmat a fost de o mie de ori mai teribil și mai emoționant! A văzut o siluetă întunecată lîngă șemineu, cu brațul sprijinit de poliță de deasupra, cu picioare lungi și subțiri. A observat părul mătăsos, alb în lumina care răzbătea prin ferestre.

– *Eh bien*, Michael, sînt atît de obosit. Îmi este atît de greu.

– Julien! Ți-au ars cărțile? Povestea vieții tale.

– *Oui, mon fils*. Iubita mea Mary Beth a ars fiecare pagină. Toate scrierile mele... Vino, vino mai aproape. Ia scaunul de colo. Te rog. Trebuie să mă asculți.

Ridica ușor din sprîncene, iar vocea îi era moale, plină de tristețe și de nedumerire.

Michael i-a dat ascultare, a luat scaunul de piele, știind că este real, pierdut acum printre atîtea obiecte prăfuite din altă lume. A atins patul. Palpabil. A auzit scîrțîiturile arcurilor. A atins cuvertura de mătase. Reală. Era uluit, nu-i venea să creadă.

Pe polița de deasupra șemineului se afla o pereche de sfeșnice de argint; silueta s-a întors și, cu o mișcare rapidă, a aprins un bat de chibrit și apoi lumînările. Avea umerii înguști, dar foarte drepți. Părea fără vîrstă, înalt, grațios.

S-a întors din nou către Michael, și în spatele lui se răspîndea lumina caldă, galbenă. Perfect real, stătea în picioare, cu o undă de veselie în ochii albaștri, cu fața gînditoare.

– Da, băiete. Privește-mă! Ascultă-mă. Trebuie să acționezi acum. Dar lasă-mă să-ți spun povestea mea. Ah, auzi? Vocea îmi devine mai puternică.

Era o voce frumoasă, iar Michael, căruia toată viața îi plăcuseră vocile frumoase, asculta vrăjit. Era o voce demodată, întocmai ca vocile lucrate ale starurilor de cinema de altădată, acele voci pe care le adora, actorii care făceau din vorbirea simplă o artă, și, în uluiala lui, i-a trecut prin cap că ar putea fi doar rodul imaginației sale.

– Nu știu cît timp am la dispoziție. Nu știu unde am fost cît timp am așteptat momentul ăsta. Sînt mortul-pămîntean, a spus stafia.

– Sînt aici, te ascult. Nu pleca. Orice ai face, nu pleca!

– Dacă ai ști ce greu mi-a fost să mă întorc, să mă-ntrupez din nou, cît am încercat, dar sufletul tău m-a respins.

– Mi-e frică de stafii. Este o trăsătură irlandeză. Dar știi asta, a răspuns Michael.

Julien a zîmbit și s-a rezemat de polița șemineului, cu brațele încrucișate, iar flăcările minuscule ale lumînărilor dansau, ca și cum ar fi fost prezent acolo în carne și oase, iar mișcările lui ar fi făcut aerul să vibreze. Și chiar părea destul de real, cu haina neagră de lînă și cu cămașa de mătase. Purta pantaloni lungi și pantofi cu bumbi, de modă veche, perfect lustruiți. Cînd zîmbea, chipul lui ușor ridat, cu părul cărunt ondulat, cu ochii albaștri, părea să devină din ce în ce mai viu.

– O să-mi depăn povestea. Să nu mă condamni. Ia-o așa cum ți-o spun, a rostit, cu blîndețea unui profesor.

Michael a fost cuprins de un amestec inexplicabil de sentimente – încredere şi emoţie. Lucrul de care se temuse în tot acest timp, lucrul care îl bîntuise, era acum aici, era prietenul lui, şi era împreună cu el. Numai că Julien nu fusese niciodată cu adevărat un om de temut.

– Eşti un înger, Michael. Eşti cel care încă mai are o şansă, a spus Julien.

– Deci lupta nu s-a sfîrşit.

– Nu, *mon fils*, nici pe departe.

Brusc a părut tulburat, nespus de trist, cu privirea gînditoare şi, preţ de o clipă, Michael s-a temut că vedenia ar putea să se destrame. Dar n-a făcut decît să devină şi mai clară, şi mai bogat colorată, în timp ce Julien, zîmbind, făcea un gest cu mîna către celălalt colţ al încăperii.

Şi uite cutia mică de lemn a patefonului, stînd pe o măsuţă chiar la piciorul patului de alamă!

– Ce este adevărat în această încăpere? Şi ce este viziune? a întrebat Michael încetişor.

– *Mon Dieu*, dacă aş şti! N-am ştiut *niciodată*.

Zîmbetul de pe chipul lui se lărgise şi Julien se relaxa din nou, sprijinit de poliţă, cu ochii captînd parcă lumina luminărilor şi, aproape visător, privea de la stînga la dreapta, dincolo de pereţi.

– Ah, o ţigară, un pahar de vin roşu! a şoptit. Michael, cînd nu mă vei mai vedea, cînd ne vom despărţi, să pui valsul pentru mine. Eu l-am pus pentru *tine*. Privirea sa imploratoare se plimba pe tavan. Pune-l în fiecare zi de teamă că sînt încă aici.

– Aşa o să fac, Julien.

– Şi acum, ascultă-mă bine...

10

New Orleans era pur şi simplu un loc fabulos. Lui Lark nu-i păsa dacă nu mai pleca niciodată de aici. Hotelul Pontchartrain era mic, dar realmente confortabil. Lark avea un apartament spaţios lîngă bulevard, cu mobilier plăcut, tradiţional, iar mîncarea de la bucătăria cu specific caraibian era cea mai bună pe care o gustase vreodată. San Francisco putea rămîne departe o vreme. Dormise pînă la prînz azi, apoi luase un mic-dejun fabulos, tradiţional. Cînd se va duce acasă, o să înveţe să facă crupe de ovăz. Şi cafeaua asta cu cicoare, ce chestie ciudată, la început are un gust oribil, pentru ca pe urmă să nu mai poţi fără ea.

Dar ăştia din familia Mayfair îl duceau la disperare. Era după-amiaza tîrziu, în cea de-a doua zi petrecută în acest oraş, şi nu rezolvase nimic. Şedea pe canapeaua lungă din catifea aurie, foarte confortabilă, în formă de L; picior peste picior, mîzgălea ceva în carnetul său, în timp ce Lightner, în camera cealaltă, dădea un telefon. Lightner era foarte obosit cînd se întorsese la hotel. Lark crezuse că va prefera să doarmă sus, în camera lui. Un bărbat de vîrsta lui ar trebui să tragă un pui de somn. Nu putea să se agite zi şi noapte, cum făcea Lightner.

Lark auzea cum Lightner ridică vocea. La celălalt capăt al firului, cineva de la Londra, sau de unde o fi sunat, îl exaspera.

Firește că nu era vina familiei că Gifford Mayfair murise pe neaşteptate în Destin, Florida, că ultimele două zile fuseseră în întregime dedicate veghei şi funeraliilor; rareori văzuse Lark în viaţa lui atîta durere. Lightner fusese tot timpul solicitat de către

femeile din familie, trimis să facă cumpărături, chemat să i se ceară sfatul sau să consoleze familia. Lark abia dacă schimbase două vorbe cu el.

Lark fusese la priveghi, cu o seară înainte, dintr-o curiozitate bolnăvicioasă. Nu şi-o putea imagina pe Rowan Mayfair trăind cu sudiştii ăştia ciudaţi şi limbuţi, care vorbeau despre vii şi despre morţi cu acelaşi entuziasm. Şi ce mai gaşcă dichisită şi cherchelită erau cu toţii! Părea că fiecare conduce un Beamer sau un Jaguar sau un Porsche. Bijuteriile păreau reale. Amestecul genetic includea înfăţişare frumoasă, şi tot ceea ce mai însemna asta.

Apoi mai era şi soţul; toată lumea îl proteja pe acest Michael Curry. Tipul părea destul de comun; de fapt, arăta la fel de bine ca toţi ceilalţi. Bine hrănit, bine îngrijit. Cu siguranţă, nu arăta ca unul care a suferit recent un infarct.

Dar pe Coasta de Vest, Mitch Flanagan încerca să descifreze formula ADN-ului lui Curry, şi spusese că găsea foarte ciudat faptul că avea aceeaşi formulă neobişnuită ca a lui Rowan. Flanagan „reuşise", aşa cum făcea întotdeauna Institutul Keplinger, să facă rost de fişa lui Michael Curry fără permisiunea lui sau fără ca acesta să ştie. Acum însă Lark nu putea să dea de Flanagan!

Flanagan nu răspunsese nici cu o seară înainte, nici de dimineaţă. Îi tot răspundea un robot, se auzea o melodie scurtă şi invitaţia obişnuită de a lăsa un mesaj.

Lui Lark nu-i plăcea chestia asta sub nici o formă. De ce îl ţinea în loc Flanagan? Lark voia să-l vadă pe Curry. Voia să vorbească cu el, să-i pună nişte întrebări.

Era distractiv să petreci şi tot restul – se îmbătase prea tare în seara de după priveghi – şi acum se îndrepta spre restaurantul Antoine, să ia cina cu doi prieteni doctori din Tulane, amîndoi nişte beţivani plini de viaţă, dar venise cu treabă aici şi, acum că doamna Ryan Mayfair fusese îngropată, poate că vor reuşi să se ocupe de asta.

S-a oprit din scris cînd Lightner s-a întors în cameră.

– Veşti proaste? a întrebat.

Lightner s-a aşezat în fotoliul lui obişnuit; cu un deget sprijinit în bărbie, a meditat înainte de a răspunde. Era un bărbat palid, care, deşi avea părul alb, era atrăgător şi avea un fel de a fi dezarmant. În plus, era foarte obosit. Lark s-a gîndit că el ar fi putut avea probleme cu inima.

– Ei bine, a răspuns Lightner, mă aflu într-o poziţie neplăcută. Se pare că Erich Stolov este cel care a semnat pentru hainele lui Gifford în Florida. A fost aici. A luat hainele ei de la capelă. Şi a plecat, fără să se consulte cu mine în privinţa asta.

– Dar face parte din grupul vostru.

– Da, a replicat Aaron cu un zîmbet uşor sarcastic. E un membru al grupului meu. Iar recomandarea Seniorilor, potrivit noului Comandant Suprem, este că nu am voie să pun întrebări legate de „acea parte" a investigaţiei.

– Deci ce înseamnă toată chestia asta?

Lightner a rămas tăcut o vreme, înainte de a răspunde. Apoi a ridicat privirea.

– Mi-ai spus mai devreme ceva despre testarea genetică a întregii familii. Vrei să încerci să abordezi acest subiect cu Ryan? Cred că mîine dimineaţă ar fi numai bine.

– O, sînt de acord. Dar îţi dai seama în ce s-ar băga. Vreau să zic că, în principal, ei şi-ar asuma riscurile. Dacă descoperim maladii congenitale, dacă descoperim predispoziţii pentru anumite boli – ei bine, toate aceste informaţii ar afecta totul, de la asigurări, la serviciul militar. Da, aş vrea s-o fac, dar acum mai degrabă m-aş concentra asupra lui Curry. Şi asupra acestei femei, Gifford. Nici o şansă să facem rost de fişa medicală a lui Gifford? Ce vreau să spun este că ar trebui să ne ocupăm de asta pe îndelete. Tipul ăsta, Ryan Mayfair, este un avocat foarte isteţ, din cîte înţeleg. N-o să accepte testarea genetică a întregii familii. Ar fi nebun dacă ar fi de acord sau dacă ar încuraja chestia asta.

– Iar eu nu sînt chiar persoana lui preferată în acest moment. Dacă n-ar fi prietenia mea cu Beatrice Mayfair, ar fi mult mai suspicios, şi pe bună dreptate.

Lark o văzuse pe femeia în cauză. Cu o zi înainte venise la hotel aducînd vestea tragediei din Destin – o femeie fermecătoare, cu talie subțire, cu părul cărunt aranjat într-o coafură montantă și cu una dintre cele mai reușite operații estetice ale feței din cîte văzuse în ultimii ani, deși probabil că nu era prima intervenție pe care o suportase. Ochi luminoși, fața perfect proporționată, doar un mic semn sub bărbie o dădea de gol, iar pielea gîtului era la fel de întinsă ca aceea a unei tinere. Aha, ea și Lightner! Ar fi trebuit să-și dea seama de la priveghi; se ținuse de Lightner cu disperare, și Lark îl văzuse pe Lightner sărutînd-o de mai multe ori. Lark spera să fie la fel de norocos cînd va ajunge la optzeci de ani, presupunînd că o să atingă vîrsta asta. Dacă n-o să se lase de sticlă, e posibil să nu-i apuce.

– Uite ce e, dacă Gifford Mayfair are o fișă medicală în orașul ăsta, cred că pot ajunge în secret la ea prin Institutul Keplinger, fără să deranjez sau să alarmez pe nimeni.

Lightner s-a încruntat și a dat din cap dezaprobator, ca și cînd ar fi fost vorba despre cel mai dezagreabil lucru cu putință.

– Nimic fără consimțămînt, a spus.

– Ryan Mayfair nu va ști nimic. Lasă asta în seama noastră, Serviciile Secrete Medicale, sau cum vrei să ne zici. Dar vreau să-l văd pe Curry.

– Înțeleg. Putem aranja și asta tot mîine. Poate chiar în seara asta, mai tîrziu. Mă mai gîndesc.

– La ce?

– La toate astea. La motivul pentru care Seniorii i-au permis lui Stolov să vină aici și să se amestece în felul acesta, riscînd să trezească antipatia familiei. Părea că gîndește cu voce tare, fără a i se adresa de fapt lui Lark sau fără a aștepta răspuns. Știi, toată viața mi-am petrecut-o cu investigații psihiatrice. Niciodată nu m-am legat atît de mult de o familie. Mă simt din ce în ce mai devotat lor, și sînt din ce în ce mai îngrijorat. Mi-e cam rușine că nu am intervenit înainte să plece Rowan, dar Seniorii îmi dăduseră instrucțiuni foarte clare.

– Ei bine, e limpede că şi ei cred că e ceva ciudat din punct de vedere genetic cu această familie. Şi ei caută trăsături ereditare. Dumnezeule, cel puţin şase oameni mi-au spus aseară la priveghi că Gifford era clarvăzătoare. Spuneau că l-a văzut pe „bărbat", un soi de fantomă a familiei. Ziceau că era mai puternică decît lăsa vreodată să se vadă. Cred că prietenii tăi din organizaţia Talamasca sînt pur şi simplu pe aceeaşi pistă.

Lightner s-a gîndit cîteva clipe. Apoi a spus:

– Tocmai asta e. *Ar trebui* să urmărim aceeaşi pistă, dar nu sînt sigur că este aşa. Totul e cam... încurcat.

Au fost întrerupţi de telefon, un ţîrîit slab venind din receptorul aflat lîngă canapea şi care părea de un modernism agresiv printre celelalte piese de mobilier din mahon şi catifea.

Lark a ridicat receptorul.

– Doctorul Larkin, a spus, trezit din visare. Aşa se prezenta mereu cînd răspundea la telefon, chiar şi la un telefon public dintr-un aeroport, cum i se întîmplase o dată.

– La telefon Ryan Mayfair. Sînteţi doctorul din California? a zis bărbatul de la celălalt capăt al firului.

– Da, mă bucur că vorbesc cu dumneavoastră, domnule Mayfair, n-am vrut să vă deranjez tocmai azi. Mai pot sta aici pînă mîine.

– Aaron Lightner este cu dumneavoastră, domnule doctor?

– Da, este. Vreţi să vorbiţi cu el?

– Nu. Vă rog să mă ascultaţi. Edith Mayfair a murit în această dimineaţă din cauza unei hemoragii uterine. Edith Mayfair era nepoata lui Lauren Mayfair, din partea lui Jacques Mayfair, verişoara mea şi a lui Gifford. Şi verişoara lui Rowan. Exact acelaşi lucru care i s-a întîmplat şi soţiei mele. Edith a avut o hemoragie puternică, şi a murit pentru că pierdut foarte mult sînge, singură în apartamentul ei de pe Esplanade Avenue. Bunica ei găsit-o în această după-amiază, după înmormîntare. Cred că ar trebui să vorbim despre chestiunea testelor genetice. S-ar putea ca în această familie... să iasă la iveală unele probleme.

– Doamne-Dumnezeule! a şoptit Lark.

Vocea tipului era atît de egală, atît de rece.

– Puteți veni în centru, la biroul meu? Și să-l rugați pe Lightner să vină cu dumneavoastră? a întrebat Ryan Mayfair.

– Bineînțeles. Vom fi acolo în...

– Zece minute, a spus Lightner. Era deja în picioare. Lua telefonul din mîna lui Lark.

– Ryan, vorbește cu femeile din familie. Nu vrem să alarmăm pe nimeni, dar nici una din femei nu ar trebui să fie singură acum. Dacă totuși se întîmplă ceva, ar trebui să fie cineva acolo ca să cheme doctorul. Este clar că nici Edith, nici Gifford nu au putut să facă asta. Știu ce îți cer... Da. Da. Toate. Fiecare dintre ele. Este exact ce trebuie să facem. Da, ne vedem în zece minute.

Cei doi bărbați au părăsit apartamentul, preferînd cele cîteva trepte care dădeau în stradă, în locul liftului mic și elegant.

– Ce dracu' crezi că se întîmplă? Adică, ce înseamnă asta, încă o moarte exact la fel cu cea a lui Gifford Mayfair? a întrebat Lark.

Lightner nu a răspuns. Părea supărat și nerăbdător.

– Și, apropo, ai cumva un auz ieșit din comun? Cum ai știut ce mi-a spus la telefon?

– Auz ieșit din comun, a murmurat Lightner.

S-au strecurat pe ușa din față, direct într-un taxi care staționa. Afară era încă răcoare, dar în aer se simțea o undă de căldură parfumată. Oriunde își întorcea privirea, Lark zărea verdeață, și pe alocuri cîte o pată de culoare de un farmec desuet – poate un felinar de modă veche, sau un colț de balcon din fier-forjat la vreo casă, sub fațada cu stucaturi.

– Cred că problema este ce anume le vom spune. Știi foarte bine ce se întîmplă. Știi că nu are legătură cu vreo boală genetică, decît într-un sens foarte larg, a spus Lightner, și din nou parcă vorbea atît cu sine, cît și cu Lark.

Șoferul taxiului a făcut o întoarcere și a intrat cu viteză pe bulevard, hurducîndu-i pe bancheta din piele a mașinii.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, a replicat Larkin. Nu știu ce se întîmplă. E un fel de sindrom, precum șocul toxic.

– Haide, omule, amîndoi știm, i-a întors-o Lightner. Încearcă să se împerecheze cu ele. Chiar tu mi-ai spus, nu? Rowan zicea că vrea să știe dacă creatura se poate împerechea cu ființe umane sau cu ea. Voia examene genetice complete ale materialului.

Lark era perplex. Nu luase această ipoteză foarte în serios, și realiza odată în plus că nu fusese cu adevărat convins de existența acestei specii noi, a acestei creaturi de sex masculin pe care o născuse Rowan Mayfair. Undeva, în străfundul inimii, încă mai credea că toate acestea vor avea o explicație „naturală".

– E natural. *Natural* este un cuvînt înșelător. Mă întreb dacă voi reuși vreodată să dau ochii cu el, înainte de a-mi veni sorocul. Mă întreb dacă poate raționa, dacă are capacitatea umană de a se autocontrola, dacă există în mintea lui noțiunea de „moral", înțelegînd prin „minte" ceea ce știm cu toții...

– Dar tu crezi în modul cel mai serios că aceste femei îi cad pradă?

– Sigur că da. Este limpede. De ce crezi că a luat Talamasca hainele pătate de sînge ale lui Gifford? Făptura a însămînțat-o și ea a pierdut copilul. Uite ce e, domnule doctor Larkin, ai face mai bine să fii cinstit și să admiți toată povestea asta. Înțeleg interesul tău științific și loialitatea față de Rowan, dar este posibil să nu mai apucăm să ne întîlnim cu ea niciodată.

– Dumnezeule!

– Ideea este că ai face mai bine să spui tot ce știi. Trebuie să informăm familia că această creatură stă la pîndă. Nu avem timp pentru discuții vagi despre maladii genetice și testări genetice. Nu avem timp să adunăm date. Familia este prea vulnerabilă. Îți dai seama că femeia aceea a murit azi? A murit în timp ce familia o înmormînta pe Gifford!

– O cunoșteai?

– Nu, dar știu că avea 35 de ani, era o fire retrasă și singuratică, oarecum nebuna familiei, cum se spune, și sînt mulți din ăștia. Bunica ei, Lauren Mayfair, nu era prea mulțumită de ea. De fapt, sînt aproape sigur că s-a dus s-o vadă în această

după-amiază ca s-o mustre că nu a participat la funeraliile verișoarei ei.

– Păi, a avut o scuză bună, nu? a replicat Lark, regretîndu-și cuvintele aproape imediat. Doamne, dacă aș avea măcar un indiciu, cît de mic, despre locul unde se află Rowan.

– Ce optimist ești! Avem o mulțime de indicii, nu-i așa, dar nici unul care să ne arate dacă o vom mai vedea sau dacă vom mai vorbi vreodată cu Rowan Mayfair, a spus Lightner cu amărăciune.

11

Mesajul îl aştepta cînd s-a dus să-şi ia biletul pentru New Orleans. „Telefonează urgent la Londra."

– Yuri, Anton vrea să vorbească cu tine. Era o voce pe care n-o cunoştea. Vrea să rămîi în New York pînă vine Erich Stolov acolo. Erich se poate întîlni cu tine mîine după-amiază.

– De ce? Ce crezi că înseamnă asta? a întrebat Yuri. Cine era persoana asta? Nu mai auzise vocea niciodată, şi totuşi persoana îi vorbea ca şi cînd l-ar fi cunoscut.

– Crede că te vei simţi mai bine dacă vei vorbi cu Stolov.

– Mai bine? Ce vrei să spui?

În ceea ce-l privea, tot ce ar fi putut să-i spună lui Stolov îi spusese deja lui Anton Marcus. Nu înţelegea hotărîrea asta deloc.

– Am aranjat pentru o cameră, Yuri, a continuat femeia. Ţi-am făcut o rezervare la St. Regis. Eric o să-ţi telefoneze mîine după-amiază. Să-ţi trimitem o maşină? Sau iei un taxi?

Yuri reflecta. În mai puţin de douăzeci de minute, va fi anunţat zborul lui. S-a uitat la bilet. Nu ştia ce crede sau ce simte. Privirea îi rătăcea peste sala de aşteptare lungă, peste valul pestriţ de trecători. Bagaje, copii, personal în uniformă. Ziare într-o cutie de plastic înnegrită. Aeroporturile lumii. Din acest loc nu ar fi putut spune dacă era la Washington D.C. sau la Roma. Nici o rîndunică. Asta însemna că nu poate fi Cairo. Dar ar fi putut fi Frankfurt sau L.A.

Pe lîngă el treceau hinduşi, arabi, japonezi. Şi nenumăraţii indivizi pe care nu-i puteai ghici, canadieni, americani, britanici, australieni, germani, francezi, cum să-i deosebeşti?

– Yuri, mai eşti la telefon? Te rog, du-te la hotelul St. Regis. Erich vrea să vorbească cu tine, vrea să te pună la curent el însuşi în legătură cu investigaţia. Anton este foarte îngrijorat.

Aha, asta era – tonul conciliant, ca şi cum el n-ar fi încălcat nici un ordin, ca şi cum n-ar fi părăsit centrul. Străinia intimitate şi politeţe a cuiva pe care nici măcar nu-l cunoştea.

– Anton însuşi este foarte nerăbdător să vorbească cu tine. O să fie foarte necăjit cînd o să afle că ai sunat cînd el era plecat. Pot să-i spun că te duci la St. Regis? Putem să-ţi facem rost de o maşină, nu-i nici o problemă.

Ca şi cînd el, Yuri, n-ar fi ştiut. Ca şi cînd n-ar fi zburat de mii de ori cu avionul sau n-ar fi condus mii de maşini sau n-ar fi stat în mii de camere de hotel rezervate de Ordin. Ca şi cînd n-ar fi fost un fugar.

Nu, nu era în regulă. Nu erau niciodată nepoliticoşi, niciodată, dar nu-i vorbeau aşa lui Yuri, care îi cunoştea perfect. Era oare tonul pe care îl foloseau faţă de nebunii care părăseau Căminul fără permisiune, oameni care pur şi simplu plecau, după ani de obedienţă şi de devotament şi de sprijin?

Privirea i-a poposit asupra unei siluete – aceea a unei femei sprijinite de peretele din celălalt capăt. Adidaşi, jeanşi, jachetă de lînă. Greu de descris, cu excepţia părului scurt şi negru. Pieptănat pe spate, destul de drăguţ. Ochi mici. Fuma şi îşi ţinea mîinile în buzunare, aşa că ţigara îi atîrna între buze. Se uita la el.

Fix la el. Şi atunci a înţeles. Doar parţial, dar a înţeles multe. Şi-a coborît privirea, a murmurat ceva cum că o să se mai gîndească, da, probabil că o să se ducă la hotelul St. Regis, o să sune din nou de acolo.

– Oh, mi-ai luat o piatră de pe inimă, mă bucur să aud asta. Anton o să fie foarte mulţumit, a venit replica – o voce caldă, îndatoritoare.

– Sînt sigur. A pus receptorul în furcă, şi-a luat bagajul şi a pornit prin sala de aşteptare. Nu observa numerele porţilor de îmbarcare, numele chioşcurilor cu sandvişuri, librăriile, magazinele de cadouri. Mergea întruna. La un moment dat, a luat-o

la stînga. Apoi s-a îndreptat spre o poartă mare, aflată la capătul acestui terminal, după care s-a răsucit pe călcîie, luînd-o înapoi foarte repede pe drumul pe care venise.

A fost cît pe ce să dea peste ea, atît erau de aproape. Au dat nas în nas; ea a tresărit şi a păşit într-o parte, aproape dezechilibrîndu-se. A roşit şi i-a aruncat o privire, după care a ţîşnit pe un coridor mic, dispărînd pe o uşă de serviciu. Yuri a aşteptat. Nu s-a mai întors. Nu voia ca el s-o mai vadă sau să fie în preajma ei. Yuri a simţit că i se face părul măciucă.

Instinctul îi spunea să înapoieze biletul. Să se ducă la altă companie aeriană, să se îndrepte spre sud pe o altă rută, ocolitoare. Va zbura la Nashville, apoi la Atlanta şi pe urmă la New Orleans. Va dura mai mult, dar va fi mai greu să-l găsească.

S-a oprit la o cabină telefonică pentru a-şi trimite o telegramă la St. Regis, pentru a-i fi înmînată cînd va sosi, ceea ce bineînţeles că nu avea să se întîmple.

Nu i se părea distractiv. Mai fusese şi înainte urmărit de poliţişti în diferite ţări. O dată fusese agresat de către un tînăr furios şi rău intenţionat. Fusese şi atacat de cîteva ori în altercaţii iscate prin baruri, cînd misiunile lui îl purtaseră în cele mai sordide locuri din vreo mahala sau din vreun port. Într-un rînd, fusese arestat de poliţia din Paris, dar totul se rezolvase.

Cu astfel de lucruri se putea descurca.

Oare ce i se întîmpla acum?

Era cuprins de o senzaţie îngrozitoare, un amestec de neîncredere şi de mînie, senzaţia că pierduse ceva, că fusese trădat. Trebuia să vorbească cu Aaron. Dar nu avea timp să-i telefoneze. Şi, pe deasupra, cum ar putea să-l împovăreze acum pe Aaron cu problemele lui? Voia să se întîlnească cu Aaron ca să-i fie de ajutor, nu ca să-l zăpăcească cu o poveste despre cum fusese urmărit la aeroport, despre o voce la telefon, o voce din Londra pe care nu o cunoştea.

O clipă a fost tentat să spună lucrurilor pe nume, să dea din nou telefon, să ceară să vorbească cu Anton, să întrebe ce se petrece, şi cine era femeia care îl urmărea la aeroport.

Apoi a simțit că îi piere tot avîntul, toată speranța că în felul ăsta va lămuri lucrurile.

Asta era partea cumplită. Nici un pic de încredere că va ieși ceva bun din asta. Ceva se întîmplase. Ceva se schimbase.

Avionul urma să decoleze. S-a uitat în jur și n-a văzut-o. Dar asta nu însemna nimic. Apoi s-a urcat la bordul avionului.

La Nashville a găsit un fax și a scris o scrisoare lungă, adresată direct Seniorilor, pe care a trimis-o la numărul din Amsterdam, și în care le spunea tot ce se întîmplase. „Voi lua din nou legătura cu voi. Sînt loial. Sînt de încredere. Nu înțeleg ce se întîmplă. Trebuie să-mi explicați personal care este motivul pentru care mi-ați spus să nu vorbesc cu Aaron Lightner, cine este femeia de la Londra, de ce sînt urmărit. Nu am intenția să-mi bat joc de viața mea. Sînt îngrijorat în privința lui Aaron. Sîntem oameni. Ce ar trebui să fac?"

A recitit ce scrisese. Exact în stilul lui, foarte melodramatic, stilul care deseori îi făcea să glumească sau să-l mîngîie pe creștet. Brusc a simțit că i se face rău.

I-a dat funcționarului scrisoarea, împreună cu o monedă de 20 de cenți.

– Trimite-o peste trei ore, nu mai devreme.

Omul a promis că așa va face. Pînă atunci, Yuri avea să părăsească Atlanta.

A văzut-o din nou pe femeie, aceeași femeie cu jacheta de lînă, cu țigara în colțul gurii, sprijinită de un ghișeu, privindu-l fix, rece, în timp ce el se urca în avionul de Atlanta.

12

„Chiar mi-am făcut-o cu mîna mea? Așa se termină totul pentru mine, din cauza egoismului meu, a vanității mele?" A închis din nou ochii ca să nu mai vadă încăperea cubică vastă și goală. Sterilă, albă, o imagine care o străfulgera. „Michael", și-a spus. I-a repetat numele în întuneric, „Michael", încercînd să și-l închipuie, să-i revadă chipul ca pe o imagine pe ecranul minții sale. Michael, arhanghelul.

Stătea nemișcată, încercînd să nu se zbată, să nu se agite, să nu țipe. Zăcea pur și simplu, ca și cum s-ar fi aflat din proprie voință pe patul murdar, cu mîinile legate strîns cu bandă adezivă de capătul patului. Renunțase la orice încercare de a rupe banda, fie prin forță fizică, fie prin puterea minții – o putere despre care știa că poate avea rezultate nefaste asupra țesuturilor moi ale corpului omenesc.

Dar aseară tîrziu, reușise să-și elibereze glezna stîngă. Nu știa prea bine de ce. Reușise să și-o smulgă din strînsoarea benzii adezive, care se transformase într-un fel de cătușă grosolană, care nu i se potrivea. Și cu piciorul liber, izbutise, în lungile ore ale nopții, să-și schimbe poziția de mai multe ori, să tragă și, încet-încet, să dea la o parte cearșaful cu care era acoperită, scorțos din cauza urinei și a vomei.

Sigur că și cearșafurile de dedesubt erau murdare. Zăcuse aici trei zile, sau patru? Nu știa și lucrul ăsta o înnebunea. Dacă s-ar mai gîndi și la gustul apei, ar lua-o razna.

Asta ar fi putut foarte bine să fie a patra zi.

Încerca să-şi aducă aminte cît poate supravieţui o fiinţă umană fără hrană şi fără apă. Ar trebui să ştie. Orice neurochirurg ar trebui să ştie ceva atît de simplu. Dar, întrucît cei mai mulţi dintre noi nu legăm oameni de paturi şi nu-i lăsăm captivi zile întregi, nu avem nevoie de această informaţie specifică.

Scotocea prin memorie – povestirile eroice pe care le citise, basme minunate cu personaje care supravieţuiesc cînd alţii mor de foame în jurul lor, cu cei care umblă kilometri întregi prin zăpadă mare cînd alţii ar fi murit. Avea voinţă. Asta era adevărat. Dar altceva era foarte grav. Era bolnavă cînd el o legase aici. Fusese mai tot timpul bolnavă de cînd plecaseră din New Orleans împreună. Greaţă, ameţeli – chiar şi cînd era întinsă avea uneori senzaţia că se prăbuşeşte – şi dureri de oase.

S-a întors, răsucindu-se, apoi şi-a mişcat braţele, aşa puţin cum putea, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, şi pe urmă piciorul liber şi pe celălalt, prins cu bandă adezivă. Oare se va putea ridica atunci cînd va veni el?

Şi în acel moment i-a trecut prin cap un gînd înfricoşător. Şi dacă nu se va întoarce? Şi dacă va hotărî că nu se mai întoarce? Sau dacă îl împiedică ceva? Orbecăia pe afară ca o creatură nebună, ameţit de tot ce vedea, şi, fără îndoială, făcînd erorile lui absurde de judecată. Păi, de fapt nu-i rămîneau prea multe în cazul în care el nu se va întoarce. Va muri.

Nimeni n-o va găsi aici.

Era un loc complet izolat. O clădire cu birouri, înaltă şi goală, înghesuită printre alte cîteva sute – o „unitate sanitară" neînchiriată şi nemodernizată, pe care chiar ea o alesese drept ascunzătoarea lor, pierdută în mijlocul acestei metropole întinse şi urîte din Sud – un oraş sufocat de spitale şi de clinici şi de biblioteci medicale, unde să se ascundă ca să-şi facă experimentele, ca două frunze într-un copac.

Ea însăşi se ocupase de utilităţile din întreaga clădire, şi probabil că toate cele cincizeci de etaje erau încă luminate, aşa cum le lăsase. Încăperea asta era în întuneric. El stinsese toate

luminile. Şi lucrul acesta se dovedise o binefacere pe măsură ce treceau zilele.

Cînd se lăsa întunericul, putea să vadă puzderia de zgîrie-nori posomorîţi prin ferestrele largi. Uneori, soarele amurgind făcea clădirile argintii din sticlă să scînteieze, ca şi cînd ar fi fost în flăcări, şi pe cerul rubiniu se profilau norii albi şi deşi, în continuă mişcare.

Lumina, puteai urmări mereu doar lumina. Dar cînd era întuneric deplin şi în jurul ei se aprindeau în tăcere luminile, se simţea puţin mai bine. În preajmă erau oameni, chiar dacă ştiau sau nu că ea este acolo. Ar putea veni cineva. Cineva... Ar putea sta cineva la fereastra unui birou, cu un binoclu, dar de ce?

A început din nou să viseze, slavă Domnului, să simtă ciclul vieţii din nou – „Nu-mi pasă" – şi să-şi închipuie că ea şi Michael sînt împreună şi se plimbă pe cîmpurile de la Donnelaith, iar ea îi explică toate cele, fantezia ei preferată, cea în care se cufunda cînd voia să sufere, să cîntărească lucrurile, să nege totul în acelaşi timp.

„Au fost numai raţionamente greşite, unul după altul. Nu am avut prea multe variante. Dar greşeala a fost mîndria să cred că pot face asta, să-mi imaginez că pot stăpîni situaţia. Întotdeauna a fost la mijloc mîndria. Istoria Vrăjitoarelor Mayfair a fost o chestiune de mîndrie. Dar a ajuns la mine învăluită în tainele ştiinţei. Avem o concepţie cu totul greşită despre ştiinţă. Ne închipuim că implică tot ce este clar definit, precis, cunoscut; este de fapt un şir îngrozitor de porţi spre necunoscut, unul la fel de vast ca şi universul, adică infinit. Şi ştiam asta; ştiam, dar am uitat. Asta a fost greşeala mea."

A văzut cu ochii minţii iarba; a revăzut ruinele; a văzut arcadele cenuşii, înalte şi delicate ale Catedralei înălţîndu-se din valea dintre munţi, şi i se părea că este acolo, că este liberă.

Un zgomot a făcut-o să tresară.

Era cheia în uşă.

A rămas nemișcată și liniștită. Da, se învîrte cheia în broască. Ușa din exterior a fost închisă cu putere, fără teamă, și apoi i-a auzit pașii pe gresie. Îl auzea fluierînd, fredonînd.

O, Doamne, mulțumescu-Ți Ție, Doamne!

Încă o cheie. Încă o încuietoare, și parfumul acela, mirosul lui delicat și plăcut, în timp ce se apropia de pat.

Se străduia să simtă ură, să fie neînduplecată, să înfrunte expresia compătimitoare de pe chipul lui, ochii lui mari și luminoși, atît de frumoși cum numai ochii pot fi, plini de mîhnire cînd se uita la ea. Barba și mustața îi erau acum foarte negre și dese, ca ale sfinților din poze. Avea o frunte desăvîrșit sculptată, iar părul cu cărare pe mijloc.

Da, o ființă frumoasă, fără îndoială frumoasă. Poate că nu era acolo. Poate că visa. Poate că doar își închipuia că s-a întors.

– Nu, draga mea, dragă, te iubesc, a șoptit el. Sau poate n-a șoptit?

Cînd s-a apropiat, și-a dat seama că se uită la gura lui. Se produsese o schimbare subtilă în privința gurii. Poate că era mai bărbătească, rozalie și hotărîtă. Așa trebuia să fie o gură ca să susțină mustața întunecată și atrăgătoare, deasupra bărbii cîrlionțate, bine îngrijite.

A întors capul cînd el s-a aplecat. Degetele lui calde s-au încolăcit pe brațele ei, iar buzele i-au atins în treacăt obrazul. Cu mîna lui mare i-a atins sînii, masîndu-i sfîrcurile, și senzația aceea neașteptată i-a străbătut iar trupul. Nu visa. Mîinile lui. Ar fi putut să leșine ca să înlăture senzația. Dar era acolo, neajutorată, și n-o putea opri sau evita.

Era de-a dreptul umilitor să simtă deodată această bucurie deplină că el era acolo, să fremete așa sub degetele lui ca și cum ar fi fost amant, nu temnicer, să iasă din izolarea ei la orice gest de bunătate sau de blîndețe făcut de cel care-o ținea captivă.

– Iubita mea, iubita mea. Își odihnea capul pe pîntecul ei, îngropîndu-și nasul în pielea ei, fără să-i pese de murdăria din pat, fredonînd ușor, șoptind, pentru ca apoi să scoată un strigăt puternic; s-a ridicat și a început să țopăie de jur împrejurul

încăperii, cu un picior ridicat, cîntînd şi bătînd din palme. Părea în extaz! O, de cîte ori îl văzuse făcînd asta, dar niciodată cu atîta pasiune. Şi ce spectacol ciudat era! Ce delicate erau braţele lui lungi, umerii drepţi; încheieturile mîinilor păreau de două ori mai lungi decît ale unui bărbat normal.

A închis ochii, dar, chiar şi la adăpostul întunericului, silueta continua să danseze şi să se învîrtească, iar ea auzea bubuitul picioarelor lui pe covor şi hohotele de rîs satisfăcut.

– Dumnezeule, de ce nu mă omoară? a şoptit.

El a tăcut şi s-a aplecat iar deasupra ei.

– Îmi pare rău, draga mea, dragă. Îmi pare rău. O, vocea drăguţă. Vocea plină. Vocea care ar fi putut citi Sfînta Scriptură la radio, s-o asculţi seara în maşină, în timp ce conduci, kilometri nesfîrşiţi, doar în compania ei. N-am vrut să fiu plecat atît de mult timp. Am trecut printr-o aventură cumplit de dureroasă, a rostit. Apoi a început să vorbească mai repede. O aventură plină de durere, în care am descoperit multe, în care am văzut moartea, copleşit de nenorociri şi de neîmpliniri... După care a sfîrşit, ca întotdeauna, şoptind şi fredonînd, leganîndu-se pe picioare, iarăşi fredonînd şi murmurînd, sau era oare un fluierat abia auzit printre buzele-i uscate?

A îngenuncheat, ca şi cum s-ar fi prăbuşit. Şi-a pus din nou capul pe pîntecul ei, şi mîna caldă îi aţîrna între picioarele ei, pe sex; ignora şi acum murdăria de pe pat, şi i-a sărutat din nou pîntecul.

– Draga mea, dragă.

Rowan n-a putut să-şi înăbuşească ţipătul.

– Dezleagă-mă, lasă-mă să mă ridic. Zac aici în mizerie. Uite ce mi-ai făcut. Mînia însă o sufoca, şi vocea i s-a curmat. Zăcea nemişcată, amuţită, paralizată de furie. Dacă-l rănea, era posibil să stea îmbufnat ore întregi. Să privească pe fereastră şi să plîngă. Trebuie să tacă. Să fie isteaţă.

În picioare, el o urmărea cu privirea.

Pe urmă a scos cuţitul – mic, scînteietor, ca şi dinţii lui, o scînteiere ca aceea în amurgul steril al acestei încăperi goale.

A retezat banda adezivă atît de repede! Un fleac pentru uriaşul asta fusiform care se apleca deasupra ei, harş, harş, harş.

Avea braţele libere – amorţite şi inutile – dar libere. A încercat din răsputeri să le ridice. Nu-şi putea ridica piciorul drept.

A simţit cum braţele lui alunecă pe sub ea. Cu ea în braţe, se ridicase în picioare, strîngînd-o la pieptul lui.

Ea plîngea. Suspina. Eliberată din pat, liberă, de-ar avea puterea să-i cuprindă gîtul cu mîinile şi...

– O să-ţi fac baie, iubita mea, biata mea iubită. Biata mea Rowan.

Oare dansau, învîrtindu-se? Sau era ea doar foarte ameţită? Simţea mirosul din baie – săpun, şampon, lucruri curate.

A aşezat-o în cada rece din porţelan, şi imediat a simţit primul jet de apă caldă.

– Nu prea fierbinte, a şoptit. Faianţa albă, strălucitoare de pe pereţi se mişca, era peste tot în jurul ei. Strălucitoare. Stop.

– Nu, nu prea fierbinte, a spus el. Ochii lui erau mai mari, mai luminoşi, pleoapele mai bine conturate decît ultima oară cînd le privise, genele mai scurte, dar încă foarte dese şi negre ca tăciunele. Observa toate detaliile astea, ca şi cum le-ar fi notat în calculator. Gata? Cine-ar putea spune? Cui îi va putea trimite vreodată descoperirile ei? Doamne-Dumnezeule, dacă pachetul acela nu a ajuns la Larkin...

– Stai liniştită, iubita mea. O să fim buni unul cu celălalt, o să ne iubim unul pe celălalt. O să ai încredere în mine. O să mă iubeşti din nou. Nu ai de ce să mori, Rowan, nu ai de ce să mă părăseşti. Rowan, iubeşte-mă.

Ea zăcea ca un cadavru, incapabilă să-şi controleze trupul. Apa se învîrtejea în jurul ei. El i-a descheiat bluza albă, i-a tras chiloţii mai jos. Apa a năvălit şuierînd, şi era atît de caldă. Iar mirosul de murdărie începea să se risipească. I-a aruncat hainele murdare.

Rowan reuşise să ridice mîna dreaptă; a încercat să-şi smulgă chiloţii, dar nu avea puterea să-i scoată. El se dusese în cealaltă încăpere. Auzea cum sînt smulse cearşafurile de pe pat;

uimitor cum înregistrează mintea noastră toate sunetele; așternuturi aruncate grămadă. Cine ar fi crezut că astfel de lucruri chiar fac vreun zgomot? Și totuși îl cunoștea perfect; își amintea de o după-amiază acasă, în California, cînd mama ei schimba paturile – exact același sunet.

Ambalajul unui pachet învelit în plastic, rupt; un cearșaf curat lăsat să se despăturească, apoi scuturat ca să se întindă cutele, și, în cele din urmă, aterizînd pe pat.

Aluneca, iar apa îi ajunsese la umeri. A încercat din nou să se folosească de brațe; s-a proptit cu mîinile de faianță și a împins, a împins, pînă a reușit să se așeze mai bine.

El era acolo, aplecat deasupra ei. Își scoase haina groasă. Purta un pulover pe gît, și, ca de obicei, părea neobișnuit de slab. Dar era puternic și viguros în aparenta lui fragilitate, fără problemele psihologice complicate ale costelivilor, ale subnutriților sau ale celor supraponderali. Părul lui era acum atît de lung, încît îi ajungea pînă la umeri. Era la fel de negru ca părul lui Michael, și cu cît creștea mai mult, cu atît cîrlionții se întindeau mai tare, astfel că acum era aproape ondulat. Din cauza aburilor din baie, părul de la tîmple i se încrețise puțin și, cînd s-a aplecat s-o mîngîie iar, Rowan a văzut un strat subțire de sudoare lucind pe pielea aparent lipsită de pori.

A sprijinit-o de peretele căzii. A ridicat micul cuțit – ah, de-ar îndrăzni să pună mîna pe el! – și i-a spintecat chiloții murdari, i-a scos din apa clipocindă și i-a aruncat. A îngenuncheat lîngă cadă.

Cînta iarăși, o privea, cînta sau fredona, sau ce-o fi fost – sunetul ăsta care îi amintea de greierii care cîntau în seara din New Orleans. El și-a lăsat capul într-o parte.

Fața îi era mai îngustă decît cu cîteva zile în urmă, poate mai bărbătească, acesta era secretul, obrajii lui își pierduseră rotunjimea. Și nasul îi era puțin mai subțire, mai rotunjit la vîrf, mai fin. Doar capul îi rămăsese cam de aceeași mărime, și-a spus ea, și înălțimea era cam tot aceeași, și cînd a luat mănușa de baie și

a stors-o, ea a încercat să-şi dea seama dacă degetele îi mai crescuseră. Nu părea.

Capul lui. Mai exista locul acela moale în creştetul capului? În cît timp se va închide craniul? Bănuia că dezvoltarea îşi încetinise ritmul, dar nu încetase.

– Unde ai fost? De ce m-ai părăsit? l-a întrebat.

– Tu m-ai făcut să plec. Tu m-ai făcut să plec, cu ura ta. Şi am fost nevoit să mă reîntorc în lume şi să învăţ. A trebuit să văd lumea. A trebuit să umblu. A trebuit să-mi făuresc vise. Nu pot visa cînd mă urăşti. Cînd ţipi la mine şi mă chinui, a răspuns el cu un oftat.

– De ce nu mă omori?

Ochii lui erau plini de tristeţe. I-a şters faţa cu mănuşa de baie caldă, i-a trecut-o şi peste buze.

– Te iubesc, a murmurat. Am nevoie de tine. De ce nu mi te poţi dărui? De ce nu te dăruieşti? Ce vrei să-ţi dau? Lumea va fi în curînd a noastră, draga mea, dragă, iar tu vei fi regina mea, frumoasa mea regină. Dacă ai vrea să mă ajuţi!

– Să te ajut să faci ce? s-a răstit ea.

Îl privea cu toată ura şi furia de care era în stare, încercînd din răsputeri să trimită asupra lui o forţă invizibilă distrugătoare. Să-i nimicească celulele; să-i nimicească venele; să-i nimicească inima. Şi-a dat toată truda; în cele din urmă, epuizată, s-a lăsat din nou pe spate şi s-a sprijinit de peretele cazii.

Încărcată cu o ură atît de puternică, de cîteva ori în viaţa ei omorîse întîmplător cîţiva oameni, dar pe el nu-l putea ucide. Era prea puternic; membranele celulelor erau prea rezistente; osteoblastele roiau într-un ritm accelerat, la fel cum funcţiona totul la el, în acelaşi ritm, defensiv şi agresiv. Of, de-ar fi putut să analizeze aceste celule! Dacă, dacă...

– Asta reprezint eu pentru tine? O, Doamne, ce sînt? Un simplu experiment? a rostit el cu bărbia tremurîndu-i.

– Dar eu ce reprezint pentru tine de mă ţii prizonieră şi mă laşi singură zile întregi? Nu-mi cere să te iubesc. Eşti nebun dacă crezi asta. Ah, de-aş fi învăţat de la ceilalţi, de-aş fi învăţat

cum să fiu o vrăjitoare adevărată! Aș fi putut face ce-ar fi vrut de la mine.

A rămas tăcut, răvășit de durere. Avea ochii în lacrimi, și, pentru o clipă, fața cu pielea elastică și lucitoare a părut că-i ia foc. Mîinile mari i se transformaseră în pumni, ca și cînd ar fi vrut s-o lovească, așa cum mai făcuse și altă dată, deși jurase că n-o va mai face.

Ei nu-i păsa. Asta era îngrozitor. Propriile-i membre o trădau; simțea furnicături în brațe, încheieturile o dureau. Ar fi putut oare să scape de aici singură dacă ar fi reușit să-l ucidă? Poate că nu.

– Ce-ai fi vrut să fac? a întrebat-o. S-a aplecat și a sărutat-o din nou. Rowan a întors capul. Părul îi era ud. Voia să se cufunde în apă, dar îi era teamă că nu va mai putea să se ridice. El a stors mănușa de baie, apoi a început din nou să o spele. A spălat-o peste tot. I-a limpezit părul cu apă, dîndu-i-l pe spate.

Se obișnuise atît de mult cu mirosul lui, încît acum nici nu-l mai simțea cu adevărat; simțea doar cu acuitate apropierea lui caldă și o dorință puternică. Desigur, dorința de a-l avea.

– Lasă-mă să cred din nou în tine, spune-mi din nou că mă iubești, a implorat-o el, și voi fi sclavul tău, nu temnicerul tău. Jur, dragostea mea, comoara mea, Rowan a mea! Mama noastră, a tuturor.

Rowan n-a spus nimic. El se ridicase în picioare.

– O să curăț totul pentru tine. O să fac curățenie peste tot, o să fie totul frumos și proaspăt. Ți-am adus diverse lucruri. Haine noi. Ți-am adus flori. O să transform locul nostru secret într-o locuință confortabilă. Totul așteaptă lîngă lifturi. O să fii surprinsă, a spus el, mîndru ca un copil.

– Crezi?

– O, da, o să fii foarte mulțumită, o să vezi. Ești doar obosită și-ți este foame. Da, foame. Trebuie să mănînci.

– Și cînd o să mă lași din nou singură, o să mă legi cu fundă albă de satin?

Ce aspră îi era vocea, plină de un dispreț profund! Rowan a închis ochii. Deodată, a ridicat mîna dreaptă și și-a atins fața. Da, mușchii și articulațiile începeau să funcționeze din nou.

El a ieșit din baie, iar Rowan s-a chinuit să se așeze în capul oaselor; a apucat mănușa care plutea în cadă, și a început să se spele. Apa era murdară. Prea multă mizerie. Resturi de excremente umane, excrementele ei, pluteau prin cadă. Îi era greață din nou, așa că s-a sprijinit de cadă ca să-și revină. După aceea s-a aplecat în față, simțind că o doare spatele, și a tras dopul de la cadă cu degetele încă amorțite; cu o mișcare greoaie, a dat din nou drumul la jetul de apă ca să îndepărteze fragmentele întărite de mizerie.

S-a lăsat pe spate, simțind în jurul ei toată forța apei care curgea, bolborosindu-i la picioare; a respirat adînc, comandînd mai întîi mîinii drepte, apoi celei stîngi, să se îndoaie; a repetat, cu piciorul drept, apoi cu stîngul. A reluat exercițiile iar și iar. Apa era din ce în ce mai caldă, dîndu-i o senzație de bine. Zgomotul apei curgînd estompa sunetele din încăperea alăturată. Se bucura de aceste momente de tihnă pură, lipsite de griji, poate ultimele clipe de tihnă pe care avea să le cunoască.

Se întîmplase așa:

Ziua de Crăciun, cu soarele care bătea pe podeaua din salon, ea zăcînd pe covorul chinezesc într-o baltă de sînge, iar el șezînd alături de ea – nou-născut, cu o expresie de uimire pe chip, neterminat.

Dar bebelușii omenești se nasc de fapt neterminați, mult mai mult decît fusese el. Așa trebuiau privite lucrurile. El era pur și simplu mult mai desăvîrșit decît un bebeluș omenesc. Nici pe departe un monstru.

Îl ajutase să umble, să stea în picioare, minunîndu-se de strădaniile lui reușite de a vorbi, de rîsul lui ca un clinchet. Nu era atît neputincios, cît îi lipsea coordonarea. Părea să recunoască tot ceea ce vede, să poată rosti corect numele tuturor lucrurilor,

imediat după ce trecuse primul şoc. Culoarea roşie îl zăpăcise şi aproape îl îngrozise.

Îl îmbrăcase cu haine modeste, în culori posomorîte, pentru că refuzase ca pielea să-i fie atinsă de culori vii. Mirosea ca un nou-născut. Se simţea ca un nou-născut, exceptînd faptul că musculatura era dezvoltată, toată, şi că devenea mai puternic cu fiecare clipă care trecea.

Apoi venise Michael. Lupta aceea cumplită.

În timpul luptei, Rowan îi văzuse cum învaţă din mers, cum se spune, trecînd de la mişcări frenetice, ca un dans sau ca o împleticeală de beţiv, la eforturi coordonate de a-l lovi pe Michael, şi, în cele din urmă, de a-l dezechilibra. Ceea ce şi reuşise, cu o uşurinţă remarcabilă, după ce înţelesese cum se face.

Era sigură că, dacă nu l-ar fi tîrît de acolo, l-ar fi ucis pe Michael. Mai îl ademenise, mai îl obligase, dar îl dusese în maşină. Alarma urla, cuvintele înregistrate cereau ajutor, aşa că a profitat de teama lui crescîndă de sunete şi de confuzia lui generală. Ce mai ura sunetele puternice!

Pînă la aeroport nu-i tăcuse gura o clipă, descriind tot ce vedea, contururile ascuţite, sentimentul absolut paralizant de a avea exact aceeaşi înălţime ca şi oamenii, de a privi pe geamul maşinii şi de a vedea o altă fiinţă umană de aproape. Pe celălalt tărîm văzuse totul de sus, sau chiar din interior, dar aproape niciodată din perspectiva oamenilor. Numai cînd poseda diferite fiinţe ştia asta, şi de fiecare dată era o adevărată tortură. Cu excepţia lui Julien. Da, Julien, dar asta era o poveste lungă.

Vocea îi era expresivă, foarte asemănătoare cu a ei sau cu a lui Michael, fără accent, şi parcă dădea cuvintelor o dimensiune mai lirică, dar nu era sigură. Tresărea la sunete; îşi freca mîinile de haina ei ca să simtă textura; rîdea tot timpul.

La aeroport, a trebuit să-l împiedice să-i adulmece părul şi pielea şi să o sărute. Dar atunci deja mergea perfect. Alerga, doar ca să se amuze, pe scara rulantă. Făcea salturi în aer. Fermecat de radioul unui trecător, se legănase înainte şi-napoi – o stare de transă pe care avea s-o vadă întruna.

Au luat avionul de New York pentru că era gata de decolare. S-ar fi dus oriunde ca să scape de acolo. Un sentiment de panică nestăpînită pusese stăpînire pe ea, simțea nevoia să-l protejeze de toată lumea pînă avea să-l liniștească și să vadă ce este cu adevărat. Devenise posesivă, teribil de agitată și de temătoare, și o cuprinsese o ambiție nebunească.

Dăduse naștere acestei creaturi; ea o crease. Nimeni nu avea să pună mîna pe ea, să i-o ia, să o închidă, departe de ea. Chiar și așa, știa că nu gîndește limpede. Îi era rău, era slăbită după naștere. În aeroport, fusese pe punctul de a leșina de mai multe ori. El a sprijinit-o cînd s-au suit în avion, în același timp șoptindu-i repede la ureche impresiile lui legate de tot ceea ce vedea sau de lucrurile și de oamenii pe lîngă care treceau. Totul amestecat cu explicații la întîmplare despre lucruri din trecut.

– Recunosc totul. Îmi amintesc, știi, cînd Julien a spus că asta este epoca minunilor, prezicînd că exact mașinăriile considerate esențiale pentru viață vor fi desuete în zece ani. Uite, de exemplu, vaporul cu aburi, spunea, ce repede a cedat locul căii ferate, iar acum oamenii conduc automobile. Știa totul; vezi tu, i-ar fi plăcut avionul. Înțeleg cum funcționează motorul... Combustibilul foarte inflamabil se transformă dintr-un lichid gelatinos în vapori și...

...Continuase așa ore întregi, în timp ce ea încerca din cînd în cînd să-l liniștească, iar în cele din urmă îl încurajase să încerce să scrie, pentru că era epuizată și nu mai reușea să înțeleagă ce spune. Nu știa să scrie. Nu reușea să țină stiloul și să-l mînuiască. Dar știa să citească, așa că răsfoise tot ce găsise.

În New York ceruse un reportofon, iar ea adormise în apartamentul închiriat la hotelul Helmsley Palace, în timp ce el se plimba încoace și încolo, din cînd în cînd îndoindu-și genunchii, întinzîndu-și brațele, vorbind în microfonul reportofonului.

„Acum există un adevărat simț al timpului, al unui ticăit, ca și cînd ar fi existat în lume, chiar de dinainte de inventarea ceasului, un ticăit pur, o măsurătoare naturală, poate conectată la ritmul inimilor noastre și al respirației noastre; cele mai mici

schimbări de temperatură mă afectează. Nu-mi place frigul. Nu știu dacă mi-e foame sau nu. Dar Rowan trebuie să mănînce, Rowan este slăbită, și pare bolnavă..."

Pe Rowan o treziseră senzațiile puternic erotice, gura lui pe sînii ei, sugîndu-i sfîrcurile atît de tare, că aproape o durea. Țipase, deschisese ochii, îi simțise capul acolo și degetele pe pîntec, în timp ce el continua să sugă. Sînii erau tari și plini. Stîngul, liber în mîna ei, era ca de piatră.

O clipă se panicase. Voise să strige după ajutor. Îl dăduse la o parte, spunîndu-i că va comanda mîncare pentru amîndoi; după ce comandase prin telefon, începuse să mai formeze un număr.

– Pentru ce? întrebase el. Chipul lui de bebeluș se alungise deja ușor, iar ochii albaștri nu mai păreau așa de rotunzi, ca și cum pleoapele ar fi coborît numai puțin, devenind mai reale. Îi smulsese telefonul din mînă.

– Nu mai suna pe nimeni!

– Vreau să știu dacă Michael e bine.

– Nu contează dacă e bine sau nu. Unde mergem? Ce facem?

Rowan era atît de obosită, că abia își putea ține ochii deschiși. El o luase în brațe fără nici un efort și o dusese în baie, spunîndu-i că trebuie să curețe mirosul care se impregnase în ea – de boală, de naștere și al lui Michael. Mai ales mirosul lui Michael, tatăl lui „recalcitrant". Michael, irlandezul.

La un moment dat, în timp ce stăteau împreună în cadă, față în față, o copleșise, pentru o fracțiune de secundă, un sentiment de repulsie totală. Se părea că el este întruchiparea absolută a cuvîntului „carnal", așa cum o fixa cu privirea, cu fața foarte rotundă și spălăcită, dar de un rozaliu sănătos, ca la bebeluși, cu ochii măriți de uimire, cu buzele rotunjite într-un zîmbet angelic. Rowan fusese gata să țipe iar.

Nu avea păr pe piept. Venise mîncarea. Voia din nou laptele ei. A ținut-o în baie și nu s-a oprit din supt, pînă cînd ea a strigat de durere.

I-a spus să se oprească pentru că aud chelnerii din cameră. El a așteptat pînă nu s-a mai auzit zăngănitul veselei de argint.

Apoi a apucat celălalt sîn și a început să sugă cu putere; Rowan simțea durere și plăcere deopotrivă, o senzație revitalizantă, care îi dădea fiori, amestecată cu tensiunea pe care o simțea în sfîrcuri. L-a implorat să fie blînd.

Sprijinit pe mîini și pe genunchi, s-a ridicat din apă deasupra ei; avea sexul gros și ușor curbat. I-a acoperit gura și și-a făcut loc între picioarele ei. Trupul o durea de la naștere, dar și-a încolăcit brațele după gîtul lui, simțind că moare de plăcere.

Îmbrăcați în halate de baie, stăteau întinși pe podea, și o făceau iar și iar. Apoi el se rostogolise pe spate și vorbise despre întunericul nesfîrșit, despre sentimentul de a fi pierdut, despre blînda și deopotrivă pasionala Mary Beth. Despre pătimașa Marie Claudette. Despre strălucitoarea Angelique; despre înflăcărata Stella. Vrăjitoarele lui, ale lui! Povestea cum se lipea strîns de trupul Suzannei, simțind-o cum tremură, știind ce simte, dar că acum simte o senzație diferită, altceva, infinit mai puternică, mai dulce, mai profundă. Spunea că, în mod cert, carnea merită prețul morții.

– Crezi că o să mori la fel ca toată lumea?

– Da, răspunsese el, rămînînd tăcut preț de cîteva clipe. Începuse să cînte sau să îngîne, sau o combinație stranie din amîndouă, imitînd fragmente de melodii care îi sunau cunoscut lui Rowan. Mîncase tot ce era moale și lichid de pe masă.

– Mîncare de bebeluși, spusese rîzînd. A mîncat piureul de cartofi, untul, și a băut apa minerală, dar nu a vrut carne.

Ea îi examinase dinții. Erau perfecți, tot atîția ca la un om adult. Evident, fără vreo urmă de carie, iar limba îi era catifelată. El nu a putut suporta prea mult timp acest examen. Avea nevoie de aer! Îi spusese că nu știe cîtă nevoie are de aer și deschisese larg ferestrele.

– Povestește-mi despre ceilalți, i-a spus ea.

Reportofonul era deschis; cumpărase rafturi întregi de casete din aeroport. Era pregătit. Știa. Înțelegea ce se petrecea în el și ce se petrecea în afară. Foarte puține ființe puteau face asta.

– Vorbește-mi despre Suzanne și despre Donnelaith.

– Donnelaith, repetase el și începuse să plîngă, murmurînd că nu-și amintea ce fusese înainte; știa doar că la mijloc fusese multă suferință, că văzuse o mulțime de ființe fără chipuri într-o anticameră, iar cînd Suzanne îl strigase pe nume, fusese doar un nume aruncat în noapte: Lasher! Lasher! Poate o alăturare de silabe care n-ar fi trebuit să formeze niciodată cuvîntul acela, dar care, totuși, îi adusese aminte de ceva, într-un ungher al sufletului de care uitase, și el „se adunase" pentru ea și se apropiase și trimisese vînturile șuierînde în jurul ei.

– Voiam să se ducă la ruinele Catedralei. Voiam să vadă vitraliile. Dar nu puteam să-i spun. Și nu mai existau vitralii.

– Explică-mi toate astea pe îndelete.

Dar el nu putea să lămurească lucrurile.

– Ea a zis să o îmbolnăvesc pe femeie. Am îmbolnăvit-o. Am descoperit că puteam să arunc diverse lucruri în aer, să ating acoperișul. Era ca și cum te-ai întinde după lumină într-un tunel lung, lung și întunecat; și acum este atît de ascuțit, simt sunetul, îl miros... spune-mi poezii, spune-mi poezii. Vreau să văd iar ceva roșu; cîte nuanțe de roșu sînt în camera asta?

În patru labe, începuse să umble prin încăpere, privind culorile din covor, apoi mișcîndu-se pe lîngă pereți. Avea coapse lungi, puternice, cu carnea albă și pietroasă, iar brațele erau neobișnuit de lungi. Cînd era îmbrăcat însă, lucrul acesta nu era atît de vizibil.

Pe la trei dimineața reușise să scape la baie singură. Părea cel mai grozav vis – să aibă momentul acela de intimitate. Așa avea să facă în viitor. Uneori, la Paris, visa doar să găsească o baie, iar el să nu fie dincolo de ușă, ascultînd fiecare sunet, strigînd-o și făcînd-o să jure că mai este acolo și că nu încearcă să fugă, fie că exista sau nu o fereastră pe care s-o escaladeze ca să scape.

Își făcuse rost de pașaport singur a doua zi. Spusese că o să găsească pe cineva care să-i semene.

– Și ce faci dacă omul nu are pașaport? îl întrebase ea.

– Păi, o să ne ducem prin locuri pe unde sînt oameni care călătoresc, nu? Unde se duc oamenii să obțină pașapoarte;

așteptăm să observăm un posibil suspect, cum se zice, și-i luăm pașaportul. Nu ești așa de isteață cum te crezi, hmm? Pînă și un copil ar pricepe.

S-au dus la biroul de pașapoarte; au așteptat afară; l-au urmărit pe un bărbat înalt care tocmai își luase pașaportul; în cele din urmă, el îi tăiase calea bărbatului. Rowan urmărea scena speriată; el l-a lovit pe bărbat și i-a luat pașaportul. Nimeni nu părea să fi luat seama, asta dacă văzuse cineva ceva. Străzile erau aglomerate, iar zgomotul circulației îi provoca dureri de cap. Era frig, foarte frig. L-a tras pe bărbat de haină într-un intrînd. Ce simplu era! Rowan urmărea totul. Își folosește în mod eficient forța fizică. L-a scos din circulație pe tip, după cum se exprimase, și pașaportul era acum al lui.

Frederick Lamarr, 25 de ani, cu domiciliul în Manhattan.

Chipul din fotografie îi semăna destul de mult, și, după ce și-a aranjat puțin părul, cu greu ai fi putut să faci deosebirea.

– Dar omul ar putea fi mort.

– Nu am sentimente deosebite pentru ființele umane, spusese el, adăugînd surprins: Eu nu sînt ființă umană?

Se apucase cu mîinile de cap, mergînd înaintea ei; se întorcea tot timpul să se asigure că mai este acolo, deși mărturisise că are parfumul ei în nări și că o să știe dacă mulțimea de oameni îi va despărți. Spunea că încearcă să-și amintească despre Catedrală. Că Suzanne nu voia să meargă. Se temea de ruinele bisericii, o copilă neștiutoare, neștiutoare și tristă. Valea dintre munți fusese pustie! Charlotte știa să scrie. Charlotte fusese cu mult mai puternică decît Suzanne sau Deborah.

– Toate vrăjitoarele mele, striga. Le-am pus aur în mîini! De îndată ce am știut cum se face, le-am dat tot ce-am putut! O, Doamne, să fii în viață, să simți pămîntul sub picioare, să ridici mîinile și să să simți cum pămîntul te trage în jos!

Întorși la hotel, au continuat povestirea cronologic, într-un mod mai organizat. El a vorbit despre fiecare vrăjitoare, începînd de la Suzanne, și pînă la Rowan, descriindu-le minuțios. Spre surprinderea ei, l-a inclus în poveste și pe Julien. În total,

paisprezece. Nu i-a atras atenția asupra acestui lucru, pentru că cifra 13 era extrem de importantă pentru el, și o amintea tot timpul; era nevoie de 13 vrăjitoare pentru a exista una îndeajuns de puternică să-i facă lui un copil, explicase el, ca și cînd Michael n-ar fi avut nimic de-a face cu asta, ca și cînd el ar fi fost propriul său tată. A aruncat cuvinte stranii – *maleficium*, *ergot*, *belladonna*. La un moment dat chiar, a șoptit ceva în latină.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat ea. De ce am fost în stare să-ți dau naștere?

– Nu știu, i-a răspuns.

Odată cu lăsarea serii, un lucru începuse să fie limpede. În povestirea lui nu exista simțul proporțiilor. Putea să descrie timp de 45 de minute toate culorile pe care le purtase Charlotte, cît de vagi păreau atunci mătăsurile vopsite, cum le vedea acum cu ochii minții; pentru ca apoi să descrie în două propoziții zborul familiei din Santo Domingo în America.

A plîns cînd l-a întrebat despre moartea lui Deborah; nu putea să vorbească despre asta.

– Toate vrăjitoarele mele, le-am dus la pieire, într-un fel sau altul, cu excepția celor foarte puternice, și ele m-au rănit și m-au biciuit și m-au făcut să le ascult, s-a lamentat el.

– Cine?

– Marguerite, Mary Beth, Julien! Să-l ia dracu' pe Julien! Și începuse să rîdă incontrolabil, apoi sărise în picioare ca să-l imite pe Julien – un adevărat gentleman care își înnoadă lavaliera de mătase cu fundă, își pune pălăria, apoi iese, tăind capătul unei țigări de foi, înfiptă la sfîrșit între dinți.

Era spectaculoasă această mică reprezentație, în care el devenise o altă ființă, îngăimînd chiar cîteva cuvinte într-o franceză domoală.

– Ce este lavaliera? îl întrebase ea.

– Nu știu, mărturisise. Dar știam acum o clipă. Am umblat cu el, în trupul lui. Îi plăcea să fac asta. Nu și celorlalți. Își fereau bănuitori trupurile de mine, mă trimiteau să pătrund în

corpurile celor de care se temeau sau pe care voiau să-i pedepsească, sau ale celor pe care voiau să-i folosească.

Se prăbuşise pe un scaun şi încerca din nou să scrie pe hîrtia hotelului. Apoi supsese din nou la sînul ei, se hrănise, trecînd mereu, fără grabă, de la un sîn la celălalt. Ea adormise, şi dormiseră împreună. Cînd se trezise, el tocmai o poseda, şi orgasmele erau lungi, de vis, orgasmele acelea cînd era aproape prea sfîrşită ca să le aibă.

La miezul nopţii decolaseră spre Frankfurt.

Era primul avion pe care-l găsiseră care traversa Atlanticul.

Rowan se temea că poliţia fusese informată despre paşaportul furat. El îi spusese să stea liniştită, că fiinţele umane nu sînt aşa de isteţe, că maşinăria transportului internaţional funcţiona anevoie. Nu semăna cu lumea duhurilor, unde lucrurile se mişcau cu viteza luminii sau erau imobile. Ezitase mult înainte de a-şi pune căştile.

– Mi-e frică de muzică! murmurase. După aceea le pusese şi capitulase; se scufundase în fotoliu, privind în faţă, ca şi cum cineva i-ar fi dat o lovitură care-l lăsase inconştient. Bătea darabana cu degetele în timp ce asculta cîntecele. De fapt, muzica îl acaparase aşa de tare, că nu a mai vrut nimic pînă la aterizare.

Nu-i vorbea şi nici nu-i răspundea, iar cînd ea încercase să se ridice ca să se ducă la toaletă, o apucase strîns de mînă, refuzînd să coopereze. O dată ea a cîştigat, iar el a urmărit-o cum se ridică, cum stă acolo, pe culoarul dintre fotolii; avea căştile prinse pe creştet, braţele încrucişate, bătea cu piciorul un ritm pe care ea nu-l auzea şi i-a zîmbit doar în trecere, înainte să se aşeze din nou amîndoi. Ea dormise apoi învelită cu pătura.

De la Frankfurt au zburat la Zürich. A mers cu ea la bancă. Ea era deja slăbită şi ameţită, iar sînii îi erau plini de lapte şi o dureau continuu.

La bancă a fost rapidă şi eficientă. Nici măcar nu se gîndise să fugă. Ocrotire, subterfugii, astea erau singurele ei griji, o, ce proastă fusese!

Făcuse aranjamente pentru transferuri de fonduri uriașe, și pentru diferite conturi la Londra și la Paris, din care să poată retrage sume de bani, dar care să nu poată fi depistate.

– Să mergem acum la Paris, propusese ea, pentru că în momentul cînd vor primi informațiile pentru conturi ne vor căuta deja.

La Paris, observase pentru prima dată că pe abdomen, în jurul buricului, lui îi crescuse un smoc mic de păr ondulat; la fel și în jurul sfîrcurilor. Laptele curgea acum mult mai ușor. Se aduna în sîni provocîndu-i o plăcere fără margini. Se simțea apatică, cu mintea golită în timp ce zăcea acolo, lăsîndu-l pe el să sugă, cu părul mătăsos gîdilîndu-i pîntecul, coapsele.

El continua să mănînce hrană moale, dar laptele de la sînii ei era de fapt tot ce își dorea. Se hrănea și cu altceva doar pentru că ea credea că așa trebuie, că organismul lui are nevoie de substanțe nutritive. Și se întreba ce anume lua din corpul ei alăptatul, dacă ăsta era motivul pentru care se simțea atît de slăbită, de apatică. Mamele obișnuite simt asta, o ușurare grozavă, lenevoasă, sau cel puțin așa i se spusese. Începuse să aibă dureri.

Îl rugase să vorbească despre o perioadă *de dinainte* de Vrăjitoarele Mayfair, despre cele mai îndepărtate și mai străine lucruri pe care și le amintea. Vorbise despre haos, întuneric, rătăciri, despre o lume fără repere. Vorbise despre cît de greu este să nu ai o minte ordonată. Vorbise despre conștiința sa, care începuse să se ordoneze odată cu... odată cu...

– Suzanne, îl ajutase ea.

El o privise absent, apoi spusese da, și pomenise întregul șir de Vrăjitoare Mayfair ca pe o melodie: Suzanne, Deborah, Charlotte, Jeanne Louise, Angelique, Marie Claudette, Marguerite, Katherine, Julien, Mary Beth, Stella, Antha, Deirdre, Rowan!

O însoțise la filiala locală a Swiss Bank, unde ea făcuse aranjamente pentru alte fonduri, alcătuind diferite rute, astfel încît banii să ajungă întîi la Roma – într-unul dintre cazuri chiar prin Brazilia – înainte de a ajunge la ea. Rowan a descoperit că funcționarii băncii sînt foarte îndatoritori. La o firmă de avocați

recomandată de bancă, el a urmărit și a ascultat răbdător cum ea a pus pe hîrtie instrucțiunile prin care Michael devenea, pentru tot restul vieții, proprietar al casei de pe First Street și beneficiar al oricărei sume ar fi dorit din moștenire.

– Dar o să ne întoarcem acolo, nu-i așa? O să trăim acolo într-o bună zi. Tu și cu mine, în casa aceea! N-o s-o aibă pentru vecie, rostise el pe un ton imperios.

– E imposibil acum.

Ah, ce nebunie!

O teamă respectuoasă îi copleșise pe membrii firmei de avocatură după ce își puseseră computerele la lucru și trimiseseră informațiile; foarte rapid i-au confirmat apoi că Michael Curry din orașul New Orleans, Louisiana, era bolnav, internat la secția de terapie intensivă a spitalului Mercy, dar, în mod cert, în viață!

A văzut cum ea își lasă capul în jos și începe să plîngă. O oră mai tîrziu, după ce plecaseră de la avocat, el i-a spus să-l aștepte pe o bancă în parcul Tuileries și să stea liniștită, că nu se duce departe.

Se întorsese cu două pașapoarte noi. Acum puteau să se mute la un alt hotel și să-și schimbe identitatea. Ea se simțea amorțită și o dureau toate. Cînd au ajuns la al doilea hotel, minunatul George V, ea s-a prăbușit pe canapeaua din apartament și a dormit ore întregi.

Oare cum avea să-l studieze? Nu banii erau problema. Avea nevoie de aparate pe care nu știa să le folosească. Avea nevoie de personal medical, de programe electronice, detomografe, de tot felul de lucruri.

S-au dus să cumpere carnete de notițe. Se schimba chiar sub ochii ei, o schimbare subtilă însă. Îi apăruseră cîteva încrețituri la încheieturile degetelor, unghiile îi erau tot rozalii, precum carnea, dar păreau mai tari. Pleoapele căpătaseră o primă încrețitură fină, chipul lui arătînd mai matur din pricina asta. Începuseră să-i mijească mustața și barba. Le lăsa să crească, deși erau țepoase.

A scris în caiete pînă cînd vederea i s-a înceţoşat de oboseală, şi toate observaţiile le-a îmbrăcat în cel mai complicat limbaj ştiinţific. A scris despre nevoia lui de aer, notînd cum deschidea larg ferestrele oriunde mergeau, cum uneori respira cu greutate, cum îi transpira capul cînd dormea, cum fontanela nu era mai mică acum decît atunci cînd se născuse, cum nu se săturа de laptele ei, cum ea cădea din picioare din cauza epuizării.

În cea de-a patra zi la Paris, ea insistase să meargă la un mare spital din centrul oraşului. El nu voia. Ea l-a ispitit, oarecum, făcînd pariuri cu el în legătură cu cît sînt de stupide fiinţele umane şi povestindu-i cît de distractiv o să fie să se furişeze pe acolo, prin spital, pretinzînd că sînt de-ai locului.

Lui i-a plăcut planul, afirmînd triumfător că „a prins ideea", ca şi cum expresia aceea ar fi avut pentru el un înţeles special. Rostea cu încîntare o mulţime de astfel de expresii. „Lo, draga mea, liberă e calea", sau „O, Rowan, cioc-poc poloboc, trudă, nenoroc". Uneori pur şi simplu cînta versuri rimate pe care le auzise, un fel de mici poante.

Pot să mă duc afară să-not, mamă
Da, fata mea dragă.
Şi-atîrnă-ţi hainele în nuc de-un ciot,
Dar nu te-apropia de apă, ia seamă!

Se strîmba de rîs la chestii din astea. De la Mary Beth o auzise pe asta, de la Marguerite pe cealaltă. Iar Stella obişnuia să spună: „Peter cel pitic, a păpat un pic de piper piperat!" O spunea din ce în ce mai repede, pînă cînd tot ce se auzea era doar un şuierat şoptit, nimic altceva.

A vrut să-l distreze, punîndu-l la încercare cu diverse mici construcţii verbale savuroase şi alte lucruri de acest fel. Cînd i-a spus expresii englezeşti bizare, cum ar fi: „Trimite-i mamei de la fereastră o sărutare", pur şi simplu s-a prăpădit de rîs. Chiar şi aliteraţiile îl făceau să rîdă, cum era şi cîntecelul „Copilaş,

pisoiaș, mama fuge mintenaș, ca să afle-un iepuraș și să-ți fac-o pielicică și să stai la căldurică".

Ai fi zis că forma buzelor ei îl amuză. Îl obsedau cîteva versuri rimate pe care i le spusese ea, „Bostănel, Norocel, soața nu-l voia de fel. De mi-a-nchis-o-ntr-o găoace unde stă și nu-i dă pace." Uneori dansa în timp ce cînta cîntecelele astea.

Pe tărîmul duhurilor, muzica îl încîntase. O auzea uneori, cînd nu simțea nimic venind dinspre oameni. Suzanne obișnuia să cînte cînd lucra. La un moment dat a rostit cîteva expresii vechi cu rezonanță galică, dar de fapt habar nu avea ce înseamnă! Apoi le-a uitat. Altă dată, s-a pornit într-o latină plîngăreață și a turuit multe versuri cîntate, dar cînd a încercat să le repete, nu a reușit.

Se trezea în timpul nopții vorbind despre Catedrală. Despre ceva ce se întîmplase. Era transpirat tot. Spunea că trebuie să meargă în Scoția.

– Julien, diavolul ăla isteț! Voia să afle toate chestiile alea. Îmi vorbea în șarade, dar nu i-a mers. Eu sînt Lasher, sînt cuvîntul întrupat. Sînt misterul. Am pătruns în această lume și acum trebuie să suport toate consecințele faptului că m-am întrupat, și nu știu ce va fi. Ce sînt eu? Vorbea cu glas domol și se lăsase pe spate.

Începuse deja să aibă o înfățișare ieșită din comun, dar nu monstruoasă. Acum avea părul desfăcut, și-i ajungea pînă la umeri. Purta o pălărie neagră, trasă pe ochi, și pînă și cei mai strîmți pantaloni și sacouri negre îi erau largi, de parcă ar fi fost alcătuit din bețe; de fapt, aducea cu tinerii aceia boemi și nebuni. Unul dintre admiratorii lui David Bowie, starul muzicii rock. Pretutindeni oamenii păreau că-i răspund, că reacționează la bucuria lui, la întrebările lui inocente, la saluturile lui spontane și adesea exuberante. Lega conversații cu oamenii în magazine; punea întrebări despre toate cele. Vorba îi căpătase o oarecare asprime, cu un ușor accent franțuzesc, dar se putea modifica, atunci cînd discuta cu ea, imitînd felul ei de a pronunța.

Cînd Rowan a încercat să folosească telefonul în toiul nopții, s-a trezit și i-a smuls practic mîna de pe receptor. Cînd s-a ridicat și a încercat să iasă pe ușă, el a fost imediat lîngă ea. Apartamentele de hotel trebuiau să aibă, de acum încolo, băi fără ferestre, altfel nu le accepta. Distrugea telefoanele în baie. N-o scăpa din ochi decît atunci cînd reușea să încuie ușa la baie, înainte ca el să ajungă acolo.

În cele din urmă, a încercat să-i explice.

– Trebuie să telefonez, să văd ce s-a întîmplat cu Michael.

El a pocnit-o, iar lovitura a uluit-o. A trîntit-o înapoi în pat, și jumătate din față îi era vînătă. El plîngea. Zăcea alături de ea, sugea la sîn și apoi o poseda, le făcea pe amîndouă deodată, și plăcerea era răscolitoare. Îi sărută vînătăile, și ea simțea că e gata să aibă orgasm, deși penisul lui nu mai era în ea. Paralizată de plăcere, zăcea cu degetele încleștate, cu picioarele într-o parte, parcă ar fi fost moartă.

Noaptea, el vorbea despre ce înseamnă să fii mort, să fii pierdut.

– Vorbește-mi despre cea mai veche amintire a ta.

Că nu exista timp, răspunsese el.

– Și ce simțeai pentru Suzanne, dragoste?

El ezitase și afirmase că i se părea că era vorba despre o ură cumplită, fără margini.

– Ură? De ce?

Sincer, nu știa. Se uita pe fereastră, mărturisind că, în general, nu are răbdare cu oamenii. Sînt neîndemînatici și proști și nu sînt în stare să prelucreze informații în minte, așa cum poate el. Făcuse pe prostul pentru oameni. Nu avea s-o mai facă.

– Cum era vremea în dimineața în care a murit Suzanne?

– Ploioasă, rece. Plouase așa de tare, încît au crezut că o să trebuiască să amîne arderea pe rug. Pe la prînz se potolise. Cerul era limpede. Satul era gata.

Părea ușor încurcat.

– Cine era regele Angliei pe atunci? întrebase Rowan, dar el dăduse din cap neputincios. Habar nu avea. Ea voise să afle

ce era cu dubla spirală. Îi descrisese rapid cele două şiruri gemene de cromozomi care conţin ADN în spirala dublă, genele noastre. Îşi dăduse seama că folosea exact aceleaşi cuvinte pe care, în copilărie, ea le memorase dintr-un manual, pentru un examen. Le rostea cu un anumit ritm, ca şi cum tocmai ritmul acesta i-ar fi întipărit cuvintele, prin intermediul ei, în minte, care o fi fost mintea lui... dacă puteai s-o numeşti aşa.

– Cine a făcut lumea? îl întrebase.

– N-am idee. Dar tu? Tu ştii cine a făcut-o?

– Există Dumnezeu?

– Probabil că nu. Întreabă-i pe ceilalţi oameni. Este un secret prea mare. Cînd un secret este aşa de mare, nu-i nimic de capul *lui*. Nu există Dumnezeu, nu, *nici* vorbă.

Îmbrăcată în halat alb şi vorbind autoritar reuşise, în diferite clinici, să-i ia flacoane întregi de sînge, în timp ce el se plîngea; cei din jur nu şi-au dat niciodată seama că ea nu face parte din echipa acelui mare laborator, că nu lucrează la vreun proiect anume. Într-un loc reuşise chiar să examineze ore în şir la microscop probele de sînge, şi să-şi noteze ce aflase. Dar nu avea echipamentul şi substanţele chimice necesare.

Toate astea erau rudimentare, simpliste. Se simţea frustrată. Îi venea să urle. De-ar fi fost la Institutul Keplinger! Dacă ar fi fost posibil să se întoarcă cu el la San Francisco, să aibă acces la laboratorul acela specializat în cercetări genetice! Oh, oare cum ar fi putut s-o facă?

Într-o noapte, s-a sculat şi, fără să se gîndească, a vrut să se ducă jos, în holul hotelului, ca să-şi cumpere un pachet de ţigări. A prins-o în capul scărilor.

– Nu mă lovi, l-a rugat. Era furioasă, cea mai mare şi mai teribilă furie pe care o simţise vreodată, genul acela de furie care în trecut îi ucisese pe unii.

– Nu-ţi merge cu mine, Mamă!

Cu nervii la pămînt, ea şi-a pierdut cumpătul şi l-a pălmuit. L-a durut şi a plîns. Plîngea întruna, leganîndu-se înainte şi înapoi pe un scaun. I-a mai cîntat nişte cîntecele, ca să-l liniştească.

În orașul Hamlen – ce mult timp trecu –
Nimeni nu era fericit, nu, nu, nu.
În orășelul lor drăguț mulți șobolani erau!
Găuri mari în toate cele făceau,
Supă din castroane mari ei beau,
Și chiar în pălăriile oamenilor cuib își făceau!

A stat mult timp lîngă el pe podea, privindu-l cum zăcea acolo cu ochii deschiși. O adevărată minune, cu părul lung care-i curgea pe umeri, cu puful de pe față care se asprea, cu mîinile încă de copil, doar puțin mai mari decît ale ei; degetul mare de la mînă era bine dezvoltat, dar ușor mai lung decît unul normal. Se simțea amețită. Era derutată. Trebuia să mănînce.

El a comandat de mîncare și a privit-o cum mănîncă. I-a *spus că de acum înainte trebuie să mănînce regulat; apoi s-a lăsat* în genunchi, în fața scaunului pe care stătea ea, între picioarele ei, i-a sfîșiat bluza de mătase și a strîns tare sînul, pînă cînd laptele a țîșnit, ca dintr-o fîntînă, direct în gura lui.

La alte clinici, reușise să pătrundă în departamentul de radiologie, și de două ori îi făcuse tomografii craniene complete, cerîndu-le celorlalți să iasă din încăpere. Dar exista aparatură pe care nu putea s-o folosească sau nu știa cum s-o folosească. Apoi a devenit mai îndrăzneață. Dădea ordine oamenilor, și aceștia o ajutau. Juca o comedie, dîndu-se drept ea însăși: „Doctor Rowan Mayfair, neurochirurg". Printre străini, prelua controlul ca și cînd ar fi fost un specialist invitat, iar necesitățile ei aveau prioritate.

Lua fișe, creioane, telefoane, cînd avea nevoie. Avea un singur gînd. Să înregistreze, să testeze, să descopere. A studiat radiografiile craniene pe care i le-a făcut, i-a studiat mîinile.

I-a măsurat capul și a simțit iar porțiunea aceea moale din mijlocul craniului – fontanela – mai mare decît cea a unui bebeluș. Dumnezeule, putea să vîre pumnul pe acolo!

La un moment dat, în acele prime zile, el a început să se descurce bine cu scrisul. Mai ales dacă folosea un stilou cu vîrful

fin, care aluneca ușor. A construit arborele genealogic al familiei Mayfair. Scria fără încetare. Inclusese în arborele genealogic tot felul de membri ai familiei, pe care ea nu-i cunoștea; a ajuns pînă la Jeanne Louise și la Pierre, de care ea nu avusese cunoștință, și a rugat-o iar și iar să-i spună ce anume citise în dosarele Talamasca. La opt dimineața, scria ca un copil, încet, cu litere rotunde. Seara, literele erau prelungi, aplecate, și scria atît de repede că Rowan nu putea urmări cu privirea cum desenează o literă. A început și să cînte în felul acela straniu – un soi de bîzîit, un sunet ca de insectă.

Un tip subțire și înalt veni
Și primarului îi șopti
Drăguță, cred că am un leac
Orașul de toți șobolanii să-l scap,
Dar pentru asta să mă plătiți bine va trebui,
Iar primarul sărind în sus bîigui,
Păi, bineînțeles că așa va fi.

Cu toate astea, părea tot mai derutat. Nu-și mai amintea cîntecelele pe care ea i le cîntase cu doar cîteva zile înainte. Nu, nu, mai spune o dată:

Mă întrebă omul din pustietate
Cîte căpșuni cresc în mare oare?
Îi răspunsei cu candoare,
Tot atîtea cîte în pădure scrumbii sărate.

Ea însăși era din ce în ce mai obosită. Slăbise. Simplul fapt că se vedea în vreo oglindă din holul hotelului o îngrijora.

– Trebuie să găsesc un loc liniștit, un laborator, un loc unde să pot lucra, se tînguia. Doamne, ajută-mă! Sînt obosită. Am început să am vedenii.

În momentele de epuizare, o cuprindea spaima. Unde se afla? Ce avea să i se întîmple? El îi controla gîndurile, și atunci se prăbușea înapoi în ea însăși și se gîndea: „Sînt pierdută, parcă

aș fi o narcomană, o obsedată." Dar trebuia să-l studieze, să vadă ce este, și, în mijlocul celor mai cumplite îndoieli, își dădea seama că este posesivă, protectoare și atrasă de el.

Oare ce i-ar face dacă ar pune mîna pe el? Comisese deja infracțiuni. Furase, poate chiar omorîse pentru pașapoarte. Nu știa. Nu putea să gîndească limpede. Doar un loc liniștit, un laborator, ce-ar fi dacă s-ar putea întoarce, pe furiș, la San Francisco? Dacă ar putea să ia legătura cu Mitch Flanagan. Dar nu puteai să dai pur și simplu telefon la Institutul Keplinger.

Se mai potoliseră, nu mai făceau dragoste ca înainte. El încă mai sugea la sîn, dar din ce în ce mai rar. A descoperit bisericile din Paris. Rămînea perplex, devenea ostil, teribil de agitat, în aceste biserici. Se ducea spre vitralii și încerca să le atingă. Se holba cu ură și cu dușmănie la statuile sfinților, la tabernacol.

Spunea că nu este catedrala care trebuie.

– Păi, dacă te referi la catedrala din Donnelaith, sigur că nu. Sîntem la Paris.

– Au ars-o, i-a șoptit el tăios, întorcîndu-se spre ea.

Voia să asculte o slujbă catolică. A sculat-o din pat înainte de venirea zorilor și a tîrît-o pînă la biserica Madeleine, ca să asculte liturghia.

Era frig la Paris. Nu putea să ducă pînă la capăt un gînd fără ca el s-o întrerupă. Uneori părea că a pierdut complet șirul nopților și al zilelor; o trezea și fie sugea, fie făceau dragoste, cu brutalitate, și totuși într-un mod care-ți dădea fiori; apoi iar atipea puțin, și el o trezea ca să-i dea să mănînce, și vorbea întruna despre ceva ce văzuse la televizor, la știri, sau undeva, pe stradă. Relatările lui erau haotice, din ce în ce mai disparate.

Luase de pe masă meniul hotelului și începuse să cînte, înșirînd toate felurile de mîncare din el. După care reluase scrisul, cu furie.

– Și pe urmă Julien a dus-o pe Evelyn la el acasă, și acolo au conceput-o pe Laura Lee, care le-a născut pe Alicia și pe Gifford. Și tot din Julien se trage copilul ăla nelegitim, Michael O'Brien, făcut cu fata aia de la orfelinatul St. Margaret, care l-a

părăsit și s-a dus la mînăstire, unde a devenit maica Bridget Marie; și de la fata aia, trei băieți și o fată, iar fata s-a măritat cu Alaister Curry, și l-a născut pe Tim Curry, care...

– Stai puțin, ce scrii?

– Lasă-mă în pace. Deodată, și-a ațintit privirea asupra hîrtiei, apoi a rupt-o în bucățele mici. Unde-ți sînt caietele, ce-ai scris în ele? a întrebat pe un ton aspru.

Nu se depărtau niciodată prea mult de cameră. Era prea slăbită, prea obosită. Iar sînii nici nu apucau să se umple, că laptele și începea să curgă pe sub bluză, iar el venea și sugea. Ea se cuibărea în brațele lui. Plăcerea nespusă pe care i-o provoca alăptarea era atît de mare, că atunci cînd se petrecea, nimic altceva nu mai conta. Teama o părăsea.

Aceasta era cea mai mare calitate a lui, își spunea ea, să-i ofere alinare, plăcere și o bucurie fără seamăn atunci cînd era cu el, ascultîndu-i vorbirea rapidă, adesea incoerentă, urmărindu-i reacțiile.

Dar ce era el? Din primul moment trăise cu iluzia că, într-un fel, era creația ei, că, prin telekinezia ei puternică, se produsese o mutație și propriul ei copil era acum în el. Acum începea să vadă tot felul de incompatibilități imposibile. Mai întîi, nu putea să-și amintească nici o noțiune concretă pe care s-o fi avut în minte în perioada în care, zăcînd pe podea, el se lupta să supraviețuiască și amîndoi erau plini de lichid amniotic. Îi oferise un fel de hrană psihică substanțială. Îi oferise chiar și colostru, își amintea acum, primul jet din sînii ei, și fusese din belșug.

Dar lucrul acesta, creatura aceasta avea o structură superioară – nu un monstru gen Frankenstein, alcătuit din părți, nu o culme grotească a vrăjitoriei. Și el își cunoștea calitățile – că poate alerga foarte repede, că are capacitatea să capteze mirosuri pe care ea nu le simte, că emană un parfum pe care ceilalți îl percep fără să știe. Asta era adevărat. Doar din cînd în cînd o răscolea parfumul ăsta, iar atunci avea stranie senzație că o învăluise tot timpul, controlînd-o chiar, ca un feromon.

Povestea tot mai multe în jurnal, astfel încît, dacă i s-ar fi întîmplat ceva și l-ar fi găsit cineva, să poată înțelege.

– Am stat destul la Paris, a concluzionat ea. S-ar putea să vină după noi.

Primise două telegrame de la bancă. Aveau la dispoziție o avere, și i-a luat o după-amiază întreagă, cu el alături, să distribuie banii în diferite conturi, ca să-i poată ascunde. Voia să plece, poate numai ca să-i fie mai cald.

– Haide, draga mea, n-am fost decît în zece hoteluri. Nu-ți mai face griji, știi ce este, este serotonina din creierul tău, este un mecanism care s-a defectat. Ai mania persecuției, așa ai fost mereu.

– De unde știi?

– Ți-am spus... eu..., și apoi s-a oprit. Începea să fie mai puțin încrezător, poate... știu toate astea pentru că odată le-ai știut și tu. Cînd eram duh, știam tot ce știau vrăjitoarele mele. Oare eu...?

– Ce s-a întîmplat? La ce te gîndești?

Stătea la fereastră, în întunericul nopții, și se uita la luminile Parisului. Făcea dragoste cu ea iar și iar, fie că ea dormea sau era trează. Mustața îi era deja deasă și moale, iar barba îi acoperea aproape toată partea de jos a feței.

Dar zona aceea moale din creștet era tot acolo.

Într-adevăr, întregul lui ritm de creștere părea programat și diferit. A început să facă comparații cu alte specii, notînd diversele lui caracteristici. De exemplu, avea în brațe puterea unui primat inferior, și, cu toate astea, o abilitate deosebită a degetelor de la mînă. Voia să vadă ce s-ar întîmpla dacă ar avea acces la un pian. Principalul său punct nevralgic era nevoia de aer. Ar fi fost posibil – deși greu de imaginat – să fie sufocat. Dar era atît de puternic. Atît de puternic. Ce i s-ar întîmpla în apă?

Au părăsit Parisul și s-au dus la Berlin. Lui nu-i plăcea cum sună germana. Nu i se părea urîtă, ci „ascuțită", spunea, nu putea să elimine sunetele ascuțite și enervante. Voia să plece din Germania.

În săptămîna aceea, Rowan a avortat. Crampe groaznice şi sînge peste tot în baie, înainte să-şi dea seama ce se întîmplă. Cu ochii măriţi de groază, el o privea neputincios.

„Trebuie să mă odihnesc", şi-a spus Rowan. De s-ar putea odihni într-un loc liniştit, fără cîntece, fără poezii, fără nimic, doar pace. Dar a scormonit prin masa gelatinoasă pe care o eliminase în timpul hemoragiei. Un embrion în acest stadiu al sarcinii ar fi fost microscopic. Acolo era însă ceva, şi avea membre! Îi provoca repulsie, dar în acelaşi timp o fascina. A insistat să meargă la un laborator unde să poată analiza mai amănunţit embrionul acela.

A reuşit să petreacă trei ore acolo, pînă cînd oamenii au început să-i pună întrebări. Făcuse nişte însemnări fabuloase.

– Sînt două tipuri de mutaţii, i-a explicat ea, cele care pot fi transmise şi cele care nu pot fi transmise. Aceasta nu este o întîmplare singulară, naşterea ta adică, se poate ca tu să fii... o specie. Dar cum era posibil? Cum s-a petrecut lucrul ăsta? Cum a fost posibil ca o singură combinaţie de telekinezie... S-a oprit, recurgînd din nou la termeni ştiinţifici. Furase din clinică instrumentele necesare, aşa că şi-a recoltat din propriul sînge şi apoi a sigilat eprubetele.

El i-a zîmbit morocănos.

– Nu mă iubeşti cu adevărat, i-a spus pe un ton rece.

– Bineînţeles că te iubesc.

– Poţi iubi adevărul mai mult decît misterul?

– Ce este adevărul? S-a apropiat de el, i-a prins chipul în mîini şi l-a privit în ochi. Ce-ţi aminteşti de demult, de la începutul timpurilor, înainte ca oamenii să apară pe pămînt? Îţi aminteşti că ai vorbit despre astfel de lucruri, despre lumea duhurilor şi cum au învăţat duhurile de la oameni. Ai vorbit...

– Nu-mi amintesc nimic, a răspuns el cu o voce inexpresivă.

Şedea la masă şi recitea ce scrisese. Îşi întinsese picioarele lungi şi le aşezase unul peste celălalt, se sprijinise de spătarul scaunului şi, cu căştile pe urechi, ţinute strîns cu mîinile, asculta ce

înregistrase. Părul îi ajungea acum pînă la umeri. Îi punea întrebări, ca și cînd ar fi vrut s-o testeze.

– Cine a fost Mary Beth? Cine a fost mama ei?

Rowan a povestit și repovestit istoria familiei, așa cum o știa ea. A repetat poveștile din dosarele Talamasca și tot felul de lucruri întîmplătoare pe care le auzise de la ceilalți. A descris – la cererea lui – toți membrii în viață ai familiei Mayfair pe care îi cunoștea. El începuse să se liniștească, ascultînd-o, obligînd-o să vorbească ore în șir.

Era cumplit.

– Sînt tăcută din fire... Nu pot... Nu pot..., se plîngea ea.

– Cine au fost frații lui Julien? Numește-i, și pe copiii lor.

În cele din urmă, era atît de epuizată că nu se mai putea mișca, și o apucaseră din nou crampele, de parcă fusese însămînțată din nou și suferea deja un avort.

– Nu mai pot.

– Donnelaith. Vreau să merg acolo, ripostase el. Stătea în picioare lîngă fereastră și plîngea.

– Mă iubești, nu-i așa? Nu-ți este frică de mine?

Ea s-a gîndit mult înainte de a răspunde.

– Da, te iubesc. Ești singur-singurel... și te iubesc. Chiar te iubesc. Dar îmi este frică. E o nebunie. Ăsta nu e un studiu organizat. Este manie. Mi-e teamă... de tine.

Cînd s-a aplecat deasupra ei, i-a prins capul în mîini și l-a ghidat spre sîrc; și, în timp ce el sugea laptele, a fost învăluită de starea de transă. Oare se va sătura vreodată de lapte? Va alăpta pe vecie? Gîndul a făcut-o să rîdă fără să se poată opri. O să fie bebeluș veșnic – un bebeluș care merge și vorbește și face dragoste.

– Da, și un bebeluș care cîntă, nu uita! i-a replicat el cînd i-a spus ce îi trecuse prin minte.

La un moment dat, a început să se uite la televizor, lungi perioade neîntrerupte. Putea să folosească baia, fără ca el să se învîrtă tot timpul pe acolo. Putea să facă baie pe îndelete. Nu mai sîngera. „O, Institutul Keplinger! Ce-ar putea face banii familiei

Mayfair, numai de-ar îndrăzni ea. Cu siguranță o căutau, îi căutau pe amîndoi", se gîndea ea.

Abordase lucrurile complet greșit! Ar fi trebuit să-l ascundă în New Orleans și să pretindă că nu a fost niciodată acolo! Nepricepută, nebună, dar nu fusese capabilă să gîndească în ziua aceea, în dimineața aceea groaznică de Crăciun! Dumnezeule, de atunci trecuse o veșnicie!

O străfulgera cu privirea. Avea un aer sălbatic și speriat.

– Ce-i cu tine? a întrebat-o.

– Spune-mi numele lor.

– Nu, tu să-mi spui...

Ridicase una dintre hîrtiile pe care le scrisese cu multă grijă, cu un scris lunguiet, înghesuit, apoi o lăsase jos.

– De cînd sîntem aici?

– Nu știi?

Apoi el a plîns o vreme. Ea a dormit, iar cînd s-a trezit, el își revenise și era îmbrăcat. Bagajele erau făcute. I-a spus că vor merge în Anglia.

De la Londra au mers cu mașina spre nord, spre Donnelaith. În cea mai mare parte a timpului a condus ea, dar apoi a învățat și el și, pe drumurile de țară pustii, putea să manevreze mașina destul de bine. Toate lucrurile lor erau în mașină. Ea se simțea mai în siguranță aici decît la Paris.

– De ce? Aici n-o să ne caute? a întrebat el.

– Nu știu. Nu știu dacă se așteaptă să mergem în Scoția. Nu știu dacă se așteaptă ca tu să-ți amintești tot felul de lucruri...

– Păi, uneori nu-mi amintesc, a rîs el amar.

– Ce-ți amintești acum?

Avea un aer fioros și solemn în același timp. Barba și mustața erau înfricoșătoare. Semne evidente de maturizare sexuală. Avortul. Fontanela. Acesta era animalul matur, sau era doar tînăr?

Donnelaith.

Nu era deloc un oraș. Nimic altceva decît hanul, și sediul șantierului arheologic din vecinătate, unde mînca și dormea un

mic grup de studenți la arheologie. La cerere, era organizat turul castelului în ruină, aflat deasupra lacului, și al orașului în ruină din valea dintre munți, cu catedrala ei – care nu putea fi zărită de la han, și mult mai departe, anticul cerc primitiv de pietre, pînă la care aveai ceva de mers, dar merita efortul. Dar nu puteai merge decît în zonele desemnate. Dacă hoinăreai singur, trebuia să ai grijă la toate indicatoarele. Turul urma să aibă loc a doua zi dimineața.

O treceau fiorii cînd se uita pe fereastra de la han și vedea aievea, în depărtarea care făcea ca lucrurile să apară tulburi și distorsionate, locul unde începuse totul, unde Suzanne, cea mai încîntătoare femeie din sat, invocase un duh, Lasher, iar duhul acela se legase pe vecie de descendenții de sex feminin ai Suzannei. Gîndul ăsta îi dădea fiori. Și valea aceea mare și impresionantă era cenușie și melancolică și de o frumusețe blîndă, la fel de frumoasă pe cît pot fi regiunile nordice umede și verzi, ca zonele acelea muntoase, îndepărtate din nordul Californiei. Se lăsa înserarea, densă și strălucitoare în posomoreala jilavă, și întreaga lume părea misterioasă, ca de basm.

Puteai să vezi orice mașină care se apropia de oraș, din orice direcție. Nu exista decît un drum, și vedeai la kilometri întregi depărtare, și spre nord și spre sud. Majoritatea turiștilor veneau din orașele învecinate, cu autobuzul.

Doar cîțiva încăpățînați rezistenți stăteau la han; o fată din America, o fată care scria o lucrare despre catedralele pierdute ale Scoției. Un bătrîn, care făcea cercetări în legătură cu strămoșii lui din aceste regiuni îndepărtate, convins că se trăgea din Robert the Bruce. Un cuplu de tineri îndrăgostiți cărora nu le păsa de nimeni.

Și Lasher cu Rowan. La cină a încercat ceva alimente solide. Nu-i plăceau. Voia să sugă. O privea fix, flămînd.

Aveau camera cea mai bună și cea mai spațioasă, foarte curată, impecabilă, cu un pat tare sub grinzile joase vopsite în alb, cu un covor gros și cu un foc mic, ca să alunge răcoarea; în plus, aveau o priveliște spre valea de dedesubt, care-ți tăia răsuflarea.

El i-a spus hangiului că nu vor să aibă telefon în cameră, că vor intimitate, ce anume voia să li se pregătească la masă și la ce ore; apoi a apucat-o strîns de încheietura mîinii și i-a spus:

– Mergem în vale.

A tîrît-o pe scări, în încăperea din față a hanului. Cuplul era acolo, la o măsuță îndepărtată, și-i scruta cu priviri încruntate.

– E întuneric. De ce nu așteptăm pînă dimineață? Era obosită de la condus și îi era puțin greață din nou.

– Nu, a replicat el. Pune-ți pantofi comozi. S-a răsucit și s-a aplecat, încercînd să-i scoată pantofii din picioare. Oamenii se uitau la el. Lui Rowan i-a trecut prin cap că nu este deloc neobișnuit pentru el să se poarte așa. Era tipic. Gîndea ca un nebun; avea naivitatea unui nebun.

– Bine, așa o să fac, s-a supus ea.

S-au întors sus în cameră. El a privit-o în timp ce se îmbrăca potrivit pentru frigul de afară. Cînd a terminat, era echipată pentru o noapte lungă de explorări, cu pantofii legați peste șosete de lînă.

Părea că le-a luat o veșnicie să coboare panta, și apoi să meargă pe malul lacului.

Jumătatea de lună vizibilă lumina pereții năruiți ai castelului.

Stîncile erau periculoase, dar ei urmau potecile bătătorite. Lasher urca pe potecă, trăgînd-o și pe Rowan după el. Arheologii ridicaseră bariere, puseseră indicatoare, semne de avertizare, dar nu era nimeni în jur. Se puteau duce unde voiau. În turnurile înalte, pe jumătate căzute în ruină, fuseseră construite trepte noi din lemn, care ajungeau pînă jos, în temnițe. Se strecura înaintea ei, cu pas foarte sigur, aproape cuprins de frenezie.

Lui Rowan i-a trecut prin cap că ar putea fi momentul propice să fugă. Că, dacă ar avea curaj, l-ar putea împinge pe scările astea fragile, și buf!, s-ar prăvăli pînă jos; trebuia să sufere ca orice ființă umană! Oasele lui nu erau fragile, sistemul osos încă era în cea mai mare parte cartilaginos, dar ar fi murit, cu siguranță. A început să plîngă doar gîndindu-se la asta. Nu se putea descotorosi de el așa. Să-l ucidă? Nu putea s-o facă.

Era un gînd laș, dar și nebunesc, mult mai îndrăznet decît ideea de a pleca cu el. Dar și asta fusese un lucru necugetat. Acum își dădea seama. Era nebună dacă-și închipuia că-l poate stăpîni, controla sau studia de una singură. Ce proastă, ce proastă, ce proastă! Să plece de acasă singură cu demonul ăsta sălbatic și dominator, să fie atît de obsedată de mîndrie și de orgoliu privind propria ei creație!

Dar oare el ar fi fost de acord cu orice altă soluție? Cînd privea în urmă, își dădea seama că el o zorise, insistase, îi spusese „Grăbește-te!" de nenumărate ori. De ce se temea? De Michael, da. Michael era un motiv de teamă.

Dar a fost greșeala mea. Aș fi putut să țin lucrurile în frîu! Aș fi putut avea toată povestea sub control.

Și, în lumina lunii care scălda podeaua ierboasă a castelului devastat, i se părea mai ușor să dea vina pe ea însăși, să se pedepsească, să se urască, decît să-l rănească pe el.

Oricum, era îndoielnic că ar fi fost în stare s-o facă. Singura dată cînd a grăbit pasul în urma lui pe trepte, el s-a întors, a apucat-o strîns și a împins-o în fața lui. Era permanent în stare de alertă. Putea s-o ridice fără efort cu brațele sale lungi, ca de gibon, și s-o pună jos acolo unde voia. Nu-i era teamă că ar putea să cadă.

Dar ceva din castel l-a speriat.

Tremura și plîngea cînd au părăsit castelul. Spunea că vrea să vadă Catedrala. Luna se retrăsese în spatele norilor, dar valea era încă scăldată de o lumină egală și palidă; el cunoștea drumul, ignora poteca marcată, luînd-o pe scurtături, pe pantele de la baza castelului.

În cele din urmă au ajuns chiar în sat, pe locul fundațiilor cetății, unde acum se făceau excavații la parapeții zidurilor, la porțile cetății, pe mica stradă principală, toate împrejmuite cu cordoane și indicatoare; și acolo, acolo se profilau ruinele uriașe ale Catedralei, zdrobind prin măreția lor totul în jur, cu cele patru ziduri rămase în picioare și cu arcadele devastate, întinzîndu-se precum niște brațe imense să cuprindă mohorîta boltă cerească.

BIBLIOTECA 628059 AMAN - CRAIOVA

El a îngenuncheat în iarbă, fixînd cu privirea naosul lung, fără acoperiș. Acum se mai vedea doar jumătate din ceea ce odată fusese fereastra circulară înaltă. Dar nu rezistase nici un geam printre pietrele acelea, din care multe fuseseră puse acolo de curînd și cimentate, pentru a recrea ziduri care aparent se dărîmaseră. Mormane uriașe de piatră zăceau în dreapta și în stînga, în mod evident aduse din altă parte, cu scopul de a reface construcția.

El s-a ridicat, a apucat-o strîns și a tîrît-o după el, trecînd peste barieră și ignorînd indicatoarele, pînă cînd au ajuns chiar în biserică; priveau în sus, peste arcade, către cerul înnorat și luna care răzbătea ca o părere dintre norii fără formă. Catedrala fusese o vastă construcție gotică, nepotrivită locului poate din cauza dimensiunilor, doar dacă în vremurile acelea de demult nu vor fi fost mulțimi de credincioși.

El tremura din tot trupul. Își dusese mîinile la gură, apoi începuse să se audă murmuratul acela, cîntatul acela, și pornise a se legăna pe picioare.

Mergea hotărît, într-un fel care nu-i era propriu, pe lîngă zid, arătînd către golul unei ferestre înalte și înguste.

– Uite, uite! strigase.

Părea că rostește sau că încearcă să rostească alte vorbe, și era din nou agitat și obosit. S-a prăbușit, cu genunchii la piept, și o strîngea în brațe, cu capul pe umărul ei, încercînd apoi să i se cuibărească la sîn. I-a ridicat cu brutalitate puloverul și a început să sugă. Ea zăcea întinsă pe spate, toată voința o părăsise. Fixa stelele cu privirea. Implora stelele, dar nu erau stele pe cer, doar lumina lăptoasă, lichefiată a lunii și iluzia minunată că nu norii se mișcă, ci zidurile înalte și cadrul arcuit al ferestrelor.

Dimineața, cînd s-a trezit, el nu era în cameră! Dar nu mai era nici telefon, iar cînd a deschis fereastra, și-a dat seama că pînă jos, la iarbă, era o distanță de șapte-opt metri, poate mai mult. Și chiar dacă reușea să ajungă jos, ce-a fi putut face? Cheile de la mașină erau la el. El le ținea întotdeauna. Să fi alergat după ajutor, să explice că este ținută prizonieră? Ce-ar face el atunci?

Se gîndea, îi treceau prin cap toate posibilitățile, ca un carusel i se învîrteau în minte, dar în cele din urmă a renunțat.

S-a spălat, s-a îmbrăcat, și apoi a mai scris în jurnal. Din nou a notat toate lucrurile mărunte pe care le observase: că pielea lui nu mai era atît de fină, că maxilarul îi era ferm deja, dar nu și zona moale din creștet; în principal rememora tot ce se întîmplase de la venirea lor la Donnelaith, reacțiile lui bizare la ruine.

În încăperea mare de jos a hanului, l-a găsit stînd de vorbă cu bătrînul hangiu, o conversație rapidă. Omul s-a ridicat în picioare cînd a zărit-o și i-a tras, respectuos, un scaun.

– Șezi, i-a spus Lasher. Chiar în acest moment i se pregătea micul-dejun, o auzise umblînd prin cameră, după ce coborîse din pat.

– Sînt sigură, a ripostat ea morocănos.

– Spune mai departe, i-a cerut bătrînului.

Bătrînul, care mînca ceva plescăind, și-a reluat povestirea, și anume că proiectul arheologic fusese finanțat pentru 90 de ani, o perioadă care cuprindea ambele războaie, cu bani americani. O familie din Statele Unite, interesată de Clanul din Donnelaith.

Dar se înregistrase un real progres doar în ultimii ani. Cînd și-au dat seama că 1228 era anul din care data Catedrala, au mai cerut bani de la acea familie din SUA. Spre marea lor uimire, fondul a fost realimentat cu bani serioși, și o echipă întreagă din Edinburgh era acum aici, de fapt venise cu 20 de ani în urmă; adunaseră pietre care fuseseră împrăștiate și descoperiseră toată fundația, nu numai a bisericii, ci și a unei mînăstiri și a unui sat mai vechi, posibil de pe la anul 700. De pe vremea Venerabilului Beda, un fel de cult, a explicat el. Nu cunoștea detalii.

– Întotdeauna am știut că există Donnelaith, înțelegeți, dar spița Conților s-a stins în marele incendiu de la 1689, și după aceea n-a mai prea existat nici un fel de oraș, iar la începutul secolului, nimic. Cînd a început proiectul arheologic, tatăl meu a construit hanul acesta. Un domn simpatic din America i-a vîndut această proprietate.

– Cine? întrebase el stupefiat.

– Julien Mayfair, este vorba de Trustul Julien Mayfair, răspunsese bătrînul. Dar de fapt ar trebui să vorbiți cu tinerii implicați în proiect. Sînt studenți manierați și serioși, îi împiedică pe turiști să ia pietre și te-miri-ce drept amintire, și să umble de colo-colo fără rost, mai adăugase bătrînul. Apropo de pietre, știți cercul acela vechi de pietre? Pentru o perioadă lungă de timp, acolo și-au desfășurat cea mai mare parte a activității. Se spune că este la fel de vechi ca și Stonehenge, dar adevărata descoperire este Catedrala. Stați de vorbă cu băieții.

– Julien Mayfair, repetase el, fixîndu-l pe bătrîn cu privirea. Părea neajutorat, tulburat, circumspect. Ca și cînd cuvintele nu însemnau nimic. Julien...

Pînă după-amiază, invitaseră la masă și la un pahar de vin mai mulți studenți și, stînd de vorbă cu ei, reușiseră să-și facă o imagine completă a felului cum stăteau lucrurile; văzuseră și teancuri de broșuri vechi, tipărite din cînd în cînd pentru a fi vîndute turiștilor, în vederea strîngerii de fonduri.

Actualul Trust Mayfair era condus din New York, iar familia fondatoare era extrem de generoasă.

Persoana care se ocupa de proiect de cel mai mult timp, o englezoiacă blondă, cu părul tuns scurt, băiețește, cu o față veselă, cam durdulie, cu haină de tweed și cizme de piele, nu a avut nimic împotrivă să le răspundă la toate întrebările. Lucra aici din 1970. De două ori ceruse fonduri suplimentare, iar familia fusese foarte cooperantă.

Da, venise în vizită cineva din familie. O oarecare Lauren Mayfair, cam scorțoasă.

– N-ai fi zis niciodată că este americancă, a spus bătrîna, adăugînd că lucrul acesta i se părea destul de amuzant. Dar nu-i pasă de asta, înțelegeți? A luat niște fotografii ale familiei și a plecat imediat la Londra. Îmi amintesc că zicea că se duce la Roma. Iubea la nebunie Italia. Mă îndoiesc că celor mai mulți dintre noi ne-ar plăcea atît umezeala Scoției, cît și însorita Italie.

– Italia, şoptise el. Însorita Italie. Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar le-a şters grăbit cu şervețelul. Femeia nici nu observase. Vorbea întruna.

– Dar ce ştiți despre Catedrală? întrebase el. Pentru prima oară în scurta-i viață, așa cum o cunoştea Rowan, părea obosit. Părea aproape plăpînd. Îşi mai ştersese de cîteva ori ochii cu o batistă, scuzîndu-se că este o „alergie" şi nu lacrimi, dar ea îşi dădea seama că cedează nervos.

– Tocmai asta e, am greşit la început, nu am avansat prea multe teorii. În mod cert, marea structură gotică a fost realizată pe la 1228, la fel ca Elgin, dar încorpora o biserică mai veche, una care este posibil să fi avut vitralii. Iar mînăstirea a fost, cel puțin pentru o vreme, cisterciană. Apoi a devenit franciscană.

El continua s-o privească fix.

– Se pare că a existat şi o şcoală pe lîngă catedrală, poate chiar o bibliotecă. Numai Dumnezeu ştie ce vom mai găsi. Ieri am descoperit un cimitir nou. Trebuie să înțelegeți că, secole la rînd, oamenii au luat pietre de aici. De-abia am scos la iveală ruinele transeptului sudic din secolul al XIII-lea şi o capelă despre care nu am ştiut că există, cu o cameră mortuară. Cu certitudine acest lucru are legătură cu un sfînt, dar nu reuşim să-l identificăm. Efigia lui este gravată pe mormînt. Încă mai discutăm despre asta. Să îndrăznim să-l deschidem? Să îndrăznim să căutăm ceva acolo, înăuntru?

El nu spunea nimic. Liniştea din jurul lor devenise dintr-odată apăsătoare; lui Rowan îi era teamă că el ar putea să strige, să facă ceva complet necugetat, să atragă atenția asupra lor. Încerca să se convingă că ar fi perfect dacă s-ar întîmpla asta. Îi era somn, îşi simțea sînii îngreunați de lapte. Bătrîna vorbea necontenit despre castel, despre războiul dintre clanuri prin părțile astea, despre nesfîrşitele bătălii şi măceluri.

– Ce anume a distrus Catedrala? a întrebat Rowan. Lipsa cronologiei i se părea tulburătoare. Ar fi vrut să aibă în minte o schemă.

El a fulgerat-o cu privirea, supărat, ca și cum ea nu ar fi avut dreptul să vorbească.

– Nu știu sigur. Dar am o bănuială. A fost un fel de război între clanuri, a răspuns bătrîna.

– Eronat. Cercetați mai profund. A fost din vina protestanților, a iconoclaștilor, a ripostat el blînd.

Femeia și-a pocnit palmele, aproape cu bucurie.

– Trebuie să-mi spuneți ce vă face să credeți asta. Apoi a continuat cu o adevărată tiradă despre reforma protestantă din Scoția, arderea pe rug a vrăjitoarelor, care se perpetuase timp de peste un secol sau chiar mai mult, chiar pînă la sfîrșitul istoriei de la Donnelaith; arderile acelea, adevărate acte de cruzime.

El rămăsese înmărmurit.

– Sînt sigură că aveți perfectă dreptate. A fost John Knox și reformiștii lui! Donnnelaith a rămas, pînă la marele incendiu, un puternic fief catolic. Nici măcar păcătosul acela de Henric VIII n-a putut să suprime Donnelaith.

Femeia începuse să se repete, și vorbea fără grabă despre cît de tare ura ea forțele politice și religioase care distruseseră arta și construcțiile.

– Gîndiți-vă, toate acele minunate vitralii!

– Da, frumoasă sticlă.

Dar el înțelesese tot ceea ce era de înțeles.

Cînd s-a lăsat înserarea, au ieșit din nou. Fusese tăcut, nu-i fusese foame, nu avusese chef de dragoste și n-o slăbise din ochi. A mers în fața ei tot drumul peste cîmpul plin de iarbă, pînă au ajuns iar la Catedrală. Un acoperiș uriaș din lemn, improvizat, și ușile încuiate adăposteau o mare parte din excavațiile făcute în zona transeptului sudic. El a spart geamul unei ferestre, a descuiat o ușă și a intrat. Acum se găseau între ruinele unei capele. Studenții refăcuseră zidul. O cantitate mare de pămînt fusese scoasă dintr-un mormînt central, care avea încrustată pe el figura unui bărbat – aproape fantomatică acum, roasă de timp. El a fixat cu privirea încrustația, apoi a ridicat ochii

spre ferestrele refăcute. Într-un acces de furie, a început să lovească pereții de lemn.

– Oprește-te, o să vină cineva, a strigat ea. Dar imediat s-a oprit, gîndindu-se, „Lasă-i să vină! Lasă-i să-l închidă ca pe un nebun". El a văzut perfidia din ochii ei, ura pe care, pentru o clipă, Rowan n-a putut s-o disimuleze.

Cînd s-au întors la han, el a început să-și asculte propriile casete, apoi a răsfoit prin însemnările făcute.

– Julien, Julien, Julien Mayfair, repeta.

– Nu-ți amintești de el, nu-i așa?

– Poftim?

– Nu-ți amintești nimic – cine a fost Julien sau Mary Beth sau Deborah ori Suzanne. Uiți totul, ai uitat chiar de la început. Ți-o amintești pe Suzanne?

El se holbă la ea, palid, cu o furie nerostită.

– Nu-ți amintești, i-a spus Rowan zeflemitor. Ai început să uiți de cînd eram la Paris. Acum habar nu ai cine *au fost*.

El s-a apropiat și a căzut în genunchi în fața ei. Părea extrem de emoționat, mînia transformîndu-i-se într-un fel de entuziasm debordant.

– Nu știu cine au fost *ei*. Nu știu sigur cine ești *tu*. Dar *acum știu cine sînt eu*!

După miezul nopții, o trezise în timp ce o viola, și, după ce terminase, el voise să plece, să schimbe locul înainte să vină cineva să-i caute.

– Aștia din familia Mayfair probabil că sînt foarte isteți.

Ea a rîs cu amărăciune.

– Dar tu, ce fel de monstru ești? l-a întrebat. Nu ești nimic din ceea ce am creat eu. Acum știu asta. Eu nu sînt Mary Shelley!

El a oprit mașina, a tras-o afară, tîrîndu-o în iarba înaltă, și a lovit-o iar și iar. A lovit-o atît de tare, că aproape i-a rupt maxilarul. Ea a strigat la el, atrăgîndu-i atenția că răul ar putea fi ireparabil. El a încetat loviturile, rămînînd aplecat deasupra ei, cu pumnii încleștați.

– Te iubesc și te urăsc, a strigat plîngînd.

– Știu exact ce vei să spui, a răspuns ea cu o voce temă. Fața o durea așa de tare, încît se temea că i-a rupt nasul sau maxilarul. Dar nu era așa. În cele din urmă s-a ridicat în picioare.

El se prăbușise lîngă ea, ghemuit, și începuse s-o mîngîie cu mîinile lui mari și calde. Complet derutată, ea s-a cuibărit la pieptul lui hohotind.

– O, Doamne-Dumnezeule, ce ne facem? l-a întrebat.

El continua să o mîngîie, acoperind-o de sărutări, sugîndu-i iar sînii, toate trucurile lui vechi, trucuri malefice, Diavolul strecurîndu-se în inima călugăriței, piei de-aici! Dar nu avea curajul să facă nimic. Sau poate îi lipsea puterea fizică? Trecuse atît de mult de cînd nu se mai simțise normală, sănătoasă, vie.

Lasher s-a înfuriat din nou cînd s-au oprit să pună benzină, iar ea s-a învîrtit pe lîngă cabina telefonică. El a prins-o, dar Rowan a început să recite foarte repede niște versuri pe care le știa de la mama ei:

> Vai, vai, biata domnișoară Mackay,
> Cum au fugit cuțitele și furculițele ei,
> Iar cînd cești le și lingurile plecară,
> N-a fost chip să știe, iară!

Exact așa cum sperase, poezioara l-a făcut să se prăpădească de rîs. Chiar a căzut în genunchi. Ce picioare mari avea! Rowan stătea deasupra lui, cîntînd:

> Tom, fiul cîmpoierului, dragul Tom
> A furat un porc și a fugit,
> Porcul mîncat și Tom bătut a fost
> Și a ieșit în stradă, plîngînd fără rost.

A implorat-o să înceteze, pe jumătate rîzînd, pe jumătate plîngînd.

– Am și eu una pentru tine, a strigat, sărind în picioare; dansa în timp ce cînta, izbind pămîntul cu picioarele, pocnindu-se peste coapse:

Cu șaua a venit purceaua,
Purcelușul leagănul a leganat,
Farfuria peste masă a săltat
Ca să vadă oala cum polonicu' a-nghițit,
Frigarea ce-n dosul ușii ședea
Facălețu' a aruncat pe podea
„Mă, neispraviților!, a strigat grătarul,
Păi, nu știți?
Eu sînt șeful aici,
Aduceți-i la mine!"

După care a apucat-o pe Rowan cu brutalitate, cu dinții încleștați, și a tîrît-o la mașină.

Cînd au ajuns la Londra, fața ei era umflată toată, atrăgînd privirile îngrijorate ale trecătorilor. El a luat o cameră într-un hotel scump, deși Rowan habar nu avea unde se află; o hrănea cu dulciuri și cu ceai cald, și îi cînta.

I-a mărturisit că-i pare rău pentru tot ce făcuse, că renăscuse, nu înțelegea ce înseamnă asta? Că în el sălășluia un miracol. Au urmat, ca de obicei, sărutările, suptul sînilor și o partidă de sex brutală, ca oricare alta. De data asta însă, din disperare, l-a pus s-o mai facă o dată. Poate pentru că numai așa reușea să-și impună voința. A descoperit că, după a patra oară, chiar și el era epuizat, și adormise. Nu îndrăznea să se miște. Cînd a suspinat, el a deschis ochii.

Acum era cu adevărat frumos. Mustața și barba păreau ale unui personaj biblic, și, cu îndemînare, el le tundea puțin ca să le aranjeze în fiecare dimineață. Părul îi era foarte lung. Avea umerii prea largi, dar nu conta. Întreaga lui înfățișare era ca a unui rege, maiestuoasă. Oare înseamnă același lucru? Cînd vorbea cu oamenii, se înclina în fața lor, își ridica puțin pălăria cenușie, moale și fără formă. Oamenilor le plăcea grozav să-l privească.

S-au dus la Westminster Abbey, și el s-a plimbat peste tot, studiind fiecare detaliu. Urmărea viermuiala credincioșilor. În cele din urmă, a rostit:

– Am doar o misiune simplă, la fel de veche precum pământul.

– Care? l-a întrebat ea.

Nu i-a răspuns.

Când au ajuns din nou la hotel, i-a explicat:

– Ca să încep cu adevărat, îmi trebuie observațiile tale. O să găsim un loc sigur... nu aici, în Europa... în Statele Unite, așa de aproape de ei, că n-o să bănuiască nimic. Ne trebuie totul. Cheltuielile nu trebuie să fie o piedică. Nu mergem la Zürich! Te vor căuta acolo! Poți să aranjezi să obținem sume mari de bani?

– Am aranjat deja, i-a reamintit ea. Din acest amănunt, ca și din alte remarce, era limpede că Lasher nu-și mai amintea ordinea în care se desfășuraseră lucrurile.

– Banca știe exact ce să facă. Dacă vrei, putem merge înapoi în State. De fapt, în sinea ei, i-a tresăltat inima la gîndul ăsta. La Geneva există un institut neurologic, a adăugat. Acolo ar trebui să mergem. Este cunoscut în toată lumea. Este foarte mare. Putem să facem cîteva cercetări acolo. Și să rezolvăm chestiunea banilor direct cu Swiss Bank. Și acolo putem să ne facem planuri. Este cel mai bine, crede-mă.

– Da, a răspuns el. Și de acolo, trebuie să ne întoarcem în Statele Unite. O să te caute. Și pe mine. Trebuie să ne întoarcem. O să mă gîndesc la locul acela.

Ea a adormit și a visat numai laboratoare, lamele, teste, microscoape, informații, ca și cînd ar fi fost vorba de un act de exorcizare. Firește că știa că nu poate reuși de una singură. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să găsească un computer și să-și pună la adăpost notițele. Avea nevoie de un oraș plin de laboratoare, un oraș unde să fie spitale la tot pasul, unde să se poată duce de la un centru mare la altul...

El ședea la masă citind și recitind *Istoria familiei Mayfair*. Buzele i se mișcau atît de repede, încît se auzea din nou murmuratul acela. Rîdea la unele lucruri pe care le citea, ca și cînd ar fi fost complet noi pentru el. A îngenuncheat lîngă ea și, privind-o drept în față, a întrebat:

– Laptele seacă, nu?

– Nu știu. Mă doare așa de tare!

A început s-o sărute. A lăsat cîteva picături de lapte să-i curgă pe degete, apoi i le-a pus ei pe buze; ea a suspinat, spunînd că are gust de apă.

La Geneva, totul era planificat pînă în cele mai mici amănunte.

Soluția cea mai bună pentru destinația finală era în mod evident orașul Houston, Texas. Motivul? Pur și simplu erau pretutindeni spitale și centre medicale. În Houston găseai tot ce înseamnă cercetare în domeniul medical. Poate va găsi o clădire pentru ei, un spațiu medical vacant acum din cauza crizei petrolului. Houston era un oraș supraaglomerat, clădiri peste clădiri. Se zicea că are trei centre. Nu-i putea găsi nimeni acolo.

Banii nu constituiau o piedică. Transferurile uriașe pe care ea le efectua erau în siguranță la uriașa bancă elvețiană. Trebuia doar să mai aranjeze niște conturi-fantomă în California și la Houston.

Stătea întinsă în pat și se gîndea: „Houston, Texas, doar o oră depărtare de casă, cu avionul. Doar o oră". Lasher își încleștase degetele pe încheietura mîinii ei.

– Da, n-o să ghicească niciodată! Și dacă am fi mers la Polul Sud, tot nu te-ai fi putut gîndi la o ascunzătoare mai bună, a exclamat el.

Speranțele ei s-au năruit. A adormit. I-a fost rău. Cînd s-a trezit, singera. Un alt avort, de data asta materia vîscoasă avînd poate cîțiva centimetri lungime înainte de a se dezintegra.

După ce s-a odihnit, dimineața s-a hotărît: se va duce la institut să analizeze chestia asta, să-i facă toate testele pe care i le putea face. A urlat întruna. În cele din urmă, plin de suferință, terorizat, el a cedat.

– Ți-e frică să stai fără mine, nu-i așa? l-a întrebat.

– Ce s-ar întîmpla dacă tu ai fi ultimul bărbat de pe pămînt, iar eu ultima femeie? a replicat el.

Ea nu înțelegea ce vrea să spună. El însă părea să știe. A dus-o la institut. Toate acțiunile firești din viață erau acum un fleac pentru el – oprirea unui taxi, datul unui bacșiș, cititul,

plimbatul, alergatul, mersul cu liftul. Își cumpărase dintr-un magazin un mic flaut ieftin, făcut din lemn, și cînta la flaut pe stradă, compunînd singur melodii, dar foarte nemulțumit de instrument. Nu îndrăznea să cumpere un radio. Și-ar pune singur ștreangul de gît.

La institut, Rowan a reușit din nou să facă rost de un halat alb, de o fișă de observație, de un creion, lucruri de care avea nevoie, formulare dintr-o gamă largă, lamele galbene, roz, albastre pentru diferite teste, și a început să completeze cererile imaginare.

Acum era doctorul lui, în minutul următor era tehnicianul, și ori de cîte ori i se puneau întrebări, el se agita ca o celebritate care nu vrea să fie recunoscută.

Cu toate astea, Rowan a reușit să facă o descriere amănunțită pe unul dintre formularele triple, adresat recepționerului de la hotel, în care acesta era instruit să facă aranjamentele necesare pentru un transport de interes medical. Adresa era „Doctor Samuel Larkin, Spitalul Universitar, San Francisco, California". De îndată ce va putea, va face disponibil materialul. Recepționerul va trece cheltuielile în contul ei, pentru ca livrarea materialului sensibil la căldură să se facă în cursul nopții.

Cînd s-au întors la hotel, ea a luat o lampă și l-a lovit. El s-a clătinat, apoi a căzut, sîngele prelingîndu-i-se de pe față, în ochi, dar și-a revenit, pielea aceea minunată, elastică, la fel ca și oasele, refăcîndu-se imediat, întocmai unui bebeluș care supraviețuiește după ce cade de la o fereastră incredibil de înaltă. A apucat-o cu brutalitate și a bătut-o din nou, pînă cînd și-a pierdut cunoștința.

S-a trezit în toiul nopții. Fața îi era umflată, dar nu avea nici un os rupt. Un ochi îi era aproape închis. Asta însemna zile întregi petrecute în camera asta. Zile! Nu știa dacă poate îndura.

A doua zi dimineața, a legat-o pentru prima oară de pat. A folosit bucăți din cearșaf și a făcut noduri rezistente; treaba era deja pe jumătate făcută cînd Rowan s-a trezit și și-a dat seama că are un căluș în gură. A fost plecat ore întregi. N-a venit

nimeni în încăpere. Cu siguranță fuseseră date niște instrucțiuni și niște ordine. S-a zbătut, a strigat, degeaba! Nu putea să strige îndeajuns de tare.

Cînd s-a întors, Lasher a scos telefonul de unde-l ascunsese și a comandat un adevărat festin pentru ea, cerîndu-și încă o dată iertare. A cîntat din micul lui flaut.

I-a urmărit fiecare mișcare în timp ce Rowan a mîncat. Avea o privire visătoare, meditativă.

A doua zi nu s-a împotrivit cînd a legat-o, de data asta cu banda adezivă pe care o adusese în ajun, și care era imposibil de rupt. Tocmai se pregătea să-i lipească o fîșie pe gură, cînd i-a spus calm că ar putea să se sufoce. S-a hotărît asupra unui căluș, mai puțin dureros, dar eficient. A crezut că-și iese din minți încercînd să se dezlege, după plecarea lui. N-a avut nici un efect. Nimic nu avea efect. I se scurgea lapte din sîni. Îi era rău, iar încăperea se învîrtea.

În după-amiaza următoare, după ce au făcut dragoste, el zăcea peste ea, greu, mirosind frumos, cu părul negru și moale adunat între sînii ei, cu mîna stîngă peste mîna ei dreaptă, visînd, murmurînd. Nu era legată. Îi tăiase banda din jurul încheieturilor, adevărate cătușe, pe care le lăsase să atîrne. În felul acesta putea să facă unele noi cînd avea chef.

I-a privit creștetul capului, coama neagră strălucitoare, i-a inhalat parfumul și și-a apăsat trupul de al lui, după care a căzut din nou în starea aceea de semitrezie, timp de o oră.

El nu se trezise încă. Respira profund.

A întins mîna stîngă și a apucat telefonul. N-a mai făcut nici o mișcare. A reușit să țină receptorul și să apese pe butonul pentru recepție, și a vorbit atît de încet că abia o auzeau.

Era noapte în California. Lark a ascultat ce a avut să-i spună. Lark fusese șeful ei. Lark era prietenul ei. Lark era singura persoană care ar putea s-o creadă, singura persoană care ar putea să promită că va duce probele la Keplinger. Indiferent ce i s-ar fi întîmplat ei, probele trebuiau să ajungă la Keplinger.

Mitch Flanagan era omul în care avea încredere acolo, deşi era posibil să nu-şi amintească de ea.

Cineva trebuia să ştie.

Lark a încercat să-i pună tot felul de întrebări. N-o auzea, i-a spus să vorbească mai tare. Rowan i-a şoptit că este în pericol şi că s-ar putea să fie întreruptă în orice moment. Voia să-i spună numele hotelului, dar se codea, pentru că dacă ar fi venit s-o caute cît încă ea nu putea face nimic, era posibil să nu reuşească să scoată probele de acolo. Era nervoasă şi încordată. Nu putea să judece. Îi tot bolborosea ceva lui Lark despre avorturi. Şi deodată Lasher şi-a ridicat privirea, i-a smuls telefonul din mînă, a smuls aparatul cu totul din perete şi a început s-o lovească.

S-a oprit doar pentru că ea i-a atras atenţia că se vor vedea semnele. Trebuia ca ei să meargă în America. Ar trebui să plece mîine. Şi cînd a legat-o, l-a rugat să facă nodurile mai slabe. Dacă avea s-o lege tot timpul aşa de strîns, nu va mai putea să-şi folosească *membrele*. E o artă să ţii pe cineva prizonier.

El a plîns încetişor, fără lacrimi.

– Te iubesc. De-aş putea să am încredere în tine! Dacă mi-ai putea fi tovarăş, să-mi dai dragostea şi încrederea ta! Dar eu te-am făcut ceea ce eşti, o vrăjitoare şireată. Mă priveşti în ochi şi încerci să mă ucizi.

– Ai dreptate, a replicat ea, dar acum trebuie să mergem în America, dacă nu vrei să ne găsească.

Se gîndea că, dacă nu iese din încăperea asta, înnebuneşte de tot şi va fi complet inutilă. Încerca să facă un plan. Vor traversa oceanul, vor fi mai aproape de casă. Să ajungă mai aproape. Houston este mai aproape de casă.

O disperare surdă se aşternuse peste toate. Acum ştia ce are de făcut. Mai bine murea decît să mai procreeze cu fiinţa asta! Pur şi simplu nu mai putea să dea naştere altei creaturi. Dar el se înmulţea cu ea; deja o însămînţase de două ori. De spaimă, mintea i se golise. Pentru prima oară în viaţa ei a înţeles de ce unii oameni nu pot acţiona cînd sînt înspăimîntaţi, de ce unii, slabi, împietresc şi se holbează pur şi simplu.

Ce se întîmplase cu însemnările ei?

Dimineața au făcut bagajele împreună. Tot ce ținea de domeniul medical se afla într-o singură geantă, și acolo a pus și copiile tuturor hîrtiilor folosite ca să obțină informații la diferite clinici. Deasupra a așezat instrucțiunile scrise pentru funcționarul hotelului, inclusiv adresa lui Lark. Lasher n-a părut să bage de seamă.

Luase de la laborator o cantitate considerabilă de cutii; acum îndesa prosoape în ele, împreună cu materialele. A îndesat și hainele ei vechi, pătate de sînge.

– De ce nu le arunci? a întrebat el. Miros oribil.

– Nu-mi miroase nimic, a replicat ea rece. Și, ți-am spus, am nevoie de ambalaj. Dar nu-mi găsesc însemnările. Aveam toate caietele acelea cu însemnări.

– Da, le-am citit, a spus el liniștit. *Le-am aruncat.*

L-a fixat cu privirea.

Nici o dovadă acum, doar probele astea. Nu putea informa pe nimeni despre această creatură, că trăiește, că respiră, că vrea să se înmulțească.

La intrarea în hotel, în timp ce el aranja ca mașina să-i ducă la aeroport, ea i-a dat portarului geanta cu probele medicale, împreună cu un teanc de franci elvețieni, și i-a spus grăbită, în germană, că geanta trebuie să ajungă grabnic la doctorul Samuel Larkin. Imediat apoi, i-a întors spatele omului și s-a îndreptat spre mașina care aștepta, chiar în momentul în care Lasher s-a întors și i-a zîmbit, întinzîndu-i mîna.

– Soția mea, ce obosită arată, și ce bolnavă a fost, a zis blînd, cu un mic zîmbet.

– Da, da, a spus și ea, întrebîndu-se oare ce gîndise băiatul cu bagajele cînd i-a privit fața subțire, plină de vînătăi.

– Lasă-mă să te țin în brațe, scumpa mea, i-a șoptit el.

– Pe bancheta din spate a mașinii, a luat-o în brațe și a sărutat-o. Ea nu s-a obosit să se uite înapoi, să vadă dacă portarul intrase în hotel cu geanta cu materiale medicale. Nu

îndrăznea. Funcționarul avea să găsească adresa înăuntru. Trebuia s-o găsească.

Cînd au ajuns la New York, el și-a dat seama că geanta cu materialele medicale și cu rezultatele testelor dispăruse. A amenințat că o omoară.

Ea zăcea pe pat, refuzînd să vorbească. A legat-o cu blînde, cu grijă, lăsîndu-i loc să-și miște membrele, dar fără să poată să se elibereze, banda împletită fiind cea mai rezistentă frînghie din lume. A acoperit-o cu băgare de seamă, ca să nu-i fie frig. A dat drumul la ventilatorul din baie, apoi la televizor, a dat volumul tare, dar nu la maximum, și apoi a plecat.

Au trecut 24 de ore pînă s-a întors. Rowan nu reușise să se țină, și făcuse pipi pe ea. Îl ura. Îi dorea moartea. Ar fi vrut să știe farmece cu care să-l ucidă.

A stat lîngă ea cît timp a făcut toate aranjamentele în Houston – da, două niveluri într-o clădire cu 50 de etaje, unde vor avea intimitate absolută. Un complex ca ăsta, chiar în centrul orașului, era mic pentru Houston, iar în Houston se găseau destule astfel de clădiri neocupate. Aici fusese sediul unui centru pentru cercetarea cancerului, care dăduse faliment. În prezent nu mai existau alți chiriași.

La etajele acelea erau încă tot felul de echipamente medicale. Proprietarii clădirii le moșteniseră, dar nu puteau garanta nimic pentru ele. Ei îi convenea. A închiriat tot spațiul, cu tot ce trebuie, suprafață de locuit, birouri, săli de primire, săli de examinare, laboratoare. S-a ocupat de utilități, de închirierea unei mașini, de tot ce le trebuia ca să-și înceapă serios studiul.

Privirea lui era foarte rece în timp ce o observa. Îi urmărea degetele cînd apăsa pe butoane. Asculta fiecare silabă care-i ieșea de pe buze.

– Orașul acesta este foarte aproape de New Orleans, cred că-ți dai seama, a zis ea. Nu voia să afle mai tîrziu și să se înfurie pe ea. O dureau încheieturile mîinilor de cît o tîrîse peste tot. Îi era foame.

– A, da, familia Mayfair, a replicat el, arătînd spre istoria tipărită care se afla în dosarul ei. Nu trecea o zi fără să studieze istoria familiei, notițele sau casetele lui. Dar n-o să le treacă prin cap să te caute vreodată într-un loc aflat la doar o oră de zburat cu avionul, nu?

– Nu, a răspuns ea. Dacă-i faci vreun rău lui Michael Curry, mă sinucid. N-o să-ți mai fiu de nici un folos.

– Nu știu dacă-mi ești de vreun folos acum, i-a întors-o el. Lumea e plină de oameni mai amabili și mai plăcuți decît tine, oameni care cîntă mai bine.

– Și atunci de ce nu mă ucizi?

În timp ce el reflecta la asta, a încercat să-l omoare cu toate puterile invizibile de care dispunea. Inutil.

Voia să moară, sau să doarmă pentru vecie. Poate că era același lucru.

– Am crezut că ești ceva minunat, ceva nevinovat, ceva complet necunoscut și nou.

– Știu că așa ai crezut! a ripostat el pe un ton tăios; era plin de furie, periculos, ochii albaștri îi fulgerau.

– Nu cred că asta ești acum.

– Treaba ta este să afli ce sînt.

– Încerc, a răspuns ea.

– Știi că mă găsești frumos.

– Și ce dacă? Te urăsc.

– Da, era foarte clar în însemnările tale, „specia asta nouă", „creatura asta", „vietatea asta" – în ce termeni clinici ai vorbit despre mine, și știi ceva? Greșești. Nu sînt nou, draga mea, dragă, sînt bătrîn, mult mai bătrîn decît ai putea tu să-ți imaginezi. Dar vine din nou vremea mea. N-aș fi putut alege un moment mai potrivit pentru iubita mea progenitură. Nu vrei să știi ce sînt?

– Ești monstruos, ești o ciudățenie, ești crud și impulsiv. Nu poți să gîndești limpede sau să te concentrezi. Ești nebun.

Era atît de mînios că, preț de o clipă, n-a putut să-i răspundă. Voia s-o lovească. Vedea cum pumnul i se închide și i se deschide.

– Închipuie-ți, dacă omenirea toată s-ar stinge, draga mea, dragă, și toate genele omului ar trece în sîngele unei biete creaturi, asemănătoare unei maimuțe, iar această creatură ar transmite genele din generație în generație, în cele din urmă, s-ar naște din nou un om din maimuță!

Ea nu a spus nimic.

– Crezi că omul ar avea milă pentru maimuțele inferioare? Mai ales dacă i-ar asigura un partener? O maimuță femelă cu care s-ar putea împerechea, pentru a forma o nouă dinastie de ființe superioare.

– Tu nu ne ești superior, a replicat ea rece.

– Pe dracu, nu sînt! a răspuns furios.

– Nu știu exact cum s-a întîmplat, dar știu că nu se va mai întîmpla din nou.

El a clătinat din cap, zîmbindu-i.

– Ce proastă ești, ce egoistă! Mă faci să mă gîndesc la toți cercetătorii ale căror cuvinte le citesc sau le ascult la televizor. S-a mai întîmplat și altă dată, și altă dată... însă de data asta e momentul potrivit, acesta e momentul, de data asta nu va fi nici un sacrificiu, de data asta ne vom strădui cum n-am făcut-o niciodată pînă acum!

– Mai bine mor decît să te ajut!

El a clătinat din cap, cu chipul palid și obosit, fără s-o privească. Părea că visează.

– Crezi că vom fi îndurători cînd vom stăpîni? A fost vreodată o ființă superioară miloasă cu cei slabi? Au fost spaniolii, cînd au venit în Lumea Nouă, îndurători cu sălbaticii pe care i-au găsit aici? Nu, nu s-a întîmplat niciodată în cursul istoriei, nu-i așa, ca speciile superioare, speciile care dețin toate avantajele, să fie generoase cu cei inferiori. Dimpotrivă, specia superioară o elimină pe cea inferioară. Nu-i așa? Este lumea ta, ce-mi tot povestești, de parcă eu n-aș ști!

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Și-a pus capul pe braț și a plîns și, cînd a terminat, și-a șters ochii cu un prosop din baie.

– O, ce-ar fi putut fi între noi!

– Ce anume? l-a întrebat.

El a început s-o sărute iar, s-o mîngîie și să se descheie la haine.

– Încetează! Am avortat deja de două ori. Mi-e rău! Uită-te la mine, uită-te la fața mea, la mîinile mele! Uită-te la brațele mele! Încă un avort m-ar ucide, nu-ți dai seama? Sînt pe moarte. Mă omori. Ce-o să faci după ce mor eu? Cine o să te ajute? Cine știe de tine?

El a meditat o vreme. După care, pe neașteptate, a plesnit-o. Ezita, dar părea satisfăcut. Ea îl fixa cu privirea.

A așezat-o pe pat și a început să-i mîngîie părul. Laptele se împuținase foarte tare. L-a băut. I-a masat umerii, brațele, picioarele. A sărutat-o din cap pînă-n picioare. Ea și-a pierdut cunoștința. Cînd și-a revenit, era tîrziu în noapte, și o dureau coapsele, umede de plăcere.

Cînd au ajuns la Houston, și-a dat seama că locul pe care îl găsiseră era o închisoare. Clădirea era pustie. Iar ea închiriase două etaje foarte sus. A răsfățat-o două zile, timp în care au achiziționat diferite lucruri pentru confortul lor în acel turn înalt de poveste, cu lămpi de neon și cu lumini strălucitoare. Ea pîndea, aștepta, se străduia să prindă cea mai mică ocazie, dar el era prea vigilent, prea rapid.

Apoi a legat-o. Nu avea să mai existe nici un studiu, nici un proiect.

– Știu ce trebuie să știu.

Prima oară cînd a plecat, a lipsit o zi întreagă. A doua oară, o noapte întreagă și cea mai mare parte a dimineții. A treia oară – acum – poate patru zile.

Și uite ce făcuse din acest dormitor modern și rece, cu pereți albi, ferestre de sticlă și mobilier laminat.

O dureau îngrozitor picioarele. A ieșit din baie și, șchiopătînd, s-a dus în dormitor. El făcuse curat pe pat, pusese așternuturi trandafirii și umpluse încăperea de flori. Asta i-a readus în minte imaginea bizară a unei femei care se sinucisese în

California. Comandase o mulțime de flori, mai întîi le aranjase pe pat de jur împrejur, apoi se otrăvise. Sau poate își amintea pur și simplu înmormîntarea lui Deirdre, cu toate florile acelea, și femeia din sicriu, ca o păpușă mare?

În locul ăsta puteai să mori. Buchete mari de flori, în vaze, oriunde își întorcea privirea. Dacă ar muri, poate că el ar face o greșeală stupidă. Era atît de nechibzuit. Trebuia să fie calmă. Trebuia să gîndească, să trăiască, să fie isteață.

– Ce crini minunați! Ce trandafiri! Chiar tu le-ai adus sus? l-a întrebat.

El a clătinat din cap.

– Toate au fost livrate și lăsate la ușă, înainte măcar să apuc să descui.

– Ai crezut că mă găsești moartă aici, nu?

– Nu sînt atît de sentimental decît cînd este vorba de muzică, a replicat el cu un zîmbet luminos. Mîncarea este în camera cealaltă. Ți-o aduc. Ce să fac ca să mă iubești? E ceva ce ți-aș putea spune? E ceva ce te-ar putea face să-ți vii în fire?

– Te urăsc din tot sufletul, s-a răstit ea.

S-a așezat pe pat, pentru că în încăpere nu erau scaune și pentru că nu mai putea să stea în picioare. O dureau genunchii. O dureau brațele. Era lihnită de foame.

– De ce mă ții în viață?

El a ieșit și a revenit cu o tavă plină de delicatese: salate, carne rece, mezeluri.

A mîncat cu lăcomie. Apoi a împins tava într-o parte. Era și suc de portocale, l-a băut pe tot. S-a ridicat și s-a dus pînă la baie împleticindu-se, gata să cadă. A rămas în încăperea aceea mică multă vreme, ghemuită pe toaletă, cu capul sprijinit de perete. Îi era teamă că o să vomite. Fără grabă, a făcut inventarul obiectelor din baie. Nu era nimic cu care să se sinucidă.

Oricum, nu avea de gînd să încerce. Era gata să lupte, era stăpînită de sentimentul ăsta. La nevoie, or să sară în aer amîndoi. Cu siguranță că asta putea aranja. Dar cum?

Apatică şi obosită, a deschis uşa. Lasher era acolo, cu braţele încrucişate. A luat-o şi a dus-o în pat. Presărase aşternuturile cu crizanteme albe, dintr-unul dintre buchete, şi cînd s-a prăbuşit pe tulpinile tari şi pe florile parfumate, Rowan a izbucnit în rîs. Era aşa de bine, era o senzaţie atît de grozavă, încît nu s-a putut abţine şi a rîs întruna, pînă cînd totul s-a transformat într-un murmur, ca un cîntec.

El s-a aplecat să o sărute.

– Nu mai vreau! Dacă mai fac un avort, o să mor. Există căi mai uşoare, mai rapide să mă ucizi. Nu pot să-ţi fac un copil, înţelegi? Ce te face să crezi că îţi poate face cineva un copil?

– A, dar de data asta nu o să avortezi, a replicat el. Era întins pe pat lîngă ea. Şi-a pus mîna pe pîntecul ei. Zîmbea. A murmurat nişte frînturi de cuvinte, cu gura strîmbată caraghios – vorbea cu cineva! Da, draga mea, dragostea mea, copilul este viu şi mă poate auzi. Copilul este de sex feminin. Copilul este acolo.

Ea a scos un urlet.

Şi-a îndreptat furia asupra creaturii nenăscute (ucide-o, ucide-o, ucide-o) şi apoi –aşa cum zăcea, scăldată în sudoare, mirosind urît din nou, gustul vomei îi revenise în gură – a auzit un sunet, ca şi cum cineva ar fi plîns.

El a început din nou să scoată murmurul acela ciudat, ca un cîntec.

Pe urmă s-a auzit plînsetul.

A închis ochii, încercînd să înţeleagă ce anume înseamnă sunetul acela.

Nu putea. Dar auzea o voce nouă, şi vocea asta era înăuntrul ei şi-i vorbea într-o limbă pe care o înţelegea, un limbaj fără cuvinte. Vocea căuta dragostea ei, cerea mîngîiere.

„N-o să-ţi mai fac rău", şi-a spus. I-a răspuns, fără cuvinte, cu recunoştinţă şi dragoste.

Doamne, trăia, Lasher avea dreptate. Creatura era vie şi o auzea; era în suferinţă.

– Nu va dura foarte mult, i-a şoptit Lasher. Voi avea grijă de tine, din toată inima. Tu eşti Eva mea, şi totuşi eşti fără de păcat. Şi odată ce se va naşte, dacă vrei, poţi muri.

Rowan nu i-a răspuns. De ce ar fi făcut-o? Pentru prima oară în ultimele două luni, mai avea pe cineva cu care să vorbească. Şi-a întors capul.

13

Anne Marie Mayfair şedea teapănă pe canapeaua moale din plastic, de culoare bej, din holul spitalului. Mona a zărit-o de îndată ce a intrat. Anne Marie purta taiorul de înmormîntare, bleumarin, şi obişnuita-i bluză impecabilă, cu nenumărate cute. Cu ochelarii cu lentile fumurii pe vîrful nasului, şedea picior peste picior şi citea o revistă. Avea un aer drăgălaş, ca de obicei, cu părul negru strîns în coc, cu nasul şi gura mici şi cu ochelarii mari care o făceau să arate deopotrivă stupidă şi inteligentă.

Şi-a ridicat privirea în timp ce Mona se apropia. Mona a sărutat-o pe obraz, apoi s-a prăbuşit pe canapea lîngă ea.

– Ţi-a telefonat Ryan? a întrebat-o Anne Marie pe un ton liniştit, confidenţial, deşi erau foarte puţini oameni care treceau prin holul puternic luminat. Într-un intrînd îndepărtat, se închideau şi se deschideau uşile unor lifturi. La biroul înalt şi neprimitor de la recepţie nu era nimeni.

– Să-mi spună despre mama, vrei să zici?

Mona ura locul ăsta. I-a trecut prin minte că, atunci cînd va fi ea o Mayfair foarte bogată şi un magnat atotputernic, cu fonduri mutuale în fiecare sector al economiei, îşi va dedica o parte din timp decoraţiunilor interioare, încercînd să învioreze locuri sterile şi reci ca ăsta. După care gîndul i-a zburat spre Centrul Medical Mayfair. Bineînţeles că planul acela trebuia să continue. Trebuia să-l ajute pe Ryan! N-o puteau împiedica. O să vorbească despre asta cu Pierce, mîine. O să vorbească cu Michael, de îndată ce acesta se va simţi mai bine.

S-a uitat spre Anne Marie.

– Ryan zicea că mama este aici.

– Ei, da, este aici, și dacă ne luăm după asistente, crede că încercăm s-o omorîm. Asta le-a spus azi-dimineață cînd au internat-o. Doarme de atunci, pentru că i-au pus o perfuzie în braț. Dacă se trezește, asistenta mă va chema. Uite ce voiam să te întreb de fapt: Ryan te-a sunat în legătură cu Edith?

– Nu, ce s-a întîmplat cu Edith?

Mona n-o cunoștea prea bine pe Edith, nepoata lui Lauren. Era o singuratică timidă, dar iute, care locuia pe Esplanade Avenue și-și petrecea tot timpul cu pisicile ei; o femeie previzibilă și plictisitoare, care nu se ducea niciodată nicăieri, se pare că nici măcar la înmormîntări. Edith. Cum arăta? Mona nu prea știa.

Anne Marie s-a ridicat, a aruncat revista pe masă și și-a împins ochelarii mai sus, spre ochii ei frumoși.

– Edith a murit în după-amiaza asta. Hemoragie. La fel ca Gifford. Ryan zice că nici una dintre femeile familiei nu trebuie să rămînă singură. Ar putea fi ceva de natură genetică. Trebuie să fim lîngă alți oameni tot timpul. În felul acesta, dacă se întîmplă ceva, putem cere ajutor. Edith a fost singură, la fel ca Gifford.

– Glumești! Vrei să zici că Edith Mayfair a murit? E cu putință?

– Da, știu ce simți. Crede-mă! Gîndește-te cum se simte Lauren. Lauren s-a dus la ea s-o certe că nu a apărut la înmormîntarea lui Gifford. Și a găsit-o pe Edith zăcînd pe podeaua din baie. A sîngerat pînă a murit. Iar pisicile ei erau acolo, lîngă ea, lingînd sîngele.

O clipă, Mona nu a spus nimic. Trebuia să reflecteze, nu numai asupra a ceea ce știa, ci mai ales asupra a cît din ceea ce știa putea spune altcuiva, și în ce scop. Într-o oarecare măsură, era șocată.

– Zici că a fost tot hemoragie uterină?

– Mda, poate un avort, ziceau. Dar, cunoscîndu-o pe Edith, eu aș spune că varianta asta e imposibilă. La fel ca în cazul lui Gifford. Nici una din ele nu putea fi gravidă. De data asta se va

face autopsie. Cel puțin familia va face și altceva decît să ardă lumînări și să se roage și să se uite unii la alții cu priviri dușmănoase.

– E bine, a spus Mona cu un glas plictisit, închizîndu-se din nou în sine, sperînd că verișoară-sa va tăcea o clipă. Dar nu avea ea norocul ăsta.

– Să știi că toată lumea este foarte supărată, a vorbit Anne Marie. Dar trebuie să facem ce ni s-a spus. Cineva poate avea hemoragie și fără să fie vorba de un avort, e limpede. Așa că nu te duce nicăieri singură. Dacă simți că leșini sau dacă ai orice alt simptom fizic neobișnuit, trebuie să poți cere ajutor imediat.

Mona a dat din cap aprobator, fixînd pereții goi ai holului, cu indicatoare foarte puține, cu scrumierele mari, cilindrice, umplute cu nisip. Cu o jumătate de oră înainte, Mona dormea tun cînd ceva a trezit-o, ca și cum ar fi fost atingerea unei mîini – un miros, o melodie cîntată la un patefon. Își imagina din nou fereastra aceea deschisă, trasă pînă sus, și în noaptea de afară, arborii de tisă și stejarii încovoindu-se, de parcă ar fi vrut să intre pe fereastră. Încerca să-și amintească *mirosul*.

– Spune ceva, copilă. Sînt îngrijorată pentru tine, a rugat-o Anne Marie.

– Mda, ei bine, n-am nimic. Totul e bine. Toată lumea ar trebui să urmeze sfatul ăla, să nu fim singure, chiar dacă credem că sîntem gravide sau nu. Ai dreptate. Nu contează. Mă duc sus s-o văd pe mama.

– N-o trezi!

– Spui că doarme de azi-dimineață? Poate că e în comă! Poate că a murit!

Anne Marie a zîmbit, clătinînd din cap. A luat revista și a început iar să citească.

– Nu te certa cu ea, Mona, a zis, tocmai cînd Mona s-a răsucit să plece.

Ușile ascensorului s-au deschis fără zgomot la etajul al șaptelea. Aici erau mereu internați cei din familia Mayfair, doar dacă nu era vreun motiv urgent să fie dusi în altă secție. Aveau aici camere cu salon și mici bucătării unde puteau să-și facă o cafea la

cuptorul cu microunde sau să-şi ţină îngheţata la frigider. La drept vorbind, Alicia mai fusese internată de patru ori – deshidratată, subnutrită, gleznă ruptă, tentativă de suicid – şi se jurase că nu va mai călca acolo. Probabil că trebuiseră să o izoleze.

Mona mergea fără zgomot pe coridor, zărindu-se în treacăt în geamul întunecat al unei camere de observaţie; nu i-a plăcut deloc ce a văzut – rochia albă de bumbac, fără formă pe cineva care nu mai era o fetiţă. Ei bine, lucrul acesta conta cel mai puţin acum.

A simţit parfumul de îndată ce a ajuns la uşa aripii de vest. Ăsta era. Exact acelaşi miros.

S-a oprit, a respirat profund, şi şi-a dat seama că, pentru prima oară în viaţă, îi era cu adevărat frică de ceva. În acelaşi timp, simţea o repulsie puternică. Rămăsese acolo, în picioare, cu capul înclinat într-o parte, analizînd situaţia. Exista o ieşire pe scări. Erau uşile în faţă. Mai exista o ieşire în partea cealaltă a secţiei. Erau oameni înăuntru, la recepţie.

Dacă Michael ar fi aici! Ar deschide uşa, să vadă dacă este cineva acolo, în capul scărilor, să vadă cine anume emană acel parfum.

Dar mirosul nu se mai simţea atît de tare. Se risipea. Şi, cum stătea acolo, adîncită în gînduri, înfuriindu-se că nu avea curajul să deschidă pur şi simplu nenorocita aia de uşă, deodată altcineva a deschis-o şi a lăsat-o să se închidă singură, în timp ce se îndepărta pe coridor. Era un doctor tînăr, cu un stetoscop pe umăr. Palierul era pustiu.

Dar asta nu însemna că sus sau jos nu era cineva care să se ascundă. Fie parfumul se risipea, fie Mona începuse să se obişnuiască cu el. A inspirat încet, profund; mirosul era atît de pătrunzător, de senzual, de delicios. Dar ce anume era?

A împins uşile duble şi a intrat în salon. Mirosul a devenit mai puternic. Trei asistente şedeau acolo, scriind, într-o insulă de lumină înconjurată de birouri înalte de lemn; una dintre ele şoptea ceva la telefon în timp ce scria, iar celelalte păreau foarte concentrate.

Nimeni nu a observat cînd Mona a trecut pe lîngă biroul lor și a ajuns în coridorul îngust. Aici mirosul era foarte puternic.

– Isuse Hristoase, nu-mi vine să cred, a șoptit Mona. A aruncat o privire spre ușile din dreapta și din stînga. Dar și-a dat seama după miros, încă înainte să vadă semnul cu numele: „Alicia (CeeCee) Mayfair".

Ușa era întredeschisă, iar încăperea se afla în întuneric; singura fereastră se deschidea spre o gură de aerisire. Femeia nemișcată care zăcea în pat, sub așternuturile albe, era cu fața la peretele de sticlă. Mona a privit prin el; un mic dispozitiv digital înregistra evoluția perfuziei intravenoase – o punguță de plastic cu glucoză, limpede ca sticla, care se scurgea printr-un tub minuscul în mîna dreaptă a femeii, pe sub o bucată mare de leucoplast; mîna era întinsă pe pătura albă.

Mona a stat un timp nemișcată, apoi a deschis ușa. A împins-o de perete, astfel încît putea vedea în baia aflată în dreapta. Toaletă de porțelan. Cabina de duș goală. A examinat restul încăperii rapid, apoi s-a întors la pat, convinsă că ea și mama ei erau singure.

Din profil, mama ei semăna izbitor cu sora sa, Gifford, așa cum stătuse în sicriu. Fața trasă, cu oasele ieșite în afară, era cufundată în perna mare și moale.

Sub pătură, trupul părea o movilă. Totul era alb, exceptînd o mică pată roșie, chiar în mijlocul așternutului, lîngă mîna de care era prins tubul perfuziei.

Mona s-a apropiat, a apucat strîns bara de fier a patului cu mîna stîngă, iar cu dreapta a atins pata roșie. Umedă. În timp ce se uita fix la ea, pata se mărea. De sub pătură, picura ceva. Mona a smuls brusc pătura de sub brațul inert al Aliciei. Mama ei nu s-a mișcat. Mama ei era moartă! Era sînge peste tot. Patul era îmbibat cu sînge.

S-a auzit un zgomot în spatele Monei, și o voce de femeie, aspră și neprietenoasă, care spunea:

– N-o trezi, scumpo. Ne-a dat mult de furcă azi-dimineață.

– I-ați controlat semnele vitale de curînd? a întrebat Mona, răsucindu-se spre asistentă. Dar asistenta văzuse deja sîngele.

– Nu prea cred că e vreo șansă s-o trezim. Chemați-o pe verișoara mea, Anne Marie, este jos în hol. Spuneți-i să vină aici imediat.

Asistenta era în vîrstă; a luat mîna femeii moarte, dar i-a dat drumul de îndată, îndepărtîndu-se de pat, apoi a ieșit din încăpere.

– O clipă, a spus Mona. Ați văzut pe cineva venind aici?

Dar în secunda următoare, și-a dat seama că întrebarea nu avea rost. Femeii îi era prea teamă să nu fie învinovățită pentru asta ca să răspundă. Mona a urmat-o, privind-o cum se grăbește spre recepție, aproape alergînd. Apoi s-a întors la patul mamei ei.

A pus mîna pe mîna ei. Nu era rece ca gheața. A suspinat prelung. Auzea pași pe coridor, sunetul înăbușit al pantofilor cu talpă de cauciuc. S-a aplecat și a dat la o parte părul de pe fața mamei ei, apoi a sărutat-o. Obrazul mai păstra vag o urmă de căldură, care însă începuse să dispară. Fruntea îi era deja rece.

Era sigură că mama ei va întoarce capul, o va privi și-i va spune răspicat: „Ai grijă ce-ți dorești. Nu ți-am spus? S-ar putea să se împlinească".

În cîteva minute, camera era plină cu personalul medical. Anne Marie era pe hol, și-și ștergea ochii cu o batistă de hîrtie. Mona s-a tras deoparte.

O bună bucată de timp, a stat lîngă biroul asistentelor și a ascultat totul. Trebuia chemat un intern ca să constate decesul Aliciei. Trebuia să-l aștepte, și asta avea să dureze 20 de minute. Trecuse de ora opt. Între timp, fusese convocat și medicul familiei. Și bineînțeles, Ryan. Bietul Ryan. O, Doamne, ajută-l pe Ryan! Telefonul suna întruna. Dar Lauren? În ce stare era?

Mona a traversat holul. Cînd s-a deschis ușa liftului, a ieșit tînărul intern – un puști care nu părea suficient de mare ca să constate decesul cuiva. Nici măcar nu s-a uitat la ea.

Buimăcită, Mona a coborît în holul spitalului și a ieșit. Spitalul se afla pe Strada Prytania, la distanță doar de un cvartal de intersecția Amelia și St.Charles, unde locuia ea. Merse încet pe

trotuar, sub lumina lunară a felinarelor, cugetînd în sinea ei. „Cred că nu mai vreau să port rochii ca asta". A rostit propoziția tare și limpede cînd a ajuns la colț. „No, e timpul să aruncăm rochia asta și funda". Vizavi, casa ei era – în fine, o dată – cu luminile toate aprinse. Oameni care coborau din mașini. Toată agitația aia pasionantă începuse.

O văzuseră mai mulți membri ai familiei Mayfair; unul chiar arăta spre ea. Cineva se îndrepta spre colț, venind în întîmpinarea ei, ca și cum asta ar fi însemnat că nu poate fi călcată de vreo mașină cînd traversează strada.

„Ei bine, cred că nu-mi mai plac hainele astea", și-a spus în barbă, în timp ce mergea repede, traversînd strada înainte ca mașinile din trafic să se apropie. „No, m-am săturat de ele. Nu mai folosesc la nimic."

– Mona, draga mea! a spus vărul ei Gerald.

– Mda, păi era doar o chestiune de timp. Dar sigur că nu mă așteptam să moară amîndouă. Nu, nu bănuiam deloc așa ceva.

A trecut pe lîngă Gerald și pe lîngă toți membrii clanului adunați lîngă poartă și pe aleea spre scări.

– Daa, bine, le-a răspuns celor care încercau să-i vorbească. Vreau să mă schimb de hainele astea ridicole.

14

POVESTEA LUI JULIEN

Nu povestea vieții mele o vrei, dar dă-mi voie să-ți explic cum am dat peste diferitele mele secrete. După cum știi, m-am născut în anul 1828, dar mă întreb dacă îți dai seama ce înseamnă acest lucru. Erau exact ultimele zile ale unui mod de viață vechi – ultimele decenii cînd moșierii bogați din lume încă mai duceau același stil de viață, așa cum o făcuseră secole la rînd.

Nu numai că nu știam nimic despre căi ferate, telefon, patefoane sau vehicule fără cai. Nici măcar nu visam la astfel de lucruri!

Iar Riverbend – cu conacul imens, înțesat de mobilă rafinată și de cărți, cu toate celelalte numeroase dependințe care adăposteau unchi și mătuși și veri, cu cîmpurile care se întindeau de la malul rîului, cît vedeai cu ochii, spre sud și spre est și spre vest – moșia Riverbend era un adevărat paradis.

În lumea asta m-am strecurat aproape neobservat. Eram băiat, iar familia asta voia vrăjitoare, femei. Eu eram un simplu prinț de sînge, curtea era un loc minunat și prietenos, dar nimeni nu și-a dat seama că se născuse un băiețel care avea probabil cele mai puternice daruri vrăjitorești pe care le avusese vreodată cineva din familie, bărbat sau femeie.

La drept vorbind, bunica mea, Marie Claudette, a fost așa de dezamăgită că nu eram fată, că nu a mai vorbit cu mama mea, Marguerite. Marguerite născuse deja un copil de sex

masculin, pe fratele meu, Rémy, și acum, că avusese îndrăzneala să mai aducă unul pe lume, căzuse complet în dizgrație.

Desigur că Marguerite și-a îndreptat greșeala de îndată ce a putut, dînd naștere în 1830 unei fete, Katherine, care avea să devină moștenitoarea ei și persoana desemnată să aibă grijă de avere – draga mea surioară. Dar pe atunci exista deja o răceală între mamă și fiică, și cît a trăit Marie Claudette, acest lucru nu s-a schimbat.

Personal, cred că Marie Claudette s-a uitat la Katherine și și-a spus: „Ce idioată!", pentru că s-a dovedit că tocmai așa era. Dar era nevoie de o vrăjitoare de sex feminin, iar Marie Claudette trebuia să-și îndrepte privirea asupra unei nepoate înainte de a muri, așa că marele smarald a ajuns în posesia acelui bebeluș nătîng, care se smiorcăia în leagăn.

Ei, și cum bine știi, cînd Katherine a ajuns o tînără femeie, eu devenisem deja un personaj cu influență în familie, a cărui părere era foarte apreciată, ca unul care ducea mai departe darurile vrăjitorești; eu am fost tatăl lui Mary Beth Mayfair, pe care am conceput-o împreună cu Katherine; Mary Beth, ultima dintre marile Vrăjitoare Mayfair.

Am fost și tatăl fiicei lui Mary Beth, Stella, după cum sînt sigur că știi, și am fost de asemenea tatăl Anthei, pe care am conceput-o cu Stella.

Dar, să mă întorc la vremurile grele ale copilăriei mele, cînd și bărbații și femeile mă avertizau, cu voci șoptite, să mă port frumos, să nu pun întrebări, să respect obiceiurile familiei în toate privințele, să nu dau deloc atenție nici unui lucru straniu pe care l-aș putea vedea, legat de tărîmul fantomelor și al duhurilor.

Mi s-a adus la cunoștință în termeni categorici că bărbații puternici din familia Mayfair nu au o soartă bună; morți premature, nebunie, surghiun – acesta era destinul celor care creau probleme.

Cînd privesc înapoi, mă gîndesc că este absolut imposibil ca eu să fi devenit unul dintre marii Manierați-Pasivi, împreună cu *oncle* Maurice, cu Lestan și cu alți nenumărați veri neispăviți.

Mai întîi, vedeam fantome tot timpul; auzeam duhurile; vedeam cum viața părăsește un trup care moare; puteam citi gîndurile oamenilor; și, uneori, puneam în mișcare sau vătămam materia, fără să mă înfurii cu adevărat sau să intenționez să fac așa ceva. Eram un mic vrăjitor sau magician sau care o fi cuvîntul potrivit.

Nu-mi amintesc să fi existat vreo vreme în care să nu pot să-l văd pe Lasher. De multe ori, dimineața, stătea lîngă scaunul mamei mele cînd intram la ea să o salut. Îl vedeam lîngă leagănul Katherinei. Dar niciodată nu-și îndrepta privirea spre mine, și fusesem avertizat foarte de timpuriu că nu am voie să-i vorbesc, nici să încerc să aflu cine sau ce este, sau să-i pronunț numele, sau să-l fac să se uite la mine.

Unchii mei, toți bărbați foarte fericiți, obișnuiau să spună:

– Nu uita, un bărbat din familia Mayfair poate avea tot ce-și dorește – vin, femei, bogății cît nu ți-ai putea închipui. Dar nu are voie să caute să cunoască secretele familiei. Lasă asta pe seama marii vrăjitoare, pentru că ea vede tot și dirijează tot, pe principiul acesta fiind fondată puterea noastră."

Ei bine, eu voiam să știu ce însemnau toate astea. N-aveam de gînd să accept situația pur și simplu. Și bunica mea, o persoană despre care nu puteai spune că nu atrage atenția, a devenit pentru mine o sursă neprețuită de informații, care-mi satisfăcea neîncetat curiozitatea.

Între timp, mama mea, Marguerite, s-a cam îndepărtat de mine. Mă apuca, mă ridica și mă săruta ori de cîte ori se nimerea să ne întîlnim, dar asta nu se întîmpla prea des. Se ducea întotdeauna în oraș la cumpărături, la operă, să danseze, să bea, să facă Dumnezeu-știe-ce, sau se încuia în biroul ei și urla dacă cineva îndrăznea să o deranjeze.

Bineînțeles că o găseam extraordinar de fascinantă. Dar bunica mea, Marie Claudette, era un personaj mai constant. Și a devenit pentru mine – în rarele mele momente de răgaz – o uriașă și irezistibilă atracție.

Mai întîi, să-ți explic despre învățătura mea, celălalt mod de a afla. Cărțile. Erau peste tot. Nu era un lucru prea obișnuit în Vechiul Sud, crede-mă. Cititul n-a fost niciodată o obișnuință printre bogați; este mai degrabă o obsesie în rîndul clasei de mijloc. Dar noi toți fuseserăm iubitori de cărți; și nu-mi amintesc vreo perioadă în care să nu citesc în franceză, engleză sau latină.

Germană? Da, asta a trebuit să învăț singur, la fel ca și spaniola și italiana.

Dar nu-mi amintesc vreun moment din copilărie în care să nu citesc cîte ceva din fiecare carte pe care o aveam, și în acest caz vorbim despre o bibliotecă atît de faimoasă, că nici nu-ți poți închipui. De-a lungul anilor, cea mai mare parte dintre acele volume s-a pierdut; unele au fost furate; mulți ani mai tîrziu, pe unele le-am dăruit unora care le iubeau. Aveam tot ce-mi doream din operele lui Aristotel, Platon, Plaut, Terențiu, Virgiliu, Horațiu. Și nopțile citeam Homer, ediția Chapman, *Metamorfozele* tradusă de Golding – o încîntătoare, vastă transpunere a lui Ovidiu. Apoi mai era Shakespeare, pe care, firesc, îl adoram, și numeroase romane englezești foarte nostime, *Tristram Shandy* și *Tom Jones* și *Robinson Crusoe*.

Le-am citit pe toate. Le-am citit, deși nu le înțelegeam, le-am citit pînă le-am înțeles. Tîram cărțile după mine prin casă, trăgeam lumea de fustă, de jachetă, și întrebam, „Ce înseamnă asta?"; îi rugam pe unchii mei, pe mătuși, pe veri sau pe sclavi să-mi citească cu voce tare diferite pasaje dificile.

Cînd nu citeam, mă angrenam în felurite aventuri cu alți băieți mai mari, și albi și negri; săream pe cai fără șei, sau făceam expediții în ținutul mlaștinilor, după șerpi, sau ne cățăram în chiparoși ori în stejari, urmărind piratii care ne invadau dinspre sud. La doi ani și jumătate m-am pierdut în mijlocul mlaștinilor în timpul unei furtuni. Am fost la un pas de moarte. Dar n-o să uit niciodată. Și după ce m-au găsit, nu mi-a mai fost niciodată frică de fulger. În noaptea aceea, aproape mi-a explodat capul din cauza tunetelor și fulgerelor. Am urlat întruna, dar nu s-a întîmplat nimic. Continua să tune și să fulgere. N-am murit, iar a

doua zi dimineața stăteam la masă și luam micul-dejun cu înlăcrimata mea mamă.

A, ideea este asta: am învățat din toate, și au fost multe din care să tragi învățăminte.

Principalul meu profesor în primii trei ani de viață a fost de fapt vizitiul mamei mele, Octavius, un om liber, de culoare și un Mayfair cu cinci linii de descendență, de la primii Mayfair, prin numeroasele lor amante negrese. Pe vremea aceea, Octavius avea vreo 18 ani și mai mult haz decît oricine altcineva de pe plantație. Puterile mele vrăjitorești nu-l speriau prea tare, și cînd nu-mi spunea să le ascund de toată lumea, îmi spunea cum să le folosesc.

De la el am învățat, de exemplu, cum să citesc gîndurile oamenilor, chiar și atunci cînd voiau să le țină pentru ei înșiși, sau cum să le sugerez diferite lucruri fără să folosesc cuvinte, sugestii pe care, invariabil, le ascultau! Sau chiar cum să-mi impun voința asupra altcuiva, prin vorbe și prin gesturi subtile. Am mai învățat de la el cum să fac vrăji, astfel încît lumea întreagă să pară că se schimbă pentru mine și pentru cei care erau împreună cu mine. De asemenea, am deprins multe trucuri erotice, pentru că, așa cum se întîmplă cu mulți copii, eram fascinat de aspectul acesta la vîrsta de trei ani, și apoi la patru, și încercam să fac lucruri care la 12 ani mă făceau să roșesc – cel puțin pentru un an sau doi.

Dar să revin la vrăjitoare și la felul în care am ajuns să fiu cunoscut de ele.

Bunica mea, Marie Claudette, era mereu printre noi. Ședea în grădină, și o mică orchestră de muzicanți negri cînta pentru ea. Erau doi minunați violoniști, amîndoi sclavi, cîțiva care cîntau la fluiere, cum le ziceam noi, dar, de fapt, erau flaute de lemn, din acelea de orgă. Era unul care cînta la un contrabas improvizat, și un altul care cînta la două tobe, le mîngîia cu degetele lui flexibile. Marie Claudette îi învățase pe acești muzicanți cîntecele, și mie mi-a spus că multe dintre cîntece veneau din Scoția.

Eram din ce în ce mai atras de ea. Galagia nu-mi plăcea, dar am descoperit că, dacă reuşeam s-o fac să mă ia în braţe, era bună şi iubitoare, şi putea să-mi spună lucruri la fel de interesante ca acelea pe care le citisem în cărţile din bibliotecă.

Era maiestuoasă, cu ochi albaştri, cu părul alb şi foarte pitorească, aşa cum stătea pe o canapea din răchită împletită, cu perne *fantezi*, sub copacii ale căror crengi adiau în bătaia vîntului; uneori îşi cînta sieşi în limba gaelică. Sau slobozea lungi şiruri de blesteme asupra lui Lasher.

Căci, vezi tu, Lasher se plictisise de ea! Trecuse la Marguerite, pe care o slujea acum, şi îi dădea tîrcoale Katherinei, noul bebeluş. Iar cît despre Marie Claudette, îi dădea din cînd în cînd cîte un sărut sau îi recita din vreo poezie.

Cred că o dată la cîteva zile venea să-i ceară iertare lui Marie Claudette pentru că îi acordă toată atenţia Margueritei, şi-i spunea, cu o voce foarte pură şi foarte frumoasă, pe care şi eu o auzeam, că Marguerite este de vină. Uneori, cînd venea s-o sărute şi s-o curteze pe Marie Claudette, era îmbrăcat în redingotă şi cu pantaloni, ceea ce pe vremea aceea constituia o noutate, înţelegi, în fond trecuseră doar cîteva decenii de la tricorn şi de la pantalonii bufanţi; alteori, avea un aer mai rustic, cu veşminte din piele netăbăcită, cu croială foarte grosolană, dar întotdeauna părul îi era şaten şi ochii căprui, şi era foarte chipeş.

Şi, ghici cine venea mereu, numai zîmbet şi cîrlionţi, sărind în poala ei şi spunînd:

– *Grandmère*, spune-mi, de ce eşti aşa de tristă? Spune-mi totul.

– Îl vezi pe bărbatul care vine la mine? mă întreba.

– Bineînţeles, dar toată lumea îmi zice că trebuie să te mint în legătură cu asta, deşi nu înţeleg de ce, pentru că pare să-i facă plăcere să fie văzut; îi sperie chiar şi pe sclavi, făcîndu-şi apariţia, cred, doar din vanitate.

În acel moment s-a îndrăgostit de mine. Zîmbea aprobator la toate observaţiile mele. Mi-a mai spus că nu mai întîlnise niciodată un copil de doi ani atît de inteligent. Aveam doi ani şi jumătate, dar nu m-am sinchisit să-i atrag atenţia. La o zi sau

două după prima noastră conversație adevărată despre „acel bărbat", a început să-mi spună totul.

Mi-a povestit multe despre casa ei din Santo Domingo și cît de mult îi lipsea, despre farmecele voodoo și despre cultul diavolului de acolo, din insule, și despre cît de bine cunoștea toate trucurile învățate de la sclavi, pe care le utiliza în folosul ei.

– Sînt o mare vrăjitoare, îmi spunea, mult mai mare decît va fi vreodată mama ta, pentru că mama ta este puțin nebună și rîde de orice. Cît despre bebelușul cel nou, Katherine, cine știe. Ceva îmi spune că ar trebui să te ferești de ea. Chiar și eu rîd de ea foarte rar.

Îi săream în poală în fiecare zi și-i puneam întrebări. Mica și ciudata orchestră continua să cînte fără încetare – nu le spunea niciodată să se oprească – și curînd a început să mă aștepte în fiecare zi, și dacă nu apăream, îl trimitea pe Octavius să mă găsească, să mă spele și să mă aducă. Eram fericit. Numai muzica mi se părea uneori că sună ca un mieunat de pisici. Odată am întrebat-o dacă, în loc de acea muzică, nu vrea să asculte ciripitul păsărelelor, dar a clătinat din cap în semn că nu, explicîndu-mi că acest fundal sonor o ajută să gîndească.

Între timp, peste toată larma aceea, povestirile ei deveniseră din ce în ce mai pasionante, mai pline de imagini vii și de violență.

A stat de vorbă cu mine pînă în ultima clipă a vieții ei. Spre sfîrșit, a adus orchestra în dormitor și, în timp ce muzicienii cîntau, noi doi șușoteam culcați pe pernă.

În principal, mi-a povestit cum Suzanne, femeia aceea iscusită, invocase „din greșeală" duhul Lasher la Donnelaith și fusese arsă; cum fiica ei, Deborah, fusese răpită de către vrăjitori la Amsterdam; cum frumoasa Deborah fusese admirată și curtată de către Lasher, ajungînd puternică și bogată, toate acestea, doar ca să aibă parte de o moarte groaznică într-un oraș din Franța, în ziua în care au încercat să o ardă, așa cum o arseseră pe mama ei. Apoi în povestire a apărut Charlotte, fiica lui Deborah concepută cu unul dintre vrăjitorii din Amsterdam, și cea mai puternică dintre cele trei, care a folosit duhul Lasher așa

cum n-o mai făcuse nimeni pînă atunci, obținînd bogății uriașe, influență și putere nemărginită.

Iar această Charlotte, al cărei tată, Petyr van Abel, unul dintre vrăjitorii aceia curajoși și misterioși din Amsterdam, care o urmase în Lumea Nouă pentru binele ei, avertizînd-o despre pericolele relațiilor carnale cu duhurile, i-a zămislit pe Jeanne Louise și pe fratele ei geamăn, Peter; și din Jeanne Louise și fratele ei s-a născut Angelique, mama lui Marie Claudette.

Aur, bijuterii, monede din toate colțurile lumii, nespus de multe bogății acumulase familia asta! Nici măcar revoluția din Santo Domingo nu reușise să distrugă imensa avere, din care o foarte mică parte provenea din agricultură; averea se afla acum în diferite locuri sigure.

– Mama ta nici măcar nu are habar ce posedă, și cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît îmi dau seama că trebuie să-ți povestesc, mi-a zis Marie Claudette.

Firește că am fost de acord. Toată puterea și toată bogăția, mi-a explicat *Grandmère*, ajunseseră la noi prin uneltirile acestui duh Lasher, care putea să-i ucidă pe cei însemnați de vrăjitoare cu semnul morții, să-i chinuie pe cei însemnați de către ea cu semnul nebuniei, să-i destăinuie ei secrete pe care alți muritori se străduiau să le țină ascunse; putea chiar să adune bijuterii și aur, strămutîndu-le cu ajutorul magiei, deși pentru asta duhul avea nevoie de multă energie.

Era o creatură afectuoasă duhul ăsta, dar îți trebuia o oarecare pricepere ca să-l ții în frîu, mi-a mai destăinuit ea. Uite cum o abandonase pe ea în ultima vreme și își petrecea tot timpul dînd tîrcoale leagănului Katherinei.

– Asta pentru că micuța Katherine nu-l poate vedea, am replicat eu. Duhul încearcă din răsputeri. Nu va renunța, dar e zadarnic.

– A, da? Nu cred! Nepoata mea să nu vadă creatura?

– Du-te să te convingi singură. Ochii copilului nu se mișcă. Nu vede creatura nici cînd apare sub forma cea mai concretă, cînd oricine l-ar atinge, ar zice că e în carne și oase.

– Aha, deci știi că face asta.

– Îi aud paşii pe scări, i-am răspuns. Ştiu că sînt doar trucuri. Se poate transforma din abur în fiinţă, şi apoi poate dispărea într-o pală de vînt călduţ.

– O, ai un spirit de observaţie foarte ascuţit. Te iubesc, mi-a şoptit ea.

Am fost foarte mişcat de toate astea şi i-am spus că şi eu o iubesc, ceea ce era adevărat. Îmi era foarte dragă. De asemenea, tot şezînd pe genunchii ei, mi-am dat seama că oamenii în vîrstă mi se par mai frumoşi decît cei tineri.

Acest lucru avea să se adeverească toată viaţa mea. Iubesc şi oamenii tineri, sigur că da, mai ales cînd sînt nepăsători şi curajoşi, cum a fost Stella mea, sau Mary Beth a mea. Dar oamenii ajunşi la jumătatea vieţii? Cu greu îi tolerez.

Dă-mi voie să-ţi spun, Michael, că tu eşti o excepţie. Nu, nu spune nimic. Nu rupe transa. N-o să-ţi spun că ai un suflet de copil, dar ai o anumită naivitate şi o bunătate copilărească, şi acest lucru m-a intrigat şi m-a înnebunit oarecum. M-ai provocat. Ca mulţi alţi muritori cu sînge irlandez, ştii că se pot petrece tot felul de lucruri supranaturale. Şi totuşi nu-ţi pasă. Umbli vorbind cu grinzile de lemn şi cu bîrnele şi cu tencuiala!

Destul! Totul depinde de tine acum. Dar, să revin la Marie Claudette şi la chestiunile deosebite pe care mi le-a spus despre fantoma familiei noastre.

– Are două glasuri, mi-a mărturisit. Unul care îţi răsună doar în minte şi glasul pe care l-ai perceput, glasul pe care îl poate auzi oricine are urechi de auzit. Şi uneori glasul acela răsună atît de tare şi de clar, că poate fi auzit de toată lumea. Dar acest lucru nu se întîmplă prea des, pentru că o sleieşte de puteri, înţelegi tu? Şi de unde-şi ia puterea? Din noi – de la mine, de la mama ta, poate chiar de la tine, pentru că am văzut-o lîngă mine cînd erai şi tu aici, şi te-am văzut privind-o. Cît despre vocea interioară, te poate chinui cu ea oricînd, şi-a făcut mulţi duşmani din pricina asta; desigur, doar dacă nu eşti apărat împotriva ei.

– Şi cum te aperi? am întrebat.

– Nu-ți dai seama? Să văd cît ești de isteț. O vezi cînd o văd și eu, deci înseamnă că apare, nu? Își adună puterile, se concentrează și, preț de cîteva clipe prețioase, devine bărbat. Apoi dispare, extenuat. De ce crezi că îmi dăruiește atît de mult din sine însăși, în loc să-mi șoptească pur și simplu la ureche: „Biet suflet bătrîn, n-o să te uit niciodată"?

– Ca să fie văzută, am replicat ridicînd din umeri. E vanitoasă.

– A, da și nu, a rîs ea încîntată. Trebuie să se întrupeze ca să vină la mine pentru un motiv foarte simplu. Mă înconjor zi și noapte cu muzică. Nu poate să se întrupeze dacă nu adună suficientă forță pe care să o folosească în manifestarea unei forme și a unei voci umane. Trebuie să acopere ritmul care îl încîntă și îi distrage atenția în fiecare moment.

– Sigur, înțeleg că-i place muzica, dar muzica are o anumită influență asupra lui, așa cum are uneori asupra unor creaturi sălbatice sau asupra unor personaje mitice din povești. Și atîta timp cît îi comand micii mele orchestre să cînte, nu mă poate sîcîi doar în minte, trebuie să vină să mă bată pe umăr.

Îmi amintesc că a fost rîndul meu să rîd cu încîntare. Într-un fel, duhul nu era mai rău decît mine. Trebuise să învăț să fiu foarte atent la poveștirile bunicii mele atunci cînd muzica părea să facă acest lucru total imposibil. Dar, pentru Lasher, a fi atent, a se concentra, însemna a exista. Cînd duhurile visează, nu mai știu de ele însele.

Aș putea să divaghez pe tema asta. Dar am prea multe de spus și sînt prea... obosit acum.

Să continui. Unde rămăsesem? A, da, îmi povestise despre puterea muzicii asupra creaturii, și despre cum avea grijă să fie înconjurată permanent de muzică pentru a obliga creatura să vină și s-o curteze, fiindcă, altminteri, nu s-ar fi sinchisit.

– Știe asta? am întrebat.

– Da și nu, a replicat ea. Mă imploră să încetez vacarmul, dar eu plîng și spun că nu pot, și atunci vine la mine și-mi sărută mîna, și eu o privesc. Ai dreptate că e vanitoasă. Vrea să fie văzută iar și iar, doar ca să se asigure că n-am abandonat tărîmul

ei, dar nu mă mai iubește și nu mai are nevoie de mine. Am un loc în inima ei. Asta e tot și nu înseamnă nimic.

– Vrei să spui că are inimă? am întrebat.

– O, da, ne iubește pe toți, și, mai presus de toate, pe noi, pe marile vrăjitoare, pentru că noi am făcut-o să fie conștientă de eul său, și am ajutat-o foarte mult să-și sporească puterea.

– Înțeleg, am răspuns eu. Dar ce s-ar întîmpla dacă n-ai mai vrea să fie în preajma ta? Dacă tu...

– Șșșt... să nu spui niciodată așa ceva! Nici măcar cînd în jurul tău răsună trompete sau clopote.

– Bine, am aprobat eu, știind că n-o să mai vorbesc niciodată despre asta. Dar poți să-mi spui ce anume este?

– Un diavol, un mare diavol, a răspuns ea.

– Nu cred, am ripostat eu.

– De ce spui asta? Cine altcineva decît Diavolul ar sluji o vrăjitoare? Era uluită.

I-am spus tot ce știam despre Diavol, așa cum aflasem din rugăciuni și din imnuri, de la slujbă și de la sclavii isteți din jurul meu.

– Diavolul reprezintă doar răul pur și simplu. Și se poartă urît cu cei care se încred în el. Creatura asta este mult prea bună cu noi.

Aveam dreptate, dar era Diavolul, a mai spus ea, pentru că nu se supune legilor lui Dumnezeu, ci se întrupează și devine bărbat.

– De ce? am întrebat eu. Nu este mult mai puternic așa cum este? De ce să vrea să facă friguri galbene sau tetanos?

A izbucnit în rîs și a adăugat:

– Ar fi om dacă ar simți tot ceea ce simt oamenii, dacă ar vedea tot ceea ce văd oamenii, dacă ar auzi ceea ce aud ei și dacă nu ar trebui veșnic să-și adune puterile pentru a prinde formă dintr-un vis, dacă nu i-ar fi teamă că piere în neant. Ar fi om dacă ar fi real, dacă ar face parte din lumea asta și ar proveni din ea, dacă l-ar desfide pe Dumnezeu, care nu i-a dat trup.

– Hmm, am impresia că prețuiește mult prea mult traiul omenesc, am rostit eu; sau, mă rog, așa cum ar explica un copil

de trei ani lucrul acesta, pentru că, pînă atunci, ca mulți copii de la țară din timpurile acelea, văzusem multă moarte și suferință.

A rîs din nou, spunînd că spiritul acela va avea tot ce va voi și va fi darnic cu noi, pentru că noi eram uneltele sale.

– Vrea putere; în fiecare moment și în fiecare zi petrecută în prezența noastră, capătă putere; și cere un singur lucru: nașterea une vrăjitoare atît de puternice încît să-l poată întrupa pentru vecie.

– Păi, asta nu va fi surioara mea Katherine, am replicat eu.

A zîmbit și a dat aprobator din cap, adăugînd:

– Mă tem că ai dreptate, dar puterea vine și se duce. Tu o ai. Fratele tău nu o are.

– Nu fi așa de sigură, am atenționat-o eu. El se sperie mult mai ușor. A văzut duhul, care i-a aruncat o privire fioroasă, ca să-l țină departe de leagănul Katherinei. Eu nu fac pe nimeni să mă privească urît, dar nici nu fug de cineva care s-ar încrunta la mine. Și apoi, am prea multă minte ca să răstorn leagănul Katherinei. Dar spune-mi, cum l-ar putea face o vrăjitoare să se întrupeze pentru totdeauna? Chiar și în preajma mamei, îl văd materializat doar pentru cîteva clipe. Ce are de gînd să facă?

– Nu știu. Sincer, nu cunosc secretul. Dar o să-ți spun ceva în timp ce cîntă muzica, și să asculți cu mare atenție. Nu mi-am mărturisit asta nici măcar în gînd, dar îți încredințez ție acest lucru. Cînd va avea ceea ce își dorește, va distruge întreaga familie.

– De ce? am întrebat eu.

– Nu știu, a răspuns ea cu gravitate. Este doar o temere a mea. Deoarece cred și simt cu toată ființa mea că, deși ne iubește și are nevoie de noi, ne și urăște.

Am reflectat la asta în liniște.

– Bineînțeles că nu știe acest lucru sau poate că nu vrea să știu eu. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mă întreb mai tare dacă nu cumva tu ești cel trimis să-i transmiți bebelușului din leagăn ceea ce am eu de spus. Dumnezeu mi-e martor că Marguerite n-o să asculte acum. Crede că e stăpîna lumii. Iar eu

mă tem de iad, la bătrînețe, și tînjesc după compania unui îngeraș de trei ani.

– Să se întrupeze, creatura vrea să se întrupeze, am stăruit eu, pentru că îmi amintesc că am fost atît de uimit că-mi zisese „îngeraș", ceea ce-mi plăcea foarte mult, încît voiam să mai vorbească despre farmecul meu. Dar am revenit la creatura malefică. Cum poate să fie în carne și oase? Să fie om? Cum? S-ar naște din nou pe lumea asta, sau s-ar întrupa dintr-un cadavru sau din...

– Nu, a răspuns ea. Zice că-și cunoaște destinul; că poartă în el sîmburele a ceea ce va fi din nou, și că într-o bună zi o vrăjitoare și un bărbat vor crea oul magic din care va fi zămislită forma, și din care el se va naște din nou, cunoscîndu-și forma, iar sufletul copilului nu-l va mai respinge, și toată lumea va ajunge să înțeleagă.

– Toată lumea, hmm, am cugetat eu. Ai spus „din nou". Vrei să spui că s-a mai întrupat și altă dată?

– Înainte a fost altceva, dar ce anume a fost, nu-ți pot spune exact. Cred că a fost o creatură decăzută, condamnată să-și poarte ascuțimea minții și singurătatea, într-o formă eterică. Și vrea să pună capăt osîndei. Prin noi, vrea o vrăjitoare puternică, una care să fie așa cum a fost Fecioara Maria pentru Hristos, recipientul întrupării.

Am cîntărit toate astea, și am conchis:

– Nu este demon.

– De ce spui asta? a întrebat din nou, ca și cînd n-am mai fi discutat despre acest lucru.

– Pentru că, dacă există, Diavolul are lucruri mai importante de făcut, iar eu nu sînt deloc convins de existența lui.

– De unde ți-a venit ideea că nu există Diavol?

– Rousseau. Potrivit filosofiei lui, răul cel mai mare se află în om.

– Ei bine, trebuie să mai citești înainte de a-ți forma o părere.

Și cu asta a luat sfîrșit discuția noastră.

Dar înainte de a muri, lucru care s-a întîmplat nu cu mult timp după aceea, mi-a mai povestit multe despre acest duh. Îi

plăcea să-i sperie pe oameni pînă ce aceştia îşi găseau moartea. Cînd lua chip de om, îngrozea noaptea vizitiii şi călăreţii, care, ieşind de pe drum, cădeau în mlaştină; uneori speria atît caii, cît şi oamenii, aşadar îşi făcea într-adevăr apariţia în carne şi oase.

Putea fi trimis să hărţuiască un muritor, bărbat sau femeie, şi să spună, cu vocea lui de copil, ce făcuse persoana aceea toată ziua, dar trebuia să interpretezi cu mare atenţie expresiile lui bizare.

În plus, putea să fure, lucruri mici mai ales, deşi uneori erau şi bancnote, în cantităţi considerabile. Şi putea să pătrundă în fiinţa muritorilor, pentru scurt timp, să vadă cu ochii lor, să pipăie cu mîinile lor, dar niciodată nu dura mult. De fapt, această bătălie îl epuiza şi deseori era mai chinuit decît fusese înainte. De multe ori, de furie şi de invidie, îl ucidea pe cel pe care îl posedase. Asta însemna că trebuia să fii foarte atent cînd îl ajutai cu astfel de trucuri, pentru că trupul nevinovat folosit în acest scop putea foarte bine să fie distrus după aceea.

Aşa s-a întîmplat cu unul dintre nepoţii lui Marie Claudette – cu unul dintre verii mei – mi-a spus chiar ea. Se întîmplase înainte ca ea să fi învăţat să domine creatura şi să o facă să asculte de ea, folosindu-se de muzică sau acoperindu-şi ochii şi prefăcînd că nu o aude.

– Uneori nu-i aşa de greu s-o torturezi. Simte, uită, plînge. N-o invidiez, a rostit ea.

– Nici eu, am spus cu voce tare.

– Să n-o dispreţuieşti niciodată. Te va urî pentru asta. Fereşte-ţi privirea cînd o vezi.

„Pe dracu'", mi-am zis, dar n-am mărturisit cu voce tare.

N-a trecut mai mult de o lună după asta, şi a murit.

La vremea aceea, eram în mijlocul mlaştinilor împreună cu Octavius. Fugisem ca să trăim în natură, ca Robinson Crusoe. Ne pusesem bărcuţa cu fund plat la adăpost, ridicasem o tabără, şi pe cînd el aduna lemne, eu încercam să aprind focul cu ce aveam la îndemînă, dar nu reuşeam deloc.

Brusc, surcelele din mîna mea s-au aprins, iar eu am ridicat privirea, şi ce mi-au văzut ochii? Era Marie Claudette, iubita

mea bunică, arătînd mai minunată şi mai puternică decît fusese vreodată la bătrîneţe, cu obraji plini, rozalii şi o gură frumoasă şi buze moi. M-a ridicat de la pămînt, m-a sărutat, apoi m-a pus jos şi a dispărut. Pur şi simplu! Iar micul foc ardea cu flăcări strălucitoare.

Am ştiut ce însemna asta. Rămas-bun. Murise. Am insistat să ne întoarcem imediat la Riverbend. Şi pe cînd ne apropiam de casă, ne-a prins o furtună puternică, şi a trebuit, în cele din urmă, să alergăm prin apă, cu un vînt sălbatic în faţă, iar prin aer zburau frunze şi resturi şi chiar pietre ascuţite; cînd am ajuns la poartă, sclavii au venit în fugă cu pături şi ne-au dus la adăpost.

Marie Claudette murise, într-adevăr, şi cînd, printre sughiţuri de plîns, i-am spus mamei mele cum îmi dădusem seama, cred că pentru prima oară în viaţa ei m-a *văzut* cu adevărat. Sigur că fusesem un obiect drăgălaş, dar în momentul acela mi-a vorbit, nu aşa cum îi vorbeşti unui cîine sau unui copil, ci ca unui om matur.

– Ai văzut-o şi te-a sărutat, mi-a spus.

Şi atunci, chiar acolo, în camera muribundei, unde toţi suspinau, iar obloanele zăngăneau din cauza vîntului, în prezenţa preotului îngrozit, demonul blestemat a apărut peste umărul mamei mele, şi ochii ni s-au întîlnit, iar ai lui erau blînzi şi rugători, plini de lacrimi, aşa, ca să văd eu. Apoi, bineînţeles că s-a evaporat, pur şi simplu.

Aşa se va sfîrşi chiar şi propria mea poveste, nu crezi? Tu vei spune ultimele cuvinte. „În cele din urmă, Julien s-a evaporat." Iar eu, unde voi fi? Unde mă voi duce? Am fost în rai, înainte să mă invoci tu, sau am fost în iad? Sînt atît de obosit, că nu-mi mai pasă, şi asta este poate o binecuvîntare.

Dar să revin la momentul acela îndepărtat şi tulburător, cînd ploaia cădea cu putere, şi bunica, mică şi îngrijită, zăcea pe pat, sub straturi întregi de dantelă fină, şi mama, uscăţiva, cu părul negru, se holba la mine, iar demonul din spatele ei a luat înfăţişarea unui bărbat arătos, şi micuţa Katherine a început să plîngă

în leagăn –acesta a fost începutul adevăratei mele vieți ca tovarăș al mamei mele.

Mai întîi, după funeralii și înmormîntarea din cimitirul parohial – noi, catolicii, n-am avut niciodată cimitire pe moșiile noastre, ci doar în locuri consfințite – mama a înnebunit. Și eu am fost singurul martor.

După ce am venit de la cimitir, se ducea în camera ei și era la jumătatea scărilor cînd a început să urle, iar eu m-am repezit în urma ei, în încăpere, înainte să zăvorască ușile. Pe urmă, a scos, unul după altul, țipete de durere. Își jelea mama, regretînd că nu-i spusese anumite lucruri; apoi însă, totul s-a transformat într-o furie sălbatică.

De ce nu putea duhul acesta să împiedice moartea? „Lasher, Lasher, Lasher." A luat pernele de puf de pe pat, a sfîșiat pînza și a împrăștiat fulgii peste tot. Dacă n-ai văzut niciodată un astfel de spectacol, poți să rupi o pernă din asta și să încerci, să vezi cum e. E o senzație unică! Ea a sfîșiat trei perne în furia ei, și în curînd camera era plină de fulgi, pluteau peste tot în aer, și în mijlocul lor ea urla, și părea mai nefericită și mai tristă decît toate ființele pe care le întîlnisem în scurta mea viață, așa că în curînd am început și eu să plîng, neajutorat.

Mă ținea strîns; mă implora s-o iert pentru că-mi oferise o astfel de priveliște. Am zăcut amîndoi în pat, și în cele din urmă, ea a plîns pînă a adormit. Iar noaptea a pogorît peste plantație, ceea ce, în vremurile acelea, cînd puținele lămpi cu petrol și lumînări erau atît de prețioase, însemna oprirea timpurie a oricărei activități, și într-un sfîrșit, doar liniște.

Trebuie să fi fost după miezul nopții cînd m-am trezit. Nu-mi amintesc cît arăta ceasul; aveam doar senzația de noapte adîncă, de primăvară. Voiam să dau la o parte draperia de la patul cu baldachin și să mă duc afară, să vorbesc o vreme cu stelele și cu luna.

Ei bine, am reușit să mă ridic în capul oaselor, și chiar acolo, în fața mea, era creatura; șezînd pe marginea patului, mi-a întins mîna albă. Nu am strigat. Nu era timp, pentru că imediat am

simțit pe obraz mîngîierea degetelor ei, și mi-a plăcut. Apoi, mi s-a părut că aerul din jur începe să mă mîngîie, iar creatura, care se evaporase, mă sărută cu buze invizibile, mă atingea; trupul meu simțea toate plăcerile pe care le poți simți la o vîrstă atît de fragedă, ceea ce, așa cum probabil că-ți amintești, era ceva!

După ce a terminat cu mine, și eu zăceam acolo, o grămăjoară lîngă trupul mamei care dormea, am văzut din nou această ființă, de data asta întrupată, stînd în picioare lîngă fereastră. M-am dat jos din pat, slăbit, fără putere, zăpăcit de plăcerile pe care le simțisem, și m-am îndreptat spre ea. Am întins mîna s-o prind pe a ei, care îi atîrna pe lîngă trup, ca o mînă omenească, iar ea s-a uitat la mine și mi-a aruncat cea mai înduioșătoare privire, după care, împreună, am dat la o parte perdeaua și am ieșit pe coridorul care ducea în verandă.

Mi se părea că tremură în lumină, că de vreo cîteva ori s-a evaporat, doar ca să reapară, și în cele din urmă s-a stins, lăsînd în urmă-i aerul foarte cald. Stăteam în acea căldură și i-am auzit vocea pentru prima oară în mintea mea, vocea aceea inconfundabilă și încrezătoare:

– *Mi-am încălcat jurămîntul față de Deborah!*

– Ce jurămînt? am întrebat eu.

– Nici măcar nu știi cine a fost Deborah, copil nefericit din carne și din oase, a rostit vocea, care a continuat tot așa, cu niște vorbe caraghioase, care păreau adunate din cele mai proaste poezii din bibliotecă. Ține cont, aveam aproape patru ani atunci și nu puteam pretinde că știu poezii altfel decît în cîntece, dar recunoșteam cuvintele fără noimă. Și rîsetele șmechere ale sclavilor mă învățaseră și asta. Recunoșteam stilul bombastic.

– Știu cine a fost! am replicat, și atunci i-am spus povestea lui Deborah, așa cum o auzisem de la Marie Claudette, cum ajunsese sus, și pe urmă fusese acuzată de vrăjitorie.

– Trădată de soțul și de fiii ei, și înainte de asta, de tatăl ei. Ah, tatăl ei! M-am răzbunat pe el, a rostit vocea. M-am răzbunat pe el și pe cei de teapa lui pentru ce i-au făcut ei *și mie!*

Vocea s-a oprit. Cu mintea mea de copil de trei ani, mi-am dat limpede seama că fusese pe punctul de a începe alt cîntec cu versuri proaste, dar se răzgîndise în ultimul moment.

– Înțelegi ce spun? m-a întrebat. I-am jurat lui Deborah că nu-i voi zîmbi niciodată unui copil de sex masculin și că nu voi prefera un bărbat în locul unei femei.

– Da, înțeleg ce spui, și mi-a spus și bunica. Deborah s-a născut în Scoția și a fost făcută la beție, pruncul bastard al orgiilor de mai, iar tatăl ei a fost, foarte probabil, însuși stăpînul locului, și n-a ridicat un deget cînd mama ei, Suzanne, a fost arsă pe rug, o biată vrăjitoare persecutată, care nu știa aproape nimic.

– Vai, a exclamat el, așa a fost. Așa a fost! Biata mea Suzanne, care mă chema din adîncuri, ca un copil care trage un șarpe dintr-un lac adînc, fără să știe. Șiruri de silabe plutind în aer, îmi striga numele, iar eu am auzit-o. Și într-adevăr, a fost stăpînul locului, șeful Clanului din Donnelaith, cel care i-a făcut copilul și apoi tremura de spaimă cînd au ars-o! Donnelaith. Înțelegi cuvîntul ăsta? Poți să-l rostești pe litere? Du-te acolo și vezi ruinele castelului pe care l-am distrus! Să vezi mormintele ultimilor membri ai clanului, spulberate de pe fața pămîntului, pînă cînd...

– Pînă cînd?

Nu a mai spus nimic, dar a început să mă mîngîie din nou.

Eu reflectam.

– Și tu? l-am întrebat. Ești de sex masculin sau feminin, sau pur și simplu fără sex?

– Nu știi? m-a întrebat vocea.

– Nu te-aș întreba dacă aș ști, am răspuns eu.

– Masculin! a exclamat. Masculin, masculin, masculin!

Mi-am înăbușit chicotelile, auzind cu cîtă mîndrie și cu cît patos rostise asta.

Dar trebuie să mărturisesc că, din acel moment, în mintea mea era un „el" masculin și un „el" neutru, fără sex, așa cum o să auzi din povestirea mea. Uneori părea atît de lipsit de bun-simț, încît nu-l percepeam decît ca pe un lucru monstruos,

alteori își lua o personalitate distinctă. Deci te rog să ai răbdare cu ezitările mele. Când îi spuneam pe nume, mă gîndeam adesea la el ca la un bărbat. În momentele mele de mînie însă îl deposedam de gen și-l blestemam, considerînd că este prea copilăros ca să fie altfel decît lipsit de sex.

O să vezi din povestire că vrăjitoarele îl priveau diferit, atît ca pe un „el" de sex masculin, cît și ca pe un „el" neutru. Și aveau motive pentru asta.

Dar să revin la acel moment. La verandă și la creatura care mă mîngîia.

Când m-am plictisit de îmbrățișarea ei, m-am întors și am văzut-o pe mama în prag, urmărind scena; a întins mîna și m-a tras spre ea, luîndu-mă în brațe și spunîndu-i creaturii:

– Nu-i vei face niciodată rău. Este un băiețel nevinovat!

Și cred că atunci creatura i-a răspuns, cu vocea aceea neauzită, în minte, pentru că ea a tăcut. Apoi creatura a dispărut. Asta era tot ce am știut cu certitudine.

A doua zi dimineața m-am dus imediat în camera copiilor, unde încă mai obișnuiam să dorm cu Rémy și cu Katherine și cu alți cîțiva veri simpatici, uitați de mult. Nu știam să scriu foarte bine. Trebuie să înțelegi că, pe vremea aceea, mulți oameni știau să citească, dar nu știau să scrie.

De fapt, era ceva obișnuit să știi să citești și să nu știi să scrii. Așa cum am mai spus, puteam să citesc orice, și cuvinte ca *transsubstanție* îmi ieșeau de pe buze, atît în engleză, cît și-n latină. Abia începusem însă să fac litere în scris, cu agilitate și cu rapiditate, și mă căzneam din cale-afară să notez ce-mi spusese demonul, dar în cele din urmă îi întrebam pe toți cei care se întîmpla să treacă prin cameră: „Cum se scrie...?", apoi scriam exact așa. Și dacă vrei să știi, cuvintele acelea sînt încă scrijelite adînc în micul birou, o piesă de mobilier făcută manual din lemn de chiparos, care acum se află într-un colț din pod, și pe care tu, Michael, l-ai atins odată cu mîinile tale cînd ai reparat grinzile de acolo.

„Pînă cînd...". Acestea au fost cuvintele rostite de demon. Şi mi s-a părut că au o semnificaţie puternică.

Am hotărît atunci şi acolo să învăţ să scriu, ceea ce am şi făcut în şase luni, deşi scrisul meu nu a devenit cu adevărat frumos decît pe la 12 ani. La început, scriam repede şi neîndemînatic.

I-am povestit mamei tot ceea ce-mi spusese demonul. Era îngrozită.

– Ne ştie gîndurile, mi-a spus deodată, şoptit.

– Păi, astea nu sînt secrete, dar, chiar dacă ar fi, să punem muzică dacă vrem să vorbim despre ele, am zis eu.

– Ce vrei să spui? m-a întrebat ea.

– Nu ţi-a spus mama ta?

Nu, a mărturisit că mama ei nu-i spusese. Aşa că am făcut-o eu. Şi a început să rîdă cu tot atîta patos, cum plînsese cu o noapte în urmă, bătînd din palme şi chiar trîntindu-se pe jos, cu genunchii la piept. De îndată a trimis după muzicanţii care cîntaseră pentru mama ei.

Şi, la adăpostul muzicii cîntate de orchestra înfocată, care semăna cu nişte ţigani beţi angajaţi într-un război muzical pe viaţă şi pe moarte cu cajunii din mlaştină, i-am destăinuit tot ce-mi povestise Marie Claudette.

În acest timp, duhul a apărut în încăpere, în spatele orchestrei, unde înfăţişarea lui bărbătească nu putea fi văzută decît de noi, nu şi de muzicanţi, şi a început să danseze cu frenezie. Într-un tîrziu, apariţia tremurătoare nu mai putea decît să se legene înainte şi înapoi, pentru ca apoi să dispară. Dar noi îi mai simţeam încă prezenţa în cameră, în ritmurile africane, repetitive şi distincte ale orchestrei.

Am vorbit la adăpostul muzicii.

Margueritei nu-i păsase de „istoria veche". Nu auzise niciodată cuvîntul *Donnelaith*. Nu-şi amintea prea multe despre Suzanne. Era bucuroasă că luasem cunoştinţă de asta. Şi mai erau cărţi de istorie pe care voia să mi le dea.

Pasiunea ei era magia, mi-a explicat ea, povestindu-mi în amănunt cum mama ei nu-i apreciase niciodată talentele. Foarte

de timpuriu, Marguerite se împrietenise cu puternicele vrăjitoare voodoo din New Orleans. Învățase de la ele, și acum știa să vindece, să facă farmece și blesteme care se împlineau, și, în toate astea, Lasher era iubitul și sclavul ei devotat.

Între mine și mama mea a început o legătură care avea să dureze toată viața ei, în care mi-a oferit tot ce știa, fără compromisuri, și eu, la rîndu-mi, i-am oferit tot ce știam, și în cele din urmă am devenit apropiați, am stat în brațele ei, și era mama mea.

Dar curînd am înțeles că mama este nebună; sau, ca să spun așa, dezvoltase o manie pentru experimentele ei de magie, fiind permanent concentrată asupra lor. Părea să fie convinsă că Lasher e Diavolul; și că orice altceva ar fi putut el să spună erau minciuni; de fapt, singurul adevăr pe care i-l oferisem era trucul cu muzica, prin care puteam să-l ținem la distanță. Pasiunile ei adevărate erau umblatul prin mlaștini după plante, sporovăiala cu negresele bătrîne despre leacuri ciudate și încercările de a transforma lucrurile folosind substanțe chimice sau forța telekinetică.

Desigur, atunci nu foloseam acest cuvînt. Nu-l cunoșteam. Ea era convinsă de dragostea lui Lasher. Avusese o fiică și voia să mai aibă un copil, încă o fetiță, mai puternică, dacă asta își dorea el. Dar cu fiecare an care trecea, devenea tot mai puțin interesată de bărbați, tot mai dependentă de îmbrățișările demonului, și, în general, tot mai puțin coerentă.

Eu însă creșteam rapid și, așa cum fusesem o minune la trei ani, eram un miracol la toate vîrstele, ducînd mai departe cititul, aventurile și relațiile mele sexuale cu demonul.

Sclavii știau acum că îl am în puterea mea. Veneau *la mine* pentru ajutor; mă implorau pentru un leac cînd erau bolnavi, și, foarte curînd, am devenit eu subiect de mister, în locul mamei mele.

Uite ce e, Michael, am două posibilități. Fie îți spun tot ceea ce am învățat Marguerite și cu mine, și în ce mod, sau pot continua cu lucrurile cele mai importante. Dă-mi voie să aleg o soluție acceptabilă și să fac un rezumat rapid al experimentelor noastre!

Înainte de asta însă, vreau să-ți spun că sora mea mai mică, Katherine, se dezvolta, venea din urmă; îi lipsea orice urmă de șiretenie și era tot atît de frumoasă pe cît era de inocentă, o floare pe care o adoram și voiam s-o ocrotesc, și, știind că demonului îi producea plăcere cînd mă învîrteam pe lîngă ea, făceam asta cu și mai mare ardoare. Am ajuns însă să simt o mare dragoste pentru ea, și mi-am dat seama că, de fapt, îl vede pe „bărbat", dar că se teme de el. Părea să fie reticentă la tot ce era nenatural sau nepămîntean. Mama noastră o înspăimînta, și nu fără motiv.

Experimentele Margueritei deveneau din ce în ce mai îndrăznețe, mai imprudente. Dacă pe moșia noastră se năștea un copil mort, ea îl voia. Sclavii încercau să ascundă copiii pe care-i pierdeau, pentru ca, nu cumva, bietele făpturi să ajungă în borcane în biroul Margueritei. Una dintre cele mai vii amintiri pe care le am din acele vremuri este imaginea Margueritei năvălind în casă cu o bocceluță în mînă și aruncîndu-mi zîmbetul acela nerăbdător, după care a dat deoparte cîrpele, lăsînd să se vadă forma trupului unui bebeluș de culoare, mort, pe care l-a acoperit din nou, jubilînd, și s-a dus să se încuie în biroul ei.

În tot acest timp, duhul devenea mereu mai curtenitor. Îmi punea în fiecare zi monede de aur în buzunare. Mă avertiza cînd printre verii mei aveam vreun mic dușman. Făcea de veghe în fața camerei mele, și odată chiar a culcat la pămînt un hoț care voia să fure puținele bijuterii pe care le aveam. Cînd eram singur, venea adesea la mine și mă mîngîia, și-mi oferea o plăcere mai intensă decît orice aș fi putut simți cu alții.

Făcea astfel cu regularitate și cu Marguerite. În tot acest timp, își încerca puterea seducției și asupra Katherinei, dar nu părea să ajungă la vreun rezultat.

În mintea ei, era convinsă că astfel de plăceri diabolice cum erau cele care i se ofereau în toiul nopții, constituie un păcat mortal. Mă gîndesc că, de fapt, era poate prima dintre vrăjitoare care credea asta, și, sincer, nu pot înțelege cum învățătura catolică a prins rădăcini așa de puternice și atît de timpuriu în sufletul

ei, înainte ca demonul s-o ademenească în vise erotice. Un credincios ar spune că Dumnezeu era cu ea. Eu nu sînt credincios.

În fine, mama şi cu mine ne săturasem de orchestra groaznică a bunicii, aşa că am angajat un pianist şi un viorist să ne cînte. La început, duhului părea să-i facă plăcere, aşa cum îl încîntase şi micul grup de muzicanţi afoni. Cu o înfăţişare uimitoare, apărea în încăpere, vrăjit şi fericit s-o arate.

Dar cu timpul, şi-a dat seama că profitam de muzica zgomotoasă pentru a şuşoti între noi, şi s-a înfuriat teribil. Aveam nevoie de şi mai multă gălăgie ca să-l ţinem la distanţă, aşa că i-am adus înapoi şi pe ceilalţi muzicanţi. Apoi am înţeles că ceea ce conta era melodia şi ritmul. Nu era de ajuns să facem zgomot.

Între timp, noi prosperam, plantaţia înflorea, banii noştri păreau să se înmulţească singuri în băncile din străinătate, verii noştri se căsătoreau departe, iar numele Mayfair devenea din ce în ce mai puternic de-o parte şi de alta a fluviului, şi eram stăpînii supremi pe moşia noastră. Nimeni nu putea ajunge la noi ca să ne deranjeze.

Aveam nouă ani cînd l-am întrebat pe demon:

– Ce vrei de fapt de la noi, de la mama şi de la mine?

– Ce vreau de la voi toţi. Să mă faceţi să mă întrupez, a replicat el şi, imitînd orchestra, a început să cînte iar şi iar cuvintele acestea, zgîlţîind obiectele din cameră ca şi cum ar fi bătut la tobe, pînă cînd mi-am pus mîinile la urechi şi l-am implorat să aibă milă.

– Îmi vine să rîd, a răspuns el.

– De ce? l-am întrebat eu.

– Pentru că şi eu pot să te fac să te legeni în ritmul meu.

– Ai dreptate, am încuviinţat eu izbucnind în rîs. Dar de fapt nu poţi să rîzi.

– Aşa e. Însă cînd o să mă întrupez, o să rîd din nou, a spus el arţăgos.

– Din nou?

N-a răspuns.

Ah, clipa asta este atît de vie în memoria mea. Mă aflam pe coridorul de sus al casei, ascuns de frunzele bananierului, care mîngîiau balustradele de lemn. Şi departe, pe fluviu, vapoarele se îndreptau spre nord, către port, prin canale. Cîmpurile se întindeau în lumina soarelui cald de primăvară, şi jos, pe iarbă, se jucau verii mei, vreo patruzeci sau cincizeci, toţi cu vîrste sub 12 ani, şi, pe lîngă ei, unchii şi mătuşile mele şedeau în balansoare, făcîndu-şi vînt cu evantaiele şi sporovăind.

Iar eu stăteam acolo cu creatura asta, cu mîna pe balustradă, probabil cu o înfăţişare extrem de serioasă pentru cei nouă ani ai mei, încercînd să mă lămuresc.

– Ţie ţi-am dat toate astea, a spus duhul, ca şi cînd mi-ar fi citit emoţiile mai limpede decît o făceam eu însumi. Familia ta este familia mea. Vă voi aduce noroc şi fericire. Tu nu ştii ce-ţi poate oferi bogăţia! Eşti prea mic. Vei ajunge să înţelegi că eşti prinţ într-un mare regat. Nici un cap încoronat din Europa nu se bucură de atîta putere ca tine!

– Te iubesc, i-am spus mecanic creaturii, încercînd să mă conving că rostesc adevărul, ca şi cum aş fi sedus un muritor.

– Nu mă voi opri! Ocroteşte-o pe Katherine pînă cînd va fi în stare să nască o fată. Du mai departe linia familiei! Katherine este slabă, dar vor veni şi cei puternici, trebuie să se întîmple!

Am rămas pe gînduri.

– Asta-i tot ce pot face? l-am întrebat.

– Deocamdată. Dar tu eşti foarte puternic, Julien. O să descoperi cu mintea ta o mulţime de lucruri, şi cînd vei înţelege ce ai de făcut, o să ştiu.

Din nou am reflectat. Am privit grupul fericit de pe pajişte. Fratele meu mă striga să vin jos să ne jucăm. În curînd urmau să plece cu o barcă spre mlaştină. Nu voiam să merg cu ei?

Atunci am văzut două direcţii acţionînd în familie – una era cea a vrăjitoarelor, care foloseau duhul pentru a acumula bogăţii şi avantaje; cealaltă era direcţia normală, aflată deja într-o puternică efervescenţă, şi care putea răbufni dacă duhul ar fi fost distrus.

Mi-a răspuns încă o dată:

– Dacă mi se va declara război, voi distruge totul! Tu ești acum în viață deoarece Katherine are nevoie de tine.

N-am spus nimic. M-am dus înăuntru, mi-am luat jurnalul, am coborît în salon și le-am ordonat muzicanților să cînte tare și cu putere, apoi mi-am scris gîndurile în jurnal.

Între timp, darurile cu care eram înzestrați eu și mama mea deveneau tot mai puternice. Vindecam, așa cum am mai spus, făceam farmece, îl trimiteam pe Lasher să-i spioneze pe cei despre care voiam să știm adevărul, și uneori să cerceteze schimbările financiare pe care le rezerva viitorul.

Nu era un lucru simplu, și, cu cît înaintam în vîrstă, cu atît îmi dădeam seama că, încet-încet, mama devenea tot mai nebună ca să mai poată face ceva practic. Vărul nostru, Augustin, administratorul plantației, făcea cam tot ce voia el cu profiturile.

Cînd am împlinit 15 ani, știam șapte limbi străine și scriam foarte bine în oricare dintre ele. Eram supraveghetorul și administratorul neoficial al întregii plantații. Vărul meu, Augustin, a devenit gelos pe mine, așa că, într-un acces de furie, l-am împușcat.

A fost un moment îngrozitor.

Nu intenționasem să-l omor. De fapt, el fusese cel care adusese arma și mă amenințase; iar eu, în dezlănțuirea mea, i-am smuls-o din mînă și i-am tras un glonte în frunte. Planul meu fusese cu „rază scurtă", adică să-l pun la pămînt, dar, *voilà!*, era mort de-a dreptul, pe vecie! Nimeni n-ar fi putut fi mai surprins decît mine. Nici măcar el, oriunde s-o fi dus, pentru că i-am văzut cu adevărat sufletul ridicîndu-se, confuz, privind uluit dintr-o vagă siluetă omenească, în timp ce se dezintegra.

În familie a început haosul. Verii s-au împrăștiat pe la casele lor, cei din oraș s-au dus la casele lor din New Orleans; de fapt, plantația a fost închisă în semn de doliu pentru Augustin, și a venit preotul, și au început pregătirile pentru înmormîntare.

Eu stăteam în camera mea și plîngeam. Îmi închipuiam că o să fiu pedepsit pentru fapta mea, dar foarte curînd mi-am dat seama că nimic de felul ăsta nu avea să se întîmple.

Nimeni nu avea să se mai apropie de mine. Toți erau înspăimântați. Chiar și soția și copiii lui Augustin erau speriați. Au venit să-mi spună că știu că a fost „un accident" și că nu voiau să riște să-mi cadă în dizgrație.

Mama urmărea toate astea cu o privire rătăcită, indiferentă, și a zis:

– Acum poți să faci lucrurile să fie așa cum vrei.

Și a venit duhul, înghiontindu-mă vesel și aruncîndu-mi un zîmbet în oglindă, încîntat că mă face să tresar și că-mi cade pana de scris din mînă.

– Julien, mi-a spus, aș fi putut să fac eu acest lucru pentru tine, pe furiș! Lasă arma. Nu-ți trebuie!

– Poți să ucizi cu atîta ușurință?

– Îmi vine să rîd!

Atunci i-am povestit despre cei doi dușmani pe care mi-i făcusem, un profesor care o insultase pe scumpa mea Katherine, și celălalt – un negustor care ne înșelase în mod grosolan.

– Omoară-i! i-am poruncit.

Demonul a făcut-o. Într-o săptămînă, amîndoi au avut un sfîrșit urît – unul sub roțile unei trăsuri, celălalt, aruncat de pe cal.

– A fost simplu, a spus demonul.

– Am văzut, am replicat. Cred că puterea pe care o aveam îmi cam luase mințile. Și nu uita că nu aveam decît 15 ani, și era înainte de război, cînd noi eram încă izolați de lume.

Nu știu cum s-a întîmplat, dar urmașii lui Augustin au părăsit moșia noastră. S-au mutat undeva, în regiunea mlaștinilor, și au construit frumoasa plantație Fontevrault. Dar asta este o altă poveste. Într-o bună zi, trebuie să faci o călătorie, de-a lungul fluviului, peste Sunshine Bridge, pînă acolo, să vezi ruinele de la Fontevrault, căci multe s-au întîmplat în locul acela.

Dar acum, dă-mi voie să-ți spun că nu m-am împăcat niciodată cu Tobias, fiul cel mai mare al lui Augustin. Era un copilaș cînd a murit tatăl lui, dar ura lui pentru mine a rămas la fel de mare și mult mai tîrziu, deși familia lor era prosperă și au păstrat numele Mayfair, iar progeniturile lor se căsătoreau cu ale

noastre. Aceasta a fost una dintre multele ramuri din arborele genealogic al familiei. Una dintre cele mai puternice. Şi, după cum ştii, Mona provine din ramura asta, cu care, ulterior, am avut câteva legături.

Dar, ca să revin la viaţa noastră de zi cu zi, Katherine era pe zi ce trecea tot mai frumoasă; Marguerite începuse să se ofilească, de parcă fiica ei i-ar fi absorbit energia vitală. Dar de fapt nu se întîmpla nimic de felul ăsta.

Marguerite era pasionată doar de experimentele ei, implicînd încercările de a readuce la viaţă bebeluşi morţi, de a-i propune lui Lasher să intre în trupurile lor, să le facă membrele să se mişte; dar ceea ce n-a reuşit niciodată a fost să reînvie sufletul însuşi. Ideea era absurdă, împotriva bunului-simţ.

Cu toate acestea, se perfecţionase în practica magiei şi mă iniţiase şi pe mine. Comandasem cărţi din toată lumea. Sclavii veneau la noi după leacuri pentru orice boală. Şi am devenit tot mai puternici, astfel încît puteam vindeca multe suferinţe obişnuite doar prin atingere cu mîna. Şi în toate astea, Lasher era întotdeauna aliatul nostru, şi dacă demonul ştia vreun leac secret care l-ar fi putut vindeca pe bolnav – otrăvit poate în mod accidental – ni-l împărtăşea şi nouă.

Cînd nu eram absorbit de experimentele mele, îmi petreceam timpul cu Katherine, pe care o duceam la New Orleans la operă, la balet, la teatru, îi arătam restaurantele de lux; o luam la plimbare ca să vadă lumea ea însăşi, lucru pe care o femeie nu putea să-l facă fără însoţitor. Era, ca de obicei, naivă şi plină de iubire, subţiratică la trup, brunetă şi poate puţin săracă cu duhul.

Începuse să mă obsedeze ideea că, prin încurajarea căsătoriilor între noi, permisesem manifestarea anumitor slăbiciuni. De fapt, am început să studiez aceste lucruri la verii mei, şi am descoperit existenţa unei slăbiciuni a minţii care avea, în felul ei, un farmec aparte. Printre noi mai erau mulţi care aveau darul vrăjitoriei, iar unii purtau chiar semnul vrăjitoarelor – o aluniţă neagră sau un semn din naştere cu o formă bizară ori un al şaselea deget. Cel de-al şaselea deget era de fapt un lucru obişnuit, şi putea lua

forme variate. Putea fi un degețel minuscul, proiectîndu-se la exteriorul mîinii, un apendice al degetului mic. Sau se putea afla lîngă degetul mare, uneori chiar un al doilea deget mare. Dar, indiferent unde apărea, ți-era rușine că îl aveai.

Între timp, eu citisem istoria Scoției, chiar sub nasul demonului, fără ca el să știe. Pentru că, dacă aveam un viorist pe lîngă mine, cîntînd o melodie groaznică în timp ce eu citeam, demonul nu putea să-și dea seama de nimic. Și cînd se plictisea de muzică, se ducea s-o curteze pe mama mea.

Totul bine și frumos. Donnelaith nu era un oraș important. Dar erau niște povești vechi care ziceau că odată fusese, și că existase acolo o catedrală măreață. Existaseră cu adevărat o școală și un sfînt al locului, iar catolicii veneau de la kilometri întregi ca să se roage la moaștele lui.

Am păstrat aceste informații pentru a le folosi mai tîrziu. Voiam să mă duc acolo. Voiam să aflu istoria acestor oameni din Donnelaith.

Mama însă rîdea de toate astea. Și, în timp ce muzica răsuna tare, mi-a spus:

– Pune-i întrebări. Vei descoperi de îndată că nu este de fapt nimic, că vine din iad! E foarte simplu!

Am început să discut cu duhul.

În multe privințe, mama avusese dreptate. L-am întrebat:

– Cine a făcut lumea?

El a ținut-o întruna cu negura și cu pămîntul și cu duhurile mereu prezente.

Am continuat:

– Și Isus Hristos, ai fost martor la nașterea Lui?

El mi-a ripostat că, acolo unde locuia, nu era timp și nu vedea decît vrăjitoare.

I-am vorbit despre Scoția, iar el a început s-o plîngă pe Suzanne, și mi-a spus că a murit în spaimă și în dureri, iar Deborah urmărise totul cu o privire gravă, înainte ca vrăjitorii malefici din Amsterdam să vină s-o ia.

– Şi cine erau vrăjitorii aştia? l-am întrebat, iar demonul mi-a răspuns:

– Vei şti foarte curînd. Te urmăresc. Fereşte-te de ei, pentru că ştiu totul, şi-ţi pot face rău!

– De ce nu-i ucizi?

– Pentru că aş şti ceea ce ştiu ei, însă nimic nu e adevărat, mi-a răspuns el. Fereşte-te de ei! Sînt alchimişti şi mincinoşi.

– Cîţi ani ai tu?

– Sînt nemuritor!

– Şi ce căutai la Donnelaith?

Tăcere.

– Cum ai ajuns acolo?

– Suzanne m-a chemat, ţi-am spus.

– Dar ai fost acolo şi înainte de Suzanne.

– Nu exista nimic înainte de Suzanne.

Şi povestea a continuat astfel, incitantă, dar n-am reuşit să aflu prea multe sau să descopăr vreun secret.

– Este vremea să o ajuţi pe mama ta. Puterea ta îi este necesară.

Asta însemna, bineînţeles, să o ajut pe Marguerite la experimentele ei. Bine, m-am gîndit, deşi, dacă o să continue să ardă lumînările alea urît mirositoare şi să mormăie cuvinte latineşti al căror înţeles nu îl cunoaşte, o las şi plec!

L-am urmat pe Lasher în încăperea ei. Tocmai venise cu un copilaş, plăpînd, dar în viaţă, care fusese lăsat la uşa bisericii de către mama lui, o sclavă. Copilaşul plîngea de ţi se rupea inima, o mică creatură cu pielea închisă la culoare, cu păr castaniu, creţ şi cu o guriţă roz. Părea prea mic ca să poată supravieţui. Era încîntată de el. O interesa în aşa măsură ca obiect de studiu, era atît de detaşată de faptul că micuţa făptură plîngăcioasă era un om, încît mi-am imaginat îndată un băieţel jucîndu-se cu un gîndac prins într-un borcan.

A închis uşile, a aprins lumînările, şi apoi a îngenuncheat lîngă copil şi l-a invitat pe Lasher să intre înauntrul lui.

A început un descîntec, ispitindu-l pe demon:

– În mădulare; să vezi cu ochii lui; să vorbești cu gura lui; să trăiești prin respirația și prin bătăile inimii lui.

Camera părea să se dilate și să se contracte, iar obiectele au început să se miște și s-a auzit un murmur subtil – sticle clătinîndu-se, clopoței sunînd, obloane zgîlțîindu-se în vînt – iar apoi copilașul începu să se schimbe sub ochii mei. Își putea coordona membrele, și expresia fețișoarei lui deveni aproape răutăcioasă, cum numai adulții pot arăta.

Nu mai era deloc un copil, ci un soi de manechin hidos pentru că, deși nu se schimbase fizic, în interiorul lui era un bărbat care îl manipula, care vorbea acum cu o voce gîlgîitoare:

– Sînt Lasher. Sînt aici.

– Crești, crești acum! a exclamat Marguerite, ridicînd în aer pumnii. Julien, poruncește-i să crească! Uită-te la mîinile și la picioarele lui. Poruncește-le să crească!

Am făcut-o și spre uimirea mea, am văzut că micile lui brațe și picioare se lungeau. Într-adevăr, ochii copilului, de un albastru-deschis la naștere, deveniseră brusc căprui-închis, iar părul i se întuneca încet, ca și cum ar fi absorbit un lichid negru.

Pe de altă parte, pielea începea să i se deschidă la culoare, obrajii i se rumeneau. Picioarele i s-au întins o clipă ca niște tentacule, și apoi mica făptură a murit. A murit, pur și simplu. A scos un strigăt și a murit.

Marguerite l-a smuls din pat și l-a aruncat spre oglinda șifonierului. Trupul micuțului a împroșcat oglinda cu cheaguri de sînge fără să o spargă, și s-a prăbușit; un copil mort, nebotezat, printre parfumurile, poțiunile și pieptenii ei.

Camera vibra din nou. Spiritul copilului era cînd aici, cînd acolo, în frigul care ne învăluia. Era ca și cum Lasher ar fi luat toată căldura înmiresmată cu el.

Ea stătea jos și plîngea.

– Mereu se întîmplă așa! Ajungem pînă aici, dar trupul este prea slab ca să reziste. Lasher distruge ceea ce schimbă! Cum o să se încarneze vreodată? Și acum este atît de obosit, încît nu

mai poate să vină la noi. Trebuie să aşteptăm şi să-l lăsăm să-şi revină, nu avem altceva de făcut.

Eram vrăjit de ceea ce văzusem. Voiam să ies şi să scriu în jurnal. Ea m-a oprit.

– Ce putem face pentru ca el să se încarneze? m-a întrebat.

– Ei bine, nu încerca cu un copil, în primul rînd. Încearcă cu trupul unui bărbat. Găseşte pe cineva cu mintea şi cu trupul bolnave, pe moarte, cineva care nu poate rezista mai mult ca un copil. Şi vezi dacă Lasher poate să pătrundă în el.

– Da, dar el a spus că se va întrupa într-un copil mic. Un copilaş asemenea celui din iesle.

– Lasher a spus asta? Cînd? am întrebat eu, remarcînd şi acest amănunt, pe lîngă toate celelalte mici scăpări ale lui Lasher.

– Se va naşte dintr-un copil mic, din cea mai puternică vrăjitoare, dar copilul va veni pe lume asemenea pruncului Isus, dar, oh, dacă am putea să-l întrupăm acum, gîndeşte-te ce am putea face apoi, am putea să reîncarnăm morţii în acelaşi fel!

– Crezi?

– Vino aici, a spus ea. M-a luat de mînă, s-a aşezat în genunchi şi a tras un mic cufăr de sub pat, în care se găseau păpuşi, făcute din oase şi din păr, îmbrăcate în veşminte brodate. Şi ţine minte, Michael, nu erau putrede ca atunci cînd le-ai văzut tu. Erau înveşmîntate în dantele, iar unele erau împodobite cu bijuterii superbe, cu şiraguri de perle, şi ne scrutau cu ochii lor mici – nişte bobiţe strălucitoare.

– Aceştia sînt morţii, a rostit ea. Vezi? Asta e Marie Claudette. A ridicat o păpuşă mică, cu păr alb, îmbrăcată în tafta roşie şi confecţionată probabil dintr-un ciorap care părea umplut cu pietricele. Această păpuşă este făcută din bucăţele de unghie, dintr-un os de la mîna ei, pe care l-am luat din mormînt, şi din părul ei, din mult păr. Chiar înainte ca Marie Claudette să-şi dea duhul, am luat salivă din gura ei şi am umezit faţa păpuşii, am luat din sîngele pe care îl scuipase şi l-am împrăştiat pe corpul păpuşii, pe sub haine. Acum ţine-o aşa şi o să vezi că este aici, cu noi.

Mi-a pus păpușa în brațe și, într-o clipă, am văzut-o pe Marie Claudette vie! M-am cutremurat de groază. M-am uitat la lucrul acesta făcut din cîrpă. Am strîns păpușa din nou în brațe și, preț de o clipă, iat-o stînd nemișcată și uitîndu-se fix la mine! Am strigat-o. Am făcut asta iar și iar, chemînd-o, văzînd-o, strigînd-o, și apoi pierzînd-o.

– Nu e nimic, am spus. Nu e aici.

– Ba da, îmi vorbește.

– Nu cred.

Am strîns păpușa în brațe încă o dată și am spus:

– Bunico, spune-mi adevărul, și atunci am auzit în minte o voce subțirică spunîndu-mi: „Te iubesc, Julien". Bineînțeles că știam că nu este Marie Claudette. Era Lasher, dar cum să dovedesc asta?

Mi-a venit o idee îndrăzneață. Am spus, în așa fel ca mama să mă audă:

– Marie Claudette, Marie Claudette, iubită bunică, îți mai amintești de ziua în care orchestra cînta și noi am îngropat cățelușul meu de lemn în grădină? Îți amintești cum am plîns și poezia pe care mi-ai spus-o?

– Da, da, copilul meu, a șoptit vocea secretă, și imaginea, pe care atît eu, cît și mama o puteam vedea, nu s-a destrămat imediat, ci a mai rămas încă mult timp acolo – chipul plin de grație al Mariei Claudette, așa cum fusese ultima oară cînd o zărisem.

– Poezia, am murmurat, ajută-mă să mi-o reamintesc.

– Gîndește-te la trecut, copilul meu, și ți-o vei aduce aminte, a spus fantoma.

Atunci am exclamat:

– Ah, da, „Cățelușule de lemn, cățelușule de lemn, aleargă pe cîmpiile raiului"!

– Ah, da, a șoptit ea, și a repetat versul odată cu mine.

Am aruncat păpușa.

– E o prostie, am izbucnit. Nu am avut niciodată un cățel de lemn! Nu m-au interesat niciodată astfel de lucruri! Nu l-am îngropat niciodată în curte și nu am scris poezia asta prostească!

Demonul a intrat într-o criză de nebunie. Mama m-a îmbrățișat ca să mă protejeze. Totul împrejur zbura... mobile, sticle, borcănele, cărți. Era mai rău decît fusese vreodată, și obiectele cădeau peste noi.

– Oprește-te, a strigat mama. Cine o va proteja pe Katherine?

În cameră s-a lăsat tăcerea.

– Nu deveni dușmanul meu, Julien, m-a avertizat făptura.

În momentul acela eram speriat de moarte. Îmi dovedisem poziția. Făptura era mincinoasă. Nu era depozitarul cine știe cărei înțelepciuni sfinte. Și această creatură mă putea foarte bine ucide, așa cum le făcuse și dușmanilor mei, iar eu o înfuriasem foarte tare.

Am folosit un tertip:

– Bine, bine, ai vrea să te încarnezi?

– Aș vrea, aș vrea, aș vrea!

– Atunci vom continua în mod serios experimentele noastre.

Michael, tu însuți ai văzut rezultatele acelor ani de experimente. Cînd ai venit în casa asta, ai văzut craniile umane în borcane pline cu formol. Ai văzut prunci înotînd acolo, în întuneric. Ai văzut absolut toate realizările noastre.

Așa că lasă-mă să scurtez povestea despre aceste fapte oribile și despre ceea ce am săvîrșit de teama acelei creaturi, scufundîndu-mă tot mai adînc în păcat.

Era în 1847 de data asta. Katherine era o mlădiță de șaptesprezece ani, curtată în egală măsură de veri și de străini, dar nu arăta nici o dorință că ar vrea să se mărite. Cea mai vinovată plăcere a bietei fete era, de fapt, să mă lase să o îmbrac în băiat și să o iau la balurile metișilor și la birturile de pe chei unde nici o femeie albă nu ar fi putut intra. Ea se distra grozav și mie îmi plăcea să văd această lume sordidă, căzută în desfrîu, prin ochii ei frumoși...

Oricum, toate mergeau înainte, orașul se îmbogățea an de an și apăreau alte distracții, iar eu am continuat, împreună cu Marguerite, în intimitatea biroului, sacrificiile noastre îngrozitoare aduse demonului.

Prima noastră victimă de oarecare notorietate a fost un vraci voodoo, un mulatru cu păr blond, foarte bătrîn, dar încă în putere, pe care l-am furat de pe treptele din faţa casei sale şi l-am dus la Riverbend, îmbiindu-l cu vorbe alese, vin şi grămezi de bani şi asigurîndu-l că am vrea să ştim ce anume ştia el despre Dumnezeu şi Diavol.

Fusese posedat de mai multe duhuri, afirmase el. Bine, avem unul numai bun pentru tine! Am vorbit despre voodoo, i-am îndrugat numai verzi şi uscate. Îl pregătisem să îl întîmpine pe acest zeu atotputernic, Lasher.

În camera Margueritei, cu uşile din nou zăvorîte, l-am invocat pe Lasher să coboare în acest om, care se supusese posesiunii din proprie voinţă.

La început, creatura a zăcut liniştită, un omuleţ bătrîn şi osos, cu pielea foarte palidă, cu părul foarte galben, şi apoi, cînd a deschis ochii, am văzut că o altă viaţă sălăşluia în el! Cu ochii aţintiţi asupra noastră, gura i s-a mişcat şi o voce mai gravă decît a omului însuşi, dar ieşită din acelaşi gîtlej, a rostit:

– Ah, dragii mei, vă văd. Vocea era monotonă, cu toate astea înspăimîntătoare, venind parcă de undeva din adîncuri.

Privirea vraciului ardea, cuprinsă de nebunie.

– Ridică-te, i-a poruncit Marguerite. Fii puternic! Ia-l în stăpînire!

M-a silit să spun aceste cuvinte odată cu ea, şi le-am repetat şi eu, cu ochii aţintiţi asupra făpturii .

Omul s-a ridicat, cu braţele întinse, care i s-au bălăbănit de o parte şi de alta a corpului, aproape răsturnîndu-l. S-a luptat să rămînă în picioare, apoi a căzut, dar ne-am grăbit să îl prindem. Degetele i s-au răsucit în aer şi a reuşit pînă la urmă să se prindă cu o mînă de gîtul meu, speriindu-mă puţin, dar ştiam că era prea slăbit ca să-mi facă vreun rău; apoi a vorbit din nou cu vocea aceea îngrozitoare:

– Dragul meu Julien.

– Ia fiinţa în stăpînire pentru totdeauna, a strigat Marguerite. Ia acest trup ca şi cum ar fi al tău!

Trupul a început să tremure şi, încă o dată, aşa cum se întîmplase şi cu copilul, părul creaturii a început să se închidă la culoare sub ochii mei. Şi se părea că faţa i se contorsionase sălbatic.

În cele din urmă, bietul trup a căzut mort în braţele noastre, şi nu am ştiut niciodată dacă bătrînul se întorsese acolo, fie şi numai pentru o clipă.

Dar, în timp ce îl aşezam pe pat, Marguerite l-a studiat cu atenţie. Mi-a arătat fişii de piele care deveniseră albe şi smocuri de păr care se înnegriseră, ca şi cum o energie interioară ar fi ţîşnit şi ar fi provocat transformările. Am observat că numai părul nou şi scurt îşi schimbase culoarea, iar pielea începuse să se întoarcă la culoarea gălbuie.

– Ce facem cu toate astea, mamă? Trebuie să le ţinem ascunse faţă de familie.

– Ei bine, da, a încuviinţat ea. Dar mai întîi îi luăm capul pentru a-l păstra.

M-am prăbuşit extenuat, rezemat de perete, cu picioarele încrucişate, privind în tăcere cum ea secţiona încet capul omului, folosind un topor. Apoi am văzut obiectul scufundat într-un borcan cu substanţe chimice cumpărate de curînd în acest scop, am văzut capacul închizîndu-se şi ochii omului holbîndu-se la mine.

Lasher îşi venise în fire, dacă se putea spune aşa. Era acolo, un chip uman, un bărbat puternic, alături de ea. Îmi amintesc acel moment la fel de bine ca pe oricare altul – diavolul stînd acolo sub chipul unui om inocent, cu ochii mari şi frumoşi, iar Marguerite strîngînd capacul borcanului, ţinîndu-l în lumină şi vorbindu-i capului dinăuntru ca unui copil.

– Te-ai purtat frumos, căpşorule, te-ai purtat frumos.

Apoi s-a întors la mîzgăliturile ei despre experimentele viitoare.

Michael, cînd ai venit în casa asta şi ai văzut borcanele, ai văzut tot ce a ieşit vreodată din toată vrăjitoria asta. Nu a mai ieşit nimic altceva. Dar de unde era să ştim?

Cu fiecare nouă victimă deveneam mai vicleni şi mai îndrăzneţi; mai plini de speranţă; şi aflasem că trupul trebuia să

fie puternic, să nu fie bătrîn, şi că cea mai bună soluţie era un tînăr fără casă şi fără familie.

Trăiam cu spaima că poate Katherine va afla. Katherine era bucuria mea. Stăteam uneori privind-o şi gîndindu-mă, „Dacă ai şti", şi totuşi nu mă puteam îndepărta de mama sau de creatură, de nici unul dintre ei. Katherine era eul meu inocent, poate, copilul bun care nu fusesem şi de care nu îmi păsase niciodată. O iubeam.

Cît despre uneltirile mele cu diavolul, le savuram. Prinderea victimelor şi aducerea lor acasă îmi făceau chiar o mare plăcere ascunsă, aşa cum le duceam în sus pe scară, convingîndu-le să se lase hipnotizate. Fiecare experiment îmi producea exaltare. Luminările care pîlpîiau, victima pe pat, posesiunea însăşi – totul era încărcat de vrajă.

Lasher începuse şi el să-şi exprime preferinţele. „Adu-mi dintre aceia cu ten alb şi cu păr deschise la culoare." Astfel, putea să-i schimbe mai uşor în ceea ce dorea, şi să rămînă în trupurile lor mai mult timp.

Cîteva transformări artificiale aveau loc mereu. Dar asta era tot! Era vorba de piele şi de păr, atîta tot.

Iar victima nu supravieţuia niciodată.

Dar duhului îi plăcea, iar în curînd a ajuns să trăiască pentru asta.

– Voi vedea luna diseară cu ochii unui om, spunea Lasher. Adu-mi un copil. Diseară voi dansa pe muzică cu picioare de om. Adu-mi picioare care ştiu să danseze şi viorişti la uşă!

Şi, ca să ne răsplătească, creatura ne aducea aur şi bijuterii dincolo de orice imaginaţie. Găseam mereu bani în buzunare. Deveneam din ce în ce mai prosperi, creatura prevenindu-ne cînd să ne scoatem investiţiile dintr-o parte sau alta şi nedînd niciodată greş.

S-a mai întîmplat ceva: creatura a început să mă imite. Asta s-a tras din pricina cîtorva remarce rostite de mine din neatenţie.

– De ce trebuie să arăţi aşa? Aşa de afectat, cu un aer atît de învechit?

– Suzanne credea că așa se cuvine să arate un bărbat fermecător. Cum ar trebui să arăt, după părerea ta?

În cîteva cuvinte alese cu atenție i-am descris hainele potrivite pentru el. După aceea, a apărut arătînd exact ca mine, pentru a mă amuza și a mă înfricoșa totodată. Am descoperit că îi puteam păcăli ușor pe ceilalți, și nimeni nu-și dădea seama. Îl puteam lăsa la birou în locul meu, iar eu plecam și oamenii credeau că nu părăsisem niciodată casa.

Era minunat! Bineînțeles că nu putea să dureze. Dar relația dintre noi devenea tot mai solidă.

Mai era un lucru pe care l-am înțeles limpede. Creatura, deși îmi oferea plăceri oricînd voiam, nu era geloasă pe alții, de care mie îmi păsa. Într-adevăr, îi plăcea să urmărească asemenea întîlniri – cu iubiți, cu prostituate, cu amante. Adesea, creatura dădea tîrcoale șifonierelor mele, făcîndu-mi hainele să tremure cînd le atingea. Mă lua drept un fel de model interesant.

Avînd în vedere că Marguerite era zi și noapte în laboratorul ei bizar, eu mergeam adesea în oraș. Diavolul mergea și el cu mine, observînd totul. Mă simțeam foarte puternic avîndu-l alături, confidentul meu secret, ochiul meu magic, păzitorul meu.

Și cînd Marguerite și eu ne ascundeam de el ascultînd muzică, își făcea apariția și începea să danseze, așa cum i se înfățișase cîndva Mariei Claudette. De fapt, izolarea noastră îl făcea să-și arate puterea, și, în haine de dandy, se dădea în spectacol, lăsîndu-se în voia melodiei și distrăgîndu-ne atenția, așa cum îi făceam și noi.

Dacă era cineva la Riverbend care nu îl văzuse aievea pentru cel puțin treizeci de secunde, acea persoană era ori oarbă, ori nebună.

Michael, aș putea să-ți spun atîtea! Dar nu povestea vieții mele contează. Este suficient să-ți spun că am trăit așa cum puțini oameni au făcut-o vreodată, învățînd și făcînd tot ce am vrut și savurînd toate plăcerile posibile. Iar Diavolul a fost, desigur, cel mai bun iubit al meu, dintotdeauna. Nici un bărbat și nici o femeie nu m-au ținut departe de el pentru mult timp.

– Îmi vine să rîd, Julien. Nu sînt mai bun?

– Eşti, trebuie să recunosc, spuneam, aşezîndu-mă pe spate în pat şi lăsîndu-l să-şi facă treaba, dezbrăcîndu-mă şi mîngîindu-mă.

– De ce îţi place atît de mult s-o faci? l-am întrebat.

– Te încălzeşti, te apropii, mă apropiu, sîntem aproape acelaşi trup. Eşti minunat, Julien! Sîntem bărbaţi, tu şi cu mine.

Avea dreptate, gîndeam, şi, beat de plăcere, mă ofeream lui zile în şir, reuşind în final să ies în oraş din nou şi să mă distrez în alt mod, de teamă ca nu cumva să înnebunesc, precum mama.

Desigur, acum ştiam că experimentele nu vor duce nicăieri. Dependenţa lui Lasher de posesiune era tot ce ne mai făcea să continuăm.

În acest timp, Marguerite fusese declarată nebună. Dar nimănui nu-i păsa. De ce le-ar fi păsat? Eram o familie numeroasă. Fratele meu, Rémy, se căsătorise şi avea mulţi copii, atît de la nevasta lui, cît şi de la amantele lui metise. Clanul Mayfair era peste tot şi mulţi din familia noastră se duseseră la oraş şi îşi construiseră case frumoase.

Dacă, în timpul picnicurilor opulente sau al balurilor pe care le dădeam, vrăjitoarea-şefă rămînea în camerele ei, cui îi păsa? Nimănui nu-i lipsea. Eu eram acolo, dansînd cu Katherine, firească, care frîngea inimile tuturor tinerilor care o curtau. Katherine, trecută de 25 de ani acum, o domnişoară bătrînă în Sudul acelor timpuri, atît de frumoasă că nimeni nu îndrăznea să gîndească aşa ceva şi atît de bogată, desigur, că nu avea nevoie să se mărite vreodată.

De fapt, mi-am dat curînd seama că îi era frică de căsătorie. Bineînţeles, eu şi mama mea îi povestiserăm unele lucruri. Şi fusese oripilată. Nu voia să aibă un copil, de teamă ca sămînţa răului să nu se transmită mai departe.

– O să mor virgină, spunea, şi acesta va fi sfîrşitul. Nu vor mai fi vrăjitoare!

– Ce spui? l-am întrebat pe Lasher.

– Îmi vine să rîd, a fost singurul lui răspuns. Ea este om. Oamenii îşi doresc cu pasiune compania altora, îşi doresc copii.

Sînt mulți veri dintre care trebuie să aleagă. Caută-i pe cei care au semnele. Caută-i pe cei care *înțeleg*.

Așa am făcut. Pentru tot binele din lume, l-am împins pe fiecare Mayfair care purta darul vrăjitoriei în fața Katherinei. Era o visătoare. Niciodată nu obiecta.

Dar inimaginabilul s-a produs.

A început destul de inocent. Ea dorea o casă în oraș, iar eu urma să-l angajez pe arhitectul irlandez Darcy Monahan să i-o construiască, în cartierul select al orașului, unde se stabiliseră toți americanii.

– Trebuie să fii nebună, am spus. Tata fusese irlandez, e adevărat, dar nu îl cunoscusem niciodată. Eu eram creol și vorbeam numai franțuzește.

– De ce să dorești să locuiești acolo, cu americanii ăia murdari? Cu lichelele alea?

Am cumpărat de la Darcy o casă în oraș, pe Rue Dumaine, pe care el deja o terminase pentru cineva care dăduse faliment și își zburase creierii. Vedeam stafia omului aceluia din cînd în cînd, dar nu mă supăra. Era la fel ca stafia Mariei Claudette, ceva lipsit de viață și incapabil să comunice.

M-am mutat în acest apartament și am aranjat camere somptuoase pentru Katherine. Nu era de-ajuns. Așa că i-am spus:

– Bine, vom cumpăra loturi de pămînt pe Chestnut Street și pe First Street și vom construi un ditamai templul grecesc care să-ți satisfacă gusturile. Dă-i drumul! Enervează-te! Ce-mi pasă?

Darcy a început imediat proiectarea și construcția casei în care stau acum. Eram neîncrezător, dar Lasher a venit la mine, aplecîndu-se peste umărul meu, copia mea, apoi, transformîndu-se în omul cu păr castaniu, care era preferatul lui, mi-a șoptit:

– Fă-o să aibă stil, să fie aranjată cu gust; fă-o frumoasă!

– Spune-i și Katherinei aceste lucruri, i-am poruncit, iar demonul s-a supus, vîrîndu-i în cap aceste gînduri și dirijîndu-i planurile, în timp ce ea rămînea inocentă ca întotdeauna.

– Aceasta va fi o casă măreață, mi-a spus diavolul cînd ne-am dus în cartierul select împreună, luînd o înfățișare omenească

chiar la coborîrea din trăsură și stînd în poartă. În această casă se vor întîmpla miracole.

– De unde știi? l-am întrebat.

– Acum înțeleg. Văd calea. Tu ești iubitul meu Julien.

Ce vrea să spună, m-am întrebat, dar cu siguranță eram prea adînc implicat ca să mă mai gîndesc la asta. M-am dedicat cu totul afacerilor mele, cu achiziții de terenuri, investiții în străinătate și, în general, am încercat să nu mă gîndesc la planul Katherinei pentru această casă americană, această casă grecească reînviată, din afara orașului; în schimb, am încecat să o ademenesc înapoi în Cartierul Francez să cineze cu mine ori de cîte ori era posibil.

După cum știi, ea s-a îndrăgostit de Darcy! Lasher mi-a dezvăluit complotul. Mă îndreptam spre periferie, deoarece Katherine nu venise acasă și nu îmi plăcea că rămînea mult după plecarea constructorilor, dînd tîrcoale casei pe jumătate construită, singură cu irlandezul ăla nemernic.

Lasher căuta să mă distreze. Pentru început, avea chef de vorbă. Apoi avea chef de o victimă pe care să o posede.

– Nu acum! Trebuie să o găsesc pe Katherine, am spus.

Pînă la urmă, luîndu-și o înfățișare omenească, mi-a jucat cel mai urît renghi, înfricoșîndu-mi vizitiul și aruncîndu-ne afară de pe Nyades Road, unde ni s-a rupt o roată; eu am rămas pe bordură în timp ce se făcea reparația și clocoteam de furie. Mi-am dat seama că demonul nu voia ca eu să ajung la periferie.

Așa că, în seara următoare, m-am gîndit să-i abat atenția. I-am dat sarcina să-mi găsească niște monede rare pe care aș fi vrut să le am și apoi am plecat singur, călare pe iapa mea, cîntînd tot timpul, de teamă să nu se apropie prea mult ca să-mi poată citi gîndurile și intențiile.

Era în amurg cînd am ajuns la casă. Se înălța înaintea mea asemenea unui castel, cu tencuiala zidurilor de cărămidă imitînd piatra, cu coloanele dispuse simetric și ferestrele pregătite pentru ca sticla să fie montată. Totul era întunecat și pustiu.

Am intrat înăuntru și mi-am găsit sora împreună cu bărbatul acela, întinși pe podeaua salonului. Eram gata să-l omor. Îl apucasem de gît și îl loveam cu pumnul cînd Katherine, spre groaza mea, a strigat:

– Vino degrabă, Lasher! Fii răzbunătorul meu! Oprește-l să-l distrugă pe cel pe care îl iubesc!

Țipînd și plîngînd în hohote, a căzut leșinată pe podea. Dar Lasher era acolo. L-am simțit împrejurul meu, în întuneric, ca și cînd ar fi fost o uriașă creatură a mării, iar eu, o victimă neajutorată. Întunericul mă învăluia în cochilia holului dublu, iar apoi am simțit creatura întinzîndu-se și lovindu-se de pereți, apoi adunîndu-se la loc.

– Înapoi, Julien, mi-a poruncit Lasher. Vrăjitoarea iubește acest muritor. Fii cu băgare de seamă! A folosit vechi cuvinte sfinte ca să mă cheme.

Darcy Monahan s-a ridicat în picioare și m-a atacat. Lasher i-a prins mîna. Asemenea tuturor celor cu sînge irlandez, era superstițios; a privit de jur împrejur, simțindu-i prezența în întuneric, apoi a văzut-o pe draga de Katherine gemînd, prăbușită pe jos, și s-a dus să o ajute să-și vină în simțiri.

Am ieșit afară cu pași mari, furios la culme. M-am întors în apartamentul meu din Rue Dumaine unde am adus cîteva metise, femei de noapte, și m-am acuplat cu ele una după alta, pradă unei suferințe cumplite. Katherine și nemernicul acela de irlandez, împreună, în cartierul americanilor!

Cînd privesc înapoi, îmi dau seama că i-am ascuns prea multe lucruri. A crezut că Lasher era o fantomă sau o simplă creatură. Habar nu avea de ceea ce putea face Lasher atunci cînd îl chema.

– Ei bine, i-am spus, dacă vrei să mă omori, mai cheamă-l o dată și el va încerca să-ți îndeplinească porunca.

Nu știam prea bine ce intenții avea, dar nu voiam să arunce blesteme asupra mea. Întîi mă trădase cu Darcy, apoi cu Lasher însuși, dar era vrăjitoare și toată viața o protejasem.

– Nici nu știi ce poruncă dai. Te-am salvat de el, i-am spus.

Era îngrozită, cu ochii plini de lacrimi, dar şi hotărîtă să se mărite cu Darcy Monahan.

– Nu e nevoie să mă mai salvezi, mi-a răspuns. Mă voi căsători cu smaraldul la gît, aşa cum cere legea familiei noastre, dar mă voi căsători în Casa Domnului, în faţa altarului, şi copii mei vor fi botezaţi în cristelniţa lui şi vor întoarce spatele răului.

Am ridicat din umeri. Ne căsătoriserăm întotdeauna în faţa altarului, nu-i aşa? Toţi eram botezaţi. Ce mai însemna şi asta? Dar nu i-am spus nimic.

Mama şi cu mine ne-am propus să o îndepărtăm de Darcy. Dar nu era nimic de făcut. Era gata să renunţe la moştenire pentru idiotul acela irlandez, sau cel puţin aşa spunea tuturor. Verii mei au venit cu toţii la mine. „Ce se va întîmpla? Care este legea? Ne vom pierde averea?" Şi atunci a fost limpede cît de multe ştiau despre focul secret al iadului, care le alimenta întreaga afacere, şi cît de disperaţi erau să nu rămînă fără nimic.

Dar Lasher a fost cel care a lăsat-o să se ducă la altar.

– Las-o să se mărite cu celtul, a spus el. Tatăl tău a avut sînge irlandez, prielnic pentru harul vrăjitoresc, har care a dăinuit de secole în acest sînge. Irlandezii, scoţienii sînt dăruiţi cu un al şaselea simţ. Sîngele tatălui tău te-a făcut puternic. Să vedem ce poate face irlandezul acesta cu sora ta.

Dar ştii povestea. Katherine a pierdut două sarcini, amîndouă băieţi; după care a avut doi fii de la Darcy. Apoi, în pofida rugăciunilor ei, a slujbelor şi a preoţilor, a pierdut un copil după altul.

Cînd a izbucnit Războiul Civil şi oraşul a fost distrus, cînd averile s-au risipit peste noapte, cînd trupele yankeilor mărşăluiau pe străzile noastre, şi-a ascuns băieţii în casa de pe First Street, printre prieteni americani şi trădători. Katherine credea că lăsase în urmă blestemul familiei. Într-adevăr, în ziua nunţii dăduse înapoi smaraldul.

Familia era înnebunită. Vrăjitoarea plecase! Pentru prima dată i-am auzit pe mulţi dintre ei murmurînd cuvîntul.

– Dar ea este vrăjitoarea! spuneau. Cum poate să ne lase?

Iar smaraldul zăcea în şifonierul mamei, printre toate instrumentele ei voodoo, ca o mică bijuterie urîtă şi lipsită de valoare. Într-un sfîrşit, l-am luat şi l-am atîrnat de gîtul unei fecioare de ghips.

A fost o perioadă neagră pentru mine, o perioadă de mare libertate, dar şi de învăţătură intensă. Katherine plecase, şi nimic altceva nu mai conta prea mult pentru mine. Dacă mă îndoiesc vreodată de asta, acum eram sigur – familia mea era lumea mea. Aş fi putut pleca atunci în Europa; sau în China. Aş fi putut lăsa în urmă războiul, mizeria şi sărăcia. Aş fi putut trăi ca un potentat. Dar această mică parte a lumii era casa mea, şi nimic nu avea farmec fără cei dragi în jurul meu.

Jalnic, îmi ziceam. Dar adevărat. Şi am aflat ceea ce numai oamenii bogaţi şi puternici pot afla vreodată – ceea ce dorearn cu adevărat în viaţă.

În acest timp, diavolul mă ispitea cu noi iubiri şi urmărea ceea ce se petrecea, cu aceeaşi curiozitate dintotdeauna. Mă imita din ce în ce mai mult. Acum, chiar şi cînd o vizita pe mama, astfel încît ceilalţi să creadă că sînt eu. Părea că îşi pierduse orice urmă de personalitate, dacă o avusese vreodată.

– Cum arăţi cu adevărat? l-am întrebat.

– Îmi vine să rîd. De ce mă întrebi aşa ceva?

– Dacă te-ai încarna, cum ai vrea să fii?

– Ca tine, Julien.

– Şi de ce nu ţi-a plăcut cum erai la început – şaten cu ochi căprui?

– Era numai pentru Suzanne, era ceea ce Suzanne dorea să vadă, aşa că am luat înfăţişarea aia şi am încercat să mă obişnuiesc cu ea – un scoţian din satul ei. Aş vrea să fiu tu. Eşti minunat!

M-am gîndit mult la asta. Jucam jocuri de noroc, beam, dansam pînă în zori, mă luptam şi mă certam cu patrioţi confederaţi şi cu duşmani yankei, făceam şi pierdeam averi în diferite domenii, m-am îndrăgostit de cîteva ori şi, în general, mi-am dat seama că sufăr zi şi noapte pentru Katherine a mea. Probabil că aveam nevoie de un scop în viaţă, ceva în afară de a face bani

și de a-i risipi în stînga și în dreapta cu verii mei, ceva în afară de construcția de noi reședințe pe terenurile noastre, de achiziționarea de noi și noi proprietăți. Katherine fusese un scop în sine. Nu avusesem niciodată altul.

În afara diavolului, bineînțeles. Să mă joc cu el, să-l fac să ia diverse înfățișări, să-l curtez și să-l folosesc. Ah, și începusem să văd prin lucruri!

Apoi a venit anul 1871. Vara, frigurile galbene au lovit violent ca întotdeauna, dînd iama printre emigranții nou-sosiți.

În ultima vreme, Darcy, Katherine și băieții lor fuseseră plecați în străinătate. De fapt, fuseseră în Europa timp de șase luni, iar arătosul irlandez nici n-a pus bine piciorul pe țărm, că frigurile l-au și doborît.

Probabil că își pierduse imunitatea în țări străine sau cam așa ceva, știu doar că irlandezii mureau întotdeauna de boala asta, în timp ce noi nu eram niciodată afectați de ea. Katherine înnebunise. Îmi trimitea scrisori în Rue Dumaine, „te rog, vino și vindecă-l".

L-am întrebat pe Lasher:

– Va muri?

Lasher a apărut la capătul patului meu, calm, cu brațele încrucișate, îmbrăcat așa cum fusesem eu îmbrăcat cu o zi înainte – o amăgire, firește.

– Cred că va muri, mi-a răspuns. Și poate era și timpul. Nu-ți face sînge rău. Nici măcar o vrăjitoare nu poate face nimic împotriva acestor friguri.

Nu m-am dat bătut. Dar cînd am chemat-o pe Marguerite, a început să chicotească și să danseze:

– Lasă-l pe ticălos să moară și toată stirpea lui odată cu el!

Asta m-a dezgustat. Ce vină aveau micuții Clay și Vincent, acei copii inocenți, în afara faptului că se născuseră băieți, la fel ca mine și ca fratele meu, Rémy?

M-am întors în oraș, chibzuind ce să fac, consultînd doctori și infirmiere. Desigur, frigurile izbucneau, ca întotdeauna, pe vreme călduroasă, iar trupurile se îngrămădeau la cimitir.

Orașul mirosea a moarte. Focuri mari ardeau ca să îndepărteze mirosul morții. Marii și bogații fabricanți și negustori de bumbac, care veniseră în sud să facă avere după război, erau luați de Doamna-cu-Coasa la fel de repede ca țăranii irlandezi coborîți de pe vapoare.

Apoi Darcy a murit. A murit. Iar vizitiul Katherinei a fost la ușa mea.

– Este mort, *Monsieur*. Sora dumneavoastră vă roagă să veniți!

Ce puteam să fac? Nu mai pusesem piciorul în casa de pe First Street de cînd fusese terminată. Nici măcar nu-i văzusem pe sămanii micuți Clay și Vincent. De un an nu-mi văzusem sora decît o dată, cînd ne certaserăm pe stradă. Brusc toate bogățiile și plăcerile mele mi s-au părut inutile. Sora mea mă implora să mă duc la ea.

Trebuia să mă duc și să o iert.

– Lasher, ce să fac?

– Vei vedea, a spus el.

– Dar nu mai există nici o altă femeie care să continue linia familiei! O să se vestejească în spatele ușilor închise, o văduvă neconsolată. O știm amîndoi.

– Vei vedea, a repetat el. Du-te la ea!

Toată familia aștepta cu sufletul la gură. Ce avea să se întîmple?

M-am dus la casa din First Street. Era o noapte ploioasă, toridă și înăbușitoare, iar în mahalalele irlandeze, la doar cîteva străzi depărtare, trupurile victimelor frigurilor zăceau îngrămădite în șanțuri.

Duhoarea plutea dusă de briza de pe fluviu. Dar acolo, ca întotdeauna, printre stejari și printre magnolii, casa stătea impunătoare, înălțîndu-și spre cer crenelurile, mărginită de ziduri aparent indestructibile. O casă misterioasă, elegantă, totuși cumva sinistră.

M-am uitat către fereastra dormitorului principal, îndreptată spre nord. Am văzut un semn pe care mulți l-au mai văzut de atunci și pe care l-ai văzut și tu, pîlpîitul luminărilor reflectat pe obloane.

Am intrat în casă forțînd ușa, cu ajutorul lui Lasher sau prin puterile mele, nu știu, știu doar că a cedat în fața mea, cu încuietoarea ruptă și inutilă.

Mi-am scos haina de ploaie udă și am urcat pe scări. Ușa dormitorului principal era larg deschisă.

Bineînțeles că mă așteptam să-l văd pe arhitectul irlandez zăcînd acolo, putrezind în căldura verii. Dar imediat mi-am dat seama că fusese luat de acolo fiindcă suferise de o boală contagioasă. Slujnicele irlandeze, superstițioase, mi-au spus că bietul Darcy era deja îngropat și că, din cauza clopotelor de la St. Alphons, care băteau zi și noapte, nici nu fusese timp să i se facă slujba.

În cameră totul fusese frecat și curățat, iar Katherine, care zăcea în patul uriaș cu baldachin, cu capete de lei sculptate în lemnul negru, plîngea încetișor cu capul în perna brodată.

Părea atît de mică și de fragilă; părea sora mea mai mică. Într-adevăr, așa i-am spus. Am stat lîngă ea și am alinat-o. Suspina pe umărul meu. Părul ei negru și lung era încă des și moale, iar fața își păstrase frumusețea. Toți acei copii pierduți nu-i răpiseră farmecul, nici inocența și nici credința arzătoare din ochi cînd mă privea.

– Du-mă acasă, la Riverbend, Julien, m-a rugat ea. Du-mă acasă! Fă-o pe mama să mă ierte. Nu pot trăi singură aici. Oriunde mă uit, îl văd numai pe Darcy.

– O să încerc, Katherine, i-am promis.

Dar în mintea mea nu exista nici un dubiu că nu putea fi vorba de nici o împăcare. Mama era atît de nebună acum, încît probabil nici nu mai știa cine era Katherine, sau unde fusese plecată. Lucrurile scăpaseră de sub control. Ultima dată cînd o văzusem pe mama, ea și cu Lasher făcuseră florile să răsară mai repede din semințele lor. Iar Lasher îi spusese mamei secrete despre niște plante din care se putea face o băutură halucinogenă pentru ea. Asta era viața mamei în ultima vreme. Aș fi putut să-i spun că fiica ei, Katherine, murise și înviase din morți și că trebuia să fim buni cu ea. Și, cine știe? Poate ar fi crezut!

– Nu-ți face griji, copila mea frumoasă, i-am șoptit. Te voi lua acasă dacă vrei, împreună cu micuții tăi. Toată familia este acolo, ca întotdeauna.

A încuviințat din cap cu o expresie grațioasă și neajutorată, ca și cînd soarta ei ar fi fost în mîinile mele, ca să spun așa.

Am sărutat-o și am ținut-o în brațe, apoi am întins-o pe spate să se odihnească, asigurînd-o că voi sta cu ea pînă dimineață.

Ușa era închisă. Infirmiera plecase. Copiii erau liniștiți, oriunde s-ar fi aflat. Am ieșit din cameră să fumez.

L-am văzut pe Lasher.

Stătea la piciorul scării, uitîndu-se în sus la mine. A rostit cu vocea lui șoptită:

– Cercetează casa asta, cercetează ușile, camerele, alcătuirea ei. Riverbend va pieri cum a pierit citadela noastră din îndepărtatul Santo Domingo, dar casa asta va dăinui ca să-și împlinească menirea.

M-am cufundat în visare. Am coborît scările și am început să fac ceea ce ai făcut și tu, Michael, de mii de ori. Să mă plimb încet prin casă, înăuntru și afară, atingînd tocurile ușilor și clanțele de alamă, contemplînd picturile din sufragerie și ornamentele minunate de ghips care decorau pretutindeni tavanele.

Da, o casă minunată, îmi spuneam. Bietul Darcy! Nu era de mirare că stilul lui fusese atît de apreciat. Dar nu credeam că avusese sînge de vrăjitor. Bănuiam că nepoții mei, Clay și Vincent, erau la fel de neștiutori ca și fratele meu, Rémy. Am ieșit în grădină. Era acum o pajiște mare, de formă octogonală, cu balustrade din calcar care se terminau cu stîlpi cu octogoane cioplite în vîrf. Și, peste tot, dale de piatră, astfel încît, în lumina lunii, erai împresurat de linii, de desene și de modele.

– Observă trandafirii de fier, mi-a spus Lasher. Prin asta înțelegea balustradele de fier forjat. Am văzut ce îmi arăta, linii și unghiuri care repetau modelul din pavaj, precum și trandafirii.

M-a învăluit cu brațul și am simțit un fior pe șira spinării. Eram tentat să-l invit printre copaci și să mă ofer lui. Eram dependent, după cum am spus. Dar trebuia să-mi amintesc de sora

mea iubită. Se putea trezi și putea începe să plîngă, gîndindu-se că am părăsit-o.

– Amintește-ți toate lucrurile astea, a spus din nou. Pentru că această casă va dăinui!

Cînd am intrat în hol, l-am văzut în ușa sufrageriei, cu mîinile pe tocul ușii. Stătea acolo, nemișcat, iar cadrul ușii se arcuia deasupra lui.

M-am întors și am privit ușa din față, pe care tocmai intrasem și pe care o lăsasem larg deschisă. Ușa avea aceeași formă, și iată-l acolo, ca și cînd nici nu s-ar fi mișcat din loc, un bărbat ca și mine, cu mîinile rezemate de tocul ușii, întorcîndu-mi privirile.

– Ai vrea să trăiești după moarte, Julien? Dintre toți vrăjitorii și dintre toate vrăjitoarele mele, tu-mi pui cele mai puține întrebări despre viața-de-apoi.

– Nu știi nimic despre asta, Lasher, am replicat eu. Ai spus-o chiar tu.

– Nu fi crud cu mine, Julien! Nu în seara asta specială! Sînt bucuros că mă aflu aici. Vei mai trăi după moarte, vei mai rămîne pe aici? Asta te întreb.

– Nu știu. Dacă Diavolul ar încerca să mă ducă în iad, s-ar putea să mai rămîn pe aici, dacă asta vrei să știi, un suflet care încearcă să-și ispășească păcatele, un suflet rătăcitor, arătîndu-se reginelor voodoo și spiritiștilor. Cred că aș putea face asta.

Mi-am strivit țigara în scrumiera de pe masa de marmură, care se află și azi acolo, în holul de jos.

– Asta ai făcut, Lasher? Ești una dintre ființele acelea umane netrebnice devenite stafii, rătăcind pentru totdeauna, învăluită pe nedrept într-o aură de mister?

Am văzut ceva schimbîndu-se pe chipul lui. A zîmbit și, într-o clipă, s-a transformat în geamănul meu. Într-adevăr, îmi imita zîmbetul la perfecție. Nu-i văzusem prea des înainte șmecheria asta. Și cînd s-a rezemat brusc de tocul ușii, s-a auzit un sunet de haine frecate de lemn, ca să mă facă să înțeleg cît de puternic era.

– Julien, a spus, accentuînd fiecare cuvînt – părea atît de puternic – poate că toate misterele sînt goale pe dinăuntru. Poate că lumea a fost creată din nimic.

– Şi ai fost acolo cînd s-a întîmplat?

– Nu ştiu, mi-a răspuns el, imitîndu-mi întocmai tonul sarcastic. A ridicat din sprîncene, cum ridicam şi eu. Nu-l văzusem niciodată atît de puternic.

– Închide uşa, Lasher, dacă ai atîta forţă, l-am provocat.

Şi, spre surprinderea mea, a apucat clanţa, a păşit într-o parte şi a închis uşa exact ca un om. Se străduise şi făcuse ceva uimitor. Apoi a plecat. Ca de fiecare dată, simţeam zăpuşeala din aer.

– Admirabil, am murmurat.

– Aminteşte-ţi de locul ăsta dacă vrei să zăboveşti sau să te întorci; aminteşte-ţi simbolurile! În lumea întunecată de dincolo îţi vor fi lumini călăuzitoare, îţi vor arăta drumul spre casă. Aceasta este o casă pentru secolele care vor veni. Este o casă demnă de duhurile celor morţi; este o casă în care te vei afla în siguranţă. Războiul, revoluţia, focul sau apele fluviului nu te vor deranja. Am crezut odinioară în două simboluri, două simboluri simple. Un cerc şi o cruce formată din pietre. Două simboluri.

Am ţinut minte ce mi-a spus. Nu era atît de malefic.

Am urcat scările. Îl făcusem să-mi mărturisească mai multe decît de obicei, dar tot nu era de ajuns. Şi mai era şi Katherine.

De data asta am găsit-o trează, stînd la fereastră.

– Unde ai fost? m-a întrebat ea pe nerăsuflate.

Apoi şi-a aruncat braţele în jurul meu şi s-a lipit de mine. Mi s-a părut că l-am simţit pe Lasher lîngă noi. I-am transmis prin puterea gîndului: „Nu veni aici acum, ai să o sperii!" I-am ridicat bărbia, aşa cum fac bărbaţii cu femeile, şi, deşi nu înţelegeam prea bine ce se întîmplă, am sărutat-o.

În momentul acela, ceva m-a luat prin surprindere. Era apăsarea sînilor ei pe pieptul meu. Nu purta nimic altceva decît un halat alb şi fin, şi i-am simţit sfîrcurile tari, pasiunea care o cuprinsese şi apoi un val de căldură venind de pe buzele ei. Dar

cînd m-am tras înapoi şi am privit-o, am văzut doar un chip plin de candoare.

Am văzut şi o femeie. O femeie frumoasă. O femeie pe care o iubisem, care se ridicase împotriva mea şi mă dăduse deoparte pentru altul, un trup iubit de mine cu o dragoste de frate, un trup din care cunoşteam fiecare părticică de pe vremea cînd ne jucam şi ne scăldam împreună în copilărie, şi totuşi un trup de femeie, pe care-l ţineam în braţele mele, şi într-un moment de îndrăzneală am sărutat-o din nou, apoi încă o dată, şi am simţit-o că începuse să ardă.

M-am îngrozit. Era surioara mea, Katherine! Am dus-o şi am aşezat-o pe pat; părea derutată, uitîndu-se la mine. Îndrăznesc să spun fermecată? Se gîndea că este Darcy care s-a întors?

– Nu, a murmurat ea. Ştiu că tu eşti. Te-am iubit dintotdeauna. Îmi pare rău. Trebuie să-mi ierţi micile păcate, dar cînd eram copil, obişnuiam să visez că ne vom căsători. Că vom merge la altar. Numai cînd a apărut Darcy am abandonat acest vis prostesc şi incestuos. Dumnezeu să mă ierte!

Şi-a făcut semnul crucii, s-a ridicat în genunchi şi s-a întins după cuverturi.

Nu ştiu ce m-a apucat. Furie? M-am uitat la această mică făptură delicată, cu mîna întinsă, cu părul negru răsfirat sălbatic, cu faţa palidă şi tremurătoare; am văzut-o făcînd semnul crucii şi atunci am turbat de furie.

– Cum îndrăzneşti să te joci cu mine în felul ăsta? am strigat, şi am aruncat-o înapoi pe pat. Halatul i s-a deschis şi i-am văzut sînii, o priveliştе ademenitoare.

În cîteva secunde, îmi smulgeam hainele de pe mine. Începuse să ţipe. Era îngrozită.

– Nu, nu Julien, nu face asta! ţipa.

Dar eram peste ea, desfăcîndu-i picioarele şi rupînd hainele care mai rămăseseră între noi.

– O, Julien, te rog, nu! striga cu cea mai sfîşietoare voce. Sînt eu, Katherine!

Dar era în zadar. Am violat-o şi nu m-am grăbit deloc să termin, apoi m-am dat jos din pat şi m-am dus la fereastră. Credeam că inima o să-mi explodeze. Nu-mi venea să cred ce făcusem.

În acest timp, atitudinea ei trecuse de la cea a unei femei care plîngea în hohote ghemuită în pat, la aceea a unei femei dezlănţuite, care s-a repezit către mine, cuprinzîndu-mă cu braţele şi strigîndu-mi din nou numele:

– Julien, Julien!

Ce însemna asta? Că voia să o protejez de mine însumi?

– O, draga mea copilă, am spus. Şi m-am pierdut cu totul, sărutînd-o.

Şi apoi am făcut-o din nou, iarăşi şi iarăşi.

După nouă luni s-a născut Mary Beth.

Toată acea perioadă statusem la Riverbend, iar eu de-abia puteam suporta să o văd pe Katherine.

Nu mai îndrăznisem să o tulbur în propria noastră casă şi, oricum, mă îndoiesc că ea mi-ar mai fi permis. Îşi şterse adevărul din memorie. Credea că făptura din pîntecul ei era copilul lui Darcy. Îşi spunea rugăciunile tot timpul, pentru copilul nenăscut al lui Darcy.

Şi toţi, absolut toţi, ştiau ce-i făcusem. Julien, ticălosul! Julien a lăsat-o însărcinată pe sora lui! Verii mă priveau ca şi cînd aş fi fost ciumat. Tobias, fiul lui Augustin, a venit special de la Fontevrault să mă blesteme şi să-mi spună că sînt diavolul pe pămînt. Multă lume ştia, dar nu îndrăznea să-şi arate dispreţul.

Şi apoi, mai erau şi tovarăşii mei de distracţii, care considerau fapta mea o ciudăţenie şi o laşitate, dar cum nu mă abăteam cu nici un pas de la purtările mele, au ridicat din umeri şi au acceptat situaţia. Am descoperit cu acea ocazie un lucru: că poţi duce aproape orice păcat, dacă pur şi simplu nu faci nimic.

Se apropia sorocul. Încă o dată, întreaga familie aştepta cu sufletul la gură.

Şi Lasher? Cînd l-am văzut, era la fel de imposibil cum fusese întotdeauna. Îi dădea tîrcoale Katherinei, nevăzut de ea.

– El a făcut-o, spunea mama. El te-a împins în brațele ei. Nu te mai frămînta. Trebuie să aibă mai mulți copii, toată lumea știe, trebuie să aibă o fiică. De ce nu ai fi tu, un vrăjitor puternic, tatăl? Cred că e o idee grozavă.

Nu m-am mai ostenit să discut vreodată problema cu ea.

Nu știam dacă fusese fapta lui. Nici acum nu știu. Tot ce știam era că acest viol fusese cea mai scumpă plăcere pe care mi-o permisesem vreodată și că eu, Julien, care puteam ucide oameni oricînd fără nici un scrupul, m-am simțit josnic și am cunoscut cruzimea și răul.

Katherine și-a pierdut mințile înainte ca Mary Beth să se nască. Dar nimeni n-a știut.

După viol n-a mai fost decît o femeie care își mormăia rugăciunile și vorbea despre îngeri și sfinți, numai bună să se joace cu copiii mici.

Dar apoi a venit noaptea nașterii lui Mary Beth; Katherine avea un pîntec uriaș și țipa în agonie. Eram în cameră, împreună cu moașele negrese și cu doctorul alb, cu Marguerite și cu toți cei care urmau să asiste și să ajute. Nu mi-aș fi închipuit o asemenea asistență numeroasă.

Și pînă la urmă, cu un ultim țipăt chinuit, Katherine a împins-o afară, în lume, pe Mary Beth, acest copil minunat și perfect, semănînd mai mult cu o femeiușcă decît cu un bebeluș. Prin asta vreau să spun că, deși capul era cel al unui bebeluș, avea deja bucle negre și bogate, un dinte strălucitor lucea sub buza de sus, iar brațele și picioarele erau desăvîrșite. Se zvîrcolea plină de viață și a scos cel mai plăcut, mai minunat și mai desfrînat țipăt.

Mi-au pus-o în brațe.

– *Eh bien*, domnule, iat-o pe nepoata dumneavoastră, a spus bătrînul doctor cu mare pompă.

Am privit în jos la această fiică a mea și apoi l-am văzut pe diavol cu coada ochiului, venind sub forma unui abur, Lasher al meu, fără trup, astfel încît ceilalți din cameră să nu-l poată vedea, o apariție fantomatică, atingîndu-mi delicat umărul. L-au

văzut și ochii copilului! Și-a strîmbat gurița precoce într-un zîmbet pentru el.

Țipetele micuței au încetat; pumnii ei se închideau și se deschideau. Am sărutat-o pe frunte. O vrăjitoare, o vrăjitoare din cap pînă-n picioare; mirosul puterii emana din ea ca un parfum.

Apoi am auzit cele mai rău-prevestitoare cuvinte pe care le auzisem vreodată, spuse tainic de către diavol.

– Bravo, Julien. *Ți-ai îndeplinit menirea!*

Am rămas trăsnit. Fiecare silabă pe care ceilalți nu o auzeau, dar care era asurzitoare pentru mine, îmi pătrundea încet în minte.

Mi-am lăsat mîna dreaptă să se strecoare în jurul gîtului copilului, printre scutecele de in alb și de dantelă, mi-am strîns degetul gros și arătătorul pe carnea albă, fără să mă observe cineva din cameră.

– Nu, Julien! a venit șoapta lui în mintea mea.

– Ei, hai, i-am spus cu vocea mea tainică, ai nevoie de mine ca s-o veghez încă puțin, nu-i așa? Uită-te în jur, diavole! Măcar o dată, uită-te cu viclenie omenească și nu ca un înger aiurit. Ce vezi? O vrăjitoare bătrînă, o femeie nebună vorbind în dodii și o fetiță. Cine o va învăța ceea ce trebuie să știe? Cine va fi acolo să o protejeze cînd va începe să-și arate harul?

– Julien, nu am vrut niciodată să-ți fac vreun rău.

Am rîs și toți au crezut că rîdeam la copilul care se zvîrcolea și care se uita fix la ceva ce nimeni nu putea vedea, exact peste umărul meu. Am trecut-o pe Mary Beth în mîinile moașelor care au îmbăiat-o din nou, pregătind-o pentru mama ei.

Am ieșit din încăpere. Fierbeam de furie. *Ți-ai îndeplinit menirea!* Într-adevăr, oare așa fusese de la bun început? Mai mult decît probabil. Restul fusese doar un joc, iar eu o știam.

Dar mai știam și altceva. De jur împrejurul meu creștea o familie imensă și prosperă, o familie pe care o iubeam, care mă iubise odată, înainte de a face lucrul acela abominabil, și era acolo pentru a mă iubi dacă aș fi putut să cîștig iertarea lor. Iar în camera din spatele meu era un copil drag care-mi înmuiase

inima, așa cum o fac întotdeauna toți copiii – iar copilul era al meu, primul meu născut!

Toate lucrurile bune, gîndeam, lucrurile bune care sînt însăși viața! Și ducă-se la dracu' demonul ăsta, dacă nu pot să scap de el!

Dar ce drept aveam să mă plîng? Ce drept aveam să regret? Ce drept aveam să-mi fie rușine? L-am lăsat să mă înrobească de la cea mai fragedă vîrstă, cînd știam că este înșelător, cu toane, înfumurat și egoist. Știusem. Mă jucase pe degete, ca pe toate vrăjitoarele de altfel, ca pe toată familia.

Și acum, dacă voiam să mă lase să trăiesc, era limpede că trebuia să-i fiu de folos cu ceva. Trebuia să găsesc o soluție. Să o învăț pe Mary Beth nu putea fi de ajuns. Nu, nici pe departe. La urma urmelor, creatura însăși era un învățător al dracului de bun. Nu, trebuia să găsesc repede ceva, și urma să mă folosesc de tot harul meu vrăjitoresc ca să o fac.

În vreme ce meditam la toate astea, familia s-a adunat laolaltă. Veri sosiți în grabă, țipînd, dînd din mîini și bătînd din palme.

– Este fată, este fată! În sfîrșit, Katherine a născut o fată!

Și dintr-odată, am fost înconjurat de mîini și de sărutări iubitoare. Era perfect că-mi violasem sora; sau poate că mă căisem îndeajuns; oricum ar fi fost, nu știam adevăratul motiv. Dar Riverbend se umpluse de glasuri vesele. Dopurile de șampanie pocneau; muzicanții cîntau. Copilul era purtat pe brațe. Sirenele vapoarelor de pe fluviu șuierau în cinstea sărbătorii noastre.

Dumnezeule din ceruri! Ce vei face acum, omule ticălos? Ce vei face, ca măcar să rămîi în viață și să salvezi acest copilaș de la distrugerea totală?

15

Lumea se zguduia de cîntecul şi de rîsul Tatei. Cu vocea lui repezită şi piţigăiată, Tata a spus:

– Emaleth, fii tare; ia ceea ce trebuie să iei; Mama ar putea să încerce să-ţi facă rău. Luptă Emaleth, luptă să fii cu mine! Gîndeşte-te la valea noastră însorită şi la toţi copiii noştri.

Emaleth vedea copii – mii şi mii de oameni ca Tata şi ca ea înşăşi, pentru că acum se putea vedea pe ea, degetele ei lungi, membrele lungi, părul înotînd în apa lumii care era Mama. Lume care deja era prea mică pentru ea.

Cum mai rîdea Tata! L-a văzut dansînd; l-a văzut dansînd aşa cum l-a văzut şi Mama. Cîntecul lui pentru ea era lung şi minunat.

În cameră erau flori. O mulţime de flori. Mirosul plutea peste tot, amestecat cu mirosul Tatei. Mama plîngea întruna şi Tata i-a legat mîinile de pat. Mama l-a lovit cu piciorul şi Tata a înjurat, a blestemat; şi a tunat în paradis.

„Tată, te rog, te rog, fii bun cu Mama."

– Voi fi! Plec acum, copilă. I-a transmis mesajul secret. Şi mă voi întoarce cu mîncare pentru mama ta, mîncare care te va face să creşti puternică; şi cînd va veni sorocul, Emaleth, luptă să te naşti, luptă cu oricine încearcă să ţi se împotrivească!

O întristă să se gîndească la luptă. Cu cine să se lupte? Cu Mama nu, desigur! Emaleth *era* Mama. Inima lui Emaleth era legată de inima Mamei. Cînd Mama simţea durere, Emaleth o simţea şi ea, ca şi cînd cineva ar fi apăsat-o prin peretele lumii care era Mama.

Cu o clipă mai devreme Emaleth ar fi putut să jure că Mama știa că ea era acolo! Mama a înțeles că o poartă pe Emaleth în pîntec, dar apoi cearta a izbucnit din nou între Mama și Tata.

Și acum, de îndată ce ușa s-a închis și mirosul Tatei a dispărut, iar florile se legănau, își aplecau capetele și vibrau în camera întunecoasă, Emaleth a auzit-o pe Mama plîngînd.

„Nu plînge, Mamă! te rog. Mă întristezi cînd plîngi. Lumea întreagă nu este decît tristețe."

„Mă poți auzi cu adevărat, draga mea?"

Mama *știa* că ea este acolo! Emaleth s-a întors și s-a răsucit în lumea ei mică și înghesuită; s-a împins în acoperiș și a auzit-o pe Mama suspinînd:

„Da, Mamă, rostește-mi numele cum face Tata. Strigă-mă pe nume!

Emaleth."

Atunci Mama a început să-i vorbească de-adevăratelea.

„Ascultă-mă, fetițo. Sînt în primejdie. Sînt slăbită și bolnavă. Sînt înfometată. Tu ești înăuntrul meu și, slavă Domnului, iei ce-ți este necesar din dinții mei, din oasele și din sîngele meu. Dar sînt slăbită. M-a legat din nou. Trebuie să începi să mă ajuți. Ce trebuie să fac ca să ne salvăm amîndouă?"

„Mamă, el ne iubește. Te iubește pe tine și pe mine. Vrea să umple lumea cu odraslele noastre."

Mama a murmurat încetișor.

„Emaleth, stai liniștită. Sînt bolnavă."

Și s-a răsucit de durere în pat, cu călcîiele și cu mîinile legate, în mirosul înnebunitor al florilor. Emaleth plîngea. Tristețea Mamei îi depășea puterea de a îndura. A văzut-o pe Mama așa cum o văzuse și Tata, așa de palidă și de obosită, cu cearcăne în jurul ochilor, stînd ca o bufniță în pat, o bufniță; și Emaleth a văzut în adîncul pădurii întunecate o bufniță.

„Draga mea, ascultă-mă, nu vei rămîne în pîntecul meu o veșnicie. În curînd te vei naște, și atunci, Emaleth, s-ar putea să mor. S-ar putea ca tu să vii pe lume exact în momentul în care eu voi muri."

„Nu, mamă!" Era un gînd cumplit, Mama moartă! Emaleth cunoștea moartea. O putea mirosi. A văzut bufnița străpunsă de o săgeată și căzînd pe pămînt, în pădure, stîrnind frunzele. Cunoștea Moartea așa cum cunoștea totul în jurul ei, și apa și pielea ei și părul ei pe care-l prindea cu degetele și și-l freca de buze. Moartea nu era vie! Lungile povești ale Tatei îi veneau în minte, despre valea însorită și cum se vor întîlni și vor crește puternici.

– Amintește-ți, îi spusese Tata odată, că ei nu au milă pentru cei care nu sînt ca ei. Și tu trebuie să fii la fel de nemiloasă. Tu, fiica mea, soția mea, mămica mea.

„Să nu mori, Mamă. Nu-mi poți face asta. Să nu mori."

– Încerc, draga mea, dar ascultă-mă. Tata este nebun. El visează vise urîte, iar atunci cînd te vei naște trebuie să fugi de aici. Trebuie să scapi de mine și de el și trebuie să-i cauți pe cei care te pot ajuta. Apoi Mama a început din nou să plîngă, clătinînd din cap, distrusă de durere.

Tata se întorcea. Cheia s-a răsucit în broască. Mirosul Tatei și al hranei.

– Uite, comoara mea, ți-am adus suc de portocale, lapte și alte lucruri bune, a spus el.

S-a prăbușit pe pat alături de Mama.

– A, nu mai durează mult! a exclamat el. Uită-te cum se luptă! Și sînii tăi se umplu din nou cu lapte!

Mama a gemut. El i-a acoperit gura cu mîna, iar ea a încercat să-l muște de degete!

Emaleth plîngea. Întunericul acesta, care răsuna de țipete și care se lăsa peste întregul orizont, era înfiorător, înfiorător. Ce mai era lumea cînd sufereai așa? Nu era nimic. Ar fi vrut să le pună căluș la gură, ca să nu-și mai arunce vorbe de ocară. A împins în acoperișul lumii ei. Se vedea pe sine ca pe o femeie născută să alerge de la unul la altul, să le astupe gurile cu frunze uscate din pădure, ca să nu se mai rănească unul pe altul cu vorbe.

– O să bei sucul de portocale și laptele, a spus Tata furios.

– Numai dacă mă dezlegi din nou şi mă laşi să mă ridic. Atunci o să mănînc. Dacă pot să stau pe marginea patului, o să mănînc.

„Te rog, Tată, fii bun cu Mama! Sufletul Mamei este plin de suferinţă. Mama trebuie să mănînce. Mama este înfometată. Mama este slăbită."

„Foarte bine, draga mea, dragă!" Tatei îi era frică. Nu o mai putea lăsa pe Mama fără hrană şi apă.

A tăiat banda care îi lega Mamei mîinile şi picioarele.

Mama şi-a întins îndată mîinile şi picioarele, s-a dat jos din pat, şi iată-le cum se plimbau, ea şi Mama, prin cameră. S-au dus în baia plină de lumină şi de lucruri strălucitoare, unde mirosea a apă în care se amestecaseră tot felul de substanţe.

Mama a închis uşa şi a ridicat o placă mare de porţelan alb din spatele toaletei. Pentru că Mama pricepea aceste lucruri, Emaleth le pricepea şi ea, dar nu în întregime. Porţelanul era dur şi greu; Mamei îi era frică. Mama ţinea placa de porţelan drept în sus. Era ca o piatră funerară.

Tata a deschis uşa, iar Mama s-a întors şi a dat drumul plăcii de porţelan în capul Tatei şi Tata a ţipat.

Era un chin pentru Emaleth.

„Mamă, nu face asta!"

Dar Tata s-a prăbuşit pe podea în tăcere, fără să se plîngă, cufundat în vise şi Mama l-a lovit din nou cu dala. Sîngele i-a ţîşnit din urechi şi a început să curgă pe podea. El a închis ochii. Visa. Mama s-a retras suspinînd, şi a lăsat să-i cadă placa de porţelan din mînă.

Dar Mama era plină de entuziasm, de speranţă. A fost aproape să cadă şi ea, dar a trecut peste Tata, s-a dus în cameră, a înşfăcat hainele şi poşeta din dulap, poşeta, da, poşeta, îi trebuia poşeta, şi a fugit pe hol în picioarele goale. Emaleth, zgîlţîită şi aruncată dintr-o parte în alta, se sprijinea ca să-şi facă lumea mai stabilă.

Erau în micul lift şi coborau, coborau, coborau! Emaleth se simţea atît de bine! Erau în lumea din afara camerei. Mama se

sprijinea de peretele din spate al liftului, îmbrăcîndu-se, murmurînd, plîngînd, ştergîndu-şi faţa. Şi-a tras puloverul roşu peste cap. Şi-a pus fusta, dar n-a reuşit să-i închcie nasturii. Şi-a tras puloverul peste ea.

Unde mergeau?

„Mamă, ce s-a întîmplat cu Tata? Unde mergem?"

„Tata vrea să plecăm. Trebuie să plecăm, fii liniştită şi ai răbdare!"

Mama minţea! În depărtare, Emaleth îl auzea pe Tata murmurîndu-i numele.

Mama s-a oprit în uşa liftului. Durerea era prea mare pentru ea. Durerea creştea neîncetat. Emaleth suspina, ofta şi încerca să se facă cît mai mică, să nu-i producă Mamei durere. Dar lumea s-a îngustat şi s-a micşorat, şi apoi Mama a respirat adînc, şi-a pus mîinile la ochi şi s-a înclinat într-o parte.

„Mamă, să nu cazi!"

Apoi Mama şi-a pus pantofii în picioare şi a început să fugă, cu poşeta legănîndu-i-se pe umăr, izbind uşile de sticlă cînd a ieşit afară. Dar nu putea fugi prea departe. Era prea greoaie. Se opri cu mîinile împrejurul pîntecului, îmbrăţişînd-o şi liniştind-o pe Emaleth.

„Mamă, te iubesc."

„Şi eu te iubesc, draga mea. Te iubesc. Dar trebuie să ajung la Michael!"

Mama se gîndea la Michael, şi-l imagina, omul cu păr brun şi zîmbitor, voinic şi bun, cu totul altfel decît Tata.

– Îngerul meu, salvează-ne, s-a rugat Mama. S-a liniştit pentru o clipă, iar speranţa şi bucuria ei şi-au făcut loc spre Emaleth, care a simţit fericirea Mamei.

Emaleth o simţea pentru prima oară pe Mama bucuroasă. „Michael!"

Dar chiar în clipa aceasta de dulce acalmie, cînd Emaleth îşi rezemase capul de Mama, iar braţele Mamei ţineau lumea lui Emaleth, Emaleth l-a auzit pe Tata strigînd, chemînd-o.

„Mamă, Tata s-a trezit! Îl aud. Ne strigă."

Mama a ieşit în stradă. Maşinile şi camioanele treceau vîjîind pe lîngă ea. Mama s-a năpustit spre un camion mare şi zgomotos care a răsărit în faţa ei ca un zid de oţel strălucitor, arătînd exact ca o faţă uriaşă, cu o gură rea şi cu un nas deasupra ei.

„Da, draga mea dragă, asta a fost."

Mama a reuşit, folosindu-se de toată puterea care îi rămăsese, să urce pe scara înaltă şi să deschidă uşa.

– Vă rog, domnule, luaţi-mă cu dumneavoastră, oriunde mergeţi! Trebuie să plec! Mama a trîntit portiera camionului. Porneşte, pentru numele lui Dumnezeu, sînt doar o femeie singură. Nu-ţi pot face nimic!

„Emaleth, unde eşti?"

– Doamnă, trebuie să ajungeţi la un spital! Sînteţi bolnavă, a spus omul, dar a făcut întocmai cum i-a spus Mama.

Camionul uriaş a pornit, umplînd lumea de zgomot. Mamei îi era rău din pricina zgomotului şi a balansului camionului. O durea pîntecul. Capul i-a căzut pe spate.

„Emaleth, mama ta m-a rănit!"

„Mamă, ne strigă!"

„Draga mea, dacă mă iubeşti, nu-i răspunde!"

– Doamnă, vă duc la spitalul Houston General.

Mama ar fi vrut să spună: „Nu, mulţumesc, nu faceţi asta. Duceţi-mă cît mai departe". Nu-şi putea recăpăta răsuflarea. Avea un gust rău în gură, poate chiar de sînge. Suferea. Emaleth suferea şi ea.

Vocea Tatei era foarte departe, nu mai vorbea, doar plîngea.

– New Orleans, a spus ea. Acolo este casa mea. Trebuie să mă întorc acolo. Trebuie să ajung la casa Mayfair, pe First Street şi pe Chestnut Street.

Emaleth ştia ce ştia şi Mama. Acolo era Michael. Ar fi vrut să-i poată vorbi şoferului. Ar fi vrut. Mama era atît de bolnavă! Mama ar putea vomita în curînd şi mirosul acela s-ar putea răspîndi din nou.

„Fii liniştită, Mamă! Nu-l mai aud pe Tata."

– Michael Curry, din New Orleans, trebuie să ajung la el! Te va plăti. Îți va da o groază de bani. Eu te voi plăti. Telefonează-i! Uite – oprim la un telefon, mai tîrziu, cînd o să ieșim din oraș, dar uite! – și într-o secundă a scos banii din poșetă, mulți, foarte mulți bani; omul s-a holbat la Mama cu ochii lui mari, rotunzi, foarte dezorientat, dar încercînd să nu-i facă rău, să o ajute, voia să facă așa cum îi spusese ea, gîndind că era delicată, tînără și drăguță.

– Ne îndreptăm spre sud? a întrebat Mama, simțindu-se rău din nou, aproape incapabilă să vorbească. Durerea o învăluia și o învăluia și pe Emaleth. Oh... Emaleth nu se mai simțise niciodată atît de rău. Dădea cu picioarele în lumea ei. Dar nu voia să o lovească pe Mama.

Vocea Tatei se stinsese de mult în huruitul mașinilor, în strălucirea luminilor. Lumea se întindea, uriașă, în jurul lor.

– Ne îndreptăm spre sud acum, doamnă, a spus șoferul. E-n regulă. Ne îndreptăm spre sud, dar aș dori să mă lăsați să vă duc la un spital.

Mama a închis ochii. Lumina s-a stins în mintea ei. Capul i-a căzut într-o parte. Dormea; visa. Banii îi zăceau în poală, pe podea, peste tot, pe pedale. Omul se apleca și culegea cîte o bancnotă, încercînd să nu scape din ochi mașinile care vîjîiau pe drum în fața lui. Mașini, drum, semne de circulație, autostradă, New Orleans, sud.

– Michael, spunea Mama. Michael Curry. New Orleans. Dar știi, dacă mă gîndesc, cred că telefonul este pe numele Mayfair. Mayfair & Mayfair. Telefonează la Mayfair & Mayfair!

16

Au presupus că Alicia CeeCee Mayfair avortase în jurul orei patru după-amiaza. Murise de peste trei ore cînd a venit Mona s-o vadă. Bineînțeles că o supravegheaseră. Aprinseseră lumina, iar infirmiera spusese că nu voise să o trezească. Și Anne Marie intrase și ieșise, înainte și după moartea ei.

Nimeni nu văzuse pe altcineva intrînd în camera aceea. Era un salon privat.

Leslie Ann Mayfair dădea telefoane tuturor femeilor din familie. Ryan telefona și el din oraș. Secretarea lui, Carla, făcea același lucru.

După ce a scăpat în sfîrșit de îmbrățișările și de sărutările lor, Mona le-a închis ușa camerei în nas. Apoi și-a smuls furioasă rochia albă și panglica din păr.

Bineînțeles că nu-i putea telefon lui Michael să-i spună, să-l roage să vină. Telefonul era ocupat tot timpul.

În chiloți și în sutien, a scotocit prin șifonier după niște haine mai potrivite. N-a găsit nimic. A descuiat ușa și a traversat holul către camera mamei. N-a văzut-o nimeni. Tot zgomotul conversației venea pe scări ca un vuiet. Se trinteau portiere de mașini afară. De undeva se auzea plînsul sfîșietor al bunicii Evelyn.

Dulapul lui CeeCee. CeeCee avea numai 1,60 metri și Mona aproape o ajunsese. A scotocit printre rochii, haine și taioare pînă a găsit o fustiță, prea scurtă, despre care mama spusese că este tocmai bună. A luat apoi una dintre bluzele acelea cu volănașe, pe care CeeCee le purta între orele nouă și unsprezece în

fiecare dimineață, înainte de a-și da pe gît prînzul și a-și pune cămașa de noapte ca să urmărească în salon telenovelele de după-amiază.

Ei bine, CeeCee nu va mai face asta, nu-i așa? Monei i se învîrtea capul. Aceste haine poartă mirosul mamei. Și-a adus aminte de mirosul din spital. Nu, aici nu se simțea.

S-a uitat în oglindă. Acum arăta ca o femeiușcă, mă rog, un fel de femeiușcă. A luat peria lui CeeCee și și-a dat părul pe spate, cum obișnuia CeeCee, și l-a prins cu o agrafă.

Și, preț de o clipă, i s-a părut că o vede pe mama. A gemut. Ar fi vrut atît de mult să fie adevărat. Dar în oglindă nu se vedea altcineva decît Mona, cu părul prins la spate, părînd foarte matură. Acolo era și rujul lui CeeCee, roz-deschis, pentru că, obișnuia ea să spună, nu mai era îndeajuns de trează ca să-și facă buzele cu roșu-aprins, doar dacă nu voia să arate ca un clovn.

Mona s-a îmbrăcat.

Bine, acum înapoi, traversăm holul, trîntim ușa și deschidem computerul.

În fața ei a apărut pagina principală WordStar, mare, strălucitoare, verde, cu lista de opțiuni. Mona a apăsat tasta R, pentru a rula un program, și a comandat programului crearea unei noi căsuțe, \WS\MONA\HELP.

Imediat a comutat pe această nouă căsuță și a apăsat D pentru a crea un fișier numit Help, și apoi intră în el.

> Mona Mayfair, 3 Martie. Acesta este pentru cei care vor veni după mine și care s-ar putea să nu înțeleagă niciodată ce s-a întîmplat. Ceva le chinuie pe femeile din familia noastră. Au fost prevenite, dar ele cred că este o boală. Nu e o boală, e ceva mult mai rău, ceva care va păcăli pe toată lumea. Voi ajuta să fie prevenite.

A apăsat tastele KD pentru a salva textul. Și fișierul a dispărut. Stătea singură în camera întunecoasă, în fața computerului ca în fața unui foc strălucitor, în timp ce zgomotul de pe

bulevard copleşea încet liniştea grea. Un blocaj în trafic. Cineva a bătut la uşă.

S-a dus la uşă şi a tras zăvorul. Vopseaua s-a desprins, lipindu-i-se pe degete. A deschis uşa.

– O caut pe Mona. Oh, Mona! Nu te-am recunoscut. Era mătuşa Bea. Doamne, Dumnezeule, copilă, ţi-ai găsit mama?

– Da, sînt bine, spuse Mona. Dar trebuie să telefonezi tuturor!

– Asta făceam, iubito, vino jos cu mine. Lasă-mă să te sprijin.

– Nimeni nu trebuie să rămînă singur, nici măcar aşa cum am stat eu în cameră singură, nimeni!

Mona a trecut pe lîngă ea, apoi a străbătut holul pînă în capătul scărilor.

– Nimeni nu trebuie să stea singur! a strigat.

Cei din familia Mayfair împînzeau lungul hol de jos, cu jarul ţigărilor strălucind în scrumiere sub lumina lămpilor. Plînsete, suspine, oftaturi, mirosul cafelei.

– Mona dragă, sînt fursecuri să servim lumea?

– Mona, ai găsit-o?

– Este Mona, Mona dragă!

– Ei, erau aproape ca gemenele, CeeCee şi Gifford.

– Nu, îţi spun, nu a fost aşa!

– Nu e o boală, a spus Mona.

Bea era nedumerită şi tristă. Îşi ţinea nepoata de umăr.

– Ei bine, ştiu, este exact ce spunea Aaron! Le telefonează chiar şi femeilor din New York şi California.

– Da, de peste tot.

– Dumnezeule, a exclamat Bea. Carlotta avea dreptate. Trebuia să fi ars casa aia! Trebuia! Totul se trage din casa aia, nu?

– Încă nu s-a terminat, Beatrice dragă, a spus Mona, coborînd scările.

Cînd a ajuns în baia de jos, singură, şi a încuiat din nou o uşă între ea şi lume, a început să plîngă.

„Fir-ar să fie, mamă, fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie!"

Dar nu a durat mult. Nu era timp. Fusese un alt deces. Putea auzi vocile înspăimîntate, o uşă trîntită. Cineva a scos chiar un mic ţipăt. Probabil că era vorba de încă o moarte.

Ryan venise şi o striga pe Mona. Le putea auzi vocile înfundate prin uşa grea de chiparos. Lindsay Mayfair fusese găsită moartă în Houston, statul Texas, astăzi la amiază. Familia tocmai îi contactase.

Mona s-a întors în hol. Cineva i-a pus un pahar cu apă în mînă şi, preţ de o clipă, l-a privit absentă, apoi l-a băut.

– Mulţumesc, a zis.

Pierce era acolo, uitîndu-se la ea cu ochii înroşiţi.

– Ai auzit de Lindsay.

– Ascultaţi-mă, a început ea. Nu este o boală. Este pur şi simplu o persoană. O persoană care le-a ucis pe toate. Iată cum trebuie să acţionăm. În fiecare oraş trebuie să se adune toţi într-o singură casă, să-şi ţină companie şi să stea împreună. Nimeni nu trebuie să iasă din casă. Şi asta nu va dura prea mult, pentru că îl vom opri. Sîntem foarte puternici, cu toţii împreună....

S-a oprit; rudele deveniseră tăcute în jurul ei. Liniştea se aşternea peste hol.

– E doar un singuratic, a spus pe un ton liniştit.

Numai bunica Evelyn plîngea încă, încet şi departe.

– Dragele mele, dragele mele, dragele mele...

Apoi Bea a început să plîngă. Iar Mona a făcut la fel. Pierce a spus:

– Veniţi-vă în fire! Am nevoie de voi.

Ceilalţi continuau să plîngă, dar Mona s-a oprit şi a rămas tăcută.

17

POVESTEA LUI JULIEN CONTINUĂ

Zilele care au urmat nașterii lui Mary Beth au fost cele mai negre din viața mea. Dacă am avut vreodată în viață vreun simț al moralității, în acele momente l-am avut. Nu cunosc prea bine cauza, dar, cum nu acesta este subiectul narațiunii, voi încerca să trec peste el rapid.

Dă-mi voie să-ți spun numai că, fiind un copil precoce, începusem să mă obișnuiesc cu crima, cu vrăjitoria, cu răul în general înainte de a avea timp să cîntăresc lucrurile. Războiul, pierderea surorii mele, violul care a urmat – toate astea mi-au dezvăluit ceea ce începusem să bănuiesc deja, și anume că, pentru a fi fericit, aveam nevoie de ceva profund și de preț. Bogăția nu era de ajuns, plăcerile cărnii nu erau de ajuns. Dacă familia mea nu prospera, nu aveam răgaz să-mi trag răsuflarea! Și voiam să-mi trag răsuflarea. Mă țineam cu dinții de viață ca un nou-născut, scîncind la fel de tare ca Mary Beth – de viața adevărată cu sănătatea, cu plăcerile și cu bogăția ei.

Voiam, de asemenea, să-mi cunosc și să-mi iubesc fiica. Voiam asta mai presus de orice, și pentru prima dată în viață am înțeles de ce atît de multe legende și povești pornesc de la ceva simplu și neprețuit – un copil, un moștenitor, un bebeluș ținut în brațe, zămislit de două ființe.

De ajuns! Ai înțeles. Viața mea atîrna de un fir de păr și știam că nu vreau s-o pierd.

Ce puteam face?

Am găsit răspunsul în cîteva zile. L-am văzut pe diavol dînd tîrcoale leagănului lui Mary Beth. Toți ceilalți l-au văzut. „Bărbatul" o binecuvînta pe Mary Beth; ochișorii de bebeluș ai lui Mary Beth îl puteau face puternic, îi puteau da o înfățișare; el păzea copilul; deja se lingușea pe lîngă ea. Și creatura se întrupa sub chipul meu! Îmi imita stilul, felul de a fi, emana, dacă vrei, farmecul meu!

Chemînd orchestra să cînte – cîntatul ăsta era un zgomot care începuse să mă supere ca un dinte bolnav pe care nu vei putea să-l scoți niciodată –, am încercat să vorbesc cu Marguerite despre Lasher, despre ce anume era el, și ce se știa despre el.

Înțelegeai puține de la ea, vorbea numai despre puterea ei de a face plantele să crească, de a vindeca rănile, și despre poțiunile care ar fi putut să-i prelungească viața.

– Diavolul va fi într-o zi trup, și dacă se poate încarna, putem și noi. Morții s-ar putea reîntrupa prin aceeași metodă.

– Este o idee absolut îngrozitoare, am spus.

– Gîndești așa pentru că nu ești mort, așteaptă numai!

– Mamă, vrei ca pămîntul să fie populat cu morți? Unde o să-i mai punem?

Într-un acces de furie, a rostit:

– De ce pui toate întrebările astea? Singur te pui în pericol! Crezi că Lasher nu poate să-ți facă de petrecanie? Bineînțeles că poate! Fii liniștit și urmează-ți destinul! Viața e pește tot în jurul tău. Ce mai vrei?

M-am dus în oraș la apartamentul meu din Rue Dumaine. Ploua din nou, ca în noaptea în care mă dusesem la casa de pe First Street, iar ploaia mă liniștea întotdeauna și mă făcea fericit. Am deschis ușile dinspre verandă și am lăsat ploaia să pătrundă înăuntru, să ude galeriile de metal și să se scurgă pe perdelele de mătase, zgomotoasă și frumoasă cum era. Ce-mi pasă? Aș fi putut împodobi ferestrele și cu aur, dacă aș fi vrut!

Stăteam pe pat, cu mîinile încrucișate sub cap, cu un picior pe marginea patului și îmi înșiram în gînd feluritele păcate

făcute... nu din pasiune, pe astea nu le puneam la socoteală... păcate făcute din răutate şi din cruzime.

Ei bine, îmi spuneam, i-ai dat sufletul tău acestui blestemat de diavol. Ce altceva ai mai putea să-i dai? Poţi promite să protejezi şi să ajuţi copilul să capete putere, dar copilul îl vede deja. Şi el poate să-l înveţe pe copil, probabil că ştie lucrul acesta.

Apoi, în timp ce ploaia se potolea iar luna a apărut, plutind peste Rue Dumaine, am găsit răspunsul.

O să-i dau trupul meu omenesc. Avea deja sufletul meu. De ce să nu-i dau şi înfăţişarea pe care o imită mereu? O să-i dau în stăpînire corpul meu.

Bineînţeles că el va încerca să mă transforme şi să mă ucidă. Dar se părea că, de fiecare dată, el ceruse ajutorul meu şi al mamei mele ca să transforme trupuri omeneşti. Chiar şi să modifice plante şi să le facă să înflorească. Dacă ar fi fost capabil să facă asta singur, nu ar mai fi avut nevoie de nici unul dintre noi.

Astfel încît, să-l las să trăiască în mine, să umble, să danseze, să vadă, dar să nu mă transforme, era un risc suficient de bine calculat.

Acum, neştiind dacă mă voia sau dacă putea să mă audă de la distanţă, l-am chemat.

În cîteva secunde l-am văzut materializîndu-se lîngă oglinda ovală care stătea în colţul camerei. I-am văzut reflexia în oglindă. N-o mai observasem niciodată. Ciudat era că nici măcar nu mă gîndisem la asta. S-a făcut nevăzut destul de repede. Dar zîmbise şi îmi arătase că era îmbrăcat în haine fine, cum purtam şi eu.

– Vrei să te încarnezi? l-am întrebat. Vrei să vezi cu ochii mei? De ce nu intri înăuntrul meu? De ce nu te-aş primi şi nu aş sta liniştit în timp ce tu eşti în mine, de ce nu te-aş lăsa să faci din mine ce vrei, atîta timp cît ai puterea să o faci?

– Ai face asta?

– Păi, cu siguranţă strămoşii mei ţi-au făcut invitaţia asta. Deborah sau Charlotte cu siguranţă te-au poftit.

– Nu-ți bate joc de mine Julien, mi-a răspuns cu o voce rece și tainică. Știi că nu aș pătrunde în corpul unei femei.

– Un corp e doar un corp, am replicat eu.

– Nu sînt femeie.

– Ei bine, ai acum un vrăjitor pe care să-l conduci. Îmi mențin oferta. Poate că asta a fost destinul meu. Intră în mine, te invit! Îți stau la dispoziție. Cred că am fost destul de apropiați.

– Nu-ți bate joc de mine, a zis din nou. Cînd fac dragoste cu tine este întotdeauna ca de la bărbat la bărbat.

Am zîmbit. Nu am spus nimic. Dar am fost foarte amuzat de demonstrația asta de mîndrie masculină care se potrivea cu imaginea mea asupra firii copilăroase a creaturii. M-am gîndit cît de tare îl uram și cum trebuia să îngrop gîndul ăsta în sufletul meu. Așa că mi l-am imaginat sărutîndu-mă și mîngîindu-mă.

– Poți să mă răsplătești după aceea, cum ai făcut mereu, am spus.

– O să-ți fie greu să suporți.

– Pentru tine, o fac! Ai făcut și tu multe pentru mine.

– Da, și acum ți-e teamă de mine.

– Da, oarecum. Vreau să trăiesc. Vreau să o cresc pe Mary Beth. Este copilul meu.

Liniște.

– Vin în tine... a șoptit.

– Da, fă-o!

– Și nu mă vei chinui cu toată puterea ta!

– Voi face tot ce îmi stă în putință ca să mă comport ca un gentleman.

– Oh, te deosebești atît de mult de o femeie!

– Adevărat, cum așa? am întrebat.

– Nu mă iubești niciodată cu adevărat, cum fac ele.

– Hm, putem face o întreagă discuție pe tema asta, am spus, dar fii sigur că tu și cu mine ne putem satisface reciproc dorințele. Dacă femeile sînt prea prefăcute ca să spună astfel de lucruri, în schimb au alte căi de a-și atinge țelurile.

– Îmi vine să rîd.

– Poți să rîzi cînd vei fi în mine. Știi că poți!

Camera se cufundă în liniște. Perdelele păreau că dispar de pe galeriile lor. Ploaia încetase. Balconul strălucea în lumina lunii. Simțeam în mine un gol imens. Părul de pe corp mi se zbîrlise. M-am ridicat, încercînd să mă pregătesc pentru ceea ce avea să urmeze, deși nu-mi puteam imagina ce anume, și apoi *vuum!* creatura a coborît pe mine, învăluindu-mă și înconjurîndu-mă și am simțit cum mă cuprinde o senzație de leșin și toate sunetele din afară s-au amestecat într-un răget.

Stăteam în picioare. Mergeam, dar mă tot poticneam. Totul era întunecos și învăluit în ceață, ca într-un coșmar, scările îmi apăreau în față, strada luminoasă, chiar și oameni făcînd cu mîna, iar ecoul vocilor se făcea auzit ca printre talazurile unui ocean.

– *Eh bien*, Julien!

Știam că merg pentru că trebuia s-o fac. Dar nu simțeam pămîntul sub picioare, n-aveam echilibru, nu mai exista cer, nu mai exista pămînt, și ne-a cuprins o spaimă cumplită. M-am oprit. Nu mai luptam, încercam din toate puterile să mă relaxez în această creatură, să mă prăbușesc în ea chiar dacă se părea că îmi pierd cunoștința.

Nu știu cît a durat starea aceasta de confuzie totală, dar mi s-a părut o veșnicie.

Ceasul arăta ora două cînd am reușit din nou să gîndesc limpede. Eram încă pe Rue Dumaine, dar la o mică masă de marmură, într-o cafenea. Fumam o țigară, corpul mă durea din toate încheieturile și mi-am dat seama că mă uitam fix la barmanul care se oprise aplecat deasupra mea și mă întreba din nou, poate pentru a șasea oară:

– Domnule, încă una înainte de închidere?

– Absint. Vocea mi-a ieșit din gîtlej într-un murmur răgușit. Mă dureau toate.

„Ticălos nenorocit, am spus eu cu vocea mea tainică, ce dracu' ai făcut cu mine?"

Dar nu am primit nici un răspuns. Era mult prea obosit ca să mai răspundă. Mă stăpînise ore întregi și vagabondase sub

înfățișarea mea. Doamne, Dumnezeule, aveam noroi pe haine; și uite cum arată pantofii mei. Iar pantalonii fuseseră scoși și apoi puși pe dos și încheiați prost. Oh, dar avusesem cîteva femei sau cîțiva bărbați, nu-i așa? Și oare ce altceva mai prinsesem?

Am luat paharul cu absint proaspăt și l-am dat pe gît, m-am ridicat și am fost gata să cad din picioare. Mă durea glezna. Aveam sînge pe degete. „Ne-am bătut?"

Am reușit să ajung în camera mea din Rue Dumaine. Servitorul meu, Christian, un om de culoare, un Mayfair prin obîrșie, foarte bine plătit, foarte isteț și adesea sarcastic, era acolo. L-am întrebat dacă patul meu era gata și el mi-a răspuns în felul lui obișnuit.

– Ce credeți?

M-am prăbușit în pat. L-am lăsat să-mi scoată hainele și să le ia. I-am cerut o sticlă cu vin.

– Ați băut destul!

– Adu-mi vinul, i-am poruncit, sau mă voi ridica din pat și te voi strînge de gît pînă vei muri!

A adus vinul.

– Ieși afară, i-am spus.

A făcut întocmai. Stăteam în întuneric, beam și încercam să-mi amintesc ce făcusem... strada, senzația de ameteală, voci venind spre mine ca prin apă. Și apoi au început să apară amintiri clare, da, desigur, imagini familiare, pe care numai propriile amintiri ți le pot oferi; coborîsem în vale și îi adunasem laolaltă pe toți oamenii și apoi întreaga procesiune intrase în catedrală. Catedrala era mai frumoasă ca oricînd, împodobită cu panglici, cu verdeață peste tot, iar eu îl duceam pe pruncul Isus. Cîntecele erau înălțătoare, iar lacrimile îmi alunecau pe față. Sînt acasă. Sînt aici. Priveam în sus, la vitraliul uriaș care îl reprezenta pe Sfînt. Da. În mîinile Domnului și ale Sfîntului, gîndeam eu.

M-am trezit brusc. Ce amintire era asta? Știam că locul în care se petrecea era Scoția. Știam că era vorba de Donnelaith. Și mai știam că trebuia să fi fost cu secole în urmă. Totuși, amintirea fusese proaspătă, clară și vie cum numai amintirile pot fi.

M-am grăbit către biroul meu şi am notat totul. A apărut şi diavolul ca un abur, cu vocea doar o şoaptă.

– Ce faci, Julien?

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru! m-am răstit eu. Ţi-a plăcut aventura noastră?

– Da, Julien. Aş vrea să o mai trăiesc o dată. Acum. Dar sînt prea slăbit.

– Nu e de mirare. Pleacă, pierde-te ca fumul! Şi eu sînt istovit, extenuat. O s-o facem…

– De îndată ce vom putea.

– Bine, bine, afurisitule!

Am împins paginile în sertarul biroului. Am căzut într-un somn de moarte, iar cînd m-am trezit, afară era soare şi ştiam că fusesem din nou în catedrală. Îmi aminteam fereastra circulară. Îmi aminteam statuia sfîntului de pe mormîntul lui. Şi oamenii care cîntau...

Ce putea să însemne? m-am întrebat. Demonul acesta este de fapt un sfînt? Nu, nu. Un înger rău, căzut în iad. Ce anume? Nu ştiu. Sau poate slujea vreun sfînt, îl venera, aşadar... ce?

Dar, fără îndoială, erau amintirile unui muritor. Creatura îşi amintea că avusese un trup omenesc; iar amintirile lui îmi fuseseră lăsate mie, iar eu eram probabil singurul care ar fi putut să le analizeze. Cu siguranţă diavolul ştia că amintirile lui de om în carne şi oase existau, dar el nu putea gîndi cu adevărat! Ne folosea pe noi ca să gîndească. Diavolul ar fi ştiut ce se petrece numai dacă i-aş fi spus eu.

În mintea mea s-a născut o idee. De fiecare dată, aminteşte-ţi mai mult. Fii diavolul, cunoaşte-l, şi în cele din urmă, vei afla adevărul despre el. Dacă nici adevărul nu te poate ajuta, atunci ce? „Tu, duh rău şi viclean, am spus în gînd, eşti doar cineva care vrea să se nască din nou. Nu ai nici un drept, diavole lacom! Ai fost viu. Nu eşti o creatură nemuritoare, nu ştii nimic. Du-te în iad şi dus să fii!"

BIBLIOTECA

Am adormit din nou şi am dormit toată ziua, atît de obosit eram.

În seara aceea am mers călare la Riverbend. Am chemat orchestra și le-am spus să cînte *Dixie*, și apoi am stat de vorbă cu mama.

I-am povestit. Nu a crezut nimic.

– În primul rînd, este atotputernic și vine din vremuri străvechi.

– Pe dracu'!

– Și apoi, va afla dacă sufletul tău i se opune. Te va ucide.

– Poate.

Nu i-am mai făcut vreo mărturisire niciodată. Nu cred că am mai vorbit cu adevărat cu ea vreodată. Dar cred că n-a băgat prea mult de seamă.

M-am dus în camera copilului. Diavolul dădea tîrcoale leagănului. L-am văzut preț de o clipă, îmbrăcat ca mine, plin tot de noroi, cum fusese înainte. Creatură idioată! Am zîmbit.

– Vrei să pătrunzi în mine acum?

– Este timpul să fiu cu ea, dragule, mi-a răspuns. Uite-o cît e de frumoasă! Harul tău vrăjitoresc este în ea, al tău și al bunicii și străbunicii ei. Și cînd te gîndești că aș fi putut să te pierd!

– Nu poți să știi niciodată, nu? Ce lucruri afli cînd ești în mine?

N-a răspuns mult timp. Apoi a apărut, și mai strălucitor, semănînd leit cu mine cum se spune, mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, a zîmbit și a încercat să rîdă, dar din gură nu i-a ieșit nici un sunet, și apoi a dispărut. Dar am observat că mă imita din ce în ce mai bine; că se îndrăgostise de chipul meu.

Am ieșit. Am înțeles ce aveam de făcut. Să cercetez lucrurile cînd creatura era ocupată cu bebelușul. Și să o păstrez în mine cînd avea să intre, cît de mult puteam îndura.

Lunile treceau. Prima aniversare a lui Mary Beth a fost o mare sărbătoare. Orașul înflorea din nou; umbrele războiului trecuseră; erau bani peste tot. Conacele se ridicau la marginea orașului.

Diavolul intra în mine cam o dată pe săptămînă.

Era tot ce puteam amîndoi. Dura cam patru, cinci ore și *vuum*! eram eu din nou. Puteam fi oriunde cînd mă părăsea.

Cîteodată în pat, chiar cu vreun bărbat. Avea gusturi la fel de diverse ca ale mele, cînd ajungeam la asta.

Dar asta era tîrgul. Nu eram Dr. Jekyll şi Mr. Hyde, nu, nici vorbă. Cînd era în mine, diavolul era, invariabil, fermecător cu oamenii. Aproape angelic.

– Dragul meu, noaptea trecută ai fost atît de dulce că mi-ai dat perlele acelea! mi-a spus amanta mea.

– Poftim?

Lucruri de soiul ăsta. Era clar, de asemenea, că lumea mă considera ameţit de băutură cînd el se afla în interiorul meu. Îmi ştirbea reputaţia. Nu eram un mare băutor. Nu-mi plăcea să fiu afumat.

Dar nu aveam ce face. Aşa că înduram acuzaţiile, zîmbetele şi tachinările.

– Mamă, dar ai fost atît de beat aseară!

– Ce spui? Nu-mi amintesc!

În acelaşi timp, viziunea catedralei mă bîntuia noapte şi zi. Vedeam dealurile cu iarba lor verde, cîteodată vedeam un castel ca şi cînd m-aş fi uitat printr-un fragment dintr-un vitraliu. Vedeam valea acoperită de ceaţă. O groază uriaşă şi insuportabilă îmi copleşea amintirea. Şi totul se ducea de rîpă. Nu mai puteam continua. Durere. Simţeam durere cînd voiam să-mi amintesc mai departe. O durere de neimaginat.

Nu am încercat să discut despre asta cu nemernicul. Cît despre ce aflase el în timp ce îmi locuise trupul... părea să fie vorba doar de plăceri senzoriale. Înfuleca, dansa, făcea ravagii, se bătea. Dar după aceea era disperat uneori.

– Trebuie să mă încarnez eu însumi, se lamenta el.

Existau de asemenea şi cîteva dovezi că, atunci cînd era în pielea mea, acumula informaţii. Dar, ca întotdeauna, nu părea capabil să facă ceva cu aceste informaţii. Însă le repeta cu înflăcărare, pe nerăsuflate.

Vorbeam despre timpul schimbărilor, de exemplu, despre calea ferată şi despre cum subminase aceasta comerţul fluvial; vorbeam despre moda schimbătoare. Vorbeam despre arta fotografică,

pentru care nemernicul nutrea o puternică fascinație. Mergea adesea să se fotografieze cînd era în trupul meu, deși, băut și șleampăt cum era, îi venea greu să stea nemișcat în fața aparatului de fotografiat. Adesea lăsa aceste poze în buzunarele mele.

Dar această întreagă strădanie s-a dovedit o sarcină grea pentru el. Ar fi vrut să aibă un trup al lui, nu să se tîrîie în al meu. Iar adorația lui pentru Mary Beth nu cunoștea margini.

Într-adevăr, uneori treceau săptămîni și nu avea tăria să intre în trupul meu. La fel cum mie îmi lua două zile ca să-mi revin.

Cum Mary Beth creștea, Lasher se folosea adesea de ea ca scuză. „Cu atît mai bine pentru mine", gîndeam. Reputația mea era și-așa destul de proastă; pe deasupra, mai și îmbătrîneam.

Deși Mary Beth se făcea mai frumoasă cu fiecare zi care trecea, sufletul meu era din ce în ce mai tulburat. Uram farsa asta, cum că ea ar fi fost nepoata, nu fiica mea. Îmi doream cu adevărat copiii mei, îmi doream fii. Eram uimit de cît de puține și de simple lucruri ajunsesem să-mi doresc.

Dar viața mea mergea *lin* mai departe. Rămăsesem cu mintea întreagă, în ciuda asalturilor demonului. Nu cunoscusem nebunia. Am făcut bani din toate afacerile de după război – construcții, comerț, prelucrarea bumbacului și orice altă oportunitate care se ivise, și am observat de asemenea că, dacă voiam să-mi mențin familia bogată, trebuia să-i extind investițiile mult dincolo de New Orleans. New Orleans-ul trecea printr-o perioadă de prosperitate economică explozivă; dar ca port ne pierdeam hegemonia.

Am făcut primele călătorii la New York în anii de după război. Demonul avînd cu ce se îndeletnici acasă, am trăit ca un om liber în Manhattan.

Am început în mod cinstit construcția unei averi durabile.

Fratele meu, Rémy, s-a dus să locuiască în casa de pe First Street. Îl vizitam des.

Convingîndu-mă, în timp, că nu există nici un motiv pentru care nu aș putea avea tot ceea ce un om cumsecade ar trebui să aibă, m-am îndrăgostit de tînăra mea verișoară, Suzette, care îmi

amintea, în inocența ei, de Katherine. Mă pregăteam să ocup casa din First Street ca stăpîn, urmînd ca fratele meu și familia să fie de acord să locuiască acolo, în calitate de membri ai familiei.

Acum, ca din întîmplare, mi-au trecut prin minte alte lucruri legate de nemernic și de amintirile sale. Pe măsură ce eu continuam să-mi „reamintesc" catedrala și valea, orașul Donnelaith, imaginile deveneau și mai vii. Nu mă îndepărtam prea mult în timp de momentul acela, dar vedeam mai multe detalii. Și am ajuns să înțeleg că euforia pe care o simțeam în visul meu despre catedrală era iubirea față de Dumnezeu.

Lucrul acesta mi-a apărut limpede într-o dimineață. Eram în Jackson Square, lîngă catedrala St. Louis și am auzit un cîntec minunat. Am intrat. Fetițe metise, toate foarte frumoase, „copii de culoare", cum le-am fi spus atunci, luau parte la prima lor împărtășanie. Erau îmbrăcate în veșminte de un alb strălucitor, iar ceremonia îți tăia răsuflarea, cu atît de multe călugărițe mici care umpleau partea laterală a naosului, fiecare cu mătăniile și cu cartea ei albă de rugăciuni.

Dragostea față de Dumnezeu. Asta am simțit în catedrala St. Louis, chiar în micul meu oraș. Și mi-am dat seama că asta era ceea ce simțisem în vechea catedrală din vale. Am fost cuprins de spaimă. Am hoinărit toată ziua, reamintindu-mi sentimentul și făcînd tot ce îmi stătea în putință să-l risipesc.

Vedeam imagini cu Donnelaith. Îi vedeam casele de piatră. Îi vedeam piața. Vedeam însăși catedrala în depărtare – ah, uriașa biserică gotică! Timpuri străvechi!

M-am ascuns într-un tîrziu într-o cafenea unde, ca de obicei, am băut un pahar cu bere rece și mi-am sprijinit capul de peretele din spatele meu.

Demonul era acolo, nevăzut.

– La ce te gîndești?

I-am povestit, cu precauție și pe îndelete.

A rămas tăcut și nedumerit.

Apoi, cu voce timidă, a spus:

– Voi fi ființă în carne și oase.

– Da, sînt sigur de asta, am replicat eu, iar Mary Beth şi cu mine am jurat să te ajutăm.

– Bine, pentru că atunci vă voi putea arăta cum să vă întoarceţi şi să trăiţi din nou; se poate, şi alţii au făcut-o.

– De ce ţie ţi-a luat atît de mult timp?

– De unde vin eu nu există timp, a răspuns. Este doar ideea de timp. Va fi materializată. Există un fel de timp numai cînd sînt în corpul tău, măsurat prin zgomote şi prin mişcare. Dar eu sînt în afara timpului. Aştept. Văd departe. Mă văd întorcîndu-mă, şi atunci toţi vor suferi.

– Toţi?

– Toţi în afara clanului nostru, al tău şi al meu. Clanul din Donnelaith, pentru că amîndoi facem parte din clanul acela.

– Aşa să fie? Vrei să spui că toţi verii noştri, toată semînţia noastră, toţi descendenţii noştri...

– Da, toţi sînt binecuvîntaţi, cei mai puternici de pe suprafaţa Pămîntului. Binecuvîntaţi! Priveşte ce am făcut în timpul vostru. Pot face mai multe, mult mai multe, iar atunci cînd mă voi reîncarna cu adevărat, voi fi unul dintre voi!

– Promite-mi, am spus. Jură!

– Veţi fi cu toţii ocrotiţi. Toţi!

Am închis ochii. Am văzut valea, catedrala, luminările, sătenii în procesiune, l-am văzut pe pruncul Isus. Demonul urla de durere.

Nici un sunet, de nicăieri. Numai strada mohorîtă, cafeneaua, uşa deschisă, briza, dar demonul striga de durere şi numai eu, Julien Mayfair, îl puteam auzi.

Oare putea să-l audă şi copila Mary Beth?

Apoi demonul a plecat. Lumea naturală mă înconjura, netulburată şi minunat de simplă. M-am ridicat, mi-am pus pălăria, mi-am luat bastonul, am traversat Canal Street, către Cartierul American şi către cea mai apropiată parohie. Nici măcar nu ştiu ce biserică era. Era o biserică nouă, într-un cartier plin cu emigranţi irlandezi şi germani.

Un preot irlandez a apărut, căci preoții irlandezi erau pretutindeni pe vremea aceea. Irlandezii, care erau pregătiți să converteasca lumea la fel de sigur cum o făcuseră și pe vremea Sfîntului Brendan, ne considerau o țară numai bună de convertit.

– Ascultă-mă, am spus, dacă aș vrea să exorcizez un diavol, m-ar ajuta să știu exact cine a fost? Să-i aflu numele, dacă a avut unul?

– Da, a răspuns el. Dar ar trebui să încredințezi asemenea lucruri preoților. Să-i știi numele ar putea fi un avantaj foarte mare.

– Mă gîndeam eu, am murmurat.

Am privit în sus. Stăteam la ușa parohiei, pe trotuar, dar la dreapta era o grădină împrejmuită cu ziduri. Și am văzut cum copacii încep să se clatine, să se miște și să le cadă frunzele. Vîntul bătea atît de tare încît a mișcat și clopoțelul din mica clopotniță a bisericii.

– O să-i aflu numele, am șoptit.

Însă, cu cît copacii se clătinau mai tare, cu cît frunzele erau măturate mai tare de vijelie, cu atît mai clar repetam vorbele acestea.

– O să-i aflu numele.

– Fă asta, ca să fii sigur. Pentru că sînt o mulțime de demoni. Toți îngerii căzuți din rai și vechii zei ai păgînilor care au devenit demoni cînd s-a născut Isus Hristos și, să știi, chiar și spiridușii sînt din iad.

– Vechii zei ai păgînilor? am întrebat. Fiindcă nu întîlnisem această informație în cărțile de teologie. Am crezut că vechii zei sînt zei falși și că nu au existat. Că Dumnezeul nostru este singurul și adevăratul zeu.

– Oh, zeii au existat, dar erau demoni. Sînt stafiile și duhurile care ne bîntuie noaptea, pribege, malefice și răzbunătoare. La fel și zînele. Sau spiridușii. Am văzut spiriduși. I-am văzut în Irlanda și i-am văzut și aici.

– Adevărat, am încuviințat eu. Îmi dai voie să mă plimb în grădina ta? I-am dat un pumn de dolari americani. A fost

mulțumit. S-a dus prin interior să deschidă poarta din zidul de cărămidă.

– Se pare că va izbucni vijelia, a anunțat el. Copacul acela o să se rupă. Sutana îi flutura în toate părțile.

– Du-te înăuntru, l-am sfătuit. Îmi place vijelia și o să închid poarta după mine.

Stăteam singur printre copaci în mica grădină înghesuită, unde zorelele creșteau ca în sălbăticie, și iată și câteva tufe de liliac roz, foșnitoare și răsărite în dezordine. O mică grădină neîngrijită, și într-o grotă, acoperită cu mușchi verde, stătea Fecioara Maria. Copacii erau biciuiți cu furie. Liliacul era îndoit și culcat la pământ, de parcă vîntul ar fi lovit cu niște cizme mari. A trebuit să mă sprijin de un copac ca să-mi mențin echilibrul. Zîmbeam.

– Ei bine, ce poți să-mi faci? am întrebat. Să mă scalzi în frunze? Sau în ploaie, dacă vrei. Îmi voi schimba hainele cînd voi merge acasă. Urmează-ți planul diabolic!

Am așteptat. Copacii s-au liniștit. Cîțiva stropi rătăciți de ploaie cădeau pe aleea de piatră. M-am aplecat și am cules o crenguță de liliac, strivită și ruptă.

Am auzit aievea plînsetul, un vaier îndepărtat. L-am auzit cu sufletul, un plîns sfîșietor.

Nu era numai durere în el. Era demnitate. Era un abis, mai teribil decît orice zîmbet sau decît orice expresie a feței pe care o afișase vreodată ca să mă sperie. Și, în sufletul meu, tristețea se amesteca cu acea exuberanță pe care mi-o adusesem aminte.

Îmi veneau în minte cuvinte latinești, dar nu știam ce înseamnă. Îmi ieșeau pe buze, ca și cînd aș fi fost un preot care spune o rugăciune. Am auzit sunetul cimpoaielor; am auzit dangătul clopotelor.

– Este dangătul Diavolului, a spus cineva. Tot Ajunul Crăciunului clopotele vor bate ca să alunge diavolii din vale și să înfricoșeze spiridușii!

Apoi cerul s-a liniştit. Eram singur. Grădina era şi ea liniştită, eram din nou la New Orleans, iar soarele cald al sudului strălucea deasupra mea. Preotul a apărut în uşă.

– *Merci, Mon Père*, am spus, mi-am atins pălăria în chip de salut şi am plecat.

Străzile erau mîngîiate blînd de razele soarelui şi de briză. M-am dus acasă prin Cartierul Grădinilor către casa din First Street; şi iat-o pe frumoasa mea Mary Beth stînd pe trepte, iar el era cu ea, o umbră, o creatură vaporoasă, şi amîndoi păreau bucuroşi să mă vadă.

18

Luminile fluorescente, strălucitoare, ale stației de benzină păreau o insulă pe tărîmul întunecat al mlaștinilor. Micuța cabină telefonică nu era altceva decît o carcasă de plastic în jurul unui singur telefon cromat. Micile taste pătrate se vedeau ca prin ceață. Nu mai putea forma numărul, orice ar fi făcut.

Suna din nou ocupat.

– Vă rog, încercați din nou, i-a cerut operatoarei. Trebuie să vorbesc cu cineva de la Mayfair & Mayfair. Există mai multe linii. Vă rog, mai încercați o dată! Spuneți că este o convorbire urgentă cu Rowan Mayfair.

– Doamnă, nu vor accepta întreruperea convorbirilor. Ei primesc cereri de întreruperi de peste tot.

Șoferul se urcase înapoi în cabină. Ea a auzit motorul pornind. I-a făcut semn să aștepte și i-a dat grăbită operatoarei numărul de acasă.

– Acesta este numărul meu de acasă, formați-l pentru mine, vă rog! Nu pot... nu pot forma cifrele.

Durerea a copleșit-o din nou, înfășurînd-o strîns, asemeni unei crampe menstruale, totuși mult mai puternică decît tot ce simțise pînă acum.

– Michael, te rog, răspunde! Michael, te rog...

Suna întruna.

– Doamnă, am sunat de douăzeci de ori.

– Ascultați, trebuie să găsesc pe cineva! Faceți asta pentru mine. Continuați să sunați. Spuneți-le...

Operatoarea a rostit ceva pe un ton dezaprobator. Dar zgomotul asurzitor al camionului cu motor diesel acoperea totul. Fumul ieşea pe ţeava din partea laterală a cabinei.

Cînd s-a întors, receptorul i-a alunecat printre degete şi s-a izbit de pereţii de plastic. Şoferul părea să-i facă semn să se întoarcă.

„Mamă, ajută-mă! Unde este Tata?"

„Totul e bine, Emaleth. Stai liniştită, taci! Ai răbdare cu mine."

A păşit înainte, sigură pe picioarele sale şi pe deplin orientată în primul moment, dar în următorul s-a prăbuşit pe asfalt. Genunchii o dureau tare şi simţea că leşină.

„Mamă, mi-e frică!"

– Rezistă, fată dragă, a şoptit ea. Rezistă. Se sprijinea în mîini ca să se liniştească. Doar genunchii îi erau răniţi. Doi oameni de la staţia de benzină fugeau spre ea, iar şoferul coborîse şi venise să o ajute.

– Vă simţiţi bine, doamnă? a întrebat-o el.

– Da, să mergem, i-a răspuns ea.

L-a privit de jos drept în faţă.

– Trebuie să ne grăbim!

Adevărul era că, dacă ei nu ar fi ridicat-o, nu ar fi reuşit singură. S-a sprijinit de braţul şoferului. Cerul de deasupra mlaştinilor era purpuriu.

– Nu i-aţi găsit?

– Nu, a murmurat, dar trebuie să continuăm.

– Doamnă, trebuie să mă opresc la St. Martinville. Nu pot să nu mă opresc, trebuie să iau...

– Înţeleg. O să sun din nou de acolo. Te rog, să plecăm! Du-ne departe de aici!

Aici. Staţia de benzină izolată, pe marginea mlaştinii, cerul purpuriu deasupra, stelele care sclipeau şi o lună mare şi strălucitoare care se înălţa.

El a ridicat-o uşor, a aşezat-o pe banchetă, s-a întors pe scaunul lui, eliberînd frîna de siguranţă, camionul a pufăit, apoi şoferul a trîntit portiera şi a apăsat pe acceleraţie. Se întoarseră pe şosea.

– Sîntem încă în Texas?

– Nu, doamnă. În Louisiana. Aș vrea să mă lăsați să vă duc la doctor.

– O să-mi fie bine.

Exact cînd a spus asta, durerea a înhățat-o din nou strîns în ghearele ei, făcînd-o aproape să țipe. Simțea junghiuri puternice.

„Emaleth, pentru numele lui Dumnezeu și al Sfintei Fecioare!"

„Dar, Mamă, totul se face din ce în ce mai mic. Mi-e frică! Unde este Tata? Pot să vin pe lume fără Tata?"

„Încă nu, Emaleth." A oftat. Și-a îndreptat privirea către drum. Camionul gonea, cu peste 70 de kilometri la oră, pe șoseaua îngustă, cu marginile neregulate și cu șanțuri în lateral, cu cerul purpuriu întunecîndu-se deasupra pe măsură ce copacii de pe margine se îndeseau și păreau tot mai înalți. Farurile croiau o cărare luminoasă în față. Șoferul fluiera pentru sine.

– Vă supără dacă deschid radioul, doamnă?

– *Te rog, a răspuns.*

A simțit o nouă împunsătură. Vocile melodioase și melancolice ale formației Judds ieșeau din micul aparat. A zîmbit. Muzică diavolească. Altă lovitură, și s-a aplecat înainte, sprijinindu-se de bordul mașinii. Atunci și-a dat seama că nu își pusese centura de siguranță. Groaznic, mai ales pentru o gravidă!

„Mamă..."

„Sînt aici, Emaleth."

„A venit sorocul."

„Încă nu. Stai liniștită! Așteaptă pînă cînd vom fi în siguranță."

Dar un alt acces de durere îi înfășura strîns mijlocul. O ardeau șalele. Apoi a venit o altă lovitură și senzația că ceva s-a rupt fără zgomot. Lichidul îi curgea dintre picioare. Simțea umezeală și în același timp simțea cum fața îi devine lividă. Sentimentul acela groznic și amețitor – ești gata să naști.

– Oprește camionul, acum și aici, a poruncit ea.

La început, el nu a înțeles.

– Aveți nevoie de ajutor, doamnă?

– Nu! Oprește camionul! Vezi luminile acelea? Oprește acolo. Acolo vreau să merg. Oprește camionul! L-a fulgerat cu privirea. A văzut că era intimidat și înfricoșat, totuși a luat-o încet într-acolo.

– Știți cine locuiește acolo?

– Sigur că știu!

A deschis portiera și a coborît, împiedicîndu-se de scară. Rochia îi era udă leoarcă. Fără îndoială că bancheta rămăsese umedă, iar acum, la lumină, el putea vedea asta. Bietul om. Ce dezgustător trebuie să i se fi părut totul. Credea probabil că se scăpase pe ea, ceea ce nu era deloc adevărat.

– Du-te acum, îți mulțumesc!

A trîntit portiera. L-a auzit strigînd din interiorul cabinei.

– Doamnă, poșeta dumneavoastră. Iat-o! Nu, nu, este în regulă, deja mi-ați dat o grămadă de bani.

Camionul nu s-a mișcat. A traversat grăbită șanțul, s-a cățărat prin iarba înaltă și a intrat într-un pîlc des de copaci, în zumzetul plăcut al corului de broțăcei. Undeva, sus, a văzut lumină și s-a îndreptat într-acolo, auzind în sfîrșit zgomotul camionului care se îndepărta, dispărînd după cîteva clipe.

– Caut un loc, Emaleth, un loc moale și uscat. Stai liniștită și ai răbdare.

„Mamă, nu pot. Trebuie să ies!"

Ajunsese într-un luminiș. Luminile pe care le văzuse erau undeva departe, la dreapta. Nu-i mai păsa de ele. În fața ei se întindea un loc plin cu iarbă și cu un stejar minunat, imens, care își înclina tragic ramurile lungi, parcă pentru a ajunge la pădurea din jur, într-un efort zadarnic de a se uni cu ea.

Brusc, imaginea stejarului i-a frînt inima, ramurile lui uriașe și noduroase, coaja cu porțiuni mari acoperite cu mușchi închis la culoare, iar în noaptea blîndă și înstelată cerul era atît de strălucitor deasupra lor.

„Este minunat. Te rog, Emaleth, dacă mor, du-te la Michael!"

Din nou, a rememorat chipul lui Michael, numărul casei, numerele de telefon – informații pentru mintea micuță din interiorul ei, care știa ceea ce știa și ea.

„Mamă, nu mă pot naște dacă tu mori. Mamă, am nevoie de tine, am nevoie de Tata!"

Copacul se profila atît de clar, masiv și plin de grație în același timp.

În minte i-au apărut viziuni încîntătoare ale codrilor de altădată, unde copacii precum acesta trebuie să fi fost temple. Vedea un cîmp verde, dealuri acoperite cu păduri.

„Donnelaith, Mamă. Tata spunea că trebuie să plec la Donnelaith, că trebuie să ne întîlnim acolo."

– Nu, dragă, i-a răspuns ea cu voce tare, ajungînd la trunchiul copacului și sprijinindu-se apoi de coaja lui întunecată, plăcut mirositoare și aspră. Era tare ca piatra, nu se simțea nici urmă de viață, cel puțin aici, la baza denivelată, unde rădăcinile erau ca stîncile; poate că viața acolo, sus, pulsa unde ramurile mici se mișcau în bătaia vîntului.

– Du-te la Michael, Emaleth! Povestește-i totul. Du-te la Michael!

„Mă doare, Mamă, mă doare!"

– Amintește-ți, Emaleth, du-te la Michael.

„Mamă, nu muri! Trebuie să mă ajuți să mă nasc. Trebuie să-mi dai ochii tăi și laptele, altfel voi fi mică și de prisos."

S-a îndepărtat de trunchi, către un loc cu iarbă moale și mătăsoasă, între o pereche de crengi bogate.

Era întuneric și plăcut aici.

„Simt că mă sfîrșesc, draga mea."

„Nu, Mamă! Vin acum. Ajută-mă!"

Era întuneric și plăcut aici, o grămadă de frunze și de mușchi, ca un bîrlog. Stătea întinsă pe spate, iar corpul îi era străbătut de spasme dureroase. Mușchi deasupra, mușchi moale atîrnînd, și luna agățată acolo, atît de frumoasă.

A simțit lichidul cald cum țîșnește pe coapsele ei, apoi o durere cumplită și ceva moale și umed care o mîngîia. Și-a ridicat mîna, incapabilă să-și coordoneze mișcările și să-și lase brațul în jos.

Dumnezeule mare, ieșea oare copilul din pîntec? Era oare mîna copilului pe coapsa ei? Întunericul o învăluia ca și cînd crengile s-ar fi strîns deasupra ei, apoi luna a strălucit din nou, făcînd ca mușchiul să pară cenușiu pentru o clipă. Și-a lăsat capul într-o parte. Stele căzătoare pe cerul purpuriu. Acesta era raiul.

– Am făcut o greșeală, o greșeală îngrozitoare, a bîiguit ea. Păcatul a fost vanitatea. Spune-i asta lui Michael.

Durerea s-a întețit; știa din ce cauză, gura pîntecului ei era forțată să se deschidă. Țipa, nu se putea abține, și nu simțea decît o durere din ce în ce mai mare, apoi, deodată, durerea a încetat. Se chinuia să vadă din nou crengile, să-și ridice mîinile și să o ajute pe Emaleth, dar nu reușea.

Ceva greu și cald stătea pe coapsele ei. Apoi pe pîntec. Simți atingerea caldă și umedă pe sîni.

– Mamă, ajută-mă!

În întunecimea blîndă a nopții, a văzut micul cap înălțîndu-se deasupra ei, asemenea capului unei călugărițe, cu părul lung și umed atît de lucios înălțîndu-se tot mai mult.

– Mamă, uite-mă. Ajută-mă! Altfel voi fi mică și de prisos!

Fața s-a ivit deasupra ei, ochii mari și albaștri îi cercetau pe ai ei, iar mîna umedă s-a încleștat brusc pe sînul ei, făcînd laptele să țîșnească din sfîrc.

– Ești fetița mea? a strigat. Ah, mirosul Tatei! Ești fetița mea?

Era mirosul de ars, mirosul nopții în care el se născuse, mirosul a ceva încins, periculos, a substanță chimică, dar nimic nu strălucea în întuneric. A simțit brațele încercuind-o, părul umed pe burtă, gura pe sînii ei și apoi senzația minunată cînd buzele i-au cuprins sfîrcul și au început să sugă, plăcerea care i se răspîndea în tot corpul.

Durerea dispăruse. Ce sentiment de ușurare! Întunericul nopții părea să o învăluie și să o țintuiască pe frunzele căzute, pe patul de mușchi, sub greutatea plăcută a femeii care stătea deasupra ei.

– Emaleth!

„Da, Mamă. Laptele este bun. Laptele este foarte bun. M-am născut, Mamă."

„Vreau să mor! Vreau ca și tu să mori. Amîndouă. Mori!"

Dar deja nu mai avea de ce să fie îngrijorată. Ea plutea, iar Emaleth îi bea laptele cu înghițituri mari și hulpave, și nu mai era nimic de făcut acum. Nici măcar nu-și putea simți propriile brațe și picioare. Nu putea simți nimic altceva decît buzele acelea care îi sugeau laptele, iar atunci cînd a încercat să spună... i-a dispărut din minte, orice ar fi fost. „Vreau să deschid ochii. Vreau să văd stelele din nou."

– Sînt așa de minunate, Mamă. Ar putea să mă conducă la Donnelaith, dacă marea cea mare nu ar fi între noi.

Ea a vrut să spună: „Nu, nu la Donnelaith", și să rostească din nou numele lui Michael, dar mintea n-o mai asculta, nu-și mai amintea cine era Michael, ori de ce voise să spună asta.

– Mamă, nu mă părăsi!

Ochii i s-au deschis pentru o clipă nepreținută, da, vedea, și iată cerul purpuriu și o *siluetă înaltă și mlădioasă deasupra ei*. Nu putea fi copilul ei, nu, nu această femeie răsărită din întuneric ca un vlăstar grotesc din pămîntul cald și înverzit, ceva monstruos și...

– Nu, Mamă. Nu. Sînt frumoasă. Mamă, te rog, nu mă părăsi!

19

Situația nu era stînjenitoare. Era de-a dreptul absurdă! Vorbea la telefon cu cei de la Institutul Keplinger de patruzeci și cinci de minute.

– Ascultați, spuse tînărul doctor de la celălalt capăt al firului. Aici scrie că dumneavoastră personal ați venit, ați luat dosarele și ați spus că este strict secret.

– La dracu', sînt în New Orleans, Louisiana, deșteptule! Am fost aici toată ziua de ieri. Sînt la hotelul Pontchartrain. Sînt cu cei de la Mayfair & Mayfair acum! Nu am luat nimic! Vrei să spui că probele au dispărut?

– Absolut, domnule doctor Larkin. Au dispărut. Numai dacă nu există undeva o copie arhivată astfel încît eu nu am acces la ea. *Și nu cred că este. Pot păstra...*

– Acum, spune-mi despre Mitch. Cum se simte?

– Oh, nu cred că se va face bine, domnule doctor Larkin. Nu cred că ați vrea să-l vedeți. Nu vă rugați pentru asta acum. Uitați ce este, soția lui se află pe cealaltă linie. Vă voi suna eu din nou.

– Nu, nu mă vei suna. Îți cauți un alibi. Știi ce s-a întîmplat. Cineva a ieșit de acolo cu toate probele pe care Rowan Mayfair mi le-a încredințat mie, cu toate probele la care Flanagan lucra. Băieți, ați dat-o în bară! Și Flanagan este grav rănit și incapabil să comunice..

A urmat o tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi, aceeași voce tînără și hotărîtă a continuat:

– Greșit! Doctorul Flanagan a murit. Acum douăzeci de minute. *Vă voi suna eu*, domnule doctor.

– Mai bine ai găsi dosarele, mai bine ai găsi fișierul complet al fiecărui experiment făcut de Mitch Flanagan pentru Rowan Mayfair cu ajutorul doctorului Samuel Larkin.

– Aveți vreo dovadă că ne-ați trimis toate aceste lucruri?

– Le-am adus eu, personal.

– Și cel care a adus materialul ați fost dumneavoastră, cel adevărat – nu cineva care se dădea drept dumneavoastră? Ca acest doctor de ieri, care nu erați dumneavoastră, dar care spunea că erați? Bine. Acum mă uit la înregistrarea video cu omul acesta. Ieri, ora patru după-amiaza, ora Coastei de Vest. Este înalt, brunet, zîmbitor și ridică în fața camerei actul de identitate, un permis de conducere californian. Doctorul Samuel Larkin. Și dumneavoastră spuneți că sînteți Samuel Larkin și sînteți în New Orleans?

Lark rămăsese mut. Și-a dres vocea.

Și-a dat seama că se uita fix la Ryan Mayfair, care urmărea de ceva vreme totul din penumbra biroului. Ceilalți încă așteptau în sala de conferințe – chipuri distante și solemne așezate în jurul mesei de mahon.

– În regulă, doctore Barry, oricine ai fi, a conchis Lark. Îmi voi contacta avocatul și vă va trimite o descriere amănunțită a mea și copii ale pașaportului, ale permisului de conducere și ale actului de identitate de la universitate. Veți vedea că nu sînt omul de pe casetă. Vă rog să păstrați banda cu înregistrarea. N-o dați oricui vine, zîmbește și vă spune că este reîncarnarea lui J. Edgar Hoover. Eu sînt Samuel Larkin cel adevărat, și cînd veți vorbi cu Martha Flanagan vă rog să-i transmiteți condoleanțele mele. Nu vă osteniți să anunțați poliția din San Fancisco în legătură cu cele întîmplate. O voi face eu.

– Vă pierdeți vremea, domnule doctor. Dacă a fost o neînțelegere, a fost imposibil să ne dăm seama că acest om nu era cine pretindea că este. Renunțați la chestia cu poliția pentru că știți la fel de bine ca mine...

– Mai bine ați găsi acele dosare, doctore! Trebuie să existe copii.

A închis înainte ca tînărul derbedeu să mai poată răspunde.

Fierbea. Dar era și uimit pe deasupra. Flanagan era mort. Flanagan, lovit de o mașină în timp ce încerca să traverseze California Street. Nu-și amintea să fi auzit vreodată de vreun accident pe colțul acela al străzii, poate numai dacă ar fi fost vorba de un șofer din afara statului care încerca să se ia la întrecere cu tramvaiul, într-o zi ploioasă.

A privit spre Ryan, dar acesta nu făcea nimic deocamdată. Apoi a format din nou 415 și un număr pe care îl știa pe dinafară.

– Darlene, a spus, sînt Samuel Larkin. Vreau să-i trimiți flori Marthei Flanagan. Da. Da. În momentul ăsta. Nici o secundă mai tîrziu. Bine. Doar atît: „Lark". Mulțumesc!

Ryan a ieșit din penumbră, i-a întors spatele lui Larkin și a intrat în sala de conferințe.

Lark a așteptat un moment. Fața îi era transpirată, era obosit și nu se putea gîndi la ceea ce avea de făcut. În mintea lui se luptau atîtea gînduri contradictorii, era atîta furie, nerăbdare, atîta... uluială pur și simplu. El și cu Mitch făcuseră plimbarea aceea de atîtea ori împreună, îndreptîndu-se spre Grant Avenue ca să ajungă la micul lor local preferat, *Gooey Louie's* unde serveau rulouri cu ouă și cu orez, care le plăceau de pe vremea cînd erau studenți la Medicină la New York.

S-a ridicat. Nu știa ce o să le spună. Nu știa cum să explice toate astea.

A auzit ușa din spatele lui deschizîndu-se și a văzut cu ușurare că era Lightner, care avea un plic în mînă. Părea slăbit și obosit, aproape la fel de indispus cum fusese după-amiază, în mașină, cînd veniseră aici.

Parcă fusese cu secole în urmă. Flanagan murise între timp.

Au mers împreună în sala de conferințe. Cît de calmi păreau acești oameni, incredibil de calmi, bărbați și femei cu ochii roșii de plîns, toți în costume ușoare de lînă.

– Ei bine, noutățile... noutățile sînt foarte îngrijorătoare, a început Lark. Simțea că sîngele îi năvălește în obraji. Și-a pus mîinile pe spătarul scaunului de piele. Nu voia să stea jos. În ferestrele îndepărtate și-a văzut imaginea deformată. Dincolo de ele, luminile orașului se vedeau ca niște pete. Lămpile din perete, cercul de scaune din piele cu spătare înalte, Ryan stînd într-un colț, cam asta era ceea ce putea vedea.

– Toate probele au dispărut, a spus Ryan, calm și fără nici o undă de reproș în glas.

– Mi-e teamă că da. Doctorul Flanagan este... este mort, iar ei nu pot găsi dosarul. De asemenea, altcineva... și, nu pot, în ruptul capului...

– Înțelegem, a vorbit Ryan. Același lucru s-a întîmplat și la New York, ieri după-amiază. Toate probele genetice au fost luate. Același lucru la Institutul de genetică din Paris.

– Atunci sînt într-o situație foarte neplăcută, a conchis Lark. Aveți numai cuvîntul meu că această creatură există, că probele de sînge și țesut dezvăluie acest genom misterios...

– Înțelegem, a repetat Ryan.

– Nu vă condamn dacă îmi spuneți să ies din biroul ăsta și îmi interziceți să mai cobor la sud de linia Mason – Dixon, a rostit Lark. Nu vă condamn dacă....

– Înțelegem, a spus Ryan din nou și pentru prima dată s-a forțat să zîmbească glacial. A îndemnat la calm. Rezultatele autopsiei primare făcute Edithei și Aliciei Mayfair arată că ele au avortat. Țesutul nu este normal. Chiar și în această fază primară, toate indiciile se coroborează cu ceea ce ne-ați spus despre probele primite de dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Lark era uluit.

– Asta e tot?

– Bineînțeles că vă vom plăti pentru timpul acordat, și toate cheltuielile.

– Stați puțin, nu asta voiam să spun, ce veți face de acum înainte?

– Ce sugerați că am putea face? l-a întrebat Ryan. Să organizăm o conferință de presă și să comunicăm că există un mutant genetic de sex masculin cu 92 de cromozomi care le vînează pe femeile din familia noastră, încearcă să le fecundeze, și apoi să le omoare?

– Nu voi lăsa să-mi scape nimic din toate astea, a intervenit Lark. Nu îmi place ca alții să se dea drept mine. Voi afla cine a fost, cine...

– Nu veți afla, spuse Aaron.

– Vrei să spuneți că a fost unul din oamenii voștri?

– Dacă a fost, nu veți putea niciodată să o dovediți. Și cu toții știm că trebuia să fi fost unul dintre oamenii noștri, nu? Nimeni altcineva nu știa de lucrurile care se desfășurau la Institutul Keplinger. Nimeni altcineva, în afară de dumneavoastră și de răposatul doctor Flanagan. Și de cei de la Mayfair & Mayfair, după ce le-ați adus la cunoștință. Cam asta e tot. Cred că trebuie să ajungeți cu bine la hotelul dumneavoastră. Iar eu trebuie să ajut familia. Aceasta este realmente o problemă de familie.

– Nu sînteți în toate mințile!

– Nu, nu sînt, doctore Larkin, a rostit Lightner, și vreau să stați la hotel cu Gerald și Carl Mayfair. Așteaptă afară să vă ducă. Nu părăsiți hotelul, vă rog. Așteptați în cameră pînă o să vă caut.

– Vreți să insinuați că cineva are de gînd să-mi facă vreun rău?

Ryan a făcut un gest scurt, calm și politicos pentru a atrage atenția. Stătea încă în colțul camerei.

– Doctore Larkin, avem multă treabă. Familia este numeroasă. Numai ca să-i anunți pe toți e o problemă. Și, de la ora cinci, mai avem un mort în regiunea Houston.

– Cine este? a întrebat Aaron.

– Clytee Mayfair, a răspuns Ryan. Nu locuia departe de Lindsay. A murit aproape la aceeași oră, de fapt. Bănuim că a deschis ușa unui vizitator, probabil cam la o oră după ce, în Sherman Oaks, Lindsay făcuse același lucru. Cel puțin așta pare scenariul. Vă rog, doctore Larkin, mergeți înapoi la hotel.

– Cu alte cuvinte, *credeți* tot ce v-am spus! Credeți că această creatură este...

– Știm că este, spuse Ryan. Acum plecați, vă rog! Mergeți la Pontchartrain, faceți-vă comod și nu ieșiți. Gerald și Carl vor fi cu dumneavoastră.

Aaron îl prinsese de braț pe Lark înainte ca acesta să poată răspunde. L-a condus afară din birou și apoi pe holul clădirii. Lark i-a văzut pe cei doi tineri, care păreau mai degrabă executanți în familia Mayfair, în costume de stofă de culoare deschisă și purtînd cravate de mătase galbenă și roz.

– Uite... trebuie să stau jos un minut, a spus.

– La hotel, a precizat Lightner.

– Oamenii voștri au făcut asta? Oamenii voștri s-au dus la Keplinger și au luat informațiile?

– Asta e bănuiala mea, a afirmat Lightner. Era evident că omul se simțea mizerabil.

– Atunci ei l-au lovit pe Flanagan? Ei l-au omorît?

– Nu, nu neapărat. Nu, nu pot spune asta. Nu cred asta. Cred că... au profitat de o ocazie ivită brusc. Nu pot crede altceva în momentul ăsta. Dar pînă nu îi voi contacta pe Seniori la Amsterdam, pînă nu voi descoperi cine a trimis pe cine și unde anume, nu am un răspuns valabil.

– Înțeleg, a răspuns Lark.

– Duceți-vă înapoi la hotel și odihniți-vă.

– Dar femeile...

– Toată lumea a fost anunțată. Se telefonează fiecărei persoane înrudite cu familia Mayfair. O să vă telefonez de îndată ce voi avea ceva să vă comunic. Încercați să vă relaxați.

– Să mă relaxez!?

– Ce altceva puteți face, doctore Larkin?

Lark ar fi spus ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Nu-i veneau în minte. A privit în sus și l-a văzut pe bărbatul numit Gerald ținîndu-i ușa deschisă, iar pe celălalt, pe jumătate întors, nerăbdător. Asta însemna că trebuia să plece. S-a supus în mod inconștient.

Au ajuns imediat pe coridor și s-au îndreptat împreună spre lift. Lîngă lift erau doi polițiști în uniformă. Tinerii au trecut pe lîngă ei fără un cuvînt.

Odată intrați în lift, în timpul coborîrii, cel mai tînăr a spus:

– Este numai vina mea.

Acesta este cel numit Gerald. Nu putea avea mai mult de 25 de ani. Celălalt, mai în vîrstă, mai slab și părînd mai dur, a întrebat:

– De ce?

– Trebuia să fi ars casa, așa cum dorea Carlotta.

– Ce casă? a întrebat Lark.

Nici unul n-a răspuns. A întrebat din nou, dar și-a dat seama că nici măcar nu-l ascultau. N-a mai spus nimic.

Holul clădirii era împînzit cu oameni de pază în uniforme, polițiști, alții care păreau persoane oficiale, dintre care unii îi priveau impasibil. Lark a zărit afară limuzina, așteptînd în haloul difuz al luminilor argintii.

– Ce știți despre Rowan? s-a interesat el. O mai caută cineva?

Se oprise în drum. Dar, din nou, nici unul dintre bărbați nu i-a răspuns. Păreau să nici nu fi auzit întrebarea. Nu mai era nimic de făcut decît să intre în mașina tapisată cu piele. Tort de înghețată. La Pontchartrain aveau probabil cel mai bun tort de înghețată pe care îl gustase vreodată. Nici nu se gîndea că ar fi vrut altceva. Doar cafea și tort de înghețată...

– Asta vreau cînd o să ajungem. Tort de înghețată și cafea.

– Desigur, a încuviințat Gerald, ca și cînd acum ar fi fost prima dată cînd Lark spusese ceva coerent.

Lark a rîs în sinea lui. Se întreba dacă Martha avea vreo rudă apropiată cu care să meargă la înmormîntarea lui Flanagan.

20

POVESTEA LUI JULIEN CONTINUĂ

Dă-mi voie să trec repede la subiect. Ochii mei nu au văzut peisajul trist, de vis, de la Donnelaith, pînă în anul 1888. „Amintirile mele" se derulau în aceeaşi stare de spirit, deşi continuau să fie amestecate din ce în ce mai mult cu alte lucruri confuze.

Între timp, Mary Beth crescuse şi devenise o vrăjitoare puternică, mai inteligentă, mai iscusită şi mai interesantă din punct de vedere filozofic decît Katherine, Marguerite şi chiar Marie Claudette, atît cît puteam eu să judec astfel de lucruri. Dar Mary Beth aparţinea unei noi epoci – de după războiu, postcrinolină cum se spunea.

Lucra alături de mine la îndeplinirea celor trei sarcini: grija faţă de familie; goana după plăceri; înmulţirea banilor. Devenise confidenta mea şi singurul meu prieten.

Am avut multe relaţii în anii aceştia – cu bărbaţi şi cu femei. M-am însurat. Soţia mea dragă, Suzette, pe care o iubeam foarte mult în felul meu egoist, mi-a dăruit patru copii. Mi-aş dori să-ţi fi putut spune povestea tuturor acestor lucruri, pentru că, într-un fel, tot ce face un om este parte a structurii lui morale, a ceea ce este el. Şi acest lucru nu i se potrivea nimănui mai bine decît mie.

Dar nu este timp. Aşa că lasă-mă să-ţi explic că, indiferent cît de apropiaţi îmi erau soţia, amantele, copiii, cu Mary Beth, care era prietena mea, împărtăşeam secretul legat de Lasher, oricît de riscant ar fi fost lucrul acesta.

În acea epocă, New Orleans era un oraș dominat de vicii, un loc propice pentru prostituție, jocuri de noroc și numai bun de urmărit spectacolul vieții în toată murdăria și violența lui. Eu îl adoram, mă simțeam neînfricat în mijlocul evenimentelor și îmi trăiam pasiunile. Iar Mary Beth, deghizată în băiat, mergea cu mine peste tot. În timp ce pe fiii mei îi protejam oarecum, trimițîndu-i la studii pe Coasta de Est și pregătindu-i pentru lumea largă, pe Mary Beth o hrăneam cu ingrediente mult mai puternice.

Mary Beth a fost cea mai inteligentă ființă umană pe care am cunoscut-o. Nu exista nimic din afaceri, din politică sau din orice alt domeniu pe care să nu-l poată înțelege. Era calmă, neobosită, avea o gîndire logică, dar, mai presus decît orice, avea o imaginație extrem de bogată. Vedea lucrurile în profunzimea lor.

Ea a înțeles repede ce nu putea face demonul.

Să-ți dau un exemplu. Venise în New Orleans, pe la începutul lui 1880, un muzician numit Henry Orbul. Henry Orbul era un geniu idiot. Nu exista ceva să nu poată cînta la pian. Cînta Mozart, Beethoven, Gottschalk, dar altminteri Henry Orbul era exact ceea ce îi sugera numele, un idiot absolut.

Pe cînd eu și Mary Beth asistam la concertul lui, ea mi-a scris cîteva rînduri pe programul ei, chiar sub nasul demonului, ca să spunem așa, care era total transpus de muzică. „Henry Orbul și Lasher – același tip de inteligență."

Era perfect adevărat. Este o problemă mult prea complexă ca să o examinăm acum. Și astăzi, în lumea modernă, voi știți mai multe despre savanții cretini, copii autiști și lucruri de felul ăsta. Dar, în felul ei simplu, încerca să-mi comunice următorul fapt: Lasher nu poate îmbina învățatul și percepția într-un context real. Noi, viii, avem un ambient real pentru ceea ce știm și ceea ce simțim. Morții nu au.

Mary Beth a înțeles asta de la o vîrstă fragedă, astfel încît ea nu-l idolatrizase pe Lasher. Cînd i-am sugerat că era o fantomă răzbunătoare, a ridicat din umeri și a luat în considerare și posibilitatea asta.

Dar – și aici este cheia – nici nu l-a disprețuit pe Lasher așa cum l-am disprețuit eu.

Dimpotrivă, l-a iubit; iar el a creat o strînsă legătură emoțională cu ea, atrăgîndu-și o simpatie pe care eu nu am avut-o niciodată față de creatură.

Cînd am văzut asta întîmplîndu-se, cînd am văzut-o clătinînd dezaprobator din cap la remarcele mele ironice și la avertizările mele voalate, cînd am văzut că mă înțelegea perfect și totuși *îl* iubea, mi-am dat seama de ce el preferase întotdeauna femeile, bărbaților; cred că el atingea o parte a sufletului feminiesc care, la bărbați, este în stare latentă. Ele sînt mai predispuse să se îndrăgostească, să le fie milă, să fie fermecate, lucru care le oferă o plăcere erotică.

Bineînțeles că este o prejudecată a mea. O prejudecată. I-am împărtășit-o și ei și s-a înfuriat.

– Este ca vechiul argument folosit de judecătorii vrăjitoarelor, acela că femeile sînt mai sensibile la lingușelile Diavolului pentru că sînt mai proaste. Să-ți fie rușine, Julien! Poate că, de fapt, sînt mai capabilă de iubire decît ești tu!

Ne-am certat asupra acestui aspect toată viața. Toată viața.

Am sugerat odată, într-o discuție scurtă, că majoritatea femeilor erau stigmatizate moral și puteau fi determinate să facă orice. Ea mi-a atras pe un ton calm atenția că se simțea legată de Lasher dintr-o profundă și onorabilă responsabilitate, pe care eu, pragmaticul și diplomatul, n-o simțeam. Eu eram stigmatizat moral, a spus ea. Și poate că avea dreptate.

În orice caz, întotdeauna am simțit o repulsie față de creatură, pe care ea n-a simțit-o.

– Într-o zi, cînd te vei prăpădi, obișnuia ea să mă atenționeze, nu vom mai fi decît eu și creatura. Va fi iubirea mea, mîngîierea mea, tovarășul meu! Nu-mi pasă cu adevărat ce este sau de unde vine. Nu-mi pasă ce sînt eu și de unde vin. Ideea că pot gîndi în felul acela despre mine este o iluzie.

Pe vremea aceea avea cincisprezece ani, era înaltă, brunetă, foarte voinică și foarte frumoasă, o frumusețe dură pe care unii

bărbați nu o găseau atrăgătoare. Felul ei de a fi era calm și foarte convingător. Toți o admirau, și oricui nu îi era frică de privirea ei neclintită și de alura ei masculină era imediat fermecat de ea.

E de la sine înțeles că și eu eram impresionat. Cu atît mai mult cu cît, după ce spunea așa ceva, ea deseori zîmbea și făcea o șmecherie care reușea întotdeauna să mă încînte: să-și desfacă cozile grele și negre astfel încît întreaga podoabă capilară să i se reverse în valuri pe umeri, apoi să scuture din cap și să rîdă, ca și cînd prin acel gest s-ar fi transformat brusc din interlocutoarea mea intelectuală în prietena mea.

Dar înțelege că eu am fost singurul bărbat care a avut putere asupra lui Lasher. Și îmi mențin încă părerea că aveam o imunitate masculină la lingușelile creaturii. Și, reține, am fost sincer cu tine în legătură cu relațiile mele cu bărbații. Nu am prejudecăți împotriva iubirii care nu are curajul să se arate și așa mai departe. Pentru mine dragostea... este dragoste. În adîncul inimii am detestat creatura! Am urît greșelile ei nesăbuite! I-am urît simțul umorului.

Alors. Împărtășindu-mi ambițiile în toate privințele, Mary Beth s-a familiarizat cu afacerile noastre din fragedă copilărie. Pînă la doisprezece ani a participat alături de mine la luarea unor decizii care au diversificat și au extins averea noastră, astfel încît capitalul familiei Mayfair devenise o mașină implacabilă de făcut bani.

Eram foarte activi atît la Boston, la New York, la Londra cît și în sud. Banii erau plasați numai în locuri unde se puteau înmulți, și acei bani produceau automat alți bani, și așa mai departe, astfel a fost dintotdeuna.

Mary Beth era genială la asta. Și învățase să-l folosească foarte ingenios pe Lasher ca spion al ei, ca informator, ca observator, ca pe duhul ei idiot care o consilia. Era de-a dreptul uimitor s-o urmărești cum îi dă ordine.

Între timp, casa din First Street devenise a noastră. Fratele meu, Rémy, era liniștit și din ce în ce mai retras, copiii lui erau blînzi și aveau o fire bună. Băieții mei erau plecați la școală.

Biata mea fiică, Jeannette, care fusese debilă mintal asemenea Katherinei, murise de tînără. Dar toate astea sînt o altă poveste. Dulcea mea Jeannette, iubita mea soție, Suzette. Nu pot să vorbesc despre asta.

După moartea celor două, care s-a petrecut mult mai tîrziu, și după moartea mamei mele, Marguerite, Mary Beth și cu mine eram destul de izolați de lume, și împărtășeam cunoașterea, pasiunea și vînătoarea neîncetată a plăcerii. Dar această izolare deja începuse.

Ne dădeam de asemenea în vînt și după lumea modernă. Călătoream frecvent la New York numai ca să fim în capitala prosperă. Ne plăcea calea ferată; eram la curent cu noile invenții; investeam într-adevăr în progres, pentru noi. Eram pasionați de schimbări, în timp ce mulți din familia și din casa noastră nu aveau nimic în comun cu asta. Mai degrabă se agățau de o lume trecută, adormită și strălucitoare, retrăgîndu-se în spatele obloanelor închise. Nu așa se petreceau lucrurile cu noi.

Ne... cum se spune acum... ne vîram nasul în toate.

Și dă-mi voie să-ți spun că, pînă la călătoria în Europa, din anul 1887, Mary Beth și-a păstrat statutul de Războinică Virgină, ca să spun așa, nepermițînd nici unui bărbat să se apropie cu adevărat, în nici un fel, de ea. Se distra într-o mie de moduri, dar nu își asuma deloc riscul de a deveni mama unei vrăjitoare, pînă cînd nu sosea momentul în care putea să-l aleagă ea însăși pe tată. De aceea, prefera să se deghizeze în băiat în timp ce zburdam prin oraș. Și, cu toate că era un minunat băiat cu ochi negri, nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea.

În sfîrșit, a sosit și vremea cînd am reușit să evadăm într-o lungă excursie în Europa, un mare tur, o etalare somptuoasă a bogăției noastre, o lecție minunată, dar venită prea tîrziu. Prea tîrziu pentru mine, dar poate și pentru ea. Dacă aveam vreun regret, acela era că nu călătorisem mai mult în viață și că nu-i încurajasem și pe ceilalți din familie să o facă. Dar asta nu mai are importanță acum.

Duhul ne detesta aprig pentru dorința noastră de a pleca; ne prevenea neîncetat asupra pericolelor hoinăritului, ne spunea că eram în paradis acolo unde ne aflam. Dar nu mai puteam fi împiedicați; Mary Beth voia cu disperare să vadă lumea, iar duhul voia să o facă fericită. Și, la nici o oră de la plecarea noastră, a fost limpede că venea și el cu noi.

În timpul călătoriei noastre, puteam să-l invocăm cu puterea gîndului și, de multe ori cînd o vedeam pe Mary Beth la distanță, îl vedeam alături de ea.

La Roma, a intrat în trupul meu timp de mai multe ore, dar efortul l-a epuizat. Părea că realmente îl înnebunește. Se ruga să mergem acasă, să traversăm marea și să ne întoarcem la casa pe care o iubea atît.

Spunea că detestă locul ăsta; într-adevăr, nu îl putea suferi. I-am explicat că trebuia să facem excursia asta, că era o prostie să crezi că membrii familiei Mayfair nu vor călători niciodată pe distanțe lungi, să stea liniștit fiindcă nu mai era nimic de făcut în legătură cu asta.

Cînd am pornit la nord de Roma, către Florența, a devenit disperat, turbulent și chiar ne-a părăsit. Lui Mary Beth îi era frică. Nu-l mai putea invoca, orice ar fi spus.

– Sîntem, deci, singuri în această lume a muritorilor, am afirmat cu o ridicare din umeri. Ce ni se poate întîmpla?

Ea era bănuitoare și tristă, abia vorbindu-mi pe cînd cutreieram străzile din Sienna și Assisi. Îi era dor de demon. Spunea că i-am provocat suferință creaturii.

Eu eram nepăsător.

Dar cît am regretat după aceea! Cînd am ajuns la Veneția și ne-am instalat într-un palat magnific pe Canal Grande, monstrul a venit la mine. A fost una dintre cele mai malefice, ingenioase și radicale mișcări ale lui.

Îl lăsasem acasă, la New Orleans, pe tînărul și pe iubitul meu secretar și amant Victor Gregoire, un metis care conducea afacerile în lipsa mea, așa cum nimeni altul nu ar fi putut.

Cînd am ajuns la Veneția, speram ca mesajele obișnuite ale lui Victor să mă aștepte – cîteva scrisori, contracte ce urmau să fie legalizate și semnate, lucruri de felul ăsta. Dar așteptam, în principal, asigurarea lui scrisă că totul era bine la New Orleans.

Evenimentele care m-au întîmpinat au fost acestea: pe cînd stăteam la biroul meu, într-o cameră uriașă și posomorîtă pictată în stil italian, împodobită cu catifea și foarte umedă, cu o podea rece de marmură, deasupra canalului, Victor a intrat înăuntru. Sau așa mi s-a părut. Pentru că într-o clipă mi-am dat seama că acesta nu era Victor al meu, ci altcineva, care făcuse astfel încît să arate identic cu el. Stătea în fața mea, zîmbind aproape timid – cu pielea de un arămiu-deschis, ochi albaștri, păr negru, cu un trup înalt și puternic, îmbrăcat impecabil, tînărul pe care-l știam. Apoi a dispărut.

Bineînțeles că fusese monstrul care apăruse ca să mă tulbure. Dar de ce? Știam. Mi-am pus capul pe birou și am plîns. După nici o oră, Mary Beth a intrat în cameră, cu vești din America. Victor fusese omorît cu două săptămîni în urmă, într-un accident. Fusese lovit cînd coborîse de pe trotuar, la intersecția dintre Prytania și Philip Street, chiar în fața farmaciei. Murise după două zile, chemîndu-mă.

– Mai bine am merge acasă, mi-a propus ea.

– Nu voi merge, am spus răspicat. Lasher a făcut-o!

– N-ar face așa ceva!

– Pe dracu' n-ar face-o, a făcut-o!

Eram turbat de furie. M-am încuiat în dormitorul meu de la etajul al treilea al palatului. Vedeam numai îngusta *calle* de dedesubt. Străbăteam furios camera de la un capăt la altul.

– Vino la mine, repetam. Vino!

Într-un tîrziu a venit, ascuns sub înfățișarea delicată, sub zîmbetul luminos al lui Victor al meu.

– Îmi vine să rîd, Julien. Aș vrea să mă duc acasă acum.

I-am întors spatele. A făcut draperiile să filfîie și podelele să se zguduie. Parcă și pereții groși de piatră se clătinau.

Am deschis ochii într-un sfîrșit.

– Nu ar trebui să fiu aici! Ar trebui să fiu acasă, a rostit răspicat.

– Ah, pentru tine nu înseamnă nimic să te plimbi pe străzile Veneției?

– Urăsc locul ăsta! Nu vreau să aud cum îl lauzi. Te urăsc! Urăsc Italia!

– Ah, dar ce spui de Donnelaith, ce spui? Ar trebui oare să mergem în nord, în Scoția?

Pentru că ăsta fusese unul dintre scopurile cele mai importante ale acestei excursii: să văd cu ochii mei orașul în care Suzanne îl invocase pentru prima dată.

A turbat de furie. Hîrtiile de pe masa mea au început să zboare, așternuturile erau smulse de pe pat și răsucite ca niște frînghii uriașe care mă loveau pe spinare înainte de a-mi da seama ce se întîmplă. Niciodată nu văzusem creatura atît de puternică. În timp, puterea ei crescuse. Și acum mă doborîse.

M-am ridicat de pe podea, i-am smuls așternuturile, le-am aruncat pe jos și am blestemat creatura.

– Lasă-mă, Diavole! Nu te mai bucura de sufletul meu, Diavole! Familia mea te va alunga, Diavole! M-am străduit din toate puterile să-*l* văd, un duh, așa cum era – și am reușit, o putere întunecată care se aduna în cameră, și, cu întreaga mea voință, cu un urlet asurzitor, l-am împins afară pe fereastră, deasupra acelei *calle* și deasupra acoperișurilor, unde părea că se desfășoară precum o pînză fără sfîrșit.

Mary Beth a venit în grabă. El s-a arătat din nou la fereastră. I-am aruncat iarăși cele mai înfocate și mai veninoase blesteme.

– Mă voi întoarce în rai, a tunat el. Îi voi masacra pe toți cei care poartă numele de Mayfair.

– Ah, a exclamat Mary Beth deschizînd brațele. Atunci nu te vei întrupa niciodată, noi nu vom reînvia niciodată, iar toate visele noastre se vor nărui și toți cei care te iubesc și te cunosc cel mai bine vor fi morți. Vei fi din nou singur.

M-am dat la o parte. Știam ce va urma. A întins din nou mîna către el și, cu cea mai catifelată voce, l-a rugat fierbinte:

– Tu ai creat această familie. Tu ai creat raiul în care ea trăiește. Acordă-ne puțin timp. Tot binele care ne-a fost hărăzit a fost adus de tine. Ne vei purta pică pentru această scurtă călătorie, tu, care ne-ai arătat mereu calea și care ne-ai făcut fericiți?

Duhul plîngea. Auzeam acel sunet specific, acel sunet tainic. M-a surprins că n-a rostit „Îmi vine să plîng!" la fel de răstit cum spunea „Îmi vine să rîd!". N-a făcut asta. A ales calea mai elocventă și mai înfricoșătoare.

Mary Beth stătea la fereastră. La fel ca multe fete din Italia, ea se copsese de tînără în căldura sudului nostru; era ca o floare ademenitoare în rochia ei roșie, strînsă pe talie, cu poale largi după moda timpului, care îi făcea sînii și coapsele mai pline și mai minunate. Am văzut-o aplecîndu-și capul și atingîndu-și mîna cu buzele, apoi i-a trimis acest sărut creaturii.

El a învăluit-o ușor, i-a ridicat și i-a mîngîiat părul, l-a răsucit și l-a lăsat să cadă din nou. Ea și-a întors capul. I se oferea.

M-am întors cu spatele. Meditam și așteptam în tăcere.

În sfîrșit, el a venit la mine.

– Te iubesc, Julien!

– Vrei să te întrupezi? Vei continua să-ți reverși toate binecuvîntările tale asupra noastră – copiii tăi, ajutoarele tale, vrăjitoarele tale?

– Da, Julien!

– Lasă-ne să mergem la Donnelaith, am spus, alegîndu-mi cuvintele cu grijă. Lasă-mă să văd valea unde s-a născut familia noastră. Lasă-mă să pun o coroană de flori pe pămîntul unde Suzanne a noastră a fost arsă de vie. Lasă-mă să fac asta!

Era cea mai neruşinată minciună! Îmi doream asta tot atît de mult cît voiam să cînt la cimpoi și să port tartan! Dar eram hotărît să văd Donnelaith, să-l cunosc, să pătrund în inima acestui mister!

– Foarte bine, a rostit Lasher, crezînd minciuna, pentru că, pînă în momentul ăsta, cine izbutise să îl mintă mai bine decît mine?

– Ia-mă de mînă cînd vom ajunge acolo și spune-mi ce ar trebui să știu, l-am rugat.

– O voi face, a încuviințat el cu o voce resemnată. Numai să părăsiți această blestemată țară de papistași. Lăsați-i pe italienii ăștia, cu bisericile lor dărăpănate. Plecați de aici! Mergeți spre nord, iar eu vă voi însoți, slujitorul vostru, amantul vostru – Lasher.

– Prea bine, duhule, am aprobat eu.

Și apoi, încercînd să-l conving că sînt sincer, am șoptit:

– Te iubesc, duhule, la fel de mult cum mă iubești și tu!

Apoi lacrimile au izvorît din ochii mei.

– Ne vom cunoaște cîndva, în întuneric, Julien, mi-a promis el. Ne vom cunoaște unul pe altul ca fantome cînd vom bîntui pe coridoarele casei din First Street. Trebuie să mă întrupez! Vrăjitoarele trebuie să prospere!

Am găsit ideea aceasta atît de înspăimîntătoare, încît nu am mai spus nimic. Dar te asigur, Michael, că nu s-a întîmplat așa! Mă aflu pe un tărîm pe care nu îl împart cu nici un alt suflet.

Aceste lucruri nu pot fi explicate; chiar și acum, ceea ce știu este prea vag pentru a fi exprimat în cuvinte. Știu numai că noi doi sîntem aici, că că eu te văd și tu mă vezi. Poate că aceasta este tot ceea ce le este dat vreodată creaturilor de pe orice tărîm să știe.

Dar atunci nu știam asta. Nu puteam înțelege imensa singurătate a duhurilor legate de lumea pămînteană, mai mult decît oricare altă ființă vie. Eu eram viu cum ești și tu acum. Nu știam nimic altceva, nimic despre nemărginire și despre ispășire, despre suferințele pe care le-am îndurat de atunci. Naivitatea mea fusese naivitatea muritorilor; acum este tulburarea și aleanul morților.

Roagă-te ca, atunci cînd voi termina această poveste, să am parte de ceva mai bun. Chiar și pedeapsa poate avea diverse forme, scopul ei, o oarecare putere de convingere asupra rațiunii. Nu-mi pot imagina flăcări veșnice. Dar îmi pot imagina rațiune eternă.

Am părăsit Italia de îndată ce demonul ne-a cerut-o. Am călătorit spre nord, ne-am oprit din nou la Paris pentru două zile, înainte de traversarea Canalului, și ne-am îndreptat apoi către Edinburgh.

Demonul părea liniştit. Cînd încercam să leg o conversaţie, spunea numai „îmi amintesc de Suzanne", şi simţeam o anume disperare în atitudinea lui.

În Edinburgh s-a întîmplat un lucru deosebit. De faţă cu mine, Mary Beth l-a rugat pe demon să meargă cu ea şi să o protejeze. Ea, care altădată ieşise cu mine deghizată, hoinărea acum singură numai cu apropiatul ei care o apăra. Una peste alta, ea l-a momit pe Lasher ca să-l îndepărteze de mine, şi a ieşit fluierînd pentru sine, într-o haină bărbătească de tweed şi în pantaloni, cu părul strîns sub o şapcă mică şi fără formă, cu paşi mari şi uşori, ca de băiat.

Iar eu, rămas singur, m-am dus imediat la Universitatea din Edinburgh, pe urmele celui mai bun profesor de istorie de prin părţile acelea; în curînd l-am încolţit şi, îndopîndu-l cu băutură şi cu bani, ne-am închis în cabinetul său.

Acesta se afla într-o casă fermecătoare în oraşul vechi, pe care mulţi dintre cei cu bani îl părăsiseră demult; dar el o prefera, pentru că ştia întreaga istorie a clădirii. Camerele, chiar şi holurile strîmte şi casa scării, erau pline de cărţi.

Era un om mic, evaziv şi nestatornic – cu o chelie strălucitoare, ochelari cu ramă de argint şi favoriţi albi destul de arătoşi şi stufoşi, cum era moda pe atunci – care vorbea o engleză cu un puternic accent scoţian şi care iubea cu pasiune folclorul ţării sale. Camerele lui erau ticsite de tablouri în tonuri întunecate: portrete ale lui Robert Burns, ale reginei Maria a Scoţiei, tablouri cu Robert the Bruce şi chiar cu Bonnie Prince Charlie.

Găseam totul destul de amuzant, dar eram prea nerăbdător ca să tac atunci cînd el a admis că, aşa cum îmi spuseseră studenţii lui, era un expert în materie de folclor scoţian vechi.

– Donnelaith, am spus. Poate am silabisit greşit. Dar ăsta este cuvîntul.

– Nu, l-aţi pronunţat corect, a replicat el. Dar de unde aţi auzit de el? Singurii care merg acolo sus acum sînt studenţii interesaţi de ruine, pescarii şi vînătorii. Valea este un loc bîntuit, foarte frumos, desigur, şi care merită efortul de a ajunge acolo,

dar numai dacă urmărești ceva anume. Circulă legende înfiorătoare în acele părți, la fel de înfiorătoare ca legenda de la Loch Ness sau despre castelul Glamis.

– Urmăresc ceva anume! Povestiți-mi tot ce știți în legătură cu asta, l-am rugat eu, înfricoșat că aș putea simți prezența duhului în orice moment. Mă întrebam dacă Mary Beth nu se dusese cumva în vreo cîrciumă rău-famată unde femeilor nu li se dădea voie, numai ca să-l țină pe Lasher ocupat.

– Ei bine, totul a început pe vremea romanilor, a spus profesorul. În acele locuri erau venerați zei păgîni, dar numele Donnelaith se referă la fortăreața unui clan străvechi.

Membrii clanului Donnelaith erau irlandezi și scoțieni, descendenți ai misionarilor care veniseră acolo din Irlanda să propovăduiască cuvîntul Domnului pe vremea Sfîntului Brendan. Bineînțeles că picții fuseseră acolo dinaintea romanilor. Circula zvonul că ei își construiseră castelul în Donnelaith pentru că era un loc binecuvîntat de duhurile păgîne. Vorbim de fapt de picți atunci cînd vorbim de păgîni. Acolo, în munți, era partea lor din Scoția și clanul Donnelaith probabil că descindea, de asemenea, din ei. Știți cum mergeau lucrurile, cu păgînii și cu catolicii.

– Catolicii au construit peste morminte păgîne pentru a risipi superstițiile locale.

– Exact, a aprobat el. Chiar și documentele romane amintesc de lucruri înfricoșătoare despre valea aceea și despre creaturile care pîndeau acolo. Se povestește despre un neam sinistru de copii, care puteau stăpîni lumea dacă le era îngăduit să se îndepărteze de vale. Și mai erau și un soi de „spiriduși" răi. Bineînțeles că spiridușii vă sînt cunoscuți. Nu rideți de ei, vă previn. Totuși, el a zîmbit cînd a spus asta. Dar nu mai puteți găsi materialul original cu privire la toate astea. Oricum, încă dinaintea Venerabilului Bede, acele triburi de acolo, din munți, deveniseră clanul din Donnelaith, iar Bede chiar amintește de un centru de cult acolo, de o biserică creștină.

– Cum se numea? am întrebat.

– Nu știu, a răspuns el. Venerabilul Bede nu a menționat niciodată, cel puțin atît cît îmi amintesc eu, dar avea legătură cu un mare sfînt care era, după cum probabil bănuiți, un păgîn convertit. Știți, unul dintre acei regi legendari extrem de puternici care au îngenuncheat brusc și s-au lăsat botezați, iar apoi au săvîrșit o serie de minuni. Exact genul de fapte pe care celții și picții acelor timpuri le cereau de la zeii lor, dacă se ducea să li se închine.

Romanii nu i-au îmblînzit niciodată pe muntenii Scoției, după cum știți. Și nici misionarii irlandezi nu au făcut-o cu adevărat. De fapt, romanii le interziceau soldaților lor să meargă în vale sau pe munții din jur. Era ceva legat de imoralitatea femeilor. Atît de aprigi, gata să lupte pînă la moarte, muntenii au devenit catolici mai tîrziu, dar erau catolici în felul lor straniu. Și asta a dus la decăderea lor.

– Explicați-mi, i-am cerut, turnîndu-i un alt pahar cu vin de Porto și trăgînd cu ochiul la harta de pergament pe care o întinsese în fața noastră. Mi-a explicat că era o cópie pe care el însuși o făcuse după originalul expus la British Museum.

– Orașul și-a atins apogeul dezvoltării în anii 1400. Există cîteva dovezi că era un oraș comercial. Lacul era un adevărat port pe vremea aceea. Se spune că acea catedrală era magnifică. Catedrala, înțelegeți? Nu biserica menționată de Bede. Le-au trebuit secole ca să o construiască, tot timpul sub conducerea clanului Donnelaith, ai cărui membri erau devotați acestui sfînt pe care îl priveau ca pe un apărător al tuturor scoțienilor, cel care într-o zi va salva națiunea.

Trebuie să cauți în relatările călătorilor descrierea mormîntului, dar nu găsești cine știe ce acolo, și nimeni nu s-a obosit vreodată să le compileze.

– Eu le voi compila, am concluzionat eu.

– Dacă aveți o sută de ani de stat pe aici, s-ar putea, mi-a răspuns el, dar trebuie să vă duceți în vale ca să vedeți cît de puține urme au rămas din toate acele lucruri. Un castel, un cerc păgîn de pietre, fundațiile orașului, năpădite acum cu totul de vegetație și apoi acele extraordinare ruine ale catedralei.

– Dar ce s-a întîmplat cu ea? Cum de catolicismul a dus la decăderea lor?

– Acei catolici din munți nu dădeau înapoi în fața nimănui, mi-a explicat el. Nici în fața lui Henric al VIII-lea, cînd acesta a încercat să-i convertească la noua lui biserică pentru Anne Boleyn, și nici în fața marelui reformator John Knox. Dar John Knox – sau urmașii lui – a fost cel care i-a distrus.

Am închis ochii, vedeam catedrala. Vedeam flăcările și vitraliile explodînd în toate direcțiile. Am deschis ochii cutremurat.

– Sînteți un om ciudat, a remarcat el. Aveți sînge irlandez, nu-i așa?

Am aprobat din cap. I-am spus numele tatălui meu. A fost uimit. Bineînțeles că își amintea de Tyrone McNamara, marele cîntăreț. Dar nu credea că își mai amintea cineva.

– Iar dumneavoastră sînteți fiul lui?

– Da, i-am răspuns. Dar continuați. Cum au distrus urmașii lui Knox ținutul Donnelaith? Ah, și vitraliile. Erau vitralii acolo, nu-i așa, de unde proveneau?

– Au fost făcute chiar acolo, a afirmat el, de-a lungul secolelor al XIII-lea și al XIV-lea, de către călugării franciscani din Italia.

– Franciscanii din Italia. Vreți să spuneți că Ordinul Sfîntului Francisc din Assisi era acolo.

– Mai mult ca sigur. Ordinul Sfîntului Francisc a fost popular pînă în vremea Annei Boleyn, a spus el. Regina Caterina s-a refugiat la călugării franciscani observanți cînd Henric a divorțat de ea. Dar nu cred că frații observanți au construit sau că au întreținut catedrala de la Donnelaith; era mult prea sofisticată; prea bogată, prea plină de ritualuri pentru niște simpli franciscani. Nu, au fost probabil franciscanii conventuali; cred că ei au fost franciscanii care au avut grijă de ea. În orice caz, atunci cînd Henric a rupt-o cu biserica catolică și a pornit să jefuiască toate mînăstirile, clanul din Donnelaith și-a scos soldații fără ezitare. În vale au avut loc bătălii teribil de sîngeroase. Chiar și cei mai curajoși soldați englezi urau să urce acolo.

– Care era numele sfîntului?

– Nu știu, v-am spus. Probabil o alăturare fără sens de silabe galice care, atunci cînd va fi descifrată, va fi probabil la fel de descriptivă ca Veronica sau Christopher.

Am oftat.

– Și John Knox?

– Ei bine, Henric a murit după cum știți, iar fiica lui, catolică, Maria, a urcat la tron și a urmat o altă baie de sînge, dar de data asta protestanții erau cei arși, spînzurați sau ce-o mai fi fost. Apoi însă a venit Elisabeta I, marea regină și, pentru a doua oară, Marea Britanie a devenit protestantă.

Muntenii erau pregătiți să ignore toate aceste evenimente, dar a venit John Knox, marele reformator, care predica faimosul său jurămînt de la Perth, din 1559, împotriva idolatriei practicată de catolici, și a fost din nou război în vale atunci cînd prezbiterienii au atacat catedrala. Au ars-o, au făcut țăndări vitraliile, au lăsat școala catedralei în ruine, au ars cărțile, au distrus tot. Teribilă, teribilă poveste! Desigur, ei au pretins că oamenii din vale erau vrăjitori, că se închinau unui diavol cu chip de om, că amestecaseră în toate astea și sfinți; dar pînă la urmă, era doar ura protestanților împotriva catolicilor.

Orașul n-a mai fost refăcut niciodată. A mai rezistat pînă la sfîrșitul secolului al XVI-lea, cînd ultimul membru al clanului a fost ucis într-un incendiu la castel. Apoi s-a terminat cu Donnelaith, n-a mai rămas chiar nimic.

– Și nici sfîntul.

– Oh, sfîntul a murit în 1559, oricine ar fi fost, Dumnezeu să-l binecuvînteze. Cultul lui a dispărut odată cu catedrala. După aceea a mai rămas doar un orășel prezbiterian, cu „îngrozitorul" cerc păgîn de pietre de lîngă el.

– Ce știm despre legendele păgîne, în special? l-am întrebat.

– Numai că sînt unii care încă cred în ele. Din cînd în cînd vine cineva de departe, tocmai din Italia. Se interesează de pietre. Caută drumul spre Donnelaith. Întreabă de catedrală. Da, vă spun adevărul; vin și întreabă de valea din Donnelaith și pornesc într-acolo ca să caute ceva anume. Și apoi veniți dumneavoastră,

punînd aceleași întrebări, e adevărat, în felul dumneavoastră. Ultima persoană a fost un om de știință din Amsterdam.

– Amsterdam?

– Da, există un ordin al oamenilor de știință acolo. Mai au un sediu și la Londra. Sînt organizați ca un ordin religios, dar nu au credințe. De-a lungul vieții mele au venit de șase ori să exploreze valea. Au un nume foarte ciudat. Mai norocoși decît sfîntul, cred. Numele lor nu poate fi uitat.

– Care este el? am întrebat.

– Talamasca, mi-a răspuns. Sînt într-adevăr oameni foarte educați, cu un mare respect pentru cărți. Vedeți această micuță Carte a Orelor? Este o nestemată! Ei mi-au dat-o. Întotdeauna îmi aduc cîte ceva. Asta este una dintre primele biblii ale regelui James care s-au tipărit vreodată. Mi-au adus-o la ultima vizită. Se duc și își instalează tabăra chiar în vale. Rămîn timp de săptămîni întregi și apoi pleacă, dezamăgiți de fiecare dată.

Tremuram de nerăbdare. Pentru moment nu mă puteam gîndi decît la povestea ciudată pe care Marie Claudette mi-o spusese cînd aveam numai trei ani, despre un savant din Amsterdam care se dusese în Scoția și o salvase pe Deborah, fiica Suzannei. Preț de o clipă, tot felul de imagini din amintirile demonului mi-au revenit în minte, și am fost aproape să-mi pierd cunoștința. Dar timpul era prea prețios ca să-mi permit să cad în transă acum. Îl aveam pe acest cumsecade doctor în istorie și trebuia să scot tot ce se putea de la el.

– Vrăjitoriile de acolo, din munți, și arderile pe rug din secolul al XVII-lea – ce știți despre ele?

– Oh, înfiorătoare poveste! Suzanne, lăptăreasa din Donnelaith. Despre asta se întîmplă să am un material inestimabil, unul dintre originalele broșurilor puse în circulație în acele vremuri de către judecătorii de vrăjitoare.

S-a dus la colecția lui de materiale tipărite și a scos un mic format *in-cvarto* cu paginile roase. Am putut vedea o gravură simplă, înfățișînd ori o femeie înconjurată de flăcări care semănau mai

mult cu niște frunze, ori limbi uriașe de foc. Cu litere englezești groase scria:

POVESTEA VRĂJITOAREI DIN DONNELAITH

– Voi cumpăra asta de la dumneavoastră, am rostit eu.

– Nici cu prețul vieții dumneavoastră, mi-a răspuns. Dar o să vă fac o copie detaliată.

– Fiți amabil!

Mi-am scos portofelul și am pus jos un teanc de dolari americani.

– Ajunge, ajunge! Nu vă lăsați purtat de val! Ce pasional sînteți! Trebuie să fie sîngele irlandez. Francezii sînt prin natura lor mult mai reticenți. Nepoata mea face copia și nu îi va lua prea mult timp. Vă va da o copie minunată pe pergament.

– Bine, acum spuneți-mi ce scrie în broșură.

– Oh, aceleași vechi prostii. Aceste broșuri circulau prin toată Europa. Aceasta a fost tipărită la Edinburgh în 1670. Povestește cum Suzanne, femeia cea vicleană, a ajuns supusa lui Satan și i-a dat sufletul ei, și cum a fost judecată și arsă, dar fiica ei, copil din flori, a fost cruțată, pentru că fusese concepută în prima zi a lunii mai și era închinată lui Dumnezeu, iar nimeni nu îndrăznea să se atingă de ea.

Fata a fost încredințată pînă la urmă unui pastor calvinist care a dus-o în Elveția, cred, pentru salvarea sufletului ei. Se numea Petyr van Abel.

– Petyr van Abel, sînteți sigur că așa se numea? Scrie acolo?

Abia mă puteam stăpîni. Acesta era singurul cuvînt scris pe care îl văzusem vreodată care confirma povestea pe care mi-o spusese Marie Claudette. Nu am îndrăznit să spun că și acesta era unul dintre strămoșii mei. Faptul că îl pomenisem pe Tyrone McNamara era deja o lipsă de tact din partea mea. Am rămas pur și simplu mut, copleșit, și chiar m-am gîndit să fur broșura.

– Da, într-adevăr, Petyr van Abel, scrie chiar aici, mi-a explicat el. Totul a fost scris de un pastor, aici, în Edinburgh, tipărit tot aici și vîndut pentru un oarecare profit. Lucrurile de

genul ăsta erau populare, cam ca revistele de astăzi. Imaginați-vă oamenii stînd în jurul focului și uitîndu-se la această imagine oribilă a bietei fete arzînd!

Știți că se ardeau vrăjitoare chiar aici, în Edinburgh, la Fîntîna Vrăjitoarelor, pe esplanada asta, pînă în secolul al XVII-lea?

Am murmurat ceva, plin de compasiune. Dar eram prea zăpăcit de această mică dovadă, ca să mai gîndesc limpede. Aș fi putut ceda din nou sub presiunea amintirilor lui Lasher, dacă nu eram destul de tare. Am pus în grabă întrebările care mă frămîntau.

– Dar în vremea vrăjitoarei, catedrala fusese arsă demult, am spus, încercînd să-mi vin în fire.

– Da, totul dispăruse de mult timp. Mai erau doar păstori acolo sus. Dar, înțelegeți, unii istorici cred că persecuțiile vrăjitoarelor au fost ultima fărîmă a disputei dintre protestanți și catolici. Poate fi ceva adevăr în asta. Ceea ce ei spun clar este că, sub John Knox, viața devenise foarte cenușie, fără vitralii și statui, cu toate vechile imnuri religioase în latină interzise; tradițiile lor pline de culoare fuseseră abandonate; oamenii s-au întors atunci la cîteva dintre ritualurile lor păgîne numai ca să dea puțină sare și piper vieții.

– Credeți că așa s-a întîmplat și la Donnelaith?

– Nu. A fost o judecată tipică. Contele de Donnelaith era un om sărac, care trăia într-un castel mohorît. Nu avem alte informații despre el din secolul acela, cu excepția faptului că a murit mai tîrziu în incendiul în care au pierit și fiul și nepotul său. Vrăjitoarea era o biată femeie mai isteață din sat, chemată să dea socoteală pentru că vrăjise alte cîteva persoane umile. Se pare că nu ținea Sabatul. Dar, Dumnezeu știe, poate erau ținute în alte locuri de acolo, din munți. Dar era cunoscut faptul că femeia se ducea la cercul păgîn de pietre și lucrul acesta a fost folosit împotriva ei.

– Dar despre pietre, ce știți?

– Este o mare controversă. Unii spun că sînt la fel de vechi precum cele de la Stonehenge, poate chiar mai vechi. Eu cred

că au legătură cu picții, că într-o perioadă au fost sculpturi pe ele. Acele pietre sînt foarte aspre și de diverse mărimi. Sînt vestigii a ceea ce a fost odată acolo, și cred că, la un moment dat, ele au fost distruse intenționat – toate inscripțiile au fost sparte sau tocite, și apoi restul a fost desăvîrșit de intemperii.

A deschis o carte mică cu desene.

– Aceasta este arta picților, a spus.

Un moment m-am simțit teribil de dezorientat. Nu știu din ce cauză. Nu voi uita niciodată. Priveam la acei războinici, la șiruri întregi de mici profiluri necizelate, cu scuturi și cu săbii. Nu știam cum să interpretez imaginile.

– Cred că pietrele erau locul lor de rugăciune. La naiba cu Stonehenge. Dar cine va afla vreodată? Poate că pietrele aparțineau unuia dintre triburile acestea stranii, sau poate chiar spiridușilor.

– Cui aparține această vale? am întrebat.

Bărbatul nu știa cu certitudine. Guvernul eliberase terenul, ultimii locuitori înfometați fiind îndepărtați pentru propriul lor bine. Jalnic! Pur și simplu jalnic! Mulți plecaseră în America. Știam de „curățarea" zonei muntoase a Scoției?

– V-am spus tot ce știu, a conchis el. Aș fi vrut să știu mai multe.

– Veți ști, am spus. Vă voi oferi mijloacele ca să elaborați un studiu.

Apoi l-am rugat să mă însoțească în drumul meu spre Donnelaith, dar a jurat că nu se simțea în stare să o facă.

– Iubesc valea aceea, mi-a mărturisit. Am mers acolo cu mulți ani în urmă împreună cu un bărbat din ordinul de la Amsterdam. Se numea Alexander Cunningham, un om strălucit. El a plătit tot, și ce bunătăți am luat cu noi! Am stat în vale o săptămînă întreagă. Recunosc că am fost bucuros să mă întorc la civilizație. Dar el mi-a spus cel mai ciudat lucru cînd m-a lăsat aici, după ultima noastră cină.

– Nu ați găsit cu-adevărat ceea ce ați căutat acolo, nu-i așa? l-am întrebat.

– Într-adevăr, nu am găsit, slavă Domnului, dacă există vreunul.

A ieşit din casă şi apoi s-a întors.

– Lasă-mă să-ţi spun ceva, bătrîne. Să nu faci niciodată lumină asupra legendelor din văile acelea, mi-a zis. Şi să nu rîzi niciodată de povestea castelului Glamis. Spiriduşii încă mai există şi, dacă ar putea, ar aduce vrăjitoarele la Sabat ca să-şi atingă ţelul.

– Bineînţeles, i-am spus bărbatului. Ce ţel?

Dar el nu mi-a răspuns la întrebarea asta, şi părea sincer, în tăcerea lui.

– Dar care este povestea castelului Glamis? am întrebat.

– Oh, aceea că există un blestem în familie, înţelegeţi? Iar atunci cînd ei i-l destăinuie noului moştenitor, acesta nu mai zîmbeşte niciodată. Mulţi au scris despre asta. Eu am fost la castelul Glamis. Cine ştie? Dar bărbatul acesta din Talamasca era un tip studios şi pasionat. Am petrecut minunat acolo, în munţi, în vale, uitîndu-ne la lună.

– Dar nu aţi văzut spiriduşi.

El a devenit tăcut, apoi a spus:

– Am văzut ceva. Dar nu cred că au fost fiinţe supranaturale sau zîne. Au fost doar un bărbat şi o femeie, cu o înfăţişare cam ciudată, precum acei nenorociţi pe care îi vezi cerşind pe străzi. I-am văzut o dată, într-o dimineaţă, foarte devreme, iar atunci cînd i-am spus prietenului meu din Talamasca, aceasta s-a înfuriat foarte tare că nu îi văzuse şi el. Dar ei nu au mai apărut din nou.

– I-aţi văzut cu ochii dumneavoastră. Erau înfricoşători?

– Oh, m-au trecut fiorii! A clătinat din cap. Nu-mi place să spun povestea asta. Ţineţi minte, pentru noi zînele nu sînt întotdeauna nişte fiinţe mici şi hazlii. Sînt demoni ai sălbăticiei; sînt puternici, periculoşi şi pot fi răzbunători. Vă spun, în valea aceea sînt focuri ale duhurilor, acele flăcări care se înalţă noaptea în depărtare, din senin, la orizont. Vă doresc succes dacă mergeţi acolo. Aş vrea cu adevărat să pot merge şi eu. Vom începe de îndată să adunăm materialele de studiu pentru dumneavoastră.

M-am întors acasă, la reşedinţa noastră luxoasă din zona oraşului nou.

Mary Beth încă nu se întorsese. Stăteam singur în apartamentul nostru, două dormitoare confortabile cu o cameră de zi între ele, mi-am făcut sherry-ul şi mi-am notat tot ce îmi puteam aminti din ceea ce îmi povestise bărbatul. Era răcoare în camerele astea. O să fie rece şi în vale. Dar trebuia să merg acolo. Sfîntul, zinele, totul este încurcat, îmi spuneam.

Apoi, am simţit ceva în aer. Lasher era aproape. Lasher era în cameră, îmi aflase gîndurile şi era lîngă mine.

– Eşti acolo, iubitule? l-am întrebat în treacăt, pe cînd mîzgăleam ultimele cuvinte.

– Aşadar, ţi-au spus numele lui, mi-a şoptit cu vocea lui tainică.

– Petyr van Abel, da, dar nu şi numele sfîntului.

– Da, Petyr, a spus blînd. Mi-l amintesc pe Petyr van Abel. Petyr van Abel l-a văzut pe Lasher.

Întregul lui comportament era blînd şi gînditor. Vocea lui ascunsă avea cele mai minunate sonorităţi.

– Povesteşte-mi, l-am adeverit.

– În marele cerc, a început el. Vom merge acolo. Întotdeauna am fost acolo. Vreau să spun că tu vei merge acolo.

– Poţi să fii şi acolo, şi cu noi, în acelaşi timp?

– Da, a oftat el. Dar părea că se îndoieşte în sinea lui. Ajunsese, din nou, într-un impas.

– Vino-ţi în fire, duhule, cine eşti? l-am întrebat.

– Lasher, cel chemat de Suzanne în vale, mi-a răspuns. Mă cunoşti. Ţi-am făcut atît de mult bine, Julien.

– Spune-mi atunci, duhule, unde este fiica mea, Mary Beth? Sper că n-ai lăsat-o să se descurce singură undeva în oraşul acesta sumbru.

– Dă-mi voie să-ţi reamintesc, Julien, că se descurcă foarte bine singură. Dar am lăsat-o mai degrabă cu viciile ei decît singură.

– Ce vrei să spui?

– A găsit un scoţian care va fi tatăl vrăjitoarei ei.

Am sărit din scaun, plin de furie!

– Unde este Mary Beth?

Dar chiar atunci am auzit-o cîntînd, cum venea pe coridor. A deschis uşa. Avea obrajii roşii şi minunaţi de la frigul de afară, strălucea, iar părul îi era despletit.

– În sfîrşit, am făcut-o, a spus ea.

Dansa prin cameră şi apoi mi-a dat un sărut pe obraz.

– Nu fi aşa de îndurerat!

– Dar cine este bărbatul?

– Scuteşte-mă de ideile tale pretenţioase, Julien, a spus ea. Nu îmi voi mai îndrepta niciodată privirile asupra lui. Lord Mayfair este un nume destul de bun, nu crezi?

Şi asta a fost minciuna pe care le-am scris-o celor de acasă, de îndată ce am ştiut că ea rămăsese însărcinată. Lordul Mayfair din Donnelaith era tatăl copilului ei. Într-adevăr, „căsătoria" ei avusese loc în acel „oraş", deşi nu exista nici un fel de oraş.

Dar mă abat de la povestea mea. În acel moment am simţit cu intensitate că împerecherea fusese izbutită, şi, aşa cum mi-l descrisese pe bărbat, scoţian get-beget, brunet, isteţ, fermecător şi foarte bogat, m-am gîndit că poate modul ăsta de a alege un tată pentru copilul tău este la fel de bun ca oricare altul.

Am ascuns în mine tot ceea ce simţeam, durere, gelozie, ruşine, frică. Amîndoi eram libertini convinşi. Nu aş fi vrut să rîdă de mine. Pe deasupra, eram prea nerăbdător să merg la Donnelaith.

Cînd i-am spus ce am aflat, iubitul nostru duh nu s-a amestecat deloc între noi. A fost liniştit în noaptea aceea. Toţi am fost liniştiţi. Chiar dacă jos, în stradă, s-a auzit gălăgie. Se părea că unul dintre lorzii locului fusese ucis.

Nu am aflat pînă tîrziu cine era. Şi, chiar şi atunci, numele nu mi-a spus nimic. Dar ştiu acum că era tatăl copilului lui Mary Beth.

Să continuăm cu Donnelaith. Dă-mi voie să-ţi spun ce am descoperit acolo.

Am pornit chiar a doua zi, cu două trăsuri mari, una pentru noi şi pentru bagajele noastre, cealaltă pentru cîţiva servitori care ne însoţeau. Am mers spre nord, la Darkirk, la hanul de

acolo, și de la Darkirk mai departe, călare, cu doi cai pentru bagaje și cu doi scoțieni localnici, de asemenea călări, care ne serveau drept călăuze.

Amîndoi eram mari iubitori de cai, înțelegi, dar călăritul în zona aceea deluroasă cu teren accidentat a fost o provocare pentru noi. Aveam cai buni și provizii pentru o noapte, dar la scurt timp după ce am plecat am început să-mi simt vîrsta, să simt dureri și junghiuri pe care le ignorasem pînă atunci. Călăuzele noastre erau tinere. Mary Beth era tînără. Eu eram mai mult singur, și rămîneam în urmă, dar frumusețea dealurilor înconjurătoare, a pădurilor dese și a cerului însuși mă fermecau și mă făceau foarte fericit.

Oricum, în toate se simțea o strălucire glacială și obsedantă. Scoția! Dar trebuia să străbat tot drumul, pînă în vale. Cînd am simțit nevoia să fac cale-întoarsă, mi-am păstrat cumpătul și am mers mai departe. Am luat un prînz în grabă și apoi am călărit aproape pînă la asfințitul soarelui.

Tocmai atunci am ajuns în vale, sau, mai bine zis, la un povîrniș care cobora spre vale. De pe o creastă înaltă, imediat ce ieșeai din adîncul pădurii de pini scoțieni, de arini și de stejari, am zărit peste vale castelul îndepărtat, ceva enorm, gol și monstruos deasupra frumoaselor ape sclipitoare. Iar în vale am zărit arcadele înalte și singuratice ale catedralei, cercurile de pietre, îndepărtate, austere, dar pe deplin vizibile.

Fie pe lumină, fie pe întuneric, am hotărît să ne grăbim. Ne-am aprins felinarele și am coborît printre pîlcurile răzlețe de copaci în valea plină de iarbă și nu ne-am așezat tabăra pînă cînd nu am ajuns la ruinele orașului, sau ale satului care dăinuise după el.

Mary Beth era de părere să ne așezăm tabăra între pietrele păgîne. Dar cei doi scoțieni au refuzat. Într-adevăr, păreau profund jigniți.

– Este un cerc vrăjit, doamnă, a spus unul dintre ei. N-ați îndrăzni să poposiți acolo. Spiridușii v-ar lua-o în nume de rău, credeți-mă!

– Scoțienii ăștia sînt la fel de nebuni ca irlandezii, a exclamat Mary Beth. De ce nu ne-am continuat drumul pînă la Dublin, dacă voiam să auzim de spiriduși?

Cuvintele ei m-au făcut să mă înfior de teamă. Pătrunsesem de acum adînc în valea largă. Ruinele satului nu mai aveau nici o piatră în picioare. Corturile și felinarele noastre trebuie să fi fost vizibile de la kilometri întregi depărtare. Și, deodată, m-am simțit ciudat de descoperit și fără apărare.

„Trebuia să ne fi dus sus, la ruinele castelului", m-am gîndit. Și apoi mi-am dat seama. Nu îl auzisem pe duh toată ziua. Nu îi simțisem atingerea, mîngîierea, respirația.

Eram tot mai înfiorat.

– Lasher, vino la mine, am șoptit.

M-am temut brusc că plecase să facă vreun lucru îngrozitor celor pe care îi iubeam, că era supărat.

Dar el a răspuns repede. Pe cînd mergeam singur prin iarba înaltă, cu felinarul stins, iar fiecare pas mi se părea un calvar pentru că simțeam mari dureri de la călărit, el a venit cu o briză minunat de răcoroasă, și a făcut iarba să se culce în jurul meu, într-un cerc uriaș.

– Nu sînt supărat pe tine, Julien, a spus el. Dar vocea îi era plină de suferință. Sîntem pe pămînturile noastre, la Donnelaith. Văd ce vezi și tu, și plîng pentru ce văd, întrucît îmi amintesc ce era odinioară în valea asta.

– Povestește-mi, duhule, i-am cerut.

– Ah, biserica cea mare, pe care o știi, și procesiunile credincioșilor și ale bolnavilor, veniți de la kilometri întregi depărtare, de peste dealuri, să se închine la mormîntul sfîntului! Și orașul înfloritor, plin de prăvălii și de comercianți care vindeau icoane... icoane...

– Reprezentînd ce? l-am întrebat.

– Ce reprezintă pentru mine? M-aș naște din nou și nu mi-aș mai risipi trupul de data asta, așa cum am făcut-o în acei ani. Nu sînt sclavul istoriei, ci mai degrabă al ambiției. Înțelegi diferența, Julien?

– Luminează-mă, l-am rugat. Sînt puține ocaziile în care mă faci curios cu adevărat.

– Ești prea sincer, Julien, a rostit. Iată ce am vrut să spun. Nu există trecut. Deloc! Există numai viitor. Și, cu cît aflăm și știm mai multe – respectul față de trecut este o simplă superstiție. Tu faci ceea ce trebuie să faci ca să întărești clanul. La fel și eu! Visez la vrăjitoarea care mă va vedea și mă va întrupa. Tu visezi la bogăție și putere pentru copiii tăi.

– Da, am încuviințat.

– Nu există nimic altceva. Și tu m-ai adus înapoi în acest loc, pe care nu l-am părăsit niciodată, ca să îl cunosc.

Stăteam acolo, fără să fac nimic, sub cerul întunecat, în valea uriașă, chiar în fața ruinelor catedralei. Aceste cuvinte mi-au pătruns adînc în suflet. Le-am ținut minte.

– Cine te-a învățat aceste lucruri? l-am întrebat.

– Tu, mi-a răspuns Lasher. Tu și neamul tău m-ați învățat să doresc, să năzuiesc, să îndrăznesc în loc să mă lamentez. Și cînd mă gîndesc că te-am mințit de multe ori!

– Nu e chiar așa, am replicat eu.

– Ba da, a spus el. Ce sînt aceste pietre? Nu sînt nimic!

– Pot să văd biserica, duhule?

– Oh, da! Aprinde felinarul dacă vrei. Dar nu o vei vedea niciodată așa cum am văzut-o eu!

– Greșești, duhule! Cînd ai intrat în trupul meu, ai lăsat ceva din tine în urmă. Am văzut-o. Am văzut-o cu mulțimile de credincioși la ușă, cu lumînările și ghirlandele de Crăciun...

– Liniște! a poruncit el și l-am simțit învăluindu-mă deodată cu putere că era gata să mă doboare. Am îngenuncheat. Vîntul a încetat.

– Mulțumesc, duhule, am șoptit.

Am scăpărat un chibrit, adăpostindu-l grijuliu cu mîna și am aprins fitilul felinarului.

– Nu vrei să-mi povestești despre acele vremuri?

– Ți-aș povesti ce văd de aici. Îi văd pe copiii mei.

– Vorbești acum despre noi?

Dar asta a fost tot ce a spus, deși m-a urmat în timp ce îmi croiam drum prin iarba înaltă, pe terenul stîncos și nesigur, iar în cele din urmă am ajuns tocmai la ruine și am stat în naosul uriaș uitîndu-mă la arcadele sparte.

Dumnezeule mare, ce catedrală grandioasă trebuie să fi fost. Văzusem unele la fel prin toată Europa. Nu era în stil roman, cu arcade rotunjite și multe picturi; fără îndoială că era piatră goală, dar semeață și plină de grație asemeni catedralei din Chartres sau Canterbury.

– Dar vitraliul, a mai rămas ceva din mărețul vitraliu? am murmurat.

Vîntul a răspuns plin de jale, a străbătut liniștit dintr-un capăt în celălalt valea întunecată și a trecut prin naos încă o dată, culcînd la pămînt iarba sălbatică și unduindu-se în jurul meu ca și cînd ar fi vrut să mă îmbrățișeze. Luna răsărise, iar stelele străluceau.

Deodată, deasupra capătului îndepărtat al naosului, unde fusese cîndva vitraliul, la aceeași înălțime cu arcadele, l-am văzut pe duh însuși, imens, uriaș, întunecat și translucid, împrăștiat pe cer ca un nor de furtună care se năpustea înăuntru, dar în liniște, adunîndu-se laolaltă, iar apoi dispărînd în neant dintr-o suflare.

Cerul senin, luna, muntele îndepărtat, pădurea, toate erau limpezi și liniștite, iar aerul era rece și gol. Felinarul meu ardea cu putere. Stăteam singur. Catedrala părea să crească mai înaltă în jurul meu, iar eu deveneam parcă mai mic, mai inutil, mai meschin și disperat. M-am prăbușit la pămînt. Mi-am tras genunchiul și mi-am odihnit mîna pe el, cu bărbia în ea. Am scrutat întunericul. Aș fi vrut ca amintirile lui Lasher să-mi vină din nou în minte.

Dar în singurătatea aceea, am avut doar sentimentul că viața mea era absolut minunată, că îmi iubeam enorm familia, care înflorise în mod miraculos, sub aripa protectoare a acestui demon teribil.

Poate că același lucru se petrecea cu toate familiile, mi-am zis eu. La origini un blestem, un tîrg cu diavolul. Un păcat teribil.

Cum altfel ar putea cineva avea atîta bogăție și libertate? Dar nu credeam asta cu adevărat. Credeam, dimpotrivă, în virtute.

Mi-am analizat definiția virtuții. Să fii bun, să iubești, să creezi, să dai naștere, să crești, să vindeci. Am înțeles-o în toată splendoarea simplității ei. „Ce poți să faci, prostule?" m-am întrebat. „Nu poți face nimic altceva decît să-ți ții familia în siguranță, să le oferi mijloacele să se întrețină singuri, puternici, sănătoși și buni. Dă-le conștiință și apără-i de diavol."

Apoi mi-a venit un gînd solemn. Stăteam acolo liniștit, cu lumina caldă a felinarului lîngă mine, cu biserica înaltă în jurul meu, cu iarba netedă ca un pat înaintea mea. M-am uitat din nou în sus și am văzut că luna se așezase tocmai în marele cerc al ferestrei circulare. Bineînțeles că sticla era spartă demult. Știam că fusese o fereastră circulară în formă de trandafir pentru că știam cum sînt. Cunoșteam la fel de bine și semnificația, marea ierarhie a lucrurilor care domnea în biserica catolică. Trandafirul era primul dintre flori și de aceea simbolul celei mai pure femei, Fecioara Maria.

M-am gîndit la asta și apoi nu m-am mai gîndit la nimic. Și m-am rugat. Nu Fecioarei. Nu, m-am rugat doar aerului acestui loc, timpului și poate pămîntului. Am spus: „Dumnezeule, ca și cînd toate ar fi purtat acest nume, putem cădea la învoială? Eu voi merge în iad dacă îmi salvezi familia. Mary Beth va merge în iad, poate, și fiecare vrăjitoare de după ea. *Dar salvează-mi familia. Fă-i puternici, fericiți și binecuvîntează-i.*"

Rugăciunile mele nu au primit nici un răspuns. Am stat acolo mult timp. Luna era din cînd în cînd învăluită în nori, apoi apărea din nou strălucitoare și minunată. Firește că nu mă așteptam să primesc vreun răspuns la rugăciunile mele. Dar învoiala pe care o făcusem îmi dădea speranțe. Răul se va abate asupra noastră, a vrăjitoarelor, iar ceilalți vor prospera. Acesta era jurămîntul meu.

M-am ridicat în picioare, am luat felinarul și am plecat înapoi.

Mary Beth se culcase deja în cortul ei. Cele două călăuze își fumau pipele și m-au invitat să mă alătur lor. Le-am spus că sînt ostenit. Voiam să mă duc la culcare ca să mă trezesc devreme.

– Nu-i așa că nu v-ați rugat acolo sus, domnule? a întrebat unul din oameni. Este periculos să te rogi în ruinele acelei biserici.

– Oh, de ce? am întrebat.

– Este biserica Sfîntului Ashlar și s-ar putea ca Sfîntul Ashlar să răspundă rugăciunilor dumneavoastră și cine știe ce se poate întîmpla.

Cei doi oameni au rîs în hohote, lovindu-și coapsele și clătinînd din cap dezaprobator unul către celălalt.

– Sfîntul Ashlar! am exclamat. Ai spus Sfîntul Ashlar!

– Da, domnule, a intervenit celălalt, care nu vorbise pînă acum. Acolo a fost mormîntul lui din timpuri străvechi, cel mai puternic sfînt al Scoției, iar prezbiterienii au făcut un păcat din rostirea numelui lui. Un păcat! Dar vrăjitoarele îl cunoșteau dintotdeauna.

Timpul și spațiul erau nimicnicie. În noaptea tăcută și bîntuită de duhuri a văii, îmi aminteam: un băiețel de trei ani, bătrîna vrăjitoare, plantația, poveștile ei în franceză. „Invocat din greșeală în vale..." Am șoptit:

– Vino acum, Lasher al meu. Vino acum, Ashlar al meu!

Am început să murmur chemarea, apoi să o spun cu glas tare, cei doi oameni neînțelegînd firește nimic, și apoi din inima văii vîntul a venit șuierînd, atît de turbat și de puternic încît părea că urlă pe coastele munților.

Corturile se umflau și erau biciuite de vînt. Oamenii au alergat să le fixeze. Felinarele s-au stins. Vîntul s-a transformat în furtună și în timp ce Mary Beth se strecura lîngă mine și mă ținea strîns de braț, o vijelie s-a abătut peste Donnelaith, o vijelie cu ploaie și tunete atît de aprigă că ne-am făcut cu toții mici în fața ei.

Toți în afară de mine. M-am îmbărbătat, dîndu-mi seama că era inutil să te ghemuiești, și am înfruntat vijelia. Am privit cerurile în timp ce ropotele de ploaie îmi înțepau fața.

– Draću' să te ia, Sfîntule Ashlar! În iad cu tine! strigam. Sfînt, un sfînt decăzut, detronat! Întoarce-te în iad. Nu ești un sfînt. Ești un demon!

Un cort fusese desprins de pământ şi purtat de vînt. Călăuzele s-au grăbit să-l oprească pe celălalt. Mary Beth încerca să mă liniştească. Vîntul şi ploaia suflau cu toată forţa, puternice ca un uragan.

În mijlocul naturii dezlănţuite am văzut un nor negru de forma unei pîlnii înfricoşătoare care s-a ridicat deodată din iarbă şi s-a tot rotit pînă cînd întregul cer s-a întunecat; apoi brusc – tot atît de rapid precum apăruse – a dispărut.

Rămăsesem nemişcat. Eram ud leoarcă. Cămaşa îmi era sfîşiată la un umăr. Mary Beth şi-a descoperit părul şi se plimba de jur împrejur, uitîndu-se în sus, curajoasă şi curioasă.

Una dintre călăuze s-a întors către mine.

– Fir-ar să fie, omule. Ţi-am spus să nu te rogi acolo. Pentru ce dracu' te-ai rugat?

Am rîs în sinea mea.

– Dumnezeu să mă ajute, am oftat. Dumnezeule Atotputernic, este aceasta dovada că nu eşti acolo, că sfinţii tăi pot să fie astfel de demoni meschini?

Aerul se încălzea uşor. Oamenii aprinseseră felinarele. Apa dispăruse de pe pămînt ca şi cum nu ar fi căzut deloc. Eram încă răvăşiţi şi uzi cînd luna a apărut din nou, umplînd valea de lumină. Am mers să aranjăm corturile şi să uscăm aşternuturile.

Am stat treaz toată noaptea. Cînd soarele s-a ridicat, m-am dus la călăuze.

– Trebuie să aflu povestea acestui sfînt, am spus.

– Nu-i rosti numele, pentru Dumnezeu. Vă mărturisesc că aş fi vrut să nu-l fi pronunţat aseară. Nu ştiu povestea lui şi nu o vei auzi de la nimeni altcineva dintre cei pe care îi cunosc. Este o legendă veche, omule, poate o glumă, deşi vom vorbi despre furtuna de aseară multe nopţi de acum încolo, de asta poţi fi sigur.

– Spune-mi totul, i-am cerut.

– Nu ştiu. Bunica mea îi rostea numele cînd dorea un lucru imposibil şi spunea că trebuie să ai întotdeauna grijă şi să nu doreşti ceva de la el dacă nu vrei cu adevărat acest lucru. I-am auzit numele o dată sau de două ori acolo sus pe dealuri. Există

un cîntec vechi pe care îl cîntă lumea. Dar asta e tot ce ştiu despre el. Nu sînt catolic. Nu cunosc sfinţi. Nimeni de pe aici nu ştie de sfinţi.

Celălalt bărbat a aprobat din cap.

– Nici eu nu ştiu prea multe. Am auzit-o totuşi pe fiica mea chemîndu-l ca să-i facă pe tineri să întoarcă privirea după ea.

I-am îmboldit cu întrebări. Nu mi-au mai spus nimic. Era timpul să explorăm cum se cuvine ruinele, cercul, castelul. Duhul nu apăruse. Nu i-am auzit vocea şi nu am văzut vreo urmă a prezenţei lui.

Numai o dată m-a cuprins spaima în timp ce cercetam castelul. Era un loc în care te putea păcăli uşor. Dar el nu se juca.

Nu ne-am grăbit. Spre seară am revenit în tabără. Văzusem tot ce mă ţinuseră puterile să văd. Mulţi metri de pămînt acopereau podeaua originală a catedralei, şi cine ştie ce zăcea dedesubt? Ce morminte? Ce ascunzători pentru cărţi ori documente? Sau poate nimic.

Şi unde murise scumpa mea Suzanne? m-am întrebat. Nu erau urme de drumuri sau pieţe. Nu îndrăzneam să îl provoc pe Lasher sau să spun ceva care să-l supere. Îmi aminteam totul.

În Darkirk, un oraş mic şi curat de prezbiterieni, cu clădiri albe, nu am putut găsi pe nimeni care să ştie ceva despre sfinţii catolici. Vorbeau despre cerc, despre vrăjitoare, despre vremurile de demult, despre sărbătoarea Sabbatului din vale şi despre spiriduşii răi care furau uneori copilaşi. Dar toate le erau străine. Erau mai interesaţi să ia trenul către Edinburgh sau Glasgow. Nu iubeau pădurile şi valea. Voiau să se construiască o topitorie de oţel. Să taie copacii. Lucruri legate de existenţa imediată.

Am stat o săptămînă la Edinburgh, cu bancherii, pentru a cumpăra pămîntul. În cele din urmă am obţinut titlul de proprietate pentru tot terenul. Am înfiinţat împreună cu micuţul meu profesor de istorie un trust pentru studierea relicvelor de acolo. Acesta m-a întîmpinat la întoarcerea din călătorie cu o cină pe cinste cu raţă friptă şi vin roşu.

Mary Beth plecase într-o altă escapadă, de una singură, și luase demonul cu ea. El și cu mine nu schimbaserăm o vorbă din noaptea aceea teribilă, dar el se învîrtise pe lîngă ea și o trăsese de limbă. Eu nu îi spusesem nimic din ceea ce făcusem, aflasem ori vorbisem, iar ea nu mă întrebase nimic.

Îmi era frică să rostesc numele lui Ashlar. Acesta era adevărul. Îmi era frică. Încă vedeam furtuna în jurul meu și pe acei oameni înfricoșați și pe Mary Beth uitîndu-se atît de curioasă la ploaia din întuneric. Îmi era frică, deși nu știam de ce. Învinsesem, nu-i așa? Știam numele creaturii. Eram oare pregătit să-mi pun viața în joc într-o bătălie cu ea?

În cele din urmă, în timp ce stăteam în Edinburgh împreună cu micuțul profesor chel și cu ochelari, i-am spus:

– Am trecut, la bibliotecă, prin toate viețile sfinților, prin toate cărțile de istorie ale Scoției, și nu am găsit nici o referire la Sfîntul Ashlar.

A rîs vesel și a turnat vin. Era în mare formă în seara asta, pentru că de-abia îi pusesem în palmă mii și mii de dolari americani numai ca să studieze Donnelaith-ul, iar situația lui și a copiilor lui era asigurată.

– Pe Sfîntul Ashlar, a spus el. Este o expresie folosită de școlari. Sfînt al imposibilului, cred, asemenea lui Jude în alte părți. Dar nu există o poveste despre el, nici una pe care să o știu, dar amintiți-vă că acesta este un ținut prezbiterian acum. Catolicii sînt foarte puțini, iar trecutul este învăluit în mister.

Totuși, a promis că va căuta prin cărțile lui după cină. Între timp am discutat despre trustul care se va ocupa de săpăturile și conservarea Donnelaith-ului. Ruinele vor fi complet explorate, cartate, descrise și apoi vor constitui obiectul unui viitor studiu.

La sfîrșit, ne-am retras împreună în bibliotecă, iar el a căutat printre cărțile lui niște vechi texte catolice datînd de dinainte de regele Henric, și mai cu seamă una, *O istorie secretă a clanurilor din zona muntoasă a Scoției*, care nu avea numele nici unui autor pe ea. Era o carte foarte veche, îmbrăcată în piele neagră, destul de voluminoasă, cu multe pagini desprinse, astfel că era

mai mult un format in-folio cu pagini deteriorate. Cînd a adus-o la lumină, am văzut că paginile erau acoperite cu inscrisuri.

Era un arbore genealogic al clanurilor despre care vorbiserăm, şi el a urmărit o coloană cu degetul.

– Aha, aici, puteţi să citiţi asta? Bineînţeles că nu. Este în galică. Dar este Ashlar, fiu al lui Olaf şi soţ al lui Janet, fondatorii clanului Drummard şi Donnelaith, da, uite aici. Cuvîntul *Donnelaith*, şi cînd te gîndeşti că în toţi anii aceştia nu l-am observat aici. Deşi Ashlar am văzut în nenumărate locuri. Da, Sfîntul Ashlar.

A răsfoit paginile neîngrijite şi fragile pînă a ajuns la o alta.

– Ashlar, a spus el, citind scrisul de mînă. Da, rege al Drummard-ului – Ashlar.

A citit cu atenţie textul, traducîndu-l pentru mine şi mîzgălind notiţe pe un carnet.

– Regele Ashlar al păgînilor, iubit de poporul său, soţ al reginei Janet, domnitori ai High Dearmach în nordul îndepărtat al Văii Mari, în pădurile din munţii Scoţiei. Convertit în anul 566 de Sfîntul Columba din Irlanda. Da, iată, legenda Sfîntului Ashlar. Mort la Drummard, unde a fost înălţată o catedrală în numele lui. Drummard a devenit mai tîrziu Donnelaith, înţelegeţi? Relicve... vindecări... ah, dar soţia lui, Janet, a refuzat să renunţe la credinţa păgînă şi a fost arsă pe rug pentru trufia ei. „Iar în vreme ce marele sfînt jelea pierderea ei, un izvor a izbucnit din pămîntul ars, izvor în care au fost botezaţi mii de oameni."

Imaginea m-a amuţit, pur şi simplu. Janet arsă pe rug. Sfîntul, izvorul magic. Eram prea copleşit ca să mai scot vreun cuvînt.

Omul de ştiinţă era cuprins de frenezie. Mi-a promis imediat că va face o copie după toate acestea şi mi-o va trimite.

Apoi s-a dus la alte cărţi, găsind în istoria picţilor pe aceiaşi Ashlar şi Janet şi povestea înspăimîntătoare a lui Janet care refuzase să accepte credinţa în Hristos şi se lăsase arsă, blestemîndu-şi rudele şi soţul şi preferînd să fie jertfită zeilor prin foc decît să trăiască laolaltă cu creştinii laşi.

– Este doar o legendă, înțelegeți? Nimeni nu are date precise despre picți. E o poveste încurcată. Nici măcar nu spune sigur că erau picți. Uite, aceste cuvinte în galică înseamnă „bărbați înalți și femei din vale". Și aici, într-o traducere brută, înseamnă „marii copii".

Uite și aici, regele Ashlar i-a învins pe danezi în anul 567, fluturînd apriga cruce în fața armatelor lor care se retrăgeau în grabă. Janet, fiica lui Ranald, arsă pe rug de clanul lui Ashlar în 567, deși sfîntul însuși era nevinovat și și-a implorat noii convertiți să dea dovadă de îndurare.

A mai dat jos încă o carte:

LEGENDE DIN MUNȚII SCOȚIEI

– Ah, aici. Sfîntul Ashlar, încă venerat în unele părți ale Scoției pe la 1600, în principal de tinerele fete care voiau să le fie îndeplinite cele mai secrete dorințe. Nu era un sfînt în adevăratul sens al cuvîntului.

A închis cartea.

– Ei bine, nu mă surprinde. Nu era un sfînt obișnuit. Toate astea sînt prea apropiate de noi pentru a putea fi numite istorie. Asta înseamnă că nu a fost canonizat de biserica catolică, înțelegeți? Avem de-a face cu un alt Sfînt Cristopher.

– Știu, am răspuns.

Dar am rămas tăcut cea mai mare parte a timpului, absorbit din nou de amintiri. Vedeam atît de clar catedrala. Pentru prima oară i-am văzut ferestrele cu adevărat – înguste, înalte, cu bucățele de sticlă colorată, nu reprezentau ceva anume, dar majoritatea erau mozaicuri de sticlă aurie, roșie și albastră – iar fereastra circulară, ah, fereastra circulară! Deodată am văzut flăcările. Am văzut sticla făcîndu-se țăndări. Am auzit strigătele mulțimii. M-am simțit atît de implicat în evenimente încît pentru o clipă am fost conștient de înălțimea mea în vreme ce întîmpinam mulțimile care se îndreptau spre mine, mi-am văzut mîinile întinse către ei!

Mi-am șters imaginea din minte. Bătrînul profesor se uita curios la mine.

– Aveți o mare pasiune pentru lucrurile acestea, nu-i așa?

– Aproape o pasiune mistuitoare, am mărturisit eu. O catedrală din secolul al XII-lea. Nu este o perioadă îndeajuns de îndepărtată ca să poată fi istorie.

– Într-adevăr, nu este, a răspuns el.

S-a îndreptat către un alt raft, pe care se afla o întreagă serie de cărți despre bisericile și ruinele Scoției.

– S-a pierdut atît de mult, înțelegeți? Atît de mult... Dacă nu ar fi fost interesul oamenilor de știință moderni pentru toate aceste lucruri, toate urmele acelor construcții catolice ar fi fost... uite aici, „Catedralele din munții Scoției".

Catedrala de la Donnelaith s-a ridicat și s-a extins puternic între anii 1205 și 1266, sub oblăduirea clanului Donnelaith, a căpeteniilor lor. O rugăciune specială de Crăciun oficiată de călugării franciscani a atras mii de oameni din împrejurimi. Nu au rămas dovezi pînă astăzi, dar principalii protectori au fost întotdeauna membri ai clanului Donnelaith. Se crede că ar exista cîteva dovezi... în Italia.

Am oftat prelung. Nu voiam să fiu din nou îndepărtat de prezent de amintiri. Ce mă învățaseră amintirile?

Profesorul a întors cîteva pagini.

– Ah, vedeți aici, un arbore genealogic brut al clanului Donnelaith. Regele Ashlar, apoi priviți aici, strănepotul, Venerabilul Ashlar, și aici un alt descendent, Binecuvîntatul Ashlar, însurat cu regina normandă Mora. Doamne, dar sînt mulți Ashlar-i.

– Înțeleg.

– Și aici un Ashlar, și aici un altul, dar măcar poți urmări evoluția numelui, asta dacă crezi că toate aceste căpetenii au existat! Știți cum e cu toate clanurile astea, iar descendenții lor retrograzi scriu toate aceste istorii fanteziste. Nu știu ce să spun.

– Este suficient să-mi satisfacă pasiunea, pentru moment, am rostit eu.

– Ah, pasiune, da, asta e cuvîntul, nu? A închis cartea. Trebuie să fie mai mult. Voi afla pentru dumneavoastră. Dar ca să vă spun adevărul, în general cam așa va fi în aceste vechi documente particulare publicate, și tot ce poți să spui mai bun despre ele este că sînt folclor.

– Dar din secolul al XV-lea, perioada lui John Knox, sigur trebuie să existe mărturii; trebuie să fi fost.

– Risipite ca fumul, a răspuns bătrînul. Este vorba de o revoluție ecleziastică. Nu vă puteți imagina numărul mînăstirilor distruse de Henric al VIII-lea. Statui și picturi au fost vîndute, arse. Cărți sfinte au fost pierdute pentru totdeauna. Iar cînd au spart în sfîrșit baricada, la Donnelaith nu mai rămăseseră decît ruine arse.

S-a așezat jos și a început să-și rînduiască volumele.

– Voi găsi totul pentru dumneavoastră. Dacă există vreo indicație undeva despre documente și mărturii de la Donnelaith duse în alte părți, le voi găsi. Dar pot să vă spun ce bănuială am: s-au pierdut! O țară cu mînăstiri și catedrale și-a pierdut atunci comorile. Și Henric, nemernicul, a făcut toate astea pentru bani! Pentru bani și ca să se însoare cu Anne Boleyn! Cum a putut un singur om să schimbe mersul evenimentelor! Ah, uitați aici: „Sfîntul Ashlar, sfîntul care le îndeplinește dorințele ascunse tinerelor fete". Știu că voi mai găsi o duzină de mărturii precum aceasta.

Pînă la urmă l-am lăsat în pace.

Dobîndisem ceea ce doream. Știam acum că *creatura trăise odinioară; era foarte răzbunătoare! Era o fantomă.*

Am simțit că aveam dovada acestui fapt în tot ceea ce se întîmplase și aflasem pînă acum. În timp ce mergeam singur, de la profesor spre casă, îmi tot repetam aceste detalii în minte și mă gîndeam ce semnificație are faptul că acest demon se atașase de noi. Că voia să se reîntrupeze. Ce însemna asta? Dar, mai presus de toate, cum puteam folosi numele lui ca să îl distrug?

Cînd am ajuns acasă, Mary Beth era deja acolo, adormită pe canapea, iar Lasher stătea lîngă ea. Era în hainele lui foarte vechi de piele netăbăcită, cu părul lung, așa cum nu îl mai văzusem de ani de zile, și îmi zîmbea.

Pentru o clipă, am fost şocat de apariţia lui atît de vie, de frumuseţea lui, încît nu am făcut altceva decît să mă holbez la el. Iar asta îi plăcea; era ca şi cum i-aş fi dat hrană ca să crească, înţelegi? A devenit mai strălucitor şi mai bine conturat.

– Crezi că ştii, dar nu ştii nimic, a rostit el, mişcîndu-şi buzele. Şi îţi amintesc din nou că viitorul este totul.

– Nu eşti un duh puternic, i-am răspuns. Nu eşti un mare mister. Asta trebuie să îmi învăţ familia.

– Atunci îi înveţi un lucru fals. Viitorul lor este în mîinile mele. Iar viitorul meu este al lor. Acesta este avantajul vostru cel mai puternic. Fii inteligent măcar o dată, cu toată ştiinţa ta!

Nu am răspuns. Eram uimit că putea avea o înfăţişare distinctă atît de mult timp.

– Un sfînt întors împotriva lui Dumnezeu? am întrebat.

– Nu-ţi bate joc de mine cu folclorul ăsta prostesc, cu aiurelile astea! Crezi că am fost vreodată unul ca voi? Eşti nebun dacă crezi asta. Cînd mă voi întoarce, voi...

Şi s-a oprit, în mod evident gata să treacă la ameninţări. Apoi, pe un ton grăbit, ca un copil, a spus:

– Julien, am nevoie de tine! Copilul din pîntecul lui Mary Beth nu este o vrăjitoare, ci o fetiţă debilă mintal, suferind de aceeaşi boală ca şi Katherine, sora ta, şi chiar ca Marguerite, mama ta. Tu trebuie să zămisleşti vrăjitoarea împreună cu fiica ta.

– Deci trebuie să fac din nou tîrgul ăla, am răspuns cu un oftat, tu vrei să mă culc cu propria mea fiică.

Dar el obosise prea tare. Imaginea lui păli. Mary Beth dormea pe canapea, tăcută şi ispititoare, învelită în paturi, cu părul ei negru strălucind în lumina focului.

– Va naşte acel copil?

– Da, aşteaptă-ţi momentul potrivit! Tu vei aduce pe lume o mare vrăjitoare împreună cu ea.

– Dar Mary Beth?

– E cea mai mare dintre toate, a răspuns el cu o voce sonoră şi cu un oftat. Numai că doar una contează, Julien.

Michael, acela a fost cel mai mare triumf al meu! Am aflat ceea ce ți-am istorisit acum, numele lui, povestea lui, faptul că avea același sînge ca și noi, dar mai mult de atît nu am putut descoperi.

„Ashlar", totul era legat de acest nume. Dar era oare demonul Ashlar, și, dacă era așa, care dintre cei cu numele Ashlar din cărțile bătrînului profesor era? Primul sau unul dintre cei care au urmat?

Am plecat din Edinburgh în dimineața următoare, lăsîndu-i doar un bilet lui Mary Beth, și am călătorit spre nord, către Donnelaith, mergînd din nou călare de la Darkirk. Eram prea bătrîn ca să fac această călătorie singur, dar eram prea obsedat de descoperirile mele.

Am căutat din nou catedrala, sub soarele blînd de munte care își arunca razele printre nori, iar apoi m-am dus la cercul de pietre și am stat acolo.

L-am chemat. L-am blestemat. Am strigat:

– Vreau să te duci înapoi în iad, Ashlar! Ăsta este numele tău, ăsta ești, un om obișnuit care și-a dorit să fie venerat și care a supraviețuit din mîndrie, un demon malefic care vrea să ne tulbure!

Vocea mea răsuna în vale. Dar eram singur. Nici n-a catadicsit să-mi răspundă. Apoi însă, pe cînd stăteam în cerc, am avut brusc o senzație de amețeală, ca și cum aș fi primit o lovitură, ceea ce însemna că demonul pătrundea în mine.

– Nu, mergi înapoi în iad! am strigat, dar căzeam deja în iarbă.

Lumea devenise vîntul însuși, urlînd în urechile mele și ducînd cu el toate formele distincte și toate reperele.

Era noapte cînd m-am trezit. Mă dureau toate. Hainele îmi erau sfîșiate. Creatura intrase violent în trupul meu, tocmai în aceste locuri.

Cum stăteam așa în întuneric, fără să știu unde mi-e calul sau pe ce drum să o apuc ca să părăsesc blestemata asta de vale bîntuită, m-am temut o clipă pentru viața mea. M-am ridicat în sfîrșit în picioare, clătinîndu-mă, și mi-am dat seama că un bărbat mă ținea de umeri.

Era *el*, din nou puternic, real, și mă conducea prin întuneric, cu fața foarte aproape de a mea. Ne îndreptam către castel. Era atît de real, încît puteam simți mirosul de piele al vestei sale, puteam mirosi iarba lipită de el și aroma de pădure care plutea în jurul lui. A dispărut și mi-am continuat singur mersul ezitant, numai ca să îl fac să reapară și să mă ajute.

Pînă la urmă am intrat pe o ușă spartă și m-am prăbușit, amețit de somn, pe podeaua sălii mari, prea obosit pentru a merge mai departe. El stătea în întuneric, învăluindu-mă ca un abur, o clipă prinzînd contur, în clipa următoare destrămîndu-se.

Obosit și disperat, i-am spus:

– Lasher, ce să fac? Ce vei vrea să faci pînă la urmă?

– Să trăiesc, Julien, asta este tot ce vreau. Să trăiesc, să mă reîntorc la lumină! Eu nu sînt ceea ce crezi tu. Eu nu sînt ceea ce îți imaginezi. Gîndește-te mai bine! Sfîntul era în vitraliu, nu? Cum aș fi putut să fiu sfîntul, dacă eu îl puteam vedea în fereastră? Nu l-am cunoscut niciodată pe sfînt; sfîntul a fost decăderea mea!

Nu îl văzusem niciodată pe sfînt în fereastră. Văzusem numai culorile, dar, cum stăteam întins pe pămînt, mi-am reamintit biserica, eram acolo, într-un timp trecut, și mi-am amintit cu precizie cum, în timpul acela, fusesem în transept și intrasem în capela sfîntului, și, da, era acolo, pictat pe vitraliul minunat, cu soarele care pătrundea prin imaginea lui, preotul războinic, cu părul lung, cu barbă. Sfîntul Ashlar zdrobind monstrul sub piciorul său: Sfîntul Ashlar!

M-am trezit spunînd cu disperare în suflet, în acele timpuri trecute: „Sfinte Ashlar, cum pot fi eu creatura asta? Ajută-mă! Doamne, ajută-mă!"

Ei mă luau. Ce alternativă mi se dăduse?

Atîta ardoare, atîta durere!

Am leșinat. N-am mai știut nimic. N-aveam să-l mai cunosc pe diavol niciodată atît de bine ca în acel moment, pe cînd stăteam în catedrală, în trupul lui. *Sfîntul Ashlar!* Am auzit chiar și *vocea lui*, vocea mea, răsunînd sub acoperișul înalt de piatră.

„Cum să fiu eu creatura asta, Sfîntul Ashlar!" Însă sticla fragilă și strălucitoare nu a răspuns. A făcut ceea ce fac întotdeauna icoanele – a rămas neclintită și dominatoare.

Întuneric.

Cînd m-am trezit dimineața, între ruinele castelului, veniseră după mine călăuze din Darkirk. Aduseseră mîncare, băutură, pături și un cal odihnit. S-au temut pentru mine. Calul meu se întorsese fără mine.

În splendoarea dimineții, valea părea un loc minunat, ferit de primejdii. Voiam să mă întind și să dorm, dar am putut să fac asta numai cînd am ajuns la hanul din Darkirk. Acolo, am dormit cu întreruperi timp de două zile, avînd și puțină febră, dar în general n-am făcut decît să mă odihnesc.

Mary Beth era speriată de moarte cînd m-am întors la Edinburgh. Mă credea pierdut pentru vecie. Îl acuzase pe Lasher că mi-a făcut rău. El plînsese.

I-am spus să vină lîngă foc și i-am povestit totul. I-am spus povestea și ce semnificație avea. I-am povestit din nou amintirile.

– Trebuie să fii mai puternică decît creatura, pînă la sfîrșitul zilelor tale, am avertizat-o. Nu trebuie să o lași niciodată să ia ce este mai bun din tine! Poate să omoare; poate să domine! Poate distruge; vrea să trăiască, dar este o creatură plină de înverșunare, lipsită de har, înțelegi? O creatură rea și disperată, care a fost înfrîntă!

– Da, a suferit, a replicat ea, *acesta* este cuvîntul. Dar, Julien, ai întrecut orice măsură! Nu poți să-l renegi la nesfîrșit. De-acum înainte trebuie să lași această creatură numai în seama mea!

S-a ridicat în picioare și a început să vorbească pe un ton calm, cu gesturi puține, așa cum îi era felul de a fi.

– Am să mă folosesc de creatură ca să îmbogățesc familia noastră mai mult decît *ți-ai putea închipui*. Voi construi un clan atît de măreț, încît nici o revoluție, nici un război, nici o răscoală nu îl vor putea distruge. Îi voi uni pe verii noștri cînd voi putea, voi încuraja căsătoriile între membrii clanului și voi avea grijă ca toți cei care vor să facă parte din familie să poarte numele

nostru. Eu voi triumfa în familie, Julien, iar el înțelege asta. Știe asta. Asta este ceea ce își dorește. Nu este nici o luptă între noi.

– Așa să fie? am întrebat. Ți-a spus ce ar urma să fac pentru el? Că ar trebui să zămislesc cu tine o vrăjitoare?

Tremuram de teamă și de furie.

Ea mi-a zîmbit în felul ei calm și dulce, apoi, dezmierdîndu-mi obrajii, mi-a răspuns:

– Dragul meu, chiar îți va fi atît de greu s-o faci atunci cînd va veni timpul?

În noaptea aceea am visat vrăjitoarele din vale. Am visat orgii. Am visat tot felul de lucruri pe care aș fi vrut să le uit, dar nu le-am uitat niciodată. De la Edinburgh ne-am dus la Londra. Am rămas acolo pînă cînd Mary Beth a născut-o pe Belle, în 1888, și am știut de la început că bebelușul radios nu era normal, numai pentru că Lasher ne spusese asta.

La Londra mi-am procurat un registru mare cu coperte din piele, cu hîrtie fină de pergament, și am notat în el tot ce știam despre Lasher. Am notat tot ce știam despre familia noastră. Am scris mult și acasă, am început alte registre, m-am oprit, le-am uitat. Dar acum adun totul din memorie.

Am înregistrat toate amănuntele despre Riverbend, despre Donnelaith, despre legende, despre sfînt. Totul. Am scris repede și cu furie, pentru că știam că monstrul mă poate opri în orice clipă.

Dar monstrul nu a făcut nimic.

Zilnic soseau scrisori de la bătrînul om de știință, dar cele mai multe erau povești despre Sfîntul Ashlar, cum că Sfîntul Ashlar ar fi săvîrșit o minune pentru o tînără fată, fiindcă era protectorul lor. Iar în rest, se repeta ceea ce descoperisem. Începuseră cîteva săpături la Donnelaith, dar treaba putea dura o sută de ani. Și ce am mai fi putut găsi în afară de ceea ce știam acum?

Totuși, le răspundeam entuziast profesorului meu și prietenilor săi, mărindu-le sumele alocate și cedînd dorințelor acestora de a duce mai departe studiul Donnelaith-ului și a complexului de ruine.

Transcriam fiecare scrisoare în registrul meu.

Apoi am luat alt registru şi am început să scriu în el povestea vieţii mele. Şi acest registru a fost ales pentru că era legat solid şi avea hîrtie bună. Nu am crezut niciodată că amîndouă registrele vor pieri înaintea mea.

Lasher nu m-a deranjat cît făceam toate aceste lucruri, dar îşi petrecea timpul cu Mary Beth, care, pînă aproape să-i vină ceasul să nască, a cutreierat toată Londra şi a mers de la Canterbury la Stonehenge. Era întotdeauna însoţită de bărbaţi tineri. Cînd a născut-o pe Belle la spital, cred că erau doi dintre ei cu ea, amîndoi oameni de ştiinţă de la Oxford şi îndrăgostiţi lulea de ea.

Nu m-am simţit niciodată atît de îndepărtat de Mary Beth ca în acest răstimp. Se îndrăgostise de oraş, de toate vechile monumente şi lucruri la modă, grăbindu-se să vadă fabrici, teatre şi tot felul de invenţii noi. S-a dus la turnul Londrei şi, bineînţeles, la Muzeul Figurilor de Ceară, care era senzaţia de ultimă oră. Faptul că era însărcinată nu o deranja. Era atît de înaltă, de puternică, de inimoasă; să se dea drept bărbat ar fi fost mai mult decît natural pentru ea. Şi totuşi era femeie, o femeie adevărată, minunată şi nerăbdătoare să nască copilul, deşi i se spusese de pe acum că nu va fi o vrăjitoare.

– Este al meu, obişnuia să spună. Este al meu. Poartă numele Mayfair, al fel ca mine. Asta contează!

Eu stăteam închis în camera mea, cufundat în amintiri despre trecut, disperat să încheg un dosar care să poată atrage după sine o interpretare ulterioară. Şi, cu cît eram mai mult lăsat singur cu documentele, cu cît îmi dădeam seama mai bine că scrisesem tot ce ştiam, cu atît mă simţeam mai neajutorat şi mai lipsit de speranţă.

În cele din urmă, a apărut şi Lasher.

Era aşa cum fusese în ziua în care mersesem la castel. Un prieten, o mîngîiere pentru mine. L-am lăsat să-mi dezmierde fruntea. L-am lăsat să mă aline cu sărutări. Dar în secret mă lamentam. Găsisem ceea ce trebuia să ştiu, dar nu mă ajuta. Nu

puteam face mai mult. Mary Beth îl iubea, şi nu vedea puterea lui mai mult decît oricare altă vrăjitoare care se încurcase cu el sau îl stăpînise sau fusese sărutată de el.

În cele din urmă i-am cerut politicos şi amabil să plece, să se întoarcă la vrăjitoare şi să aibă grijă de ea. A fost de acord.

Mary Beth, care născuse cu o zi înainte, era încă în spital cu fetiţa binecuvîntată, odihnindu-se confortabil, înconjurată de infirmiere.

Am plecat la plimbare de unul singur prin Londra.

Am ajuns la o biserică veche, pesemne din acele timpuri străvechi, am intrat, m-am aşezat pe o bancă din spate, am aplecat capul şi aproape m-am abandonat rugăciunii.

– Doamne, ajută-mă, am şoptit. Niciodată în viaţă nu m-am rugat cu adevărat, cu o singură excepţie: cînd am simţit că eram în amintirea creaturii în vechea catedrală, stînd în trupul lui înaintea ferestrei cu Sfîntul Ashlar. Am învăţat cum să mă rog din acel moment unic de posesie, cînd eu eram în el, iar el se ruga. Acum încerc. Acum mă rog. Ce să fac? Dacă distrug această creatură, îmi distrug familia?

Eram adîncit în rugă, cînd cineva m-a bătut uşor pe umăr. M-am uitat în sus şi am văzut un bărbat tînăr stînd în picioare, îmbrăcat complet în negru, cu o cravată neagră de mătase şi părînd un pic prea bine-îmbrăcat şi bine-crescut ca să fie un om obişnuit. Avea un păr negru minunat, îngrijit şi nişte ochi neobişnuiţi, mici, dar foarte cenuşii şi luminoşi.

– Vino cu mine, mi-a spus.

– De ce, eşti răspunsul la rugăciunile mele?

– Nu, dar aş vrea să ştiu ce ştii tu. Sînt din Talamasca. Ştii cine sîntem?

Bineînţeles că ştiam, erau oamenii de ştiinţă din Amsterdam. Aceştia erau oamenii pe care bătrînul profesor mi-i descrisese. Strămoşul meu, Petyr van Abel, fusese, mai mult decît probabil, unul dintre aceştia.

– Ah, este adevărat, Julien, ştii mai multe decît credeam, a continuat bărbatul. Acum vino, aş vrea să vorbesc cu tine.

– Nu sînt sigur, am răspuns. De ce aș face asta?

Îndată am simțit aerul agitîndu-se în jurul meu, încălzindu-se, și brusc o rafală de vînt a pătruns în biserică, trîntind ușile și speriindu-l pe bărbat, astfel încît el s-a uitat înfiorat împrejur.

– Credeam că voiai să știi ce știu și eu, i-am spus. Pare să-ți fie teamă acum.

– Julien Mayfair, nu știi ce faci, a replicat el.

– Dar tu știi?

Vîntul s-a întețit și a deschis ușile cu zgomot, lăsînd să intre un val de lumină amenințătoare printre statuile prăfuite și lemnul sculptat, printre umbrele sanctificate ale locului.

Bărbatul s-a retras. Se uita la altarul aflat mai departe. Am simțit aerul adunîndu-se, am simțit vîntul întețindu-se și rostogolindu-se către el. Știam că o pală puternică îl va lovi, și așa a fost. A căzut lat pe pardoseala de marmură, apoi s-a ridicat dezordonat în picioare, îndepărtîndu-se de mine. Sîngele îi curgea din nas, pe buze și pe bărbie, iar el a început să se șteargă cu o batistă scumpă.

Dar vîntul nu se oprise. Zidurile bisericii scoteau acum un huruit înfundat, ca și cum pămîntul de sub ele s-ar fi mișcat.

Bărbatul a ieșit în grabă din biserică. Dus a fost! Vîntul s-a potolit. Aerul era nemișcat, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat aici. Umbrele se răsfrîngeau asupra naosului. Razele de soare prăfuite intrau numai prin ferestre.

M-am așezat din nou și m-am uitat încă o dată spre altar.

– Ei bine, duhule? am întrebat.

Vocea tainică a lui Lasher mi-a vorbit din neant și din tăcere.

– Nu îi voi lăsa pe acei oameni de știință lîngă tine. Nu îi voi lăsa lîngă vrăjitoarele mele.

– Dar ei te cunosc, nu-i așa? Au fost în vale. Te cunosc. Strămoșul meu, Petyr van Abel...

– Da, da și iar da! Ți-am spus că trecutul nu înseamnă nimic.

– Să cunoști trecutul nu-ți dă putere? Atunci de ce l-ai alungat pe omul de știință? Trebuie să-ți spun, duhule, că toate astea sînt suspecte pentru mine.

– Pentru viitor, Julien, pentru viitor!

– Ah, și asta înseamnă că ceea ce am aflat te poate împiedica să vezi în viitor?

– Ești bătrîn, Julien, m-ai slujit bine. Mă vei sluji din nou. Te iubesc. Dar nu aș vrea să vorbești cu oamenii din Talamasca, și nici eu nu îi voi lăsa să o deranjeze vreodată pe Mary Beth sau pe vreuna dintre vrăjitoarele mele.

– Dar ce vor ei? Ce îi interesează? Bătrînul profesor din Edinburgh mi-a spus că sînt colecționari de antichități.

– Sînt niște mincinoși. Cînd îi întrebi, îți spun că sînt numai și numai oameni de știință. Dar ei ascund un secret îngrozitor, iar eu îl cunosc. Nu le voi permite să se apropie de tine!

– Atunci îi cunoști așa cum te cunosc și ei pe tine?

– Da. Ei simt o atracție irezistibilă pentru mistere. Dar mint. Își vor folosi cunoștințele pentru atingerea scopurilor lor. Nu le spune nimic. Amintește-ți ce îți spun. Mint. Apără clanul de ei!

Am aprobat din cap. Am ieșit. M-am dus acasă, în camera mea, și am deschis marele registru, cel în care erau însemnările despre clan și despre Lasher.

> Duhule, nu știu dacă poți citi aceste cuvinte, dacă ești aici sau nu, sau dacă te-ai dus să-ți aperi vrăjitoarele. Nu cunosc nici unul dintre aceste lucruri. Dar mă întreb: dacă te temi cu adevărat de acei oameni de știință, cum spui, dacă vrei cu adevărat să-i alungi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut așa o demonstrație de forță pentru ei?
>
> De ce i-ai arătat acelui om prezența și forța ta de netăgăduit, așa cum rar ai arătat-o vreodată altora? Și tocmai lui, un om de știință care a fost în valea de la Donnelaith, care știe cîteva lucruri despre tine? Oh, duh copilăros și vanitos, aș vrea să scap de tine!

Am închis registrul.

Mai tîrziu, în cursul săptămînii, cînd Mary Beth a revenit acasă ca mamă triumfătoare și a început să golească de dantele, de jucărioare și de alte nimicuri toate magazinele de bebeluși

din Londra, eu am pornit să fac propria cercetare despre istoria acestui ordin misterios.

Talamasca.

Într-adevăr, nu era o sarcină ușoară. Erau mai puține informații decît despre Sfîntul Ashlar, iar investigațiile printre profesorii de la Cambridge mi-au adus numai vagi sugestii: anticari, colecționari, istorici.

Știam că aceasta nu era imaginea completă. Îmi aminteam prea bine de tînărul cu ochi cenușii, de atitudinea lui. Îmi aminteam prea bine teama lui atunci cînd vîntul l-a trîntit.

Pînă la urmă, am descoperit Căminul lor local, dar mi-a fost imposibil să mă apropii de el. Am ajuns pînă la intrarea în parc. Am văzut ferestrele și hornurile înalte. Dar demonul stătea între mine și clădire și mi-a spus:

– Julien, întoarce-te, acești oameni sînt malefici! Acești oameni îți vor distruge familia! Julien, întoarce-te! Julien, tu trebuie să concepi o vrăjitoare împreună cu Mary Beth. Tu ai țelul tău. Văd departe și văd mai clar ca niciodată!

Bătălia era pur și simplu prea grea pentru mine. Mi-am dat seama că Lasher mă lăsase să adun puținele informații pe care le găsisem despre Talamasca, doar pentru că erau lipsite de importanță. Dacă mergeam mai departe, ar fi intervenit.

Am scris toate aceste lucruri în registrul meu. Dar devenisem foarte bănuitor în privința acestui ordin.

Și acum *lasă-mă să trag concluziile poveștii mele, lasă-mă să-ți povestesc*, pe scurt, despre acei ultimi ani și despre o mică informație pe care am dobîndit-o, și care trebuie să te ajute. Nu este mult, este numai ceea ce cred că și tu ai ajuns să bănuiești: nu trebuie să te încrezi în nimeni, în afară de tine, ca să distrugi această ființă, și trebuie să-l distrugi pe Lasher. Acum este încarnat. *Poate* fi ucis; *poate* fi alungat. Unde se va duce și cînd se va întoarce, numai Dumnezeu știe. Dar trebuie să curmi tirania și teroarea pe care o împrăștie aici.

După ce m-am întors acasă, am convins-o pe Mary Beth să se mărite cu Daniel McIntyre, unul dintre amanții mei și un om cu un farmec deosebit, de care și ea era îndrăgostită, deși Lasher mă îndemna pe mine să mă acuplez cu ea. Primul lor copil, care s-a numit Carlotta, a devenit o tînără voluntară și severă, care a avut o minte de catolic habotnic încă de la început. Era ca și cum îngerii ar fi revendicat-o pe Carlotta încă de la naștere. Mi-aș dori să o fi dus direct în rai. Lasher mă pisa tot timpul să concep o nouă fiică.

Trecuserăm însă într-o altă epocă. Epoca modernă. Nu îți poți imagina impactul schimbărilor din jurul nostru. Dar Mary Beth fusese atît de puternică în hotărîrea ei, și totul îi ieșise atît de bine, încît marea ei devoțiune față de familie părea totul pentru ea.

Secretul existenței lui Lasher îl păstra pentru ea, iar mie mi-a poruncit să nu arăt nimănui registrele. Din Lasher a făcut o fantomă și o legendă, lipsită de importanță chiar și pentru familia noastră, care nu mai avea acces acum la nici un secret.

În cele din urmă – după ce a avut și al doilea copil de la Daniel, nici unul dintre ei neputînd servi scopurilor ei, întrucît cel de-al doilea, Lionel, era băiat și, în consecință, chiar mai nepotrivit decît Carlotta – am făcut ceea ce ea și Lasher doreau să fac, și din această împerechere – între un bătrîn și fiica lui – s-a născut minunata mea Stella.

Stella era vrăjitoarea; ea l-a văzut pe Lasher. Darurile ei erau măreție, este adevărat, dar, încă din fragedă copilărie, dragostea pentru distracții întrecea orice altă pasiune a ei. Era lipsită de griji, poznașă, veselă, îi plăcea să cînte și să danseze. Au fost perioade ale bătrîneții mele cînd mă întrebam cum Dumnezeu va putea purta vreodată povara tuturor secretelor, și dacă, nu cumva, ea fusese creată numai ca să îmi aducă mie fericire.

Stella, minunata mea Stella! Ea purta secretele ca și cum ar fi fost voaluri ușoare pe care le-ar fi putut rupe după dorință. Dar nu dădea nici un semn de nebunie, iar asta era de ajuns pentru Mary Beth. Ea era moștenitoarea ei, veriga care îl lega pe Lasher de vrăjitoarea care îl va aduce pe lume într-o zi.

Eram atît de bătrîn la răspîntia dintre secole!

Încă îmi mai călăream calul pe pămîntul sterp al St. Charles Avenue. La parcul Audubon descălecam şi mă plimbam cu calul alături de mine de-a lungul lacului şi priveam înapoi către faţadele universităţilor. Totul era schimbat, absolut totul. Întreaga lume se schimbase. Nu mai era paradisul pastoral de la Riverbend, nu mai erau cei care făceau vrăji cu descîntece drăceşti, nu mai erau luminări, şi nici incantaţii.

Era numai o familie mare şi bogată, o familie care nu avea adversari, în care istoria fusese transformată în poveşti de spus la gura sobei, pentru a-i necăji pe copii.

E lesne de înţeles că mi-au plăcut acei ani. Chiar mi-au plăcut! Nimeni din această lungă descendenţă a familiei Mayfair nu prosperase vreodată mai mult ca mine. Eu nu muncisem niciodată atît de mult ca Mary Beth, mie nu-mi păsase de atît de multe lucruri.

Împreună cu fiii mei, Cortland, Barclay şi Garland, am înfiinţat firma Mayfair & Mayfair. Am muncit împreună cu Mary Beth la dezvoltarea acestei firme, iar moştenirea se dezvolta şi lua tot mai mult o formă legală. Eu însă duceam o viaţă desfrînată.

Cînd nu pălăvrăgeam fericit cu fiii mei şi cu soţiile lor, sau nu mă jucam cu nepoţii, sau nu rîdeam cu Stella, plecam la Storyville, remarcabilul cartier al felinarelor roşii, în acele vremuri, ca să mă culc cu cele mai bune femei. Dacă Mary Beth, acum mamă grijulie a trei copii, nu mă mai însoţea în escapadele mele, îmi luam tinerii amanţi cu mine şi aveam plăceri duble.

Ah, Storyville, asta este o altă minunată poveste, un experiment care a luat-o razna, ca să spun aşa, o parte a istoriei noastre măreţe! Dar trebuie să sărim şi peste asta.

Toţi acei ani i-am mînţit pe fiii mei. Nu le-am spus adevărul despre păcatele mele, despre depravarea mea, despre puterile mele, despre Mary Beth şi nici despre Stella. Am încercat să le îndrept privirea către lume, către lucruri practice, către adevărurile din natură şi din cărţi, pe care le învăţasem cînd eram foarte mic. Nu am îndrăznit să le transmit secretele mele şi am

știut, pe măsură ce deveneau bărbați, că nici unul nu era un receptor potrivit pentru aceste cunoștințe. Erau toți atît de serioși, atît de buni. Atît de iscusiți în înmulțirea banilor și în ocrotirea familiei. Făcusem din ei trei instrumente ale părții bune ale sufletului meu. Nu îndrăzneam să le încredințez și partea rea.

De fiecare dată cînd încercam să-i spun Stellei ceva, ea ori adormea ori începea să rîdă.

– Nu este nevoie să mă sperii cu toate astea, mi-a spus ea odată. Mama mi-a povestit despre fanteziile și visele tale. Lasher este duhul meu iubit și va face ce îi spun eu. Asta este tot ce contează. Știi, Julien, chiar este ceva să deții propria fantomă a familiei!

Eram stupefiat. Ea era o fată a timpurilor moderne. Nu știa ce spune. Ah, să trăiești atît de mult ca să vezi adevărul redus la asta – Carlotta, fiica mai mare, un monstru cu mintea viciată de religie; iar acest copil sclipitor, care credea că toată tărășenia e amuzantă, deși putea vedea duhul cu propriii ei ochi! Credeam că o să înnebunesc.

Chiar dacă continuam să trăiesc în confort și în lux, chiar dacă îmi petreceam zilele gustînd plăcerile noii epoci, conducînd automobilul și ascultînd muzică la patefon, chiar și atunci cînd citeam, viitorul mă înspăimînta.

Știam că demonul este malefic. *Știam că minte. Știam* că este un mister ucigător. Și îmi era teamă de acei oameni de știință din Amsterdam. Îmi era teamă de acel bărbat care îmi vorbise atît de puțin în biserică.

Iar cînd profesorul meu mi-a scris din Edinburgh că Talamasca făcea presiuni asupra lui să-i vadă scrisorile către mine, l-am avertizat pe loc că nu trebuie să dezvăluie nimic. Pe acest motiv i-am dublat venitul. Mi-a dat toate asigurările și nu m-am îndoit niciodată de el.

Purtarea acelor oameni de știință nu avea sens, înțelegi? Sau comportamentul duhului în fața lor. De ce vorbele bărbatului mi s-au părut atît de îngrijorătoare? Și de ce a oferit duhul așa un spectacol? Am simțit că este ceva suspect în toate astea și m-am

întrebat dacă duhului nu îi făcea cumva plăcere să-i necăjească pe acei oameni, dar era oare vorba numai de infantilism?

În ultimii mei ani m-am retras în camera de la mansardă și am luat cu mine una dintre cele mai minunate noi invenții, patefonul portabil. Nu pot să-ți spun ce încîntare era pentru noi, să poți asculta muzică de pe discurile acelea vechi! Să mergi cu el pe pajiște și să asculți muzică de operă!

Adoram chestia asta. Și bineînțeles că, atunci cînd se auzea muzică, Lasher nu putea intra în capul meu, deși făcea acest lucru din ce în ce mai rar.

Le avea pe Mary Beth și pe micuța Stella, care să-l bucure. Și pe amîndouă le adora în feluri diferite, luînd putere de la fiecare și trecînd de la una la alta. Cele mai fericite clipe ale lui erau cînd le avea pe amîndouă laolaltă.

Nu mai aveam nevoie de Lasher atunci. Deloc. Scriam în registrele mele și le depozitam sub pat. Îl aveam pe amantul meu, Richard Llewellyn, un tînăr încîntător care venera pămîntul pe care călcam, care era o companie perfectă pentru mine, și căruia nu îndrăznisem să-i fac confidențe, de dragul siguranței lui personale.

În alte privințe, duceam un trai îndestulător. Nepotul meu, Clay, locuia cu noi pe atunci, iar Millie, fiica lui Rémy, și fiii mei creșteau sănătoși și frumoși. Fuseseră făcuți pași în vederea consolidării firmei de avocatură Mayfair & Mayfair, sau, cel puțin, se puseseră bazele firmei care avea să controleze întreprinderile familiei.

În cele din urmă, cînd Carlotta avea doisprezece ani, am încercat să-i împărtășesc secretul. Am încercat să-i spun întreaga poveste. I-am arătat registrele. Am încercat să o avertizez. I-am spus că Stella va moșteni smaraldul, că ea va fi preferata demonului, i-am povestit cît de înșelător era demonul, că era o fantomă care trăise odinioară, și că singurul său țel era să trăiască din nou.

Nu-i voi uita niciodată reacția, vorbele pe care mi le-a aruncat, blestemele.

– Diavole, vrăjitor rău ce ești! Am știut dintotdeauna că acest demon trăia ascuns aici. Acum îi aflu numele și povestea.

M-a avertizat că va apela la biserica catolică pentru a distruge creatura, „la puterea lui Isus Hristos și a Sfintei Fecioare și a sfinților".

Ne-am certat teribil. I-am strigat:

– Nu vezi că asta nu este decît o altă formă de vrăjitorie?

– Și ce mă înveți tu, ticălos bătrîn, că trebuie să mă împerechez cu diavoli? Că trebuie să-l cunosc ca să-l înfrîng? Am să-l distrug! Am să-i distrug și descendenții, striga. Așteaptă și vei vedea! Am să las moștenirea fără succesor. Îi voi pune capăt!

Eram disperat. Am implorat-o să asculte, să-și redefinească conceptele, să accepte sfaturi și să nu creadă că așa ceva era posibil. Eram o familie imensă acum! Dar ea luase toate aceste mistere, le pusese sub povara credinței ei catolice și se bizuia pe rugăciunile și pe slujbele ei ca să se salveze.

Mai tîrziu, Mary Beth mi-a spus să nu iau în serios cuvintele ei, oricare ar fi fost acestea.

– Este un copil trist, mi-a mărturisit ea. Nu o iubesc! Am încercat să o iubesc, dar nu pot. O iubesc pe Stella! Iar Carlotta știe asta și mai știe că nu va moșteni smaraldul. A știut dintotdeauna și a crescut în ură și în gelozie.

– Dar ea este cea isteață, nu înțelegi? Nu Stella. O iubesc pe Stella, dar Carlotta este cea care gîndește.

– Totul este încheiat, s-a încheiat cu mulți ani în urmă, mi-a răspuns Mary Beth. Sufletul Carlottei este impenetrabil pentru mine. Este impenetrabil și pentru *el*, iar el nu o va tolera aici decît ca pe ceva făcut pentru a sluji, din umbră, cauza familiei.

– Ah, dar vezi cum controlează el lucrurile acum! Cum ar putea Carlotta să fie de folos cauzei familiei? Cum ar putea acei oameni de știință din Amsterdam să servească acestei cauze? Asta trebuie să aflu. Creatura îi poate ucide pe aceia pe care nu suportă să-i vadă trăind.

– Gîndești pur și simplu prea mult pentru un bătrîn, a replicat ea. Nu dormi suficient. Oameni de știință din Amsterdam,

ce e cu toate astea? Cui îi pasă de oamenii care spun poveşti despre noi, cum că sîntem vrăjitori? Sîntem, asta este forţa noastră. Tu încerci să pui lucrurile într-o oarecare ordine, dar nu există nici o ordine.

– Te înşeli, i-am răspuns. Calculele tale sînt greşite.

De fiecare dată cînd mă uitam în ochii inocenţi ai Stellei îmi dădeam seama că nu îi puteam povesti despre întreaga povară pe care o purtam. Iar faptul că o vedeam jucîndu-se cu colierul de smaralde mă făcea să mă înfior.

I-am arătat unde ascunsesem registrele, sub patul meu; i-am spus că într-o zi va trebui să le citească din scoarţă în scoarţă. I-am povestit despre misterul Talamasca, oamenii de ştiinţă din Amsterdam care ştiau de existenţa creaturii, dar aceşti oameni puteau fi foarte periculoşi pentru noi. Nu era de glumit cu ei. I-am povestit cum îi putea distrage atenţia diavolului. I-am arătat cît de vanitos era. I-am spus ce am putut. Dar nu toată povestea.

Asta era nenorocirea! Doar Mary Beth ştia întreaga poveste. Iar Mary Beth se schimbase odată cu trecerea timpului. Mary Beth era o femeie a secolului al XX-lea. Mary Beth o învăţase pe Stella ceea ce simţise că ar trebui să ştie. Mary Beth îi dăduse păpuşile vrăjitoarelor să se joace cu ele! Îi dăduse o păpuşă făcută din pielea, din unghiile şi din oasele mamei mele, şi o alta – din cele ale Katherinei.

Într-o zi, coboram scările şi am văzut-o pe Stella cocoţată pe marginea patului ei, cu picioruşele rozalii încrucişate, ţinînd aceste două păpuşi în mînă şi punîndu-le să vorbească între ele.

– Este absurd şi prostesc! am spus răspicat, dar Mary Beth m-a luat deoparte.

– Haide, Julien, ea trebuie să ştie ce face. Este un obicei vechi.

– Asta nu înseamnă nimic.

Dar vorbeam în van. Mary Beth era tînără, iar eu eram pe moarte.

În noaptea aceea am stat întins în pat, incapabil să-mi scot din cap imaginea fetiţei jucîndu-se cu acele păpuşi fără valoare, gîndindu-mă cum să separ realul de închipuire şi să o previn pe

Stella că lucrurile ar putea merge prost cu acest diavol. Împotriva mea lucra și natura dură a Carlottei. Carlotta o prevenise, la fel și eu! Dar Stella nu ne asculta pe nici unul!

Într-un sfîrșit am căzut într-un somn adînc și, în timpul nopții, am visat din nou Donnelaith-ul și catedrala.

Cînd m-am trezit, am făcut o descoperire îngrozitoare. Dar nu imediat. Stăteam rezemat în pat, bîndu-mi ciocolata, am citit puțin din Shakespeare, cred, pentru că unul dintre băieții mei îmi semnalase, nu cu mult timp în urmă, că nu citisem niciodată una dintre piese, *Furtuna*. În orice caz, am citit puțin din ea și mi-a plăcut, am găsit-o profundă, așa cum sînt tragediile, numai că avea alt ritm și alte reguli. Apoi a venit timpul să scriu.

M-am dat jos din pat, m-am așezat în genunchi și am căutat cu mîna registrele mele. Dispăruseră. Locul era gol!

Într-o clipă teribilă am înțeles că le pierdusem pentru totdeauna. Nimeni din casa asta nu îndrăznea să-mi umble prin lucruri. O singură persoană ar fi putut îndrăzni să vină noaptea în camera mea și să ia acele registre. Mary Beth. Iar dacă Mary Beth le luase, nu mai existau!

Am coborît în goană scările, aproape să cad. Am rămas fără suflu pînă cînd am ajuns la fereastra dinspre grădină a casei, mă dureau coastele și capul, astfel încît i-am chemat pe servitori să mă ajute.

Apoi a venit chiar Lasher și s-a înfășurat în jurul meu ca să mă liniștească.

– Fii calm, Julien, a spus cu vocea lui plăcută. Întotdeauna am fost bun cu tine.

Dar deja văzusem prin fereastra laterală un foc arzînd cu vîlvătăi în colțul îndepărtat al curții, departe de stradă, și silueta lui Mary Beth aruncînd în el un obiect după altul.

– Opriți-o, am șoptit. De-abia puteam respira. Creatura era invizibilă și totuși era în jurul meu, sprijinindu-mă.

– Julien, te implor! Nu duce lucrurile mai departe!

Am stat acolo, încercînd să mă țin tare, și am văzut mormanele de cărți pe iarbă, fotografiile vechi, picturi de la Santo Domingo,

vechi portrete ale strămoşilor care întemeiaseră familia noastră. Am văzut registrele contabile şi teancurile de hîrtii din vechiul birou al mamei, nebuniile pe care ea le scrisese. Şi scrisorile din Edinburgh, toate legate în pachete! Şi registrele mele, da, mai rămăsese unul, iar pe acesta l-a aruncat în foc chiar cînd am strigat la ea!

Am întins mîna cu toată puterea ca să o opresc. S-a răsucit ca şi cînd ar fi fost agăţată cu un cîrlig, dar cu registrul totuşi între degete, şi s-a uitat la mine, uimită şi nedumerită de forţa care îi oprise mîna. Vîntul s-a stîrnit, a prins registrul şi l-a trimis în flăcări, învîrtindu-se.

Mă sufocam. Nu puteam da drumul blestemelor mele. Cele mai urîte blesteme. Totul a devenit întunecat.

Cînd m-am trezit, eram în camera mea.

Eram în pat, iar tînărul şi dragul meu prieten, Richard, era cu mine. Era şi Stella, care mă ţinea de mînă.

– Mama trebuia să ardă toate lucrurile alea vechi, a zis ea.

Nu am spus nimic. Adevărul era că suferisem o lovitură destul de dureroasă şi nu am putut vorbi o vreme, deşi eu nu am ştiut. Am crezut că tăcerea mea visătoare fusese alegerea mea. Cînd, după mai puţin de o zi, Mary Beth a venit la mine, mi-am dat seama că vorbele mele erau nedesluşite şi că nu le puteam găsi pe cele mai potrivite pentru a-mi exprima mînia împotriva ei.

Era după-amiaza tîrziu şi, atunci cînd a văzut cum mă simţeam, a fost foarte supărată, chemîndu-l de îndată pe Richard, ca şi cînd ar fi fost numai vina lui. El a venit şi m-au ajutat împreună să cobor scările, ca şi cum, dacă puteam să mă ridic din pat şi să merg, atunci nu se putea să mor în acea noapte.

M-am aşezat pe sofaua din camera de zi.

Cum îmi mai plăcea acel lung salon dublu! Îl iubeam, aşa cum îl iubeşti şi tu, Michael. Era o alinare pentru mine să fiu acolo, în faţa ferestrelor care dădeau spre pajiştea de pe care urmele focului fuseseră îndepărtate.

Mary Beth a vorbit ore întregi. Stella venea şi pleca. Problema era că vremea mea şi stilul meu de viaţă trecuseră de acum.

– Intrăm într-o epocă, spunea Mary Beth, cînd însăşi ştiinţa va putea afla numele acestui duh şi ne va spune ce este.

A vorbit ore întregi despre spiritişti şi mediumuri, despre şedinţe de spiritism şi despre călăuze, despre studiul ştiinţific al fenomenelor oculte, precum şi despre ectoplasmă.

Eram revoltat. Ectoplasma, materia din care mediumurile materializează duhurile?! Nici măcar nu am ripostat. Eram cuprins de disperare. Stella se strîngea alături de mine, mă ţinea de mînă, iar la sfîrşit a spus:

– Mamă, taci! Nu ascultă nimic din ce-i spui, şi îl plictiseşti.

Nu am spus nimic.

– Văd departe, a continuat Mary Beth. Văd un viitor în care ideile şi cuvintele noastre nu contează. În clanul nostru văd nemurirea. Nu va fi în timpul vieţii noastre, a nici unuia dintre noi, cînd Lasher va obţine victoria finală. Dar o va obţine şi nimeni nu va prospera de pe urma ei atît de mult cum o vom face noi. Noi vom fi iniţiatorii acestei epoci prospere.

– Atîta optimism, am oftat. Dar ce spui de vale, de duhul răzbunător? Dar de rănile dobîndite în timpuri străvechi, de pe urma cărora conştiinţa lui nu şi-a revenit? Această creatură a fost bună. I-am simţit bunătatea. Dar acum este malefică.

Apoi am căzut din nou bolnav, foarte bolnav. Mi-au adus pernele şi cuverturile acolo. Nu am putut urca scările din nou pînă a doua zi şi nu eram prea decis dacă să o fac sau nu, cînd cineva mi-a atras atenţia pentru cea din urmă dată, şi aceea a fost o ultimă şi neajutorată confidenţă.

S-a întîmplat aşa:

Pe cînd stăteam pe canapea în căldura zilei şi simţeam briza fluviului care intra pe ferestrele laterale, încercînd să ignor orice urmă de miros de ars, deşi îmi fuseseră distruse lucruri atît de preţioase, am auzit-o pe Carlotta certîndu-se – vocea ei joasă şi acră devenind tot mai aprigă în timp ce îşi învinuia mama.

La sfîrşit, a intrat în cameră şi s-a uitat în jos spre mine. Cred că avea cincisprezece ani atunci şi era o fată subţire şi înaltă, deşi data adevărată a naşterii ei îmi scapă. Îmi amintesc

că era destul de atrăgătoare pe atunci, cu părul mătăsos şi ceea ce s-ar numi o privire inteligentă.

Nu am spus nimic, pentru că nu-mi stătea în fire să fiu nepoliticos cu copiii, oricît de obraznici ar fi fost acei copii cu mine. M-am făcut că nu o observ.

– Ai făcut atîta tărăboi cu focul ăla, a spus ea pe un ton rece, dar îi laşi să facă ceea ce i-au făcut copilului aceluia, ştiind că au făcut totul de frica mamei. De frica ta şi a mamei.

– Ce spui? Care copil? am întrebat.

Însă ea plecase, dezamăgită şi furioasă în acelaşi timp, păstrîndu-şi totuşi ţinuta demnă. Dar în curînd a apărut Stella şi i-am povestit toată conversaţia.

– Stella, ce înseamnă toate astea? Despre ce vorbeşte ea?

– A îndrăznit să-ţi spună? Ştia că eşti bolnav. Ştia că te-ai certat cu mama.

Din ochii Stellei au ţîşnit lacrimi.

– Nu este nimic legat de noi, e vorba doar de ramura Fontevrault a familiei Mayfair, şi de toată nebunia lor. Ştii, adunătura din Amelia Street! Momîile alea!

Bineînţeles că ştiam la cine se referea – ramura Fontevrault era reprezentată prin descendenţii vărului meu, Augustin, căruia îi luasem viaţa cu un foc de armă cînd aveam numai cincisprezece ani. Nevasta şi copiii lui au fondat acea linie a familiei la Fontevrault, cum ţi-am spus – propria lor plantaţie din ţinutul mlaştinilor, la distanţă de cîţiva kilometri de noi, şi numai cînd şi cînd, la marile reuniuni ale familiei, catadicseau să ne facă vreo vizită. Noi îi vizitam pe bolnavii lor. Îi ajutam să-şi îngroape morţii. Ei făceau la fel, dar în decursul anilor situaţia se ameliorase foarte puţin.

Cîţiva dintre ei – bătrînul Tobias şi fiul său, Walker, cred – construiseră o casă frumoasă pe St. Charles Avenue, la intersecţia cu Amelia Street, doar la cincisprezece străzi distanţă, şi am urmărit cu interes construcţia ei. Locuiau acolo mulţi dintre ei – femei şi bărbaţi în vîrstă, şi toţi mă dispreţuiau. Tobias Mayfair era un bătrîn nebun şi debil care trăise prea mult, exact ca mine,

și mai rău decît oricare alt om pe care l-am cunoscut vreodată, care m-a învinovățit pentru tot și toate cît timp a trăit.

Ceilalți nu erau așa de răi. Erau bogați, bineînțeles, avînd partea lor din afacere, deși nu aveau nevoie de noi în mod direct. Mary Beth îi invitase în comunitate la marile sărbători ale familiei, în special pe cei tineri. Întotdeauna fuseseră cîțiva veri care se căsătoriseră între ei, trecînd linia de demarcație dintre noi, sau ce-o fi fost. În ura lui, Tobias numea căsătoriile – dansuri pe mormîntul lui Augustin. Era cunoscut faptul că Mary Beth dorea ca toți verii să se întoarcă la comunitate, și Tobias probabil că îi blestema.

Aș putea să-ți spun multe povești amuzante despre el și despre numeroasele lui încercări de a mă ucide. Dar nu mai contează acum. Voiam să știu despre ce vorbea Stella, ce voise Carlotta să spună. Ce era cu toată această răutate?

– Deci, ce au mai făcut copiii lui Augustin acum? am întrebat, pentru că așa îi numisem întotdeauna pe toți, pe toată șleahta aia de nebuni.

– *Rapunzel, Rapunzel,* a răspuns Stella. *Despre asta e vorba. Lasă-ți părul lung despletit, sau dispari pentru totdeauna în pod.*

Ea cînta hotărîtă aceste versuri în felul ei vesel.

– E vorba despre verișoara Evelyn, dragul meu, drag, toată lumea vorbește că este fiica lui Cortland.

– Poftim? Te referi la fiul meu, Cortland? Vrei să spui că a lăsat-o însărcinată pe una dintre femeile lor? Ale *acelor* Mayfair?

– Acum treisprezece ani, Cortland s-a furișat beat la Fontevrault și a lăsat-o însărcinată pe Barbara Ann, ca să fim exacți. Știi, fiica lui Walker. Copilul a fost Evelyn, știi, îți amintești. Barbara Ann a murit la naștere. Ei bine, dragule-drag, ghici? Evelyn este o vrăjitoare, tot atît de puternică ca oricare altă predecesoare, și poate vedea în viitor.

– Cine spune asta?

– Toți. Are cel de-al șaselea deget! Este însemnată, dragul meu, drag, și cu totul stranie, dincolo de orice închipuire. Tobias a închis-o de teamă că mama o va ucide! Imaginează-ți! Că tu

şi mama aţi putea să-i faceţi vreun rău. Cum aşa, doar eşti bunicul ei! Cortland a recunoscut faţă de mine, deşi m-a făcut să jur că nu îţi voi spune niciodată. „Ştii cum urăşte tata adunătura de *la Fontevrault, mi-a spus el. Şi ce bine i-aş putea face fetei, cînd* toţi cei de acolo mă urăsc?"

– Stai puţin, copile. Las-o mai încet. Vrei să spui că fiul meu, Cortland, a profitat de Barbara Ann cea nebună, care a murit la naştere, şi a lăsat copilul de izbelişte?

– El nu a profitat deloc de ea, mi-a răspuns Stella. Şi ea era o singuratică. Mă îndoiesc că mai văzuse vreo fiinţă umană înainte ca fiul tău, Cortland, să urce să se întîlnească cu biata prizonieră. Nu ştiu ce s-a întîmplat. De-abia mă născusem atunci. Dar nu te supăra pe Cortland. Dintre toţi băieţii tăi, Cortland te adoră. Şi el se va înfuria pe mine şi aşa mai departe. Las-o baltă!

– S-o las baltă!? Am o nepoată închisă într-un pod, la cincisprezece străzi de-aici? Pe dracu' o s-o las baltă! O cheamă Evelyn? Este fiica acelei idioate, Barbara Ann! Asta îmi spui? Şi monstrul de Tobias a închis-o? Nu-i de mirare de ce Carlotta este alături de ea. Are dreptate. Toată povestea este sinistră!

Stella a ţîşnit din scaun, bătînd din palme.

– Mamă, mamă, a strigat. Unchiul Julien şi-a revenit complet. Nu mai are nici un atac. Este din nou el însuşi. Mergem în Amelia Street.

Bineînţeles că Mary Beth a venit în grabă.

– Carlotta ţi-a povestit despre acea fată? Nu te amesteca, a spus ea.

– Să nu mă amestec! Eram turbat.

– Oh, mamă, a strigat Stella, eşti mai rea decît regina Elisabeta, care îşi simţea puterea primejduită de biata ei verişoară, Maria, regina Scoţiei. Fata nu ne poate face rău! Nu este regina Maria a Scoţiei.

– Nici nu am spus că este, Stella, a zis Mary Beth netulburată şi foarte calmă ca întotdeauna. Nu mă tem de copilă, indiferent cît de puternică este. Nu simt decît milă pentru ea.

Mă simțeam mic în fața ei. Stăteam pe canapea, hotărît să trec la acțiune, dar încă eram curios să aflu mai multe înainte de a face asta.

– Carlotta a început totul, cu vizitele ei acolo. Fata se ascunde în pod.

– Nu. Este încuiată înăuntru!

– Stella, taci. Fii vrăjitoare, nu țicăloasă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Mamă, ea nu a ieșit din casă niciodată, la fel ca Barbara Ann! Din același motiv. Sînt multe lucruri vrăjitorești în familia aceea, unchiule Julien. Barbara Ann a fost oarecum nebună, se spune, dar fata asta are și sîngele lui Cortland, și vede în viitor.

– Nimeni nu vede cu adevărat în viitor, a rostit răspicat Mary Beth, și nimeni nu ar trebui să vrea să vadă. Julien, fata este ciudată. Este timidă. Aude voci. Vede fantome. Nimic deosebit. Este mai deosebită și mai singuratică decît majoritatea, fiind crescută de oameni bătrîni.

– Cum a îndrăznit Cortland să nu-mi spună? am strigat eu.

– *Nu* a îndrăznit, a răspuns Mary Beth. Nu a vrut să te rănească.

– Nu-i pasă, am spus. La dracu' cu el, să-ți lași fetița cu verii aia! Și Carlotta a fost cea care s-a dus acolo, în casa aceea, sub acoperișul lui Tobias; Tobias, care m-a numit întotdeauna un criminal!

– Unchiule Julien, *ești* un criminal, a intervenit Stella.

– Taci odată pentru totdeauna, i-a poruncit Mary Beth.

Stella s-a îmbufnat, ceea ce însemna măcar o victorie temporară.

– Carlotta s-a dus acolo să o întrebe pe fată ce vede, să o roage să prevestească, cel mai periculos joc. I-am interzis, dar ea s-a dus. Auzise spunîndu-se că fata asta avea putere mai multă decît avusese vreodată cineva în familia noastră.

– Este o afirmație atît de ușor de făcut, am spus cu un oftat. Mai multă putere decît oricine. A fost o vreme cînd și eu însumi am făcut o astfel de afirmație, într-o lume de mult apusă, cu

trăsuri și cu cai, cu sclavi și cu ținuturi pline de liniște. Mai multă putere.

– Ah, dar înțelege că aici este o șmecherie! Această fată are o mulțime de strămoși Mayfair. Dacă îl adaugi și pe Cortland, numărul devine incredibil de mare!

– Ah, înțeleg, am răspuns. Barbara Ann a fost fiica lui Walker și a lui Sarah, ambii din familia Mayfair. Da, iar Sarah a fost a lui Aaron și a Melissei Mayfair.

– Da, și putem s-o ținem tot așa! Este greu să găsești un strămoș al acestui copil care să nu fi fost un Mayfair.

– E un aspect important, am remarcat eu.

Și atunci, mi-am dorit registrele mele, am dorit să notez, să reflectez, iar cînd mi-am amintit cu durere că registrele fuseseră arse, am simțit o mare amărăciune. Am rămas tăcut și le-am ascultat sporovăiala.

– Fata nu vede în viitor mai mult decît oricine altcineva, a spus răspicat Mary Beth, care se așezase lîngă mine. Carlotta s-a dus acolo din dorința de a-i fi susținut punctul de vedere, acela că sîntem blestemați, că sîntem condamnați. Asta-i muzica ce-i place.

– Ea vede lucruri posibile, ca noi toți de altfel, a replicat Stella cu un oftat melodramatic. Are presentimente puternice.

– Și ce s-a întîmplat?

– Carlotta s-a dus în pod, să o viziteze pe Evelyn. S-a dus de mai multe ori. A păcălit-o, a scos-o afară, și atunci fata, care nu vorbește aproape niciodată, sau nu o face cu anii, i-a profețit ceva teribil.

– Ce i-a profețit?

– Că vom dispărea cu toții de pe pămînt, a răspuns Stella, chinuiți de cel care ne-a ridicat și ne-a susținut.

Am privit spre Mary Beth.

– Julien, nu înseamnă nimic.

– Din cauza asta mi-ai ars registrele? Din cauza asta ai distrus toate informațiile pe care le adunasem?

– Julien, Julien, a răspuns ea. Ești bătrîn și visezi. Din cîte știm noi, fata a spus ceva ce poate i-ar fi putut aduce un cadou;

sau poate doar a vrut să o facă pe Carlotta să plece. Fata e aproape mută. Stă toată ziua la fereastră și urmărește circulația de pe St. Charles Avenue. Uneori cîntă sau vorbește în rime. Nu-și poate lega nici măcar șireturile de la pantofi și nu își poate peria părul.

– Și ticălosul ăla de Tobias care nu o lasă afară, a adăugat Stella.

– La dracu' cu toți, mi-a ajuns. Aduceți-mi mașina în față!

– Nu poți să conduci, a spus Mary Beth, ești prea bolnav. Vrei să mori pe treptele din fața casei din Amelia Street? Fă-mi plăcerea să mori în patul tău, cu noi.

– Încă nu sînt gata să mor, draga mea fiică, am afirmat, și spune-le băieților să aducă mașina, sau o să mă duc pe jos acolo! Richard, unde este Richard? Richard, adu-mi haine curate, tot ce trebuie. O să mă schimb în bibliotecă. Nu pot să urc sus. Grăbește-te!

– Oh, chiar ai de gînd să-i sperii de-a binelea, a strigat Stella. O să creadă că te-ai dus s-o omori.

– De ce aș face asta? am întrebat.

– Pentru că este mai puternică decît noi, nu înțelegi? Unchiule Julien, ai grijă de moștenire, cum m-ai învățat dintotdeauna. Nu se poate întîmpla ca ea să ceară totul?

– Cu siguranță nu, am răspuns. Nu, atîta timp cît Mary Beth are o fiică, iar Stella, fiica lui Mary Beth, are la rîndul ei o fiică. Nu e greu de înțeles.

– Ei bine, ei spun că există niște măsuri de prevedere – avînd de-a face cu puterea, cu farmecele vrăjitorești și cu toate astea. Ne ascund fata ca să n-o ucidem.

Richard venise cu hainele mele. M-am îmbrăcat febril la patru ace, pentru vizita asta protocolară. L-am trimis după haina de călărie – Stutz-ul meu era deschis și drumurile erau foarte noroioase atunci – după ochelarii de soare și după mănuși, și i-am spus încă o dată să se grăbească.

– Nu te poți duce acolo, mi-a spus Mary Beth. O să-i sperii de moarte.

– Dacă ea este nepoata mea, am să o iau.

M-am repezit ca o vijelie spre veranda din față. Mă simțeam bine, deși observasem un mic neajuns. Nu prea puteam controla mișcările piciorului stîng. Nu se putea îndoi corect și nu se ridica așa cum trebuie cînd pășeam; eram nevoit să-l tîrăsc puțin. Dar ei nu vedeau asta, la dracu', nu știau. Moartea mă ciupise. Moartea era pe drum. Dar mi-am spus că puteam trăi încă douăzeci de ani cu această mică infirmitate.

Am coborît treptele din față, iar băieții m-au ajutat să urc în mașină. Stella s-a urcat în poala mea, și am simțit o durere atroce între picioare. Apoi a venit și Carlotta, de sub umbra stejarilor.

– O vei ajuta?

– Firește, am răspuns. O voi scoate de acolo. Ce lucru îngrozitor! De ce nu ai venit mai devreme la mine?

– Nu știu, a spus Carlotta, cu fața contorsionată și cu capul plecat. Lucrurile pe care spunea că le vede erau îngrozitoare.

– Nu asculți pe cine trebuie. Acum, Richard, dă-i drumul!

Am pornit, cu Richard virînd sălbatic pe St. Charles Avenue, împroșcînd cu noroi și cu pietriș și în sfîrșit luînd-o drept pe bordură, în stilul său neatent, de amator, la colțul dintre St. Charles și Amelia.

– Pe asta trebuie să o văd personal, pe acest copil din pod, am mormăit plin de furie. O să-l string de gît pe Cortland cînd o să îndrăznească să se arate.

Stella m-a ajutat să cobor din mașină, și apoi a început să țopăie de colo pînă colo de emoție. Ăsta era unul dintre obiceiurile ei care te făceau să o iubești sau te enervau, depinzînd de modul cum te simțeai în acel moment.

– Uite, Julien dragă, a strigat ea. Acolo sus, la fereastra podului.

Fără îndoială că ai văzut casa aceea. Este și astăzi la fel de trainică precum casa de pe First Street.

Bineînțeles că și eu o văzusem, cum am mai spus, dar nu pusesem niciodată piciorul acolo. Nici nu eram prea sigur cîți

membri ai familiei Mayfair locuiau acolo. După mine, era o casă pompoasă în stil italian, foarte impozantă, şi totuşi foarte frumoasă. Era toată din lemn, dar proiectată să arate ca şi cînd ar fi fost de piatră, precum casa noastră. În faţă avea coloane, dorice la bază şi corintice sus, o uşă mare într-o nişă, în spate ieşeau în afară aripi octogonale pe ambele părţi, iar peste tot erau ferestre rotunde în stil italian. Era masivă, şi totuşi graţioasă. Nu era o casă atît de rea, deşi nu avea un stil atît de pur şi nu era aşa de veche ca a noastră.

Am spionat numaidecît fereastra podului, aşa cum îmi arătase Stella.

Era o lucarnă dublă, chiar deasupra verandei, în centru, şi jur că puteam simţi pulsul fetei care se uita la noi prin fereastra dublă. Am zărit un chip palid acolo sus, o şuviţă de păr. Apoi doar soarele strălucind în fereastră.

– Oh, iat-o acolo, biata Rapunzel, a strigat Stella cu putere şi a dat din mînă energic, deşi fata dispăruse. Oh, Evie, am venit să te salvăm.

De pe veranda au ieşit furtunos Tobias şi fiul său, Oliver, fratele mai tînăr al lui Walker, un idiot fără pereche, dacă existase vreodată unul. Era aproape imposibil să distingi pe loc între ei şi să spui care era mai uscăţiv decît celălalt.

– De ce ai încuiat copilul în pod? am întrebat. Este fata lui Cortland sau e o minciună inventată de tine ca să-mi sperii şi să-mi zăpăceşti familia?

– Ticălos mizerabil, a strigat Tobias, păşind înainte şi aproape pierzîndu-şi echilibrul în capătul scărilor. Nu te apropia de uşa mea! Ieşi de pe proprietatea mea! Tu, sămînţă a lui Satan! Da, Cortland a nenorocit-o pe Barbara Ann a mea. Ea a murit în braţele mele. Şi Cortland a fost cel care a omorît-o! Copila asta este o vrăjitoare aşa cum tu nu vei mai vedea niciodată, şi atîta timp cît voi mai trăi, ea nu va mai zămisli vreo altă vrăjitoare, cu tine sau cu altcineva.

Era mai mult decît aveam nevoie să aud. Am urcat drept pe scări, şi amîndoi neghiobii s-au năpustit spre mine.

M-am oprit și am ridicat vocea.

– Vino acum, Lasher al meu, am strigat. Croiește-mi drum!

Amîndoi au bătut îngroziți în retragere. Stellei i-a scăpat o exclamație de uimire. Dar vîntul a venit, cum venea întotdeauna cînd aveam cea mai mare nevoie de el, cînd sufletul meu bătrîn și rănit și mîndria mea aveau cel mai mult nevoie de el, cînd mă îndoiam cel mai tare. A venit ca o vijelie prin grădină, pînă la verandă, deschizînd ușa cu o rafală puternică.

– Mulțumesc, duhule, am murmurat. Mi-ai salvat onoarea.

„Te iubesc, Julien. Dar dorința mea este să părăsești această casă și pe toți cei din ea."

– Asta nu pot să fac, am spus.

Am intrat în casă, pe un hol rece și întunecos, cu uși de o parte și de alta, cu Stella alergînd de colo pînă colo pe lîngă mine. Bătrînii veneau în urma mea, strigînd ca să atîțe femeile, iar din lungul rînd de uși ieșeau numeroși Mayfair – un adevărat Parlament al Ciorilor – țipînd strident. În spatele meu, vîntul biciuia stejarii. O grămadă de frunze se învolburau pe hol înaintea mea.

Pe unele dintre figuri le mai văzusem; îi cunoșteam pe toți, într-un fel sau altul. În timp ce apăreau și alții, Tobias a căutat să mă oprească din nou.

– Dă-te la o parte din calea mea, i-am poruncit la bază treptelor întunecate din stejar, și apoi am început să le urc.

Era o scară uriașă, pe una dintre părțile laterale ale holului, care șerpuia spre partea centrală, largă, mărginită de vitralii sinistre. M-am oprit pentru o clipă. Cînd am trecut pe lîngă geamurile galbene și roșii, felul cum lumina trecea prin ele m-a făcut să mă gîndesc la catedrală și să mi-o amintesc, așa cum nu mi-o mai amintisem de ani de zile, de cînd părăsisem Scoția.

Simțeam cum duhul se adună în jurul meu. Am mers mai departe, cu răsuflarea tăiată, pînă am ajuns pe holul de la etaj.

– Unde este scara podului?

– Acolo, acolo, a strigat Stella, conducîndu-mă prin ușile duble în partea din spate a holului, iar acolo era o casă a scării secundare, îngustă și cu o ușă la capătul ei.

– Evelyn, coboară, copila mea! am strigat. Nu pot să urc mai sus. Coboară, fetița mea, sînt bunicul tău și am venit să te iau.

În casă era liniște. Toți ceilalți se înghesuiau în ușa holului, holbîndu-se, atît de multe fețe albe ovale, guri căscate, ochi mari și adînciți în orbite.

– Nu te va asculta, a strigat una dintre femei. N-a ascultat niciodată pe nimeni.

– Nu aude, a strigat o alta.

– Nu poate vorbi!

– Uite, Julien, ușa este încuiată pe dinăuntru, iar cheia este în broască, a strigat Stella.

– Oh, bătrîni răi și nebuni! am zbierat. Am închis ochii, mi-am adunat toată puterea și eram gata să poruncesc ușii să se deschidă. Nu știam dacă puteam face un astfel de lucru, pentru că așa ceva nu este niciodată sigur. Îl puteam simți pe Lasher dînd tîrcoale prin apropiere și îi puteam simți durerea și confuzia. Nu îi plăcea casa asta, acești Mayfair.

„Da, aștia nu sînt ai mei."

Dar înainte de a putea să-i răspund lui Lasher, sau să-l conving, sau să fac ușa să se miște, aceasta s-a deschis! Cheia a căzut din încuietoare mișcată de o altă putere decît a mea și ușa s-a deschis, lăsînd lumina soarelui să intre în casa prăfuită a scărilor.

Am știut că nu a fost voința mea și nici a lui Lasher! Pentru că și el se strînsese în jurul meu, aproape, ca și cum și lui i-ar fi fost frică.

„Liniștește-te, duhule, ești cel mai periculos cînd îți este frică. Poartă-te cum trebuie. Totul este bine și frumos. Fata însăși a deschis ușa. Fii liniștit."

Dar apoi m-a lăsat să aflu adevărul. Fata era cea care îl speriase! Bineînțeles. L-am asigurat că ea nu era o amenințare pentru cei ca noi, și l-am rugat să-mi îndeplinească porunca.

Soarele lumina fuioarele de praf. Apoi a apărut o umbră înaltă și subțire – o fată de o mare frumusețe, cu un păr bogat și strălucitor, uitîndu-se fix la mine. Părea teribil de înaltă și de subțire, poate chiar înfometată.

– Coboară la mine, copila mea, am spus, nu trebuie să fii prizoniera nimănui.

Mi-a înțeles cuvintele și, în timp ce cobora în liniște treptele, în încălțările ei ușoare din piele, i-am văzut ochii privind peste mine, la dreapta și la stînga mea, peste Stella, contemplînd creatura invizibilă ghemuită deasupra noastră. Îl „văzuse", cum se spune, deși era invizibil, îl văzuse și nu ascundea lucrul ăsta.

Cînd a ajuns la baza scărilor, s-a întors, i-a zărit și pe ceilalți și s-a făcut mică; tremura! Nu am văzut niciodată frica exprimată atît de puternic fără cuvinte. I-am apucat mîna energic.

– Vino cu mine, draga mea! Tu și numai tu singură vei decide dacă dorești să trăiești într-un pod.

Am tras-o către mine; n-a opus rezistență, dar nici n-a cooperat. Cît de ciudată părea, cît de palidă, de obișnuită cu întunericul. Avea gîtul lung și subțire, urechile mici fără lobi, iar apoi am văzut semnul de vrăjitoare. Avea pe mîna stîngă al șaselea deget! Exact cum îmi spuseseră. Eram uimit.

Și-au dat seama că am observat semnul. A izbucnit un mare scandal. Veniseră și unchii fetei, Ragnar și Felix Mayfair, bărbați tineri, faimoși în oraș, despre care se știa că ne bănuiesc de multe lucruri. Mi-au blocat calea.

Dar vîntul s-a adunat într-o clipă. L-am simțit cu toții furișîndu-se pe podea, înghețat și puternic. I-a biciuit pe aceia care îmi stăteau în drum, pînă cînd aceștia s-au retras; atunci am luat-o pe fată de mînă și am condus-o în holul din față și în jos pe scara principală. Stella se ținea pe lîngă mine.

– Oh, unchiule Julien, a spus ea cu răsuflarea tăiată, ca o fată de la țară unui mare prinț, te ador!

Și împreună cu noi mergea această fată palidă ca o lebădă, cu părul ei strălucitor, cu brațele și cu picioarele ca niște bețe, și cu o rochie jalnică făcută din pînză de sac înflorată. Nu știu dacă ai văzut vreodată astfel de haine sărăcăcioase. Femeile își căptușeau hainele cu materialul ăsta, iar ea avea rochia făcută din bumbacul ăsta înflorat și ieftin. Iar încălțările ei, abia dacă

puteau fi numite încălțări, arătau mai mult ca un soi de șosete din piele, legate cu șireturi, ca botoșeii pentru bebeluși.

Am condus-o prin hol, cu vîntul care făcea ușile să vibreze și să se bălăbăne, deschizîndu-ne calea, legănînd crengile stejarilor de afară și atingînd mulțimea de mașini, trăsuri și căruțe care trecea pe bulevard.

Nimeni nu a îndrăznit să mă oprească cînd i-am încredințat-o lui Richard ca să o urce în automobil. Apoi, șezînd lîngă ea, cu Stella din nou pe genunchii mei, i-am dat ordin lui Richard să pornească. Fata s-a întors și s-a uitat la casă, la fereastra de sus și la adunătura uluită de pe verandă.

N-am parcurs nici un metru, că toți au început să țipe:

– Ucigașule, ucigașule! A luat-o pe Evelyn! Și strigau unii la alții să facă ceva.

Tînărul Ragnar a fugit după mașină și mi-a strigat că mă va da în judecată.

– Chiar te poftesc s-o faci, i-am răspuns, acoperind huruitul mașinii, să te ruinezi în procesul ăsta. Sînt fondatorul celei mai bune firme de avocatură din oraș. Dă-mă în judecată! De-abia aștept!

Automobilul își croia drum cu greu pe St. Charles, totuși mai rapid decît orice vehicul tras de cai. Fata stătea liniștită, între mine și Richard, sub privirea curioasă a Stellei, uitîndu-se la toate de jur împrejur ca și cînd n-ar mai fi ieșit niciodată din casă.

Mary Beth ne aștepta pe trepte.

– Și ce ai de gînd să faci cu ea?

– Richard, nu pot să mă mișc, am spus.

– Trimit după slujitori, Julien, a strigat el și a șters-o, chemîndu-i și bătînd din palme. Stella și fata au coborît, iar Stella mi-a întins ambele mîini.

– Te-am prins, dragul meu. Nu o să te las să cazi, eroul meu.

Fata stătea cu mîinile pe lîngă ea, uitîndu-se la mine, apoi la Mary Beth, apoi la casă și la servitorii care veneau în fugă.

– Ce ai de gînd să faci cu ea? a întrebat din nou Mery Beth.

– Copilă, vrei să vii în casa noastră? am întrebat-o, uitîndu-mă la această fată mlădioasă și frumoasă, cu o gură mică și fragedă, cu buze sidefii, care ieșeau minunat în evidență lîngă obrajii ei supți, cu ochii cenușii, de culoarea cerului în furtună.

Vrei să vii în casa noastră, am spus din nou, iar acolo, sub acoperișul nostru, în siguranță, să hotărăști dacă vrei să-ți petreci sau nu viața ca o prizonieră? Stella, dacă mor în timp ce urc scările, te însărcinez să salvezi această fată, mă auzi?

– N-o să mori, a răspuns Richard, iubitul meu. Vino, o să te ajut.

Dar am văzut teama pe fața lui. Era cel mai îngrijorat pentru mine.

Stella era în frunte. Urma fata, apoi venea Richard, cărîndu-mă în felul lui bărbătesc și devotat, cu brațul în jurul meu, ridicîndu-mă treaptă cu treaptă, astfel încît să-mi pot păstra dramul de demnitate pe care îl mai aveam.

În cele din urmă am intrat în camera mea de la etajul trei.

– Aduceți-i fetei ceva de mîncare, am spus. Arată de parcă n-ar fi văzut niciodată o masă pe cinste.

Am trimis-o pe Stella cu Richard. M-am prăbușit pe marginea patului, prea extenuat ca să mă mai pot gîndi la ceva.

Apoi am ridicat privirea și sufletul mi s-a umplut de disperare. Această ființă minunată și proaspătă, în zorii vieții, iar eu, atît de bătrîn, în curînd la capătul ei. Eram atît de obosit încît aș fi putut să spun „da" morții în clipa asta, dacă această fată, dacă situația ei nu ar fi cerut prezența mea acolo.

– Mă poți înțelege? am întrebat. Știi cine sînt?

– Da, Julien, a spus ea într-o engleză curată, vorbind cu naturalețe. Știu totul despre tine. Asta este mansarda *ta*, nu-i așa? a spus ea încet, cu vocea ei înaltă, și, în timp ce se uita în jur la grinzi, la cărți, la cămin și la scaun, la toate lucrurile mele dragi, la patefon și la teancul meu de discuri cu muzică, mi-a aruncat un zîmbet blînd și încrezător.

– Doamne Dumnezeule, am murmurat. Ce să mă fac cu tine?

21

Oamenii care locuiau în căsuța asta veselă erau ciocolatii. Aveau părul și ochii negri; pielea lor strălucea în lumină. Erau mici de statură, cu oase ce ieșeau grozav în evidență, și purtau veșminte în culori foarte vii, roșu, albastru și alb, veșminte strîmte pe brațele lor durdulii. Cînd a văzut-o pe Emaleth, femeia s-a ridicat de la masă și a venit la ușa transparentă.

– Doamne, copilă! Intră, a spus, privind-o pe Emaleth în ochi. Jerome, ia te uită, copila asta este goală-puşcă! O, Doamne Dumnezeule din ceruri!

– M-am spălat în apă. Mama este sub copac, bolnavă. Mama nu mai poate vorbi, a rostit Emaleth.

Emaleth a întins mîinile. Erau ude. Părul îi atîrna ud peste sîni. Îi era puțin frig, dar în cameră aerul era cald și nemișcat.

– Hai, intră, a spus femeia, trăgînd-o de mînă. A luat o cîrpă dintr-un cui și a început să-i șteargă părul lung din care picura apă. Pe podeaua lucioasă s-a făcut o mică baltă. Ce curate erau toate lucrurile aici! Cît de nefirești! Cît de diferite de noaptea de afară, parfumată, amăgitoare, bîntuită de aripi și de umbre grăbite. Asta era un adăpost împotriva nopții, împotriva insectelor care înțepau, a lucrurilor care o tăiaseră pe Emaleth la picioare și-i zgîriaseră brațele goale.

Bărbatul stătea în picioare, nemișcat, și o fixa cu privirea pe Emaleth.

– Adu-i un prosop, Jerome, nu mai sta acolo. Dă-i fetei un prosop. Adu-i niște haine. Copilă, ce s-a întîmplat cu hainele tale? Ți s-a întîmplat ceva rău?

Emaleth nu mai auzise niciodată voci ca acestea, ale oamenilor ciocolatii. Era în ele o muzicalitate care lipsea din vocile celorlalți oameni. Inflexiuni care urcau și coborau complet diferit. Albul ochilor nu era alb pur la oamenii aștia. Aveau o umbră de gălbui în ei, care se asorta mai bine cu pielea smeadă. Nici chiar Tata nu avea în vorbă muzicalitatea asta dulce. Tata spusese:

– Te vei naște știind tot ce trebuie să știi. Să nu te lași înspăimîntată de nimic.

– Fiți blînzi cu mine, i-a rugat Emaleth.

– Jerome, adu veșmintele!

Femeia luase un șervet de hîrtie dintr-un sul și o ștergea pe Emaleth pe umeri și pe brațe. Emaleth a luat prosopul de hîrtie și s-a șters pe față. Hmm. Hîrtia asta era aspră, dar nu într-atît încît să o doară, și mirosea frumos. Prosoape de hîrtie. Totul în mica bucătărie mirosea frumos. Pîine, lapte, brînză. Emaleth a mirosit laptele și brînza. Asta era brînza, nu? O bucată de brînză portocalie, pe masă. Emaleth voia să muște din ea. Dar nu i se oferise.

– Sîntem din fire un popor blînd și politicos. De aceea ne-au urît așa de mult în trecut, îi spusese Tata.

– Ce haine? a întrebat bărbatul numit Jerome, care își scotea cămașa. Nimic din casa asta n-o să-i vină. I-a întins cămașa. Emaleth voia s-o ia, dar voia și să se uite la ea. Era cu alb și cu albastru. Cu pătrățele mici, ca roșul și albul de pe masă.

– Pantalonii lui Buddy sînt foarte buni, a replicat femeia. Ia o pereche de pantaloni de-ai lui Buddy și dă-mi cămașa aia.

Căsuța strălucea. Pătrățelele roșii și albe de pe masă străluceau. Dacă trăgea de marginea pătrățelelor roșii și albe le putea da jos. Chestia aia era dintr-o bucată. Frigider alb-strălucitor, cu motor în spate. Știa că mînerul va ceda pur și simplu doar dacă se uita la el. Și înăuntru era lapte rece.

Lui Emaleth îi era foame. Băuse tot laptele Mamei, în timp ce Mama zăcea sub copac, cu privirea fixă. Plînsese pînă îi secaseră lacrimile, apoi se dusese să se scalde în apă. Apa era verzuie și mirosea a stătut. Dar la marginea pajiștii era o fîntînă, o fîntînă cu cumpănă. Emaleth se spălase mai bine în ea.

Bărbatul s-a întors în grabă în încăpere cu o pereche de pantaloni lungi, așa cum purta Tata. Emaleth i-a îmbrăcat, trăgîndu-i pe picioarele ei lungi, și a fost cît pe ce să se dezechilibreze. Fermoarul era rece pe pielea ei. Nasturele era rece. Dar pantalonii erau buni. Nou-născută, avea încă trupul prea moale, de sus pînă jos.

Tata o prevenise:

– Vei merge, dar va fi greu. Însă nu uita că poți face tot ce trebuie să faci.

Pantalonii aștia erau un acoperămînt cald și gros.

Și-a petrecut brațele prin mînecile cămășii pe care i-o ținea femeia. Ei, uite, țesătura asta era mai drăguță! Aducea mai mult cu prosopul cu care femeia îi tot ștergea părul. Părul lui Emaleth era blond-auriu. Părea atît de luminos în mîna femeii, a cărei palmă era roz, nu ciocolatie.

Emaleth a privit nasturii cămășii. Femeia a întins mîna cu degete îndemînatice și a încheiat un nasture. Foarte rapid. Pur și simplu. Emaleth știa. A încheiat ceilalți nasturi foarte repede. A rîs.

Tata îi povestise:

– Te vei naște știind, așa cum păsările știu cum să-și facă cuib, așa cum girafele știu cum să umble, așa cum broaștele țestoase știu cum să meargă de pe nisip să înoate în largul mării, deși nu le-a arătat nimeni, niciodată. Să nu uiți că ființele umane nu se nasc cu aceste cunoștințe instinctive. Ființele umane se nasc pe jumătate formate și neajutorate, dar tu vei putea să alergi și să vorbești. Vei recunoaște totul.

Ei, nu chiar tot, cugeta Emaleth, dar știa că acela de pe perete era un ceas, că pe pervazul ferestrei se afla un radio. Dacă-l deschideai, se auzeau voci. Sau muzică.

– Unde este mama ta, copilă? Unde spuneai că zace bolnavă? a întrebat femeia.

– Cîți ani are fata asta? a întrebat-o bărbatul pe soția lui. Stătea în picioare, bățos, cu pumnii strînși. Își pusese șapca și privirea-i fulgera. Unde este femeia aia?

– De unde să știu cîți ani are? Arată ca o fetiță mare și înaltă. Scumpo, cîți ani ai? Unde este mama ta?

– Sînt nou-născută. De asta este mama așa de bolnavă. Nu a fost vina ei. Nu mai are lapte. Este pe moarte și miroase a moarte. Dar a fost lapte destul. Nu sînt un spiriduș. De asta nu mai trebuie să mă tem. S-a întors și a arătat cu mîna: Mergi mult, traversezi podul și, sub copac, ea este acolo unde crengile ating pămîntul, dar nu cred că va mai putea vorbi vreodată. Va visa pînă va muri.

Bărbatul a ieșit pe ușă, lăsînd-o să se trîntească cu putere în urma lui. Cu pas hotărît a traversat pajiștea, apoi a luat-o la fugă.

Femeia se uita țintă la ea.

Emaleth și-a pus mîinile la urechi, dar era prea tîrziu, ușa transparentă se trîntise cu atîta putere că zgomotul îi răsuna în urechi și nimic nu-l putea opri. Țiuitul acela trebuia să treacă singur. Ușă transparentă. Nu de sticlă. Știa despre sticlă. Sticla de pe masă era din acest material. Și-a amintit de ferestre din sticlă, de mărgele din sticlă, de multe lucruri din sticlă. Plastic. Ușa transparentă era din plastic, cu plasă contra insectelor.

– Totul este înscris într-un cod în interior, îi arătase Tata.

S-a uitat la femeie. Voia să-i ceară demîncare femeii, dar acum era mai important să plece de aici, să-l găsească pe Tata sau Donnelaith-ul sau pe Michael, în New Orleans, oricare dintre acestea s-ar fi dovedit mai ușor de făcut. Privise stelele, dar ele nu o îndrumaseră. Tata îi spusese că se va ghida după stele. Ei bine, de lucrul ăsta nu era așa de sigură.

S-a răsucit, a deschis ușa cu grijă să nu se trîntească și a ieșit, ținînd-o deschisă pentru femeie. Toate broaștele cîntau. Toți greierii cîntau. Cîntau lucruri al căror nume nu-l știa nimeni, nici chiar Tata. Zăngăneau și fosneau în întuneric. Noaptea era însuflețită. Uite insectele minuscule mișcîndu-se ametite în jurul becului! Le-a făcut cu mîna. Cum s-au împrăștiat ele, doar ca să se întoarcă într-un mic norișor compact!

A privit stelele. O să-și amintească mereu de felul cum erau acum rînduite stelele pe cer, de felul în care coborau pînă la

copacii îndepărtați, și de cît de întunecat părea cerul la un moment dat, pentru ca apoi să devină albastru-intens. Da, și luna! Privește luna! Frumoasa, strălucitoarea lună. „Tată, în sfîrșit o văd!" Da, dar ca să ajungă la Donnelaith trebuia să știe cum vor arăta stelele cînd va sosi la destinație.

Femeia a luat-o de mînă pe Emaleth. Apoi femeia s-a uitat la mîna ei și i-a dat drumul.

– Ești atît de moale! Ai pielea la fel de catifelată și de roz ca a unui nou-născut, a spus femeia.

– Nu le spune că ești nou-născută. Nu le spune că vor muri în curînd. Să-ți fie milă de ei. Sînt ultimele lor ore, o povățuise Tata.

– Mulțumesc. Plec acum. Mă duc în Scoția sau la New Orleans. Știți cum ajung acolo? a întrebat Emaleth.

– Păi, New Orleans nu e o problemă. Dar cu Scoția, nu știu. Numai că nu poți pleca desculță. Stai să-ți dau pantofii lui Buddy. Dumnezeule, da, pantofii lui Buddy sînt singurii care ți se potrivesc.

Emaleth a privit peste peluza întunecată, spre pădure. A văzut cum bezna se lasă peste apă, dincolo de pod. Nu era sigură că ar trebui să aștepte pantofii.

– Nu se nasc cu aproape nimic în cap, îi explicase Tata. Și ceea ce au este curînd uitat. Nu mai simt mirosuri și nu mai văd esența lucrurilor. Nu mai știu din instinct ce să mănînce. Pot fi otrăviți. Nu mai aud sunete, așa ca tine, și nu mai aud ritmul muzicii. Nu sînt ca noi. Sînt fragmente. Noi vom construi din aceste fragmente, dar asta va însemna sfîrșitul lor. Ai milă.

Unde era Tata? Dacă Tata studiase stelele pe cer la Donnelaith, atunci ea, Emaleth, ar trebui să le cunoască și să știe cum arată. Nu simțea în jur, niciunde, mirosul lui. Și nici mirosul Mamei.

Femeia se întorsese. A pus pantofii jos. Era greu pentru Emaleth să încalțe pantofii, cu picioarele ei lungi și moi, cu degetele care se îndoiau, cu pînza tare care îi zgîria pielea, dar știa că cel mai bine este să aibă pantofi. Ar trebui să poarte pantofi. Tata purta pantofi. Și Mama purtase. Emaleth se tăiase deja la picior într-o piatră ascuțită, în iarbă. Așa era mai bine. Se simțea

bine acum, după ce femeia îi legase șireturile strîns. Fundițe mici, ce drăguțe. A rîs cînd a văzut fundițele. Dar și mai drăguțe erau degetele femeii cînd le făcea.

Ce mari păreau picioarele lui Emaleth, în comparație cu cele mici ale femeii scunde!

– La revedere, doamnă! Vă mulțumesc. Ați fost foarte amabilă cu mine. Îmi pare foarte rău pentru tot ce o să se întîmple, a spus Emaleth.

– Și ce o să se întîmple, copila mea? Exact, ce-o să se întîmple? Copilă, ce e cu mirosul ăsta? Ce ai pe corp? Întîi am crezut că ești doar udă din mlaștină. Dar mai este un miros.

– Un miros?

– Da, nu este urît, e ca și cum cineva ar găti ceva bun.

Aha, deci și Emaleth avea mirosul. Poate de aceea nu reușea să simtă mirosul Tatei? Poate că acum era și ea învăluită în acest parfum. Și-a dus degetele la nas. Emana mirosul prin pori. Mirosul Tatei.

– Nu știu. Cred că ar trebui să cunosc aceste lucruri. Copiii mei le vor cunoaște. Trebuie să plec acum. Trebuie să mă duc la New Orleans. Așa a spus Mama. Mama m-a rugat tot timpul: „Du-te la New Orleans", și Mama a spus că este în aceeași direcție cu Scoția, și mi-a mai spus că trebuie să-l ascult pe Tata. Așa că plec.

– Stai puțin, copila mea. Șezi, așteaptă să se întoarcă Jerome. O caută pe mama ta. Femeia l-a strigat pe Jerome, afară, în întuneric. Dar Jerome plecase.

– Nu, doamnă, plec, a replicat Emaleth, aplecîndu-se și atingînd ușor cu mîinile umerii femeii, după care a sărutat-o pe fruntea netedă și ciocolatie. A simțit părul negru al femeii, l-a mirosit, apoi a mîngîiat-o pe obraz. Drăguță femeie.

Și-a dat seama că femeii îi plăcea mirosul ei.

– Așteaptă, scumpo!

Era prima oară cînd Emaleth săruta pe altcineva în afară de Mama, și asta i-a adus din nou lacrimi în ochi; a coborît privirea spre femeia ciocolatie cu păr negru și cu ochi mari, și a

simțit regret că avea să moară. Amabili oameni. Dar Pământul nu era suficient de mare pentru ei, și ei pregătiseră calea pentru cei mai blînzi, mai copilăroși.

– În ce direcție este New Orleans? Mama nu știuse. Tata nu-i spusese.

– Păi, cred că încolo. Nu știu, drept să spun, bănuiesc că-i spre est. Nu poți să..., a zis femeia.

– Mulțumesc, scumpa mea dragă, a replicat, folosind expresia favorită a Tatei. Și a pornit.

Cu fiecare pas, era mai bine. Mergea din ce în ce mai repede prin iarba îmbibată de apă. A ieșit apoi pe drum, în lumina albă, și a tot mers, cu părul fluturîndu-i în vînt, legănîndu-și brațele lungi.

Sub haine, era complet uscată, cu excepția unei mici porțiuni de pe spate, care-i displăcea, dar care avea să se usuce curînd. Și părul. Părul se usca rapid, devenind tot mai ușor. Și-a văzut umbra pe drum și a rîs. Ce înaltă și subțire era, în comparație cu omuleții ciocolatii! Ce mare îi era capul! Chiar și în comparație cu Mama. Biata Mama, cum zăcea acolo, sub copac, cu privirea ațintită în întuneric și în marea de frunze verzi. Mama nici măcar n-o mai auzise pe Emaleth. Mama nu mai auzea nimic. O, de n-ar fi fugit de Tata!

Dar avea să-l găsească. Trebuia. Ei erau singurii din lume. Și Michael. Michael era prietenul Mamei. Michael avea s-o ajute. Mama o povățuise:

– Du-te la Michael! Fă asta înainte de toate! Acestea fuseseră aproape ultimele cuvinte ale Mamei. Să se ducă la Michael, înainte de orice altceva.

Într-un fel sau altul, asculta fie pe Tata, fie pe Mama.

– O să te caut, îi promisese el.

N-ar trebui să fie prea greu, iar mersul era amuzant.

21

Pînă la ora nouă erau adunați în biroul de la ultimul etaj al clădirii unde se afla firma Mayfair & Mayfair – Lightner, Anne Marie, Lauren, Ryan, Randall și Fielding. Fielding nu se simțea foarte bine, se vedea, și n-ar fi trebuit să fie aici. Dar nimeni nu avea de gînd să spună ceva în privința asta.

Cînd a intrat Pierce cu Mona, nimeni n-a fost surprins și n-a avut vreo obiecție, deși toți se holbau la Mona, lucru explicabil, pentru că n-o văzuseră niciodată într-un costum de lînă, albastru, și, mai ales, în acesta – al mamei ei – puțin cam mare pentru ea, deși nu se prea vedea. Acum părea într-adevăr mult mai matură, dar asta ca urmare a expresiei de pe chipul ei și a faptului că nu mai avea buclele copilărești și panglica din păr. Purta pantofi cu toc înalt, ce i potriveau foarte bine, iar Pierce se tot străduia să nu se uite la picioarele ei, care erau foarte frumoase.

Lui Pierce nu-i fusese niciodată ușor să se afle în preajma verișoarei lui, Mona, nici cînd aceasta era foarte mică. Era ceva ispititor în ființa ei chiar și cînd ea avea patru ani, iar el unsprezece. Încercase de nenumărate ori să-l atragă în pădure. „Ești prea mică", devenise scuza cusută cu ață albă, cam cu cinci ani în urmă. Acum chiar că era cusută cu ață albă. Oricum, Mona era la fel de epuizată ca și el.

– Mamele noastre au murit, îi șoptise în drum spre oraș. De fapt, fusese singurul lucru pe care-l spusese între Amelia Street și birou.

Ceea ce trebuia să înțeleagă ceilalți la un moment dat era că Mona preluase controlul. Pierce tocmai sosise în Amelia Street cu vestea că toți din familia Mayfair sînt convocați; că sînt contactați și verii din Europa. Credea că are situația relativ sub control; în toate era o ciudată agitație, o frămîntare, pe care o aduce moartea, cînd se produce o ruptură totală. Pierce se gîndea că așa e poate la începutul unui război, înainte ca suferința și ca moartea să-i aducă pe toți la disperare.

În orice caz, cînd telefonaseră să spună că și Mandy Mayfair murise, n-a fost capabil să reacționeze. Mona era alături de el.

– Dă-mi mie telefonul, îi ceruse ea.

Mandy Mayfair murise astăzi pe la ora douăsprezece. Adică între moartea lui Edith și a Aliciei. Cu siguranță, Mandy se îmbrăca pentru înmormîntarea lui Gifford. Cartea de rugăciuni și mătăniile ei erau pe pat. Ferestrele apartamentului ei din Cartierul Francez erau larg deschise, spre curtea mică. Oricine ar fi putut escalada zidul acela. Nu era nici un alt indiciu de act criminal, cum se spune, sau de intrare prin efracție. Mandy fusese găsită pe podeaua din baie, cu genunchii strînși, cu brațele încolăcite în jurul mijlocului. Peste tot erau flori împrăștiate. Chiar și poliția și-a închipuit că erau din grădină. Crenguțe de verbină, care înflorise din nou în lunile calde de după Crăciun. Toate florile acelea portocalii și purpurii fuseseră aruncate pe ea.

Sigur că nimeni nu intenționa să spună că fusese o „moarte naturală" sau consecința vreunei boli misterioase. Dar Pierce nu reușea să meargă cu raționamentul mai departe. Pentru că, dacă ceva misterios le ucisese pe Edith, pe Mandy și pe Alicia, pe Lindsay, în Houston, și pe cealaltă verișoară, al cărei nume, în mod rușinos, nici măcar nu și-l amintea, ei bine, atunci acel ceva dăduse și peste mama lui.

Iar ultimele ei momente nu fuseseră liniștite, nu murise cu mîinile îndreptate spre mare, și toate celelalte legende pe care el le țesuse în jurul ei cînd a văzut cadavrul și a auzit cum fusese găsit, cum sîngele era spălat de valuri chiar și atunci cînd o ridicaseră s-o pună pe targă.

Nu, nu așa stăteau lucrurile.

A tras scaunul pentru Mona, l-a aranjat, așa cum trebuie să facă un gentleman, apoi s-a așezat și el. Oricum ar fi stat, era față-n față cu Randall. Dar cînd a văzut expresia de pe chipul tatălui său, Pierce a înțeles. Randall era în capul mesei, pentru că Randall era șeful. Ryan nu mai era în stare să facă mare lucru.

– Ei, știți că nu este ceea ce am crezut, a spus Mona.

Spre uimirea lui Pierce, toți cei care au catadicsit să facă vreun gest au dat din cap aprobator. Lauren arăta epuizată, dar altfel era calmă. Anne Marie era singura care părea sincer îngrozită.

Poate cea mai mare surpriză era Lightner. Lightner se uita pe fereastră. Se uita la fluviu, jos, și la podurile luminate ale orașului dinspre Crescent City. Nici nu părea să observe că Mona și Pierce au intrat în încăpere. Nu s-a uitat la Pierce. Nici la Mona.

– Aaron, credeam că ai să ne ajuți, să ne îndrumi, a rostit Pierce. Vorbele au ieșit din gura lui Pierce înainte să le poată opri. Era genul de lucruri pe care le afirma fără să se gîndească, și care îl băgau constant în bucluc. Tatăl lui obișnuia să spună: „Un avocat nu dezvăluie ce are în minte. Un avocat își este propriul sfătuitor".

Aaron s-a întors către masă, și-a încrucișat brațele și s-a uitat la Mona, apoi la Pierce.

– De ce ați avea încredere în mine acum? a întrebat Aaron cu voce liniștită.

– Problema este următoarea, a intervenit Randall. Știm că este un individ de 2,10 metri. Că are părul negru, că este un fel de mutant. Acum sîntem siguri că Edith și Alicia au avortat. Știm din rezultatele preliminare ale autopsiei că individul ăsta este cauza avorturilor. Știm că dezvoltarea embrionară a fost accelerată, în cel puțin două cazuri, că mamele au intrat în șoc la cîteva ore după însămînțare. Ne așteptăm din moment în moment să ni se confirme de la Houston descoperiri similare în ceea ce le privește pe Lindsay și pe Clytee.

– Aha, ăsta era numele ei, Clytee, a exclamat Pierce. Şi-a dat brusc seama că se uită toţi la el. Nu avusese intenţia să vorbească cu glas tare.

– Problema este că nu vorbim de o boală, ci de un individ, a replicat Randall.

– Şi acest individ vrea să se împerecheze. Caută membri ai acestei familii care ar putea avea anomalii genetice care să-i facă să fie compatibili cu el, a afirmat Lauren cu răceală.

– Şi mai ştim, a adăugat Randall, că această creatură îşi caută victimele printre ramurile familiei cu cele mai multe căsătorii între rude.

– Bine, patru decese aici, două în Houston. Decesele din Houston au avut loc mai tîrziu, a conchis Mona.

– Cîteva ore mai tîrziu. Tipul ar fi putut cu uşurinţă să ia un avion pînă la Houston în acest timp, a completat Randall.

– Deci nu e vorba de vreo forţă supranaturală, a afirmat Pierce. Dacă este „bărbatul", atunci este din carne şi oase, cum a spus mama, şi trebuie să se deplaseze ca noi toţi.

– Cînd ţi-a spus mama ta că este „bărbatul"?

– Daţi-mi voie. Gifford mi-a mărturisit asta cu cîtva timp în urmă. De fapt, nu ştia mult mai multe decît noi. Era o presupunere a ei. Să ne limităm la ce ştim. Cum spunea Randall, este vorba de un individ, a intervenit Ryan calm.

– Da, a replicat Randall, preluînd din nou controlul situaţiei. Dacă punem cap la cap informaţiile de la Lightner cu cele de la doctorul Larkin din California, avem toate motivele să credem că individul ăsta are un genom unic. Are vreo 92 de cromozomi, în dublă spirală, exact ca la oameni, numai că este dublul numărului de cromozomi pe care-i are o fiinţă umană, şi mai ştim că proteinele şi enzimele din sîngele şi celulele lui sînt diferite.

Pierce nu se putea împiedica să se gîndească la mama lui, nu putea să scape de imaginea ei, cum zăcea pe nisip, deşi, de fapt, el n-o văzuse aşa. Bir hum era condamnat pentru totdeauna să şi-o închipuie în fel şi chip. Fugise înspăimîntată? Îi

făcuse rău creatura? Cum ajunsese la marginea mării? Fixa masa cu privirea.

Randall vorbea.

– Este o ușurare să înțelegi că este o creatură de sex masculin, care poate fi oprită, că, oricare ar fi povestea acestei creaturi, oricare ar fi misterele care învăluie apariția ei sau modul în care a fost concepută, sau cum vreți să-i spuneți, este una singură și poate fi prinsă.

– Păi, tocmai asta e, a început Mona. Vorbea ca întotdeauna, ca și cînd toată lumea era gata s-o asculte pe ea. Arăta așa de schimbată, cu părul roșu acum pieptănat pe spate, părînd deopotrivă mai tînără dar și mai în vîrstă, cu obrajii fini, cu chipul frumos conturat.

– Este limpede că această creatură încearcă să se înmulțească, a continuat ea. Și dacă embrionii se dezvoltă în ritm accelerat, ceea ce, apropo, cred că este o exprimare eufemistică, creatura poate avea un copil oricînd.

– Așa este, a întărit Aaron Lightner. Chiar așa este. Și nici măcar nu putem prevedea ritmul de creștere a copilului. Este posibil ca acest copil să se maturizeze la fel de repede ca și creatura, deși este încă un mister cum s-a întîmplat acest lucru. Este foarte posibil ca apoi creatura să se împerecheze cu acest copil. Cred că acesta ar fi primul pas, pentru că în cursul eforturilor noastre de pînă acum s-au pierdut atîtea vieți.

– Doamne, Dumnezeule, crezi că asta încearcă să facă? a întrebat Anne Marie.

– Ce s-a întîmplat cu Rowan? Are cineva vreo veste de la ea? a intervenit Mona.

Gesturi și sunete de negație, în toată încăperea. Doar Ryan s-a obosit să rostească „nu".

– Bine, a rostit Mona. Acum, trebuie să vă spun ceva. Creatura asta aproape că m-a prins. Uite cum s-a întîmplat.

Pierce auzise povestea în casa din Amelia Street, iar acum, pe măsură ce asculta, și-a dat seama că Mona omite unele detalii – că fusese cu Michael, că era goală, că adormise în bibliotecă fără

haine pe ea, că patefonul o trezise, și nu deschiderea ferestrei. Se întreba de ce omisese toate chestiile astea. Avea impresia că toată viața îi ascultase pe cei din familia Mayfair omițînd diferite lucruri. Ar fi vrut să zică: „Spune-le că a cîntat patefonul. Spune-le". Dar n-a făcut-o.

Părea să fie o contradicție grotească între individul mutant, cum îi spuneau, și legendele și misterele vagi care învăluiseră dintotdeauna ca un abur casa din First Street. Patefonul cîntînd. Era din cu totul alt domeniu decît ADN-ul și ARN-ul și ciudatele amprente găsite de legiști în apartamentul lui Mandy Mayfair din Cartierul Francez.

În cazul lui Mandy s-au gîndit prima oară la crimă. Toate florile acelea răspîndite pe cadavrul ei, lucru pe care n-ar fi putut să-l facă singură. Și mai fuseseră și vînătăile de pe gît, care arătau că se luptase cu creatura. Gifford nu se luptase. Fără vînătăi. Mama lui fusese probabil luată complet pe neașteptate. Fără teamă. Fără suferință. Fără vînătăi.

Mona le explica despre miros.

– Știu ce vrei să spui, a zis Ryan, și pentru prima oară a părut interesat. Cunosc mirosul acela. L-am simțit la Destin. Nu este un miros urît. E aproape...

– E frumos. Aș zice desfătător. Te face să dorești să-l respiri. Ei bine, eu încă îl mai simt peste tot în casa din First Street, a explicat Mona.

Ryan a clătinat din cap.

– La Destin se simțea slab, a completat el.

– Slab pentru tine, puternic pentru mine, dar nu înțelegi? Este probabil un fel de indicator de compatibilitate genetică.

– Mona, ce dracu' știi tu, copilă, despre compatibilitate genetică? a întrebat Randall.

– Nu te certa cu Mona. Nu e timp. Trebuie să facem ceva... precis. Să găsim creatura. Să ne dăm seama unde ar putea să apară data următoare, a ripostat Ryan liniștit. Mona, ai văzut ceva?

– Nu, nimic. Dar vreau să încerc să-l sun pe Michael din nou. Telefonez acolo de două ore. Nu răspunde nimeni. Chiar sînt îngrijorată. Cred că o să mă duc...

– Nu pleci din încăperea asta, a replicat Pierce. Nu te duci nicăieri fără mine.

– Foarte bine. Poți să mă duci tu acolo.

Lauren a făcut gestul ei caracteristic pentru a atrage atenția tuturor – a bătut cu stiloul în masă. Doar două bătăi. Niciodată suficiente ca să te înnebunească, și-a zis Pierce.

– Să recapitulăm. Nu mai sînt femei care nu au fost anunțate.

– Din cîte știm noi, nu, a întărit Anne Marie, și să ne rugăm lui Dumnezeu, căci dacă noi nu știm care sînt toți membrii familiei Mayfair, nici creatura nu știe.

– Sînt oameni care chestionează potențiali martori peste tot în New Orleans și în Houston, a remarcat Lauren.

– Da, dar nimeni nu l-a văzut pe omul ăsta intrînd sau ieșind.

– În plus, știm cum arată. Tipul ăla, doctorul Larkin, v-a spus. Și martorii din Scoția. Și Michael, a replicat Mona.

– Lauren, tot ce putem face este să așteptăm. Am făcut tot ce se putea. Pur și simplu trebuie să rămînem împreună. Creatura nu va renunța. Cu siguranță, va ieși iar la iveală. Pur și simplu trebuie să fim pregătiți cînd se va întîmpla acest lucru, a spus Randall.

– Cum o să facem asta? a întrebat Mona.

– Aaron, oamenii tăi din Amsterdam și din Londra nu ne pot ajuta? Mă gîndeam că este o treabă care ține de domeniul tău. Îmi amintesc că Gifford spunea mereu: „Aaron știe. Vorbiți cu Aaron", a precizat Ryan cu glas blînd, și era ceva trist și bizar în zîmbetul său.

Pierce nu-l văzuse niciodată pe tatăl său purtîndu-se sau vorbind așa.

– Tocmai asta este, a intervenit Aaron. Nu știu. Credeam că știu. Credeam că știu toată povestea Vrăjitoarelor Mayfair. Dar este limpede că sînt lucruri pe care nu le cunosc. Sînt oameni care au legătură cu Ordinul nostru și care investighează această

problemă fiind autorizați de altcineva, nu de mine. Nu primesc un răspuns clar de la biroul din Londra, doar că trebuie să aștept să fiu contactat. Sînt în încurcătură. Chiar nu știu ce să vă spun. Sînt... dezamăgit.

– Nu ne poți lăsa baltă. Dă-i încolo pe tipii ăia de la Londra. Nu ne lăsa baltă! i-a cerut Mona.

– Aici ai dreptate. Dar nu știu dacă am ceva nou pentru voi, a răspuns Aaron.

– O, la naiba, hai, lasă, a replicat Mona. Uite ce e, se duce cineva să-i telefoneze lui Michael? Nu înțeleg de ce nu avem nici o veste de la Michael. Michael trebuia să se schimbe și să vină în Amelia Street.

– Păi, poate a venit, a zis Anne Marie. A apăsat un buton de sub masă. Cu voce calmă, a spus în microfon: Joyce, sună în Amelia Street. Vezi dacă Michael Curry este acolo. A privit-o pe Mona: E destul de simplu.

– În fine, dacă vreți să știți ce informații am, dacă vreți să vorbesc..., a început Aaron.

– Da? l-a îndemnat Mona.

– Aș zice că această creatură își caută aproape sigur o pereche. Și dacă găsește o pereche pentru a se reproduce, dacă este zămislit și născut un copil în timp ce ea este încă acolo, ca să ia progenitura, atunci avem, la modul propriu, o problemă extrem de gravă.

– Eu aș rămîne mai degrabă la ideea de a prinde creatura, decît de a specula pe tema..., a ripostat Randall.

– Sînt sigur, a răspuns Aaron. Dar trebuie să te gîndești la tot ceea ce a spus doctorul Larkin. La ce i-a spus Rowan. Această creatură are un avantaj enorm în ceea ce privește reproducerea! Înțelegi ce înseamnă asta? Timp de secole, familia asta a trăit cu o poveste simplă: aceea a bărbatului, și dorința bărbatului de a se întrupa. Ei bine, acum avem de-a face cu ceva mult mai rău – bărbatul nu numai că s-a întrupat, dar este o specie unică și puternică.

– Crezi că această creatură a fost programată? a întrebat Lauren. Vocea ei era rece, joasă, calmă – Lauren în momentele în care era foarte nefericită și foarte hotărîtă. Crezi că a fost programată chiar de la început? Că noi, în familie, nu numai că o hrănim, ci îi oferim și femei?

– Nu știu. Dar știu că, indiferent în ce constă superioritatea ei, trebuie să aibă și puncte slabe, a răspuns Aaron.

– Mirosul, nu poate ascunde asta, a zis Mona.

– Nu, mă refer la slăbiciuni fizice, ceva de genul ăsta, a completat Aaron.

– Nu. Doctorul Larkin a fost foarte clar. La fel și oamenii aceia din New York. Creatura pare să aibă un sistem imunitar puternic.

– Va crește, se va înmulți și va stăpîni pămîntul, a afirmat Mona.

– Ce vrei să spui? a întrebat Randall.

– Asta va face dacă nu o oprim, a răspuns Aaron liniștit.

21

POVESTEA LUI JULIEN CONTINUĂ

Ah, nici nu-ţi poţi închipui dulceaţa glasului ei, şi cît de mult am iubit-o, am iubit-o enorm, fie că era sau nu copila lui Cortland. Era o dragoste pe care o simţim pentru cei care ne sînt aproape şi ne seamănă; totuşi, prea mulţi ani ne despărţeau. Mă simţeam disperat, neajutorat şi singur, şi, cînd stăteam pe marginea patului, ea stătea lîngă mine.

– Spune, Evelyn, copila mea, tu poţi să vezi viitorul. Carlotta ţi s-a arătat. Ce ai văzut?

– Nu văd viitorul, mi-a răspuns Evelyn cu o voce micuţă, la fel ca şi pentru chipul său rotund, iar ochii ei cenuşii mă implorau să accept şi să înţeleg. Văd cuvintele şi le rostesc, dar nu le ştiu sensul. Şi cu mult timp în urmă, am învăţat să tac şi să las cuvintele să piară nedesluşite, nerostite.

– Nu, copilă. Ţine-mă de mînă. Ce vezi? Ce vezi pentru mine şi familia mea? Ce vezi pentru noi toţi? Sîntem un singur clan cu un singur viitor?

Chiar şi cu degetele mele obosite îi simţeam pulsul, căldura, harul vrăjitoresc, cum ziceam noi mereu, şi am văzut al şaselea deget, acel degeţel malefic. O, dacă aş fi fost tatăl ei, aş fi pus să-i fie tăiat, rapid şi fără durere. Şi cînd te gîndeşti că el, Cortland, era propriul meu fiu. Voiam să-l omor pe Cortland.

Dar s-o luăm cu începutul. O ţineam strîns de mînă.

Ceva se schimbase în ovalul perfect al feței ei; își ridicase bărbia, astfel că gîtul ei părea mai lung și mai frumos. A început să spună poezia, cu voce catifelată, repede, transportată de ritmul versurilor:

Unul prea rău se va ridica,
Unul prea bun va veni
Și între ei o vrăjitoare va sta
Și ușa deschisă larg va fi.

Durere și suferință în mersul lor poticnit,
Sînge și teamă înainte de-a învăța.
Fie blestemat acest Paradis Înverzit,
Acum Vale a Plîngerii, rea.

Feriți-vă de cei ce pîndesc,
Opriți-i pe doctori să intre în casă,
Învățații rău îl ocrotesc,
Savanții în lume îl lasă.

Lăsați diavolul să-și spună povestea,
Lăsați-l furia îngerului s-o aprindă,
Să facă morții s-aducă vestea,
Și alchimiștii să-i desfidă.

Ucideți trupul ce nu-i omenesc,
Încredeți-vă în arme brutale și crude,
Înțelepciunea e un dar lumesc,
Un suflet pe moarte lumina să-l ude.

Striviți pruncii ce nu-s copii,
Fiți neîndurători cu cei nevinovați,
Altfel, Paradisul nu va înverzi,
Altfel, stirpea noastră pieri-va în nori întunecați.

Două zile și două nopți a stat cu mine în această cameră.

Nimeni nu a îndrăznit să spargă ușa. Străbunicul ei, Tobias, a venit și ne-a amenințat. Fiul lui, Walker, fierbea de mînie la

poartă. Nu mai știu cîți alții au mai venit sau ce au spus, și nici măcar unde au avut loc toate certurile. Parcă am auzit-o pe Mary Beth a mea strigînd la fiica ei, Carlotta. Parcă Richard a bătut de mii de ori în ușă, dar eu nu îi spuneam decît că totul este bine.

Am stat amîndoi în pat, copila și cu mine. Nu voiam să-i fac rău. Nici nu pot s-o învinuiesc pe ea pentru ce s-a întîmplat. Îți spun doar că ne-am cufundat în cele mai încîntătoare mîngîieri și, multă vreme, am ținut-o strîns la pieptul meu, ocrotind-o, încercînd să-i alung fiorii reci de teamă și singurătatea. Și, prostul de mine, credeam că mîngîierile tandre nu puteau face rău.

Dar eram încă suficient de bărbat pentru ceva atît de pur și de simplu. I-am dăruit sărutări pînă cînd a știut că trebuie să le primească, și atunci și-a deschis sufletul în fața mea.

În lunga noapte, am rămas unul lîngă celălalt în pat, visînd cînd toate celelate voci se stinseseră.

Mi-a spus că-i plăcea mai mult mansarda mea decît mansarda ei, și, în durerea mea, știam că voi muri în această încăpere, foarte curînd.

Nu a fost nevoie să-i spun. Am simțit mîna ei catifelată pe fruntea mea, încercînd s-o răcorească. Am simțit greutatea mătăsoasă a palmei ei pe pleoapele mele.

Și cuvintele poeziei, le spunea iar și iar. Și eu le repetam împreună cu ea, pînă cînd am învățat-o pe dinafară.

În zori, nu mai trebuia să mă corecteze. N-am îndrăznit să scriu poezia. I-am spus că Mary Beth cea rea o va arde. Să le-o spună celorlați. Carlottei. Stellei. Dar inima mea era atît de bolnavă. La ce-ar folosi? Ce s-ar întîmpla? Ce-ar putea să însemne cuvintele poeziei?

– Te-am întristat, a spus ea cu blîndețe.

– Copila mea, eram deja trist. Tu mi-ai dat speranță.

Cred că era joi, după-amiaza tîrziu, cînd Mary Beth a scos balamalele de la ușă și a deschis-o.

– Ei bine, or să aducă poliția aici, ne-a anunțat Mary Beth în chip de scuză, pe un ton neutru, lipsit de emoție. Tipic ei.

– Să le spui că nu mai au voie s-o încuie iar. Poate veni și pleca după cum dorește. Acum sună-l pe Cortland la Boston.

– Cortland este aici, Julien.

L-am chemat pe Cortland la mine. Stella avea să o ducă pe copilă în camera ei, și avea să stea cu ea și să nu dea voie nimănui s-o ia de acolo. Carlotta avea să fie și ea acolo, ca să se convingă că fata e în siguranță.

Ei, și cum spuneam, fiul ăsta al meu era mîndria și bucuria mea, era cel mai mare, cel mai deștept, și în toți anii ăștia încercasem să-l apăr de ceea ce știam. Dar era prea șiret ca să rămînă complet neștiutor, și acum, pentru mine, căzuse de pe piedestal și eram prea furios ca să nu-l judec pentru ceea ce se întîmplase cu fata asta.

– Tată, nu am știut, jur. Și nici acum nu cred. Ar dura ore întregi să-ți povestesc istoria acelei nopți. Aș putea să jur că Barbara Ann mi-a pus ceva în băutură ca să mă adoarmă. M-a tîrît în mlaștină cu ea. Eram în barcă împreună, asta-i tot ce-mi amintesc, și că se purta straniu și diabolic. Jur, tată. Cînd m-am trezit, eram în barcă. M-am dus la Fontevrault și m-au încuiat pe dinafară. Tobias avea pușca. Zicea că o să mă omoare. M-am dus pe jos pînă în St. Martinville ca să dau telefon acasă. Jur. Asta-i tot ce-mi amintesc. Dacă ea este copilul meu, îmi pare rău. Dar nu mi-au spus niciodată. Se pare că nu au vrut să aflu niciodată. De acum încolo o să am grijă de ea.

– Toate astea sînt bune și frumoase pentru o pledoarie de tribunal, am replicat eu. Știai cînd s-a născut. Ai auzit zvonurile. Să ai grijă ca această copilă să nu mai fie niciodată prizonieră, m-ai înțeles? Să aibă tot ce vrea, să meargă la școală în altă parte decît aici dacă vrea, să aibă banii ei!

Le-am întors spatele. Am întors spatele lumii mele. N-am răspuns cînd mi-a vorbit. Mă gîndeam la Evelyn și la cum îmi descrisese tăcerea ei, și mi se părea amuzant să zac acolo și să nu răspund, să-i las să creadă că nu sînt în stare.

Veneau şi plecau. Evelyn a fost dusă înapoi, iar Carlotta şi Cortland urmau să vorbească pentru ea. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Doar plînsul lui Richard mi-a frînt inima. Am încercat să-l ignor şi m-am cufundat adînc în mine însumi, unde puteam auzi poemul şi puteam rosti versurile, încercînd zadarnic să le înţeleg.

> Lăsaţi diavolul să-şi spună povestea,
> Lăsaţi-l furia îngerului s-o aprindă

Dar ce însemna asta pentru mine? În cele din urmă, m-am agăţat de ultimul vers: „Altfel, Paradisul nu va înverzi".

Mi-am dat seama că noi eram Verdeaţa, noi, cei din familia Mayfair. Paradisul era lumea noastră. Noi eram Verdeaţa, şi simplul cuvînt *Altfel* însemna că există speranţă. Puteam fi salvaţi, într-un fel sau altul. Ceva putea face să nu mai existe Valea Plîngerii!

> Durere şi suferinţă în mersul lor poticnit,
> Sînge şi teamă înainte de-a învăţa...

Da, exista speranţă în versurile acestei poezii, exista un scop, un scop în rostirea ei! Dar oare voi trăi să văd cuvintele împlinite? Şi nimic nu m-a înfricoşat mai tare ca propoziţia aceea: „Ucideţi trupul ce nu-i omenesc!" pentru că, dacă acea creatură nu era omenească, atunci care ar fi fost puterile ei? Dacă era doar Sfîntul Ashlar – dar nu părea aşa! Ar deveni om dacă s-ar naşte din nou? Sau ceva mai rău?

„Ucideţi trupul ce nu-i omenesc!"

O, ce tare mă tulbura şi mă chinuia! Cît mă obseda! Uneori nu era altceva în mintea mea decît cuvintele poemului şi imagini febrile!

Într-un final, căderam stors de vlagă. Zilele treceau. A venit doctorul. În cele din urmă m-am ridicat în capul oaselor şi am început să vorbesc, pentru ca zevzecul ăla să mă lase în pace. Ştiinţa făcuse mari progrese de cînd fusesem eu copil, dar asta

nu-l împiedica pe gâgâuță ăla să stea aplecat deasupra mea și să le spună celor dragi mie că sufăr de „îngroșare a arterelor" și de „demență senilă" și că nu înțeleg nimic din ce spun.

A fost o încîntare supremă să mă ridic și să-i ordon să iasă din încăpere.

Am vrut să umblu din nou. Niciodată nu mi-a plăcut să zac în pat, iar astea fuseseră cele mai neplăcute clipe ale mele, dar luaseră sfîrșit și eram din nou viu.

Richard m-a ajutat să mă îmbrac și am coborît tocmai pînă la etajul întîi ca să iau cina cu familia. Am șezut în capul mesei și am dat un adevărat spectacol, lingînd mîncarea din farfurii, barne, pui fript și *boeuf daube* sau cine știe ce alte nebunii, doar-doar mă lăsau în pace. Am refuzat să mă uit la Cortland, care încerca mereu să-mi vorbească. Chiar l-am făcut nefericit, bietul meu băiat cu părul bălai!

Verii flecăreau. Mary Beth vorbea despre lucruri obișnuite, de zi cu zi, cu bețivul de bărbatu-său, Daniel McIntyre, biet suflet bătrîn, atît de bolnav că nu mai rămăsese decît o ruină șleampătă din bărbatul chipeș ce fusese odinioară. Asta îi făcusem, am cugetat eu. Richard, slujitorul meu, era cu ochii pe mine, apoi Stella a vorbit – a spus că ar trebui să mergem să ne plimbăm cu mașina, întrucît sînt din nou pe picioare și mă simt bine.

Cu mașina, o escapadă! Mașina era reparată. O! Nu știam că este stricată. Păi, Cortland a luat-o... Taci din gură, Stella, este reparată, *mon père*, este reparată!

– Sînt îngrijorat din pricina fetei aceleia, am declarat eu. Evelyn, nepoata mea.

Cortland s-a grăbit să mă asigure că este pe mîini bune. Fusese dusă în oraș să i se cumpere haine.

– Voi, cei din familia Mayfair credeți că ăsta este răspunsul la toate, nu? Să te duci în oraș și să cumperi haine, am zis eu.

– Păi, tu ești cel care ne-a învățat, tată, a ripostat Cortland, cu o mică sclipire în ochi.

Eram uluit de lașitatea mea. Cum am dat înapoi cînd am văzut zîmbetul acela mic și afectuos. Ce repede am cedat!

– În ordine, pregătiți mașina și ieșiți cu toții, le-am poruncit. Stella și Lionel, noi trei mergem într-o escapadă, nu credeți, nu-i așa? Duceți-vă cu toții! Carlotta, tu rămîi.

Nu avea nevoie de lingușiri. Într-o clipă, sufrageria vastă era tăcută, iar picturile murale păreau, ca întotdeauna, că ne împresoară, gata să ne ducă departe de acolo, de sub ornamentele de ghips, spre cîmpurile înverzite de la Riverbend, pe care le redau atît de încîntător. Riverbend, care la vremea aceea dispăruse.

– Ți-a spus poezia? am întrebat-o pe Carlotta.

Carlotta a dat din cap. Și, foarte rar, fără să se grăbească, a recitat fiecare vers așa cum mi-l aminteam.

– I-am spus-o mamei, a zis ea.

Am rămas stupefiat.

– Mult bine i-a făcut. Ce credeai că o să se întîmple? a continuat. Credeați că puteți toți să dansați cu Diavolul fără să plătiți prețul?

– Dar n-am știut niciodată cu certitudine dacă este Diavolul sau nu. Nu exista Dumnezeu și nici Diavol la Riverbend cînd m-am născut eu. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, cu ce aveam la îndemînă.

– O să arzi în iad, a spus ea.

M-a trecut o un fior de groază.

Voiam să răspund, să spun atît de multe... Voiam să-i spun totul despre ce se întîmpla, dar se ridicase de la masă, aruncase șervețelul și ieșise.

Aha, deci îi spusese lui Mary Beth. Cînd a venit Mary Beth să mă ia, i-am șoptit acele cuvinte temute:

– *Ucideți trupul ce nu-i omenesc...*

– Ei, hai, scumpule, nu face atîta caz, te rog. Du-te afară și distrează-te, a spus ea.

Cînd am ieșit pe coridorul din față, automobilul Stutz Bearcat era pornit, gata de drum, și duși am fost, eu și micuții mei, Stella și Lionel. Am trecut de Amelia Street, dar n-am oprit să ne interesăm de Evelyn, de teamă să nu facem mai mult rău decît bine.

Ne-am dus la Storyville, la casele doamnelor mele preferate.

Cred că am venit acasă în zori. Îmi amintesc noaptea aceea foarte limpede, pentru că a fost ultima petrecută în Storyville, ascultînd orchestrele de jazz, cîntînd noi înșine, luînd copiii cu noi chiar și în saloanele elegante ale bordelurilor. O, ce șocate erau doamnele, prietenele mele! Dar nu există nimic într-un bordel care să nu poată fi cumpărat.

Stellei îi plăcea la nebunie! Asta înseamnă să trăiești, striga Stella, asta este adevărata viață. Stella a băut șampanie, pahar după pahar, și a dansat pe vîrfuri. Lionel nu era așa de convins. Dar nu conta. Eu eram pe moarte! În timp ce ședeam în salonul ticsit al lui Lulu White, ascultînd pianul, cu ritmurile de *ragtime*, mă gîndeam: „Mor". Mor! Și eram tot atît de preocupat de mine însumi cum ar fi fost oricine în aceeași situație. Lumea se micșora și se învîrtea în jurul lui Julien. Julien știa că se apropie o furtună. Și nu putea să fie de față să dea o mînă de ajutor! Julien știa că s-au dus toate plăcerile, aventurile și clipele de triumf! Julien urma să fie pus în mormînt la fel ca toți ceilalți.

În dimineața aceea, cînd am ajuns acasă, am sărutat-o pe Stella. I-am spus că fusese o aventură extraordinară, apoi m-am retras în mansarda mea, convins că n-am s-o mai părăsesc vreodată.

Zăceam în întuneric, noapte după noapte, reflectînd. Ce-ar fi dacă aș putea să mă-ntorc, cumva? Ce-ar fi dacă, într-un fel sau altul, aș putea să rămîn pe Pămînt, așa cum a făcut creatura asta?

La urma urmelor, dacă este Ashlar, unul dintre mulții Ashlari, un sfînt, un rege, o fantomă răzbunătoare, un simplu om! Auzeam zgomote în întuneric. Patul s-a cutremurat. M-am gîndit din nou la versul acela... trupul care nu e om.

– Ai venit să mă tulburi sau să mă împaci? am întrebat.

– Mori în pace, Julien. Ți-aș fi împărtășit secretele mele din prima zi în care am venit cu tine în această casă. Ți-am spus atunci că o astfel de casă te apropie de nemurire, că este precum castelele din vechime. Amintește-ți forma ei, Julien, grațioasele ei creneluri. Și prin ceață le vei vedea limpede. Dar atunci nu

vei avea nevoie de sfaturile mele. Vrei să ți le dau acum? Te cunosc. Ești viu. N-ai vrut să auzi de moarte, a spus el.

– Nu cred că știi ceva despre moarte. Cred că știi ce înseamnă dorință, rătăcire, viață! Dar nu știi ce înseamnă moarte.

M-am dat jos din pat. Am pus patefonul să cînte doar ca să îndepărtez creatura de mine.

– Da, vreau să mă întorc, am șoptit. Vreau să mă întorc, vreau să rămîn pe Pămînt, să rămîn, să fac parte din casa asta. Dar, Dumnezeule, jur, în adîncul sufletului meu, nu vreau asta din dorința de a trăi, fiindcă povestea rămîne neterminată, demonul bîntuie mai departe, iar eu mor! Aș putea fi de folos, aș putea fi un înger al Domnului. O, Doamne, nu cred în tine! Nu cred în nimic, decît în Lasher și în mine însumi.

Am început să străbat camera în sus și-n jos. M-am frămîntat astfel o vreme și apoi am pus valsul Violettei, un cîntec care mă făcea să uit orice durere, un cîntec atît de frivol, și totuși atît de riguros, încît mi se părea irezistibil.

Apoi a urmat un moment foarte neobișnuit, poate unic. În toată viața mea nu fusesem niciodată luat astfel prin surprindere cum am fost atunci; am zărit chipul unei fetițe la fereastra mea, un mic vagabond, ghemuit pe acoperișul înalt al verandei.

Imediat am tras în sus fereastra care se încăpățîna să nu se deschidă.

– Eve a Lynn, am spus. Și parfumată, catifelată și udă de la ploaia de primăvară, a venit în brațele mele.

– Cum ai ajuns la mine, draga mea? am întrebat-o.

– M-am cocoțat pe spalier, *oncle* Julien, m-am agățat cu mîinile, și am urcat încet-încet. Tu mi-ai arătat că mansarda nu este o închisoare. Voi continua să vin la tine de cîte ori voi putea.

Am făcut dragoste; am stat de vorbă. Am stat unul lîngă celălalt, pînă soarele a urcat pe cer. Mi-a spus că se purtau frumos cu ea acum, o lăsau să se ducă peste tot, că seara se plimba tocmai pînă la bulevard, apoi în jos pe Canal Street, că fusese din nou cu tramvaiul, că avea pantofi adevărați. Richard îi cumpărase rochii frumoase. Cortland îi cumpărase un palton cu guler

de blană. Mary Beth îi dăduse chiar o oglindă cu ramă de argint și un pieptene cu mîner de argint.

În zori, m-am ridicat și am pus patefonul să cînte. Am dansat pe valsul Violettei. Era o dimineață aiuritoare, genul de dimineață aiuritoare care urmează după chefuri, după beții și după hoinărit prin săli de dans și taverne, și totuși totul se petrecuse în această încăpere. Era îmbrăcată doar cu combinezonul, tivit cu dantelă roz, și avea o fundă în păr. Am dansat fără încetare prin cameră, chicotind și rîzînd, pînă cînd, în cele din urmă, cineva... a, da, Mary Beth, a deschis ușa.

Am zîmbit. Știam că micul meu îngeraș mă va vizita din nou.

În bezna nopții, am vorbit cu patefonul.

I-am spus să nu rupă vraja. Firește că nu credeam în astfel de lucruri. Refuzasem cu încăpățînare să cred în ele. Și totuși acum îmi tăiam unghiile și le strecuram între pardoseală și stinghia de lemn de la perete. Îmi tundeam părul și strecuram ce cădea sub platanul patefonului. Mă mușcam de degete și lăsam să curgă sînge pe care apoi îl întindeam într-o pată întunecată. Încercam să fac o păpușă reprezentîndu-mă pe mine, ca păpușile vrăjitoarelor, și cîntam valsul.

Puneam valsul la patefon, zicînd:

– Întoarce-te, întoarce-te. Fii pe-aproape dacă au nevoie de tine. Fii pe-aproape dacă te cheamă. Întoarce-te, întoarce-te.

Eram obsedat de o viziune teribilă, că murisem și mă înălțam, și venea lumina, iar eu îi întorceam spatele, și mă prăbușeam cu brațele desfăcute, înaintînd cu greu printr-un aer care era din ce în ce mai dens, la fel de dens pe cît era de întunecat. Pămîntesc. Și părea că noaptea era bîntuită de duhuri ca al meu, suflete pierdute, nebuni, temîndu-se de iad, neîncrezători în Paradis. Și valsul continua să se audă.

În cele din urmă am văzut inutilitatea acestor gesturi; vrăjitoria este doar o chestiune de concentrare – că poți să-ți folosești energiile violente, nestăpînite și nemărginite printr-un act de voință. Mă voi întoarce! Mă voi întoarce. Cîntam tare, în camera goală.

Întoarce-te.
Fereşte-te de cei care te urmăresc la ora aceea!
Da, întoarce-te!

Altfel, Paradisul nu va înverzi
Altfel, stirpea noastră pieri-va în nori întunecaţi.

Michael, nu uita versurile pe care ţi le-am spus.

Nu uita. Să le pătrunzi înţelesul. Michael, îţi spun că n-aş fi aici dacă s-ar fi sfîrşit lupta. Momentul de care vorbim trebuie să sosească. Ai folosit dragostea, da, ai făcut asta, şi nu a fost suficient. Dar mai sînt şi alte instrumente pe care le poţi folosi. Aminteşte-ţi poezia, „brutale şi crude". Nu şovăi cînd îl vezi. Nu lăsa bunătatea să te tragă înapoi.

Din ce alte motive mi s-ar fi îngăduit să vin aici? Din ce alte motive mi s-ar fi îngăduit să mai aud o dată valsul sub acoperişul ăsta? Trebuie să mi-l pui numaidecît, Michael, valsul meu, la micul meu patefon. Pune-l să cînte cînd nu sînt eu aici.

Dar acum lasă-mă să-ţi povestesc despre ultimele cîteva nopţi pe care mi le amintesc. Obosesc. Văd sfîrşitul acestor cuvinte, dar nu sfîrşitul poveştii. Acesta va trebui să-l spui tu. Să-ţi spun cele cîteva cuvinte rămase. Şi nu uita promisiunea. Pune muzica să cînte pentru mine, Michael. Să cînte muzica, fiindcă nici unul dintre noi nu ştie încă de mă voi duce în rai sau în iad, şi poate n-o să ştie nimeni, niciodată.

La o săptămînă după aceea, i-am dat micul patefon Evelynei. Am profitat de o după-amiază cînd nu era nimeni prin preajmă, l-am trimis pe Richard după ea, spunîndu-i s-o aducă cît poate de repede. Le-am zis băieţilor să-mi aducă din sufragerie un patefon mare, o cutie muzicală de dimensiuni considerabile, cu sunet foarte bun.

Apoi, cînd eu şi Evie am rămas singuri, i-am spus să ia micul patefon acasă, să-l păstreze şi să nu-l lase niciodată din mînă, pînă după moartea lui Mary Beth. Nu i-am spus nici măcar lui

Richard că i-l dădusem ei, de teamă ca nu cumva să-i scape vreo vorbă față de Mary Beth, în cazul în care l-ar fi strîns cu ușa. I-am spus lui Evie:

– Ia-l și cîntă în timp ce mergi cu el spre casă, cîntă întruna.

În felul ăsta, mă gîndeam eu, dacă Lasher își dă seama că ea a luat jucăria asta mică, buimăcit fiind, nu va da importanță celor văzute. Nu trebuia să uit că monstrul îmi putea citi gîndurile.

Eram disperat.

Nici n-a plecat Evie bine, nici nu s-a stins sunetul glasului ei pe scări, că am și dat drumul patefonului mare, chemîndu-l pe Lasher. Poate că n-o va urmări deloc.

Cînd și-a făcut apariția, l-am rugat:

– Lasher, ocrotește-o mereu pe biata, micuța Evie. Apăr-o de ceilalți; de dragul meu, ocrotește-o pe copila asta.

A ascultat, cum a putut, cu muzica aceea care-l aducea în stare de transă, îl fermeca. Invizibil, se împiedica prin cameră, dărîmînd obiecte de pe poliță, lovind tablourile înrămate. Din partea mea, nu era nici o problemă. Era o dovadă că se afla acolo!

– Foarte bine, Julien, a spus deodată, cu voce cîntată, și și-a făcut apariția în mijlocul unui dans vesel, lovind cu picioarele în podea, ca și cînd ar fi avut greutate și sunetul s-ar fi auzit. Ce zîmbet! Ce strălucire orbitoare! Cît aș fi vrut pentru o clipă să-l iubesc!

Cu siguranță, mi-am zis eu, Evie a ajuns acasă.

Au trecut săptămîni.

Eliberarea lui Evie era acum un fapt împlinit. Richard o lua adesea cu el și cu Stella cu mașina. Tobias o ducea regulat la liturghie, la biserică.

Evie venea la mine cînd voia, pe ușa din față. Dar mai erau încă nopți cînd prefera spalierul, căutîndu-mă, ca și cînd ar fi fost o mică zeiță neînfricată, biciuindu-mi simțurile, cu îndrăzneala ei și cu dăruirea ei, pînă cînd simțeam o dorință nebună, de nestăvilit. Stăteam întinși unul lîngă celălalt ore întregi, sărutîndu-ne și atingîndu-ne. Ce minune că, în decrepitudinea mea, mai eram încă un amant priceput pentru cineva atît de tînăr! I-am împărtășit secrete, însă numai cîteva.

Zeii îmi acordaseră acea ultimă izbucnire de orgoliu.

– Julien, te iubesc, îmi spunea șiretul Lasher cînd era prin preajmă, sperînd că voi pune patefonul cel mare să cînte, pentru că ajunsese să-l iubească nespus. De ce i-ar face cineva rău Evelynei? Ce înseamnă ea pentru noi? Văd viitorul. Văd departe. Avem ce vrem.

Cînd Mary Beth a venit acasă într-o după-amiază, i-am cerut să se așeze lîngă mine și i-am jurat că nu-i spusesem fetiței nimic important, rugînd-o să aibă grijă de ea în anii ce vor urma.

Ochii lui Mary Beth s-au umplut de lacrimi, unul dintre puținele momente cînd se întîmpla asta.

– Julien, ai înțeles greșit tot ce am făcut, nu m-ai înțeles nici pe mine. În toți acești ani, m-am străduit să adun familia, să o fac mai puternică, mai numeroasă și mai influentă. Să aduc fericirea în familie! Crezi că aș face rău unui copil prin vinele căruia curge sîngele tău? Fiica lui Cortland? Oh, Julien, îmi frîngi inima! Ai încredere în mine, că știu ce fac, că am făcut tot ce este bine pentru familia noastră. Ai încredere în mine, te rog, Julien, nu muri neîmpăcat. Nu lăsa să ți se întîmple asta. Nu lăsa ultimele ore să-ți fie tulburate de teamă. Voi sta cu tine zi și noapte dacă trebuie. Mori împăcat. Noi sîntem familia Mayfair... la un milion de ani distanță față de ce eram la Riverbend, cu mult timp în urmă. Ai încredere că vom dăinui.

Nopțile treceau. Zăceam treaz, nu mai aveam nevoie de somn.

Deja știam că Evelyn îmi poartă pruncul. Dumnezeu nu le arată îndurare bătrînilor! Ardem; zămislim copii. Ce imprejurare groaznică! Dar fata nu părea să știe. Nu i-am spus.

Nu mă puteam încrede decît în Cortland, pe care l-am chemat la mine și l-am dădăcit fără încetare. Știam că va fi un scandal grozav de îndată ce vor afla toți că Evelyn este însărcinată. Nu mă puteam baza decît pe dispozițiile și hotărîrile luate de mine, *ad nauseam*, că acel copil va trebui ocrotit, indiferent ce s-ar întîmpla de-a lungul anilor.

A sosit o noapte liniştită, caldă. Trebuie să fi fost mijlocul verii cînd am murit. Cu siguranţă aşa era. Arbuştii de mirt erau plini de flori roz. Nu aşa ceva îmi imaginasem.

Şi-i alungasem pe toţi de lîngă mine. Ştiam că vine. Stăteam liniştit, sprijinit pe un morman de perne, şi mă uitam afară, la norii de deasupra arbuştilor de mirt.

Voiam să mă întorc, să mă întorc la Riverbend, voiam să stau cu Marie Claudette, voiam să ştiu cu adevărat, *să ştiu*, cine fusese tînărul care răpea sclavi şi-i aducea Margueritei pentru experimentele ei sălbatice. Cine fusese ticălosul acela nesocotit?

Zăceam acolo şi, la un moment dat, un adevăr îngrozitor a pus stăpînire pe mine. De fapt, un adevăr simplu. Nu mă puteam mişca. Nu mă puteam ridica. Nu-mi puteam face braţele să mă asculte. Moartea mă învăluia ca fiorii reci ai iernii. Mă îngheţa.

Şi atunci, ca şi cînd ar fi existat un Dumnezeu al povestitorilor şi al desfrînaţilor, iată, a apărut Evelyn la marginea acoperişului, cu mîinile ei albe agăţate de viţa verde.

A urcat pe stîlpul verandei şi i-am auzit vocea prin geamul gros:

– Deschide fereastra, *oncle* Julien! Eu sînt, Evie, deschide-mi!

Nu puteam să mă mişc. Mă holbam la ea, cu ochii plini de lacrimi. „Oh, iubita mea", şopteam în sinea mea.

Şi atunci Evie a făcut apel la harul ei vrăjitoresc, şi a făcut fereastra să se deschidă cu zgomot. A intrat şi m-a luat de umeri, atît de fragil şi de mic probabil că ajunsesem. M-a tras spre ea şi m-a sărutat.

– Oh, iubita mea, da, da...

Şi în spatele ei, năpădind tot cerul, se aduna furtuna. Am auzit primii stropi de ploaie lovind acoperişul verandei. I-am simţit pe faţă. Am văzut copacii începînd să se zbuciume în furia lor. Şi am auzit vîntul, tînguindu-se, ca şi cum *el* s-ar fi tînguit, biciuind copacii şi strigînd în durerea lui aşa cum făcuse la moartea mamei mele, şi la moartea mamei mamei mele.

Da, era o furtună care însoţea moartea unui vrăjitor; vrăjitorul eram eu. Şi erau moartea şi furtuna mea.

24

Stăteau în ceață, formînd parcă un cerc. Ce era zgomotul acela slab, ca un scrîșnet? Era tunetul?

Erau cei mai periculoși oameni pe care-i văzuse. Ignoranță, sărăcie, aceasta era moștenirea lor, și pretutindeni vedea imperfecțiunile obișnuite ale celor săraci și de care nu are nimeni grijă, cocoașa, omul cu piciorul de lemn, copilul cu brațele prea scurte, și toți ceilalți, cu fețe subțiri, aspri, diformi, înfricoșători, în veșmintele lor cenușii sau cafenii, uită-te la ei! Zgomotul acela ca un scrîșnet continua să se audă, fără încetare, prea monoton pentru a fi tunet. Oare ei îl auzeau?

Cerul stătea deasupra lor, amenințător, atmosfera apăsătoare învăluia întreaga vale înverzită. Pietrele erau într-adevăr cioplite, bătrînul din Edinburgh îi spusese adevărul lui Julien. Pietrele erau enorme și formau un cerc.

S-a ridicat în picioare. Era ametit. A spus:

– Locul meu nu este aici. Este un vis. Trebuie să mă întorc acolo unde e locul meu. Nu mă pot trezi aici. Dar nu știu cum să ajung acolo. Sunetul acela ca un scrîșnet îl înnebunea. Era atît de grav, atît de persistent. Oare îl auzeau? Poate că era vreun huruit venind chiar din pămînt. Aici se putea întîmpla orice. Orice. Important era să plece de aici.

– Ne-ar plăcea să te ajutăm, a grăit unul dintre bărbați, un om cu părul sur, curgîndu-i pe umeri.

A făcut un pas înainte, ieșind din cerc. Purta pantaloni negri bufanți, strîmți sub genunchi, iar gura nu i se vedea de mustața

cenușie. Cînd vorbea, cu vocea aceea gravă, baritonală, i se zărea puțin buza de jos.

– Dar nu știm cine ești sau ce faci aici, a continuat. Nu știm de unde vii. Sau cum să te trimitem acasă.

Asta era limbă engleză. Engleza modernă. Ceva nu era în regulă. Un vis. Ce este huruitul acela? Sunetul acela ca un scrîșnet. Cunosc sunetul ăsta. Voia să întindă mîna să-l oprească. Cunosc sunetul ăsta. Piatra cea mai apropiată de el trebuie să fi avut vreo șapte metri înălțime, crestată, ca un cuțit neșlefuit țîșnind din pămînt, și pe ea erau șiruri de războinici, cu sulițe și scuturi.

– Picții, a rostit el.

Îl priveau fix, ca și cînd nu l-ar fi înțeles.

– Dacă te lăsăm aici, s-ar putea să vină spiridușii. Spiridușii sînt plini de ură. Spiridușii te vor duce de aici. Vor încerca să te folosească, uriaș cum ești, și să îndrepte lumea, s-o facă mai bună, a grăit bărbatul cu părul sur. Ești potrivit pentru asta, înțelegi?

Un țîrîit ascuțit a trecut brusc peste valea înverzită, cu iarba legănată de vînt, pe sub masa mare de nori cenușii agitați. Același bubuit răsunător, familiar, s-a făcut din nou auzit. Era mai puternic decît sunetul acela jos, ca un scrîșnet, care pulsa neîncetat în fundal.

– Știu ce este! le-a spus. A încercat să stea în picioare, dar a căzut din nou în iarba umedă. Cum se mai holbau la hainele lui! Ce diferite erau ale lor!

– Nu sînt în vremea care trebuie! Auziți sunetul acela? Este un telefon care sună. Încearcă să mă aducă înapoi în timpul meu.

Bărbatul cel înalt s-a apropiat. Genunchii goi îi erau murdari, picioarele lungi îi erau pline de noroi. Parcă fusese stropit cu apă murdară, lăsată să se usuce așa pe piele. Veșmintele îi erau pătate de glod.

– Eu nu i-am văzut niciodată pe spiriduși, dar știu că sînt de temut. Nu te putem lăsa aici.

– Plecați de lîngă mine! le-a poruncit. Trebuie să ies de-aici! Acesta este un vis și ar trebui să părăsiți visul. Nu mai stați! Am treabă. Lucruri importante care trebuie rezolvate!

Şi, de data asta, s-a ridicat în picioare cu totul, dar a fost aruncat înapoi şi a simţit scîndurile duşumelei sub mîini. Din nou a sunat telefonul. A încercat să deschidă ochii.

Apoi sunetul a încetat. „Nu, trebuie să mă trezesc. Trebuie să mă ridic. Nu te opri din sunat", şi-a zis. Şi-a adunat genunchii la piept şi a reuşit să se ridice în patru labe. Zgomotul acela ca un scrîşnet. Patefonul. Braţul greu, cu acul mic care se agăţase la capătul discului şi zgîria, zgîria, încercînd să găsească o cale de a o lua de la început.

Lumină la cele două ferestre. Ferestrele lui. Şi uite şi patefonul, sub fereastra Anthei, pe care scria *Victor* cu litere mici, de aur, pe cutia de lemn, deschisă.

Cineva urca scările.

– Da! A reuşit să se ridice în picioare. Camera lui. Planşeta lui de desen, scaunul lui. Rafturile pline cu cărţile lui. *Arhitectura victoriană. Istoria caselor demontabile din America.* Cărţile mele.

Cineva a bătut la uşă.

– Domnu' Mike, sînteţi acolo? Domnu' Mike, domnu' Ryan la telefon!

– Intră, Henri, intră. Oare Henri îi aude teama? Oare ştie?

Clanţa s-a răsucit de parcă ar fi fost vie. Lumina s-a năpustit de pe palier, iar chipul lui Henri era atît de negru, cu micul candelabru lucind în spate, că Michael nu putea să-l vadă.

– Domnu' Mike, veşti bune şi veşti rele. Trăieşte, au găsit-o în St. Martinville, Louisiana, dar este bolnavă, foarte bolnavă, se zice că nu se poate mişca şi nici nu poate vorbi.

– Dumnezeule, au găsit-o! Se ştie sigur că este Rowan!

A trecut în grabă pe lîngă Henri, pe scări în jos. Henri venea în urma lui, vorbind întruna, cu mîna întinsă, pentru a-l ajuta pe Michael, dacă acesta s-ar fi împiedicat.

– Domnu' Ryan vine încoace. Legistul a sunat din St. Martinville. Avea acte în poşetă. Se potriveşte cu descrierea. Se zice că este cu siguranţă doamna doctor Mayfair.

Eugenia era în picioare în dormitorul lui, ţinînd telefonul în mînă.

– Da, domnule, l-am găsit.

Michael a luat receptorul.

– Ryan?

– Acum este pe drum, s-a auzit vocea rece la capătul celălalt. Ambulanța o duce direct la spitalul Mercy. O să ajungă acolo cam într-o oră, dacă folosesc sirena tot drumul. Michael, nu e bine. Nu reușesc să obțină nici o reacție de la ea. Spun că ar fi în comă. Încercăm să dăm de prietenul ei, doctorul Larkin, la Pontchartrain, dar nu răspunde nimeni.

– Ce să fac? Unde să mă duc? Voia să iasă pe autostrada I-10 și să o ia spre nord, conducînd pînă ce avea să întîlnească ambulanța, apoi să întoarcă, să o ia pe cîmp, și s-o urmeze. O oră!

– Henri, adu-mi haina. Găsește-mi portofelul. Jos, în bibliotecă. Mi-am lăsat cheile și portofelul pe podea.

– Spitalul Mercy. O așteaptă. Etajul familiei Mayfair. Ne vedem acolo. Nu l-ai văzut pe doctorul Larkin, nu? a întrebat Ryan.

Michael și-a pus haina în cîteva secunde. A băut paharul cu suc de portocale pe care i l-a întins Eugenia, care îi amintea în termeni foarte categorici că nu mîncase, și că era ora unsprezece noaptea.

– Henri, du-te și adu mașina! Grăbește-te!

Rowan în viață. Rowan va fi la spitalul Mercy în mai puțin de o oră. Rowan vine acasă. Fir-ar al dracului, știam eu, știam eu că se întoarce, dar nu așa!

S-a repezit în holul de la intrare, luînd cheile de la Eugenia și îndesînd portofelul în buzunar. Clema pentru prins banii. Nu avea nevoie de ea. Etajul rezervat familiei Mayfair. Acolo unde și el zăcuse după infarct, conectat la aparate și ascultînd sunetul lor, ca scrîșnetul patefonului. Și ea urma să fie acolo.

– Ascultă-mă bine, Eugenia, vreau să faci ceva foarte important. Du-te sus, în camera mea. Pe podea este un patefon vechi. Învîrte manivela și pune-l să cînte. Ai înțeles?

– Acum? La ora asta din noapte? De ce?

– Fă cum îți spun. Știi ce? Adu-l jos în salon. Așa va fi mai ușor. Ei, lasă, n-o să-l poți cără. Du-te sus și pune discul acela să cînte de cîteva ori, apoi du-te la culcare.

– Soția dumneavoastră a fost găsită, soția dumneavoastră este în viață, vă duceți la spital s-o vedeți, și nu știți dacă este bine sau dacă a fost lovită la cap sau ce s-a întîmplat, și îmi spuneți să mă duc să pun un disc la patefon?

– Exact. Ai auzit bine.

Uite mașina, un pește uriaș întunecat alunecînd pe sub stejari. A coborît scările în grabă, și s-a întors brusc spre Eugenia:

– Fă ce ți-am spus! a zis și a plecat. Important este că trăiește. S-a suit în limuzină, pe bancheta din spate. Dă-i drumul! A trîntit portiera. Trăiește, și dacă trăiește, o să mă audă, o să-i vorbesc, o să-mi spună ce s-a întîmplat. Doamne Dumnezeule, Julien, trăiește. Încă n-a sunat ceasul.

În timp ce automobilul se îndrepta spre centru, pe Magazine Street, îi reveni în minte restul poeziei, în întregime; un lung șir de cuvinte neguroase, care îl făceau să viseze. Auzea vocea lui Julien, cu elegantul lui accent franțuzesc, deslușind, iluminînd literele, întocmai cum bătrînii călugări iluminau literele cînd le vopseau în roșu-aprins sau în auriu și le decorau cu figuri minuscule și cu frunze.

> Feriți-vă de cei ce pîndesc,
> Opriți-i pe doctori să intre-n casă,
> Învățații rău îl ocrotesc
> Savanții în lume îl lasă.

– Nu-i așa că este cel mai groaznic lucru? spunea Henri. Toate acele biete femei. Dacă stau să mă gîndesc bine, toate au murit în același fel.

– Despre ce dracu' vorbești? a întrebat Michael. Voia o țigară. Simțea mirosul dulce al trabucului lui Julien. Parfumul îi intrase în haine. Și-a reamintit din senin, ca un fulger. Julien, aprinzîndu-și trabucul, inhalînd și făcîndu-i cu mîna. Și licărirea tainică a patului de alamă în încăpere, și Violetta cîntîndu-le tuturor acelor bărbați.

– Ce biete femei? Despre ce vorbești? Parcă aș fi Rip Van Winkle. Spune-mi cît e ceasul.

– Este ora unsprezece și jumătate, domnule, a spus Henri. Vorbesc despre celelalte femei din familia Mayfair, mama domnișoarei Mona și biata domnișoara Edith, moarte amîndouă, una în centrul orașului, cealaltă la periferie. Dacă mă gîndesc bine, n-am întîlnit-o niciodată pe domnișoara Edith, și nici măcar nu-mi amintesc numele celeilalte doamne, și doamna din Houston, și, pe urmă, cealaltă.

– Vrei să spui că toate aceste femei sînt moarte? Aceste femei din familia Mayfair?

– Da, domnule. Toate au murit în același fel, așa spunea domnișoara Bea. Domnul Aaron a telefonat. Toată lumea a telefonat. Nici măcar nu știam că sînteți acasă. Luminile erau stinse acolo sus în cameră. De unde să știu că ați adormit pe podea?

Henri a continuat tot așa, cum îl căutase pe Michael prin toată casa, spunîndu-i una-alta Eugeniei, și ducîndu-se afară să-l caute, și tot așa. Michael nu îl auzea. Urmărea clădirile din cărămidă vechi și deteriorate cum zboară pe lîngă ei pe Magazine Street; auzea poemul.

> Durere și suferință în mersul lor poticnit,
> Sînge și teamă înainte de-a învăța.

25

Deci asta e Stolov. A ştiut din momentul în care a coborît din avion. Îl urmărise tot drumul. Şi uite-l pe voinic, aşteptîndu-l, părînd puţin prea musculos în haina de ploaie neagră, cu ochi mari, avînd o nuanţă deschisă şi nedefinită, dar care totuşi strălucea luminoşi precum cristalul.

Bărbatul avea gene blonde, aproape invizibile şi sprîncene stufoase, iar părul îi era deschis la culoare. Pentru Yuri arăta a norvegian. Nu a rus. Erich Stolov.

– Stolov, a spus Yuri, şi, mutîndu-şi bagajul în stînga, i-a întins mîna.

– Ah, mă cunoaşteţi. Nu eram sigur, a răspuns bărbatul. Accent scandinav, în care se mai simţea o nuanţă. Europa de Est.

– Îi recunosc întotdeauna pe oamenii noştri. De ce ai venit la New Orleans? Lucrezi cu Aaron Lightner? Sau ai venit pur şi simplu să te întîlneşti cu mine?

– Asta am venit să-ţi explic, a spus Stolov, punînd uşor mîna pe spatele lui Yuri, în timp ce înaintau pe coridorul mochetat; pasagerii se scurgeau pe lîngă ei, iar spaţiul gol părea să înghită toate sunetele neplăcute. După voce, tipul părea cooperant şi deschis. Yuri însă nu-l credea deloc.

– Yuri, a continuat. Nu ar fi trebuit să părăseşti Căminul, dar înţeleg de ce ai făcut-o. Dar ştii că sîntem un ordin autoritar. Ştii că obedienţa este importantă. Şi ştii de ce.

– Nu, spune-mi tu. Eu am fost excomunicat. Nu mă simt dator să vorbesc cu tine. Am venit să-l văd pe Aaron. Este singurul motiv pentru care sînt aici.

– Știu asta, sigur că știu, a replicat celălalt, dînd din cap aprobator. Ce zici, ne oprim la o cafea?

– Nu, vreau să merg la hotel. Vreau să mă întîlnesc cu Aaron cît de repede pot.

– Nu se poate întîlni acum cu tine, nici dacă ar vrea, a replicat Stolov cu voce joasă, împăciuitoare. Familia Mayfair trece printr-o criză. Este cu ei. În plus, Aaron este un membru vechi și loial al organizației Talamasca. Nu va fi prea bucuros că ai venit așa, pe negîndite. S-ar putea chiar ca dovada afecțiunii tale să-l pună într-o situație jenantă.

În sinea sa, pe Yuri l-au înfuriat aceste vorbe. Nu-i plăcea tipul ăsta voinic și blond.

– Ei bine, o să-l găsesc și o să mă conving singur. Uite ce e, Stolov, cînd am plecat, știam că sînt dat afară. De ce îmi vorbești așa – atît de răbdător, de agreabil? Aaron știe că ești aici?

– Yuri, tu ești valoros pentru Ordin. Anton este noul Comandant Suprem. Poate că David Talbot s-ar fi descurcat mult mai bine. În perioadele de tranziție se întîmplă uneori să pierdem oameni care, în timp, ne dăm seama că ne lipsesc foarte mult.

Bărbatul a făcut un gest cu mîna spre cafeneaua goală, unde pe mese melaminate luceau cești de porțelan. Miros de cafea slabă, americană, chiar și aici, în orașul ăsta.

– Nu, vreau să merg mai departe. O să-l găsesc pe Aaron. Atunci, dacă vrei, putem vorbi toți trei. Vreau să-i spun lui Aaron că sînt aici.

– Nu poți acum. Aaron este la spital. Rowan Mayfair a fost găsită. Aaron este cu familia. Aaron este în pericol. De aceea este așa de important să asculți ce am de spus. Nu înțelegi? Această neînțelegere între noi – a apărut pentru că încercam să-l ocrotim pe Aaron. Și pe tine.

– Atunci, ne poți explica acest lucru la amîndoi.

– Ascultă-mă pînă la capăt mai întîi, te rog, a ripostat bărbatul cu blîndețe.

Yuri și-a dat seama că omul îi blochează efectiv calea. Tipul era mai voinic decît el. Nu reprezenta atît o amenințare, cît

un obstacol serios, puternic, încăpățînat și încrezător în el însuși. Chipul lui era plăcut și inteligent; a vorbit din nou, pe un ton egal, răbdător:

– Yuri, avem nevoie de cooperarea ta. Altminteri, Aaron ar putea fi rănit. Se poate spune că aceasta este o misiune de salvare a lui Aaron Lightner. Aaron Lightner a fost atras în familia Mayfair. Nu mai gîndește rațional.

– De ce?

Dar tocmai cînd punea această întrebare, Yuri a cedat. S-a întors și s-a lăsat condus în restaurant; a capitulat. Și-a tras un scaun față în față cu norvegianul cel înalt, urmărind în liniște cum chelnerița era instruită să aducă cafea și ceva dulce de mîncat.

Yuri socoti că Stolov era poate cu vreo zece ani mai mare decît el. Asta însemna că Stolov avea poate 40 de ani. Cînd haina de ploaie s-a desfăcut, a zărit costumul clasic Talamasca, scump, din lînă, dar neostentativ. Ținuta acestei generații. Nu tweed și petice de piele cum purtau David și Aaron și cei ca ei.

– Ești foarte suspicios și ai tot dreptul să fii, a spus Stolov. Dar, Yuri, facem parte dintr-un ordin, sîntem o familie. Nu ar fi trebuit să părăsești Căminul în modul în care ai făcut-o.

– Mi-ai mai spus asta. De ce mi-au interzis Seniorii să vorbesc cu Aaron Lightner?

– Habar n-au avut că va avea astfel de repercursiuni. Voiau doar tăcere, o pauză în care să poată lua măsuri să-l protejeze pe Aaron. Nu și-au închipuit vorbele acelea spuse cu voce tunătoare.

Chelnerița le-a umplut cețile de porțelan cu cafeaua aceea spălăcită, slabă.

– Espresso, a spus Yuri. Îmi pare rău, a adăugat, împingînd ceașca într-o parte.

Femeia le-a pus pe masă cornuri glazurate și lipicioase, care miroseau a dulce. Lui Yuri nu-i era foame. Mîncase în avion ceva total neapetisant, dar care îi umpluse stomacul.

– Ai spus că au găsit-o pe Rowan Mayfair. Ai vorbit despre spital, a spus Yuri, fixînd cu privirea cornurile și gîndindu-se cît de lipicioase trebuie să fi fost dacă le atingeai.

Stolov a aprobat printr-o mișcare a capului. Și-a băut cafeaua slabă, de culoarea chihlimbarului. Și-a ridicat privirea, cu ochii aceia deosebiți, blînzi, deschiși la culoare. Lipsa unei culori anume îi făcea să pară goi, apoi, brusc și inexplicabil, agresivi. Yuri nu-și dădea seama de ce.

– Aaron este supărat pe noi. Nu vrea să coopereze. În ziua de Crăciun s-a întîmplat ceva în familia Mayfair. Crede că, dacă ar fi fost acolo, ar fi putut s-o ajute pe Rowan Mayfair. Ne învinuiește pe noi că nu s-a dus la Rowan. Greșește. Ar fi murit. Asta s-ar fi întîmplat. Aaron este bătrîn. Investigațiile lui au implicat rareori, dacă s-a întîmplat vreodată, acest tip de pericol direct, a explicat Stolov.

– Nu asta a fost și impresia mea, a ripostat Yuri. Familia Mayfair a mai încercat o dată să-l omoare. Aaron s-a confruntat cu numeroase primejdii. Aaron a mai fost în pericol și în timpul altor investigații. Aaron este o comoară pentru Ordin, pentru că a văzut și a făcut atîtea.

– A, dar, înțelegi, nu familia constituie o amenințare pentru Aaron acum, nu Vrăjitoarele Mayfair, ci un individ pe care l-au încurajat, ca să spun așa.

– Lasher.

– Văd că dosarul ți-e cunoscut.

– Îl cunosc.

– L-ai văzut pe individul ăsta cînd ai fost la Donnelaith?

– Știi bine că nu. Dacă lucrezi la cazul ăsta, ai văzut deja rapoartele pe care le-am copiat pentru Seniori, cele pe care le-am întocmit pentru Aaron. Știi că am vorbit cu oameni care l-au văzut pe individul ăsta, cum îi spui tu. Dar eu nu l-am văzut. Tu l-ai văzut?

– De ce ești așa de mînios, Yuri? Ce glas plăcut, grav, reverențios.

– Nu sînt supărat, Stolov. Dar sînt plin de suspiciuni. Toată viața mea am fost devotat ordinului Talamasca. Talamasca m-a crescut, am devenit adult în sînul ei. Poate că nu m-aș fi maturizat dacă nu ar fi fost Ordinul. Dar ceva nu este în regulă.

Oamenii se poartă ciudat. Tonul tău este ciudat. Vreau să vorbesc direct cu Seniorii. Vreau să vorbesc cu ei!

– Asta nu se va întîmpla niciodată, Yuri, a rostit Stolov rar. Nimeni nu vorbește cu Seniorii, știi asta. Aaron ar fi trebuit să-ți spună acest lucru. Poți comunica cu ei în modul obișnuit...

– A, asta este o situație urgentă.

– Pentru Talamasca? Nu. Pentru Aaron și pentru Yuri, da, absolut. Dar pentru Talamasca nimic nu este urgent. Sîntem ca Biserica Romei.

– Rowan Mayfair, spuneai că au găsit-o. Ce se-ntîmplă?

– Este la spitalul Mercy, dar în această dimineață o duc acasă. Peste noapte a fost conectată la aparate, cu respirație artificială. Dimineață au deconectat-o. Respiră singură. Dar nu-și va reveni. Au confirmat acest lucru aseară. Creierul ei a fost foarte tare vătămat, așa cum se întîmplă după un șoc: supradoză de droguri, reacție alergică, creșterea bruscă a nivelului de insulină. Și acum îi citez pe doctorii ei. Îți spun ceea ce spun medicii celorlalți membri ai familiei.

Ei știu că nu-și va reveni. Iar dorințele ei privind astfel de situații sînt puse pe hîrtie. Ca moștenitoare desemnată a succesiunii, lăsase în scris propriile instrucțiuni medicale în cazul unei astfel de crize. Și anume, odată confirmat prognosticul negativ, să fie deconectată de la aparate și dusă acasă.

Stolov s-a uitat la ceas, un mecanism ciudat, plin de butoane minuscule și cu afișaj digital.

– Probabil că la ora asta o duc acasă. L-a privit pe Yuri. Aproape sigur Aaron este cu ei. Lasă-i puțin timp lui Aaron.

– Îți dau *tie* exact 20 de minute. Justifică-te. Pe urmă îmi văd de drum.

– Foarte bine. Acest individ – Lasher – este foarte primejdios. Este unic, din cîte se știe. Încearcă cu disperare să se înmulțească. Există dovezi că unii membri ai familiei Mayfair i-ar putea fi utili în această străduință, că familia are o particularitate genetică, un set întreg de cromozomi pe care alte ființe umane nu-i au. Există probe că Michael Curry are același surplus de

cromozomi misterioşi. Că este o caracteristică specifică populaţiilor din ţările nordice, în special celţilor. Cînd Rowan şi Michael s-au împreunat, au produs această creatură unică. Neumană. Dar este posibil ca naşterea să nu fi decurs aşa cum trebuie, dacă nu ar fi avut loc o intervenţie spirituală extraordinară. Migraţia, dacă vrei, a unui suflet puternic şi îndărătnic. Acest suflet a pătruns în embrion înainte să apară propriul suflet, iar sufletul intrus a dirijat dezvoltarea embrionului, beneficiind de surplusul de cromozomi, pentru a produce un tipar nou şi poate fără precedent. A fost, dacă vrei, o întîlnire a misticului cu ştiinţa, a spiritualului cu o anomalie genetică de care s-a putut profita. Un fel de coborîre în real a unei fiinţe oculte şi puternice.

Yuri a meditat asupra celor auzite preţ de o clipă lungă. Lasher, duhul care voia să se întrupeze, care îl ameninţase pe Petyr van Abel cu prezicerile lui sumbre, care încercase întruna să se materializeze, fusese născut de către Rowan Mayfair. Atîta lucru dedusese şi el înainte de a veni aici. Că această creatură voia să se împerecheze, să se înmulţească, era ceva la care nu se gîndise. Dar era logic.

– O, foarte logic. Evoluţia înseamnă reproducere. Această creatură este acum prinsă în schema largă a evoluţiei. Şi-a făcut intrarea grandioasă. Acum urmează să se reproducă şi să preia controlul. Şi, dacă va găsi femeia potrivită, va reuşi. Rowan Mayfair a fost distrusă de tentativele creaturii de a se înmulţi. Trupul i-a fost răvăşit de sarcinile duse pentru scurt timp şi de avorturi. Alte femei din familie, cărora le lipsea surplusul de cromozomi, au suferit hemoragii fatale la doar cîteva ore de la vizita creaturii. Familia ştie că această creatură a distrus-o pe Rowan Mayfair şi că reprezintă o primejdie pentru celelalte femei Mayfair, că le va răpune rapid în eforturile de a găsi una care să supravieţuiască fertilizării şi care să poată să nască. Familia va strînge rîndurile, se va apăra şi va ascunde aceste informaţii, tot aşa cum a făcut în trecut cu astfel de secrete oculte. Va căuta creatura în felul său, folosindu-şi resursele uriaşe. Nu va permite lumii din afară să ajute sau să ştie.

– Care este pericolul pentru Aaron? Nu-mi dau seama din ce-mi spui.

– Foarte evident. Aaron ştie despre existenţa acestei creaturi. Ştie ce este. În primele zile după Crăciun, înainte ca familia Mayfair să înţeleagă ce s-a întîmplat, diverse lucruri au fost făcute cu neatenţie. De la locul naşterii creaturii au fost colectate probe criminalistice. Au fost trimise unei agenţii independente. Apoi chiar Rowan a luat legătura cu un doctor din San Francisco, căruia i-a trimis probe de ţesut de la ea şi de la creatură. Asta a fost o greşeală îngrozitoare. Doctorul care a analizat aceste materiale într-un institut particular din San Francisco este mort. Doctorul care a dus aceste probe, care a venit aici să discute cu familia, a dispărut fără urmă. Aseară a plecat de la hotel, de aici, fără nici o explicaţie. De atunci nu a mai fost văzut. La New York, testele genetice efectuate în legătură cu această creatură s-au evaporat. La fel, într-un institut din Europa, unde laboratorul din New York a trimis mostre ale cercetărilor pe care le-a făcut. Acum, orice urmă a creaturii a dispărut din documentele oficiale.

Dar noi... noi, Talamasca, ştim totul despre creatură. Ştim totul despre ea. Chiar mai mult decît bieţii nenorociţi care i-au studiat celulele la microscop. Mai mult chiar decît familia care se străduieşte acum să se apere de ea. Creatura asta va încerca să distrugă toate informaţiile pe care le avem despre ea. Era inevitabil. Poate... s-a făcut o eroare de judecată.

– Ce vrei să spui?

Chelneriţa a pus pe masă ceşcuţa cu espresso. Yuri a încercat porţelanul cu degetele. Prea fierbinte.

– Observăm, iscodim, şi sîntem întotdeauna unde trebuie. Aceste este motto-ul nostru, a continuat Stolov. Dar uneori aceste creaturi puternice pe care le urmărim, aceste forme îngrijorătoare de energie, care nu pot fi clasificate, aceste forme ale răului sau ce-or fi, încearcă să elimine martorii, şi noi trebuie să suportăm consecinţele lungii noastre pînde, ale modului nostru de a înţelege, ca să spun aşa. Poate dacă am fi fost mai

bine pregătiți pentru nașterea acestei creaturi. Dar atunci... nu sînt sigur că știa cineva că un astfel de lucru este cu adevărat posibil. Iar acum... este prea tîrziu.

Creatura asta va încerca în mod sigur să-l ucidă pe Aaron. Va încerca să te ucidă pe tine. Va încerca să mă ucidă pe mine cînd va afla că sînt implicat în această investigație. De aceea ceva s-a schimbat în organizația Talamasca. De aceea ceva nu este în regulă, cum ai spus tu. Seniorii au zăvorît ușile; Seniorii vor ajuta familia, da, atît cît vor putea. Dar Seniorii nu vor permite ca membrii noștri să fie puși în pericol. Nu vor sta cu mîinile în sîn cînd această creatură va încerca să ne invadeze arhivele și să ne distrugă documentele prețioase. Cum spuneam... astfel de lucruri s-au mai petrecut. Avem o metodă pentru astfel de asalturi.

– Și totuși nu este o urgență.

– Nu, este pur și simplu un alt mod de a acționa. Consolidarea securității; ascunderea dovezilor, în scopul de a le proteja; pretindem supunere oarbă din partea celor aflați în pericol; cerem ca tu și Aaron să vă întoarceți de îndată la Cămin.

– Aaron refuză să facă acest lucru?

– Cu înverșunare. Nu vrea să părăsească familia. Regretă că s-a supus atunci, în ziua de Crăciun.

– Deci care este țelul oficial al Ordinului? Doar auto-protecția?

– Să recurgă la măsuri de protecție extreme.

– Nu înțeleg.

– Ba da. Măsura extremă de protecție este eliminarea amenințării. Dar trebuie să lași asta în seama noastră. A mea și a detectivilor mei. Pentru că noi știm cum să facem acest lucru, cum să urmărim creatura, cum s-o localizăm, cum s-o încolțim, cum s-o împiedicăm să-și atingă scopurile.

– Și vrei să cred că Ordinul nostru, iubita noastră Talamasca a mai făcut astfel de lucruri în trecut?

– Categoric. Nu putem rămîne pasivi cînd este în joc propria noastră supraviețuire. Avem alt mod de a acționa, în care tu și Aaron nu jucați nici un rol.

– Tabloul acesta nu este întreg, lipsesc părți din el.

– Cum așa? Credeam că este foarte complet.

– Vorbești despre o amenințare pentru familie. Vorbești despre o amenințare pentru Ordin. Dar amenințările pentru ceilalți? Care este caracterul moral al acestei entități? Dacă reușește să se împerecheze, care vor fi consecințele?

– A, dar asta nu se va întîmpla. Este de neconceput să se petreacă acest lucru. Nu știi ce întrebi.

– O, ba cred că știu! La urma urmelor, am vorbit cu aceia care au văzut creatura. Cînd va reuși să-și asigure femeile corespunzătoare, ființa asta se poate înmulți cu o viteză remarcabilă – cum vezi în lumea insectelor sau a reptilelor, o viteză cu mult mai mare decît la alte mamifere, pe care curînd le va copleși numeric și ca forță, și probabil le va elimina.

– Ești foarte inteligent. Știi prea multe despre creatura asta. Este regretabil că ai citit dosarul, că ai fost la Donnelaith. Dar nu te teme, creatura nu va reuși. Și apoi, cine știe durata sa de viață? Cine poate ști dacă firul vieții sale, cu sau fără reproducere, nu va fi scurt?

Stolov a ridicat furculița și cuțitul, a tăiat o bucățică de formă triunghiulară din cornul dulce de pe farfuria aflată în fața lui și a mîncat-o în tăcere, în timp ce Yuri îl urmărea. Apoi a pus cuțitul și furculița jos și l-a privit pe Yuri.

– Convinge-l pe Aaron să se întoarcă cu tine. Convinge-l să lase familia Mayfair și problemele lor în seama noastră.

– Știi bine că nu sună cum trebuie. Sînt atîtea aspecte implicate. Și nu pomenești de tabloul complet. Ásta nu este stilul organizației Talamsca pe care o cunosc eu. Chestia asta este așa de periculoasă... Nu. Nu se potrivește cu ce știu eu despre Ordin, despre frații mei, deloc.

– Ce naiba vrei să spui?

– Ești foarte răbdător cu mine. Apreciez asta. Dar Ordinul nostru este prea stilat pentru toate astea. Seniorii știu cum să aibă grijă de tot fără să dea naștere la suspiciuni și să alerteze. Ceva nu se potrivește, felul în care s-au întîmplat lucrurile este

prea simplu. Le-ar fi fost ușor Seniorilor să mă țină la Londra, mulțumit. Să-l facă pe Aaron să fie mulțumit. Dar totul a fost făcut stîngaci, în pripă. Într-un mod grosolan. Nu știu. Pentru mine asta nu este Talamasca.

– Yuri, Ordinul aștepta de la tine supunere totală. Avea tot dreptul s-o facă. Pentru prima oară, tipul dădea dovadă de oarecare mînie. A pus șervețelul pe masă lîngă furculiță, brusc și cu o mișcare violentă. Șervețel murdar pe masă. Șervețel mînjit cu zahăr și pete de cafea. Yuri îl fixa cu privirea.

– Yuri, a spus Stolov. Au murit mai multe femei în ultimele 48 de ore. Doctorul ăla, Samuel Larkin, este și el mort, probabil. Rowan Mayfair va muri în următoarele cîteva săptămîni. Seniorii nu se așteptau să le faci probleme în aceste momente. Nu se așteptau ca și tu să le mai creezi greutăți în plus, așa cum nu se așteptau la lipsa de loialitate a lui Aaron.

– Lipsă de loialitate?

– Ți-am spus. Nu vrea să părăsească familia. Dar este un om în vîrstă. Nu poate face nimic împotriva lui Lasher. N-a putut niciodată! Din nou mînie.

Yuri s-a lăsat pe spetează scaunului. A meditat preț de o clipă lungă. Fixa șervețelul. Tipul l-a luat, s-a șters la gură cu el și l-a pus din nou pe masă. Yuri îl fixa cu privirea.

– Vreau să iau legătura cu Seniorii. Vreau să aflu aceste lucruri de la ei, a replicat Yuri.

– Sigur. Ia-l pe Aaron cu tine astăzi. Duceți-vă la New York. Ești obosit. Odihnește-te mai întîi dacă vrei, dar numai într-un loc știut de noi. Apoi pleacă. Și cînd ajungi la New York, poți lua legătura cu Seniorii. O să ai timp. Puteți discuta asta între voi, tu și Aaron. Pe urmă trebuie să vă întoarceți la Londra. Trebuie să vă duceți acasă.

Yuri s-a ridicat și a pus șervețelul pe scaun.

– Vii cu mine să-l vedem pe Aaron?

– Da, poate că e mai bine că ești aici. Poate că e cel mai bine, pentru că singur nu știu dacă aș fi reușit să-l conving vreodată să plece de aici. Plecăm acum. E timpul să vorbesc și eu cu el.

– Vrei să spui că pînă acum nu ai făcut-o?

– Yuri, știi cum se zice, sînt legat de mîini și de picioare. Iar Aaron nu este deloc cooperant acum.

Îl aștepta o opulentă limuzină americană, Lincoln. Era tapisată cu catifea gri. Geamurile erau atît de opace încît lumea de afară părea scufundată total în noapte. Imposibil să vezi cu adevărat un oraș prin astfel de geamuri, cugeta Yuri. Stătea nemișcat. Se gîndea la ceva ce i se întîmplase cu ani în urmă.

Își amintea lunga călătorie cu trenul, făcută cu mama lui, în Serbia. Îi dăduse ceva. Un piolet, deși la vremea aceea nu știa ce este. Era o unealtă lungă de fier, ascuțită la capăt, cu un mîner de lemn care fusese odată vopsit, dar vopseaua se cojise.

– Uite, ține asta. Folosește-l dacă ai nevoie. Îl înfigi drept... între coaste, îi spusese mama.

Ce aprigă părea în momentele acelea. Și el fusese așa de surprins.

– Dar cine să ne facă nouă rău? întrebase el. Nu știa ce se întîmplase cu pioletul. Poate îl uitaseră în tren.

O dezamăgise, nu? Pe ea, dar și pe sine însuși se dezamăgise. Și acum, în mașina asta silențioasă care alerga pe șosea cu o viteză din ce în ce mai mare, își dădea seama că nu are nici o armă, nici un piolet, nici un cuțit. Chiar și briceagul elvețian pe care îl purta de obicei îl lăsase acasă, pentru că zbura cu avionul. Și nu ai voie cu astfel de obiecte în avion.

– Te vei simți mai bine după ce vei lua legătura cu Seniorii, după ce vei da raportul și vei fi invitat în mod oficial să te întorci acasă.

Yuri îl privea pe Stolov, cum ședea pe banchetă, îmbrăcat complet în negru, ca un preot, doar puțin din gulerul alb fiind la vedere, deschizînd și închizînd mîinile mari și albe, care i se odihneau pe genunchi.

Yuri a zîmbit circumspect.

– Ai dreptate, a spus. Un fax trimis la un număr din Amsterdam. Este foarte bine gîndit ca să inspire încredere.

– Yuri, te rog, avem nevoie de tine, a insistat bărbatul, cu o tristețe vizibilă și sinceră.

– Sînt sigur. Cît de departe sîntem de Aaron?

– Doar cîteva minute. Totul aici este mai mic. Numai cîteva minute, și sîntem acolo.

Yuri a luat microfonul negru de pe panoul interior tapisat cu catifea.

– Șofer, a spus.

– Da, domnule.

– Vreau să oprești undeva unde se vînd arme, pistoale. Cunoști un astfel de loc? Nu departe, să nu ne abatem din drum?

– Da, domnule, South Rampart Street.

– Foarte bine.

– De ce faci asta? a întrebat Stolov, cu o față aproape tristă și cu sprîncenele stufoase, deschise la culoare, împreunate a mirare.

– Țiganul din mine. Nu-ți face griji, i-a explicat Yuri.

Tipul din magazinul de pe South Rampart Street avea un adevărat arsenal sub geamul tejghelei și pe peretele din spatele lui.

– Aveți nevoie de un permis de conducere din Louisiana, i-a spus.

Stolov urmărea scena. Asta l-a înfuriat pe Yuri, că Stolov stătea acolo, urmărind ce se petrece, ca și cînd avea dreptul ăsta.

– Este o situație urgentă, am nevoie de un pistol cu țeava mai lungă, uite, ăla e foarte bun. Magnum, de calibru 3,57. O cutie de cartușe. Uite. A scos banii din buzunar, bancnote de o sută de dolari, zece, apoi douăzeci, și a început să numere rar. Nu-ți face probleme, nu sînt un escroc, dar am nevoie de armă. Înțelegi?

A încărcat-o acolo, în micul magazin obscur, cu Stolov alături, care-l urmărea. A pus restul gloanțelor în buzunare, cîte o mînă în fiecare, și acum îi atîrnau grele.

Cînd au ieșit în stradă, în lumina soarelui, Stolov a zis:

– Crezi că e vorba doar de a împușca creatura?

– Nu. Tu o s-o oprești, ai uitat? Aaron și cu mine mergem acasă. Dar sîntem în pericol. Tu ai spus. În mare primejdie. Iar acum am arma. A făcut un gest către mașină: După tine.

– Nu face ceva prostesc sau necugetat, l-a rugat celălalt.

De data aceasta nu mai era supărare, ci doar teamă. Şi-a pus mîna peste mîna lui Yuri. Yuri s-a uitat în jos. Se gîndea cît de albă este pielea acestui norvegian şi cît de închisă la culoare este a lui.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să încerci să împuşti creatura. Tipul era exasperat. Ordinul este îndreptăţit să ceară o mai mare supunere.

– Hmm. Înţeleg. Nu-ţi face griji. Cum se spune în toată lumea unde se vorbeşte engleza, *no problem!* Bine?

A schiţat un zîmbet fugar către Stolov şi i-a deschis portiera maşinii, aşteptînd să se urce. Era rîndul lui Stolov să fie suspicios, stingherit, chiar puţin speriat.

„Şi abia dacă ştiu să apăs pe trăgaci", se gîndea Yuri.

26

Mona nu se gîndise niciodată că prima ei zi la firma Mayfair & Mayfair va fi așa. Se afla în biroul spațios al lui Pierce, lambrisat cu lemn închis la culoare, scriind cu furie la un computer 386 SX, compatibil IBM, doar o idee mai lent decît monstrul pe care îl avea acasă.

Rowan Mayfair era în viață acum, la 18 ore de la operație, și la 12 ore după ce fusese deconectată de la aparate. În orice moment putea să înceteze să respire. Sau putea să trăiască săptămîni întregi. Nimeni nu știa de fapt.

Investigația continua. Nimic de făcut în acest moment, doar să stai cu ceilalți, să te gîndești, să aștepți și să scrii.

A lovit cu putere tastatura albă, ușor enervată de țăcănitul pe care îl scotea. *Confidențial către Fișier de la Mona Mayfair* era titlul. Era un document protejat. Nimeni nu putea să-l acceseze în afară de Mona însăși. Cînd va ajunge acasă, îl va transfera prin intermediul modemului. Dar, pentru moment, nu putea pleca de aici. Aici era locul ei. Era aici de seara trecută. Scria tot ce văzuse, tot ce auzise, tot ce simțise, tot ce gîndise.

În acest timp, fiecare încăpere a vastului complex de birouri fusese ocupată, glasuri îngrijorate, vorbind încontinuu, șoptit și în contradictoriu, la diferite telefoane, în spatele unor uși întredeschise. Curierii veneau și plecau.

Atmosfera era liniștită, lumea nu intrase în panică. Ryan era la biroul său, în încăperea mare, împreună cu Randall și cu Anne Marie. Lauren era jos în hol. Sam Mayfair și doi dinspre

partea Grady Mayfair din New York erau în sălile de conferință, folosind toate cele trei telefoane. Undeva, Liz Mayfair și Cecilia Mayfair dădeau și ele telefoane. Secretarele familiei, Connie, Josephine și Louise Mayfair lucrau într-o altă sală de conferințe. Pe toate faxurile din companie curgeau mesaje în fiecare minut.

Pierce era aici, cu Mona; o lăsase la mașinăria mare de pe biroul lui uriaș de mahon, și se uita oarecum neajutorat la computerul mai mic, mai umil, al secretarei lui; rămăsese doar în cămașă și în cravată, haina fiind pe spătarul scaunului. Cu toate astea, nu prea făcea mare lucru. Era pur și simplu mult prea somnoros, prea îndurerat, așa cum ar fi trebuit să fie și Mona, care însă nu era.

Investigația era o chestiune totalmente confidențială, și nimeni altcineva n-ar fi putut să se descurce mai bine.

Începuseră cu adevărat aseară, la o oră după ce fusese găsită Rowan. Mona și Pierce se duseseră la spital de mai multe ori. Fuseseră acolo din nou dis-de-dimineață. Apoi se duseseră la treabă. Ryan, Pierce, Mona și Lauren erau de fapt nucleul acestei investigații. Randall și mulți dintre ceilalți veneau și plecau. Trecuseră vreo 18 ore de cînd începuseră telefoanele, faxurile, comunicarea permanentă. Se lăsa amurgul, și Mona era amețită și înfometată, dar mult prea agitată ca să se gîndească la asta.

Probabil că cineva va aduce ceva de mîncare în scurt timp, nu? Sau poate că se vor duce în oraș. Mona nu voia să plece de la birou. Credea că următoarea informație va sosi de la camera de gardă a vreunui spital din Houston, unde bărbatul misterios, înalt de peste doi metri, fusese nevoit să ceară ajutor medical.

Șoferul de camion din Houston fusese cea mai importantă verigă.

El o luase pe Rowan ieri după-amiază. Se oprise la St. Martinville aseară ca să povestească poliției locale despre femeia slabă, înnebunită, care se dusese singură în mlaștini. Datorită lui o găsiseră pe Rowan. Fusese chemat și interogat. Descrisese locul acela din Houston unde Rowan alergase spre camionul lui. A povestit toate lucrurile pe care le spusese ea, cît

era de disperată să ajungă la New Orleans. A confirmat că până aseară, când o văzuse ultima oară, Rowan fusese cu mintea întreagă. Poate speriată, dar vorbea, umbla, gîndea. Apoi se îndreptase spre mlaştini, singură.

– Femeia aceea avea dureri, îi spusese de dimineaţă la telefon Monei, reluînd toată povestea. Se ghemuise, ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat singură, ca atunci când ai crampe, a mai adăugat.

Gerald Mayfair, încă şocat şi înnebunit că doctorul Samuel Larkin scăpase de sub supravegherea lui şi dispăruse, se dusese cu Shelby, sora mai mare a lui Pierce, şi cu Patrick, tatăl Monei, în mlaştini, lîngă St. Martinville, să caute locul unde fusese găsită Rowan.

Rowan avusese hemoragie, ca şi celelalte, dar nu murise. Azi-noapte, la ora 12.00, femeii inconştiente i se făcuse histerectomie de urgenţă, şi doar Michael fusese acolo, cu ochii în lacrimi, ca să-şi dea consimţămîntul. Ori o operau, ori nu rezista pînă dimineaţa. Avort incomplet. Alte complicaţii.

– Hei, avem noroc că încă respiră.

Şi respira.

Cine ştie ce puteau să descopere acolo, în iarba din zona mlăştinoasă a oraşului St. Martinville? Mona fusese aceea care sugerase acest lucru, şi ar fi vrut să meargă şi ea. Patrick, tatăl ei, acum treaz de-a binelea, era hotărît să fie de ajutor. Ryan voise ca Mona să rămînă aici, cu el. Mona nu prea înţelegea de ce. Era Ryan îngrijorat pentru ea?

Dar apoi, cînd Ryan a început să sune la interfon la fiecare cîteva minute ca să-i pună o întrebare fără importanţă, sau să-i sugereze ceva neînsemnat, şi-a dat seama că voia doar sprijinul ei. N-avea nimic împotrivă. Se afla acolo ca să i-l ofere. Între telefoane, scria la computer, nota, înregistra, descria.

Clădirea de birouri din Houston fusese descoperită înainte de amiază.

Era la mică distanţă de locul unde Rowan apăruse pe autostradă. Neocupată, cu excepţia etajului 15, care fusese închiriat unui bărbat şi unei femei. Etajul 15 înfăţişa o scenă sumbră.

Rowan fusese prizonieră. Pentru perioade lungi de timp, Rowan fusese legată de pat. Salteaua era murdară de urină și de fecale, și cu toate astea fuseseră puse așternuturi curate, iar peste tot fuseseră împrăștiate flori, unele încă proaspete. Era și mâncare proaspătă.

Era înfricoșător, totul. Fusese mult sânge în baie, dar nu al lui Rowan. Bărbatul fusese rănit, era evident, poate chiar își pierduse cunoștința. Sosiseră deja fotografii ale sălii de baie. Dar urmele de pași, cu sânge, care duceau la lift și la ușile de la intrare, indicau limpede că plecase pe picioarele lui.

– Din ce se vede, se pare că a căzut din nou în lift. Uită-te aici. E sânge peste tot. E slăbit, e rănit.

Bine, fusese *atunci*, dar acum mai era rănit?

Scotoceau fiecare cameră de gardă din tot orașul. Fiecare spital, fiecare clinică, fiecare cabinet privat. Au controlat periferia orașului, apoi s-au deplasat în cercuri concentrice, verificînd, pînă cînd au aflat unde se dusese bărbatul care sîngera. În imediata vecinătate a clădirii au controlat din ușă-n ușă. Căutau pe alei, pe acoperișuri, în restaurante, în clădirile care primeau în pensiune. Dacă tipul era pe acolo, pe undeva, îl vor găsi.

Dar pînă una-alta, urmele de pași cu sânge fuseseră șterse de roțile autovehiculelor care treceau pe acolo. Niciodată nu aveau să afle dacă bărbatul se urcase într-un vehicul sau pur și simplu traversase pe partea cealaltă.

Toată investigația era confidențială, cu cei mai buni oameni care se puteau găsi.

Trecuseră pe listă agenție după agenție. Permanent se dădeau sarcini, se coroborau informații. Medici particulari adunaseră probele de sânge din baia de la Houston și le duseseră în laboratoare private, ale căror nume erau cunoscute doar de Lauren și Ryan. Fuseseră luate amprente din încăperile sumbre transformate în închisoare. Fiecare articol de îmbrăcăminte, și fuseseră nenumărate, fusese împachetat, etichetat și trimis la Mayfair & Mayfair. Deja începuseră să sosească diverse lucruri.

Erau cercetate și alte piste. Într-un hotel din New York, se dăduse de urma unor hîrtii de scris mototolite și a unei cartele de plastic pentru deschis ușa găsite la Houston. Erau interogați oameni. Șoferul de camion care o transportase pe Rowan fusese adus, pe cheltuiala familiei, pentru încă o declarație verbală, detaliată.

Era un tablou hidos: clădirea-turn părăsită, închisoarea murdară, florile moarte. Porțelanul spart de pe podeaua însîngerată. Rowan reușise să fugă, dar i se întîmplase ceva înspăimîntător. Se întîmplase într-un cîmp plin de iarbă, sub un copac celebru, numit Stejarul lui Gabriel. Un loc frumos. Mona îl știa. Mulți copii de școală îl știau. Te duceai la St. Martinville ca să-l vezi, Stejarul lui Gabriel și muzeul Arcadian. În orașul St. Martinville se afla Stejarul Evanghelinei, iar Stejarul Arhanghelului Gabriel era acolo, lîngă casa cea veche. Gabriel, sprijinindu-se în coate, se spunea, în așteptarea Evanghelinei. Ei, și Rowan se dusese acolo, în iarbă.

Șoc toxic, reacție alergică, scădere drastică a imunității. Fuseseră făcute sute de comparații. Dar se dovedise că sîngele nu mai conținea toxine, nici aseară, nici astăzi. Orice se întîmplase în legătură cu avortul, se sfîrșise. Era posibil să fi pierdut copilul și să fi leșinat.

Urît, urît, totul.

Dar putea fi ceva mai urît decît imaginea lui Rowan Mayfair, în patul alb de spital, cu capul drept sprijinit pe pernă, cu brațele nemișcate pe lîngă corp, cu privirea pierdută? Se ofilise, era albă ca hîrtia, dar lucrul cel mai îngrijorător era poziția brațelor, paralele, ușor răsucite în interior, și paliditatea extraordinară a feței ei. Îi dispăruse din expresia feței toată personalitatea. Părea oligofrenă, cu ochii mult prea rotunzi, fără cea mai mică urmă de reacție la mișcare sau la lumină. Și gura ei părea mică și prea rotundă, ca și cum s-a fi evaporat tot ceea ce o făcea să se alungească într-o gură de femeie. În timp ce Mona stătea acolo și o veghea, brațele lui Rowan au început să se strîngă pe lîngă trup. Asistentele s-au grăbit să le întindă la loc.

Părul lui Rowan era rar, ca și cum i-ar fi căzut o mare parte din el. Dovezi suplimentare de malnutriție și de sarcină întreruptă. Era așa de mică în cămașa de noapte de spital, că semăna cu un înger dintr-un tablou de Crăciun.

Și mai era și Michael, cu un aer neîngrijit, răscolit, șezînd lîngă ea, vorbindu-i, spunîndu-i că va avea grijă de ea, că erau toți acolo, că nu trebuie să se teamă. I-a spus că-i va pune poze colorate în camera ei și că va da drumul la muzică. Găsise un patefon vechi. Îl va pune să cînte pentru ea. Vorbea întruna.

– O să ne ocupăm de toate. O să ne... să ne ocupăm de toate.

Îi era frică să spună ceva de genul: „O să-l găsim pe ticălos, creatura aia monstruoasă". Nu, cine să vrea să-i spună așa ceva ființei aceleia nevinovate, pierdute, care zăcea acolo, rămășițe grotești ale unei femei care putea să facă cu succes operații pe creier cu o precizie perfectă?

Mona știa că Rowan nu aude nimic. Nimic acolo, înăuntru, nu mai asculta. Creierul mai funcționa puțin, ținînd plămînii activi în mod mecanic, făcînd inima să pompeze sînge cu aceeași regularitate înfricoșătoare, dar extremitățile corpului se răceau din ce în ce mai tare.

În orice moment, creierul putea să înceteze să mai dea comenzi. Trupul ar muri. Mintea nu se mai preocupa de sine. Centrul de comandă al trupului nu mai exista. Electroencefalograma era o linie aproape dreaptă.

Impulsurile vagi care se auzeau din cînd în cînd nu erau mai puternice decît dacă ai fi conectat aparatele la un creier mort, într-o cameră, pe o masă. Se spune că întotdeauna ai o reacție.

Rowan fusese foarte grav rănită. Asta era cu adevărat rău. Pe brațele palide și pe picioare avea vînătăi. Se vedeau urme ale unei fracturi a șoldului sting. Erau urme și vînătăi cauzate de viol. Avortul fusese extrem de violent. Pe coapse avea sînge și lichid amniotic.

În această dimineață, la ora șase, deconectaseră aparatul de respirat. Nu fuseseră complicații în urma operației rapide și simple. Fuseseră făcute toate analizele.

Se grăbiseră s-o ia acasă la ora zece dintr-un motiv foarte simplu. Nu se așteptau să mai apuce o zi. Instrucțiunile ei erau foarte clare. Le lăsase în scris după ce dobîndise moștenirea. Voia să moară în casa din First Street. „Casa mea." Totul era scris chiar de mîna ei, în zilele fericite dinaintea căsătoriei, în conformitate cu spiritul moștenirii. Voia să moară în patul lui Mary Beth.

De asemenea, trebuia luată în considerare superstițiile familiei. Oamenii stăteau pe holul spitalului Mercy și spuneau:

– Ar trebui să moară în patul ei, ar trebui să fie acasă. Ar trebui s-o ducă acasă, în First Street.

Bunicul Fielding fusese categoric:

– Nu va muri în spitalul ăsta. O torturați. Ca s-o izbăviți, trebuie s-o duceți acasă.

Sminteala tipică familiei Mayfair, pusă în mișcare. Chiar și Anne Marie spunea că ar trebui dusă în dormitorul conjugal. Cine știe? Poate că duhurile celor morți din casă ar putea s-o ajute? Chiar și Lauren a spus cu amărăciune:

– Duceți-o pe femeie acasă.

Măicuțele ar fi fost șocate, dacă cineva ar fi dat doi bani pe părerea lor, dar probabil că nu era cazul. Cecilia și Lily spuseseră rugăciuni cu voce tare, toată noaptea în camera de spital. Magdalene, Liane și Guy Mayfair se rugaseră în capelă, împreună cu cele două măicuțe din familia Mayfair, cele două măicuțe mărunțele, ale căror nume Mona nu și le amintea.

Bătrîna soră Michael Marie Mayfair – cea mai în vîrstă dintre călugărițele Mayfair aparținînd ordinului Surorilor Caritabile – venise și se rugase la căpătîiul lui Rowan, cu voce tare, psalmodiind *Ave Maria*, *Tatăl nostru* și *Slavă ție, Doamne*.

– Dacă așa nu se va trezi, nimic n-o mai trezește, a spus Randall. Duceți-vă acasă și pregătiți-i camera.

Beatrice se ocupase de asta, cu o armată de ajutoare – Stephanie și Spruce Mayfair, și doi tineri polițiști negri – fiindcă nu prea voia să-l lase pe Aaron acolo.

Ajunsă din nou în First Street, zăcînd ca într-o raclă, Rowan continua să respire singură, în patul cu baldachin de satin,

acoperită cu pături vechi și cuverturi din import. Era deja șase seara și nu murise.

Cu o oră în urmă începuseră să o hrănească intravenos – fluide, lipide.

– Nu este pentru a o menține în viață, este doar hrană. Altfel, am condamna-o la moarte prin inaniție, a spus doctorul Fleming.

Aparent, Michael nu se opusese. Dar erau atîția oameni implicați. Cînd a telefonat, i-a spus Monei că încăperea era plină de asistente și de doctori. A confirmat că locul era împînzit de personal de pază, erau și pe coridorul de dincolo de fereastră, și jos în stradă. Lumea se întreba ce se întîmplă.

Dar gardienii înarmați nu constituiau o priveliște așa de neobișnuită într-un oraș ca New Orleans, în aceste zile, în aceste vremuri. Toată lumea apela la ei pentru petreceri, pentru reuniuni. Cînd te duceai la școală seara, pentru diferite activități, ei erau acolo, la poartă. Drogheriile aveau gardieni lîngă casele de marcat.

– Întocmai ca într-o republică bananieră, spusese Gifford odată.

Mona răspunsese:

– Mda, grozav. Tipi cu salarii minime, și cu pistoale de calibru .38 încărcate.

Oricît de aspre, măsurile astea riguroase fuseseră eficiente pentru familie.

Nu au mai avut loc atacuri asupra femeilor din familia Mayfair. Toate femeile se adunaseră în diferite case. Nu existau grupuri mai mici de șase-șapte. Nu existau grupuri fără bărbați.

O armată întreagă de detectivi aduși din Dallas scotocea orașul Houston, răspîndindu-se peste tot, întrebîndu-i pe toți dacă îl văzuseră pe acel bărbat înalt, cu părul negru. Realizaseră un portret-robot, bazîndu-se pe descrierea făcută de Aaron, care, la rîndul său, o primise de la Talamasca.

Îl mai căutau și pe doctorul Samuel Larkin. Nu înțelegeau de ce părăsise hotelul Pontchartrain fără să spună nimănui – pînă cînd au găsit la recepție mesajul transmis în camera lui.

„Vino să te întîlnești cu Rowan. Vino singur."

Mesajul îi îngrijora pe toți. Era absolut limpede că Rowan nu-l chemase pe doctorul Larkin. Rowan era deja în spital în St. Martinville cînd a sosit mesajul.

Samuel Larkin fusese văzut ultima oară mergînd grăbit pe St. Charles Avenue, către Jackson.

– Ai grijă să nu te-mpiedici, îi spusese răutăcios un șofer de taxi, poate pentru că doctorul refuzase să ia taxiul. Ce mai conta? Categoric, fusese doctorul Larkin. Și cînd Gerald a ajuns acolo, nici urmă de el.

Într-un fel, Beatrice Mayfair fusese cea mai mare pacoste, dar și cea mai mare consolare tot timpul. Beatrice fusese cea care insistase să se apeleze la procedee normale, cea care refuza să creadă că se întîmplase cu adevărat ceva „oribil", susținînd că ar trebui să cheme specialiști și să se facă mai multe teste.

Beatrice avusese mereu atitudinea asta. Ea era cea care se ducea s-o viziteze pe biata și nebuna Deirdre, și-i cumpăra bomboane, pe care nu le putea mînca, și neglijeuri de mătase pe care nu le purta niciodată. Ea o vizita de trei-patru ori pe an pe bunica Evelyn, chiar și în vremurile cînd bunica Evelyn nu vorbise cîte șase luni.

– Ei, scumpa mea, este pur și simplu o rușine cruntă că au închis barul Holmes. Îți mai amintești vremurile cînd mergeam să dejunăm la D. H. Holmes, tu, cu mine, cu Millie și cu Belle?

Și uite, acum era acolo, în casă, agitîndu-se prin dormitor probabil. Și se dusese înapoi în Amelia Street ca să se asigure că toată lumea are ce mînca. Ce bine că Michael o plăcea pe Beatrice! Dar toată lumea o plăcea. Și cel mai uimitor lucru legat de optimismul ei constant era că avea, în mod clar, să se mărite cu Aaron Lightner, iar dacă știa cineva că se petrecuse ceva oribil, acela era, fără îndoială, Lightner.

Aaron Lightner o privise îndelung pe Rowan, apoi ieșise din încăpere. Expresia de pe chipul lui fusese atît de mînioasă, de întunecată. O fixase cu privirea pe Mona, preț de-o clipă, pe urmă plecase în grabă, pe coridor, să găsească un telefon pe care să-l folosească singur, fără martori, ca să-l sune pe doctorul

Larkin; atunci au aflat că doctorul Larkin părăsise apartamentul de la hotel.

Despre ce naiba discutau Beatrice și Aaron? La un moment dat, a spus:

– Păi, ar trebui să-i facem niște injecții cu ceva, știi, ca să-i mai revină energia! Și a bătut din palme.

Iar el, pur și simplu, stătea acolo, pe coridor, refuzînd să răspundă la întrebările pe care i le puneau ceilalți; o privea fix pe Mona, apoi în gol, apoi din nou pe Mona, pe urmă iar în gol, pînă cînd ceilalți începeau să vorbească unii cu alții, uitînd că este și el prezent.

Nimeni nu s-a referit la vreun miros ciudat în camerele din Houston. Dar, de îndată ce a sosit primul pachet cu haine și cu fragmente de perne, Mona a simțit parfumul.

– Mda, *asta este, asta este mirosul acestei creaturi*, spusese ea.

Randall ridicase din sprîncene:

– Ei bine, să fiu al naibii dacă înțeleg ce legătură are asta cu toată povestea.

Mona îl dezarmase total răspunzînd simplu:

– Nici eu.

Două ore mai tîrziu, venise și-i spusese:

– Ar trebui să te duci acasă să stai cu bunica Evelyn.

– Sînt 17 femei și 6 bărbați în casa aia acum. De ce crezi că ar trebui să mă duc acolo? Nu vreau să fiu acolo acum. Nu vreau să văd lucrurile mamei mele, și tot restul. Nu vreau. Este ilogic să mă duc acolo. Nu are sens ca fiica femeii moarte să se ducă acolo. Iar eu asta sînt. De ce nu te întinzi să tragi un pui de somn?

Una dintre agențiile de detectivi a sunat imediat după aceea, dar numai ca să informeze că nimeni, absolut nimeni, nu-l văzuse pe bărbatul misterios ieșind din clădirea din Houston. Era cercetat fiecare deces raportat în toată regiunea orașului Houston. Nici unul nu se potrivea cu modul în care muriseră femeile Mayfair. Fiecare dintre aceste decese era pus într-un context, care excludea amestecul bărbatului misterios.

Pistele erau nenumărate; complicate.

La ora cinci, veniseră primele rapoarte de la companiile aeriene. Da, o persoană cu părul lung și negru, fluturîndu-i pe umeri, cu barbă și cu mustață, se îmbarcase în cursa de ora trei, în Miercurea Cenușii, prima zi din postul Paștelui, de la New Orleans spre Houston. Loc la clasa întîi. Extrem de înalt și cu o voce plăcută și liniștită. Maniere elegante, ochi frumoși.

Luase un taxi de la aeroport? O limuzină? Un autobuz? Aeroportul din Houston era imens. Dar erau sute de oameni care puneau întrebări, trecînd de la un potențial martor la altul.

– Dacă a mers pe jos, o să găsim pe cineva care l-a văzut.

– Dar avioanele de la Houston aici? Aseară? Ieri?

Căutări, căutări, căutări.

În cele din urmă, Mona și-a zis: „Mă duc acolo. Mă duc s-o văd pe verișoara mea, Rowan Mayfair. O să fac o vizită". Simțea că nu are aer. Cîteva momente nu a putut nici să gîndească, nici să vorbească. Dar trebuia să se ducă.

Se lăsase întunericul.

Tocmai venise un fax, o copie după biletul de îmbarcare eliberat bărbatului misterios de compania aeriană, cînd se întorsese la Houston, în Miercurea Cenușii. Folosise numele de Samuel Newton. Plătise cu bani gheață. Samuel Newton. Dacă exista o astfel de persoană înregistrată sub acest nume în vreun document public din Statele Unite, cu siguranță va fi găsită.

Dar mai era posibil și să fi inventat numele pe moment. Băuse lapte în avion, pahar după pahar. Trebuiseră să-i mai aducă lapte. Nu se întîmplă prea multe în avion, pe ruta New Orleans – Houston. Nu este suficient de mare distanța. Dar îi dăduseră laptele pe care îl ceruse.

Mona rămăsese cu privirea ațintită spre ecranul computerului.

„Nu avem nici cea mai vagă idee unde se află tipul. Dar toate femeile sînt protejate. Dacă se mai descoperă vreun deces, va fi unul dintre cele vechi."

După care a apăsat pe tasta de salvare și de închidere a fișierului. A așteptat să clipească luminițele, apoi a apăsat pe butonul care închide calculatorul. Bîzîitul ușor al ventilatorului s-a stins.

S-a ridicat, bîjbîind după geantă; din instinct, mîna dreaptă se întindea mereu înapoi în astfel de momente, exact acolo unde își lăsase geanta, deși ea însăși nu știa unde este.

Și-a pus geanta pe umăr. O dureau puțin picioarele încălțate în pantofii moi de piele ai mamei ei. Taiorul nu era așa de rău. Bluza era drăguță. Dar pantofii? Las-o baltă. Rolul de femeie nu avea nici un farmec.

Și-a adus aminte de ceva. Se lăsa purtată în trecut. Mătușa Gifford îi povestea despre cum își cumpărase prima pereche de pantofi cu toc.

– Nu ne lăsau decît cu tocuri franțuzești. Eu și bunica Evelyn ne-am dus la Maison Blanche. Și eu voiam tocuri înalte, înalte, dar ea a zis nu.

Pierce a tresărit. Aproape adormise cînd a văzut-o în picioare, în spatele biroului.

– Mă duc în oraș, l-a anunțat ea.

– Nu te duci singură. Nu te duci singură nici măcar cu liftul.

– Știu. Sînt gardieni peste tot. Mă duc cu tramvaiul. Trebuie să mă gîndesc.

Bineînțeles că a mers cu ea.

Nu se odihnise nici o oră după înmormîntarea mamei lui, și, firește, nici înainte. Bietul și frumosul Pierce, stătea trist și neliniștit la intersecția dintre Carandolet și Canal, printre oamenii obișnuiți, așteptînd tramvaiul. Probabil că nu fusese cu tramvaiul niciodată în viața lui.

– Ar fi trebuit s-o suni pe Clancy înainte să pleci, a remarcat ea. Clancy a telefonat mai devreme. Nu ți-au spus?

Pierce a dat din cap:

– Clancy e bine. Este cu Claire și Jenn. Jenn plînge. Voia să fii tu cu ea.

– Nu pot să fac asta acum. Jenn. Jenn era încă un copil. Nu-i puteai spune toate astea lui Jenn. Și ar fi o treabă mult prea complicată s-o ocrotești pe Jenn.

Tramvaiul era ticsit cu turiști. Foarte puțini oameni obișnuiți. Turiștii purtau haine viu colorate, bine călcate, pentru că vremea

era încă răcoroasă. Cînd va veni vara umedă, vor fi într-o ținută foarte lejeră și pe jumătate goi, ca toată lumea. Mona și Pierce stăteau, tăcuți, pe o bancă de lemn, în timp ce tramvaiul, scîrțîind și uruind, a trecut pe St. Charles Avenue, această mică zonă plină de clădiri înalte cu birouri, asemănătoare cu Manhattanul, apoi a înconjurat Lee Circle și s-a îndreptat spre centru.

Ceea ce s-a întîmplat la intersecția dintre Jackson și St. Charles, a fost aproape magic. Stejarii țîșneau spre cer, uriași, întunecați, formînd o boltă peste bulevard. Clădirile dărăpănate din stuc dispăreau. Începea lumea coloanelor și a magnoliilor. Cartierul Grădinilor. Aproape că simțeai liniștea cum te împresoară, te învăluie, te înalță, făcîndu-te să te desprinzi de tine însuți.

Mona a coborît din tramvai înaintea lui Pierce și a traversat grăbită dincolo, pe malul fluviului, a tăiat-o pe Jackson Street și a luat-o în sus pe St. Charles. Nu era așa de frig. Nu aici. Era o vreme blîndă și fără vînt. Cicadele cîntau. Nu era încă anotimpul lor, era încă devreme, dar era bucuroasă, îi plăcea la nebunie sunetul ăsta. Nu reușise să-și dea seama dacă există un anotimp al cicadelor. Păreau să cînte în diferite perioade ale anului. Poate că de fiecare dată cînd se făcea suficient de cald, se trezeau. Îi plăcuseră de cînd se știa. „N-aș putea trăi într-un loc unde să nu se audă, din cînd în cînd, țîrîitul ăsta, ca și cum ar toarce", se gîndea, în timp ce umbla pe asfaltul spart de pe First Street.

Pierce mergea alături de ea, tăcut, părînd vag uimit de cîte ori îl privea Mona, ca și cînd era gata să adoarmă de-a-n picioarelea.

Cînd au ajuns pe Prytania au văzut lume în fața casei mari și mașini parcate. Au văzut gardienii. Unii dintre gardieni erau îmbrăcați în kaki și erau de la o agenție particulară. Alții erau polițiști din New Orleans, în ziua lor liberă, și purtau albastrul regulamentar.

Mona nu mai putea suporta tocurile înalte. Și-a scos pantofii și a mers în ciorapi.

– Dacă o să calci pe vreun gîndac din ăla mare, n-o să-ți placă, a spus Pierce.

– Drace, aici chiar că ai dreptate!

– O, asta-i noua ta tactică, Mona. Am auzit că o folosești cu Randall. Hai, spune că nu-i așa! O să răcești cu picioarele goale. O să-ți rupi ciorapii.

– Pierce, gîndacii aia nu apar în perioada asta a anului. Dar ce rost are să-ți spun eu ție toate astea? Asculți? Îți dai seama că mamele noastre sînt moarte, Pierce? Mamele noastre? Amîndouă moarte. Ți-am mai spus asta?

– Nu-mi amintesc. De fapt e greu să-ți amintești că au murit. Mă tot gîndesc că mama știe ce trebuie făcut în legătură cu chestia asta, că va fi aici din clipă-n clipă. Știai că tata nu i-a fost credincios mamei?

– Ești nebun.

– Nu, a mai existat o femeie. L-am văzut cu ea azi-dimineață, în cafeneaua din clădire. O ținea de mînă. Este din familia Mayfair. Numele ei este Clemence. A sărutat-o.

– Este și ea îngrijorată. Lucrează în clădire. O văd mereu acolo la prînz.

– Nu, este femeia cu care umblă tatăl meu. Pun pariu că mama știa. Sper că nu-i păsa.

– N-o să cred așa ceva despre unchiul Ryan, a replicat Mona, dîndu-și seama în aceeași secundă că de fapt crede. Credea. Unchiul Ryan era un bărbat așa de arătos, așa de desăvîrșit, un bărbat de succes, și fusese căsătorit cu Gifford atît de mult timp.

Mai bine să nu se gîndească la chestiile astea. Gifford în cavou, o victimă nevinovată, îngropată înainte de măcel. Jelită cît încă mai era timp de jelit. De Alicia ce-ai putea să spui? „Ar fi murit mai tîrziu?" Mona și-a dat seama că nu știe nici măcar unde a fost dusă mama ei. Era la spital? La morgă? Nu voia să creadă că e la morgă. Ei, acum putea dormi pentru veșnicie. Adormită în vecii vecilor. Mona se sufoca din nou, și a înghițit cu greutate.

Au traversat Chestnut Street, făcîndu-și loc prin micul grup familiar de oameni – gardieni și veri – Eulalee și Tony și Betsy

Mayfair. Garvey Mayfair pe verandă cu Danny şi Jim. Mai multe voci s-au făcut auzite deodată, care le spuneau gardienilor că Mona şi Pierce pot intra.

Paznici în hol. Paznic în salonul dublu. Un paznic în uşa sufrageriei, o siluetă mătăhăloasă, întunecată, cu şolduri late.

Şi doar urma aceea vagă de miros care stăruia. Nu nou, nu proaspăt. Doar o urmă, aşa cum rămăsese în hainele de la Houston. Aşa cum stăruia pe Rowan cînd o aduseseră.

Gardieni în capul scărilor. Gardian la uşa dormitorului. Gardian înăuntru, la fereastra lungă care dădea în coridor. Asistentă gătită, îmbrăcată în nailon alb ieftin, cu braţele ridicate, reglînd perfuzia intravenoasă. Rowan sub cuvertura din dantelă, un chip mic, neînsemnat, inexpresiv, pe perna mare, înfoiată. Michael, şezînd acolo şi fumînd o ţigară.

– Nu prea este oxigen aici, nu?

– Nu, draga mea; să ştii că deja m-au bătut la cap cu asta. Sfidător, a mai tras un fum, apoi a strivit ţigara în scrumiera de sticlă de pe noptieră. Vocea-i era grozav de gravă şi de moale, îmblînzită de suferinţă.

În colţul opus stătea tînăra Magdalene Mayfair şi bătrîna tanti Lily, ambele nemişcate, în scaune cu spătar înalt. Magdalene îşi spunea rugăciunile, şi rozariul de chihlimbar licărea uşor cînd printre degete îi mai aluneca o mărgea. Lily avea ochii închişi.

Alţii în penumbră. Razele de lumină de la veioza de pe noptieră cădeau direct pe chipul lui Rowan Mayfair. Ca lumina pentru camera de filmat. Femeia inconştientă părea mai mică decît un copil. Un puşti sau un îngeraş. Părul îi era dat pe spate.

Mona a încercat să regăsească vechea ei expresie, amprenta personalităţii ei, dar totul dispăruse.

– Pusesem muzică, a rostit Michael, cu aceeaşi voce joasă, preocupată, ca şi mai înainte. Şi-a ridicat privirea spre Mona. Pusesem patefonul. Patefonul lui Julien. Şi pe urmă asistenta a

spus că poate nu-i place sunetul ăsta. E inegal, e... special. Ar trebui să-ți placă, nu?

– Asistentei probabil că nu-i plăcea, a replicat Mona. Vrei să pun un disc? Dacă vrei, pot să aduc radioul tău de jos din bibliotecă. L-am văzut ieri acolo, lîngă scaunul tău.

– Nu, e-n regulă. Nu vii să stai puțin aici? Mă bucur că te văd. Știi, l-am văzut pe Julien.

Pierce a înlemnit. În colț, un alt Mayfair – oare-l chema Hamilton? – l-a fulgerat deodată pe Michael, apoi și-a îndreptat privirea în altă parte. Lily a deschis ochii și a întors capul spre stînga fixîndu-l pe Michael. Magdalene a continuat să psalmodieze rugăciuni, iar privirea ei îi învăluia pe toți, pe rînd, ca să revină apoi asupra lui Michael, care-și continua istorisirea.

Părea că Michael a uitat că sînt acolo. Sau poate că nu-i mai pasă.

– L-am văzut, a repetat șoptit, cu glas aspru, tăios. Și, ăă... mi-a spus o mulțime de lucruri. Dar nu mi-a spus că se va întîmpla așa ceva. Nu mi-a spus că ea va veni acasă.

Mona a luat micul scaun îmbrăcat în catifea de lîngă el, îndreptat cu fața spre pat.

A spus cu voce joasă, ignorîndu-i pe ceilalți:

– Julien probabil că n-a știut.

– Vrei să spui *oncle* Julien? a întrebat Pierce timid, cu voce scăzută, o șoaptă, din cealaltă parte a încăperii. Hamilton Mayfair s-a răsucit și l-a privit fățiș pe Michael, ca și cînd ar fi fost cel mai fascinant lucru din lume.

– Hamilton, ce faci aici? a întrebat Mona.

– Facem cu rîndul, toți, a răspuns Magdalene cu o șoaptă anemică. Pe urmă Hamilton a adăugat:

– Pur și simplu vrem să fim aici.

Toți aveau un aer decent, dar pe de altă parte, deznădăjduit. Hamilton trebuie să fi avut vreo 25 de ani. Era arătos, nu frumos și strălucitor ca Pierce, dar foarte chipeș, în felul lui mărginit de

a fi. Nu-şi amintea cînd vorbise ultima dată cu el. S-a uitat drept la ea, cu spinarea sprijinită de poliţă:

– Toţi verii sînt aici.

Michael se uita la ea ca şi cînd nu i-ar fi auzit pe ceilalţi vorbind.

– Ce vrei să spui, că Julien n-a ştiut? Trebuie să fi ştiut.

– Nu-i aşa, Michael, a răspuns ea, încercînd să vorbească tot în şoaptă. Un vechi proverb irlandez spune că „o fantomă-şi ştie treaba". Şi, în afară de asta, ştii că, de fapt, nu era el. Cînd se arată morţii, nu sînt acolo.

– A, nu, a murmurat Michael pe un ton scăzut, obosit, dar foarte sincer. Era Julien. A fost acolo. Am stat de vorbă ore întregi.

– Nu, Michael, este ca discul. Pui acul pe şanţul lui şi interpreta cîntă, dar nu este în cameră.

– Nu, a fost acolo, a insistat Michael cu blîndeţe, dar ferm. S-a întins peste pat, aproape absent, şi a luat-o pe Rowan de mînă. Braţul lui Rowan a opus o oarecare rezistenţă, mîna voia să fie aproape de corp. El a apucat-o delicat, s-a aplecat şi a sărutat-o.

Mona voia să-l sărute, să-l atingă, să spună ceva, să se scuze, să mărturisească, să spună: „Îmi pare rău, nu-ţi face griji!", dar nu găsea cuvintele potrivite. Îi era teamă, o teamă profundă, teribilă, că de fapt el nu-l văzuse pe *oncle* Julien, că pur şi simplu îşi pierdea minţile. S-a gîndit la patefon, la momentul cînd ea şi bunica Evelyn şezuseră pe podeaua din bibliotecă cu patefonul între ele, şi Mona voise să-l pună să cînte, dar bunica Evelyn replicase:

– Nu putem să punem muzică, pentru că Gifford este moartă. Nu putem să dăm drumul la radio sau să cîntăm la pian, cu Gifford care zace în coşciug.

– De fapt, ce ţi-a spus *oncle* Julien? a întrebat Pierce, în stilul lui obişnuit, mirat şi inocent. Nu glumea, voia sincer să afle ce va spune Michael.

– Nu-ţi face griji, a replicat Michael. O să vină timpul. Curînd, cred. Şi atunci o să ştiu ce trebuie să fac!

– Pari atît de sigur de tine! Aş vrea să am măcar o idee despre ceea ce se întîmplă, a afirmat Hamilton Mayfair, cu voce joasă.

– Las-o baltă, a intervenit Mona.

– Ei, ar trebui să facem linişte! a cerut asistenta. Nu uitaţi că doctorul Mayfair ar putea să audă. A dat cu putere din cap spre ei, un semn mut că trebuie să fie atenţi. Doar să nu spuneţi ceva care s-o... perturbe.

Cealaltă asistentă stătea la o măsuţă de mahon şi scria, iar ciorapii ei albi erau perfect întinşi pe pulpele durdulii.

– Ţi-e foame, Michael? a întrebat Pierce.

– Nu, băiete, mulţumesc.

– Mie îmi e, a spus Mona. Ne întoarcem. Ne ducem jos să mîncăm ceva.

– Vă întoarceţi, da? a întrebat Michael. Dumnezeule, trebuie să fii atît de obosită, Mona. Îmi pare foarte rău pentru mama ta. N-am aflat decît tîrziu.

– Nu-i nimic. Voia să-l sărute. Voia să spună: „Am stat deoparte toată ziua din cauza a ceea ce am făcut. Nu mă puteam hotărî să vin sub acelaşi acoperiş cu ea, cît timp se afla în starea asta, iar noi doi să facem amor; de fapt, nici n-aş fi făcut ce-am făcut dacă aş fi ştiut că se va întoarce acasă aşa de curînd şi în halul ăsta. Credeam... Credeam..."

– Ştiu, păpuşica mea, i-a zîmbit el luminos. Nu-i pasă de asta acum! E în ordine.

Mona a aprobat cu o mişcare a capului, şi i-a aruncat zîmbetul ei secret.

Chiar înainte să iasă ea pe uşă, Michael şi-a mai aprins o ţigară. Ţăcănit, flacăra, şi amîndouă asistentele au întors capul spre el, aruncîndu-i priviri furioase.

– Să tăceţi din gură! le-a poruncit Hamilton Mayfair.

– Lăsaţi-l să fumeze! a întărit Magdalene.

Asistentele s-au uitat una la alta, cu priviri reci, neînduplecate. „De ce nu aducem alte asistente?" cugeta Mona.

– Da, a şoptit Magdalene, o să ne ocupăm de asta chiar acum.

„Foarte bine!" și-a zis Mona. A ieșit împreună cu Pierce, și au coborît scările.

În sufragerie se afla un preot foarte bătrîn care trebuie să fi fost Timothy Mayfair, din Washington. Îngrijit, demodat în costumul lui inconfundabil, cu plastron negru și guler alb-strălucitor. Cînd Mona și Pierce au trecut pe lîngă el, preotul îi spunea femeii de lîngă el, șoptind tare, entuziasmat:

– Îți dai seama, cînd va muri... nu va fi furtună! Pentru prima oară, nu va fi furtună.

27

Nici Aaron nu credea. Erau împreună, cei trei bărbați, afară pe peluză. Yuri se întreba dacă, mai târziu, aceasta va fi considerată drept una dintre cele mai rele zile din viața lui. Să-l caute pe Aaron, să-l găsească în cele din urmă seara, în casa asta mare și roz de pe acest bulevard, cu tramvaiele zgomotoase, cu toți oamenii aștia plîngînd înăuntru. Și Stolov cu el, în fiecare clipă, o prezență aroganță și deconcertantă, care rostea constant cuvinte convenționale și blajine, tot drumul de la hotel la reședința Mayfair de pe First Street, și în final în cealaltă parte a orașului, la „Amelia", cum părea să se numească vila asta așa de mare.

Înăuntru, zeci de persoane plîngeau, așa cum plîng și bocesc țiganii la înmormîntare. Multă băutură. Grupuri de oameni stăteau afară, fumînd și vorbind. Era o atmosferă de petrecere, totuși tensionată. Toată lumea aștepta ceva.

Dar nu soseau cadavre. Unul era deja în cavou, aflase Yuri, celelalte erau în morga spitalului din imediata apropiere. Asta nu era o adunare îndurerată; se punea la cale o defensivă, ca și cum toți șerbii ar fi fugit în ascunzătoarea castelului, numai că oamenii aștia nu fuseseră șerbi niciodată.

Aaron nu părea tensionat. Arăta bine, avînd în vedere tot ce se întîmplase, la fel de robust cum îl știa Yuri dintotdeauna, avînd culoare în obraji și o privire pătrunzătoare cu care îl studia distant pe Stolov, care vorbea, vorbea necontenit. Părea că Aaron întinerise aici, era mai puțin tipul pedant care îmbătrînește și mai mult gentlemanul energic de pe timpuri. Părul alb

și ondulat era destul de lung și îi încadra chipul, iar ochii își păstraseră strălucirea caracteristică. Orice se întîmplase acolo, nu-l făcuse mai neputincios, nici nu-l îmbătrînise. Vocea lui mai păstra timbrul acela grav, descurajat, dar acum aceasta se transforma în mînie.

Yuri știa acest lucru pentru că îl cunoștea atît de bine pe Aaron. Dacă știa, Stolov n-o arăta. Stolov era prea ocupat să vorbească, să încerce să-i convingă de punctul lui de vedere.

Stăteau undeva, departe, pe iarba tunsă scurt, sub ceea ce Aaron numea o magnolie. Nu era înflorit copacul ăsta. Prea devreme. Dar avea cele mai strălucitoare frunze verzi.

Stolov vorbea necontenit în felul lui liniștit, persuasiv, înțelegător. Iar ochii lui Aaron erau două pietre reci și cenușii. Nu reflectau nimic. Nu dezvăluiau nimic, cu excepția mîniei. Aaron îl privea pe Yuri. Ce vedea? Yuri a aruncat o privire plină de înțeles spre Stolov, rapidă și fugară ca o izbucnire de lumină, o scînteie.

Privirea lui Aaron s-a mutat din nou asupra lui Stolov. Stolov nici nu se uitase la Yuri. Toată atenția lui Stolov era complet îndreptată asupra lui Aaron, ca și cum asta ar fi fost o victorie pe care trebuia s-o obțină.

– Dacă nu plecați în seara asta, atunci, cu siguranță, mîine! a conchis Stolov.

Aaron nu a răspuns.

Stolov își expusese deja toate punctele de vedere, de cel puțin două ori. O frumoasă doamnă mai în vîrstă, cu păr moale, cenușiu-închis, care stătea în picioare în capătul verandei de lemn, l-a strigat pe Aaron. El i-a făcut cu mîna și a făcut semn că vine. S-a uitat la Stolov.

– Dumnezeule, omule, spune ceva! Știm ce greu ți-a fost. Du-te acasă la Londra! Ia-ți o vacanță bine-meritată, l-a îndemnat Stolov.

Pur și simplu fals – tot ce spunea tipul ăsta, atitudinea lui, cuvintele lui!

– Chiar așa, a replicat Aaron cu blîndețe.

– Ce? a zis Stolov.

– Nu plec, Erich. A fost o plăcere să te cunosc în sfîrşit, şi ştiu că nu e cazul să te abat de la îndeplinirea ordinelor tale. Eşti aici ca să faci ceva. Vei încerca să duci la îndeplinire ordinele. Dar eu nu plec! Yuri, rămîi cu mine?

– Ei, Aaron, nici nu se pune problema pentru Yuri. Deja a...

– Bineînţeles că rămîn! Pentru tine am venit, a replicat Yuri.

– Unde stai, Stolov? Şi tu stai la Pontchartrain, cu noi ceilalţi? a întrebat Aaron.

– În centru, a răspuns Stolov. Devenea din nou nerăbdător, iritat. Aaron, nu eşti de nici un ajutor organizaţiei acum.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mărturisesc, Erich, că, în acest moment, Talamasca nu-mi este de nici un folos mie. Aceştia sînt oamenii care mă interesează acum, Erich. Mă bucur că te-am cunoscut.

Asta însemna despărţire. Aaron a întins mîna. Blondul înalt a părut un moment că este gata să-şi piardă cumpătul, apoi s-a calmat şi s-a ridicat.

– O să iau legătura cu tine dimineaţă. Unde vei fi?

– Nu ştiu. Probabil aici... cu toţi oamenii ăştia. Apropiaţii mei. Cred că în acest moment este cel mai sigur loc, nu eşti de acord cu mine?

– Nu înţeleg cum poţi să te comporţi astfel, Aaron. Avem nevoie de colaborarea ta. Cît se poate de curînd, vreau să-l contactez, să vorbesc cu Michael Curry...

– Nu, chestia asta n-o să se întîmple, Erich! Vei face ceea ce ţi-au spus Seniorii să faci, şi sînt sigur că aşa va fi. Dar nu vei tulbura această familie, cel puţin nu cu permisiunea mea, şi nici nu te voi prezenta.

– Aaron, vrem să fim de ajutor. De aceea sînt aici.

– Noapte bună, Erich.

Sincer consternat, blondul stătea în picioare, tăcut, apoi s-a răsucit pe călcîie şi a plecat. Maşina mare şi neagră îl aştepta de două ore, timp în care Stolov îşi jucase rolul.

– Minte, a remarcat Aaron.

– Nu face parte din Talamasca, a adăugat şi Yuri, deşi era mai mult o sugestie decît o afirmaţie.

– O, ba da. Face parte dintre noi, dar minte. Nu-i întoarce spatele nici o clipă.

– N-aş face asta. Dar, Aaron, cum se poate? Cum poate...

– Nu ştiu. Am auzit de el. Este în organizaţie de trei ani. Am auzit de activitatea lui din Italia şi din Rusia. Este foarte respectat. David Talbot avea o impresie foarte bună despre el. De nu l-am fi pierdut pe David! Dar Stolov nu este atît de inteligent. Nu se pricepe să citească gîndurile prea bine. Poate că ar fi în stare, dacă nu ar juca atîta teatru. Dar rolul acesta îi solicită toată atenţia. Aşa că nu este foarte bun.

Maşina neagră rula silenţios, şi ieşise din curbă.

– Doamne, Yuri, mă bucur că eşti aici! a şoptit deodată Aaron.

– Şi eu, Aaron. Nu înţeleg. Vreau să iau legătura cu Seniorii. Vreau să vorbesc direct cu cineva, să aud o voce.

– Asta nu se va întîmpla niciodată, băiete, a precizat Aaron.

– Aaron, cum te descurcai înainte să apară computerul?

– Întotdeauna materialul era bătut la maşină. Comunicările ajungeau la Căminul din Amsterdam, iar răspunsurile veneau prin poştă. Comunicarea lua mai mult timp; bănuiesc că se spunea mai puţin. Dar niciodată nu erau însoţite de vreo voce sau de vreun chip, Yuri. În vremurile dinaintea maşinii de scris, cineva scria mesajele pentru Seniori. Nimeni nu ştia cine este.

– Aaron, vreau să-ţi mărturisesc ceva.

– Ştiu ce vrei să-mi spui, l-a întrerupt Aaron calm, gînditor. Cunoşteai bine Căminul din Amsterdam înainte să ieşi de acolo – fiecare colţişor, fiecare ungher. Nu-ţi poţi imagina unde se adunau Seniorii, unde primeau rapoartele. Nu ştie nimeni.

– Aaron, eşti în Ordin de zeci de ani. Tu poţi să iei legătura cu Seniorii. Sînt sigur că există vreo modalitate în astfel de situaţii...

Aaron a zîmbit rece, cu subînţeles:

– Speranţele tale sînt mai mari decît ale mele, Yuri.

Femeia drăguță cu păr grizonat plecase de pe verandă și venea spre ei. Micuță, cu încheieturi delicate, purta cu grație rochia simplă și largă de mătase. Avea gleznele zvelte și frumoase ca ale unei fete tinere.

– Aaron, a spus dojenitor, cu glas șoptit și catifelat. Într-un gest tineresc, a întins mîinile fine, pline de inele, și l-a luat pe Aaron pe după umeri, apoi l-a sărutat delicat pe obraz. Aaron a dat din cap, cu înțelegere mută.

– Vino înăuntru, cu noi, i s-a adresat Aaron lui Yuri. Au nevoie de noi acum. Vorbim mai tîrziu. Chipul i se schimbase mult. Acum că plecase Stolov, părea mai senin, aducea mai mult cu el însuși.

Casa era plină de mirosuri savuroase de la bucătărie și răsuna de voci. Rîsetele erau puternice, hohotitoare, genul de rîs vesel, extatic, al oamenilor la un priveghi. Se auzeau alții plîngînd. Femei și bărbați plîngînd. Un bătrîn ședea cu brațele încrucișate pe masă și plîngea. O fetișcană șatenă cu păr mătăsos îl bătea întruna pe umăr, dar și chipul ei era îngrijorat.

Sus, Yuri a fost condus într-un dormitor din spate, mic, demodat, dar pe care îl găsea atrăgător, cu un pat îngust de o persoană, cu baldachin și cuverturi aurii din satin care prinseseră și vremuri mai bune. La ferestre erau perdele prăfuite. Dar îi plăceau căldura, intimitatea, chiar și florile ofilite de pe pereți. S-a surprins în treacăt în oglinda de pe ușa șifonierului – păr negru, piele măslinie, prea slab.

– Vă sînt recunoscător, dar nu credeți că ar trebui să mă duc la hotel, să-mi port singur de grijă? i-a spus femeii cu păr grizonat, Beatrice.

– Nu, a ripostat Aaron. Nu te duci nicăieri. Vreau să stai aici, cu mine.

Yuri era gata să protesteze în continuare. Era nevoie de spațiu pentru familia asta numeroasă. Dar își dădea seama că Aaron chiar își dorește ca el să rămînă.

– Ei hai, nu începeți iar cu tristețea, a replicat femeia. Nu vă dau voie. Haideți, mergem să mîncăm ceva și să bem un pahar

cu vin. Aaron, vreau să şezi şi să bei un pahar cu vin rece. Şi tu, Yuri. Hai, veniţi amîndoi cu mine.

Au coborît pe scările din spate, în aerul mai cald, unde plutea fumul de ţigară ca nişte straturi de ceaţă albă. În jurul unei mese, lîngă un foc vesel, şedeau mai multe persoane plîngînd şi rizînd în acelaşi timp. Şi un bărbat grav, care nu făcea decît să fixeze cu priviri morocănoase flăcările. Yuri nu vedea de fapt focul. Era în spatele şemineului; vedea sclipirile, auzea cum troznesc lemnele şi simţea căldura.

Deodată atenţia i-a fost distrasă de spectrul unei creaturi de sex feminin dintr-o încăpere mică din spate, care se uita pe fereastră, afară în noapte. Era foarte bătrînă şi fragilă; purta gabardină cu dantelă ponosită şi o broşă grea de aur, o mînă cu diamante în chip de unghii. Părul alb, cu firul subţire, mătăsos, se potrivea cu chipul ei; era aranjat într-un coc de modă veche, prins în agrafe la spate. O altă femeie, mai tînără, şi totuşi îngrozitor de bătrînă, o ţinea de mînă pe cea foarte bătrînă, ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze de ceva, deşi n-ai fi putut spune în ce fel.

– Hai, bunico Evelyn, vino cu noi. Hai, draga mea Viv. Să mergem lîngă foc, a spus Beatrice.

Femeia foarte bătrînă, bunica Evelyn, a şoptit ceva, abia auzit, în barbă. A arătat spre fereastră şi degetul i s-a îndoit, ca şi cînd nu ar fi avut suficientă forţă să-l ţină drept. A arătat din nou, şi din nou degetul i s-a îndoit.

– Hai, draga mea, iar faci asta, a glăsuit femeia căreia i se spusese „draga mea Viv". Era binevoitoare. Nu te aud. Hai, bunico Evelyn, poţi să vorbeşti. Parcă ar fi încercat să înduplece un copil. Ştii bine că poţi. Ieri ai vorbit toată ziua. Vorbeşte, draga mea, vorbeşte să te aud şi eu.

Bătrîna a murmurat din nou ceva nedesluşit. Continua să arate cu degetul. Tot ceea ce vedea Yuri erau strada întunecată, casele din jur, luminile, copacii greoi şi sumbri, înălţîndu-se spre cer.

Aaron l-a luat de braţ.

O femeie tînără, cu părul negru ca tăciunele şi cu cercei frumoşi de aur s-a apropiat de ei. Purta o rochie roşie de lînă şi o

curea șic. O clipă a stat lîngă foc, încălzindu-și mîinile, apoi s-a mai apropiat puțin, atrăgîndu-le atenția lui Aaron și Beatricei, chiar și pe cea a „dragei Viv". Avea un aer rece, autoritar.

– S-a adunat toată lumea, i-a spus cu subînțeles lui Aaron. Toți sînt bine. Au patrulat zona asta, și pe cea de vizavi, două străzi spre centru și două spre periferie.

– Cred că o vreme va fi liniște, a replicat Aaron. A greșit copilărește. Ar fi putut cauza mai multe decese, ar fi putut provoca mai multă suferință...

– Oh, dragilor, vă rog..., i-a implorat Beatrice. Chiar trebuie să vorbim despre asta? Polly Mayfair, scumpa mea, du-te înapoi în oraș, la birou, au nevoie de tine acolo.

Scumpa de Polly Mayfair a ignorat-o complet pe Beatrice.

– Sîntem pregătiți să ne confruntăm cu el. Noi sîntem mulți, el este unul singur. Va veni, a mai adăugat Aaron.

– Să vină? Scumpa de Polly Mayfair era mirată. De ce spuneți că va veni? De ce ar veni? N-ar trebui să fugă departe, cît poate de repede?

– Dar dacă este mort? a intervenit Beatrice. Presupunînd că există un astfel de personaj. Dacă a părăsit clădirea aceea din Houston și a hoinărit, și pur și simplu... știți voi... s-a evaporat? S-a scuturat înfiorată.

– Ar însemna că sperăm prea mult, a replicat Aaron. Dar dacă asta s-a întîmplat, îl vor găsi și ne vor anunța.

– O, Doamne, sper să fie așa, s-a tînguit scumpa de Polly Mayfair. Sper că l-a omorît cînd l-a lovit. Sper că s-a prăbușit la pămînt și a murit.

– Eu nu, a răspuns Aaron. Nu vreau să mai facă rău cuiva. Acest lucru nu trebuie să se mai întîmple. Nu trebuie să facă rău nimănui. Este detestabil că a făcut rău. Dar vreau să-l văd, vreau să vorbesc cu el, vreau să aud ce are de spus. Ar fi trebuit să-l înfrunt cu mult timp în urmă. Am fost un prost, și, cum se spune, nu m-am ales cu nimic. Dar nu pot să ratez ocazia asta. Vreau să vorbesc cu el. Să-l întreb ce gîndește, de unde dracu' vine, ce vrea de fapt?

– Aaron, hai să nu începem cu poveștile cu fantome, l-a rugat Beatrice. Haideți, cu toții...

– Crezi că așa va fi? Că va vorbi? Nu m-am gîndit niciodată la asta. Credeam că-l vom găsi și că... înțelegi, că ne vom ocupa de chestia asta... că-l vom distruge. Că vom pune capăt unei probleme care n-ar fi trebuit să apară vreodată. Nimeni n-ar ști. Niciodată nu mi-am închipuit că am putea să *vorbim* cu el, a spus scumpa de Polly Mayfair.

Aaron a ridicat ușor din umeri. În timp ce vorbea, se uita la Yuri.

– Doar într-o singură privință nu sînt sigur. Se va duce la casa de pe First Street? Se va duce la Mayfair & Mayfair? Se va duce la Metairie, la cei adunați în casa lui Ryan? Sau va veni aici? Pe cine va căuta, în cine se va încrede, cu cine o să vrea să vorbească, să-l ademenească de partea lui? Încă nu am reușit să-mi dau seama.

– Dar crezi că va face asta!

– Draga mea, trebuie, asta este familia lui. Sînt toți sechestrați. Ce altceva ar putea face? Unde să se ducă? a replicat Aaron.

28

Muzica venea din niște guri electrice agățate sus, pe pereții albi. Oamenii dansau în mijlocul încăperii, cu stîngăcie, leganîndu-se înainte și înapoi, dar în ritm cu muzica, ca și cum și lor le-ar fi plăcut. Muzicanții erau numeroși și aveau instrumente rudimentare, nu așa de frumoase precum cimpoiul sau harpa celtică. Era ca și cum ar fi auzit muzica aceea veche în muzica asta, dar cele două se îngemănau și ea nu mai reușea să-și adune gîndurile. Doar muzică. A văzut valea. I-a văzut pe frați și pe surori dansînd și cîntînd. Apoi cineva a făcut semn. Veniseră soldații!

Orchestra s-a oprit. Liniștea era apăsătoare. Cînd s-a deschis ușa, a tresărit. Înăuntru, oameni care rîdeau, cineva o țintuia cu privirea, o femeie într-o rochie lălîie, posomorîtă.

Ar trebui să-și continue drumul spre New Orleans. Avea kilometri întregi de mers. Îi era foame. Voia niște lapte. Acolo era mîncare, dar lapte nu era. L-ar fi adulmecat dacă ar fi fost. Dar pe cîmpuri erau vaci. Le văzuse și știa cum să facă să curgă laptele. Ar fi trebuit s-o facă mai de demult. De cînd era aici, ascultînd muzica? Totul începuse cu atît de mult timp în urmă, și ea nu-și mai amintea, dar asta era prima zi adevărată din viața ei.

La răsăritul soarelui, deschisese ușa de la o bucătărie mică, luase laptele din frigider și-l băuse pe tot. Aceea da, dimineață, cu deliciosul gust de lapte rece, cu soarele care trimitea pe pămînt raze lungi, subțiri și tremurătoare printre copacii rari, ce păreau morți, și peste iarbă. O găsise cineva din casă. Spusese

mulțumesc pentru lapte, îi părea rău că s-a terminat, dar trebuise să-l bea.

Pe termen lung, lucrurile astea nu aveau importanță. Oamenii aștia nu i-ar face rău. Nu știau ce este ea. Pe vremuri, dacă furai lapte în felul ăsta, ar fi alergat după tine, te-ar fi urmărit, până departe, departe, în munți, poate chiar...

– Dar toate astea nu mai sînt importante. A venit vremea noastră, vremea să domnim, îi explicase Tata.

Acum trebuia să meargă la New Orleans. Să-l găsească pe Michael pentru Mama. Da, asta voia Mama din tot sufletul. Să se oprească pe cîmp, unde vacile somnoroase te așteptau să bei laptele cald din uger. Să bei, să bei, să bei.

S-a întors, dar orchestra a început să cînte. Muzica a încălzit-o încă o dată, din primele trei-patru note, făcînd-o să vibreze din cap pînă-n picioare, ca și cum ar fi inhalat-o pe gură. A închis ochii, bucurîndu-se de muzică. O, lumea era minunată! A început să se legene.

Cineva a atins-o, iar cînd s-a întors a văzut că era un bărbat aproape la fel de înalt ca ea. Ridat și bronzat, mirosind tot a fum, un bătrîn cu cămașă albastru-închis și cu pantaloni pătați de grăsime. I-a vorbit, dar ea auzea numai muzica, ritmul ei. Își legăna capul înainte și înapoi, și era minunat.

Tipul s-a aplecat și i-a spus drept în ureche:

– Te uiți de mult timp, drăguțo. De ce nu vii să dansezi?

A făcut un pas înapoi. Îi era așa de greu să-și țină echilibrul cu muzica asta! L-a văzut cum o ia de mînă, i-a simțit degetele aspre, uscate. Liniile fine din palmă erau pline de grăsime. Mirosea ca autostrada și ca mașinile care treceau în viteză prin apropiere. Mirosea ca țigările.

L-a lăsat s-o împingă ușurel pe ușă, în lumina caldă, învăluitoare, unde dansau oamenii. Acum vibrațiile muzicii treceau drept prin ea. Ar fi putut să se relaxeze de tot, să se prăbușească grămadă pe podea, ar fi putut să zacă acolo pe veci, ascultînd, cîntînd, imaginîndu-și valea cu ochii minții. Valea și munții care o înconjurau erau la fel de frumoși ca întotdeauna.

Sau își venea în fire și dansa, dansa, dansa.

Asta făceau acolo; bărbatul începuse să danseze cu ea. O apucase cu o mînă de mijloc și se apropiase de ea. I-a spus ceva. N-a auzit. I s-a părut că îi spusese: „Miroși bine!"

A închis ochii și s-a învîrtit, s-a învîrtit, lăsîndu-se în brațele lui, lipită de el, legănîndu-se dintr-o parte în alta. Bărbatul rîdea. Într-o străfulgerare, i-a văzut chipul, i-a zărit gura care se mișca din nou și din care ieșeau o mulțime de vorbe. Muzica se auzea foarte tare, bubuia. Cînd a închis ochii, era din nou cu ceilalți, dansînd în cercuri, se învîrteau la nesfîrșit, afară din cercul de piatră; și erau așa de multe cercuri, încît primii nu vedeau pînă în spate, la ultimul. Sute și sute care dansau pe muzica cimpoaielor și a harpelor.

O, dar asta era în primele zile, înainte să vină soldații!

Mai tîrziu, în vale, toată lumea dansa, toți împreună, înalți și scunzi, săraci și bogați, oameni și neoameni. Se adunaseră ca să-l invoce pe Taltos. Mulți aveau să moară, dar dacă se arăta Taltos... Dacă erau doi, cumva... S-a oprit, și-a dus mîinile la urechi. Trebuia să plece. Tată. Vin. O să-l găsesc pe Michael pentru Mama. Mamă, n-am uitat. Nu sînt copil. *Toți sînteți niște nerozi, copii!* Ajutor.

Bărbatul a tras-o, dezechilibrînd-o, dar apoi și-a dat seama că încerca s-o facă să mai danseze. O învîrtea, o răsucea. A început din nou să se miște, în ritmul muzicii, îi plăcea la nebunie, se legăna înainte și-napoi, din ce în ce mai dezlănțuită, lăsîndu-și părul să fluture.

Da, îi plăcea la nebunie. Ca prin ceață, i-a văzut pe muzicanții adevărați. Costelivi și grași, cu ochelari, scîrțîiau la viorile lor, cîntau cu voce tare, pe nas, repede, neinteligibil; cîntau la o orgă mică, dar al cărei nume nu-l știa. Cuvîntul acela nu era înăuntrul ei. Ca și cuvîntul referitor la instrumentul acela de suflat, drîmbă, care nu era chiar același lucru. Dar iubea muzica asta, ritmul ei, monotonia divină, zumzetul pe care îl simțea prin membre. Părea că-i străpunge timpanele, inima, că o paralizează, că o mistuie.

La fel ca în vale, aceste ființe umane dansau – femei bătrîne, femei tinere, băieți și bărbați. Chiar și copii. Privește-i. Dar oamenii aceștia nu puteau să-l invoce pe Taltos. Să ajungă la Tata. Să ajungă la...

– Hai, păpușico!

Ceva... un scop. Să plece de aici. Cîtă vreme cînta muzica, nu putea să gîndească. Însă nu conta.

Da, o să-l lase s-o învîrtească. Să danseze. Rîdea cu încîntare. Ce bine era! Acum era timpul să danseze. Mai domol! Să danseze. Tata va înțelege.

29

Era ora 4 dimineața. Se adunaseră în salonul dublu – Mona, Lauren, Lily și Fielding. Era și Randall acolo. Curînd va veni și Paige Mayfair de la New York. Avionul ei sosise la timp. Ryan se dusese s-o ia de la aeroport.

Stăteau în liniște și așteptau. Nimeni nu crede, se gîndea Mona. Dar trebuie să încercăm. La ce mai sîntem buni, dacă nu încercăm?

Mai devreme, mătușa Bea venise din Amelia Street ca să pună pe masă ceva demîncare, un bufet, la miezul nopții. Pe cele două șemineuri, care încă mai dădeau o lumină caldă, jucăușă, așezase niște lumînări rituale groase, topite doar pe jumătate.

Sus, asistentele pregătite să intervină, vorbeau cu glas scăzut. Cu cafelele și cu foile de observație după ele, își instalaseră camera de gardă, ca să zicem așa, în camera mătușii Vivian. Mătușa Vivian consimțise cu amabilitate să se ducă să stea în casa din Amelia Street; cedase dovezii clare de afecțiune pe care i-o purta bunica Evelyn, care toată seara gesticulase către ea și-i murmurase la ureche, deși nimeni nu era sigur că Evelyn știa de fapt cine este Vivian.

– Două doamne în vîrstă, făcute una pentru alta, a remarcat mătușa Bea. Ce mi-i tanda, ce mi-i manda. Bunica Evelyn iar nu vorbește. E limpede, sînt ca două picături de apă.

În toată casa, în alte camere, chiar și la etajul al treilea, dormeau veri, în paturi improvizate. Pierce, Ryan, Mandrake și Shelby erau pe aici, pe undeva. Jenn și Clancy erau în dormitorul

din față de la etaj. Alți membri ai familiei Mayfair erau în casa de oaspeți, dincolo de stejarul lui Deirdre.

Au auzit mașina oprindu-se în fața porții.

Nu s-au mișcat. Henri a deschis portiera, lăsînd-o să coboare pe femeia pe care nici unul dintre ei n-o văzuse vreodată. Paige Mayfair, strănepoata a lui Cortland și a soției lui, Amanda Grady Mayfair, care îl părăsise pe Cortland cu ani în urmă și se mutase în nord.

Paige era o femeie scundă și sprintenă, semănînd la față și la trup cu Gifford și cu Alicia, doar că aducea ceva mai mult cu o pasăre, cu picioare și încheieturi lungi și subțiri. Tipul ăla de *Mayfair, cugeta Mona. Părul femeii era tuns foarte scurt în față*, iar în rest, îi ajungea la nivelul gîtului; purta cercei cu clipsuri, din aceia uriași, sclipitori, pe care o femeie trebuie să-i scoată înainte de a răspunde la telefon.

Și-a făcut o intrare foarte prozaică. Toți, în afară de Fielding, s-au ridicat s-o salute, să schimbe pupăturile obișnuite chiar și cu o verișoară pe care n-o văzuse nici unul pînă atunci.

– Verișoara Paige. Vărul Randall. Verișoara Mona. Vărul Fielding.

În cele din urmă, Paige s-a așezat pe scaunul aurit, în stil franțuzesc, cu spatele la pian. Fusta neagră scurtă i s-a ridicat, descoperind coapse la fel de frumoase și de zvelte ca și gambele, care păreau grozav de goale în comparație cu restul trupului, înfășurat în lînă și într-un șal de cașmir, pe care l-a desfăcut din jurul gîtului. Era foarte frig la New York.

Se uita țintă la oglinda lungă din celălalt capăt al încăperii, care reflecta, bineînțeles, oglinda din spatele ei, dînd iluzia unui șir nesfîrșit de camere, fiecare dotată cu propriul candelabru de cristal.

– N-ai venit singură de la aeroport, nu? a întrebat Fielding, făcînd-o să tresară, cu vocea sa tinerească și viguroasă. Mona și-a dat seama că nu știe cine este mai în vîrstă – Fielding sau Lily; Fielding însă părea așa de bătrîn, cu pielea gălbejită,

aproape transparentă, cu petele de pe mîinile slabe, că te întrebai ce-l ține în viață.

Lily avea forță și energie, deși trupul îi părea numai fibră și tendoane sub taiorul sever din mătase.

– Ți-am spus, străbunicule, că au fost doi polițiști cu ea. Sînt afară. Toți cei din New York sînt laolaltă, li s-a spus. Nici un membru al familiei, de nicăieri, nu este singur acum, a precizat Mona. Știu toți.

– Și nu s-a mai întîmplat nimic, nu-i așa? a adăugat Paige politicos.

– Corect, a spus și Lauren. Reușise să-și păstreze aerul îngrijit, ceremonios, chiar și după o zi lungă și o noapte. Nici un fir din părul argintiu nu era nelalocul lui. Nu l-am găsit, a mai zis, de parcă încerca să calmeze un client isteric. Dar nu au mai fost necazuri de nici un fel. Chiar în timp ce noi vorbim, se fac investigații.

Paige a aprobat printr-o mișcare a capului, apoi privirea i s-a mutat asupra Monei:

– Așadar, tu ești legenda, Mona, a rostit cu zîmbetul acela indulgent pe care îl adresezi copiilor dragoți. Am auzit atîtea despre tine. Beatrice vorbește mereu despre tine în scrisori. Tu ești moștenitoarea desemnată, dacă Rowan nu va putea fi salvată.

Surpriză!

Nimeni nu-i spusese așa ceva Monei. Nu simțise nimic din toate astea la nici unul dintre ei, nici aici, nici dincolo, în oraș, nicăieri. Nu se putea împiedica s-o țintuiască cu privirea pe Lauren.

Lauren a plecat ochii.

Vreți să spuneți că s-a hotărît deja?

Nimeni nu se uita la ea. Capete încuiate. Și-a dat brusc seama că doar Fielding se holbează la ea. Și că nimeni nu fusese șocat de cuvintele lui Paige, cu excepția ei. Hotărîrea fusese luată, dar nu în prezența ei, și nimeni nu intenționa să explice, să intre în detalii sau să clarifice asta. În acest moment era prea mult de discutat. Și totuși era un lucru foarte important să fie desemnată moștenitoare. Și prin mintea Monei a trecut, subit,

o frază sarcastică: „Adică mica și nebunatica Mona, cu eșarfă la gît și cu fundă în păr, copila vagaboandă a beţivei de Alicia?"

Dar n-a zis nimic. Simţea o durere aprigă, care o sufoca. „Rowan, nu muri. Rowan, îmi pare rău." O imagine indecentă, voluptuoasă i-a revenit în minte: pieptul lui Michael Curry profilîndu-se deasupra ei, mădularul care ieșea din trupul ei, astfel că, preţ de-o clipă, a zărit falusul strecurîndu-se afară din cuibul de păr. A închis ochii strîns.

– Să sperăm că o vom putea salva pe Rowan, a spus Lauren, dar vocea-i suna așa de slabă și deznădăjduită, că nu făcea decît să-i contrazică vorbele.

– Moștenirea este o chestiune vastă. Trei avocaţi studiază actele în acest moment. Dar Rowan este încă în viaţă. Rowan este sus. A supravieţuit operaţiei. Era cea mai mică dintre grijile ei. Doctorii s-au străduit și au făcut minuni, acum este rîndul nostru să încercăm.

– *Știi ce vrem să facem? a întrebat Lily, ai cărei ochi erau* încă umezi și luceau de lacrimi. Lily adoptase o atitudine defensivă, cu braţele încrucișate peste piept, și o mînă care se odihnea la baza gîtului. Pentru prima oară în viaţă, glasul lui Lily sună tremurat, bătrîn, și-a zis Mona.

– Da, știu. Unchiul meu *mi-a spus totul*. Înţeleg. Toţi anii ăștia. Am auzit atîtea despre voi, despre toţi, și acum sînt aici, în casa asta. Dar pot să vă spun că nu știu dacă vă voi fi de vreun ajutor. Este o putere pe care o simt alţii. Eu însămi n-o simt. Nu știu cu adevărat cum s-o folosesc. Dar sînt oricînd dispusă să încerc, a explicat Paige.

– Eşti una dintre cele mai puternice, asta contează, a remarcat Mona. Noi sîntem cele mai puternice de aici. Nici una din noi nu se pricepe să folosească aceste daruri.

– Atunci să începem. Să vedem ce putem face, a propus Paige.

– Nu vreau să văd nici un fel de gogoriţe. Dacă începeţi să rostiţi cuvinte trăsnite..., a intervenit Randall.

– Sigur că nu, a spus Fielding, cu ochii adînciți în orbite, cu mîinile încrucișate pe măciulia bastonului. Trebuie să mă duc cu liftul. Mona, condu-mă tu! Randall, și tu ar trebui să vii cu liftul.

– Dacă nu vreți să veniți cu noi, nu e nevoie, nimeni nu e obligat. O vom face noi singuri, a remarcat Lauren, cu o voce rece ca oțelul.

– Eu vin, a exclamat Randall țîfnos. Țin să se consemneze oficial că această familie se lasă condusă de o puștoaică de 13 ani!

– Nu este adevărat. Toți vrem s-o facem. Randall, te rog să ne ajuți. Te rog, nu ne face necazuri acum, în aceste momente, l-a implorat Lily.

Au ieșit în grup, trecînd prin holul întunecos. Monei nu-i plăcuse niciodată ascensorul ăsta. Era prea mic, prea prăfuit, prea vechi și prea rapid; însă era eficient. L-a urmat pe cei doi bătrîni înăuntru, ajutîndu-l pe Fielding să se așeze pe singurul scaun din colț, un scăunel vechi din lemn cu șezutul de trestie. Apoi a trîntit ușa, a tras cu un zgomot metalic grilajul și a apăsat pe buton. A pus mîna pe umărul lui Fielding:

– Nu uita că se oprește cu o smucitură.

Așa cum le-a spus, liftul s-a oprit cu o zgîlțîitură.

– Ce tîmpenie, a mormăit enervat Fielding. Tipic pentru Stella. Să găsească un ascensor atît de puternic, că te poate duce direct pe acoperișul Băncii Americane.

– Nu mai există Banca Americană, a ripostat Randall.

– Ei, înțelegi ce vreau să zic, a adăugat Fielding. Nu te enerva pe mine. Nu este ideea mea. Mi se pare ridicol. De ce nu ne ducem la Metairie să încercăm s-o sculăm pe Gifford din morți?

Mona l-a ajutat pe Fielding să se ridice și să-și țină bastonul cum trebuie.

– Banca Americană era pe vremuri cea mai înaltă clădire din New Orleans, i-a explicat el Monei.

– Știu, a replicat ea. Nu știuse, dar era cea mai bună cale de a pune capăt tensiunii și conversației.

Cînd au intrat în dormitorul principal, ceilalți se adunaseră deja. Michael era cu ei; stătea în picioare, în colțul cel mai

îndepărtat, cu brațele încrucișate, privind chipul neschimbat al lui Rowan.

Lumînările sfințite ardeau pe noptiera cea mai apropiată de ușă. Statueta care o reprezenta pe Fecioara Maria era acolo. Probabil că mătușa Bea făcuse asta, reflecta Mona – lumînările, Fecioara cu capul plecat, cu văl alb, cu mîinile mici din ghips, întinse. În mod sigur și Gifford ar fi procedat astfel dacă ar fi fost acolo.

Nimeni n-a scos un cuvînt. În cele din urmă a vorbit Mona:

– Cred că asistentele trebuie să iasă.

– Și ce vreți să faceți aici? a întrebat supărată cea mai tînără dintre asistente, o femeie cu chipul palid, cu păr blond și cărare la mijloc, sub boneta albă, scrobită. Semăna cu o călugăriță, în hainele acelea impecabile. I-a aruncat o privire celeilalte asistente mai vîrstnice, o femeie de culoare cu pielea întunecată, care n-a spus o vorbă.

– O să *punem* mîinile pe ea și o să încercăm s-o vindecăm, a grăit Paige Mayfair. Probabil că nu va folosi la nimic, dar toți avem darul ăsta. O să încercăm.

– Nu știu dacă ar trebui să faceți așa ceva, a *clătinat din cap* asistenta mai tînără, neîncrezătoare.

Și atunci, femeia mai în vîrstă a dat din cap dezaprobator, apoi a făcut un gest de încuviințare.

– Ieșiți, amîndouă, le-a spus Michael, cu glas liniștit, dar poruncitor.

Asistentele au ieșit.

Mona a închis ușa.

– Este așa de ciudat, a remarcat Lily. E ca și cum am fi dintr-o familie de mari muzicieni care însă nu știu să citească notele, nici măcar nu știu să interpreteze o melodie.

Doar Paige Mayfair nu părea stînjenită. Ea, cea de departe, cea care nu crescuse în obscuritatea casei din First Street, care nu auzise oamenii citindu-și gîndurile unii altora, răspunzîndu-și mental, la fel de ușor ca și cînd ar fi rostit vorbe.

Paige şi-a pus cartea mică, îmbrăcată în piele, pe podea şi s-a apropiat de pat:

– Stingeţi luminile, dar lăsaţi luminările.

– E o prostie, a mormăit Fielding.

– Prefer aşa. Prefer să nu existe nimic care să ne distragă atenţia, a mai adăugat Paige. Apoi a privit-o pe Rowan, studiind-o pe îndelete, din cap, de la fruntea netedă, pînă-n picioare, care se conturau pe sub pătură. Chipul lui Paige era trist, trist înadins şi gînditor.

– Nu are rost, a concluzionat Fielding. Era limpede că-i era greu să stea în picioare.

Mona l-a tras cu forţă mai aproape de pat.

– Uite, sprijină-te de saltea, i-a spus, încercînd să nu pară nerăbdătoare. Te ţin eu de braţ, pune mîna pe ea. O singură mînă este de ajuns.

– Nu, vă rog, ambele mîini, le-a cerut Paige.

– Ce tîmpenie! a izbucnit Fielding.

Ceilalţi s-au apropiat, în cerc, de pat. Michael s-a dat înapoi, dar Lily i-a făcut semn că trebuie să participe. Toţi şi-au pus mîinile pe Rowan; Fielding se aplecase în faţă, într-o poziţie chinuită; i se auzea respiraţia greoaie şi un sunet hîrtîit ieşind din gîtul guşat.

Mona a simţit braţul moale şi alb al lui Rowan. Îşi pusese degetele chiar pe vînătăi. Cine i le făcuse? Oare o apucase pe Rowan şi o zgîlţîise? Aproape că vedeai urmele degetelor. Mona şi-a pus degetele pe aceste urme.

– *Rowan, vindecă-te!* Nu-i aşteptase pe ceilalţi, şi acum vedea că toţi luaseră aceeaşi decizie mută, neceremonioasă. A auzit rugăciunea comună înălţîndu-se; a văzut că Paige şi Lily închiseseră ochii.

– Vindecă-te, a murmurat Paige.

– Vindecă-te, a murmurat Mona.

– Vindecă-te, Rowan, a spus Randall cu voce gravă şi hotărîtă.

În cele din urmă, s-a făcut auzit şi Fielding, cu un murmur iritat:

– Vindecă-te, copilo, dacă-ți stă în putere! Vindecă-te, vindecă-te, vindecă-te.

Cînd Mona a deschis din nou ochii, a văzut că Michael plînge. Cu ambele mîini ținea mîna dreaptă a lui Rowan. Șoptea cuvîntul odată cu ceilalți. Mona a închis ochii și l-a spus din nou.

– Haide, Rowan! Vindecă-te!

Clipele treceau, iar ei rămîneau acolo. Clipe în care unul sau altul a șoptit, s-a foit, a apucat carnea mai strîns sau a mîngîiat-o. Lily a pus mîna pe fruntea lui Rowan. Michael s-a aplecat s-o sărute pe cap.

În cele din urmă, Paige a fost cea care a decis că au făcut tot ce puteau.

– I s-a dat ultima împărtășanie? a întrebat Fielding.

– Da, la spital, înainte de operație, a răspuns Lauren. Dar nu va muri. Starea ei este stabilă. Este în comă profundă, și ar putea să rămînă așa zile întregi.

Michael se întorsese cu spatele la ceilalți. În tăcere, s-au strecurat afară din cameră.

În sufragerie, Lauren și Lily au turnat cafele. Mona a adus zahărul și frișca. Afară era întuneric beznă, o vreme iernatică încă.

Ceasul cel mare a bătut ora cinci. Paige l-a privit, ca și cînd ar fi fost surprinsă. Apoi și-a plecat ochii.

– Ce crezi? a întrebat Randall.

– Nu va muri. Dar nu a avut absolut nici o reacție. Cel puțin nici una pe care s-o simt, a completat Paige.

– Nici una, a zis Lily.

– Ei bine, am încercat. Asta-i important, că am încercat, a conchis Mona.

A ieșit din salonul dublu pe hol. O clipă i s-a părut că-l vede pe Michael în capul scărilor. Dar nu era decît asistenta care trecea pe acolo. Casa trosnea și foșnea, ca de obicei. S-a grăbit, mergînd pe vîrfuri intenționat, încercînd să nu facă scările să scîrțîie precum gamele muzicale.

Veioza fusese aprinsă iar. Flăcăruile luminărilor se dizolvau în lumina galbenă, care invada încet încăperea.

Mona și-a șters ochii și a luat-o pe Rowan de mînă. Mîna îi tremura.

– Vindecă-te, Rowan! Vindecă-te! N-o să mori, Rowan! Vindecă-te!

Michael a luat-o în brațe și a sărutat-o pe obraz.

Nu s-a ferit.

– Vindecă-te, Rowan! Îmi pare rău că am făcut-o cu Michael. Îmi pare rău. Te rog, vindecă-te, la ce bun... toată moștenirea, banii, totul... dacă nu putem... dacă nu putem vindeca? a șoptit ea.

Trebuie să fi fost ora 6.30 cînd Mona a luat hotărîrea. Va exista un Centru Medical Mayfair. Se va întîmpla exact cum plănuise Rowan.

Mona luase o pătură de lînă cu ea, afară, sub stejar, în fața casei de oaspeți; ședea acolo, pe pătura aspră și simplă, privind cum mijește dimineața prin umezeala care o împresura; frunzele fragede, verde-deschis ale bananierului, begoniile încovoiate, crinii roșcați, mușchiul verde de pe cărămizi. Cerul era violet, cum era la apus, moment pe care îl urmărise mult mai des decît zorii zilei.

La poarta grădinii dormea un gardian, într-un scaun cu spătar drept. Un altul patrula înainte și înapoi, de cealaltă parte a porților, lîngă piscină.

Pe fundalul violet, casa părea să se lumineze, să se depărteze. Departe, în dreapta, începea să se înalțe lent un soare roșu ca sîngele. La New Orleans, nu-ți dădeai niciodată seama unde este estul și unde vestul, pînă cînd soarele răsărea sau apunea. Ei, uite că acum răsărea, strălucitor și nu în deplină liniște. Păsărelele păreau că-l aud; păsărelele erau înviorate; în jurul ei, toate frunzele groase și pufoase erau vii, foșneau.

Priveliștea o făcea fericită, însă o fericire care nu era deplină, care o neliniștea. O făcea să se simtă singură. *Moștenitoare desemnată a avuției*. Lauren spusese cu glas scăzut, în șoaptă:

– N-ar trebui să fie o surpriză pentru tine. Este o chestiune de descendență. Chiar tu ai schițat-o pe computer. Vom explica totul. Nu pot să vorbesc despre asta cît timp Rowan trăiește și respiră.

Va exista un Centru Medical Mayfair, Rowan. Aceasta va fi moştenirea ta, iar noi vom duce cu noi secretele în istoria noastră intimă, de care, în final, te poţi lipsi; însă piatra de temelie a Centrului Medical Mayfair va rămîne, şi va fi mărturie peste timp.

Brusc se simţea ameţită. Îi era puţin rău. Îi displăcea profund să fie trează la ora asta a dimineţii. Aşa fusese mereu. Cînd Mona era mică, Alicia voia întotdeauna să meargă la liturghie la biserică. Beată sau trează cu o seară în urmă, nu conta. Alicia trebuia să se scoale să se ducă la mesă. Se duceau cu tramvaiul spre periferie, la Holy Name. Mona nu se simţea niciodată bine aşa, o durea capul, avea un gust rău în gură. Povestea luase sfîrşit doar în ultimii cîţiva ani, cînd Alicia ajunsese, în cele din urmă, să bea şi dimineaţa; cînd cobora Mona, ea era deja cu o bere în mînă, şezînd pe treptele din spate.

Dar nu era chiar aşa de rău să fie trează acum, să vadă soarele ăsta roşu-intens cum răsare miraculos, să-l vadă cum devine auriu. Agitaţia din ultimele zile făcuse ca toate astea să fie aşa de preţioase, aşa de limpezi. Uite, grădina asta, să-şi amintească mereu să o privească. Moştenirea. „Isuse, Mona, grădina asta e a ta! Sau va fi în curînd!"

Nici nu era de mirare că nu putea să doarmă. Încercase. Cel mai bine era să folosească timpul ăsta ca să reflecteze, să facă planuri, să pună în ordine chestiunea care începuse s-o obsedeze: locul şi structura Centrului Medical Mayfair, pe a cărui faţadă va fi scris cuvîntul *SĂNĂTATE*. În piatră? Pe sticlă?

Pierce avea să fie cel mai puternic aliat al său. Era un tip conservator, din acelaşi aluat ca Ryan, dar ideea îi surîdea, şi voia să prindă viaţă. În ultimele două luni, făcuse ca planul să rămînă în picioare. Cu un mic imbold, putea fi făcut să creeze, să imagineze, să anticipeze. Totul va ieşi cum trebuie, deşi tipii tradiţionalişti din firmă îi vor ţine în loc puţin, vor încerca să îi împiedice să aibă curaj, să vrea mai mult, să viseze.

Pierce dormea cu vestonul pe umăr, nu foarte departe, într-unul dintre numeroasele şezlonguri împrăştiate peste tot.

Spusese că vrea să simtă aerul proaspăt. Era lîngă piscină. Nu suporta atmosfera sufocantă din casă. Părea un copil cînd a trecut pe lîngă el.

O vom face, cugeta Mona. Este mai mult decît hotărîrea copilărească de a face înconjurul lumii înainte de a împlini 20 de ani, sau de a săpa un tunel pînă în China, sau de a pune bazele celui mai de succes fond mutual de pe piața internațională a burselor. *Moștenitoarea desemnată a avuției*. Totul este posibil, acesta este principalul lucru pe care nu trebuie să-l uite.

Nu era și părerea Aliciei, cînd stătea pe scară cu o bere în mînă.

– Sînt prea obosită să mai fac ceva.

Nu te gîndi că e într-un sertar de frigider, la morgă. De fapt, nu congelează oamenii la morgă, nu? Îi păstrează numai reci, nu-i așa?

Toate cărțile acelea despre spitale, unde le văzuse Mona? În camera lui Rowan, cînd Mona punea la cale să-l seducă pe Michael. Cărțile alea erau pe noptiera de lîngă pat. Mona le va citi mai tîrziu, va studia întregul proiect. Asta era important – să ai o schemă pregătită înainte de a începe discuțiile cu ceilalți, să conduci ședința ca în reclamele la noile computere, cu toate planurile lucitoare ale clădirii scoase la imprimanta cu laser, cu tabele și liste.

În cele din urmă a închis ochii. Acum simțea soarele. Nu trebuia să-l vadă.

O să facă o mică șmecherie care avea întotdeauna efectul dorit: o adormea. Mintea-i umbla cu un kilometru pe secundă, așa că a pus-o la treabă: să decoreze holurile și birourile de la Centrul Medical Mayfair – să aleagă culori, să pună draperii, să aleagă vopselele pentru interioare, tablouri care să-i facă pe pacienți fericiți, tablouri care să le ofere medicilor și asistentelor extenuați un moment de seninătate atunci cînd mergeau pe un coridor sau pe o scară, sau chiar cînd intrau pe ușă.

Diferite reprezentări ale actului medical, ale vindecării. Ceva în stilul acelui tablou frumos al lui Rembrandt, *Lecția de anatomie*. A deschis ochii, cu o tresărire. Nu, n-ar vrea să vadă

așa ceva. Nimic atît de înspăimîntător. Gîndește-te la alte lucruri, chipurile frumoase și pasive ale lui Piero Della Francesca, ochii blînzi și frumoși ai femeilor lui Botticelli, plăsmuiri alinătoare. Lucruri mai bune decît în realitate.

Îi era atît de somn. Încerca să-și amintească toate personajele din tabloul acela mare cu familia Medici, de la Florența, cel în care Lorenzo privește cu coada ochiului. Avea cinci ani cînd Gifford o dusese prima oară în Europa.

– Mame și prunci! exclamase, în timp ce se plimbau prin Palazzo Vecchio. Îi plăcuse grozav să zburde și să se învîrtească pe podelele de piatră. Nu văzuse niciodată atîtea tablouri cu aceeași temă măreață. Gifford șoptise serioasă – *Madonna cu Pruncul*.

Gifford s-a aplecat s-o sărute.

– Dormi puțin.

Da, cred că asta o să fac. N-am avut de gînd, vreau să spun, cu Michael, nici un moment n-am...

„Ei știu asta. Acum nu contează. E ceva neînsemnat. Ești exact ca toți cei din familia Mayfair, să vrei să fii pătimașă și îndrăzneață, și apoi copleșită de remușcări! Nu știi că așa sîntem noi? Nimeni nu scapă ușor."

Sigur n-o să mă urască pentru asta? E ceva neînsemnat. Nu-mi închipuiam că o să crezi asta. Asta-i toată șmecheria, să te hotărăști ce e însemnat și ce nu.

„E neînsemnat."

În sfîrșit, cu capul sprijinit de scoarța aspră a stejarului, a adormit.

30

Îi plăcea casa. Se înălța pe stradă, adică pe Esplanade Avenue, mai degrabă ca un *palazzo* din Roma, sau ca o casă din Amsterdam și, chiar dacă era din cărămidă cu stuc pe deasupra, părea o casă din piatră. Era vopsită în culori romane, roșu-închis de Pompei, cu un brîu ocru-închis.

Esplanade Avenue trecuse prin vremuri mai bune. Dar, din punct de vedere arhitectural, Yuri îl găsea fascinant, cu toate aceste minunate clădiri *vintage*, printre celelalte construcții de duzină, destinate unor activități comerciale. Îi făcuse mare plăcere plimbarea lungă prin Cartierul Francez, cu străzi șerpuitoare; ieșise chiar la casa asta cînd ajunsese la marginea cartierului, marele bulevard care odinioară fusese strada principală a cartierelor francez și spaniol, și care încă mai era plin de reședințe ca aceasta. Bineînțeles că îl urmăreau doi bărbați. Și ce dacă?

A simțit pistolul mare și greu în buzunar. Mîner de lemn, țeavă lungă. În regulă.

Beatrice i-a deschis.

– O, slavă Domnului, dragul meu. Aaron stă ca pe ghimpi. Ce să-ți dau? A aruncat o privire pe deasupra lui și l-a văzut pe tipul de sub copacul de peste drum.

– Nimic, doamnă, mulțumesc. Îmi place cafeaua foarte tare, fără zahăr, și m-am oprit să beau una în fugă, într-una dintre micile cafenele din cartier.

Se aflau într-un hol central masiv, cu o scară maiestuoasă ce se desfășura deasupra lor; se bifurca apoi, trimițînd trepte

înguste spre dreapta și spre stînga. Podeaua era acoperită cu plăci de mozaic, iar pereții erau ca și cei din exterior, de un roșu-aprins de teracotă.

– Exact cum fac eu cafeaua, a spus Beatrice, luîndu-i haina, de fapt, ajutîndu-l s-o dezbrace. Slavă Domnului că pistolul era în buzunarul de la veston.

– Măcinată proaspăt, din boabe de cafea pentru espresso. Hai, du-te în salon. Aaron va răsufla ușurat.

– A, atunci primesc, mulțumesc, i-a răspuns Yuri.

Saloanele se aflau în stînga și în dreapta lui. Dar simțea căldura venind din încăperea aflată chiar în față; l-a văzut apoi pe Aaron, îmbrăcat cu una dintre ponositele lui jachete gri de lînă, cu pipa în mînă, stînd în picioare lîngă foc. Și din nou a fost impresionat de vigoarea lui Aaron, de ciudatul amestec de iritare și de neîncredere care îl caracteriza. Gura lui avea o duritate care-l făcea însă să pară mai degrabă un tip obișnuit.

– Avem o scrisoare de la Seniori, a început Aaron fără nici o introducere. A sosit prin fax la hotelul Pontchartrain.

– Au folosit Seniorii un astfel de mijloc?

– Este scrisă în întregime în latină. Ne este adresată amîndurora. Sînt două exemplare, unul pentru fiecare.

– Cîtă considerație din partea lor!

Canapele de piele roșu-închis se găseau în fața șemineului, lăsînd să se vadă doar partea din mijloc a covorului chinezesc bleumarin. Măsuța era de sticlă, plină de hîrtii. Erau tablouri mari, pictură modernă, mai ales abstractă, în rame aurite. Mese cu tăblii de marmură; fotolii îmbrăcate în catifea, cu ciucuri, puțin roase. Flori proaspete, așa cum vezi de obicei doar în holurile unor clădiri publice. Splendide flori, tocmai culese din grădină, aranjate în vaze de porțelan, în fața oglinzilor, din loc în loc, pe polița de deasupra șemineului, cu solemnul cap de leu sculptat în marmură. Totul foarte frumos și cu gust, să te tot uiți. Comunicare de la Seniori, Dumnezeule.

– Șezi, o să-ți traduc.

Yuri s-a așezat:

– Nu trebuie să-mi traduci, Aaron, știu să citesc în latinește. Uneori le scriu Seniorilor în latină, doar ca să-mi păstrez spiritul viu, a râs el încetișor.

– Ei, sigur că da. Cum de n-am știut? Ce prostie din partea mea, a replicat Aaron, arătînd spre cele două foi de hîrtie aruncate pe masă, peste niște reviste – compendii mari și scumpe de mobilă și de arhitectură, pline de nume de designeri și de chipuri celebre și de reclame pentru genul de obiecte fine și scumpe care se aflau pretutindeni în această cameră.

– Nu-ți amintești, la Cambridge, după-amiezele cînd îți citeam din Virgiliu? Nu-ți amintești de traducerea din Marcus Aurelius, pe care am făcut-o? a întrebat Yuri.

– N-am uitat. Aaron și-a strîns buzele. Port amintirea cu mine. Mă prostesc. Sînt atît de obișnuit ca cei din generația ta să nu știe latină. Mi-a scăpat, pur și simplu. În ziua cînd am pus prima oară ochii pe tine, cîte limbi vorbeai?

– Nu știu. Știu ce *nu* știu. Dă-mi-o s-o citesc.

– Bine, dar mai întîi spune-mi ce ai aflat.

– Stolov este la Windsor Court, un loc foarte la modă, foarte scump. Cu el mai sînt alți doi tipi, poate chiar trei. Mai sînt și alții din Ordin. M-au urmărit cînd m-am întors pe Chartres Street ca să vin aici. Peste drum mai este un tip. Toți de aceeași vîrstă, același stil – tineri anglo-saxoni sau scandinavi, costume închise la culoare, și tot restul. Aș zice că sînt șase pe care îi cunosc după înfățișare acum. Nu s-au obosit să se ascundă. Cred, de fapt, că scopul lor este să ne sperie, să ne constrîngă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Beatrice a intrat grăbită în încăpere, iar tocurile ei înalte țăcăneau încîntător pe podeaua de mozaic. A pus pe masă tava cu ceșcuțele aburinde de espresso, spunînd:

– Este plină cafetiera. Mă duc s-o sun pe Cecilia.

– Mai aveți vești de la familie? a întrebat Yuri.

– Rowan este bine. Nu sînt schimbări. Există activitate cerebrală, dar minimă. Respiră însă singură.

– Stare vegetativă persistentă, a spus Aaron încetișor.

– Ah, de ce trebuie să repeți cuvintele acestea? l-a certat Beatrice cu blîndețe.

– Știi de ce. În *acest* moment Rowan nu-și revine. Trebuie să ținem cont de asta.

– Dar bărbatul misterios? a întrebat Yuri.

– Nici urmă de el, nicăieri. Se zice că nu poate fi în Houston. Nici nu-ți imaginezi cîți oameni scotocesc orașul Houston. Firește, se poate să-și fi tuns părul, dar nu poate face nimic în legătură cu înălțimea de peste doi metri. Numai Dumnezeu știe unde este. Te las cu Aaron. Nu vreau să mă gîndesc la asta. Pregătesc masa cu un gardian înarmat în bucătărie, s-a scuzat Beatrice.

– N-o să mănînce prea mult, a observat Aaron zîmbind ușor.

– O, mai taci. Părea pe punctul de a face ceva, dar s-a dus pur și simplu la Aaron și l-a sărutat cu bruschețe și cu afecțiune; apoi a ieșit în grabă, exact așa cum venise, ca o pală învolburată de mătase și cu tocuri care pocneau pe mozaic.

Lui Yuri îi plăcea foarte mult cafeaua. O cafetieră întreagă. În curînd aveau să-i tremure mîinile, să facă indigestie, dar nu-i păsa. Cînd ești așa de pasionat de cafea, abandonezi totul pentru această dragoste.

A luat faxul de pe masă. Știa latinește așa de bine că nu era nevoie să traducă în minte. Îi era la fel de familiară ca toate celelalte limbi pe care le vorbea:

De la Seniori
către
Aaron Lightner
Yuri Stefano

Domnilor,

Rareori ne-am confruntat cu o astfel de dilemă: părăsirea Ordinului de către doi membri care nu numai că ne sînt dragi nouă tuturor, ci și neprețuiți; investigatori experimentați, care au devenit modele pentru proaspeții novici și pentru aspiranți. Ne este foarte dificil să înțelegem cum de s-a ajuns la această situație.

Ne învinovățim pe noi înșine. Aaron, nu te-am informat despre tot ceea ce era implicat în Cazul Vrăjitoarelor Mayfair. Din dorința de a te face să-ți concentrezi întreaga atenție asupra familiei Mayfair, am omis într-adevăr informații relevante privind legendele de la Donnelaith, din Scoția, privind triburile de celți din acea regiune din nordul Marii Britanii și din Irlanda. Ne dăm seama acum că ar fi trebuit să fim mai expliciți și mai deschiși de la bun început.

Vă rugăm să înțelegeți că nu a fost niciodată în intenția Ordinului să vă manipuleze sau să vă exploateze. În spiritul unei investigații corecte, am ezitat să vă aducem la cunoștință presupuneri sau suspiciuni, cu scopul de a controla răspunsurile chiar la întrebările pe care le punem.

Acum sîntem conștienți că am făcut o eroare de judecată, în sensul propriu. Ne-ați abandonat. Și mai știm că nu este un lucru pe care l-ați fi făcut vreodată cu ușurință. Din nou, povara acestei tragedii o purtăm noi.

Dar să trecem la subiect. Nu mai sînteți membri ai organizației Talamasca. Sînteți excomunicați, fără să vi se ceară daune, ceea ce înseamnă doar că v-ați despărțit în mod onorabil de Ordin, de privilegiile, de obligațiile, de dosarele, de sprijinul organizației.

Nu mai aveți permisiunea noastră să vă folosiți de dosarele alcătuite de voi cît timp ați fost sub aripa noastră. Nu aveți voie să reproduceți, să comentați, să faceți să circule nici un fel de informații pe care le aveți sau pe care le-ați putea afla în legătură cu Vrăjitoarele Mayfair. Vrem să fim foarte expliciți asupra acestei chestiuni.

Investigarea cazului legat de Vrăjitoarele Mayfair este acum sarcina lui Erich Stolov și a lui Clement Norgan, ca și a altor cîțiva care au lucrat cu cei doi în diferite părți ale lumii. Ei vor contacta familia – fără sprijinul vostru și cu recunoașterea publică a faptului că nu mai aveți nici o legătură cu noi și că ei nu au nici o legătură cu voi.

Vă cerem doar atît: nu vă amestecați în ceea ce trebuie făcut. Vă eliberăm de orice fel de obligații. Dar nu trebuie să deveniți un obstacol pentru ceea ce avem de făcut.

Este o preocupare majoră și urgentă pentru noi să fie găsită creatura numită Lasher. Membrii noștri au ordine precise.

Vă rugăm să înțelegeți că de acum înainte nu vă veți mai bucura de o considerație specială din partea lor.

Cîndva, în viitor, vă invităm pe amîndoi să vă întoarceți la Cămin, să discutăm împreună, amănunțit (prin comunicare scrisă) despre părăsirea Ordinului și despre posibilitatea de a vă devota din nou organizației și de a vă reînnoi jurămintele.

Deocamdată, trebuie să vă spunem adio din partea fraților și a surorilor din Talamasca, din partea lui Anton Marcus, noul Comandant Suprem, din partea noastră, a tuturor, care vă iubim, vă prețuim și sîntem întristați că nu mai sînteți cu noi.

Vă rugăm să luați notă, la momentul potrivit și prin canalele specifice, că în conturile voastre au fost depuse mari sume de bani pentru a acoperi cheltuielile de despărțire. Acesta este ultimul sprijin material pe care îl veți primi de la...

Talamasca

Yuri a îndoit foile lucioase și a vîrît exemplarul lui în buzunarul vestonului, chiar lîngă pistol.

S-a uitat la Aaron care părea calm, indiferent, adîncit în gînduri.

– Este vina mea? Că ai fost excomunicat atît de rapid? Ar fi trebuit să nu vin? a întrebat Yuri.

– Nu, nu lăsa cuvintele să te rănească. Am fost excomunicat pentru că am refuzat să plec de aici. Am fost excomunicat pentru că nu am încetat de fapt să trimit la Amsterdam întrebări despre ce se întîmplă în realitate. Am fost excomunicat pentru că am încetat „să fiu cu ochii în patru și mereu prezent la ordin". Mă bucur că ești aici, pentru că acum sînt îngrijorat pentru toți tovarășii mei. Nu știu cum să le spun. Dar tu, tu care, în afară de David, mi-ai fost cel mai drag, tu ești aici și știi ce știu și eu.

– Ce vrei să spui, cum adică te temi pentru ceilalți membri?

– Nu fac parte din rîndul Seniorilor. Am 79 de ani, dar nu sînt printre Seniori. L-a privit pe Yuri.

Desigur, simplul fapt de a recunoaște acest lucru era o încălcare flagrantă a regulamentului. Aaron a continuat:

– David Talbot nu a fost niciodată Senior. Mi-a spus înainte să... părăsească Ordinul. Mi-a spus că nu vorbise niciodată cu

nimeni care era Senior, că, de fapt, obținuse numeroase și frecvente dezmințiri pe furiș de la cei mai vîrstnici – nu erau Seniori. Nu știau cine sînt Seniorii.

Yuri nu a răspuns. Toată viața lui, de la vîrsta de 12 ani, trăise cu ideea că Seniorii sînt frații lui, un juriu, ca să zicem așa, format din tovarășii lui, egalii lui.

– Exact, a întărit Aaron. Și acum nu știu cine sînt sau care le sînt motivele. Cred că l-au ucis pe un doctor din San Francisco. Cred că l-au ucis pe doctorul Samuel Larkin. Cred că s-au folosit de oameni ca mine tot timpul pentru a aduna informații în scopuri oculte, niciodată înțelese sau apreciate de cei din generația mea. Este singurul lucru pe care pot să-l cred.

Din nou Yuri nu a zis nimic. Dar auzise exprimate elocvent propriile lui bănuieli – sentimentele profunde, groaznice, care-l năpădiseră la scurt timp de la reîntoarcerea la Cămin, după călătoria la Donnelaith.

– Dacă încerc acum să accesez principalele dosare, nu voi putea, a murmurat, ca și cînd ar fi gîndit cu voce tare.

– E posibil. Nu oricine din cadrul Ordinului se pricepe la fel de bine la computere ca tine, Yuri. Dacă știi codurile de acces ale altui membru...

– Știu mai multe, a răspuns Yuri. Ar trebui să mă duc undeva de unde să pot telefona. Ar trebui să aflu orice altceva se mai găsește în aceste dosare, pe orice cale posibilă. O să-mi ia două zile sau mai mult ca să fac acest lucru. Aș putea să încerc cu cele în latină, care au fost scanate și verificate. Pot să folosesc diferite cuvinte de căutare. Poate reușesc să aflu mai multe așa.

– E posibil să se fi gîndit la toate astea. Probabil că au făcut-o. Dar merită să încerci. Mintea mea este prea bătrînă pentru așa ceva, ca și degetele mele de altfel. Dar în casa de pe Amelia Street există un computer cu modem și un telefon. Este al Monei Mayfair. Este de acord să-l folosești. Zice că o să-ți dai tu seama. Este în DOS. Te pricepi la asta? La DOS?

Yuri a rîs încetișor:

– O spui de parcă ai vorbi despre un zeu celt. Asta înseamnă un sistem de operare a computerului, compatibil IBM. Da, mă pricep.

– A mai spus că ți-a lăsat niște instrucțiuni pe hard, dar că poți să-ți deschizi un fișier și să te lămurești singur. Zicea că fișierele ei sînt parolate.

– Am auzit de Mona și de computerul ei. N-o să intru în fișierele ei, a răspuns Yuri liniștit.

– Ne-a dat de înțeles că poți accesa orice altceva.

– Am priceput.

– La firma Mayfair & Mayfair sînt zeci de computere, dar cred că al Monei este cel mai bun, o adevărată operă de artă.

Yuri a dat din cap aprobator:

– Mă ocup de asta imediat. A mai băut o ceșcuță de cafea tare, savuroasă. Cînd se gîndea la Mona îl învăluia o căldură neobișnuită.

– Și pe urmă putem vorbi.

– Da, putem vorbi.

Dar ce puteau să-și spună? Erau prea dezamăgiți, prea triști, ca să mai spună prea multe, indiferent ce. De fapt, o mîhnire teribilă plutea deasupra lui Yuri, gata să-l copleșească, asemenea tristeții simțite atunci cînd țiganii îl luaseră de lîngă mama lui moartă. Străini. O lume plină de străini. Cu excepția lui Aaron și a acestor oameni cumsecade, a acestei fete, Mona, pe care o plăcea deja foarte mult.

În casa din Amelia Street, Yuri se întîlnise cu Mona astăzi, în jurul prînzului. Mîncase cereale cu lapte la micul-dejun. Mona vorbise întruna, interogîndu-l, sporovăind cu el, fără un scop anume, în timp ce ronțăia dintr-un măr din care, pînă la urmă, n-a mai rămas decît un sîmbure.

Toată familia era animată de vestea că ea va fi următoarea moștenitoare a avuției. O vizitaseră încontinuu, curtind-o, numai să-i sărute inelul n-au cerut. Doar că ea nici nu avea inel.

În cele din urmă, Mona exclamase:

– Cum putem s-o ținem tot așa, cînd Rowan trăiește?

Iar Randall, bătrînul uriaș și blînd cu bărbie dublă, replicase:

– Draga mea, nu are nici o legătură cu asta. Fie că trăiește, fie că moare, Rowan nu va mai putea avea niciodată copii.

Mona fusese șocată, apoi aprobase cu o mișcare din cap și șoptise:

– Desigur.

– Nu vrei moștenirea? a întrebat-o Yuri încet, pentru că ședea acolo, atît de tăcută, atît de aproape, privindu-l în ochi.

Ea a rîs fără să se poată opri. Nu era un rîs meschin sau vulgar. Era sincer și plăcut la auz.

– Ryan o să-ți explice totul, Mona, intervenise unul dintre tinerii aceia. Oare fusese Gerald? Dar poți să te uiți pe documentele acelea juridice cînd vrei.

Pe chipul Monei se așternuse o expresie întunecată:

– Cum era zicătoarea aia? Sfîntul Francisc a spus-o? *Oncle* Julien obișnuia să ne-o spună. Eu am aflat-o de la bunica Evelyn, și mama o zicea: „Ai grijă ce-ți dorești... dorința ți-ar putea fi împlinită".

– Parcă ar fi *oncle* Julien, bunica Evelyn *și* Sfîntul Francisc la un loc, a replicat Gerald.

Apoi Mona plecase aruncîndu-le o expresie tipic americană, rostită tărăgănat:

– Tre's-o-ntind să ciocănesc la computer. La o parte!

Computerul.

Cînd se dusese să-și ia valiza, Yuri a auzit cheile zornăind. Camera din față. Nu îndrăznise să străbată holul și să-și bage nasul unde era ușa deschisă.

– Îmi place Mona Mayfair, îi mărturisea acum lui Aaron. E deșteaptă. Îmi plac toți. Brusc a simțit cum roșește, o senzație neplăcută. Era mai mult decît că o plăcea. Dar era prea tînără. Nu era prea tînără?

Se ridicase să plece. O casă foarte frumoasă. Își dădea seama, poate pentru prima oară, de mirosurile care veneau de la bucătărie.

– Nu așa de repede, a stăruit Aaron.

– Aaron, o să încuie totul!

Beatrice tocmai intrase. Pe braț ținea o haină de tweed, una de-a lui Aaron, veche și dragă. Și impermeabilul lui Yuri.

– Vrem să rămîi la cină. Va fi gata într-o jumătate de oră. Este o cină foarte specială pentru noi. Îi frîngi inima lui Aaron dacă nu rămîi. Și mie îmi frîngi inima dacă pleci. Uite, pune asta pe tine.

– Luăm cina aici, dar plecăm, nu? a întrebat Yuri în timp ce lua haina neagră din mîna ei.

– Mergem la catedrală, l-a lămurit Aaron. Și-a pus haina de tweed și i-a îndreptat reverele. A controlat dacă are batista de in. De cîte ori urmărise Yuri scena asta? Acum Aaron se căuta în buzunare după chei, după pașaport, și după o altă hîrtie, pe care a despăturit-o în timp ce o privea pe Beatrice și zîmbea.

– Vino cu noi să fii martor la căsătorie. Ne întîlnim acolo cu Magdalene și cu Lily, a șoptit Beatrice.

– A, chiar vă căsătoriți!

– Da, scumpule, a confirmat Beatrice. Hai să mergem. Mîncarea nu va mai fi la fel de bună dacă stă prea mult. Este o rețetă Mayfair, Yuri. Sper că-ți place mîncarea picantă. Avem languste.

– Mulțumesc, Yuri, a rostit Aaron încetișor.

Beatrice și-a pus haina închisă la culoare, sub care bluza de mătase a părut brusc foarte sobră și elegantă.

– A, este un privilegiu, a declarat Yuri. Pentru acest lucru, computerul Monei putea să mai aștepte, indiferent cît de greu i-ar fi.

– Știi, i-a mărturisit Beatrice, luînd-o înainte, e păcat să renunțăm la o nuntă mare. Cînd se vor termina toate astea, poate o să dăm o petrecere, Aaron, ce spui? Cînd toți vor fi fericiți și povestea asta se va fi încheiat, vom da cea mai grozavă petrecere! Dar e sigur că nu o să aștept. A clătinat din cap. Apoi a repetat, cu o umbră de îngrijorare în glas: N-o să aștept.

31

Își alegea momentele cînd făcea o pauză să se ducă la baie. Se asigura că asistenta era acolo. Apoi parcurgea cele patru trepte pînă la baie, închidea ușa, făcea ce avea de făcut și se înapoia.

Cea mai mare temere a lui era că va muri în timp ce urinează. Că, în timp ce se spală pe mîini, va muri. Că, în timp ce vorbește la telefon, va muri.

Încă era ud pe mîini; nu avusese timp să se usuce. S-a așezat pe fotoliu și a privit prin încăpere, la tapetul vechi de deasupra șemineului, un model oriental, cu o salcie și cu un rîu. Nu îndrăzniseră să-l scoată cînd au renovat încăperea. Doar porțiunea aceea veche, cea de la șemineu. Restul camerei era renovat, totul era nou, iar patul foarte vechi era înconjurat de tot ce era necesar, cu tot confortul.

Zăcea acolo, ca și pînă acum, și lumina se reflecta în ochii ei imobili.

În seara asta, pe la opt, făcuseră iar toate „gramele", cum le zicea el. Electroencefalograma și electrocardiograma și așa mai departe. Bătăile inimii nu erau mai puternice decît atunci cînd o găsiseră. Creierul era inactiv, păstrînd însă o urmă de viață. Chipul ei delicat, blînd, cu trăsături frumoase, era puțin mai rumen. Nu mai avea aerul acela de deshidratare. Rezultatele perfuziilor se vedeau, mai ales în jurul ochilor și la mîini, care acum arătau normal. Mona zicea că nu arată ca Rowan. *Este* Rowan.

Mă rog să fii într-o vale tihnită și frumoasă, ferită de adevărul crud. Mă rog ca gîndurile noastre să nu te atingă. Doar mîinile noastre alinătoare.

Așezaseră pentru el un fotoliu mare, trandafiriu, în colț, între pat și ușa băii. Mai era scrinul, în dreapta, cu țigările lui, cu scrumiera lui și cu pistolul pe care i-l dăduse Mona, un Magnum mare și greu, de calibru .357, care fusese al lui Gifford. Ryan îl adusese acasă de la Destin, cu două zile în urmă.

– Ține asta. Dacă nemernicul ăla vine în camera asta, tragi, îl povățuise Mona.

– Da, am înțeles, răspunsese. Întotdeauna voise o astfel de armă, „o unealtă simplă" ca să folosească expresia lui Julien, ca să folosească expresia din nenumăratele lui revelații. Doar o unealtă simplă, cu care să-i zboare creierii creaturii care-i făcuse asta lui Rowan.

Uneori, timpul petrecut în mansardă împreună cu Julien era mai real decît orice altceva. Nu încercase să spună nimănui altcuiva în afară de Mona. De fapt, voia să-i spună lui Aaron. Dar ceea ce îl înnebunea cel mai tare era că nu reușea să rămînă nici un moment singur cu Aaron. Aaron era atît de furios în legătură cu presupusul amestec al organizației Talamasca, încît își petrecea tot timpul în altă parte, verificînd diverse lucruri, controlînd, și altele asemenea. Bineînțeles, cu excepția scurtei ceremonii a căsătoriei de la catedrală, la care Michael lipsise, constrîns de împrejurări.

– Cei din familia Mayfair care stau în centru se căsătoresc la catedrală, îi explicase Mona.

Mona dormea acum în dormitorul din față, în patul care fusese al lui și al lui Rowan. Trebuie să fie istovitor să ajungi, din ruda destul de săracă, stăpîna castelului, cugeta el.

Dar familia nu pierdea vremea în privința desemnării Monei drept moștenitoare. Era o chestiune de promptitudine. Niciodată nu cunoscuseră vremuri așa de frămîntate și pline de pericole. Fuseseră mai multe „schimbări" în ultimele șase luni decît în toată istoria familiei, inclusiv în vremea revoluției din anii 1700,

din Santo Domingo. Familia intenționa să închidă chestiunea moștenitorului înainte de a putea fi contestată de vreunul dintre veri, înainte de a începe un război de exterminare între diferitele facțiuni de descendenți. Iar Mona era o copilă, o copilă pe care simțeau că pot s-o controleze, în final.

Michael zîmbise la auzul acelei frînturi de explicații sincere care scăpase din gura lui Pierce.

– Familia să o controleze pe Mona? murmurase Michael.

Dar se găseau pe hol, chiar dincolo de ușa camerei lui Rowan, iar el nu dorea să vorbească despre toate astea. O supraveghea permanent pe Rowan. Vedea cum respiră, cum pieptul i se ridică și apoi coboară. O persoană conectată la un aparat de respirat n-ar fi putut avea un ritm așa de regulat.

– Asta este important, remarcase Pierce. Mona este persoana potrivită. Toată lumea știe acest lucru din diferite motive. Va veni cu cîteva idei nebunești, sigur așa se va întîmpla, dar Mona este în esență foarte inteligentă și sănătoasă la cap.

Interesante cuvintele astea, sănătoasă la cap. Erau mulți în familie care erau nebuni sadea? Probabil.

– Ce vrea tati să știi, continuase Pierce, este că această casă va fi a ta pînă în ziua în care vei muri. Este casa lui Rowan. Dacă cumva se va produce vreun miracol, vreau să spun, dacă...

– Știu.

– Atunci totul îi revine lui Rowan, cu Mona desemnată moștenitoare. Chiar dacă Rowan ar putea vorbi, ar trebui hotărît acum cine va fi moștenitorul. În toți anii aceia, în care Deirdre era în celebrul ei balansoar, știam că Rowan Mayfair din California este moștenitoarea. Aceea a fost și vremea Carlottei. N-am reușit s-o determinăm să coopereze. De data asta vom rezolva lucrurile imediat, clar, eficient. Știu că ție trebuie să ți se pară foarte straniu...

– Nu chiar așa de straniu. Vreau să mă întorc în cameră. Mă simt neliniștit cînd o las singură, a spus Michael.

– La un moment dat va trebui să dormi.

– Dorm, băiete, dorm chiar acolo, în fotoliu. Mă simt bine. Dorm mai bine decît atunci cînd luam toate medicamentele acelea. Este un somn oarecum adînc şi natural. Dorm ţinînd-o de mînă.

Şi încerc să nu mă gîndesc, Rowan, de ce dracu' m-ai părăsit? De ce a trebuit să ieşim cu maşina în ajunul Crăciunului? De ce nu ai avut încredere în mine? Iar tu, Aaron, de ce dracu' n-ai încălcat legile organizaţiei Talamasca şi nu ai venit aici? Dar nu era drept. Chiar Aaron explicase situaţia – cum i se ordonase să nu se amestece, şi cît de vinovat, cît de lipsit de coloană vertebrală se simţise.

– Stăteam acolo la Oak Haven, înşirînd toate scuzele alea. Te-am lăsat să te întorci acasă singur. Ar fi trebuit să-mi ascult conştiinţa. Sfinte Dumnezeule, e vechea dilemă. Toată loialitatea lui Aaron faţă de Talamasca era acum sub semnul întrebării. Slavă Domnului că o iubea pe Beatrice şi că Beatrice îl iubea şi ea. Ce s-ar întîmpla cu un om în situaţia lui, dat afară din Talamasca? Ei drăcie, ţiganul ăla frumos cu ochii negri ca tăciunele şi pielea aurie era încă tînăr.

A închis ochii.

Ştia că asistenta îşi face iar de lucru cu perfuzia. O auzea, auzea şi sunetele scurte şi slabe ale aparatului de monitorizare. Doamne, cît ura maşinăriile astea, maşinării care îl înconjuraseră atîta vreme la secţia de cardiologie.

Iar acum ea era acolo, la mila lor, ea care ajutase atîţia oameni să treacă prin această Vale a Plîngerii.

Orice se întîmplase, Rowan suferise enorm, iar el făcuse un jurămînt. Cînd creatura va fi găsită, o va ucide. Nimeni nu-l va împiedica. O va ucide. Nu va ezita în faţa nici unei autorităţi, religioase sau juridice, nu va ceda la nici o presiune din partea familiei, nici nu va avea mustrări de conştiinţă. O va ucide. Acesta fusese mesajul lui Julien. Vei mai avea încă o şansă.

Şi, de îndată ce va putea pleca de lîngă patul ei fără să-şi facă griji, de îndată ce va şti că starea lui Rowan este stabilă, se va duce el însuşi să caute creatura.

Nu reușise să se împerecheze cu fiicele sale... Vrăjitoarele Mayfair. Le alesese pe cele care aveau surplusul de cromozomi, dar nașterile fuseseră un eșec. Cum își recunoscuse miresele – prin miros, poate, sau prin ceva vizibil, ceva ce alții însă nu vedeau? Căci fuseseră descoperite numeroase probleme în cazul lui Gifford și al Aliciei, precum și în ceea ce o privea pe Edith și pe cele două verișoare din Houston.

Oare acum își va alege perechea la întîmplare? Cine putea ști?

Michael era terorizat de știri – un nou val de decese inexplicabile. O boală necunoscută ieșea brusc la iveală în titlurile știrilor. Femei pe lespezi în Dallas sau Oklahoma City sau New York. Să-ți închipui această creatură înaltă, cu ochi albaștri, care aducea moarte cu îmbrățișarea sa. Pentru că, fără excepție, sămînța lui ucigătoare le provocase ovulație neîntreruptă, pentru ca ovulul să fie fertilizat, iar embrionul să crească necontrolat.

Toate astea erau acum cunoscute din analizele doctorilor. Se mai știa și că el, Michael, avea acei cromozomi, deși erau inactivi. La fel și Mona, la care tot inactivi erau, la fel și Paige Mayfair din New York; aceeași situație în cazul bunicii Evelyn, al lui Gerald, chiar și al lui Ryan.

Familia se descurca destul de bine în ceea ce-l privea, deși aveau loc multe discuții în aceste momente: dacă Clancy și Pierce ar trebui să se căsătorească, pentru că și ei, amîndoi, aveau surplusul acela de cromozomi.

Și ce se făcea el oare cu Mona? Mai îndrăznea oare s-o atingă? Amîndoi aveau această anomalie. Cît era de semnificativ? Cît din nașterea lui Lasher însemnase amprentă genetică și în ce măsură fusese sufletul lui cel care se strecurase în trupul acela și-l luase în stăpînire? Și, în orice caz, ce drept avea Michael s-o atingă pe Mona? Toate astea erau de domeniul trecutului. Totul devenise trecut în momentul în care o văzuse pe Rowan zăcînd pe targă. Trecut, trecut, trecut. Se distrase destul în viață. Ar fi putut să stea în fotoliul acela pe vecie. Doar să fie cu ea.

Cu toate acestea, existau argumente solide ca să ignore analiza genetică, spuseseră medicii; argumente pentru care cel puțin

Pierce şi Clancy aveau a se încrede în „natură", orice o fi însemnînd asta cu adevărat. Surorile lui Pierce nu posedau spirala dublă extralungă. Aveau genele suplimentare, dar nu era acelaşi lucru. Ryan şi Gifford, ambii avînd genele suplimentare, nu dăduseră naştere unui monstru. Michael avusese iubite. Da, şi dacă, cu ani în urmă, prietena lui nu ar fi ales să facă un avort împotriva voinţei şi sentimentelor lui profunde, ar fi putut avea un copil normal.

Analizele de medicină legală efectuate pentru amprenta genetică a lui Deirdre indicaseră de asemenea că ea nu avea cromozomii suplimentari; cu toate acestea dăduse naştere unui copil care îi avea. Şi totuşi ar trebui cei care aveau aceşti cromozomi în plus să fie sortiţi dezastrului?

– Uite cum a fost, creatura aceea a apărut de Crăciun. N-am făcut-o eu şi Rowan. Noi doar am creat un fetus, iar creatura i-a furat sufletul din mîinile Domnului. Nu s-a dezvoltat necontrolat în corpul lui Rowan. N-a făcut-o să avorteze. Nu pînă cînd creatura a intrat în embrion.

Mîinile lui Dumnezeu. Ce ciudat pentru el, să folosească cuvîntul *Dumnezeu*. Dar cu cît stătea mai mult în casa asta, cu cît stătea mai mult în New Orleans, şi nu avea nici un motiv să creadă că n-o să rămînă aici pentru totdeauna, cu atît i se părea mai normală ideea existenţei lui Dumnezeu.

În fine, materialul genetic abia fusese descoperit. Un mic grup de medici controlaţi de familie lucra zi şi noapte să rezolve misterul, lucra chiar şi acum...

Nu avea să li se întîmple nimic nici acestor doctori. Numai Ryan şi Lauren cunoşteau locul exact, numele lor, laboratorul în care lucrau. De data asta, Talamasca nu avea să fie informată, Talamasca, în care Aaron nu mai avea încredere, pe care o suspecta de cele mai mari, cele mai inimaginabile păcate.

– Aaron, nu te enerva, îl sfătuise Michael în după-amiaza aceasta. Lasher ar fi putut să-i ucidă pe doctorii aceia, ar fi putut să ucidă pe oricine ar fi avut vreo probă.

– Este o singură creatură, Michael. Nu poate fi în două locuri deodată. Te rog să mă crezi, un om ca mine nu face afirmații pripite, mai ales nu despre o organizație căreia i-a fost total devotat întreaga viață.

Michael nu insistase. Dar nu-i plăcuse ideea deloc. Pe de altă parte, era ceva ce ar fi trebuit să-i spună lui Aaron! De-ar fi fost singuri! Dar lucrul ăsta părea să nu se întîmple niciodată. Cînd Aaron se oprise de dimineață, Yuri, puștiul țigan, fusese cu el, precum și neobositul Ryan, împreună cu clona lui, fiu-său, Pierce.

Michael s-a uitat la ceas. Era 10.30. Și era seara în care se căsătorea Aaron. S-a lăsat pe spătarul fotoliului, întrebîndu-se cînd s-ar cuveni să sune. Firește că nu avea să fie nici o lună de miere pentru Aaron și Beatrice. Cum ar fi putut? Dar acum erau căsătoriți, stăteau legal sub același acoperiș, și toată familia era fericită. Michael auzise destul ca să fie sigur, de la verii care veniseră în vizită toată ziua.

Ei bine, trebuia să-i trimită un mesaj lui Aaron. Trebuia să nu uite de asta. Nu trebuia să uite nimic, să fie pregătit, iar oboseala nu trebuia să-l copleșească sau să-l zăpăcească. Nu de data asta.

S-a întors și a deschis foarte încet sertarul de sus al scrinului. Pistolul mare era o frumusețe. I-ar fi plăcut la nebunie să-l ia și să se ducă la un poligon de tragere, să exerseze. Ciudat era că Mona zicea că-i place să facă asta. Și îl incitase, îl făcuse să se simtă extraordinar. Mona și Gifford fuseseră împreună să exerseze trasul la țintă într-un loc nostim din Gretna, unde îți puneai antifoane și ochelari de protecție și trăgeai în ținte de hîrtie fixate în panouri lungi de beton.

Ah, pistolul, da, și uite și carnețelul pe care chiar el îl pusese acolo cu cîteva săptămîni în urmă. Și un pix cu pastă neagră; perfect.

A luat carnetul și pixul și a închis sertarul.

Dragă Aaron,

Cineva îți va aduce biletul ăsta. Pentru că eu nu voi avea ocazia să-ți spun aceste lucruri o vreme. Tot mai cred că greșești

total în legătură cu T. Nu cred că puteau face lucrurile acelea. Pur și simplu n-ar fi putut. Dar mai există încă o părere care confirmă asta. Și asta trebuie să știi.

Este poezia pe care mi-a recitat-o Julien, poezia pe care bunica Evelyn i-a recitat-o lui în urmă cu peste 70 de ani. Nu pot să mă duc s-o întreb pe bunica Evelyn dacă și-o amintește. Mi se spune că nu mai știe ce vorbește. Poate reușești s-o întrebi tu. Uite ce mă frământă:

Unul prea rău se va ridica,
Unul prea bun va veni
Și între ei o vrăjitoare va sta
Și ușa deschisă larg va fi.

Durere și suferință în mersul lor poticnit,
Sînge și teamă înainte de-a învăța.
Fie blestemat acest Paradis Înverzit,
Acum Vale a Plîngerii, rea.

Feriți-vă de cei ce pîndesc,
Opriți-i pe doctori să intre în casă,
Învățații rău îl ocrotesc
Savanții în lume îl lasă.

Lăsați diavolul să-și spună povestea,
Lăsați-l furia îngerului s-o aprindă,
Să facă morții s-aducă vestea
Și alchimiștii să-i desfidă.

Ucideți trupul ce nu-i omenesc,
Încredeți-vă în arme brutale și crude,
Înțelepciunea e un dar lumesc,
Un suflet pe moarte lumina să-l ude.

Striviți pruncii ce nu-s copii,
Fiți nemilostivi cu cei nevinovați,
Altfel Paradisul nu va înverzi,
Altfel stirpea noastră pieri-va în nori întunecați.

A recitit totul. Ce scris urît avea! S-a ales praful de el, amice. Dar era lizibil, și a încercuit cuvintele *învățați, savanți, alchimist*.

A adăugat: „Și Julien era bănuitor. Un incident într-o biserică din Londra. Nu se află în dosarele voastre".

A împăturit hîrtia și a pus-o în buzunar. O va încredința doar lui Pierce sau lui Gerald, și unul dintre ei va trece pe acolo înainte de miezul nopții. Sau poate chiar lui Hamilton, care trăgea un pui de somn. Hamilton nu era deloc un tip rău.

A pus și pixul în buzunar și a întins mîna stîngă să apuce degetele lui Rowan. A simțit o tresărire. S-a ridicat brusc în picioare.

– Doar un reflex, domnule Curry, a spus asistenta din penumbră. Se mai întîmplă din cînd în cînd. Dacă ar fi conectată la unul dintre aparate, ar da indicatorul peste cap, dar nu înseamnă absolut nimic.

S-a așezat din nou, ținînd-o strîns de mînă, refuzînd să accepte că era la fel de rece și de lipsită de viață ca și mai înainte. Îi privea profilul. Capul părea că i-a alunecat ușor spre stînga. Dar poate era doar în imaginația lui. Sau poate îi ridicaseră puțin capul, din cine știe ce motiv, sau poate că visa el.

Apoi a simțit din nou strînsoarea degetelor.

– Hei, chiar s-a întîmplat! Aprinde lumina aia, i-a poruncit asistentei și s-a ridicat.

– Nu-i nimic, vă chinuiți singur, a ripostat asistenta. S-a apropiat încetișor de marginea patului și a apucat cu degetele încheietura dreaptă a lui Rowan. Apoi a scos o mică lanternă din buzunar, s-a aplecat și a îndreptat micul fascicol de lumină direct în ochii lui Rowan.

S-a dat înapoi, clătinînd din cap.

Michael s-a așezat din nou. „Bine, scumpa mea. În regulă. O să-l prind. O să-l ucid. O să-l distrug. O să am grijă ca scurta lui viață pămîntească să ia sfîrșit rapid. O s-o fac. De data asta nimic nu mă va opri. Nimic." I-a sărutat palma deschisă. Nici o mișcare în degete. A sărutat-o din nou, apoi i-a închis mîna și a pus-o într-o parte, lîngă ea.

BIBLIOTECA

Ce îngrozitor, să-şi imagineze că s-ar putea că ea să nu vrea s-o atingă, că s-ar putea să nu-i placă lumina sau luminările, că s-ar putea să nu vrea pe nimeni lîngă ea, şi cu toate astea, era închisă în ea, incapabilă să rostească un singur cuvînt.

– Te iubesc, draga mea, dragă, i-a şoptit. Te iubesc. Te iubesc.

Ceasul a bătut ora 11.00. Ce straniu era. Orele se tîrau, apoi zburau. Doar respiraţia lui Rowan avea acelaşi ritm.

S-a sprijinit de speteaza fotoliului şi a închis ochii.

Trecuse de miezul nopţii cînd a deschis iar ochii. Şi-a studiat ceasul de la mînă, apoi s-a uitat cu teamă la Rowan. Era exact la fel? Asistenta era la măsuţa de mahon, scriind, ca de obicei. Hamilton era pe scaun, într-un colţ al încăperii, şi citea la lumina unei lămpi.

Parcă, cumva, ochii ei... Dar asistenta ar rîde de el. Şi totuşi...

Paznicul era afară, pe coridor, cu spatele la fereastra pe care o închisese.

Mai era o siluetă în cameră. Era Yuri, ţiganul cu ochii oblici şi păr negru. Îi zîmbea lui Michael şi, pentru o clipă, Michael s-a simţit înfiorat în mod neplăcut, şi descumpănit. Dar chipul era amabil. Aproape fericit, ca al lui Aaron.

S-a ridicat şi i-a făcut semn bărbatului să iasă pe hol.

– Vin de la Aaron. Mi-a spus să-ţi transmit că s-a căsătorit şi că este fericit; în plus, vrea să nu uiţi vorbele lui. Nu trebuie să laşi pe nimeni din Talamasca aici. Pe nimeni. Trebuie să le spui. A fost un fleac pentru mine să intru. Nu le spui tuturor, acum?

– Da, da, o s-o fac. S-a întors şi i-a făcut un semn asistentei, care ştia ce înseamnă. Să controleze semnele vitale ale lui Rowan. Trebuie să ies cîteva minute. Nu plec dacă nu-i iei pulsul.

Asistenta s-a conformat foarte repede şi i-a spus:

– Nici o schimbare.

– Eşti sigură?

– Da, domnule Curry, a oftat asistenta cu indiferenţă.

Cei doi au coborît scările, şi Michael a luat-o înainte, puţin ameţit, gîndindu-se că poate ar trebui să mănînce. Să nu uite să mănînce. Apoi şi-a amintit. Cineva îi adusese o farfurie mare cu mîncare. Deci ar trebui să se simtă perfect.

A ieşit pe verandă şi a strigat paznicii de la poartă. Într-o clipă, în jurul lui erau cinci gardieni în uniformă. Yuri le-a explicat. Nimeni din Talamasca. Doar Yuri. Şi Aaron Lightner. Yuri le-a arătat paşaportul lui.

– Pe Aaron îl cunoaşteţi, le-a zis.

Au dat aprobator din cap; înţelegeau.

– Deci, nu lăsăm pe nimeni să intre decît dacă persoana este cunoscută. Avem numele asistentelor pe o listă.

Michael l-a condus pe Yuri pînă la poartă. Aerul proaspăt era plăcut. Îl trezea.

– Am trecut de ei ducîndu-i cu vorba, i-a mărturisit Yuri. Nu vreau să le fac probleme, dar fii cu ochii pe ei. Adu-le aminte. Nu le-am spus numele meu.

– Am înţeles, a replicat Michael. S-a întors şi şi-a ridicat privirile spre fereastra dormitorului principal. În seara cînd o văzuse prima oară în viaţa lui, în spatele obloanelor coborîte pîlpîiau lumînări. S-a uitat la fereastra de dedesubt, care dădea în bibliotecă, fereastra prin care aproape că intrase creatura aceea.

– „Sper că eşti pe aproape. Sper că o să vii", a spus cu o şoaptă amară, numai pentru Lasher, vechiul lui prieten secret.

– Ai pistolul pe care ţi l-a dat Mona? a întrebat Yuri.

– Sus. De unde ştii de asta?

– Mi-a spus ea. Pune-l în buzunar. Să-l ai mereu cu tine. Ai alte motive. A făcut un gest cu mîna, arătînd spre o siluetă ascunsă-n întuneric, lipită de zid, pe partea cealaltă a Chestnut Street.

– Tipul este din Talamasca, l-a lămurit Yuri.

– Yuri, sînt convins că tu şi cu Aaron nu credeţi cu adevărat că tipii ăştia sînt periculoşi. Înţeleg că sînt şireţi. Nu ne ajută. Dar chiar periculoşi? Eşti supărat, s-a întîmplat ceva. Doar nu crezi că oameni din Talamasca ar lua viaţa cuiva. Yuri, am făcut şi eu propriile mele investigaţii referitoare la Talamasca. Şi

Ryan Mayfair a făcut, înainte de a mă căsători cu Rowan. Talamasca este formată din bibliofili și din lingviști, din medievaliști și din arhivari.

– Drăguță descriere. Cuvintele-ți aparțin?

– Nu știu. Dar asta cred. Cred că i-am spus o dată direct lui Aaron. Acum serios: de Lasher trebuie să ne temem. Pe Lasher trebuie să-l prindem. A dus mîna la buzunar, adăugînd:

– Era să uit. Dă-i asta lui Aaron. Poți să citești dacă vrei. Este o poezie. Nu am scris-o eu. Să ajungă neapărat la el. Nu în noaptea asta, mîine – oricînd îl vezi – e bine. Îmi contrazice spusele, de fapt, dar nu asta-i problema. Vreau doar s-o vadă, întreagă. Poate ceva din ea are vreun înțeles pentru el. Nu știu.

– Bine. Mă întîlnesc cu el într-o oră. Mă întorc acolo. Dar ține arma lîngă tine. Îl vezi pe tipul ăla? Îl cheamă Clement Norgan. Nu vorbi cu el. Nu-l lăsa să intre.

– Vrei să zici să nu-l întreb ce dracu' caută acolo?

– Exact. Nu-l lăsa să te întărîte și să te atragă în vorbă. Fii vigilent.

– Pare un sfat atît de creștinesc, atît de tipic Talamasca, a replicat Michael. „Nu intra în vorbă cu Diavolul; nu vorbi cu duhul rău."

Yuri a ridicat din umeri, schițînd un zîmbet. A scrutat întunericul. Privirea i s-a fixat pe silueta îndepărtată a lui Clement Norgan. Michael abia reușea s-o distingă. Fusese o vreme cînd ar fi putut s-o vadă clar, dar acum nu mai vedea prea bine noaptea. Știa că acolo se află un bărbat. Și i-a trecut prin minte că, undeva în întunericul acela blînd și nemișcat, undeva ar putea fi Lasher, urmărind, așteptînd.

Dar ce anume urmărea?

– Ce vei face acum, Yuri? Aaron zice că v-au dat afară pe amîndoi.

– Hmm, nu știu, a răspuns Yuri cu un zîmbet larg. E plăcut sentimentul acesta. Pot face diverse lucruri. Pot... să fac ceva complet nou. Nu m-am gîndit la asta pînă acum. Dar am un scop în viață, a mai adăugat, și chipul i s-a înnegurat.

– Care este acela?

– Să aflu de ce s-au întîmplat toate astea cu Talamasca. Să aflu... cine, ce decizie a luat şi cînd. Nu-mi spune, ştiu că sună foarte oficial. Ceva în genul CIA, chestii dintr-astea. În seara asta am fost acasă la Mona Mayfair şi am folosit computerul ei. Am încercat să accesez arhivele Căminului. Au fost blocate toate codurile. Închipuie-ţi, să schimbe atît de multe coduri, doar ca să mă împiedice pe mine. Poate că aşa se procedează mereu. Dar cît am fost eu acolo, nimeni nu a schimbat nici un cod. Nu, e o nebunie!

Michael a dat din cap aprobator. Pentru el, lucrurile erau realmente simple. El avea să ucidă creatura. Dar de ce să explice?

– Spune-i lui Aaron că-mi pare rău că nu am putut să vin la nuntă. Am vrut.

– Da, ştie. Ai grijă. Doi duşmani, să nu uiţi.

Şi cu asta, Yuri s-a răsucit pe călcîie şi a plecat grăbit. Din cîţiva paşi mari, a traversat Chestnut Street, apoi în jos pe First Street, fără să arunce decît o privire piezişă către Norgan.

Michael a urcat scările. L-a chemat pe gardianul care era cel mai aproape de uşă.

– Nu-l scăpa din ochi pe tipul de colo, i-a poruncit Michael.

– A, e-n regulă. Este un detectiv particular angajat de familie.

– Eşti sigur?

– Categoric! S-a legitimat mai devreme.

– Nu cred, a ripostat Michael. Yuri îl cunoaşte. Nu este detectiv particular. Ţi-a spus cineva din familie că a fost angajat?

Gardianul era iritat.

– Nu, a explicat el. Mi-a arătat legitimaţia. Aveţi dreptate. Ar fi trebuit să vină din partea lui Ryan sau a lui Pierce Mayfair.

– Chiar aşa!

Michael era pe punctul să spună: „Cheamă-l". Era gata să coboare iar scările şi să se ducă chiar el la tip. Pe urmă însă şi-a amintit povaţa aceea religioasă, „Nu intra în vorbă cu el".

– Îi ştii pe cei din schimbul următor? Numele lor, ştii cum arată?

– Da, îi știu pe toți. Și pe tipii din spate. Știu cine vine mîine la trei după-masă și cine la miezul-nopții. Am toate numele. Ar fi trebuit să-l iau la întrebări pe tipul ăla. Știți ce? Dați-mi voie să-l pun pe nemernic pe fugă. Zicea că lucrează pentru familia Mayfair.

– Nu, urmărește-l doar. Poate că Ryan chiar l-a angajat. Poate că Ryan a uitat să ne spună și nouă. Tot ce trebuie să faci este să-l urmărești, pe el și pe alții ca el, și nu lăsa pe nimeni să intre fără să vorbești cu mine.

– Da, *domnule*.

Michael a intrat în casă, închizînd ușa mare în urma lui. O clipă a rămas rezemat de ea, scrutînd cu privirea holul îngust; la capătul lui, se vedeau priveliștea familiară a ușii înalte de la sufragerie și o frîntură din pictura murală de dincolo de ușă.

„– Ce-o să se întîmple, Julien? Cum se va rezolva totul?"

Mîine familia se va aduna în sufragerie pentru a discuta exact acest subiect. Dacă individul nu ieșea la lumină, ce aveau de făcut? Ce obligații aveau față de alții? Cum ar trebui abordată problema?

– Ne vom ocupa de chestiuni precise, de ceea ce știm, așa cum trebuie să procedeze avocații, explicase Ryan. Acest individ a răpit-o și a violat-o pe Rowan. Asta este tot ce trebuie să știe organele chemate să aplice legea.

Michael a zîmbit. Fără grabă, a început urcușul lung al treptelor. „Nu le număra, nu te gîndi la asta, nu te gîndi la spasmul dureros din piept, sau la senzația de amețeală din cap."

O să fie distractiv să colaborezi cu „organele chemate să aplice legea", să încerci să ții totul secret. O, Doamne, ce zi plină ar avea ziarele! Bănuia că cea mai simplistă teorie ar fi vreo declarație ieftină cum că acest tip ar fi „satanist", membru al vreunui „cult" violent și periculos.

Pe urmă și-a adus aminte de duhul acela strălucitor, „bărbatul" pe care-l văzuse o dată de Crăciun, în spatele leagănului, fixîndu-l cu privirea din grădină. Se gîndea la chipul acela radios.

Lasher, cum e să fii pierdut într-un trup şi să ai toată omenirea pe urmele tale? Ca şi cum ai fi un ac în carul cu fîn, în locul unei fantome atotputernice? În zilele noastre, se găseşte şi acul în carul cu fîn. Iar tu eşti oarecum ca smaraldul de familie, uitat într-o cutie de bijuterii. Nu-i aşa de greu să fii văzut, să fii înhăţat, să fii prins în capcană, să fii păzit, aşa cum nimeni nu ar fi putut s-o facă atunci cînd erai demonul sau duhul lui Julien.

S-a oprit la uşa dormitorului. Totul era la fel ca atunci cînd plecase. Hamilton citind. Asistenta cu foaia de observaţie. Luminările emanînd mirosul dulce de ceară scumpă, umbra statuetei care o reprezenta pe Fecioara Maria dansînd în spatele lor, umbra tremurată pe care o aruncau pe chipul lui Rowan, dîndu-i aparenţa de viaţă.

Era pe punctul de a-şi relua vechea poziţie, cînd a surprins o mişcare în dormitorul de la capătul holului. Trebuie să fie cealaltă asistentă, şi-a spus, dar chestia asta nu-i plăcea, aşa că a ieşit pe hol şi s-a dus să verifice.

O clipă n-a reuşit să-şi dea seama ce vede – o femeie înaltă cu păr cenuşiu, îmbrăcată într-o rochie de flanelă. Obraji supţi, ochi strălucitori, frunte înaltă. Părul alb îi cădea liber pe umeri. Rochia îi ajungea pînă la picioarele goale. Spasmul din piept se transformase în durere.

– Sînt Cecilia, a şoptit pe un ton înţelegător şi răbdător. Ştiu, unii dintre noi, cei din familia Mayfair, ne-am născut arătînd ca nişte fantome. Vin şi stau cu ea, dacă vrei. Am dormit opt ore bune. De ce nu te întinzi puţin aici?

El a clătinat din cap. Se simţea aşa de încurcat şi de zguduit. Şi spera din tot sufletul că nu îi rănise sentimentele.

S-a întors să-şi reia veghea. Rowan, iubita mea Rowan!

– Ce-i cu pata de pe cămaşa de noapte? a întrebat-o pe asistentă.

– Oh, probabil că este apă, a răspuns asistenta, apăsînd cu o bucată de cîrpă uscată pe sînul lui Rowan. O ştergeam pe faţă şi-i umezeam buzele. Vreţi să-i fac masaj acum, să-i mişc braţele ca să nu se anchilozeze?

– Da, te rog! Fă orice, fă totul! Fă-o de cîte ori te plictisești. Dacă dă cel mai mic semn de...

– Sigur că da.

S-a așezat și a închis ochii. Gîndurile i se învălmășeau în cap. Julien îi spusese ceva, dar își amintea doar povestea cea lungă, imaginea lui Marie Claudette cu cele șase degete ale ei. Șase degete la mîna stîngă. Rowan avea mîini frumoase, perfecte. Mîini de chirurg.

Ce-ar fi fost dacă ar fi făcut ce voia Carlotta Mayfair? Ce voise mama ei? Ce-ar fi fost dacă n-ar fi venit niciodată acasă?

S-a trezit cu o tresărire. Asistenta ridica piciorul stîng al lui Rowan, cu grijă, cu blîndețe, masînd ușor ca loțiunea să intre în piele. Uite cît e de slubțire, de sleit!

– Asta o s-o ajute să-și mențină musculatura. Trebuie făcut regulat. Trebuie să le reamintiți celorlalți. O să scriu în foaia de observație. Dar să nu uitați!

– N-o să uit, a spus Michael.

– Probabil că a fost o femeie frumoasă, a mai zis asistenta, clătinînd din cap.

– *Este* o femeie frumoasă, a replicat Michael, dar în vocea lui nu era nici urmă de supărare, de resentiment. Doar punea lucrurile la punct.

32

Își dorea s-o facă din nou. Emaleth nu voia să se oprească din dansat. Clădirea era pustie; nu mai venise nimeni în seara asta. Iar ea nu dansa decît în somn. A deschis ochii. El era acolo. Cînta muzica, o auzise în vis, iar el era așa de insistent. Fă-o. Voia să o dezbrace iar de pantaloni și să fie iar înăuntrul ei. N-avea nimic împotrivă, dar trebuia să plece spre New Orleans. Chiar trebuia. Uite, era iar noapte, era tîrziu, după cît era de întuneric. Afară, stelele erau aninate jos, peste cîmp, peste mlaștină, peste autostrada netedă cu firele ei argintii și cu luminile ei albe, romantice. Trebuia să-și înceapă drumul.

– Hai, drăguțo!

– Ți-am spus că nu putem face copii, a răspuns ea. Pur și simplu nu merge.

– E-n regulă, scumpi. Nu mă deranjează că nu facem copii. Ei, haide, ești păpușica mea scumpă! Ce-ar fi să opresc muzica? Și, ia uite, ți-am adus niște lapte. Lapte proaspăt. Ziceai că mai vrei niște lapte, ai uitat? Uite, ți-am adus și înghețată.

– Hmm, bun! făcu ea. Oprește muzica.

Numai așa se putea mișca. Muzica se auzea încetișor, slab, însă îi bubuia în creier, ca un pește care se zbate într-un acvariu mic, încercînd să-l facă mai mare. O irita, dar n-o răpea cu totul.

A rupt dopul de plastic de la sticla mare și a început să bea, să tot bea. Ah, ce lapte bun! Nu laptele Mamei, dar era lapte. Nu proaspăt și cald. Dar era bun. Ce păcat că Mama nu mai avusese

lapte! Îi era un dor nebun de Mama. Dor să stea în brațele ei și să sugă. Sentimentul ăsta s-a înrăutățit, în loc să fie mai bine. Cînd se gîndea la Mama, îi venea să plîngă.

Dar luase de la Mama pînă la ultima picătură, și fusese destul. Crescuse înaltă, și o părăsise pe Mama numai cînd știuse că trebuie.

Se ruga ca omuleții cafenii s-o fi găsit pe Mama și s-o îngroape cum se cuvine. Se ruga ca ei să-i fi cîntat, să fi aruncat puțină țărînă deasupra, și flori. Mama nu avea să se mai trezească vreodată. Mama nu avea să mai vorbească vreodată. Mama nu va mai avea vreodată lapte. Mama o alăptase atît cît putuse.

Murise Mama? Ar trebui să se ducă la Michael, să-i spună ce-i spusese Mama. A cuprins-o un sentiment de dragoste și de tandrețe cînd s-a gîndit la Michael, la dragostea Mamei pentru el. Apoi să-și continue drumul spre Donnelaith. Dar dacă Tata o aștepta acum, acolo?

A băut întruna. El rîdea. Dăduse drumul la muzică din nou. Bum, bum, bum! A dat drumul la sticlă și s-a șters la gură. Ar trebui să plece.

– Trebuie să te părăsesc.

– Nu încă, drăguțo. S-a așezat lîngă ea, a luat sticla de lapte și a dat-o cu grijă deoparte. Vrei niște înghețată? Cui îi place laptele, îi place și înghețata.

– N-am mîncat niciodată, a răspuns ea.

– Scumpo, o să-ți placă la nebunie înghețata. A desfăcut cutia și a început să-i vîre în gură cu o linguriță albă. Oh, avea un gust mai bun chiar decît sînul Mamei, mai dulce, mai delicios! A trecut-o un fior. A luat cutia și a început să mănînce. Fredona melodia. Treptat, muzica și gustul erau tot ceea ce o interesa. A încercat să se scuture, să revină în realitate. Casa mică din pădure; el și ea, singuri pe podea. Toți dansatorii plecați. El voia s-o facă din nou. Și picătura de sînge după aceea, cînd își dusese mîna între picioare.

– Pur și simplu, s-a dus.

– Ce-a fost aia, scumpo?

– Bebelușul. Nu pot să fac copii cu bărbați, numai cu Tata.

– Ho, ho, drăguțo! Ține secretul ăsta pentru tine.

N-a priceput vorbele lui. Dar era fericit. Era blînd. Îi părea frumoasă. Nu era nevoie s-o spună. Vedea în ochii lui. Cu muzică sau fără muzică, i se citea în ochi că nu mai poate de dragul ei. Și-i plăcea mult mirosul ei. Îl făcea să se simtă tînăr.

O trăgea să se ridice în picioare. Înghețata s-a rostogolit pe podea. Era bine în brațele lui, legănîndu-se înainte și-napoi, înainte și-napoi. Ca un clinchet de clopoțel, chemîndu-i pe toți jos în vale. Auzi clopotul, dangătul funebru al Diavolului? Auzi clopotul?

O ținea strîns în brațe și o dureau sînii, care se striveau de pieptul lui. O senzație stranie, ca un ghimpe.

– O, m-ai făcut să am lapte, a șoptit. S-a dat înapoi, încercînd să-și ia gîndul de la muzică. Uită-te și tu! Și-a desfăcut nasturii bluzei și s-a ciupit de sfîrcuri.

Mici picături de lapte. N-ar ajuta-o cu nimic să-și bea laptele propriu. Tînjea după Mama, tînjea să sugă. Și, uite, pentru că zămislise bebelușul acela mic care murise în ea, o făcuse să aibă și lapte! Ei, nu-i nimic, o să se termine, mai ales dacă el n-o mai făcea cu ea. Dar dacă laptele nu dispărea? Nu-i nimic! Cînd va fi cu Tata, la Începuturi, va avea nevoie de lapte, sîni grei de lapte. Dinăuntrul ei vor ieși toți copiii, copii flămînzi și frumoși, pînă cînd valea va fi iarăși plină, ca altădată, după ce fuseseră alungați din munți.

S-a întors, s-a lăsat în genunchi și a luat sticla de lapte. Muzica a amețit-o. Simțea că se învîrte totul în jur.

A băut, a tot băut, pînă n-a mai rămas nimic.

– Ei drăcie, drăguțo, da'știu că-ți place laptele!

– A, da, foarte mult, a răspuns. Pe urmă nu și-a mai amintit vorbele lui. Muzica. Să oprească muzica.

El o împingea, voia s-o întindă iar pe podea:

– Hai s-o mai facem o dată, drăguțo.

– Bine, dar iar o să sîngerez, a răspuns ea. Sînii o dureau puțin. Nu uita că nu putem să facem copii.

– Să nu uiți ce mi-ai zis, scumpo, acleo, ești cea mai grozavă fetică, cea mai grozavă păpușică pe care am... cunoscut-o... vreodată!

33

Întîlnirea din sufragerie a început la ora unu. Asistentele promiseseră să-l cheme pe Michael dacă se petrecea cea mai mică schimbare.

Nu era nevoie de lumină artificială în sufragerie la ora asta din zi. Soarele inunda încăperea, prin ferestrele care dădeau spre sud, ba chiar şi prin cea nordică, de la stradă. Picturile de pe pereţi, reprezentînd Riverbend, dezvăluiau infinit mai multe detalii decît o făceau la lumina candelabrului. O cafetieră din argint masiv aburea pe bufet. Scaunele în plus fuseseră împinse înapoi, spre balustrada vopsită în alb.

Familia se aşezase în jurul mesei ovale; într-o tăcere oarecum apăsătoare, doctorul a vorbit primul.

– Starea lui Rowan este stabilă. Primeşte bine hrana lichidă. Circulaţia sîngelui este mai bună. Analiza secreţiilor este bună. Inima este puternică. Nu ne putem aştepta la recuperare. Dar este dorinţa lui Michael să procedăm în acest caz ca şi cînd Rowan ar fi urmat să-şi revină; să facem totul pentru a o stimula pe Rowan şi s-o facem să se simtă cît se poate de confortabil. Asta înseamnă muzică în cameră, poate filme, sau televizor, sau radio, şi, bineînţeles, conversaţii pe subiecte delicate, pe un ton calm. Se vor efectua exerciţii cu mîinile şi cu picioarele în fiecare zi; părul îi va fi îngrijit şi coafat modern. I se va face manichiura. Va fi îngrijită cu aceeaşi dragoste ca şi cum ar fi conştientă. Dispune de posibilităţi materiale suficiente pentru a avea ce este mai bun, şi asta va primi.

– Dar *ar putea* să-şi revină, s-ar putea întîmpla asta, a intervenit Michael.

– Da, a încuviinţat doctorul. Întotdeauna există o posibilitate. Deşi şansele sînt foarte slabe.

Şi totuşi, toţi au fost de acord că trebuie făcut totul. Cecilia şi Lily şi-au exprimat uşurarea, pentru că ele se simţiseră cam deznădăjduite după lunga noapte petrecută de veghe lîngă patul lui Rowan. Beatrice era convinsă că Rowan putea să simtă dragostea şi grija ce i se purtau. Michael a spus în treacăt că nu ştie cu adevărat ce fel de muzică îi place lui Rowan. Ştia cineva?

Doctorul mai avea multe de spus.

– Vom continua s-o hrănim intravenos atîta timp cît organismul va metaboliza hrana cum trebuie. S-ar putea să vină un moment în care organismul să nu mai poată face acest lucru; cînd vom avea probleme cu ficatul şi cu rinichii; dar este prematur să discutăm acum. Deocamdată Rowan primeşte hrană echilibrată. Asistenta jură că azi-dimineaţă Rowan a supt un strop de lichid printr-un pai. Continuăm să-i dăm aşa. Dar dacă nu va exista o posibilitate reală să se hrănească normal – ceea ce mă îndoiesc – vom continua s-o hrănim intravenos.

Toată lumea a aprobat din cap.

– A fost doar o picătură sau două. Ca reflexul unui bebeluş care suge, a remarcat Lily.

– Chestia asta ar putea să aibă rezultate, s-o înzdrăvenească. Doamne, poate că-i place gustul mîncării! a exclamat Mona.

– Da, sigur, ar fi altceva pentru ea. Putem să încercăm periodic să..., a sugerat Pierce.

Doctorul a aprobat, împăciuitor, printr-o mişcare a capului şi le-a făcut semn ca să le atragă atenţia:

– Dacă inima lui Rowan se opreşte, nu va fi resuscitată prin mijloace artificiale, indiferent cînd se întîmplă acest lucru. Nimeni nu are voie să-i facă vreun fel de injecţii sau să-i administreze oxigen. Nu există nici un aparat pentru respirat acolo. I se va îngădui să moară, dacă aşa vrea Domnul. Şi acum, pentru că

mă întrebați, o să vă spun. Ar putea să dureze la nesfîrșit sau s-ar putea să se termine oricînd. Se știe că astfel de pacienți au supraviețuit ani de zile. E adevărat, unii și-au revenit. Alții mor în cîteva zile. Tot ce putem spune în acest moment este că organismul lui Rowan se reface – după răni, după malnutriție. Dar creierul... creierul nu se reface în același fel.

– Dar ar putea să trăiască, să apuce o altă eră, o perioadă de noi descoperiri memorabile, a intervenit Pierce nerăbdător.

– Bineînțeles, a replicat doctorul. Și va fi explorată orice posibilitate medicală. Mîine vor începe consultațiile neurologice. Ne este foarte ușor să aducem toți neurologii de faimă ca s-o vadă pe Rowan. O vom face. Ne vom întîlni periodic ca să discutăm despre tratamente. Rămînem deschiși posibilității unei intervenții chirurgicale sau oricărui alt experiment care ar putea s-o ajute pe Rowan să-și recapete cunoștința. Dar, dați-mi voie să vă amintesc, dragi prieteni, că acest lucru este improbabil. În toată lumea există pacienți în această stare. Electroencefalograma dovedește că în cazul lui Rowan nu există aproape nici un fel de activitate cerebrală.

– Nu-i pot transplanta o bucată din creierul altcuiva? a întrebat Gerald.

– Mă ofer eu, a replicat Mona sec. Luați cîte celule vreți. Întotdeauna am avut mai multe decît oricine de aici.

– Nu e nevoie să fii nesuferită, Mona. Puneam doar o simplă..., a obiectat Gerald.

– Nu sînt nesuferită, dar ce vreau să spun este că trebuie să citim, ca să ne punem la punct cu asta, și nu să facem afirmații prostești. Nu se fac transplanturi de creier. În orice caz, nu genul de care are ea nevoie. Rowan este o legumă! Nu înțelegi?

– Din păcate, acesta este adevărul, a spus doctorul pe un ton calm. „Stare vegetativă persistentă" este, poate, puțin mai blînd spus. Dar așa este situația. Putem și trebuie să ne rugăm pentru miracole. Și va veni vremea cînd poate se va lua o hotărîre comună de a opri fluidele și lipidele. Dar, în acest context, o astfel de decizie ar însemna să facem o crimă. Nu putem face așa!

Cu cîteva strîngeri de mînă şi mulţumiri, doctorul s-a îndreptat spre uşă.

Ryan a luat scaunul din capătul mesei. Era puţin mai odihnit decît ieri şi părea dornic să-şi prezinte planurile.

Încă nu aveau nici o informaţie despre răpitorul lui Rowan, despre cel care o ţinuse prizonieră. Nu mai avuseseră loc atacuri împotriva nici unei femei din familia Mayfair. Se luase hotărîrea de a informa autorităţile în legătură cu „bărbatul acela", dar cu anumite rezerve.

– Am realizat un portret-robot cu care Michael a fost de acord. Am adăugat părul, barba şi mustăţile, aşa cum le-au descris martorii. Cerem o acţiune de căutare în toate statele. Dar nimeni – şi cînd spun asta înţeleg absolut nimeni – din încăpere nu are voie să vorbească despre asta în afara familiei! Nimeni nu are voie să ofere mai multe informaţii decît este necesar agenţiilor care vor colabora cu noi.

– Nu veţi face decît să prejudiciaţi ancheta, dacă veţi vorbi despre demoni şi despre duhuri, a observat Randall.

– Avem de-a face cu un om – a adăugat Ryan – care umblă, vorbeşte şi se îmbracă la fel ca orice alt om. Avem nenumărate dovezi materiale care arată că a răpit-o şi a sechestrat-o pe Rowan. Nu e nevoie să aducem probe chimice deocamdată.

– Cu alte cuvinte, probele de sînge trebuie ţinute secrete, a intervenit Mona.

– Exact, a subliniat Ryan. Cînd acest tip va fi prins, atunci putem să venim cu alte detalii ale poveştii. Şi individul va fi dovada vie a afirmaţiilor noastre. Iar acum, Aaron are să vă spună cîteva lucruri.

Michael îşi dădea seama că este o situaţie neplăcută pentru Aaron. Rămăsese tăcut pe toată durata întrunirii, lîngă Beatrice, care îl ţinea protector de braţ.

Era îmbrăcat în culori închise, în bleumarin, precum restul familiei, ca şi cînd ar fi renunţat la stilul tweed. Acum nu mai arăta ca un englez, ci ca un sudist, cugeta Michael. Aaron a

scuturat din cap, de parcă ar fi vrut să-şi exprime tăcut sentimentul în legătură cu ceea ce îi aştepta. Apoi a vorbit.

– Ceea ce vreau să vă spun nu constituie o surpriză pentru voi. Am tăiat orice legături cu Talamasca. Se pare că anumiţi membri ai Ordinului nostru au făcut lucruri care au trădat încrederea familiei. Vă cer tuturor să consideraţi acum Talamasca drept o agenţie ostilă, şi de acum înainte să nu fiţi cooperanţi cu nimeni care pretinde că are legătură cu Talamasca.

– Nu a fost vina lui Aaron, a remarcat Beatrice.

– Interesant că spui asta, a comentat Fielding cu glasul lui neînduplecat. În tot acest răstimp fusese la fel de tăcut ca şi Aaron, iar acum vocea lui imperioasă cerea atenţie imediată, aşa cum, de fapt, făcea de obicei. Costumul lui cafeniu, cu dunguliţe roz, părea la fel de bătrîn ca şi el. Părea decis să se folosească de privilegiul celor foarte în vîrstă – acela de a spune exact ce gîndeşte.

– Îţi dai seama că toate astea au început cu tine, nu? i s-a adresat el lui Aaron.

– Nu este adevărat, a replicat Aaron calm.

– A, ba da, este adevărat! Erai în legătură cu Deirdre Mayfair cînd a rămas însărcinată cu Rowan. Ai...

– Chestia asta este nepotrivită şi nu este momentul acum, a intervenit Ryan. Vocea lui era fermă şi nu admitea nici un compromis. Această familie îi investighează pe toţi cei care au de-a face cu ea prin căsătorie sau prin relaţii sociale. Oricît îmi displace să recunosc, acest om a fost cercetat cu mare atenţie de noi cînd a venit prima oară aici. Nu are legătură cu cele întîmplate. Este ceea ce spune că este – un om de ştiinţă, care a urmărit familia aceasta pentru că a avut acces la anumite documente istorice referitoare la ea, şi în legătură cu care a fost pe deplin sincer de la bun început.

– Eşti sigur de asta? a întrebat Randall. Istoria familiei aşa cum o ştim noi este istoria pe care ne-a oferit-o acest om, *Dosarul Talamasca referitor la Vrăjitoarele Mayfair*, după cum este

atît de arogant intitulat, iar acum noi ne trezim implicaţi în evenimente care capătă înţeles numai raportate la acest dosar.

– A, deci voi doi sînteţi implicaţi în povestea asta împreună, a observat Beatrice pe un ton rece, slab, care nu-i era deloc caracteristic.

– E absurd, a concluzionat Lauren calm. Insinuaţi că Aaron Lightner a fost răspunzător pentru evenimentele în legătură cu care s-a documentat? Sfinte Dumnezeule, nu vă amintiţi deloc de lucrurile pe care le-aţi auzit şi văzut voi înşivă?

Ryan i-a întrerupt:

– Talamasca a fost amănunţit verificată de Carlotta în anii 1950. Investigaţia n-a fost deloc una blîndă, îngăduitoare. Căuta un temei legal să atace organizaţia. Nu a găsit nici unul. Nu a existat nici o conspiraţie necruţătoare pornită din interiorul Ordinului împotriva noastră.

Lauren a vorbit iar, hotărît, acoperind complet celelalte glasuri care se chinuiau să se facă auzite.

– Nu avem absolut nimic de cîştigat continuînd cu chestiunea asta. Sarcinile noastre sînt simple: să avem grijă de Rowan şi să îl găsim pe tipul ăsta. I-a privit pe ceilalţi, pe rînd, întîi pe cei din dreapta ei, apoi pe cei din stînga, după aceea pe cei aflaţi de partea cealaltă a mesei, şi în final pe Aaron. Apoi a continuat: Documentele istorice ale organizaţiei Talamasca ne-au fost de un ajutor nepreţuit în elaborarea istoriei familiei noastre. Tot ceea ce poate fi verificat *a fost* verificat, şi nu s-a găsit nici măcar o contradicţie sau vreun cusur.

– Ce dracu' înseamnă asta? a întrebat Randall. Cum controlezi o prostie ca...?

– Toate faptele istorice menţionate în poveste au fost verificate, a explicat Lauren. Tabloul lui Rembrandt, *Deborah*, a fost autentificat. Mărturii despre olandezul Petyr van Abel, care încă există la Amsterdam, au fost copiate pentru dosarele personale ale familiei noastre. Dar n-o să mă lansez acum într-o lungă pledoarie în apărarea documentelor sau a organizaţiei Talamasca. Este suficient dacă spun că ne-au fost foarte utili pe toată

perioada dispariției lui Rowan. Ei sînt cei care au investigat vizita făcută de Rowan și de Lasher la Donnelaith. Ei sînt cei care ne-au pus la îndemînă cele mai amănunțite descrieri fizice ale acestei persoane, pe care detectivii noștri doar le-au confirmat. Este foarte discutabil dacă orice altă societate, de orice fel, laică, religioasă sau juridică ne-ar fi oferit un astfel de sprijin. Dar... Aaron ne-a cerut să încetăm orice fel de contact oficial cu Talamasca, avînd motive întemeiate, și exact asta o să facem.

– Nu poți să mușamalizezi totul, a observat Fielding. Ce facem cu tipul acela, doctorul Larkin?

– Nu știe nimeni ce s-a întîmplat cu doctorul Larkin, a intervenit Ryan. Trebuie să acceptăm acest lucru cu toții. Dar Lauren are dreptate. Nu avem dovezi materiale privind faptele săvîrșite de Talamasca. Totuși, contactul nostru a fost exclusiv prin Aaron. Aaron este prietenul nostru. Aaron este acum membru al familiei prin căsătoria cu Beatrice...

– Da, foarte convenabil, a mormăit Randall.

– Ești un prost, a replicat Beatrice înainte să-și poată reprima vorbele.

– De acord, a aprobat Mona.

La care Ryan a zis imediat: Gura!

Părea să-și dea seama că este mai mult decît nepotrivit, sau cel puțin Mona făcea tot ce-i stătea în putință să-l scufunde în umilință cu ochii ei verzi extrem de inteligenți, migdalați, ca de șopîrlă. Dar i-a mîngîiat mîna numai, în chip de scuză, și a continuat.

– Aaron ne-a sfătuit... ca prieten și ca rudă, să nu mai avem de-a face cu Talamasca. Și vom face ce ne-a cerut.

Din nou, mai mulți dintre ei au început să vorbească deodată. Lily voia să știe mai multe despre motivul pentru care Aaron lucrase pentru Ordin. Cecilia voia să le reamintească tuturor că un tip din Talamasca se învîrtea prin zonă punînd întrebări, îi spuseseră vecinii; iar Anne Marie voia „doar cîteva clarificări privind unul sau două puncte".

Lauren i-a readus pe toți la tăcere:

– Talamasca a confiscat informații medicale. A refuzat să ne împărtășească datele referitoare la acest caz pe care le deține în prezent. A rupt ea însăși orice legătură cu noi, așa cum v-ar explica Aaron, dacă i-am da ocazia! Dar n-o să o facem. Trecem mai departe. E foarte simplu. Informați la birou despre orice mențiune referitoare la Ordin; nu răspundeți la întrebări; aplicați în continuare toate măsurile de securitate. S-a aplecat înainte, coborîndu-și vocea, ca să întărească spusele:

– Țineți rîndurile strînse!

S-a lăsat o tăcere stînjenitoare.

– Michael, tu ce ai de spus? a întrebat Lauren.

Întrebarea l-a luat prin surprindere. Urmărise scena detașat, ca și cum ar fi fost baseball sau fotbal, sau chiar șah. Se lăsase purtat de amintiri despre Julien, despre vorbele lui Julien. Acum trebuia să-și ascundă gîndurile. Să le exprime sincer și deschis, n-ar fi de nici un folos nimănui. Și totuși, cumva, ele au ieșit liniștit din gura lui:

– O să-i iau viața acestui tip, indiferent cînd și unde va fi găsit. Nimeni nu-l poate apăra de mine!

Randall a început să vorbească. Și Fielding. Dar Michael a ridicat mîna.

– Vreau să mă întorc sus să fiu cu soția mea. Vreau ca soția mea să-și revină. Vreau să fiu cu ea acum!

– Alte probleme, repede, și terminăm, a spus Ryan. A deschis dosarul mare de piele și a scos mai multe foi de hîrtie tipărite. A, nici un fel de țesut sau urme de sînge nu s-au descoperit în regiunea St. Martinville, unde a fost găsită Rowan inconștientă. Dacă a avortat acolo, așa cum cred doctorii, probele s-au dus demult.

– Este un loc public. Și au fost cel puțin două furtuni cu ploaie cît timp a zăcut Rowan acolo, și alta după ce a fost găsită. Am trimis doi detectivi pricepuți la fața locului. Dar, pînă acum, nu avem nici un indiciu de acolo privitor la ceea ce i s-a întîmplat de fapt lui Rowan. Scotocim zona cu mare atenție, căutăm pe cineva care ar fi putut s-o vadă pe Rowan, care ar fi putut auzi sau vedea ceva care să ne fie de folos.

Cîteva aprobări din cap, resemnate.

– Şi acum, Michael, sîntem gata să mutăm şedinţa în centru. Sînt problemele referitoare la moştenire, la Mona. Te lăsăm cu Aaron şi ne întoarcem diseară, dacă ne permiţi.

– Da, bineînţeles. Aici lucrurile sînt în ordine. Ne-am stabilit o rutină. Hamilton este sus cu asistentele. Totul se desfăşoară cît de bine se poate.

– Michael, a spus Lauren. Ştiu că este o întrebare dificilă, dar trebuie să ţi-o pun. Ştii cumva pe unde se află smaraldul Mayfair?

– O, pentru numele lui Dumnezeu, obiectul ăla blestemat! a exclamat Bea.

– Este o chestiune juridică, a spus Lauren cu voce de gheaţă. Juridică. Trebuie să găsim smaraldul şi să-l punem la gîtul celei desemnate moştenitoare.

– Păi, dacă ar fi după mine, a zis Fielding, aş cumpăra o piatră din sticlă verde de la Woolworth. Dar sînt prea bătrîn ca să mă duc în oraş.

– Nu există un fals făcut de Stella după obiectul ăla? Ca să-l poată azvîrli la parada de Lăsata Secului? a întrebat Randall cu răceală.

– Dacă a existat, l-a aruncat la paradă, a spus Lauren.

– Nu ştiu unde este. Cred că m-aţi mai întrebat cînd eram bolnav, cînd eram în spital. Nu l-am văzut. Cred că aţi căutat pe aici, prin casă.

– Da, aşa este. Ne gîndeam că poate am omis ceva, a spus Ryan.

– Probabil că este la *el*, a spus Mona încetişor.

Nimeni nu a răspuns.

– Este posibil, a zis Michael. A zîmbit anemic. Probabil că este la el. Probabil că a considerat că-i aparţine. Dar nu se ştie niciodată... Se străduia să nu arate ca un nebun, dar brusc totul i se părea foarte amuzant. Smaraldul! Oare Lasher îl avea în buzunar? Oare va încerca să-l vîndă? Asta chiar ar fi o nostimadă!

Era limpede că reuniunea se terminase. Bea urma să se ducă în Amelia Street. Ceilalți se vor duce în centru.

Mona s-a aruncat în brațele lui Michael și l-a sărutat, apoi s-a eschivat, ca și cînd n-ar fi vrut să vadă privirea lui neliniștită sau dezaprobatoare. Era puțin uimit; era ca și cum toată dulceața ei rămăsese atîrnată de el, și pe urmă, acolo unde fusese ea, rămăsese doar un gol.

Beatrice l-a sărutat în grabă pe Michael, apoi și-a luat rămas bun de la noul ei soț, promițînd că va veni mai tîrziu să-l ia la cină și să-i facă și lui Michael ceva de mîncare.

– Atîția oameni încearcă să mă facă să mănînc, a murmurat Michael, mirîndu-se sincer de idee. Chiar de cînd a plecat Rowan. „Mănîncă Michael, mănîncă!"

În cîteva clipe, plecaseră. Ușa mare se închisese pentru ultima oară. Prin toată casa se simțise vibrația aceea slabă, care-ți dădea mereu senzația că provoacă pagube, dar probabil că nu era așa, cugeta Michael.

Sprijinit în coate, Aaron a rămas în celălalt capăt al mesei, față în față cu Michael, și cu spatele la ferestre.

– Mă bucur pentru tine și Bea, a spus Michael. Ai primit poezia pe care ți-am trimis-o prin Yuri? Biletul?

– Da, mi l-a dat. Trebuie să-mi povestești despre Julien. Spune-mi ce s-a întîmplat, nu ca unui băgăcios de peste Atlantic, ci ca unui prieten, te rog.

Michael a zîmbit:

– Vreau să-ți spun. Vreau să retrăiesc fiecare secundă. Știi, ca să nu uit, într-un fel mi-am notat totul, aici, în cap. Dar adevărul este că Julien a avut un singur țel. Să-mi spună să ucid creatura, să o opresc să mai facă rău. Că eu sînt cel pe care contează toți pentru asta.

Aaron părea intrigat.

– Unde este prietenul tău Yuri? Este încă în relații bune cu noi, nu? a întrebat Michael.

– Categoric. Este la casa din Amelia Street din nou. Încearcă iar să acceseze fișierele la computerul Monei. Mona i-a spus că

poate folosi computerul ca să-i contacteze pe Seniori, dar Seniorii nu vor să accepte rugăminţile lui de a clarifica lucrurile. Cred că este îngrozitor pentru el!

– Dar nu şi pentru tine!

Aaron a rămas pe gînduri cîteva momente, apoi a spus:

– Nu... Nu la fel de mult...

– Bun, a zis Michael. Julien avea bănuieli în legătură cu Talamasca, cred că ai înţeles asta din biletul meu. Julien voia să spună mai multe despre acest subiect... dar totul se rezuma la acelaşi lucru – creatura este înşelătoare şi vicleană; şi trebuie anihilată. O voi ucide de îndată ce voi putea!

Aaron părea fascinat.

– Dar ce-ar fi dacă ai avea-o în puterea ta? Dacă ar fi închisă undeva unde să nu poată...

– Nu. Aceasta este greşeala. Mai citeşte o dată poezia. Eu sînt cel care trebuie s-o ucidă! Du-te sus şi priveşte-o din nou pe soţia mea, dacă ai vreun dubiu. Du-te şi ţine-o de mînă. O să ucid creatura! Şi voi avea şi ocazia s-o fac. Poezia lui Evelyn şi vizita lui Julien îmi garantează acest lucru.

– Vorbeşti ca unul care a trecut prin experienţa convertirii religioase, a spus Aaron. Acum o săptămînă erai în dispoziţie filosofică, aproape disperat. Erai cu adevărat bolnav fizic.

– Păi, credeam că mă părăsise soţia. Îmi plîngeam soţia, îmi plîngeam curajul, amîndouă pierdute. Acum ştiu că soţia nu a intenţionat să mă părăsească.

– Şi de ce n-aş fi eu precum Sfîntul Pavel, după ce a avut viziunea pe drumul spre Damasc? Îţi dai seama că sînt singurul în viaţă care a văzut creatura şi a vorbit cu ea? A rîs uşor. Gifford, Edith, Alicia... nici măcar nu-mi mai amintesc numele lor. Toate – moarte. Şi Rowan – fără grai, exact ca Deirdre. Dar eu nu sînt mort. Şi pot vorbi. Ştiu cum arată. Îi cunosc vocea. Eu sînt cel la care a venit Julien. Bănuiesc că am convingerea unuia care s-a convertit. Sau poate doar credinţa unui sfînt.

A băgat mîna în buzunarul hainei şi a scos medalionul pe care i-l dăduse înapoi Ryan, medalionul găsit de Gifford în ziua de Crăciun, lîngă piscină.

– Tu mi l-ai dat, îţi aminteşti? l-a întrebat pe Aaron. Cum este cînd Sfîntul Mihail înfige tridentul în diavol? Diavolul se zvîrcoleşte, strigă după mama lui? Trebuie să fie greu să fii Sfîntul Mihail. De data asta, o să aflu.

– Julien era duşmanul lui atunci? De asta eşti sigur.

Michael a suspinat. Ar trebui să meargă sus.

– Ce-ar face asistentele, dacă m-aş băga în pat cu ea? Ce-ar face dacă, pur şi simplu, m-aş cuibări lîngă ea şi aş ţine-o în braţe?

– Este casa ta, a replicat Aaron. Întinde-te lîngă ea, dacă vrei. Spune-le să stea dincolo de uşă.

Michael a clătinat din cap.

– Măcar de-aş şti că mă vrea lîngă ea! Măcar de-aş şti că vrea ceva, orice! A stat pe gînduri o clipă lungă.

– Aaron, dacă ai fi în locul lui – al lui Lasher – unde te-ai afla acum? Ce-ai face?

Aaron a clătinat din cap.

– Nu ştiu. Michael, spune-mi, de ce Julien era aşa de sigur că Lasher este malefic? Spune-mi ce ştia Julien.

– Julien a fost să-i caute originile. S-a dus la Donnelaith să cerceteze ruinele. Nu faimosul cerc de pietre îl interesa, ci catedrala. Un sfînt numit Ashlar. Un sfînt de odinioară, din zona muntoasă a Scoţiei. Creatura avea legătură cu vremurile creştine din valea aceea. Cu sfîntul acela.

– Ashlar, am auzit povestea Sfîntului Ashlar, a spus Aaron calm. Se află în dosarele în limba latină din arhive. Îmi amintesc că am citit-o, dar nu legat de cazul ăsta. Of, ce păcat că Yuri nu mai are acces la fişierele din computer. Ce legătură are Lasher cu sfîntul ăsta?

– Julien nu şi-a dat seama exact niciodată. La început a crezut că această creatură este sfîntul – o fantomă războinică. Dar nu era aşa de simplu. Şi totuşi creatura acolo îşi are originile. Nu a venit din rai sau din iad, nici din vremuri imemoriale, sau ce

minciuni le mai spune vrăjitoarelor. Destinul ei întunecat începe în valea din Donnelaith. A făcut o pauză. Ce știi despre Ashlar?

– Este o veche legendă scoțiană. De fapt, cît se poate de păgînă. Michael, de ce nu mi-ai spus toate astea? a întrebat Aaron.

– Ți le spun, Aaron, dar nu are nici o importanță. O voi ucide! Putem să aflăm totul despre trecutul ei după ce moare. Deci, ce știi despre Ashlar, sfîntul scoțian?

– Ah... ceva, cum că se întoarce la cîteva sute de ani. Mai găsești asta și în unele cărți. Dar nu mi-am dat seama niciodată că are legătură cu Donnelaith. Uite încă un mister pentru tine. De ce nu apare în dosare? Noi facem legături între informații. Sîntem foarte grijulii. Dar nu am văzut niciodată vreo mențiune despre vreuna dintre legendele referitoare la Donnelaith. Am presupus că nu există material relevant.

– Dar ce poveste ai auzit?

– Sfîntul avea trăsături fizice deosebite. Din cînd în cînd se năștea cineva cu aceste trăsături. Și era considerat reîncarnarea sfîntului. Noul sfînt. Toți, cît se poate de păgîni. Nu catolici, nici vorbă. În Biserica Catolică, dacă ești sfînt, este pentru că ești în rai, nu pentru că migrezi în alte trupuri.

Michael a aprobat cu o mișcare a capului. A zîmbit.

– Scrie asta pentru mine. Tot ce ți-a spus Julien. Trebuie, l-a rugat Aaron.

– Bine, dar nu uita ce ți-am spus. Julien a avut numai un mesaj: să ucid creatura. Nu să „mă preocupe", ci s-o șterg de pe fața pămîntului. Michael a oftat.

Ar fi trebuit s-o fac de Crăciun. Ar fi trebuit s-o ucid. Probabil că aș fi putut, dar, firește, Rowan nu m-a lăsat. Cum ar fi putut? Creatura asta nou-născută, misterul ăsta. Asta se întîmplă mereu. Seduce oamenii. Acum este întrupat, și, cum spune rugăciunea aceea veche, „Și cuvîntul s-a întrupat și a trăit printre noi".

Aaron a dat din cap, precizînd:

– Îți spun o singură dată, răspicat, a punctat, cu voce joasă, ca să nu mi-o repet veșnic în suflet: Ar fi trebuit să vin aici, cu

tine, în ajunul Crăciunului. N-ar fi trebuit să te las singur să te lupți cu creatura și cu ea.

– N-o condamna pe ea.

– Nici n-o fac. Nu asta vreau să spun. Ce vreau să spun este că ar fi trebuit să fiu aici. Asta este tot. Dacă mai are vreo importanță, nu intenționez să te părăsesc acum.

– Are, a replicat Michael ridicînd din umeri. Dar, știi, am sentimentul ăsta ciudat. O să-mi fie ușor acum, că m-am hotărît s-o ucid. A pocnit din degete și a adăugat: Asta este problema mea. Mi-a fost frică s-o fac de la început.

Era ora opt. Întuneric, frig. Simțeai frigul dacă puneai mîinile pe geam.

Aaron tocmai se întorsese de la cina cu Yuri. Yuri se ducea în Amelia Street ca să vorbească cu Mona. Yuri roșise cînd îi anunțase că se duce acolo. Michael înțelesese de ce. Lui Yuri i se aprinseseră călcîiele după Mona. Pe urmă, Yuri se bîlbîise:

– Îmi amintește de mine cînd eram de vîrsta ei. Este deosebită. Mi-a spus că o să-mi arate toate șmecheriile la calculatorul ei. O să... vorbim.

Tulburat, bîlbîindu-se, roșind. Ah, puterea Monei, cugeta Michael. Și acum mai era și moștenirea căreia trebuia să-i facă *față*, și *tot restul*.

Dar Yuri avea ceva curat în el: puritate, loialitate și bunătate.

– E de încredere. Este un gentleman, și poți avea încredere în el. Mona este în siguranță în compania lui. Nu-ți fie teamă, l-a liniștit Aaron.

– Nimeni nu trebuie să se teamă pentru Mona, a ripostat Michael, puțin rușinat, retrăind momentele acelea senzuale cînd o ținuse în brațe, știind că e o greșeală, dar spunîndu-și: Și ce dacă?"

Erau așa de puține momentele cînd Michael făcuse lucruri rele și rostise nepăsător: „Și ce dacă?"

Aaron dormea în dormitorul de la etaj.

– Oamenii de vîrsta mea trag un pui de somn după-masa, a spus, scuzîndu-se. Se dusese să se întindă. Era istovit, și Michael

nu voia să mai vorbească despre Julien acum; poate că era mai bine, pentru că Aaron avea nevoie de odihnă.

„Doar tu și eu acum, Julien", și-a zis Michael.

Era liniște în casă.

Hamilton se dusese acasă să plătească niște facturi. Bea se întorcea mai târziu. Doar o singură asistentă era de gardă, pentru că nici cu toți banii din lume nu reușiseră să găsească încă una, atît erau de puține. O infirmieră, foarte pricepută, se afla sus, în camera mătușii Vivian, și vorbea deja de trei sferturi de oră la telefon.

Auzea inflexiunile vocii femeii.

Era în sufragerie și se uita în curtea laterală. Întuneric. Frig. Amintiri. Tobe de Comus. Un bărbat zîmbind în beznă. Deodată, Michael era din nou copil, și nu avea să știe vreodată ce înseamnă să fii puternic sau în siguranță. Teama închisese ușile copilăriei. Teama risipise siguranța pe care o reprezenta Mama.

Tobe și torțe de Lăsata Secului. Noaptea împrăștia teroare. Murim cînd îmbătrînim. Nu mai existăm. Niciodată. Încerca să-și închipuie că este mort. O țigvă în țărînă. Gîndul ăsta îi revenise deseori în timpul vieții. Asta o să fiu cîndva, categoric. Este o certitudine, una dintre puținele din viața mea. O să mor. Poate o să fiu o țigvă în sicriu. Nu știu. Dar o să mor.

Părea că infirmiera plînge. Imposibil. Sunet slab de pași. Ușa de la intrare închisă. Totul era așa de îndepărtat pentru el, oameni venind și plecînd. Dacă starea ei s-ar înrăutăți, el ar fi învinuit.

Și el ar alerga sus, dar pentru ce? Ca să fie acolo cînd avea să-și dea ultima suflare. S-o țină de mîna rece. Să-și odihnească pe pieptul ei capul și să simtă ultima fărîmă de căldură din trupul ei. De unde știa că așa avea să fie? Îi spusese cineva vreodată? Sau poate doar mîinile ei erau din ce în ce mai reci, din ce în ce mai rigide, și cînd se uita la unghiile ei, la unghiile ei frumoase, curate, erau albăstrui.

– Nu-i vom face manichiura, spusese asistenta. Puteți să săriți peste partea asta a planului. Trebuie să vedem culoarea unghiilor. Este ceva legat de oxigen. A fost o femeie frumoasă.

Da, ai mai spus asta. Dar nu *ea*. *Cealaltă* asistentă vorbise. Cîte alte vorbe reci mai rostiseră?

Mişcarea copacilor întunecaţi îi dădea fiori. Îl treceau fiorii numai privindu-i. Nu voia să fie aici, privind fix pe fereastră, în curtea pustie şi rece. Voia să-i fie cald şi să fie cu ea.

S-a răsucit şi s-a îndreptat încet spre salonul dublu pe care l-a traversat, pe sub arcada de chiparos, un obiect decorativ foarte frumos. Poate ar trebui să-i citească, încetişor, pentru ca ea să poată protesta dacă nu-i plăcea. Poate ar trebui să dea drumul la radio o vreme. Poate ar trebui să pună patefonul lui Julien. Asistenta aia meschină căreia nu-i plăcea patefonul nu mai era aici.

Putea să expedieze asistentele din încăpere, nu? Treptat, ideea asta i se cuibărise în minte. Avem nevoie de asistentele astea?

A văzut-o moartă. A văzut-o cenuşie şi rece şi nemişcată. A văzut-o îngropată. Nu întregul tablou în detaliu, pas cu pas, desfăşurat în timp. Numai esenţa, într-o strălucire – un sicriu alunecînd în criptă. Ca Gifford. Numai că era aici, în cimitirul lor, la marginea Cartierului Grădinilor, şi putea să meargă acolo pe jos oricînd, să-şi odihnească mîna pe lespedea de marmură aflată la doar cîţiva centimetri de părul ei mătăsos, blond închis. Rowan, Rowan.

„Nu uita, *mon fils*."

S-a întors. Cine spusese asta? Holul lung era cu desăvîrşire pustiu şi răcoros. Sufrageria era scufundată în beznă. S-a străduit să audă vocea din nou, nu sunete reale, ci supranaturale. Nu uita; nu, n-o să uit.

– Nu, n-o să uit, a răspuns.

Linişte. În jurul lui tăcere, care învăluia cuvintele-i rostite şi le făcea să se audă tare. Le făcea tăioase în liniştea din jur, ca un freamăt, ca o scădere în temperatură. Tăcere.

Nu era absolut nimeni în jur. Nimeni în sufragerie. Nimeni nu se vedea în capul scărilor. Zărea camera mătuşii Vivian, care nu mai era luminată. Nimeni nu vorbea la telefon. Pustiu. Beznă.

Şi deodată a înţeles. Era singur.

Nu, nu era posibil. S-a dus la ușa din față și a deschis-o. Preț de-o clipă, n-a priceput. Nimeni la poarta neagră de fier. Nimeni pe verandă. Nimeni pe stradă, vizavi. Doar liniștea solemnă și pustie din Cartierul Grădinilor, părăsit ca un oraș în ruine în lumina nemișcată a felinarelor, pîlcurile de stejari, cu frunzele lor moi. Casa era la fel de tăcută și de netulburată cum fusese și prima oară cînd o văzuse.

„Unde sînt? Dumnezeule, ce se întîmplă?" A fost cuprins brusc de un atac de panică.

– Michael Curry?

Tipul stătea în stînga lui. În umbră, aproape invizibil, i se zărea doar părul blond. A făcut un pas înainte. Trebuie să fi fost cu vreo cîțiva centimetri mai înalt decît Michael. Michael l-a privit în ochii deschiși la culoare.

– M-ați chemat? a întrebat bărbatul încet, cu respect. A întins mîna. Îmi pare rău, domnule Curry.

– Cum adică, te-am chemat? Ce vrei să spui?

– L-ați rugat pe preot să mă sune la hotel, să-mi spună să vin. Îmi pare rău că s-a sfîrșit.

– Nu știu despre ce vorbești. Unde sînt paznicii care erau aici? Unde este gardianul care era la poartă? Ce s-a întîmplat cu toți?

– Preotul le-a spus să plece, a spus bărbatul cu blîndețe. Imediat după ce a murit. Mi-a spus la telefon că-i expediază. Că trebuie să vin și să vă aștept, aici, lîngă ușă. Îmi pare rău că a murit. Sper că nu a avut dureri și nu i-a fost teamă.

– O, nu, visez. Nu a murit! Este sus. Ce preot? Nu e nici un preot aici. Aaron!

S-a răsucit, scrutînd bezna din hol, și un moment nu a reușit să distingă covorul roșu de pe scări. Apoi a făcut un salt, urcînd scările în goană și s-a năpustit la ușa închisă a dormitorului ei.

– Fir-ar să fie, n-a murit! Nu. Mi s-ar fi spus.

Cînd a pus mîna pe clanță și a înțeles că nu o poate deschide, a fost cît pe ce să spargă ușa cu umărul.

– Aaron! a strigat din nou.

Un tăcănit înăuntru. Cheia mică, răsucindu-se. Ușa deschizîndu-se brusc, cu zgomot, doar puțin, ca și cînd ar fi vrut singură să facă asta. Ușile au toate propriul ritm, propria cadență, modul propriu de a se deschide sau închide. Cu ușile din New Orleans aveai întotdeauna probleme. Vara, ușa asta se umfla și abia se mai închidea. Iar acum se balăbănea, deschisă.

Se uita fix la ea, la tăblia albă din lemn. Înăuntru, luminările luceau ca și mai înainte. Pîlpîiau, aruncînd o dîră de lumină pe mătasea baldachinului, pe marmura șemineului.

Aaron vorbea cu el. Aaron a rostit un nume nou în spatele lui. Părea rusesc. Iar tipul blond a spus încet:

– Dar m-a chemat, Aaron. M-a chemat. Mi-a spus preotul. Mi-a spus să vin.

A intrat în cameră. Doar luminările dădeau lumină. Ardeau pe micul altar, iar umbra Fecioarei se proiecta pe perete, unduindu-se însuflețită, ca și mai înainte. Rowan zăcea în pat; pieptul i se ridica și cobora sub cămașa de noapte din satin roz, pe care i-o puseseră recent. Mîinile îi erau îndoite spre interior. Avea gura deschisă. Îi auzea respirația. Trăia. Neschimbată.

A căzut în genunchi lîngă pat; și-a pus capul pe el și a plîns. I-a luat mîna rece și a strîns-o; i-a simțit suplețea și bruma de căldură umană pe care o mai păstra. Trăia.

– Oh, Rowan, iubita mea, iubita mea, a spus. Credeam..., și a hohotit ca un copil.

Lăsa suspinele să-i scape fără grabă. Știa că Aaron este lîngă el. Și mai știa că și celălalt tip era acolo. Apoi, cu un gest măsurat, a ridicat privirea și a văzut silueta care stătea la piciorul patului.

Preotul. Gîndul l-a fulgerat în secunda în care a văzut sutana din lînă neagră și gulerul alb de preot catolic; doar că nu era preot.

– Bună, Michael.

Voce plăcută. Înalt, așa cum se spunea despre el. Păr lung și negru, căzîndu-i pe umeri, barbă și mustață foarte îngrijite și strălucitoare, un soi de Hristos sau Rasputin îngrozitor, cu chipul livid și plin de lacrimi.

– Şi eu am plîns-o, a şoptit bărbatul. Acum i se apropie moartea, nu va mai zămisli; nu va mai iubi; doar puţin lapte mai era în ea; se duce.

Se ţinea de stîlpul baldachinului cu mîna stîngă.

– Lasher!

L-a văzut brusc în toată monstruozitatea lui – un bărbat mai înalt decît oamenii obişnuiţi. O siluetă subţire, dar întruchiparea perfectă a ameninţării, cu ochii albaştri fixaţi cu hotărîre asupra lui, cu gura vie sub lucirea neagră a mustăţii, cu degetele albe, lungi şi osoase aproape încolăcite pe stîlpul baldachinului. Monstruos.

Ucide-l! Acum!

Într-o secundă a fost în picioare, dar Stolov îl prinsese de mijloc.

– Nu, Michael, nu-i face rău. Nu poţi să faci asta! Şi pe urmă, un alt tip, un străin, îl apuca de gît, iar Aaron îl implora pe Michael să se oprească, să aştepte.

Silueta de lîngă pat rămăsese imobilă, în siguranţă. Îşi ştergea lacrimile cu mîna dreaptă, cu mişcări lente, lipsite de energie.

– Stai, Michael! Stai, i-a poruncit Aaron. Stolov, dă-i drumul! Şi tu, Norgan! Dă-te înapoi, Michael, l-am înconjurat!

– Doar dacă nu-l ucide, a spus Stolov. Nu trebuie să-l ucidă!

– Pe dracu'! a replicat Michael. Şi-a arcuit spinarea, încercînd să scape de Stolov, dar celălalt tip îl strîngea prea tare de gît. Stolov a mai slăbit strînsoarea, trăgîndu-şi sufletul.

Creatura l-a privit. Lacrimile continuau să-i şiroiască, în tăcere.

– Sînt în mîinile tale, domnule Stolov, a spus Lasher. Mă predau.

Michael i-a tras un cot în stomac tipului din spatele lui, după care l-a aruncat înapoi, lipindu-l de perete. L-a împins pe Stolov într-o parte. Într-o clipită era asupra lui Lasher, cu mîinile încleştate pe gîtul lui; creatura gîfîia şi trăgea aer în piept, şi, cuprinsă de groază, îl trăgea de păr pe Michael. S-au prăvălit pe podea. Dar ceilalţi doi bărbaţi l-au biruit pe Michael, trăgeau de el cu toată puterea să-l desprindă de creatură; şi Aaron, chiar şi

Aaron încerca să-i desprindă degetele de pe gîtul creaturii. Aaron. Doamne Dumnezeule!

O clipă, Michael a fost pe punctul să-şi piardă cunoştinţa. Durerea din piept era acută şi necontenită. O simţea în umăr, apoi cobora pe braţul stîng. Îi dăduseră drumul; şedea sprijinit de şemineu, incapabil să mai lovească pe cineva, iar Lasher, ameţit, încă gîfîind şi trăgîndu-şi sufletul, încerca să se ridice încet în picioare. O siluetă uscăţivă în sutană neagră. Bărbaţii ceilalţi şedeau de o parte şi de alta a lui Michael.

– Stai, Michael, l-a rugat Aaron. Sîntem patru împotriva lui.

– Nu-l răni, Michael, a zis şi Stolov, cu un glas la fel de blînd ca înainte.

– Îl lăsaţi să scape, a ripostat Michael cu o şoaptă răguşită. Dar cînd a ridicat privirea, a văzut silueta înaltă, ca o trestie, *iscodindu-l, cu ochii albaştri încă plini de lacrimi, cu lacrimile* curgîndu-i pe obrajii albi şi catifelaţi. Dacă Isus ar veni la tine, gîndea Michael, ai vrea să arate aşa. Aşa îl văzuseră şi pictorii.

– Nu fug, a replicat Lasher calm. Voi pleca cînd mă iau ei, Michael. Tipii din Talamasca. Acum am nevoie de ei. Şi ei ştiu asta. Şi nu te vor lăsa să-mi faci iar rău. S-a întors către silueta din pat. Am venit să-mi văd iubita. Trebuia s-o văd înainte să mă captureze.

Michael a încercat să se ridice în picioare. Era ameţit şi durerea îi revenise. Fir-ar să fie, Julien, dă-mi puterea s-o fac. Sînt damnat. Pistolul, pistolul este acolo, lîngă pat. Arma aia mare este chiar acolo, pe măsuţă. A încercat să-i spună cu voce tare lui Aaron. Împuşcă-l! Apasă pe trăgaci şi fă-i o gaură în cap, mare cît un ochi!

Stolov a îngenuncheat în faţa lui şi i-a spus:

– Fii calm, Michael, fii calm! Te rog, nu încerca să-i faci rău. Nu-i vom da voie să plece de aici pînă cînd nu-l vom aresta noi.

– Sînt gata, i-a anunţat Lasher.

– Michael, i-a cerut Stolov, priveşte-l, este neputincios acum. Este în puterea noastră. Te rog, fii calm.

Aaron se holba la creatură ca şi cînd ar fi fost vrăjit.

– V-am prevenit, a spus Michael încet.

– Chiar vrei să mă omori? a întrebat Lasher, cu lacrimile încă şiroindu-i pe obraji, de parcă era un copil. Mă urăşti aşa de tare doar pentru că vreau să trăiesc?

– Ai ucis-o, a şoptit Michael. Era un sunet atît de slab, de neînsemnat. Asta i-ai făcut. Ai ucis copilul nostru.

– Nu vrei să afli şi versiunea mea, Tată? l-a întrebat creatura.

– Vreau să te ucid, a replicat Michael.

– Ei, haide, cum poţi fi aşa de rece şi insensibil? Nu-ţi pasă ce mi s-a întîmplat? Nu-ţi pasă de ce sînt aici? Crezi că am vrut să-i fac rău?

Ţinîndu-se cu o mînă de poliţa de deasupra şemineului şi cu cealaltă apucîndu-l pe Aaron de braţ, Michael a reuşit în cele din urmă să se ridice în picioare. Era complet lipsit de putere, aproape că-i venea să verse. Rămăsese în picioare, respirînd liniştit, bucuros că durerea trecuse, şi îl ţintuia cu privirea pe Lasher.

Cît era de frumos chipul catifelat, cît erau de frumoase mustaţa moale şi neagră şi barba tunsă scurt! Isus din tabloul lui Dürer. Şi cei mai frumoşi şi mai profunzi ochi albaştri, oglinzi ale vreunui suflet extraordinar şi aparent de nepătruns.

– O, ba da, Michael, vrei să ştii. Vrei să auzi tot. Şi ei nu te vor lăsa să mă ucizi nu-i aşa, domnilor? Nici măcar Aaron nu-ţi va da voie. Nu pînă cînd nu voi spune ce am de spus.

– Minciuni, a murmurat Michael.

Creatura a înghiţit în sec, ca şi cînd dezaprobarea ar fi fost o lovitură pentru el, pe urmă şi-a şters iar ochii cu dosul mîinii drepte. A făcut exact gestul pe care îl fac copiii la joacă, după care şi-a strîns buzele şi a tras adînc aer în piept de parcă ar fi vrut, aşa cum făcuse Michael mai înainte, să dea drumul la suspine şi lacrimi.

În spatele lui, pe pat, Rowan zăcea cufundată în neant, cu privirea pierdută, imperturbabilă, poate protejată – imposibil de ajuns la ea, ca şi înainte.

– Nu, Michael, a rostit. Nu sînt minciuni. Poţi să fii sigur. Ştim foarte bine, nu-i aşa, că adevărul nu scuză nimic. Dar nu vei auzi minciuni, îţi promit.

Din nou, sufrageria. Numai că, de data asta, lumina care intra pe ferestre era lumina aurie și palidă a lămpilor din grădină.

Ședeau în jurul mesei, în penumbră. Amîndouă ușile erau închise. Lasher stătea în capul mesei, ca și cînd ar fi fost o persoană oficială; se uita fix la mîna-i mare, albă, răsfirată pe lemnul din fața lui, și părea nedumerit.

A ridicat capul și s-a uitat în jur. A privit picturile murale, culegînd parcă fiecare detaliu în parte, și dîndu-i drumul în penumbră. Le privea chipurile. L-a privit pe Michael, care stătea chiar lîngă el, în dreapta lui.

Celălalt bărbat, Clement Norgan, încă resimțea lovitura pe care i-o dăduse Michael, izbitura de perete. Stătea de partea cealaltă a mesei, roșu la față, încercînd să-și recapete suflul, luînd cîte o înghițitură de apă dintr-un pahar. Își plimba privirea de la creatură la Michael. Stolov stătea în stînga lui Norgan.

Aaron era lîngă Michael, sprijinit de umăr lui, ținîndu-l de mînă. Michael simțea forța strînsorii lui Aaron.

– „Lasher."

– Da, din nou în casa asta, a spus creatura cu voce tremurătoare, dar gravă și încrezătoare în propria-i frumusețe, în exprimarea perfectă, fără accent.

– Lăsați-l să vorbească, le-a cerut Aaron. Sîntem patru bărbați decișii să nu-i dăm voie să scape. Rowan se odihnește netulburată. Lăsați-l să vorbească.

– Corect, a intervenit Stolov. Sîntem toți aici. Să-i dăm voie să se explice în fața noastră. Ai dreptul la o astfel de explicație, Michael. Nimeni nu contestă acest lucru.

– Șmecher ca de obicei, a zis Michael. Le-ai îndepărtat pe asistentele ei, te-ai descotorosit de paznici. Foarte inteligent. Te-au crezut, părinte Ashlar, sau ai folosit alt nume?

Lasher a schițat un zîmbet stins, amar.

– Părinte Ashlar, a murmurat, trecîndu-și limba roz peste buze, apoi, încet, a închis gura. Preț de-o clipă, Michael a văzut-o pe Rowan în el, a văzut asemănarea, la fel cum observase în ziua de Crăciun. Pomeții delicați, fruntea, chiar și linia fină a

ochilor alungiți. Dar în intensitatea culorii și în aspectul lor luminos și deschis, erau ochii lui Michael.

– Nu știe că este singură acum, a spus Lasher grav. A rostit cuvintele rar, și privirea i s-a plimbat iar prin încăperea vastă și întunecoasă.

– La ce-i mai folosesc asistentele? Nu mai știe cine este lîngă ea, cine plînge pentru ea, cine o iubește, cine varsă lacrimi. A pierdut copilul din pîntec. Și nu vor mai fi alții. Tot ce se va întîmpla de acum va fi fără ea. Povestea ei s-a sfîrșit.

Michael începuse să se ridice, dar Aaron l-a ținut de mînă, iar ceilalți doi l-au fulgerat cu privirea peste masă. Lasher părea neînfricat.

– Și vrei să ne spui povestea ta, a vorbit Stolov timid, de parcă s-ar fi holbat la un monarh sau la o stafie. Sîntem pregătiți s-o ascultăm.

– Da, am să v-o spun, a încuviințat Lasher schițînd un zîmbet, pe un ton aproape încrezător. Am să vă spun ce știu acum, întrupat fiind. Am să vă spun povestea în întregime. Și pe urmă puteți să judecați.

Michael a rîs scurt, posomorît, făcîndu-i pe ceilalți să tresară. A tresărit și el. Continua să-l fixeze cu privirea pe Lasher.

– Foarte bine, *mon fils*, a spus, pronunțînd franțuzește foarte corect, cu grijă. Nu uita ce mi-ai promis. Fără minciuni.

S-au privit unii pe alții un lung moment, apoi creatura și-a recăpătat aerul grav; tresărea, ușor de parcă ar fi fost lovit.

– Michael, acum nu pot vorbi în numele a ceea ce am fost în veacurile întunecate; nu pot vorbi acum în numele unei creaturi disperate, care a fost cîndva om – fără istorie, fără memorie sau rațiune – care *a căutat* să raționeze, mai degrabă decît să sufere, să jelească, să dorească.

Ochii lui Michael se îngustaseră. Nu spunea nimic.

– Povestea pe care vreau s-o spun este *a mea* – cine am fost înainte ca moartea să mă despartă de trupul la care am visat apoi veșnic. A ridicat mîinile și le-a pus pentru o clipă pe piept.

– La începuturi, a șoptit Michael batjocoritor.

– La începuturi, a repetat creatura, fără ironie. A continuat, rar, cu cuvinte rostite din suflet, implorator: La început, cu mult înainte ca Suzanne să-și spună rugăciunea în cerc – la început – cînd aveam viață, viață adevărată în mine, așa cum am acum iar...

Tăcere.

– Ai încredere în noi, a rostit Stolov. Era aproape o șoaptă.

Ochii lui Lasher rămaseseră fixați asupra lui Michael.

– Nici nu știți cît de dornic sînt să vă spun adevărul. Vă implor – vă implor să mă ascultați pînă la sfîrșit și să nu iertați.

34

POVESTEA LUI LASHER

O să pornim de la primele momente, așa cum mi le amintesc *eu* – indiferent ce mi-au zis alții după, fie într-o viață, fie în alta, indiferent ce am văzut în visele mele.

Îmi amintesc că stăteam în pat lîngă mama mea; era un pat cu baldachin, bogat sculptat, cu stîlpi groși, rotunjiți, cu catifea galben-brun; pereții erau de aceeași culoare, deși plafonul camerei, ca și patul, era în întregime din lemn închis la culoare. Mama plîngea. Era înfricoșată – o ființă lividă și obosită, cu ochi negri, trasă la față și tremurînd. Mă hrănea la sîn. Era în puterea mea, în sensul că eram mai înalt decît ea și mai puternic, și o strîngeam în brațe în timp ce sugeam la piept.

Știam cine este, că fusesem în pîntecul ei, știam că viața ei este în pericol, că, atunci cînd va fi descoperită monstruozitatea mea, ea va fi fără îndoială numită vrăjitoare și omorîtă. Era Regină. Reginele nu pot fi monștri. Că Regele nu mă văzuse, că femeile îl țineau departe de odaie, și asta știam. Femeile erau la fel de înfricoșate de mine ca și mama.

Voiam dragoste de la mama. Voiam laptele ei. Bărbații din castel băteau la uși. Amenințau că vor intra în odaia Reginei dacă nu li se spune imediat de ce sînt ținuți afară.

Mama plîngea întruna și nu voia să mă atingă. Vorbea în engleză, spunînd că Dumnezeu o blestemase pentru ceea ce făcuse, Dumnezeu o blestemase pe ea și pe Rege, și visele ei

fuseseră spulberate; eu eram pedeapsa divină – diformitatea mea, mărimea mea, faptul evident că sînt un monstru. Că nu pot fi ființă umană.

Ce știam în acel moment? Că din nou *mă întrupasem*. Că mă întorsesem. Că reușisem într-o călătorie aparent nesfîrșită și încă o dată găsisem sălaș, cu bine. Mă simțeam fericit.

Asta era tot ceea ce știam – și că trebuie să preiau inițiativa.

Eu am fost cel care a liniștit femeile, dezvăluind faptul că pot vorbi. Am spus că băusem suficient lapte. Puteam să ies să găsesc singur lapte și brînză și altele asemenea. Trebuia să nu o mai pun pe mama în pericol. Am spus că, de dragul mamei, trebuie să fiu scos din castel, fără ca restul curtenilor să mă vadă.

Desigur, faptul că *puteam* vorbi, că *puteam* judeca, că nu eram doar un nou-născut uriaș, ci aveam și o minte ascuțită, a provocat o tăcere perplexă. Mama s-a ridicat și m-a fixat cu privirea printre lacrimi. A ridicat mîna stîngă. Am văzut însemnul vrăjitoarelor, al șaselea deget. Știam că mă întorsesem *prin* ea pentru că era o vrăjitoare puternică, deși pură, ca toate mamele. Mai știam că trebuie să părăsesc locul acela și să plec să caut valea.

Viziunea mea despre vale nu avea contur, culoare sau contraste. Era o noțiune asemănătoare cu ecoul. N-am stat să mă întreb: „Ce vale?" Era mult prea periculos aici, la castel. Dacă în viziunea mea se mai găsea ceva, era un cerc de piatre, și, în interiorul lui, un cerc de persoane, și încă un cerc de persoane, și, dincolo de acela, încă unul, toți învîrtindu-se, cercuri în interiorul cercurilor, și un sunet de incantație se ridica în văzduh.

Totul era efemer.

I-am spus mamei că venisem din vale și trebuia să mă întorc acolo, iar ea, ridicîndu-și brațele, mi-a șoptit numele tatălui meu, Douglas din Donnelaith. Le-a spus femeilor că trebuie să-l găsească pe Douglas, care în acel moment era la curte, și să-l aducă la ea, imediat. A mai rostit ceva ce n-am reușit să înțeleg – ceva despre împerecherea între doi vrăjitori, că Douglas fusese greșeala ei îngrozitoare, și că, în încercarea de a-i oferi Regelui un moștenitor, înfăptuise păcatul de moarte al unei vrăjitoare.

A făcut un pas înapoi, şi aproape a căzut în nesimţire.

A fost transmis un mesaj printr-o ferestruică din uşa care dădea într-un pasaj secret. Moaşa a fost cea care le-a potolit pe celelalte femei şi le-a spus bărbaţilor prin uşă, în cele din urmă, vestea tragică: copilul Reginei se născuse mort.

Născut mort! Am început să rîd încetişor, un rîs care mi se părea o mare uşurare; la fel de minunat ca faptul de a respira sau ca gustul laptelui. Dar femeile s-au alarmat. Ar fi trebuit să mă nasc din dragoste şi din bucurie, şi eu ştiam asta. Totul era o greşeală.

Vocile de dincolo de uşă spuneau că Regele vrea să-şi vadă fiul nou-născut.

– Vă rog, aduceţi-mi haine, am spus. Nu pot rămîne gol şi neprotejat aici.

Dintr-o dată erau fericite că li s-a spus ce să facă. Şi a fost transmis un nou mesaj prin aceeaşi ferestruică din uşa care dădea în pasajul secret.

Nu ştiam cum să mă îmbrac. Nu erau veşminte pe care să le cunosc. De fapt, cu cît le priveam pe aceste femei, doamne de onoare, moaşa, mama mea, cu atît îmi dădeam seama că lucrurile se schimbaseră mult.

Să nu mă întrebaţi: „Cum se schimbaseră?" Nu ştiam. Am fost îmbrăcat rapid în veşminte din catifea verde, care aparţineau de fapt celui mai înalt şi mai slab curtean al Regelui. Mînecile erau bogate şi brodate. Capa fără mîneci era tivită cu blană. Şi centura pentru mijloc, şi croiala cam lungă a tunicii, şi pantalonii, care erau cei mai nepotriviţi pentru mine, căci aveam picioare extrem de lungi. A trebuit să-i leg, acolo unde nu mi se potriveau, dar tunica acoperea restul.

Descoperindu-mă în oglindă, mi-am zis: „Da!" Ştiam că sînt frumos, altminteri femeile ar fi fost şi mai înspăimîntate.

Părul nu-mi ajungea încă pînă la umeri, dar curînd avea să fie lung. Era castaniu. Ochii îi aveam căprui, ca mama. Mi-am pus pălăria tivită cu blană pe care mi-o dăduseră.

Moaşa a căzut atunci în genunchi şi a strigat:

– Acesta este Prinţul. Acesta este moştenitorul dorit de Rege.

Celelalte femei au clătinat din cap cu groază, încercînd s-o facă să tacă, spunîndu-i că așa ceva nu este posibil. Iar mama și-a îngropat capul în perină, plîngîndu-le pe mama ei, pe sora ei, plîngîndu-i pe cei care o iubeau, susținînd că nimeni nu va fi alături de ea. Că, dacă nu ar fi un păcat de moarte în ochii lui Dumnezeu, și-ar lua viața.

Ei, și acum, cum scap de aici, mă gîndeam eu. Mă temeam pentru mama. Și cu toate astea o uram pentru că nu mă iubea, pentru că mă considera monstruos. Știam ce sînt. Știam că am *un loc al meu, că am un destin. Știam asta. Știam că atitudinea* ei nu era greșitoare, că era crudă, dar nu puteam să exprim acest lucru *în cuvinte și nici nu puteam să apăr o astfel de poziție.*

Voiam doar s-o ocrotesc pe ea.

Eram încă în iatacul luminat de lumînări, eu și femeile acelea, sub tavanul din lemn închis la culoare; moașa și-a recăpătat stăpînirea de sine și a uitat de bucuria dinainte. Monstrul ăsta trebuie dus de aici, zdrobit.

Distrus? Același vechi refren. Dar nu de data *asta,* mă gîndeam. Nu intenționam să mă las nimicit așa de ușor. Nu. De fiecare dată trebuie să mai învățăm cîte ceva, cugetam eu. Nu mă voi lăsa nimicit.

În cele din urmă, pe ușa secretă a apărut tatăl meu, Douglas din Donnelaith, un bărbat voinic, neîngrijit, cu veșminte mai grosolane, dar cu toate astea arăta a nobil și era împodobit cu blănuri.

Fusese undeva în castel și, în mare grabă, răspunsese la chemarea Reginei. Cînd i s-a dat voie să intre în încăpere și m-a zărit, chipul lui exprima o mare nedumerire. N-am văzut la el spaima de pe chipul femeilor. Am văzut altceva, ceva fatal și nedrept pentru mine, ceva aproape reverențios. A șoptit:

– Ashlar, care se întoarce veșnic.

Am observat că avea părul castaniu și ochii căprui; de la el și de la biata Regină tristă le moștenisem. Dar eram Ashlar! Vestea – și era, într-adevăr, o noutate – a venit în momentul cînd tata, care își aruncase brațele în jurul meu, mă acoperea de sărutări. Eram

fericit. Dar cînd am privit-o pe mama şi i-am văzut tristeţea, am plîns.

Am spus:

– Da, tată, dar acesta nu este locul meu. Locul ăsta îmi este ostil. Trebuie să plecăm de aici.

Şi mi-am dat seama că nu ştiam nimic în plus despre ceea ce sînt sau despre ceea ce era el, faţă de cele deja spuse. Era un lucru ciudat, să ştii fără să ai o poveste legată de aceste fapte, cunoştinţe statornice, dar în afara timpului.

Nu trebuia să-i spun nimic, şi el era îngrozit. Ştia că trebuie să fugim, să ne salvăm.

– Pentru Regină nu mai există nici o speranţă, a rostit cu blîndeţe, făcîndu-şi cruce şi apoi făcîndu-mi şi mie Semnul Crucii pe frunte. Eram deja pe scările şerpuinde.

În cîteva secunde eram afară din castel, şi ne îndreptam direct spre o barcă acoperită care ne aştepta pe apa întunecată a Tamisei. Abia cînd am ajuns la fluviu mi-am dat seama că nu-mi luasem rămas-bun de la mama, şi eram copleşit de tristeţe, de un sentiment brusc de oroare că mă născusem exact în acest loc lugubru şi nesigur şi în aceste vremuri tulburi. Truda mea avea să înceapă de la capăt. Îmi amintesc că aş fi vrut să mor atunci şi acolo, dacă aş fi putut; m-aş fi dat bătut. Mă uitam la luciul apei, care duhnea de mizeria Londrei, murdăria nenumăraţilor ei locuitori, şi voiam să mor în bezna aceea. Şi chiar am văzut, prin ceaţa minţii, un tunel întunecat de unde venisem şi unde voiam să mă întorc. Am început să plîng.

Tata m-a luat în braţe.

– Nu plînge, Ashlar. Este lucrarea Domnului.

– Cum adică, lucrarea Domnului? Mama ar putea fi arsă pe rug. Deja îmi era sete de lapte. Voiam laptele ei, şi eram tare amărît că nu băusem mai mult înainte de a pleca. Iar gîndul că oricine ar putea să dea flăcărilor acel trup, carne din carnea mea, mama mea, părea o impietate şi merita să mori pentru asta.

Ce vă povestesc acum este despre naşterea mea. Acestea sînt faptele, orele trăite la lumina luminărilor, pe care nu le-am

uitat niciciind cît am fost pămîntean. Îmi amintesc asta acum atît de bine pentru că m-am întrupat din nou. Dar numele de Ashlar nu-mi era cunoscut. Nu știu și n-o să știu vreodată cine a fost cu adevărat Ashlar – după cum veți vedea.

Ascultați-mă cu atenție. Înțelegeți. Să înțelegeți deplin. Nu știu nimic despre *adevăratul sfînt*.

Mai tîrziu, aveam să văd diverse lucruri, aveam să aud povestiri. Aveam să văd imaginea Sfîntului Ashlar pe vitraliile catedralei de la Donnelaith, din Țara-de-Sus. Avea să mi se spună că eu sînt el și că „mă reîntorsesem".

Dar ceea ce vă spun eu acum este ce-mi amintesc. Ce știam!

Ne-a luat multe zile și nopți să ajungem în Scoția.

Era în toiul iernii, era de fapt în primele zile de după Crăciun, cînd sătenii sînt cuprinși de cele mai îngrozitoare spaime, și se crede că umblă duhurile, iar vrăjitoarele fac cele mai rele lucrări. Era vremea cînd sătenii lăsau deoparte învățăturile lui Hristos, se îmbrăcau în piei de animale și se duceau din ușă-n ușă, cerîndu-le tribut locuitorilor superstițioși. Obicei vechi.

Dormeam numai pe apucate, în mici hanuri de țară, cînd dădeam peste așa ceva, de obicei în paie, împreună cu alții, și deseori ne îmbolnăveam din cauza paraziților care ne chinuiau. Ne opream mereu, ca să pot eu să capăt lapte. Beam lapte cald de vacă. Era bun, dar nu la fel de dulce ca acela al mamei mele. Mîncam multă brînză. Era brînză adevărată.

Mergeam călare, înfășurați în lînă și în piei de animale, iar pe parcursul acestei călătorii mă uitam cu mirare mută la zăpada care cădea, la cîmpurile pe care le traversam, la micile cătune unde căutam adăpost, cu hanurile lor jumătate din lemn, cu colibele cu acoperișuri de paie, risipite. În păduri aveau loc serbări, ardeau focuri, și oameni în piei de animale dansau în jurul lor. Teama pusese stăpînire pe cei rămași în case.

– Privește, a spus tata. Ruinele marii mînăstiri. Uite, acolo, pe deal. O abație construită pe timpul Sfîntului Augustin. Arsă de Rege. Acelea sînt zile de teroare pentru toți bărbații creștini. Totul jefuit. Călugărițele alungate. Preoții alungați. Statuile arse,

ferestrele sparte, schiturile transformate în adăposturi pentru șobolani și pentru săraci. Totul distrus. Și cînd te gîndești că doar din voința unui singur om. Un singur om putea distruge atît de mult din ceea ce făcuseră alții. Ashlar, de asta ai venit.

Mă îndoiam foarte tare de acest lucru. De fapt, mă înspăimînta că tata crede asta, că-și exprimă credința în cuvinte așa de simple. Era ca și cum eu aș fi știut altceva, iar acest sentiment – că știu altceva – era doar ceea ce numim neîncredere. Simțeam o neîncredere înnăscută, un sentiment puternic că tata fusese indus în eroare, că visa. Dar de ce anume, nu știam.

Am avut din nou viziunea cu cercurile, numeroasele cercuri din ce în ce mai largi, de siluete care dansează. Am încercat să văd pietrele care se aflau aproape la mijloc, înconjurînd primul cerc de siluete din interior.

Mi-am frămîntat mintea încercînd să aflu exact cît știu, cu ce cunoștințe fusesem înzestrat. Că mai trăisem altădată, da, asta era o certitudine, dar nu și că acest om știa care este menirea mea, cine sau ce sînt cu adevărat. Eram încredințat că adevărul mi se va arăta. Dar de unde știam?

Călare, am mers printre ruine, și se auzea tropotul cailor pe podelele din piatră ale mînăstirii rămase fără acoperiș. Am început să plîng. Simțeam o tristețe imensă. Locul pustiu și devastat, peisajul dezolant – îmi dădeau un sentiment copleșitor de disperare. Suferința de a fi reîntrupat mă îngrozea. Tata a vrut să mă consoleze.

– Stai liniștit, Ashlar, mergem acasă. La noi acasă nu s-a întîmplat așa ceva.

Am pătruns în pădurea întunecoasă, și cu greu ne găseam drumul. Ni se părea că umblă lupi prin beznă; le simțeam mirosul lîngă noi, le simțeam mirosul blănii și foamea. Cînd dădeam peste colibe mici, cei dinăuntru nu ne răspundeau, deși se vedea fumul cum ieșea printr-o gaură mică în acoperiș.

Pădurea deasă și adîncă urca spre munți. Drumurile erau din ce în ce mai abrupte, iar locurile de unde se zăreau coasta și marea erau din ce în ce mai încîntătoare. În cele din urmă a trebuit

să dormim în pădure, sub cerul liber. Ne-am ghemuit unul în altul, tata și cu mine, sub pături groase, cu caii priponiți la picioarele noastre. Mă simțeam neajutorat în întuneric, cu atît mai mult cu cît mi se părea că aud tot felul de șoapte și de sunete stranii.

Trebuie să fi fost miezul nopții cînd tata s-a trezit și a început să blesteme; s-a sculat în picioare și și-a tras sabia. Părea furios; dar din beznă nu a venit nici un răspuns.

– Sînt neajutorați și proști și nemuritori, a mormăit.

– Cine, Tată?

– Spiridușii. Nu vor obține ce vor. Haide, nu mai putem dormi aici. Și nu sîntem departe de casă.

Ne-am continuat cu mare grijă drumul călare prin întuneric, și apoi ziua, o zi de iarnă dezolantă, care abia ne dădea o lumină palidă.

În sfîrșit, am ajuns la poteca îngustă de piatră, trecerea secretă care ne ducea în valea din Donnelaith.

Tata mi-a spus povestea. Mai erau două căi de acces spre valea noastră dragă – drumul principal, pe care treceau căruțe *tot timpul, ducînd mărfuri la piață, și lacul*, unde ancorau vapoarele care plecau cu mărfuri pe mare. Pe ambele drumuri treceau nesfîrșitele cortegii de pelerini care aduceau ofrande în aur la altarul Sfîntului Ashlar, care sperau în minunile lui vindecătoare, care voiau să atingă sarcofagul sfîntului.

Povestea asta provoca spaimă. Oare ce voiau oamenii aștia de la mine? Iar mie îmi era deja foame, voiam lapte, smîntînă și toate lucrurile acelea dense, albe, pure.

Fuseseră multe războaie în Țara-de-Sus, mi-a povestit tata. Fuseseră lupte și atacuri, și neamul nostru, clanul din Donnelaith, opusese rezistență *oamenilor regelui*, și nu a vrut să ardă mînăstirile, nici să jefuiască bisericile, nici să lege jurămînt împotriva Papei de la Roma. Scoțienii au venit în această vale doar sub pază serioasă, la fel și negustorii în micul port.

– Sîntem din Țara-de-Sus; sîntem creștinii după Sfîntul Columba și Sfîntul Patrick, sîntem din vechea biserică irlandeză, și nu ne supunem acestui rege îngîmfat din castelul de la

Windsor, care-şi agită pumnul în faţa lui Dumnezeu, sau Arhiepiscopului de Canterbury, lacheul său, blestemaţi fie amîndoi! Blestemaţi fie toţi englezii! Ei îi ard pe preoţi. Aşa devin martiri. Vei înţelege totul cu timpul.

Cuvintele acestea mi-au adus liniştea, dar nu puteam să pretind că îmi erau cunoscute numele Columba sau Patrick, şi cînd am încercat din nou să-mi amintesc ce ştiam, se părea că toate cunoştinţele cu care mă născusem se împuţinaseră în timp ce mergeam spre nord. Cînd eram în braţele mamei mele, ştiusem lucruri pe care le uitasem? Ştiusem unele lucruri în pîntecul ei? Nu reuşeam să urmăresc aceste năluci care se tot depărtau. Mă părăsiseră, lăsînd doar o pîlpîire în urma lor.

M-am născut. M-am întrupat! Trăiam şi respiram din nou. Bezna s-a risipit şi chiar şi zăpada asta moale care mă înconjoară face parte din lumea vie. Şi, uite, şi cerul de deasupra, de un albastru pe care nici un pictor nu l-ar putea reda, şi valea adîncă ce se întinde înaintea noastră, pe măsură ce ieşim din munţi, şi uite şi biserica cea mare!

Zăpada cădea în jurul nostru, cu fulgi mici şi pufoşi. Eram atît de obişnuit cu frigul, încît nici nu-l mai simţeam. Eram fermecat de ceea ce vedeam.

– Înfăşoară-te în lînă, mi-a spus tata. Intrăm în castel, acolo este casa noastră.

Nu voiam să urc pe potecă pînă la castel, mai degrabă aş fi vrut să mă duc jos, în oraş. Pe vremea aceea era un oraş important, nici nu-ţi poţi închipui. Nu avea nici o legătură cu sătucul jalnic care s-a dezvoltat pe ruinele lui mai tîrziu. Erau zidurile cetăţii, crenelurile ei, iar în interior erau locuitorii săi, negustorii, bancherii şi marea Catedrală! Şi de jur împrejur trăiau ţăranii, spunea tata, pe pămînturi bogate care, deşi acoperite acum de zăpadă, dădeau recolte bune şi păşuni pentru oi grase şi sănătoase.

Printre dealuri, ici şi colo, şi dincolo, unde-mi arăta el, erau alte fortăreţe unde trăiau în pace căpetenii mai mici, credincioase clanului de la Donnelaith, sub protecţia noastră.

Fumul se ridica din sute de coşuri înghesuite în interiorul zidurilor şi din turnurile risipite şi abia vizibile din pădure. Aerul era îmbibat de mirosuri delicioase de mîncare.

Şi acolo, înălţîndu-se în centrul oraşului, era impunătoarea catedrală, vizibilă pînă dincolo de zidurile cetăţii, cu zăpada ce aluneca de pe turlele ei gotice elansate şi de pe acoperişul abrupt, cu luminile care străluceau în interior, reflectîndu-se în ferestre în mii de culori şi desene încîntătoare. Vedeam chiar şi la ora aceea tîrzie sute de oameni intrînd şi ieşind din catedrală.

– Tată, te rog, lasă-mă să mă duc acolo, l-am implorat. Eram atras de locul acela, de parcă l-aş fi ştiut, şi totuşi nu-l ştiam. Tînjeam să-l descopăr.

– Nu, fiule, vino cu mine.

A trebuit să ne ducem la castel, sus, deasupra lacului, unde era casa noastră. Jos, apa era acoperită de gheaţă, dar primăvara, spunea tata, negustorii vin cu sutele, la fel şi pescarii de somon, iar malurile sînt pline de comercianţi, şi oamenii vin să facă negoţ cu in şi să cumpere lînă, piei de animale şi peşte de la noi.

Castelul acesta avea multe turnuri rotunde, nu mai frumoase decît grămada de pietre ameninţătoare unde mă născusem. Odată înăuntru, am observat că era mai puţin luxos, dar, cu toate astea, fremăta de viaţă.

Marea sală ar fi putut fi o peşteră din munţi, atît erau de simple ornamentele – cele cîteva arcade mari, scara – dar era aranjată pentru un mare banchet, şi nici zînele pădurii n-ar fi putut înfăptui o scenă mai fermecătoare şi mai plăcută.

Podeaua era în întregime acoperită cu verde. Ghirlande impresionante ornau scara de o parte şi de alta, erau aşezate deasupra arcadelor suficient de adînci ca să le ţină, se găseau peste tot în jurul căminului uriaş. Peste tot erau crengi de pin, parfumate şi frumoase; folosite tot pentru decoraţii erau de asemenea vîscul şi iedera, iar eu cunoşteam aceste minunate plante mereu verzi. Le ştiam numele.

Am văzut fastul cu care pădurea fusese adusă în casă. Zeci de lumînări străluceau de-a lungul pereților și pe masa mare de banchet, și se aduceau bănci pentru cei care aveau să ia cina acolo.

– Ia loc la masă, mi-a poruncit Tata, și taci, orice-ai face.

Se părea că sosisem chiar în momentul începerii banchetului, unul dintre cele douăsprezece banchete ale Crăciunului, și la petrecere se aduna tot neamul. Nici nu ne așezasem bine, la capătul băncii, că au intrat doamnele și bărbații în veșminte minunate. Veșmintele astea nu se potriveau cu cele pe care le primisem la curtea din Londra, dar cu toate acestea erau foarte frumoase, și mulți dintre bărbați purtau ținuta tipică din Țara-de-Sus, pelerina cu cingătoare. Doamnele aveau aceleași încîntătoare podoabe de cap, la fel cu cele purtate la curtea Regelui, dar mînecile și rochiile erau mai simple, deși viu colorate, și multe purtau bijuterii.

Eram orbit de frumusețea bijuteriilor. Mi se părea că în bijuterii se concentrase toată culoarea și toată lumina pe care le contemplam în jurul meu, ca și cînd ar fi fost atrase în crîmpeiele de sticlă prin magnetism. Pe scurt, credeam că, dacă aș fi dat drumul unui rubin într-un pahar cu apă, va străluci și va lumina, iar apa va deveni roșie și strălucitoare.

Mintea mea se desfăta cu aceste iluzii nebunești. Am observat că în cămin era un buștean atît de mare încît părea un copac întreg. De fapt, încă se mai vedeau crengi arse la capete, ca niște brațe cu mîinile tăiate. Ardea cu vîlvătăi puternice, și tata mi-a șoptit că era bușteanul de Crăciun, pe care frații lui îl trăseseră din pădure pînă în sala cea mare.

Avea să ardă toate cele douăsprezece zile de Crăciun.

Și acum, că zecile de oameni își ocupaseră locurile de o parte și de alta a mesei lungi, însuși stăpînul castelului a coborît scările, tatăl tatălui meu, Douglas, Mare Conte de Donnelaith.

Era un bărbat cu părul alb, cu fața îngustă și cu obraji foarte roșii, cu barbă mare și albă, și purta tartanul sau pelerina cu mare ostentație; cu el erau trei femei frumoase – fiicele lui, și mătușile mele.

Din nou tata m-a prevenit să tac. Atrăgeam atenția. Oamenii se întrebau: „Cine este tînărul cel înalt?" La vremea aceea, barba și mustața castanie îmi crescuseră lungi, și nu puteam fi luat drept un copil înalt doar judecînd după piele. Și părul îmi crescuse lung.

Am urmărit cu mare uimire cum toți oaspeții s-au așezat într-un tîrziu, cum marele cor de călugări și-a luat locul pe scările din piatră – toți, bărbați cu tonsuri, adică mai aveau păr doar deasupra urechilor, ca un inel; toți erau în robe albe. Și-au început cîntarea, frumoasă, veselă și totuși tristă. Aș putea spune că muzica asta a avut un impact așa puternic, încît eram cu adevărat amețit, adică săgeata ei mă atinsese, astfel că, pentru o vreme, am fost incapabil să respir.

Știam ce se petrece în jurul meu. Fusese adus capul mare de mistreț fript, și de jur împrejur erau verdețuri și ornamente argintii și aurii, lumînări și mere de lemn, vopsite ca să pară adevărate. Mistreții care urmau să fie mîncați au fost aduși de băieți care-i cărau chiar pe frigările pe care fuseseră pregătiți; i-au pus pe măsuțe și au început să taie carnea aburindă.

Am văzut toate acestea, le-am auzit. Dar mintea mea era vrăjită și se lăsa purtată de muzica tristă a călugărilor. Un minunat colind galic se înălța din douăzeci sau treizeci de glasuri melodioase:

> Cine este acest copil care, pus în brațele
> Fecioarei Maria, doarme...

Știți melodia, este la fel de veche ca și Crăciunul în Irlanda sau în Scoția. Și dacă vă amintiți melodia, atunci poate că veți reuși să înțelegeți măcar puțin ce a însemnat pentru mine acel moment, cînd inima mea cînta împreună cu călugării de pe scări, cînd toată încăperea era subjugată de cîntec.

Mi se părea că îmi amintesc atunci fericirea pe care o cunoscusem în pîntecul mamei mele. Sau poate era din alte vremuri? Nu știu, știu doar că sentimentul era atît de profund, de puternic, încît nu putea fi nou. Nu era o emoție delirantă, era bucuria în stare

pură. S-a redeșteptat în mine știința dansului, mâinile se întindeau în gînd spre ceilalți, să le apuce pe ale lor. Și acest moment părea atît de prețios, ca și cum m-ar fi costat scump odată, demult.

Muzica s-a oprit așa cum începuse. Li s-a dat vin călugărilor. Au plecat așa cum veniseră. Vacarmul a crescut în jurul meu; voci voioase.

S-a ridicat stăpînul castelului, care a ținut un toast. Se turna vin. Toți au început să mănînce. Tata alesese pentru mine bucăți din roțile mari de brînză, și mă prevenise să le mănînc ca un bărbat. A trimis să mi se aducă lapte, și nimeni din mulțimea aceea agitată nu a băgat de seamă; se vorbea și se rîdea mult, ba chiar au fost și lupte între bărbații mai tineri.

Îmi dădeam însă seama că, pe măsură ce trecea timpul, din ce în ce mai mulți oameni mă observau, suficient cît să-mi arunce o privire și să șușotească în urechea vecinului, sau chiar să mă arate cu degetul, să se aplece spre tatăl meu și să-l întrebe:

– Dar cine este acesta pe care l-ai adus să cineze cu noi?

Se părea că este mereu împiedicat să răspundă, pentru că ba era o explozie de rîsete, ba o conversație vie. Și-a mîncat carnea friptă fără entuziasm. Tata se uita în jur neliniștit, apoi brusc s-a ridicat în picioare. A ridicat cupa. Nu reușeam să-i disting profilul sau ochii, cu părul și cu barba lui castanii dezordonate, dar i-am auzit vocea declarînd răspicat și răsunător, acoperind totul:

– Către iubitul meu tată, către iubita mea mamă, către frații mei mai mari, către toată familia mea, vi-l prezint pe acest băiat – fiul meu, Ashlar!

Mi s-a părut că din mulțime răzbat strigăte de bucurie, un zumzet puternic, îngrozitor, care a fost sugrumat dintr-o dată de o tăcere dură, întreruptă de un potop de șușoteli și de respirații gîfîite din cauza șocului. Toți mesenii au amuțit, cu ochii fixați asupra tatălui meu și a mea. S-a întins, și cu mîna dreaptă chipurile mă căuta, iar eu m-am ridicat în picioare, așa cum era evident că dorește, și eram mai înalt decît el, deși el era la fel de înalt ca orice alt bărbat.

Din nou, dintre meseni s-au înălțat șușoteli și mirări gîfîite. Una dintre femei a slobozit un țipăt. Însuși stăpînul castelului mă cerceta curios pe sub sprîncenele groase și sure, cu ochi albaștri strălucitori, țintuindu-mă cu o privire ucigătoare. Am privit în jurul meu cu teamă.

Cred că apăruseră din nou călugării, care fuseseră doar într-o altă încăpere. Unul sau doi au venit să se uite la mine. Mi se părea minunați: creaturi extraordinar de simple și de curate, în robe lungi, ca femeile; pe măsură ce veneau din ce în ce mai mulți să se uite la mine, mulțimea se alarma tot mai tare.

– Este fiul meu! a susținut tata. Vă spun că este fiul meu! El este Ashlar, renăscut!

De data aceasta, multe femei au țipat, cîteva chiar s-au dat înapoi, de parcă erau gata să leșine; bărbații s-au sculat în picioare, și stăpînul cel bătrîn s-a ridicat, iar cînd a bătut cu pumnii amîndoi în masă, s-au cutremurat cupele și cuțitele, risipindu-se în dreapta și în stînga. Vinul a sărit din pocale. Platourile au zăngănit.

După care, în ciuda vîrstei, stăpînul cel bătrîn a făcut un salt și s-a suit pe bancă:

– Taltos! a spus, în șoaptă, cu un glas grav și necruțător, fulgerîndu-mă cu privirea.

Taltos. Cunoșteam cuvîntul. Era cuvîntul meu.

Aș fi fugit atunci, pe loc, din instinct, dacă tata nu m-ar fi ținut strîns de mînă, obligîndu-mă să rămîn în picioare, neclintit, ca el. Alții părăseau holul. Unele femei erau conduse la ieșire de servitorii lor speriați, chiar și dintre cele foarte bătrîne, care erau nedumerite.

– Nu! a spus răspicat tatăl meu. Sfîntul Ashlar. Reîntors! Vorbește-le, fiule. Spune-le că este un semn divin.

– Dar ce să spun, tată? am întrebat. Și la sunetul vocii mele, care mie nu mi se părea deloc ieșită din comun, toată adunarea a fost cuprinsă de nebunie. Oamenii se grăbeau să iasă pe numeroasele uși. Stăpînul castelului era în picioare pe masă, cu pumnii încleștați, măturînd din calea lui platourile încărcate. Servitorii se adăpostiseră. Toate femeile plecaseră.

În cele din urmă, doar doi călugări au mai rămas. Unul era în picioare, lîngă mine; era înalt, dar nu la fel de înalt ca mine, cu păr roşcat şi ochi verzi, blînzi. Mi-a zîmbit în momentul acela, iar zîmbetul lui mi-a părut ca sunetul muzicii, deplin liniştitor, şi am simţit că mi se strînge inima.

Ştiam că celorlalţi le era scîrbă să mă privească. Ştiam că fugiseră de mine. Ştiam că panica era la fel cu aceea pe care o văzusem printre femeile mamei mele, şi chiar la mama mea.

Încercam să înţeleg, să-i desluşesc sensul. Am spus: „Taltos", parcă aşteptînd ca acest cuvînt să-mi provoace o revelaţie, dar nimic nu s-a întîmplat.

– Taltos, a repetat preotul – căci asta era, deşi atunci nu ştiam acest lucru, preot şi franciscan – şi din nou mi-a adresat zîmbetul acela plăcut şi blajin.

Toţi plecaseră din hol, în afară de tatăl meu, de mine, de preot şi de stăpîn, care era în picioare pe masă, şi de trei bărbaţi aşezaţi pe vine lîngă foc, ca şi cum ar fi aşteptat ceva, dar ce anume, nu aveam habar.

Vederea lor mă speria, după cum mă speria felul nerăbdător în care ei se uitau la stăpîn şi stăpînul se uita la mine.

– Este Ashlar! a strigat tata. Doar îl vedeţi cu ochii voştri! Ce trebuie să facă Dumnezeu ca să vă atragă atenţia? Să nimicească turnul cu un fulger? Tată, el este!

Mi-am dat seama că începusem să tremur, o senzaţie surprinzătoare, pe care n-o mai avusesem vreodată. Nici măcar nu tremurasem în frigul iernii. Dar nu puteam controla acest tremurat. Probabil că arătam ca şi cum aş fi stat pe o bucată de pămînt care se cutremură, aşa era de violent; cu toate acestea, am reuşit să rămîn în picioare.

Preotul s-a apropiat de mine; ochii lui verzi îmi aminteau de nişte bijuterii, bijuterii făcute dintr-o materie moale. A întins mîna şi m-a mîngîiat blînd pe păr, aproape cu tandreţe, apoi pe obraz şi pe barbă.

– Este Ashlar! a murmurat.

– Este Taltos, este Diavolul! a susținut stăpînul. Aruncați-l în foc!

Cei trei de lîngă cămin au venit spre noi, dar tata s-a așezat în fața mea, la fel și preotul. O, da, vă închipuiți, vă imaginați scena, nu? Unul țipînd și cerînd nimicirea mea, ca și cum ar fi fost Arhanghelul Mihail, iar cei mai cumsecade împotrivindu-se unui astfel de gest.

Iar eu – holbîndu-mă la foc îngrozit, incapabil să-mi dau seama că m-ar putea nimici, că aș suferi dureri inimaginabile dacă aș fi aruncat în el, că nu aș mai fi în viață. Mi se părea că aud în urechi strigătele miilor de suferinzi, de muribunzi. Cînd frica mea atinsese apogeul, amintirile n-au mai fost altceva decît tremurul violent al trupului meu, încordarea mușchilor.

Preotul m-a cuprins cu brațele și m-a condus afară.

– Nu veți distruge ce a făcut Dumnezeu.

Mai că am plîns la atingerea brațelor lui calde, care mă ghidau.

Am fost scos din castel de preot și de tatăl meu, și de stăpîn, care a venit cu noi, țintuindu-mă cu priviri suspicioase; ne-am dus la catedrală. Zăpada încă mai cădea, ușor; pe lîngă noi treceau oameni încărcați cu lînă și cu blănuri. Era aproape imposibil să-ți dai seama cine era bărbat și cine femeie, atît de gros erau acoperiți și înfofoliți ca să nu le fie frig. Unii erau destul de scunzi, ca niște copii, dar le vedeam fețele bătrîne și aspre.

Catedrala era deschisă și plină de lumini, iar oamenii cîntau; cînd ne-am apropiat, am văzut că aceleași ornamente din verdeață fuseseră presărate peste tot, în jurul ușilor mari, boltite. Cîntul era o izbucnire de pasiune, atît de frumos, încît nu-ți venea să crezi. Aerul era încărcat de mirosul pădurilor verzi de pin. Un fum divin era purtat de vînt.

Iar cîntecul tumultuos din interior era vesel, exuberant, mult mai festiv și mai triumfător decît fusese cîntecul călugărilor. Nu mă captiva un ritm anume, constant, al melodiei, ci mai degrabă înflăcărarea generală. Asta mi-a umplut ochii cu lacrimi.

Ne-am pus în rînd cu cei care intrau în biserică și am înaintat încet, slavă Domnului, pentru că nu-mi puteam ține echilibrul din cauza cîntecului. Stăpînul, care-și ascunsese fața în pelerina de

lînă, tata, care nu lepădase nici un moment veşmintele de blană, şi preotul, care-şi ridicase gluga să se apere de frig – toţi trei mă sprijineau, uimiţi de slăbiciunea mea; totuşi mă ajutau cu uşurinţă, să fac fiecare pas.

Valul de pelerini se mişca anevoie spre naosul uriaş; chiar şi cu muzica aceea care mă distrăgea, tot eram copleşit de uimire în faţa măreţiei bisericii. Căci nimic din ceea ce văzusem pînă atunci nu se compara cu ea în privinţa graţiei şi a înălţimii. Ferestrele păreau neverosimil de înalte şi de înguste, iar arcadele de deasupra păreau făcute de zei. La celălalt capăt, sus, deasupra altarului, era o fereastră în formă de floare. Mintea mea de nou-născut credea cu adevărat că nu putea fi creaţia oamenilor. Şi pe urmă, am fost extrem de impresionat şi derutat.

În sfîrşit, cînd ne-am apropiat de altar, am văzut ce era în faţa noastră. Un staul mare, plin de fîn, şi în el o vacă mugind, un bou şi o oaie. Animalele se mişcau întruna, trăgînd de funiiile cu care erau priponite, iar din fînul împrăştiat pe podea se ridica mirosul cald, aburind al excrementelor lor. Lîngă ele, în faţă, erau un bărbat şi o femeie, făcuţi în întregime din piatră lipsită de viaţă. Erau doar simboluri. Aveau ochii vopsiţi, la fel şi părul. Iar între ei, într-un pătuţ, era un copilaş din marmură, la fel ca bărbatul şi ca femeia, dar copilaşul era bucălat şi mai strălucitor, cu gura zîmbitoare şi cu ochii făcuţi din sticlă.

Pentru mine asta era o minune, pentru că, aşa cum v-am spus deja, ochii preotului mă duceau cu gîndul la bijuterii, iar acum mă uitam la ochii de sticlă ai copilaşului, iar legătura dintre ele mă zăpăcea şi mă uimea.

Muzica îmi insufla aceste gînduri; făcea orice gînd să pară ca un vis, lin şi tremurător. Într-un moment de profundă tristeţe, am înţeles adevărul:

Mi-am dat seama că nu fusesem niciodată un copil nou-născut ca acela; că toţi oamenii aceia fuseseră copii; că mărimea mea şi faptul că puteam vorbi o înfricoşaseră pe mama mea. Eram un monstru. Am simţit acest lucru pe deplin, poate pentru că-mi aminteam vorbele pe care le strigaseră femeile cuprinse de panică la naşterea mea. Ştiam. Ştiam că nu fac parte din rasa umană.

Preotul mi-a spus să îngenunchez şi să sărut copilaşul, pentru că era Hristos, cel care murise pentru păcatele noastre. Apoi mi-a arătat crucifixul însângerat de pe o coloană înaltă din dreapta. L-am văzut pe bărbatul de pe cruce, am văzut sîngele curgînd din mîinile şi din picioarele Lui. Hristos pe crucifix. Zeul Pădurii. Omul Verde. Cuvintele astea îmi treceau prin minte. Şi ştiam că acel copilaş şi Hristos de pe cruce sînt unul şi acelaşi. Am auzit din nou ţipetele acelea îndepărtate, din amintirile mele, ca şi cum ar fi fost un masacru.

Muzica a fost cea care mi-a readus toate astea în minte. Simţeam că îmi vine să leşin. Poate că aşa vălul ar fi fost gata să cadă, iar eu aş fi putut să-l străpung şi să-mi cunosc trecutul. A, dar mai aveau să urmeze şi alte momente, mai dureroase, la care aveam să-mi aduc şi eu contribuţia!

Uitîndu-mă la crucifix, m-am cutremurat la gîndul unei morţi atît de îngrozitoare. Mi se părea cumplit să poţi da viaţă unui copil radios, numai ca să sufere o astfel de moarte. Şi apoi mi-am dat seama că toate fiinţele umane erau făcute ca să moară. Se năşteau cu toţii nişte mici nevinovaţi trăditori şi învăţau să trăiască înainte de a înţelege ce înseamnă viaţa. Am îngenuncheat şi am sărutat copilaşul din piatră dură, vopsit ca să pară real şi gingaş. Am privit chipul din piatră al femeii şi al bărbatului. M-am întors şi l-am privit pe preot.

Muzica încetase, lăsînd loc doar şoaptelor pline de viaţă care răsunau sub arcade.

– Haide, Ashlar, a rostit preotul şi m-a condus în grabă prin mulţime, pentru că, evident, nu voia să atragem atenţia; am intrat într-o capelă lîngă naos. O mulţime constantă de credincioşi venea în această capelă; intrau doi cîte doi. Alţi călugări în robe stăteau de pază, iar preotul i-a rugat să o închidă şi să le spună celorlalţi să aibă răbdare şi să aştepte.

Stăpînul îşi spunea rugăciunea de seară către Sfîntul Ashlar. Nu stîrnea resentimente, părea un lucru firesc. Cei care trebuiau să aştepte au căzut în genunchi, spunîndu-şi rugăciunile.

Eram singuri în capela din piatră, ale cărei ziduri erau, în înălţime, pe jumătate cît cele ale naosului. Cu toate acestea, cît

de măreață pârea; un mic loc sfînt. Șiruri de lumînări ardeau sub ferestrele ei. În mijlocul pardoselii era un sarcofag grandios cu o efigie pe el. De fapt, mulți erau adunați în jurul acestei mari cutii dreptunghiulare din piatră, rugîndu-se, sărutîndu-și mîinile și sărutînd chipul sculptat în piatră.

– Privește, fiule, a spus preotul, arătînd nu spre chipul în piatră, ci în sus, spre fereastra dinspre apus. Geamul era întunecat ca noaptea de afară. Dar am văzut cu ușurință silueta imprimată de firele de plumb care acopereau toate ferestrele. Ochiul meu a surprins un bărbat înalt în veșminte lungi, cu o coroană pe cap. Am mai observat că era mai înalt decît celelalte personaje din jurul lui, și că părul lui, ca și al meu, era lung și des, iar barba și mustața aveau aceeași formă.

Pe geam erau inscripționate cuvinte în latină, trei strofe, pe care la început nu le-am înțeles.

Dar preotul s-a dus spre peretele îndepărtat și, ridicînd mîna ca să-mi arate – erau cu mult deasupra capului său – a citit versurile, traducîndu-le din latină în engleză, astfel încît înțelesul lor să-mi rămînă deplin și complet în minte:

Sfîntul Ashlar iubit de Isus Hristos
Și de Sfînta Fecioară Maria
Care te vei întoarce.

Vindecă-i pe cei bolnavi,
Alină-i pe cei suferinzi,
Ușurează-le chinul
Celor care trebuie să moară.

Mîntuiește-ne
De întunericul veșnic,
Alungă demonii din vale.
Condu-ne
Către Lumină.

Sufletul mi-era plin de veneratie. Muzica a reînceput, îndepărtată și veselă, la fel ca înainte. M-am împotrivit ei, încercînd

să n-o las să mă cuprindă, dar n-am reuşit să fac asta, iar vraja cuvintelor latineşti s-a risipit, şi eu am fost condus afară.

Curînd ne-am găsit în locuinţa preotului din sacristia catedralei; preotul a stat la masă cu noi. În încăperea mică era cald şi cu totul altfel decît în celelalte încăperi pe care le văzusem pînă atunci, în afară poate de una dintr-un han de ţară; mi se părea foarte plăcută.

Am întins mîinile spre foc, apoi mi-am amintit că stăpînul dorise să mă ardă, aşa că le-am retras şi le-am vîrît în pelerina mea de catifea.

– Ce este asta, *Taltos?* am întrebat, întorcîndu-mă deodată cu faţa spre cei trei, care mă fixau în tăcere. Ce înseamnă cuvîntul ăsta cu care m-aţi numit? Şi cine este Ashlar, sfîntul care se-ntoarce?

La această ultimă întrebare, tata a închis ochii, în semn de mută dezamăgire, şi şi-a plecat capul. Tatăl lui avea un aer crunt, de îndreptăţită mînie, dar preotul continua să mă scruteze cu privirea, ca şi cînd aş fi venit din rai. El a fost cel care a vorbit.

– Tu eşti el, fiule. Tu eşti Ashlar, căci a fost darul lui Dumnezeu către Ashlar să se întrupeze nu numai o dată, să se întoarcă iar şi iar pe lumea asta, întru cinstirea şi gloria Creatorului său; i s-a îngăduit a fi scutit de legile naturii, precum a fost Fecioara cînd a fost urcată la cer, şi precum profetul Ilie care a fost urcat cu trupul la cer. Dumnezeu a avut grijă ca tu să-ţi găseşti drumul prin lume de mai multe ori prin pîntecul unei femei, şi poate chiar prin păcatul unei femei.

– Da, asta-i sigur! a rostit stăpînul încruntat. Dacă n-a fost rodul unor spiriduşi, măcar rodul păcatului unei vrăjitoare şi al unui copil din clanul nostru trebuia să fie!

Tata era speriat şi ruşinat. M-am uitat la preot. Voiam să le povestesc despre mama, despre al şaselea deget de la mîna ei stîngă, despre cum ridicase mîna ca să văd şi cum îmi spusese *că este degetul unei vrăjitoare; dar n-am îndrăznit să fac asta.* Ştiam că stăpînul cel bătrîn voia să mă nimicească. Îi simţeam ura, şi era mai rău decît cel mai îngrozitor ger năprasnic.

– Semnul lui Dumnezeu a fost la naștere, ascultați ce vă spun, a mai adăugat marele stăpîn. Blestematul de fiu-meu a făcut ceea ce nici toți spiriduşii de pe dealuri n-au reuşit să facă timp de sute de ani.

– Ai văzut ghinda căzînd din stejar? a întrebat preotul. Cum știi că este copilul lăsat de elfi în schimbul celui răpit de ei, și nu semințiа noastră? Cum?

– Ea avea al şaselea deget, a şoptit tatăl meu.

– Şi tu te-ai culcat cu ea, a tunat stăpînul.

Şi tata a dat din cap că, da, făcuse asta; apoi a spus şoptit că era o mare doamnă, dar că nu-i putea spune numele; era îndeajuns de important ca să-l sperie.

– Nimeni nu trebuie să știe aceste lucruri, a rostit preotul. Nimeni nu trebuie să știe ce s-a întîmplat. Voi lua în grija mea acest copil binecuvîntat și mă voi ocupa să-și închine viața Fecioarei, să nu atingă vreodată trupul unei femei.

M-a dus apoi într-o odaie tihnită unde puteam să-mi petrec noaptea. A zăvorît uşa, încuindu-mă acolo. Nu era decît o ferestruică. Aerul rece se strecura înăuntru, dar puteam să văd o fărîmă de cer și cîteva stele mici și strălucitoare.

Ce însemnau toate cuvintele acelea? Nu știam. Cînd m-am aşezat pe pat și m-am uitat pe geam, cînd am văzut pădurea întunecată și munții aspri, cu vîrfuri ascuțite, mi-a fost frică. Şi credeam că îi văd venind pe spiriduşi. Credeam că-i aud. Că le aud tobele. Foloseau tobele ca să-l încremenească pe Taltos, să-l facă neajutorat, pentru ca apoi să-l înconjoare. „Fă un uriaş pentru noi, fă o femeie uriaşă; fă o rasă care să-i pedepsească pe oameni; şterge-i de pe faţa pămîntului." Unul dintre ei se va cățăra pe zid, va forța zăbrelele și, gata, vor intra!

M-am dat înapoi. Dar cînd m-am uitat din nou în sus, am văzut că zăbrelele erau la locul lor. Fusese o închipuire. În realitate, petrecusem nopți în hanuri de țară, cu beţivi care trăgeau vînturi și curve care rîgîiau, și chiar în păduri, unde pînă și lupii fugeau de spiriduşi.

Acum eram în siguranță.

Să fi fost cu vreo oră înainte de zori, cînd m-a chemat preotul. După știința mea, era ora prielnică vrăjilor, căci un clopot bătea, amenințător și nesfîrșit, iar cînd m-am trezit, știam că auzisem clopotul – ca un ciocan care cade fără răgaz pe o nicovală – în somn.

Preotul m-a zgîlțîit de umăr.

– Hai cu mine, Ashlar, mi-a poruncit.

Am văzut zidurile cu creneluri ale orașului. Am văzut fețele străjilor. Am văzut cerul întunecat și stelele. Zăpada se așternuse pe pămînt. Clopotul suna întruna și vibrația aceea care vuia prin mine m-a zguduit, așa că preotul m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul și să merg alături de el.

– Este Dangătul Diavolului, m-a lămurit preotul. Bate ca să alunge demonii și duhurile din vale, să împrăștie Sluaghii și Ganferii, și ce alte forțe funeste mai stau la pîndă în vale. Să-i învingă pe spiriduși dacă au îndrăznit să iasă. S-ar putea să știe deja că ai venit. Clopotul ne va ocroti. Clopotul îi va alunga cu tot alaiul lor sinistru în pădure, unde nu pot face rău decît semenilor lor.

– Dar cine sînt aceste ființe? am șoptit. Mă tem de sunetul clopotului.

– Nu, copile, nu! Nu trebuie să te sperie. Este vocea lui Dumnezeu. Mergi încet și urmează-mă în biserică, mi-a spus el. Simțeam brațul lui cald și puternic, împingîndu-mă înainte, și din nou m-a sărutat pe obraz, într-un fel plăcut, care mă înfiora.

– Da, părinte, am murmurat. Mîngîierea lui era ca laptele pentru mine.

Catedrala era pustie; auzeam clopotul mai îndepărtat acum, căci era sus, în turn și făcea munții să răsune, dar ecoul nu se auzea în interior.

Mi-a sărutat chipul cu căldură din nou și m-a tras în capela sfîntului. Era frig, pentru că lipseau miile de trupuri calde în Catedrală, și iarna aspră era chiar dincolo de ferestre.

– Ești Ashlar, fiule. Nu există nici o îndoială. Acum spune-mi ce-ți amintești despre nașterea ta.

N-am vrut să răspund. M-a cuprins o ruşine îngrozitoare cînd m-am gîndit la mama care plîngea înspăimîntată, cînd m-am gîndit la mîinile ei care mă împingeau încercînd să mă îndepărteze de ea, la buzele mele care ţineau strîns de sfîrc şi sugeau laptele.

Nu i-am răspuns.

– Părinte, spune-mi cine este Ashlar, spune-mi ce trebuie să fac.

– Foarte bine, fiule. O să-ţi spun. Vei fi trimis în Italia, vei fi trimis în casa Ordinului nostru din oraşul Assisi, şi acolo vei studia ca să devii preot.

Am cugetat la cele auzite, dar, drept să spun, nu însemnau nimic pentru mine.

– Acum, în acest ţinut, preoţii buni sînt persecutaţi, a zis el. Dincolo de valea asta sînt partizanii răzvrătiţi ai regelui şi alţii, luterani furioşi şi mulţime de norod; toţi ne-ar distruge şi pe noi şi măreaţa noastră catedrală, dacă ar putea. Tu ai fost trimis ca să ne salvezi, dar trebuie să primeşti educaţie şi să fii hirotonisit. Şi, mai presus de toate, trebuie să-ţi închini viaţa Fecioarei. Nu ai voie să atingi niciodată trupul unei femei; trebuie să renunţi la această plăcere întru gloria lui Dumnezeu. Ascultă bine ce-ţi spun, şi mai ales nu uita niciodată, păcatul cu o femeie nu-ţi este permis. Fă ce vrei să faci, cu alţi călugări. Atît timp cît îl serveşti pe Dumnezeu, ce contează? Dar să nu te atingi niciodată de o femeie.

Ei, şi acum, în noaptea asta, nişte oameni sînt pregătiţi să te ducă departe, pe mare. Vor avea grijă să ajungi în Italia. Şi, cînd Dumnezeu ne va da un semn că este timpul, sau cînd Dumnezeu îţi va dezvălui ţie direct scopul Lui, atunci vei veni acasă.

– Şi ce voi face atunci?

– Îi vei conduce pe oameni, îi vei călăuzi în rugăciuni, vei oficia slujbe pentru ei, îi vei atinge cu mîinile şi-i vei vindeca, aşa cum ai mai făcut-o. Salvează-i pe oameni de diavolii luterani! Fii sfîntul nostru!

Părea o minciună, o minciună desăvîrşită. Sau, mai curînd, o sarcină imposibilă. Ce era Italia? De ce ar trebui să mă duc acolo?

– Pot eu să fac asta?

– Da, fiule, poţi s-o faci. Apoi, şoptindu-şi în barbă, cu un mic zîmbet viclean: *Tu eşti Taltos. Taltos este un miracol. Taltos poate face lucruri miraculoase!*

– Deci ambele poveşti sînt adevărate! am spus eu. Sînt sfîntul; sînt monstrul cu nume straniu.

– Cînd vei fi în Italia, cînd te vei afla în Basilica Sfîntul Francisc, sfîntul îţi va da binecuvîntarea lui şi totul va fi în mîinile lui Dumnezeu. Oamenilor le este frică de Taltos – povestesc vechile basme – dar Taltos vine doar o dată la cîteva sute de ani, şi este întotdeauna de bun augur! Sfîntul Ashlar a fost Taltos, şi de aceea, noi, cei care ştim, spunem că se reîntoarce.

– Asta înseamnă că sînt altceva decît un muritor. Şi tu vrei ca eu să promit că voi lua exemplul acestui sfînt.

– A, eşti foarte inteligent pentru Taltos, a exclamat el. Totuşi, ai o simplitate şi o bunătate divine. Dar o să-ţi explic, aşa, ca să ajungă la inima ta, care este atît de pură. E alegerea ta, nu înţelegi? Poţi fi răul, Taltos, sau poţi fi sfîntul. Ce n-aş da să pot face eu o astfel de alegere! Ce n-aş da să nu fiu preotul acesta vlăguit la o vîrstă la care preoţii sînt arşi de vii de regele Angliei, sau tîrîţi şi sfîrtecaţi, ori chiar mai rău! În Germania, chiar în această zi, Luther are revelaţia lui Dumnezeu, în timp ce şade pe closet şi-i aruncă cu excremente în faţă Diavolului! Ei da! Asta e religia! Asta a ajuns. Preferi să cauţi valea şi întunericul şi o viaţă de cerşetor şi de teroare? Sau preferi să fii sfîntul nostru?

Fără să aştepte răspunsul meu, mi-a spus cu o voce joasă şi îndurerată:

– Ştiai că însuşi Sir Thomas More a fost executat la Londra, că i-au tăiat capul şi l-au înfipt într-o ţepuşă pe Podul Londrei? A fost dorinţa tîrfei regelui! a pufnit el. Aşa stau lucrurile!

Voiam să fug. Mă întrebam dacă pot s-o fac. Dacă aş putea să fug liber, acolo de unde veneau zorile, unde păsările iernii

începuseră să cînte. Vorbele lui mă derutau şi mă tulburau; cu toate acestea, cînd mă gîndeam la pădurile înconjurătoare, chiar şi la vale, eram prea speriat ca să fac vreun pas. O spaimă cumplită m-a cuprins, făcînd inima să-mi bată cu putere şi palmele să-mi transpire.

– Taltos nu înseamnă nimic! a şoptit, apropiindu-se de mine. Du-te în pădure dacă vrei să fii Taltos. Spiriduşii te vor găsi. Te vor lua prizonier şi vor căuta să facă prin tine o legiune de uriaşi. Nu se va întîmpla acest lucru. Nu trebuie să se petreacă asta. Urmaşii tăi vor fi monstruoşi sau nu vor fi nimic. Dar un sfînt! Doamne, Dumnezeule, poţi fii sfînt!

Ah, da, spiriduşii. M-am uitat ţintă la el, încercînd să înţeleg. „Poţi fii *sfînt!*"

În catedrală au intrat mai mulţi bărbaţi înarmaţi pînă în dinţi şi îmbrăcaţi în pelerine îmblănite; lor le-a dat instrucţiuni în latineşte, pe care la vremea aceea nu prea o înţelegeam. Ştiam că o să fiu dus în Italia, „pe mare". Şi că eram prizonier, aşa că stăteam acolo, plin de spaimă; apoi, în disperarea mea, am întors capul spre vitraliul cu chipul Sfîntului Ashlar, ca şi cum el putea să mă salveze din această situaţie.

Priveam vitraliul, şi în momentul acela s-a petrecut o minune simplă. Soarele răsărise şi, cu toate că nu atinsese această fereastră cu razele lui, lumina puternică o inunda, făcînd-o să apară în culori vii şi minunate. Sfîntul părea însufleţit. Sfîntul îmi zîmbea, iar ochii lui închişi la culoare ardeau pe sticlă, cu buzele rozalii, cu veşmintele roşii. Ştiam că este iluzia creată de răsăritul soarelui, dar nu puteam să-mi dezlipesc ochii de la el.

O pace nesfîrşită m-a învăluit.

M-am gîndit la chipul plin de oroare al mamei mele, la ţipetele ei, care reverberau în odaia mică. Am văzut rubedeniile din clanul de la Donnelaith luînd-o la fugă din faţa mea, ca şobolanii negri!

– Fii sfîntul! mi-a şoptit preotul.

Şi acolo, în acel moment, mi-a devenit limpede jurămîntul, deşi nu am avut curajul să rostesc cuvintele.

Am ţintuit vitraliul cu privirea; mi-am întipărit în minte trăsăturile sfîntului. Am văzut că, desculţ, calcă pe trupurile cu faţa la pămînt ale spiriduşilor... Ganferii, Sluaghii, Demonii Iadului. Şi iată, în mînă ţine un toiag, iar vîrful toiagului străpunge trupul Diavolului. Am studiat trupurile bine conturate ale spiriduşilor. Mi-am auzit inima.

Lumina învăluise fereastra, aşa încît culorile mai vii începuseră să strălucească. Sfîntul era făcut din bijuterii! O viziune sclipitoare de aur-strălucitor, cel mai intens albastru şi roşu-rubiniu şi alb-scînteietor!

– Sfinte Ashlar! am şoptit.

Oamenii înarmaţi m-au luat.

– Du-te cu Dumnezeu, Ashlar. Dăruieşte-ţi sufletul lui Dumnezeu, iar cînd moartea va veni *din nou*, vei cunoaşte pacea.

Aceasta a fost naşterea mea, domnilor. Aceasta a fost venirea mea acasă. Acum o să vă povestesc ce a urmat, cît de sus aveam să ajung.

Am fost dus de acolo – nu aveam să-l mai văd vreodată pe stăpînul cel bătrîn. Credeam că n-o să mai văd niciodată valea, catedrala sau pe preot. Mă aştepta o barcă mică, şi cu ea trebuia să străbat apele din portul îngheţat, pe urmă să ne îndreptăm spre sud, de-a lungul coastei, pînă cînd aveam să fiu îmbarcat pe un vas mare. Odaia mea era înghesuită. Eram ca un prizonier. Beam numai lapte, pentru că orice altfel de mîncare mă dezgusta, şi din cauza mării agitate îmi era tot timpul rău.

Nimeni nu s-a gîndit să-mi spună de ce sînt încuiat, sau să mă liniştească. Dimpotrivă, nu aveam nimic de studiat, de citit, nu aveam mătănii cu care să mă rog. Indivizii bărboşi care mă aveau în grijă păreau înfricoşaţi de mine şi nu erau dornici să-mi răspundă la nici o întrebare. În cele din urmă, am căzut în letargie; cîntam cîntece pe care le inventam, cu cuvintele pe care le ştiam.

Uneori mi se părea că inventez cîntece din cuvinte, aşa cum alţii fac ghirlande din flori, fără să mă gîndesc prea mult la cît de frumos este un cuvînt sau altul. Cîntam ore întregi. Vocea

mea era gravă şi-mi plăcea cum sună. Stăteam întins, încîntat, cu ochii închişi, fredonînd variaţiuni ale imnurilor pe care le auzisem la Donnelaith. Nu mă opream pînă cînd nu mă trezeam, pînă cînd nu eram smuls din transă, sau pînă nu adormeam.

Nu-mi amintesc cînd mi-am dat seama că iarna se sfîrşise, sau că ieşisem din ea; că sîntem pe coasta Italiei, şi că, atunci cînd m-am uitat pe mica fereastră zăbrelită, am văzut lumina soarelui căzînd graţios pe dealuri înverzite şi stînci de o inimaginabilă frumuseţe. În sfîrşit, am ancorat într-un oraş înfloritor, aşa cum nu mai văzusem niciodată.

Atunci mi s-a întîmplat cel mai uimitor lucru. Am fost luat de cei doi bărbaţi, care încă nu-mi răspundeau la nici o întrebare, şi lăsat la porţile unei mînăstiri, după ce au sunat din clopoţelul de la intare.

Mi-au pus un mic pachet în mînă.

Stăteam acolo ameţit de soare şi m-am întors să-l văd pe călugărul care-mi deschisese poarta, măsurîndu-mă din cap pînă în picioare. Încă mai purtam veşmintele scumpe de la Londra, dar acum erau foarte murdare, după lunga călătorie; părul şi barba îmi crescuseră foarte lungi. Nu aveam nimic cu mine, în afară de acel mic colet, şi, în zăpăceala mea, *i l-am dat* călugărului.

De îndată l-a desfăcut, dînd la o parte pînza zdrenţuită şi pielea, şi am văzut că era o scrisoare pe pergament, împăturită în patru.

– Intră, te rog, mi-a spus călugărul cu amabilitate.

Şi-a aruncat privirea către pergamentul împăturit. Apoi a dispărut în grabă, lăsîndu-mă într-o curte liniştită şi frumoasă, plină de flori aurii, încălzită de soarele amiezei. Din depărtare se auzeau cîntări, sunetul melancolic şi trist de voci bărbăteşti, ca acelea ale călugărilor de la Donnelaith. Îmi plăceau cîntările. Am închis ochii şi m-am bucurat de cîntec şi de parfumul florilor.

După un timp, mai mulţi călugări au ieşit în curte. Cei din Scoţia fuseseră îmbrăcaţi în alb, aceşti bărbaţi însă purtau rase cafenii grosolane, şi erau încălţaţi cu sandale. M-au înconjurat, m-au sărutat pe obraji şi m-au îmbrăţişat.

– Frate Ashlar! mi s-au adresat cu toții, într-un glas. Iar zîmbetele le erau atît de calde, atît de pline de dragoste, încît am început să plîng.

– Aceasta va fi viața ta de acum încolo. Nu mai trebuie să fii speriat. Vei trăi și vei înflori întru dragostea lui Dumnezeu.

Atunci am văzut documentul împăturit în patru pe care-l ținea în mînă.

– Ce scrie? am întrebat în engleză.

– Că ți-ai închinat viața lui Hristos. Că vei călca pe urmele fondatorului nostru, Sfîntul Francisc, că vei fi preot al Domnului.

Și au urmat alte cuvinte afectuoase și îmbrățișări, căci acestor oameni nu le era deloc frică de mine. Mi-a trecut prin minte: nu știu nimic despre mine. Nu știu cum m-am născut. Și, studiindu-mă atent – mîinile, picioarele, părul – m-am gîndit că, exceptînd înălțimea mea și buclele mele lungi, aș putea să fiu la fel de bine unul de-al lor.

Lucrul ăsta m-a nedumerit.

Pe tot parcursul cinei – pe mine m-au hrănit mult mai bine decît pe ei înșiși – am rămas tăcut, nefiind sigur ce ar trebui să spun sau să fac. Îmi era foarte limpede că puteam să părăsesc locul acesta, dacă voiam. Puteam sări peste zid.

Dar de ce-aș face-o? mă întrebam. M-am dus cu ei în capelă. M-am alăturat lor la cîntat. Cînd mi-au auzit vocea, au încuviințat din cap, au zîmbit și m-au atins aprobator; curînd mă lăsasem furat de cîntec, ținînd cu privirea din nou crucifixul, exact același simbol, Hristos răstignit pe cruce. N-o spun așa ca să pară simplu. Vă povestesc ca să vă fac să vă imaginați cum văzusem eu acest trup chinuit, în suferință, bătut, încoronat cu o coroană de spini, care sîngera. Omul Verde, ars în coșul lui de nuiele, alungat pe cîmpuri de cei cu bîte.

M-a cuprins o fericire amețitoare. Am făcut un tîrg cu mine însumi. Stai o vreme. Poți oricînd să fugi a doua zi. Dar dacă fugi, îți iei adio de la locul ăsta, îl pierzi pe Sfîntul Ashlar.

În seara aceea, cînd m-au dus în cămăruța mea, am spus:

– Nu trebuie să încuiați ușa.

Au fost surprinşi şi derutaţi. Nu avuseseră de gînd să facă aşa ceva, au zis. Şi mi-au arătat – nu exista nici o încuietoare.

Rămînînd singur, am stat întins şi am visat, în noaptea caldă a Italiei; visam şi, din cînd în cînd, îi auzeam cîntînd în capelă.

Dimineaţa, cînd mi-au spus că era momentul să plecăm la Assisi, am răspuns că sînt gata. Vom merge pe jos, au spus, pentru că sîntem călugări franciscani, facem parte din franciscanii observanţi, care sînt cu adevărat în spiritul fratelui Francisc, şi nu vom merge călare pe spinarea unui cal.

35

POVESTEA LUI LASHER CONTINUĂ

Pînă la Assisi, ajunsesem să-i iubesc pe aceşti călugări care călătoreau împreună cu mine şi să înţeleg că ei nu ştiau de fapt nimic despre mine, cu excepţia faptului că voiam să devin preot. Pentru această călătorie mă îmbrăcasem ca ei, într-o rasă maro, cu sandale şi doar cu o frînghie în jurul mijlocului. Nu îmi tăiasem încă părul şi îmi duceam hainele bune într-o boccea, dar arătam aproape la fel ca oricare dintre ei.

Cum mergeam pe marginea drumului, aceşti preoţi mi-au spus poveştile despre Sfîntul Francisc din Assisi, fondatorul ordinului lor – cum Francisc cel bogat şi-a renegat bogăţia şi a devenit cerşetor şi predicator, îngrijind leproşii, de care fusese înfricoşat de moarte, şi iubind atît de mult toate fiinţele vii, încît păsările veneau să se aşeze pe braţele sale, iar lupii erau îmblînziţi numai la atingerea lui.

În timp ce ei vorbeau, în mintea mea apăreau imagini măreţe; îi vedeam chipul lui Francisc, un amestec între ochii verzi, strălucitori ai preotului franciscan din Scoţia şi feţele inocente ale călugărilor; sau poate era numai un ideal inventat de o parte din mine care se desăvîrşise deja – aceea de a crea imagini şi vise.

Orice ar fi fost, îl cunoşteam pe Francisc.

Îl cunoşteam. I-am cunoscut teama cînd tatăl lui l-a blestemat. I-am cunoscut bucuria cînd s-a dedicat lui Hristos. Am cunoscut, mai presus de orice, iubirea lui atunci cînd vorbea

tuturor ființelor ca unor frați și surori, i-am cunoscut dragostea pentru oamenii pe care îi vedeam în jurul nostru, țărani italieni muncind la cîmp, orășeni, cei din mînăstiri și din conace care ne ofereau binevoitori adăpost peste noapte.

Într-adevăr, cu cît eram mai fericit, cu atît mai mult începusem să mă întreb dacă nașterea mea în Britania nu fusese un soi de coșmar, un lucru care nu se putuse întîmpla niciodată.

Am simțit că aparțin acestor franciscani, că aparțin Sfîntului Francisc. Nu mă născusem în locul potrivit. Dacă a fi sfînt înseamnă să fii precum Francisc, ei bine, eram peste măsură de încîntat. Toate acestea mi se păreau firești și mi-au adus liniștea, amintindu-mi parcă de o vreme cînd toate ființele fuseseră bune, înainte să se petreacă ceva îngrozitor.

Peste tot pe unde mergeam vedeam copii muncind pe cîmp cu părinții lor, jucîndu-se pe ulițele satelor. Cînd am ajuns pe înălțimile orașului Assisi, era plin de copii de toate vîrstele, ca orice oraș, iar eu am înțeles fără să mi se fi spus că acestea erau ființe umane mici, tinere pe cale de a se maturiza. Ei nu erau spiridușii aceia înspăimîntători, dușmanii mei care m-ar fi omorît din invidie – acel grăunte amar de cunoaștere care servise numai ca să mă înfricoșeze, fără a înțelege mai bine ce înseamnă. Ah, ce minunați erau acești oameni abia dezvoltați, care creșteau încet, cărora le trebuia ani de zile ca să atingă înălțimea și îndemînarea pe care eu o dobîndisem în timpul nașterii mele și imediat după.

Cînd am văzut mame care alăptau, le-am dorit laptele. Dar știam că nu era lapte de vrăjitoare. Nu era atît de puternic. Nu m-ar fi ajutat. Dar eram mare, nu-i așa? Crescusem în înălțime, chiar și în timpul călătoriei. Și tuturor li se părea că sînt un om în jur de douăzeci de ani, puternic și sănătos.

Orice aș fi gîndit despre toate acestea, m-am hotărît să nu dezvălui nimic. În schimb, am devenit mai comunicativ cu cei din jurul meu. Eram fermecat de peisajul de țară, de podgorii, de verdeață și, mai ales, de lumina dulce a soarelui italian.

Assisi se afla undeva sus, astfel încît de pe numeroasele creste se putea vedea regiunea înconjurătoare în toată splendoarea ei, mult mai primitoare decît vîrfurile și stîncile amenințătoare și acoperite cu zăpadă care înconjurau Donnelaith-ul.

Într-adevăr, amintirile mele despre evenimentele petrecute la Donnelaith începeau să se estompeze. De fapt, dacă nu învățam să scriu în cîteva săptămîni și nu notam totul într-un cod secret, amintirile legate de originea mea mi s-ar fi putut șterge din memorie. Cu siguranță ele deveneau tot mai vagi odată cu trecerea timpului.

Dar să mă întorc la prezent. Am intrat pe porțile orașului la prînz. Îndată am fost dus în biserica Sfîntului Francisc, aflată în celălalt capăt al orașului – o construcție măreață, deși nu avea nimic din răceala catedralei din Donnelaith. Nu avea arcade ascuțite, ci rotunde, pereții erau plini de portrete minunate ale sfîntului, iar la mormîntul sfîntului credincioșii veneau în grupuri, așa cum făcuseră și la cel al Sfîntului Ashlar, acasă la mine.

Înconjurau cu sutele mormîntul, care nu avea nici o efigie pe el și era masiv, puneau mîna pe el și îl sărutau, se rugau cu voce tare la Sfîntul Francisc, cerîndu-i vindecare, mîngîiere și mijlocirea legăturii lor cu bunul Dumnezeu.

Am pus la rîndul meu mîna pe sarcofag și m-am rugat lui Francisc, care de-acum avea o personalitate pentru mine, o imagine învăluită în culoare și în romantism.

– Francisc, am murmurat către piatră, sînt aici. Sînt aici ca să devin călugăr, dar tu știi că am fost trimis să devin sfînt.

Un val de mîndrie m-a străbătut; nimeni nu-mi știa secretul: într-o zi mă voi întoarce în Scoția cunoscînd învățătura lui Francisc și probabil îmi voi salva poporul, așa cum bunul meu tată de acolo îmi spusese că ar trebui să fac. Eram sortit ca, prin umilință, să realizez lucruri măreție.

Am înțeles la ce servea mîndria asta. „Dacă este să devii un sfînt, atunci fă-o cu adevărat, mi-am zis. Trebuie să faci precum Francisc, precum acești călugări, precum ceilalți sfinți despre care ei ți-au povestit – trebuie să uiți această ambiție. Pentru că

un sfînt nu poate avea ambiția de a fi un sfînt. Un sfînt este un servitor al lui Hristos. Hristos poate hotărî că dorește să fii nimic. Fii pregătit pentru asta."

Deși mi-am făcut această confesiune în rugăciune, în sinea mea eram încrezător. Sînt menit să strălucesc precum imaginea Sfîntului Ashlar din vitraliu.

Am rămas mai multe ceasuri lîngă mormînt, aproape amețit de evlavia celor care treceau pe acolo. Le simțeam ardoarea aproape ca pe o muzică. Era clar acum pentru mine că eram hipersensibil, cum ați spune voi astăzi, nu numai la muzică, ci, în general, la toate sunetele. Ciripitul păsărilor; timbrul vocii oamenilor; ritmul și rimele întîmplătoare din vorbirea lor, toate acestea mă afectau. Cînd întîlneam o persoană care vorbea firesc în aliterații, eram aproape paralizat.

Dar lucrurile care m-au lăsat perplex aici, la mormînt, au fost delirul credincioșilor și intensitatea deosebită a evlaviei pe care Francisc însuși o inspirase.

În aceeași zi am fost dus sus, la Carceri, la chilii, unde Francisc și primii lui discipoli duseseră o viață solitară. Erau acolo primele chilii. Era priveliștea măreață și minunată a peisajului de țară. Acesta era locul pe unde Francisc umblase și se rugase.

Nu aveam de gînd să mai plec de aici. Nu mă îngrijora legămîntul de sărăcie, de castitate și de supunere. Mă temeam de mîndria mea ascunsă, aceea că legenda Sfîntului Ashlar îmi va roade sufletul, cînd de fapt ar trebui să îmi dea avînt.

Acum mă opresc pentru a face o observație importantă. Nu aveam să părăsesc Italia sau această viață de franciscan, pentru mai mult de douăzeci de ani. Să spun exact pentru cît timp, nu știu. N-am știut niciodată. Nu aveam treizeci și trei de ani, pentru că mi-aș fi amintit ca fiind vîrsta lui Hristos.

Îți spun asta ca să înțelegi două lucruri: că nu mă grăbesc să vorbesc despre Donnelaith în această poveste, întrucît nu i-a venit timpul; și că, în acea perioadă, corpul meu a rămas viguros, destul de mlădios și de puternic, aproape neschimbat. Pielea

mi s-a îngroşat oarecum, pierzîndu-şi catifelarea, faţa a dobîndit trăsături expresive, dar nu multe. Altfel... ei bine, aproape... am rămas acelaşi.

Vreau să înţelegi cît eram de fericit ducînd această viaţă de franciscan, cît de bine mi se potrivea, pentru că, într-o oarecare măsură, acesta este miezul problemei pe care vreau să v-o prezint.

Crăciunul era o mare sărbătoare în Italia, aşa cum fusese şi în Ţara-de-Sus, cea de coşmar, pe care o văzusem atît de puţin timp. A devenit cea mai impresionantă şi cea mai importantă dintre toate sărbătorile şi, oriunde aş fi fost în Italia, mă întorceam acasă, la Assisi, în acea perioadă.

Încă înaintea primului meu Crăciun acolo, citisem povestea pruncului Isus născut în iesle şi privisem nenumărate picturi legate de asta, şi mă dăruisem cu trup şi suflet micului copil din braţele Mariei.

Închideam ochii şi îmi imaginam că sînt un bebeluş, cum nu fusesem niciodată, că eram neajutorat... şi inocent. Senzaţia care mă cuprindea era cea de încîntare. M-am hotărît să-l văd pe Hristos – un prunc nevinovat – în fiecare bărbat sau femeie căreia îi vorbeam. Dacă în unele momente eram furios sau plictisit, ceea ce era neobişnuit la mine, mă gîndeam la pruncul Isus. Îmi imaginam că îl ţineam în braţe. Credeam întru totul în el, credeam că, într-o zi, cînd destinul meu se va fi împlinit – oricare ar fi el şi oricînd – voi fi cu Hristos. Voi îngenunchea în iesle şi voi atinge mînuţa pruncului Isus.

Pînă la urmă, Dumnezeu era etern – prunc, bărbat, Mîntuitorul crucificat, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Sfîntul Duh – toţi erau unul. Am înţeles limpede asta, aproape imediat. Am înţeles-o atît de profund, încît problemele teologice mă făceau să rîd.

În momentul în care am părăsit Italia, eram un preot al Domnului, un predicator renumit, un cîntăreţ de psalmi, ceva între un vindecător şi un om care aducea mîngîiere sau fericire tuturor celor pe care îi cunoştea.

Dar lasă-mă să explic mai detaliat.

Încă de la început, felul meu inocent de a fi și sinceritatea mea îi uimeau pe toți; nu puteau ghici defel motivul; acela că eram un copil. Faptul că mă delectam cu lapte și brînză le părea comic oamenilor. Rapiditatea cu care învățam a atras de asemenea dragostea tuturor celor din jur. Ajunsesem să scriu în italiană, în engleză și în latină într-un timp foarte scurt.

O sfințenie de nezdruncinat îmi cuprindea trupul și sufletul.

Nu exista o sarcină prea grea pentru mine. Mergeam cu cei care îi îngrijeau pe leproși în afara orașului.

Nu-mi era frică de leproși. Aș fi putut lua boala, cred, dar nu eram îngrijorat, și asta poate spune multe despre firea mea. Părea că sînt capabil să mă preocup de ceea ce doream.

Nimic din ceea ce am întîlnit nu m-a dezgustat prea tare, cu excepția urii și a violenței. Și această atitudine a rămas constantă de-a lungul întregii mele vieți pămîntești. Eram ori întristat, ori sedus de ceva. Rareori exista cale de mijloc.

Eram într-adevăr fascinat de leproși întrucît celorlalți oameni le era atît de frică de ei; bineînțeles că știam cum a luptat Francisc să-și învingă teama, și eram hotărît să fiu la fel de mare ca el. Îi alinam pe leproși. Îi îmbăiam și îi îmbrăcam pe cei care erau prea bolnavi ca să se mai îngrijească singuri. Auzind că Sfînta Caterina din Siena a băut odată apă din baia unui lepros, am făcut plin de voioșie același lucru.

Foarte curînd am devenit cunoscut în Assisi – nevinovatul, uimitorul, împătîmitul de Dumnezeu, ca să spun așa. Un tînăr călugăr care arde cu adevărat pentru spiritul lui Francisc, care face în mod obișnuit ceea ce Francisc ne-ar fi făcut nouă, tuturor.

Și, pentru că păream atît de simplu, atît de incapabil de compromisuri, atît de copilăros, dacă vrei, oamenii aveau tendința să mi se destăinuie, să-mi povestească diverse lucruri, îmboldiți de privirea mea luminoasă și curioasă. Ascultam orice. Nici un cuvînt nu se risipea în vînt. Imaginează-ți – marele copil care eram învăța din cele mai mici gesturi și din cele mai prostești confesiuni ale oamenilor marile adevăruri ale vieții.

Asta se întîmpla în mintea mea.

Noaptea învățam să citesc și să scriu, și scriam constant, dormind cît de puțin puteam. Memoram cîntece și poezii. Am studiat marile picturi de pe pereții bisericii făcute de Giotto, care povesteau toate evenimentele semnificative din viața lui Francisc, incluzînd și modul cum a fost stigmatizat – rănile de pe mîinile și de pe picioarele lui, date de Dumnezeu. Ieșeam printre pelerini să le vorbesc, să ascult ce aveau și ei de spus despre lume.

Primul an de care îmi amintesc a fost 1536. Mergeam adesea la Florența, să dau de pomană săracilor, să le vizitez cocioabele, să le duc pîine și ceva de băut. Florența era încă un oraș al familiei Medici. Poate că marea ei glorie trecuse, cum au spus cîțiva pînă acum, dar nu cred că la momentul acela cineva ar fi spus așa ceva.

Dimpotrivă, Florența era un loc magnific și prosper. Cărțile tipărite se vindeau cu mîile; peste tot se vedeau sculpturile lui Michelangelo. Breslele erau puternice încă, deși o mare parte din comerț se mutase în Lumea Nouă, iar orașul era un spectacol fără sfîrșit de procesiuni, cum era marea procesiune din Joia Verde, reprezentații cu tablouri vivante și piese de teatru.

Banca familiei Medici era atunci cea mai puternică bancă din lume.

Oriunde în Florența puteai întîlni bărbați și femei știutori de carte, atenți și comunicativi; acest oraș i-a dat pe poetul Dante și pe geniul politic Machiavelli; i-a dat pe Fra Angelico și pe Giotto, pe Leonardo da Vinci și pe Botticelli, un oraș al marilor scriitori, al marilor pictori, al marilor prinți și al marilor sfinți. Orașul însuși era construit din piatră masivă și era plin de palate, de biserici, de piețe minunate, de grădini și de poduri. Probabil că era un oraș unic în lume. Cu siguranță era, și așa credeam și eu.

Cum îndatoririle mele se înmulțiseră, în curînd am ajuns să cunosc fiecare centimetru pătrat din Florența și, într-un fel sau altul, auzeam toate veștile din lume.

Bineînțeles că lumea era în pragul dezastrului! Oamenii vorbeau mereu de sfîrșitul lumii.

Regele englez Henric al VIII-lea abandonase dreapta credință; marea Romă numai ce își revenise după jaful trupelor protestante împreună cu cele ale catolicilor spanioli. Papa și cardinalii se adăpostiseră în castelul Sant'Angelo, iar asta a creat o mare deziluzie și neîncredere în rîndul oamenilor.

Ciuma Neagră nu ne părăsea, izbucnind cam la fiecare zece ani și cerîndu-și obolul de victime. Pe continent erau războaie.

Oricum, cele mai negre povești erau cele despre protestanții din străinătate – despre nebunul Martin Luther care întorsese întreg poporul german împotriva bisericii și alte erezii fanatice – anabaptiștii și calviniștii, care cîștigau serios teren în sufletele creștinilor.

Se zvonea că papa era neputincios împotriva acestor erezii. Conciliile se tot reuneau, dar de fapt nu se întîmpla nimic. Biserica era ea însăși într-un proces de reformare, pentru a-i combate pe marii eretici, John Calvin și Marin Luther. Se părea că lumea fusese împărțită în două de protestanți, care au măturat o întreagă cultură în calea lor, atunci cînd au ieșit de sub autoritatea papei.

Totuși, lumea noastră de la Assisi, din Florența și din alte orașe din Italia, părea splendidă, bogată și dedicată adevăratului Hristos. Citind Sfînta Scriptură, părea imposibil să crezi că Domnul nostru nu mersese pe Via Appia. Italia îmi umplea sufletul cu muzica, cu grădinile și cu peisajele ei înverzite. Mi se părea singurul loc unde mi-am dorit vreodată să fiu. Singurul oraș pe care îl iubeam mai mult decît iubeam Florența era Roma; aceasta, probabil, numai datorită măriniii lui și a splendorii catedralei Sfîntul Petru. Pe atunci și Veneția era o mare minune. Pentru mine, săracii tuturor orașelor erau la fel. Flăminzii erau la fel. Întotdeauna mă așteptau cu brațele deschise.

Am găsit că era ușor și firesc să fii un sărăntoc adevărat – să nu ai nimic, să cauți adăpost acolo unde te prindea noaptea,

să lași Sfîntul Duh să te pătrundă atunci cînd ți se punea o întrebare grea sau cînd ți se cerea să spui adevărul.

Am cunoscut fericirea atunci cînd am ținut prima mea predică într-o piață din Florența, cu brațele întinse, evitînd, așa cum era obiceiul nostru, orice dispută teologică și vorbind doar despre devotamentul personal în fața lui Dumnezeu. „Trebuie să fim asemenea pruncului Isus, tot atît de inocenți, de încrezători și de buni".

Bineînțeles că asta fusese chiar dorința lui Francisc, să fim adevărați cerșetori și vagabonzi care vorbesc din inimă. Dar ordinul nostru era frămîntat de probleme de interpretare. Ce voise Francis să spună de fapt? Ce fel de organizare trebuia să avem? Cine era cu adevărat sărac? Cine era cu adevărat pur?

Am evitat orice hotărîre sau concluzie. I-am vorbit lui Francisc cu voce tare; mi-am modelat viața după el. M-am lăsat acaparat în întregime de lucrări caritabile și am îngrijit bolnavii cu rezultate bune.

Nu existau minuni. Un om nu-și putea arunca cîrjele strigînd: „Pot să merg!". Miracolul se dezvăluia mai întîi prin talentul de a îngriji, de a ajuta bolnavii să treacă de momentele de criză. Ar fi putut fi ceea ce oamenii numeau cale naturală. Dar am început să-i simt puterea într-un fel; să învăț ca, din lucruri mărunte, să-i sporesc puterea. Dacă îi țineam eu însumi cana bolnavului, acestuia îi mergea mai bine după ce bea apă decît dacă aș fi lăsat pe altcineva să o facă.

În acești primi ani, mi-a parvenit și o altă informație: anume aceea că mulți frați din ordin nu își păstraseră legămîntul de castitate. Ei aveau amante sau se duceau în bordelurile recunoscute din Florența sau se culcau unul cu altul la adăpostul întunericului. De fapt, eu însumi observam tot timpul băieți și fete frumoase, simțeam dorință pentru ei și mă trezeam uneori noaptea din vise erotice. Pînă să ajung în Italia mă dezvoltasem complet, aveam păr negru în jurul sexului și la subsuoară. Fusesem întotdeauna asemenea celorlalți bărbați în această privință.

Îmi aminteam cuvintele franciscanului din Donnelaith. „Tu nu trebuie să atingi niciodată o femeie." M-am gîndit mult la asta. Bineînțeles că mi-am dat seama că acuplarea între bărbați și femei ducea la zămislirea copiilor. Am ajuns la concluzia că fusesem avertizat atît de sever dintr-un singur motiv: acela de a nu putea concepe un alt monstru ca mine.

Dar ce fel de monstru eram? Nu mai eram sigur. Naşterea şi originile mele deveniseră chinuitoare în amintirile mele, deveniseră o ruşine pe care nu o puteam încredința nici unui suflet.

În timpul acelor primi ani, pe cînd personalitatea mea era în formare, am început să cred, de asemenea, că anumite persoane mă urmăreau, persoane care aflaseră de impostura mea şi aveau să dezvăluie, într-o bună zi, adevărul despre mine.

Vedeam adesea olandezi pe străzile Florenței, care puteau fi recunoscuți datorită hainelor şi pălăriilor deosebite, iar acești oameni păreau întotdeauna să aibă privirea ațintită asupra mea. Apoi, un englez a sosit odată la Assisi şi a stat acolo mult timp; venea în fiecare zi doar ca să mă audă ținîndu-mi predica. Era o primăvară splendidă. Spuneam poveştile sau pildele Sfîntului Francisc şi îmi amintesc ochii reci ai bărbatului uitîndu-se la mine în timp ce vorbeam.

Întotdeauna mă confruntam cu acești spioni. Mă uitam la ei. Cîteodată chiar mă întorceam şi mă îndreptam spre ei. Dispăreau întotdeauna. Dar de fiecare dată se întorceau.

În același timp eram torturat de problema castității – de întrebarea dacă puteam sau nu să o fac cu o femeie, dacă s-ar fi putut naşte un monstru sau nu.

În sinea mea nu aveam nici o îndoială că doream să fac ceea ce era drept în ochii Domnului. Părea un lucru foarte simplu să-ți iei o amantă sau un amant. Era o mare încercare şi aceea de a nu gusta deloc plăcerile cărnii. Să trăiești fără a cunoaşte secretul acestui mister.

Am ales calea sfîntului.

Nu am dat voie focului să se aprindă în mine, şi, prin urmare, nu a existat nici măcar o pîlpîire.

Am devenit bine-cunoscut pentru puritatea mea, pentru faptul că nu aveam ochi pentru femei nicidecum, iar darul tămăduirii se tot desăvîrșea, deși încă nu știam dacă era de natură divină și credeam că, probabil, este vorba mai mult de talent.

În același timp, o altă pasiune pusese stăpînire pe mine. Cîntatul, se considera în acele vremuri, făcea prozeliți întru Hristos, la fel de ușor, poate, ca predicile evanghelice. Am început să-mi scriu singur imnurile bisericești, simple poezii compuse de mine, foarte ritmate, pe care le cîntam la adunări obișnuite. Cîntatul îmi era mult mai drag decît predicile. Eram obosit să mă aud declamînd adevăruri simple. Dar cîntatul nu mă obosea niciodată.

În curînd oamenii știau că atunci cînd apăream voi cînta – un cîntecel, uneori mai scurt decît o poezie, acompaniat de o mică lăută. Jucam un joc nevinovat, de care nimeni altcineva nu își dădea seama – încercam să văd cîte zile puteam să nu vorbesc, doar să cînt, fără să supăr pe nimeni sau fără să atrag atenția asupra acestui joc.

La zece ani de la sosirea mea în Italia am fost hirotonisit. S-ar fi putut petrece mai devreme dacă aș fi dorit, dar pregătirea mea în vederea acestui eveniment a fost meticuloasă și întîrziată cu bună știință. Călătoream tot timpul, băteam drumurile, mă întîlneam cu oamenii și îi întîmpinam cu vorbele Domnului. Timpul nu părea a avea importanță. De fapt, nu avea nici un sens să mă îndrept spre vreun destin.

După hirotonisire devenisem cu totul neînfricat în fața bolilor. Le cîntam celor care nu mai aveau nevoie de alinare fizică. Am stat de multe ori în camere în care celorlalți le era frică să intre.

Dar lucrurile nu erau perfecte. Nu erau drepte. Iar amintirile despre nașterea mea mă făceau să tresar. Mă trezeam, mă ridicam în capul oaselor și mă gîndeam că nu este posibil, dar apoi mă întindeam la loc în întuneric și îmi dădeam seama, firește că este posibil, pentru că nu avusesem altă mamă, alt tată, altă soră sau alt frate. Nu eram ceea ce alții credeau că sînt. Îmi

aminteam de regină, de rîu sau de Ţinutul-de-Sus ca şi cînd ar fi fost un coşmar.

După astfel de clipe de tulburare mi se părea că îi văd pe oamenii aceia urmărindu-mă, spionîndu-mă mai mult decît înainte. Firește că mă învinuiam pentru imaginaţia mea, dar, cu cît mă gîndeam mai mult la toate acestea, cu atît mai stranie devenea viaţa mea.

Apoi mai erau şi momente cînd îmi trădam natura într-un fel aparte şi spontan. Îmi plăcea gustul laptelui. Diavolul mă ispitea întotdeauna cu viziuni ale sînilor femeieşti. Chiar şi în timpul postului trebuia să beau lapte, nu puteam să mă abţin, şi acesta era cel mai mare păcat al meu. Adesea apucam boţuri întregi de brînză şi le mîncam. Orice hrană moale era delicioasă pentru mine, dar pofteam rău la brînză sau la lapte.

Odată hoinăream pe un cîmp plin de vite. Era la răsăritul soarelui şi nimeni nu era prin împrejurimi. Sau aşa credeam. M-am aşezat în genunchi şi am băut de la ugerul unei vaci laptele cald care ţîşnea direct în gura mea.

După ce m-am săturat m-am întins pe iarbă, uitîndu-mă la cer. Mă simţeam prost, asemeni unui animal, pentru ceea ce făcusem. A apărut un bătrîn fermier. Purta haine ponosite, dar curate şi îngrijite, iar faţa îi era înnegrită de soare.

A murmurat ceva către mine, plin de spaimă, şi a fugit. M-am ridicat şi am fugit după el, ridicîndu-mi rasa ca să nu mă împiedic.

– Ce ai spus? l-am întrebat.

Atunci a bolborosit ceva pe un ton duşmănos, pesemne un blestem şi a dispărut.

Eram copleşit de ruşine. Omul acesta a aflat că nu sînt o fiinţă umană. Şi din acea zi, treptat, duplicitatea mea faţă de cei din jurul meu a început să mă apese.

L-am revăzut pe fermier în oraş. Şi el m-a văzut. L-am văzut împreună cu alţi oameni, şuşotind între ei, dar poate că mi se părea numai. Nu am luat în seamă. Apoi, într-o dimineaţă, cînd am ieşit din chilia mea de la mînăstire, am descoperit un ulcior cu lapte proaspăt. Mi-a îngheţat inima. Pentru o clipă, nu

am ştiut unde mă aflu, cine sînt şi ce se întîmpla. Ştiam numai că asta era o ofrandă şi că se întîmplase de nenumărate ori pînă atunci. Valea, spiriduşii şi un singur uriaş printre ei, mergînd în vale la marginea cercului, şi ofrandele de lapte. Capul mi se învîrtea. Pentru prima dată după foarte mulţi ani, am văzut cercul de pietre, cercurile de siluete, nenumărate siluete, fiecare cerc mai larg decît celălalt, atît de multe încît le-am pierdut şirul.

Am ridicat ulciorul şi l-am dat pe gît lacom, aşa cum făceam întotdeauna cu laptele. Cînd am ridicat privirea, am văzut, dincolo de grădina mînăstirii, în umbra peristilului, oameni care se mişcau şi apoi au dispărut.

Cred că scena a fost văzută de cîţiva călugări. Nu ştiam ce să cred. Nu îndrăzneam să spun nimănui nimic. Gîndul meu nu a mers mai departe. I-am spus Sfîntului Francisc, eram unealta lui şi nu mă preocupa decît să-l servesc pe Dumnezeu.

În seara aceea m-a urmărit cu siguranţă un olandez. Dimineaţa m-am întors la Assisi să vorbesc cu Francisc, să-mi reînnoiesc legămintele, să-mi curăţ sufletul.

În următoarele zile multă lume a venit la mine cerîndu-mi să fie vindecată. Îi atingeam cu mîinile, şi cîteodată rezultatele erau uimitoare. Nu încăpea îndoială că ţăranii vorbeau în secret despre mine. Ofrandele de lapte pentru mine începeau să apară în locuri ciudate. Puteam veni singur pe o stradă, iar la capătul ei găseam un ulcior cu lapte aşteptîndu-mă pe pietre.

Un alt lucru începuse să mă doară. Probabil că nu fusesem botezat niciodată. Numai dacă presupunem că moaşa îngrozită şi doamnele de onoare au făcut asta. Nu cred că a fost aşa. Şi acum, în timp ce reflectam adînc la asta, pe cînd încercam să îmi amintesc despre ţara din nord unde fusesem născut şi exilat, mi-am dat seama că, dacă nu fusesem botezat, atunci nu puteam fi hirotonisit, ceea ce însemna că atunci cînd am schimbat pîinea şi vinul în trupul şi sîngele lui Hristos, nici nu fusese vorba de aşa ceva.

Într-adevăr, nimic din ceea ce făcusem nu rodea. Am căzut într-o stare de melancolie. Nu mai vorbeam cu nimeni.

Şi atunci a deveni foarte clar pentru mine că naşterea mea în Anglia trebuie să fi fost o închipuire. Că nimic asemănător nu se întîmplase cu adevărat. Donnelaith. Nu am auzit nimic despre o catedrală acolo, despre călugări din ordinul nostru. Dar bineînţeles că timp de ani întregi Henric al VIII-lea îi persecutase pe catolici. Numai de curînd buna regină Maria restaurase adevărata biserică.

Dacă fanteziile mele ar fi fost adevărate, eu m-aş fi trezit la viaţă exact după vîrsta de douăzeci de ani. Asta numai în cazul în care copilăria mea pierdută fusese doar o poveste uitată printre amintiri, o experienţă îngropată, ceva ce nu puteam să rechem. Dar se părea că nu este aşa; şi, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît totul devenea suspect pentru mine şi mă tulbura mai profund.

În cele din urmă, m-am hotărît să cunosc o femeie. Trebuia să ştiu dacă sînt bărbat. Ardeam de nerăbdare să o fac, firește. Dintotdeauna! Iar acum ştiam că asta era scuza mea. Să descopăr.

Era ca şi cum numai în braţele unei femei aş fi putut să aflu dacă eram destul de bestial ca să am un suflet nemuritor! Am rîs de această contradicţie, dar ea exista şi era adevărată. Voiam să fiu om şi trebuia să comit un păcat de moarte pentru a afla dacă eram.

Am mers la Florenţa, la unul dintre multele bordeluri pe care le ştiam, unde fusesem să împărtăşesc femeile care mureau, iar o dată să miruiesc un biet negustor care a avut nenorocul să moară în braţele unei femei. Vizitasem adesea acest bordel în hainele mele preoţeşti, aşa că nu era un lucru ieşit din comun.

De data aceasta am intrat cu o iritare ascunsă în suflet. Femeile au venit să mă întîmpine, „bunule părinte Ashlar", pentru că întotdeauna îmi vorbeau ca şi cînd aş fi fost un idiot sau un copil.

Pentru prima dată m-a dezgustat. Am ieşit şi am mers în piaţa oraşului şi apoi în jos, spre Arno, şi am traversat cel mai apropiat pod. Era o aglomeraţie de prăvălii foarte pline, oamenii veneau şi plecau, iar cînd s-a întîmplat să mă uit împrejur, am văzut un bărbat care mă urmărea şi am ştiut din nou că este

olandez după aspectul hainelor sale. Am mers către el, dar el s-a pierdut în mulțime și nu l-am putut găsi. Îmi scăpase printre degete. Pur și simplu.

Eram foarte obosit și, până la urmă, mi-am întins brațele și am început să cînt. Eram la mijlocul podului și am început să cînt, înnebunit de teamă și de durere, încercînd să-mi împac amintirile cu devoțiunea către Hristos. Nu era atît de neobișnuit, pentru că la ora aceea străzile Florenței erau pline de tot felul de distracții. Un franciscan nebun care se legăna și cînta nu era un lucru cu totul ieșit din comun.

Treptat, cîțiva oameni au observat, așa cum era obiceiul. Și-au întrerupt ocupațiile și un mic grup s-a adunat. Mă legănam înainte și înapoi, cu brațele încrucișate în jurul meu, cîntînd. Cînd am ridicat privirea, pierdut în cîntecul meu, am văzut o femeie foarte frumoasă care se uita la mine, o femeie cu ochi verzi precum cei ai preotului franciscan de la Donnelaith, cu un păr blond, lung și minunat.

Apoi s-a întîmplat cel mai uimitor lucru. Această femeie și-a coborît vălul și a plecat. Mi-am dat seama că acel chip care se uitase la mine era întors spre spate ca și cînd capul ei ar fi fost pus invers pe gît. Eram uluit!

Tulburarea mea era de nesuportat, dar o altă emoție, mai malefică, făcea inima să-mi salte. Aceasta era un monstru, ca și mine.

Am lăsat cîntecul să se stingă și i-am împins pe cei care doreau să-mi dea de pomană. Duceți-o la biserică, am spus, la cei care o merită. Apoi am plecat după femeie, care mă aștepta pe o stradă lăturalnică. Încă o dată și-a descoperit fața, apoi a plecat. În curînd, am ajuns pe o mică alee. Mă uitam la spatele ei, cînd ea și-a ridicat vălul dezvăluindu-și din nou fața.

Într-un sfîrșit, ea s-a întors într-un abur de veșminte negre, mătăsuri, satinuri, catifele și bijuterii și a bătut tare într-o poartă. Poarta s-a deschis în zid și, în timp ce eu m-am grăbit să prind o frîntură din imaginea ei înainte de a dispărea, ea m-a apucat de încheietura mîinii trăgîndu-mă înăuntru.

Era o grădină îngustă, încărcată, ca multe altele în Florența, cu ziduri vechi de ocru care se cojeau și flori viu colorate

înflorind sub soarele care apunea. Alte trei femei stăteau acolo împreună, pe o bancă de sub un copac. Toate purtau fuste largi și frumoase, cu mîneci bogate, și aveau sînii ridicați, lucru care mă înnebunea. Am văzut acum că aceea care mă adusese înăuntru era o femeie obișnuită. Chipul ei era în fața corpului, ca a oricui altcuiva. Totul nu fusese decît un fel de iluzie pricinuită de voaluri de pe părul ei. O mică șmecherie.

Ea mi-a mărturisit asta și s-au pus toate pe un ris ce am crezut că nu se mai sfîrșește.

Eram amețit. Deodată, aceste femei s-au îngrămădit asupra mea și au spus:

– Părinte, dezbracă-te. Vino și stai cu noi în grădină.

Cea blondă, care purta celebrul nume de Lucrezia, a spus că ea mă legase cu vrăji să mă facă să vin, dar să nu mă tem, ele nu erau vrăjitoare, mai degrabă erau femei ai căror soți au plecat la țară la vînătoare, și ele făceau ceea ce le plăcea.

Bărbații lor plecați la vînătoare? Suna ciudat. Dar am înțeles adevărul ascuns. Erau tîrfe, dar libere în acea zi, iar eu eram obiectul dorinței lor.

– Sîntem mîndre să te inițiem, copile virgin, a spus cea mai în vîrstă dintre ele, care era la fel de frumoasă ca toate celelalte. M-au condus printre tei, în dormitor. Mi-au scos sandalele și rasa; apoi și-au aruncat hainele peste tot, strigînd de fericire, au dansat în jurul meu, goale ca nimfele, cîntînd un cîntecel. Totul era o glumă pentru ele. Un joc. Erau minunate pentru tînărul franciscan, care, deși avea o barbă mare, avea trăsăturile unui copil.

Dar nu am fost uimit. Încă o dată mi-au revenit în minte cunoștințe ciudate din niște vremuri cînd toată lumea făcuse aceste lucruri; fusese în Grădina Plăcerilor, unde toți se zbenguiau goi, se jucau, cîntau și dansau; și peste tot în jurul nostru, flori și o mulțime de fructe de mîncat.

Apoi m-a cuprins teama. Toate astea dispăruseră. Beznă.

Între timp nu m-am putut abține să nu fac pe satirul cu aceste femei, lucru pe care ele l-au găsit foarte amuzant. La sfîrșit s-au prăvălit lîngă mine în pat, acoperindu-mă cu

sărutări, iar eu am apucat sînii celei mai apropiate femei și am început să sug cu nădejde, astfel că am făcut-o să țipe de durere. Celelalte mă umpleau de sărutări pe umerii mei goi, pe spate, pe mădular, pe piept.

Într-o clipă am fost înapoi în camera în care mă născusem în Anglia, în brațele mamei mele, cunoscînd plăcerea de nestăvilit a suptului sălbatic al laptelui din sînii ei. Eram beat de plăcere, plăcere care se concentrase apoteotic în mădular, și curînd le călăream pe toate, una după alta, țipînd în extaz; apoi, începînd cu prima, le luam din nou pe toate la rînd.

Se făcuse seară de-acum. Stelele se vedeau deasupra grădinii. Zgomotul orașului se stingea.

Am adormit.

Eram cu mama mea, dar ea era o creatură lungă și zveltă ca mine, mult prea înaltă ca să fie o femeie reală, numai că ea nu mă ura și nu plîngea îngrozită, ci mă dezmierda cu degete mult prea lungi, ca ale mele. Nu vedea toată lumea că eram un monstru, precum această femeie? Cum puteau fi oamenii păcăliți așa ușor?

M-am scufundat în vise. Eram învăluit în ceață, oamenii strigau, plîngeau în hohote, iar bărbații fugeau încoace și încolo. Era un carnagiu. „Taltos!", strigase cineva, și apoi l-am zărit în vis pe fermierul de pe cîmpul de lîngă Florența, l-am auzit, șuierînd „Taltos!", și am văzut din nou în fața mea un ulcior cu lapte.

M-am trezit însetat, m-am ridicat cu spatele drept, așa cum îmi era obiceiul, și m-am uitat în jurul meu, în întuneric.

Toate femeile erau nemișcate, cu ochii larg deschiși. Asta m-a impresionat teribil, la fel de teribil precum iluzia că fața femeii fusese în spatele capului ei. Privirea femeii blonde era atît de fixă, încît am întins mîna să o trezesc. Mi-am dat seama în momentul în care am atins-o că zăcea moartă, într-o baltă de sînge. Într-adevăr toate erau moarte, una lîngă mine și trei care zăceau pe podea. Erau țepene. Iar patul era umed de sînge și mirosea a om.

M-am năpustit în curte, într-un acces de lașitate necontrolată, și m-am prăbușit lîngă fîntînă, în genunchi, tremurînd, nesigur de ceea ce văzusem. Dar cînd, în sfîrșit, m-am ridicat în

picioare și m-am întors, am văzut că era adevărat. Femeile erau moarte! Le-am pipăit de mai multe ori, dar nu dădeau nici un semn de viață. Nu le puteam lecui de moarte.

Mi-am adunat rasa, sandalele, m-am îmbrăcat și am fugit.

Cum au putut să moară aceste femei? Mi-am amintit cuvintele pe care franciscanul mi le spusese. „Să nu te atingi niciodată de o femeie."

Noaptea era pe sfîrșite la Florența, dar am reușit să mă întorc la mînăstire, iar acolo m-am încuiat în chilia mea. Dimineața, vestea morții femeilor se răspîndise în toată Florența. Izbucnise o nouă formă de ciumă.

Am făcut ceea ce făceam întotdeauna cînd aveam asemenea necazuri. M-am dus acasă la Assisi, mergînd tot drumul pe jos. Venea o iarnă blîndă, dar era totuși iarnă și călătoria nu era ușoară. Dar nu-mi păsa. Știam că cineva mă urmărește, un călăreț, dar îl zăream din cînd în cînd și numai pentru scurt timp. Eram disperat.

De îndată ce am ajuns la mînăstire, am început să mă rog. M-am rugat lui Francisc să mă îndrume și să mă ajute; m-am rugat Fecioarei binecuvîntate să-mi ierte păcatele făcute cu aceste femei. Stăteam pe pardoseala mînăstirii cu brațele desfăcute, așa cum stau preoții cînd sînt hirotonosiți. M-am rugat pentru iertare și înțelegere și am plîns. Nu voiam să cred că păcatul meu le omorîse pe aceste femei.

Am avut viziunea pruncului Isus, am devenit un copilaș mic și neajutorat și am spus:

– Hristoase, întărește-mă, Sfîntă Mamă Biserică, sprijină-mă. Ce pot să fac singur?

Am mers la spovedanie, la unul dintre cei mai bătrîni preoți de acolo.

Era italian, dar tocmai sosise acasă din Anglia, unde mulți protestanți erau acum condamnați la moarte. Ne reconstruiam mînăstirile în acea țară, trimiteam preoți înapoi să-i slujească pe catolicii care își păstraseră credința în timpul acelor vremuri de restriște.

Îl alesesem pe acest preot pentru că voiam să mărturisesc tot – naşterea mea, amintirile, lucrurile ciudate care mi s-au spus! Dar cînd am îngenunchеat în confesional, aceste lucruri mi s-au părut vedeniile unui nebun. Iar singurul lucru adevărat părea să fie acela că eram numai un om, care avusese o copilărie obişnuită undeva, o copilărie care îi fusese ştearsă cumva din minte şi din suflet.

Am mărturisit numai că fusesem cu femeile, că le provocasem tuturor patru moartea, dar nu ştiam cum.

Confesorul meu a rîs de mine, blînd, liniştitor. Nu eu le omorîsem pe femei. Dimpotrivă, Dumnezeu mă apărase de ciuma care le ucisese. Era un semn al destinului meu deosebit. Nu trebuia să mă mai gîndesc la asta. Mulţi preoţi au călcat greşit, s-au culcat cu o tîrfă. Important era să fii mai tare decît păcatul şi decît vinovăţia, să continui să-l slujeşti pe Dumnezeu.

– Nu fii prea plin de mîndrie, Ashlar. Ai căzut în sfîrşit sub povara păcatului, ca noi toţi, de altfel. Uită. Acum ştii că această plăcere nu înseamnă nimic, şi Domnul te-a cruţat de ciumă pentru a-l sluji pe el.

Mi-a spus că probabil va veni timpul să merg în Anglia, că va fi nevoie de noi cum nu a mai fost niciodată.

– Regina Maria este pe moarte, a spus el. Dacă Elisabeta, fiica vrăjitoarei, va lua coroana, vor fi din nou persecuţii îngrozitoare împotriva catolicilor.

Am părăsit confesionalul, mi-am făcut mătăniile şi am ieşit pe cîmpiile măturate de vîntul iernii.

Eram nefericit. Nu mă simţeam iertat. Ţineam ochii larg deschişi şi mergeam poticnit. Ucisesem acele femei, ştiam. Le crezusem vrăjitoare. Dar nu erau. Faţa la spatele capului, totul fusese înşelătorie şi iluzie. Şi drept urmare, muriseră!

Oh, dar care era întreg adevărul? Care era povestea adevărată? Nu exista decît o cale de a afla! Mergi în Anglia ca misionar, luptă cu ereziile protestante de acolo şi caută valea de la Donnelaith. Dacă găseam castelul, dacă găseam catedrala, dacă găseam vitraliul cu Sfîntul Ashlar, atunci aş fi ştiut că nu îmi

imaginasem aceste lucruri. Şi trebuia să-i găsesc pe membrii clanului. Trebuia să aflu înţelesul cuvintelor care mi s-au spus odinioară. Că eu eram Ashlar, că eram cel care se va reîntoarce.

Mergeam singur pe cîmp, tremurînd şi gîndindu-mă că pînă şi în minunata mea Italie putea fi frig în acest anotimp. Dar frigul acesta nu îmi aducea oare aminte de locurile unde mă născusem? A fost un moment important şi teribil pentru mine. Nu voiserm niciodată să părăsesc Italia. Şi m-am gîndit din nou la cuvintele preotului de la Donnelaith: „Tu poţi să alegi".

Un bărbat mă urmărea. Îl văzusem de cum ieşisem din oraş şi acum se apropia călare, un bărbat îmbrăcat în veşminte de lînă neagră, pe un cal negru.

– Pot să-ţi dau calul meu, părinte? a întrebat el.

Avea accentul negustorilor olandezi, îl cunoşteam. Îl auzisem destul de des la Florenţa, la Roma şi peste tot pe unde fusesem. Am privit în sus şi i-am văzut părul blond-roşcat şi ochii albaştri. Germanic, olandez. Era tot una pentru mine. Un om dintr-o lume unde ereticii prosperau.

– Ştii că nu poţi, i-am răspuns. Sînt franciscan. Nu pot să-l călăresc. Pentru ce m-ai urmărit? Te-am văzut la Florenţa. Te-am văzut de mai multe ori şi înainte.

– Trebuie să vorbeşti cu mine, a stăruit el. Trebuie să vii cu mine. Ceilalţi nu au nici o bănuială cu privire la natura ta ascunsă. Dar eu ştiu despre ce e vorba.

Am fost îngrozit de aceste vorbe. A fost precum căderea unei săbii care atinna dintotdeauna deasupra capului meu. Mi s-a tăiat răsuflarea. M-am încovoiat ca şi cînd aş fi fost lovit şi am mers mai departe pe cîmp, clătinîndu-mă. Iarba era mătăsoasă şi m-am întins pe jos, ferindu-mi ochii de soarele strălucitor.

A descălecat şi m-a urmat, ducîndu-şi calul de frîu. Stătea înadins în dreptul soarelui, astfel încît să-mi pot lua mîna de la ochi. Era bine clădit, asemenea celor mai mulţi dintre nordici, avea sprîncene groase şi obrajii palizi.

– Ştiu cine eşti, Ashlar, mi-a spus într-o italiană cu accent olandez.

Apoi a început să vorbească în latină.

– Știu că te-ai născut în Ținutul-de-Sus. Știu că faci parte din clanul de la Donnelaith. Am auzit vorbindu-se de nașterea ta la scurt timp după ce s-a petrecut. Aceia care ți-au simțit mirosul au răspîndit povestea, chiar și în alte țări. Mi-a luat ani întregi să te găsesc aici, și te-am urmărit. Te cunosc după înălțime, după degetele lungi, după darul de a cînta și de a face versuri, după pofta de lapte. Te-am văzut luînd ofrandele țăranilor. Dar știi ce ți-ar face dacă ar putea? Celor de soiul tău le trebuie întotdeauna lapte și brînză, iar țăranii din ținuturile împădurite din întreaga lume știu asta și lasă aceste ofrande pentru voi noaptea, pe masă sau în fața ușii.

– Cum îmi spui, diavol? Duh al pădurii? Vreun demon? Nu sînt nimic din toate acestea.

Mă durea capul; ce era real? Această iarbă minunată din jurul meu, cum stăteam ridicat în genunchi și apoi în picioare? Acest cer albastru de deasupra mea? Sau acele oribile amintiri care mă bîntuiau și cuvintele acestui om?

– Acum cîteva nopți, ai omorît patru femei la Florența, a rostit. A fost ultima dovadă.

– Oh, Dumnezeule, atunci știi. Este adevărat. Am început să plîng. Dar cum le-am ucis? De ce au murit? Am făcut numai ceea ce fac și ceilalți bărbați.

– Vei aduce moartea oricărei femei pe care o vei atinge! Nu ți s-a spus înainte de a părăsi valea? Ah, nebunia celor care te-au alungat! Ani și ani am urmărit și am așteptat ca tu să apari. Ar fi trebuit să ne dea de veste. Ei știu cine sîntem noi, precum și că am plătit în aur pentru tine, în aur, dar sînt încăpățînați.

Eram îngrozit.

– Vorbești de mine de parcă aș fi un iobag. Sînt fiul tatălui meu, dintre cei nelegitimi.

A continuat îngrijorat, frîngîndu-și mîinile și implorîndu-mă să-l înțeleg.

– Emisarii noștri le-au tot spus, dar ei au fost superstițioși și orbi.

– Emisarii cui? Ai diavolului? Şi m-am uitat din nou fix la acest om în negru şi la calul lui negru. Cine este orb? Dumnezeule din ceruri, dă-mi puterea să înţeleg, să lupt împotriva minciunilor meşteşugite ale lui Satan. Ori încetezi să vorbeşti în ghicitori, ori te omor! Spune-mi de ce le-am ucis pe acele femei, ori îţi rup oasele cu mîinile mele, aşa să-mi ajute Dumnezeu!

M-am ridicat turbat de furie. Abia mă puteam stăpîni să nu-l strîng de gît. În cazul meu, mînia, ca toate celelalte sentimente, apărea brusc şi era deplină. L-am speriat cînd m-am îndreptat spre el. Eram mult mai înalt decît el, iar cînd mi-am întins mîinile, el s-a retras.

– Ashlar, ascultă, astea nu sînt minciunile Diavolului. Acesta este adevărul-adevărat. Nici o femeie obişnuită nu poate purta copilul tău, doar o vrăjitoare o poate face sau o pitică monstruoasă – sămînţa celor ca tine încrucişată cu cea a unei vrăjitoare – sau o femelă pură din seminţia ta.

Aceste cuvinte m-au uimit. O femelă pură din propria mea seminţie! Cum a apărut în imaginaţia mea? O frumuseţe înaltă, cu pielea palidă şi cu picioare lungi, cu degete graţioase ca ale mele? Nu avusesem viziunea unei astfel de fiinţe cînd mă culcasem cu tîrfele? Sau visasem? M-am simţit deodată fermecat, ca de un miros plăcut sau ca de un cîntec. Dar mi-o aminteam pe mama. Nu era deloc pură. Ea ţinuse mîna întinsă şi dezvăluise însemnul de vrăjitoare.

– Nu eşti conştient de pericol, a glăsuit el, dacă ţăranii ignoranţi de aici sau din orice altă ţară ar afla. De ce crezi că scoţienii te-au îndepărtat aşa grabnic?

– Mă înfricoşezi şi aş vrea să încetezi. Duc o viaţă plină de iubire şi de pace, în slujba celorlalţi. Ei m-au îndepărtat de acolo ca să devin preot.

Rostind acest vorbe, liniştea m-a învăluit. Credeam pe de-a întregul ceea ce spusesem. M-am uitat în sus, către cer, şi frumuseţea lui îmi părea dovada perfectă a milei Domnului.

– Ei te-au îndepărtat ca să nu te distrugă ţăranii aşa cum o fac întotdeauna cu rămăşiţele celor din stirpea ta. Înfăţişarea ta,

mirosul tău, ideea că-ți vei împrăștia sămînța i-ar putea arunca înapoi la purtările lor crude și păgîne.

– Seminția. Ce spui? Seminția.

Nu mai puteam asculta. Mi-am încleștat pumnii, incapabil să pun mîna pe el și să-i fac rău. În toți cei douăzeci de ani sau mai mult nu am lovit niciodată pe nimeni. Nu eram capabil de violență. Am plîns și am plecat.

– Vino acum cu mine, a strigat, încercînd să țină pasul cu mine. Pot să fac toate pregătirile pentru călătorie. Nu ai lucruri de care să-ți pese, nici proprietăți. Cartea de rugăciuni este la tine. Nu ai nevoie de nimic altceva. Vino! Vom călători împreună la Amsterdam și, cînd vei fi în siguranță, îți voi spune adevărul.

– Nu voi merge! l-am înfruntat. Amsterdam. Cetatea ereticilor! Vorbești de iad, numindu-l altfel. M-am întors spre el. Ce spui? Că nu sînt un muritor?

I-a fost din nou teamă cînd m-am aplecat deasupra lui, dar era vînjos și, de data asta, a rămas nemișcat.

– Ai un trup care îi poate înșela pe ceilalți, a răspuns, dar nimeni nu poate vorbi de sufletul tău. În cele mai vechi legende se spunea că sufletul celor de soiul tău nu poate fi convertit și nu poate fi mîntuit. Că voi puteți hoinări invizibili prin întuneric pentru vecie, între rai și pămînt, pentru că raiul nu vi se deschide, așa că singura voastră speranță era să vă întoarceți luînd o înfățișare asemănătoare.

Am fost cuprins de frică, dar nu numai pentru că putea crede cineva așa ceva despre mine, ci și pentru simpla posibilitate că astfel de creaturi ar putea exista. Lipsite de suflet. În întuneric, raiul fiind închis pentru ele. Am început să plîng.

Cînd ochii mi s-au limpezit, l-am privit pe acest om care dăduse glas unui gînd așa de înfricoșător. Cuvintele lui au fost ca niște scîntei. Ca trosnetul lemnului ud. Cu cît mă uitam mai mult la el, cu atît simțeam mai intens că trebuia să fie malefic, că era trimisul diavolului, că făcea parte dintr-o armată întunecată care mi-ar fi dus sufletul în iad.

– Şi spui că nu am suflet? Că nu am suflet care să fie mîntuit? Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva! Cum îndrăzneşti să-mi spui că nu am suflet?

L-am lovit furios, doborîndu-l la pămînt cu o lovitură zdravănă. Am fost uimit de puterea mea şi la fel de îngrijorat de acest păcat, cum fusesem şi de celelalte.

Am fugit de pe cîmp acasă.

Acest bărbat m-a urmărit, dar nu s-a mai apropiat. Părea foarte speriat cînd am intrat în mănăstire, dar s-a retras şi m-am întrebat dacă îi era frică de cruce, de biserică, de pămîntul sacru.

În noaptea aceea am hotărît ce aveam de făcut. Am mers în biserică şi am dormit pe pietre în faţa mormîntului lui Francisc. M-am rugat.

– Francisc, cum e posibil ca eu să nu am suflet? Îndrumă-mă, Tată Ceresc. Ajută-mă, Maica Domnului, acesta este copilul tău. Sînt pierdut şi singur.

Am căzut într-un somn adînc şi am văzut îngeri, am văzut chipul Fecioarei şi m-am transformat într-un copilaş mic, în braţele ei. Stăteam la pieptul ei, contopit cu pruncul Isus. Francisc a spus că asta era calea mea; să nu fiu una cu Isus cel răstignit, să las pe alţii să facă asta, dar să fiu una cu acel prunc nevinovat. Trebuia să mă întorc în Scoţia, să mă întorc acolo unde începuse totul.

Eram înspăimîntat la gîndul de a părăsi Assisi cu atît de puţin timp înainte de Crăciun – să nu fiu aici pentru marea procesiune, ajutînd la aranjarea scenei naşterii Domnului – dar ştiam că, de îndată ce voi primi permisiunea, voi pleca.

Voi călători spre nord să descopăr Donnelaith-ul. Să văd cu ochii mei ce este acolo.

M-am dus să vorbesc cu starețul, un om înţelept şi bun care slujise toată viaţa în locul unde se născuse Francisc. M-a ascultat liniştit şi apoi a vorbit.

– Ashlar, dacă pleci, o vei face spre o moarte de martir. Tocmai ne-a sosit veste din Anglia. Fiica vrăjitoarei Boleyn a fost

încoronată regină a Angliei. Aceasta este Elisabeta, iar arderea pe rug a catolicilor a început din nou.

Vrăjitoarea Boleyn. Mi-a luat o clipă ca să-mi amintesc cine era, ah, amanta regelui Henric, cea care l-a vrăjit și l-a întors împotriva bisericii. Da, Elisabeta, fiica. Așa că buna regină Maria, care încercase să readucă țara la credință, era acum moartă.

– Nu pot lăsa asta să mă oprească, părinte, i-am răspuns. Nu pot.

Apoi i-am spus degrabă întreaga poveste.

Am măsurat camera în lung și în lat. Am vorbit și iar am vorbit. I-am spus tot ce îmi fusese povestit, încercînd să nu-mi pierd tactul. I-am vorbit despre bărbatul ciudat din Olanda. I-am povestit despre stăpîn și despre tatăl meu, despre Sfîntul Ashlar din vitraliu, despre preotul care îmi spusese: „Ești Sfîntul Ashlar care se întoarce. Tu poți să fii un sfînt".

Eram convins că el va rîde, așa cum rîsese confesorul meu de afirmația simplă că eu adusesem moartea femeilor.

A fost uluit. A rămas tăcut mult timp, apoi a sunat după asistentul său. Călugărul a intrat.

– Poți să-i spui scoțianului că poate să intre acum, a rostit el.

– Scoțianul? am întrebat. Cine este acest om?

– Este omul venit din Scoția ca să te ia. Nu am dat curs misiunii lui. Nu credeam ce spune. Dar tu ai confirmat cererea lui. Este fratele tău. Vine din partea tatălui tău. Acum știm că spune adevărul.

Cuvintele lui m-au prins total nepregătit. Mi-am dat seama că dorisem să fiu dovedit un mincinos, să mi se spună că totul era o fantezie diavolească și că ar trebui să-mi scot din cap asemenea gînduri.

– Aduceți-l pe tînărul fiu al contelui la mine, a spus din nou starețul, trimițîndu-l pe slujitorul derutat să-și facă treaba.

Eram un animal încolțit. M-am trezit privind spre ferestre ca spre o cale de scăpare.

Eram terorizat de gîndul că omul care va intra în încăpere ar putea fi olandezul. Asta nu mi se poate întîmpla, gîndeam,

sînt apărat. Dumnezeu nu-l poate lăsa pe Diavol să mă ia în iad. Am închis ochii şi am încercat să-mi simt sufletul. Cine îndrăzneşte să-mi spună că nu am suflet?

În cameră a intrat un bărbat roşcovan şi înalt, uşor de recunoscut ca fiind scoţian după îmbrăcămintea lui sălbatică şi rustică. Purta pelerina de tartan, blănuri miţoase şi neîngrijite şi încălţări de piele netăbăcită, părînd un sălbatic al pădurilor în comparaţie cu domnii din Italia, care umblau în pantaloni şi în ciorapi fini. Avea şuviţe castanii, ochi negri şi, cînd m-am uitat la el, mi-am dat seama că îl cunosc, dar nu îmi puteam aminti de unde anume.

Apoi m-am gîndit mai bine... omul care stătea lîngă cămin. Buşteanul de Crăciun care ardea. Stăpînul de la Donnelaith poruncind: „Ardeţi-l", şi oamenii gata să-i îndeplinească porunca. Acest bărbat făcea parte din clan, deşi era prea tînăr să fi fost acolo, atunci.

– Ashlar, a rostit el în şoaptă. Ashlar, am venit după tine. Avem nevoie de tine. Tatăl nostru este Stăpînul acum, şi ar vrea să te întorci acasă.

Apoi a căzut în genunchi şi mi-a sărutat mîna.

– Nu face asta, l-am rugat blînd. Sînt doar o unealtă a Domnului. Te rog să mă îmbrăţişezi, ca între bărbaţi, dacă vrei, şi să-mi spui ce doreşti.

– Sînt fratele tău, a glăsuit, supunîndu-mi-se şi mîngîindu-mă. Ashlar, catedrala noastră este încă în picioare. Valea noastră încă există, prin mila Domnului. Dar nu pentru mult timp. Ereticii ne-au ameninţat că vor veni asupra noastră înainte de Crăciun; ne vor distruge riturile; ne numesc păgîni, vrăjitori şi mincinoşi, dar ei sînt cei care mint. Trebuie să ne ajuţi să luptăm pentru dreapta credinţă. Anglia şi Scoţia sînt scăldate în sînge.

L-am privit lung. Am văzut expresia curioasă şi emoţionată a stareţului. M-am uitat la slujitor, care părea el însuşi transportat de toate acestea ca şi cînd aş fi fost un sfînt. Bineînţeles că ereticii ne numiseră în acei termeni care li s-ar fi potrivit mai bine lor.

M-am gîndit la olandezul care aştepta şi pîndea afară. Poate că asta era un şiretlic al lui. Dar ştiam bine. Acesta era fiul tatălui meu. Văzusem asemănarea. Toate celelalte erau adevărate.

– Vino cu mine, mi-a cerut fratele meu. Tatăl nostru ne aşteaptă. Ai răspuns rugăciunilor noastre. Eşti sfîntul trimis de Dumnezeu să ne călăuzească. Nu mai putem întîrzia. Trebuie să plecăm.

Mintea mea mi-a jucat o festă ciudată. Pe de o parte, credea lucrurile astea, pe de altă parte, nu. Dar, dacă iei ceea ce este groaznic, trebuie să iei şi iluzia. Adevărul uneia depinde de cealaltă. Da, naşterea s-a petrecut cu adevărat. Ştii că mama ta a fost o vrăjitoare. Şi chiar bănuieşti cine ar putea fi acea vrăjitoare. Ştii. De aceea tu eşti sfîntul, şi ceasul tău a sosit.

În concluzie, eram pe deplin conştient că înaintea mea stătea un fel de amestec de fantezie şi de adevăr – un amestec de legendă şi de fapt uimitor – şi, în disperarea mea, îngrozit de ceea ce nu puteam nega, am acceptat totul, dintr-odată. Se poate spune că am dat crezare fanteziei. Acum nu mai puteam fi oprit să merg acasă.

– Voi veni cu tine, frate, i-am răspuns.

Şi, înainte de a-mi putea forma o părere, m-am lăsat subjugat de scopul misiunii mele. L-am lăsat să mă seducă şi să mă ia în stăpînire.

Toată noaptea m-am rugat numai pentru curaj; dacă în Anglia era persecuţie, atunci trebuia să pot fi suficient de curajos ca să mor pentru dreapta credinţă.

Nu m-am îndoit nici un moment că moartea mea va avea însemnătate; pînă în zori cred că mă convinsesem pe mine însumi că eram sortit să fiu un martir, dar, pînă la flăcările de pe urmă, multe aventuri şi frămîntări îmi stăteau în cale.

Dimineaţa devreme, am mers la starețul congregaţiei noastre şi l-am rugat să facă două lucruri, ca să-mi întărească curajul. Primul, să mă ducă în biserică, în baptister, şi să mă boteze cu numele de Ashlar, în numele Tatălui şi al Sfîntului Duh, ca şi cînd acest lucru nu se întîmplase niciodată. Apoi să mă atingă

cu mîinile lui şi să mă hirotonisească, ca şi cînd şi asta s-ar întîmpla pentru prima dată. Să-mi dea puterea aşa cum un alt preot i-o dăduse lui, un preot căruia îi fusese dată de altul dinaintea lui, care o luase de la un altul înainte de asta, şi tot aşa, înapoi pînă la Hristos care şi-a pus mîinile pe Petre şi a spus: „Pe această piatră îmi voi construi biserica".

– Da, fiul meu, a răspuns el, dragul meu Ashlar. Vino, dacă vrei să te supui acestor ritualuri; dacă îţi vor da putere, în numele lui Francisc, o să le ţinem. În toţi aceşti ani tu nu ai cerut nimic. Vino, vom face cum doreşti.

Dacă este adevărat, mă gîndeam, dacă este, sînt totuşi un copil al lui Hristos, născut acum din apă şi din duh şi sînt miruit ca preot al Domnului.

„Sfinte Francisc, fii alături de mine", mă rugam.

Se hotărîse că vom călători peste hotare în cea mai mare parte prin Franţa catolică, apoi pe apă în Anglia. Am fost dezlegat de legămîntul de a nu călări pe cal. Deplasarea rapidă impunea asta.

Şi aşa, lunga noastră călătorie a început. Eram cinci bărbaţi, toţi din Ţara de Sus, şi călătoream cît de repede şi de nepretenţios puteam, cîteodată făcînd popas în pădure. Toţi oamenii, în afară de mine, erau înarmaţi pînă în dinţi.

L-am revăzut pe olandez la Paris. Eram în mulţime, în faţa la Notre-Dame, într-o duminică dimineaţa; ne duceam la liturghie, împreună cu alte mii de oameni, în acest oraş catolic, iar olandezul a venit lîngă mine.

– Ashlar! a exclamat. Eşti un nebun dacă te întorci în vale.

– Pleacă de aici! am strigat.

Dar ceva din expresia feţei lui m-a oprit – o răceală, o renunţare, aproape un zîmbet sarcastic. Era ca şi cum purtarea mea sălbatică ar fi fost previzibilă, iar el era pregătit pentru asta; a mers alături de mine. Fratele meu şi oamenii lui îl fulgerau cu privirea pe olandez şi erau pregătiţi în orice moment să împlînte un pumnal în el.

– Vino la Amsterdam cu mine, mi-a cerut olandezul. Vino să-mi asculți povestea. Dacă te întorci în vale, vei muri! În Anglia ucid preoți, și ei asta cred că ești. În vale, vei fi un animal de sacrificiu pentru oamenii aceia! Nu te lăsa prostit de ei!

M-am apropiat de el:

– Spune-mi acum, aici, la Paris. Să ne așezăm și să-mi spui povestea ta.

Dar înainte să apuc să termin, fratele meu îl trăsese înapoi pe olandez, dîndu-i o lovitură care l-a aruncat înapoi în mulțime; oamenii au strigat și s-a creat panică atunci cînd s-a prăvălit peste ei, pentru ca apoi să cadă la pămînt.

– Ți s-a mai spus, l-a repezit el pe olandez. Ține-te departe de cei din neamul nostru, de valea noastră. L-a scuipat în față pe olandez.

Olandezul și-a ridicat privirea și m-a fixat, și mi s-a părut că văd ură în ochii lui; ură pură; sau poate era doar voința înfrîntă?

Fratele meu și oamenii lui m-au împins în biserică.

Animal de sacrificiu! Moarte pentru orice femeie obișnuită.

Pacea sufletului meu fusese spulberată. Miracolul călătoriei fusese distrus. Aș fi putut să jur că mai mulți oameni din catedrală văzuseră micul incident și îl înțeleseseră, că mă țintuiau cu priviri prudente și perfide. Că erau oarecum amuzați. M-am dus să primesc împărtășania.

„Doamne, Dumnezeule, potopește-mă, fă-mă pur și inocent."

Mulțimile Parisului sînt pline de figuri bizare. Mi se părea, desigur, că cei de pe margine se holbau la mine, că țiganii și diformii, cocoșații și ologii se uitau și ei. Am închis ochii și-mi cîntam cîntecele în sinea mea.

În seara următoare, ne-am îmbrăcat în veșminte modeste, și ne-am îmbarcat spre Anglia. Pe mare, era ceață groasă. Se făcuse foarte frig. Mă întorceam pe tărîmul iernii, al cerului apăsător, al soarelui palid, al frigului veșnic, al misterelor, ținutul tainelor și al adevărurilor teribile.

Am acostat, patru nopți mai tîrziu, în Scoția; pe furiș, pentru că, sub domnia Elisabetei, preoții erau vînați și arși. Am

înaintat spre centrul țării, apoi spre Ținutul-de-Sus, și iarna ne-a învăluit ca o pînză de păianjen la pîndă. Era ca și cînd munții stîncoși îmi spuneau: „Aha, te-am prins. Ai avut o șansă și ai pierdut-o".

Nu puteam să nu mă gîndesc la bărbatul din Amsterdam. Dar aveam un țel. Voiam să ajung la Donnelaith și să-i cer tatălui meu să-mi spună adevărul, nu legendele și rugăciunile, și să-mi dezvăluie motivul pentru care văzusem teama în ochii mamei mele și în ochii celorlalți – întreaga poveste.

36

POVESTEA LUI LASHER CONTINUĂ

Valea era în stare de asediu. Principala trecătoare era închisă. Am venit prin tunelul secret, care părea că se micșorase și că devenise mai înșelător în cei douăzeci de ani. Uneori mi se părea prea abrupt, prea întunecos, prea lung, mi se părea că va trebui să ne întoarcem.

Însă, pe neașteptate, am ajuns la capăt – și iată splendoarea văii de la Donnelaith, acoperită de mantia zăpezii de Crăciun, cu povîrnișurile strălucind puternic sub un soare de iarnă, la apus!

Mii de credincioși își căutaseră adăpost în vale. Veniseră aici refugiindu-se din calea războaielor religioase din orașele învecinate. Nu era o mulțime mare, așa cum ai vedea la Roma sau la Paris. Dar, pentru acest frumos ținut singuratic, era o populație numeroasă. Pe lîngă zidurile micului oraș și pe lîngă contraforturile Catedralei fuseseră construite adăposturi la întîmplare, iar valea era ticsită de colibe. În principala trecătoare fuseseră ridicate baricade. O mie de focuri își trimiteau fumul spre cerul iernatic. Ici și colo se înălțau corturi împodobite, ca pentru un război princiar.

Cerul începuse să se înnegurеze, soarele portocaliu, cuprins parcă de flăcări, se pierdea printre norii ca niște giganți. În catedrală ardeau deja luminile. Aerul era hibernal, dar nu era ger, iar splendidele ferestre străluceau în amurg ca o vîlvătaie nestăpînită, minunată. Apele lacului păstrau languroase ultima fărîmă

de lumină, şi vedeam bărbaţi înarmaţi din Ţinutul-de-Sus patrulînd pe malurile înghiţite de beznă.

– Aş vrea să mă rog mai întîi, i-am spus fratelui meu.

– Nu, a răspuns el. Trebuie să urcăm la castel acum. Ashlar, este o minune că încă nu am fost arşi pînă acum. Este ajunul Crăciunului. Chiar noaptea în care au jurat că vor ataca. Există în rîndurile noastre facţiuni care ar dori să treacă la protestanţi, care cred că Knox şi Calvin vorbesc pentru conştiinţă. Sînt cei bătrîni, cei superstiţioşi. În rîndul propriului nostru popor ar putea să izbucnească un război.

– Foarte bine, am rostit, dar tînjeam să văd catedrala, tînjeam să rememorez acel prim Crăciun cînd mă dusesem la leagăn, cînd văzusem copilaşul în iesle, cu boul adevărat şi vaca adevărată şi măgarul adevărat, priponiţi acolo de funie, cu mirosul îmbătător de fîn şi de crengi de pin. A, ajunul Crăciunului! Asta însemna că pruncul încă nu fusese pus în iesle. Venisem la timp să văd, poate să-l aşez chiar eu, cu mîinile mele, pe pruncul Isus în iesle. Şi, împotriva voinţei mele, în ciuda frigului aspru şi a întunericului pătrunzător, mi-am zis: „Aici este casa mea."

Castelul era mai mult sau mai puţin cum mi-l aminteam: o uriaşă îngrămădire din piatră, indiferentă şi mohorîtă, la fel de urîtă ca un edificiu clădit de familia Medici, sau ca oricare dintre cele pe care le văzusem în călătoriile mele prin Europa sfîşiată de războaie. Simpla lui revedere m-a umplut brusc de teamă. Cum stăteam pe podul mobil, m-am întors şi am privit în jos, înspre vale, la oraşelul mult mai mic şi mai sărac decît Assisi. Şi totul mi s-a părut deodată sălbatic şi înfricoşător – un ţinut cu oameni cu pielea deschisă la culoare, cu păr lung şi neîngrijit, necivilizaţi, cu grai aspru, un ţinut unde nimic nu era pe înţelesul meu.

Oare să fi fost doar lăsitate ceea ce simţeam? Voiam să fiu în Santa Maria del Fiori din Florenţa, ascultînd cîntările religioase sau mesa. Voiam să fiu la Assisi, întîmpinîndu-i pe pelerini de Crăciun. Pentru prima oară în douăzeci de ani nu eram acolo!

Începuse să se lase noaptea, iar oamenii adunați pe lîngă zidurile orășelului și ale bisericii păreau cu atît mai sinistri, pădurile păreau că se apropie, ca și cum s-ar fi chinuit să înghită puținele construcții făcute de om în acest loc.

O clipă mi s-a părut că văd două creaturi pitice, două ființe mici, mult prea urîte și prea diforme ca să fie copii, și mult prea rapide, cum o luau la sănătoasa, ieșind din curtea castelului, peste pod.

Dar totul se petrecuse atît de repede și era așa de întuneric, încît nu eram sigur dacă văzusem ceva.

Am aruncat o ultimă privire jos, în vale. O, minunată catedrală! În ambițioasa ei elansare gotică era și mai frumoasă decît bisericile din Florența. Arcadele ei sfidau bolta cerească. Vitraliile ei erau un adevărat spectacol.

Asta, doar asta trebuie salvată, mă gîndeam. Mi se umpluseră ochii de lacrimi.

Apoi am intrat în castel, ca să aflu adevărul.

În sala principală ardea focul plin de viață, și în jurul căminului se adunaseră mulți oameni, îmbrăcați în veșminte din lînă, închise la culoare.

Tatăl meu s-a ridicat imediat de pe scaunul bogat sculptat.

– Părăsiți sala! le-a poruncit celorlalți.

L-am recunoscut imediat. Era impresionant, încă lat în umeri, aducînd cumva cu tatăl lui, dar cu mult mai brav, și nici pe departe la fel de bătrîn cum fusese acela, atunci cînd venisem eu prima oară. Părul îi era încărunțit pe alocuri, dar încă păstra castaniul intens și strălucitor, iar ochii adînciți în orbite erau plini de o dragoste pătimașă.

– Ashlar! Slavă Domnului că ai venit! M-a îmbrățișat. Mi-am amintit cînd îl văzusem pentru prima oară în viața mea, aceeași privire iubitoare, a cuiva care mă cunoștea, și am simțit că mi se rupe inima.

– Șezi lîngă foc și ascultă-mă cu atenție, a zis.

Elisabeta, ticăloasa fiică a Annei Boleyn, era pe tronul Angliei, dar ea nu era cea mai mare amenințare pentru noi. John

Knox, prezbiterianul smintit, se întorsese din exil, și conducea poporul într-o revoltă iconoclastă în tot ținutul.

– De ce nebunie sînt cuprinși oamenii aștia de vor să distrugă statuile Fecioarei Binecuvîntate, să ardă hrisoavele noastre? se întreba tatăl meu. Nu sîntem idolatri! Slavă Domnului că Ashlar al nostru s-a întors să ne salveze de data asta.

M-am cutremurat.

– Tată, nu sîntem idolatri, iar eu nu sînt un idol, am spus. Sînt preot al Domnului. Ce pot face în fața războiului? În toți anii aceștia petrecuți în Italia am auzit povești despre atrocități. Mă pricep numai la lucruri mărunte.

– Lucruri mărunte! Tu ești destinul nostru. Noi, catolicii din Țara-de-Sus trebuie să avem un conducător care să se opună, în numele dreptății. În orice moment protestanții și englezii se pot mobiliza, moral și numericește, ca să forțeze trecătoarea. Ne-au amenințat că, dacă îndrăznim să ținem liturghia de la miezul nopții în catedrală, vor ataca orașul. Avem oi, avem grîne. Dacă rezistăm noaptea aceasta și cele douăsprezece zile de Crăciun, ar putea să creadă că a fost mîna lui Dumnezeu și să se retragă.

– În seara asta, Ashlar, trebuie să conduci procesiunea, trebuie să iei parte la imnurile latinești. Trebuie să-l așezi pe pruncul Isus în iesle, între Fecioara Maria și bunul Sfînt Iosif. Să duci animalele la iesle. Să le duci să se închine bunului prunc Isus. Fii preotul nostru, Ashlar, fii ceea ce trebuie să fie un preot! Fii mesagerul nostru, și imploră mila lui Dumnezeu așa cum doar un preot o poate face!

Știam că este un concept pe care protestanții îl găseau arhaic, acela că noi, preoții, sîntem misterioși și cultivați, că noi comunicăm cu Dumnezeu într-un fel în care oamenii obișnuiți n-o fac.

– Tată, pot să fac acest lucru la fel de bine cum îl poate face orice alt preot. Dar ce se întîmplă dacă rezistăm tot Crăciunul? De ce crezi că astfel se vor retrage? De ce n-ar putea să vină peste noi în orice moment, după ce vom fi terminat proviziile?

– Crăciunul este perioada pe care o urăsc ei, Ashlar. Este perioada celei mai grandioase ceremonii romano-catolice. Este perioada celor mai frumoase odăjdii, a tămîiei şi a lumînărilor. Este timpul celei mai importante liturghii în latineşte. Scoţia este prinsă în ghearele unei vechi superstiţii, Ashlar. Crăciunul era, în vremurile păgîne, timpul vrăjitoarelor, perioada cînd umblau morţii neliniştiţi. Dincolo de vale se spune că adăpostim vrăjitoare, că noi, cei din Donnelaith, avem darurile vrăjitoreşti în sînge. Se spune că valea noastră este înţesată cu spiriduşi care poartă în ei sufletele morţilor neliniştiţi! Papişti şi vrăjitorie – sînt acuzaţii aduse de oameni care luptă pînă la moarte pentru dreptul de a spune că Hristos nu se află în pîine şi vin! Că a te ruga Maicii lui Dumnezeu este un păcat!

– Înţeleg. Eram cutremurat. *Spiriduşii poartă în ei sufletele morţilor neliniştiţi?*

– Îl numesc pe sfîntul nostru idol. Ne consideră adoratori ai Diavolului! Hristos al nostru este Hristos în viaţă!

– Şi eu trebuie să îmbărbătez oamenii..., am murmurat. Nu înseamnă că trebuie să fac eu vărsare de sînge.

– Doar să ridici vocea pentru Fiul lui Dumnezeu, a spus tatăl meu. Adună oamenii şi linişteşte-i pe rebeli! Căci sînt printre noi, puritani care vor să schimbe situaţia, şi chiar dintre cei ce pretind că există vrăjitoare în mijlocul nostru care trebuie arse dacă va fi să învingem. Pune capăt acestei gîlceve. Cheamă tot poporul în numele Sfîntului Ashlar. Ţine liturghia de la miezul nopţii.

– Înţeleg. Şi tu le vei spune că eu sînt sfîntul coborît de pe vitraliu.

– Chiar eşti! a ripostat el. Pentru Dumnezeu, eşti! Ştii că eşti. Eşti Ashlar care se întoarce. Tu eşti Ashlar care s-a născut ştiutor. Şi tu ştii ce eşti. Timp de douăzeci şi trei de ani ai trăit în sfinţenie în mijlocul franciscanilor şi eşti un adevărat sfînt. Nu fii aşa de modest, fiule, nu spune că nu ai curaj. Avem deja preoţi laşi în această vale, care tremură acolo, în

sacristie, îngroziți că vor fi smulși chiar de la altar de puritanii din oraș și vor fi aruncați în focul de Crăciun.

Vorbele acestea mi-au amintit de Crăciunul acela îndepărtat. Mi-am amintit cum bunicul meu a dat ordinul să fiu omorît. Bușteanul care se arde de Crăciun. Oare îl vor aduce în seara asta și-l vor pune pe foc imediat după liturghia de la miezul-nopții, cînd a venit pe lume lumina lui Hristos?

Brusc am fost scos din reveria mea. M-a învăluit un parfum sufocant, intens, un parfum senzual, pe care nu-l puteam numi. Îl simțeam așa de puternic, că eram amețit.

– Tu ești Sfîntul Ashlar, a spus din nou tatăl meu, ca și cînd ar fi fost jignit de tăcerea mea.

– Nu știu tată, am murmurat încetișor.

– A, ba știi, a strigat o altă voce. Era o voce feminină și, cînd m-am întors, am văzut o femeie tînără, de vîrsta mea, poate puțin mai mică, cu pielea foarte deschisă, cu cosițe roșcate, mătăsoase pe spate, cu o rochie cu broderii. Ea emana acel parfum, provocînd o schimbare subtilă în mine, un dor și un foc latent.

Am fost izbit de frumusețea ei, de părul ei buclat și de ochii ei atît de asemănători cu cei ai tatălui nostru, adînciți în orbite și luminoși. Ochii mei erau negri. Ochii mamei mele. Mi-au revenit în minte cuvintele olandezului – reprezentarea pură a sexului feminin, de același neam cu tine. Dar nu asta era. Știam. Era o femeie, era o ființă umană. Observasem că aducea mai mult cu tatăl meu decît cu mine. L-aș recunoaște pe cel ca mine dacă l-aș vedea, așa cum am știut întotdeauna anumite lucruri.

Femeia aceasta a venit spre mine. Parfumul era ademenitor. Nu știam deloc ce să înțeleg; mi se părea că simt foame, sete și pasiune, toate deodată.

– Frate, nu ești Sfîntul Ashlar! a zis. Ești Taltos! Blestemul acestei văi încă din vremuri întunecate, blestemul care a răsărit fără veste în sîngele nostru.

– Taci, ticăloaso! a strigat tatăl. Nu-l ghicesc. Te voi ucide pe tine și pe adepții tăi, cu mîinile mele!

BIBLIOTECA

– Da, ca pe bunii protestanți la Roma, a zis ea, batjocoritor, cu voce limpede și răsunătoare, ridicîndu-și bărbia și arătînd cu mîna. Cum se spune în Italia, Ashlar? Știi? „Dacă propriul tău tată ar fi eretic, am aduce vreascurile să-l ardem?" Am citat corect?

– Cred că da, soră, am răspuns încetișor. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fii înțeleaptă, vorbește-mi cu răbdare.

– Răbdare! Te-ai născut știutor? Sau și asta este o minciună? În brațele unei regine, nu? Și, pentru tine, și-a pierdut capul.

– Taci, Emaleth, a strigat tata. Nu-mi este frică de tine.

– Atunci ești singurul Tată. Frate, privește-mă, ascultă ce spun.

– Nu știu ce spui, nu înțeleg aceste lucruri. Mama mea a fost o mare regină. Nu i-am știut niciodată numele. M-am bîlbîit cînd am spus toate astea, pentru că bănuiesem cu mult timp în urmă cine ar fi putut să fie, și era o prostie din partea mea să pretind că nu știu, iar femeia asta știa. Era isteață și a văzut dincolo de purtarea mea blîndă de franciscan și de aerul meu mirat.

Ca prin negură, într-o străfulgerare neplăcută, mi-am amintit de ura mamei mele, de gura mea pe sînul ei. Mi-am acoperit fața cu mîinile. De ce mă întorsesem să aflu aceste adevăruri? De ce nu rămăsesem în Italia? O, prost ce ești! Ce credeam că poate face un adevăr hîd?

– A fost Boleyn, a spus femeia, Emaleth, sora mea. Regina Anne a fost mama ta, care, pentru vrăjitorie și pentru că a creat monștri, a fost pedepsită cu moartea.

Am clătinat din cap. Nu o vedeam în fața ochilor decît pe femeia aceea înspăimîntată, urlînd să fiu luat de acolo.

– Anne Boleyn, am murmurat. Și mi-am reamintit toate poveștile acelea vechi, cu martirii acelor timpuri – cartuzianii și toți preoții aceia care au refuzat să ratifice căsătoria nefastă a regelui cu Boleyn.

Sora mea a continuat, încurajată de faptul că nu o contraziceam și că nici măcar nu spuneam nimic.

– Iar regina Angliei, aflată acum pe tron, este sora ta, a mai spus. Și este atît de speriată de sîngele de la mama ei care dă

naştere la monştri, încît nu suportă atingerea vreunui bărbat şi nu s-a căsătorit niciodată!

Tata a încercat s-o întrerupă, dar ea l-a împiedicat cu degetul îndreptat spre el ca o armă care l-a ţintuit acolo unde stătea.

– Taci, bătrîne! Tu eşti de vină. Te-ai încurcat cu Anne, deşi ştiai că are degetul de vrăjitoare, ştiai asta – şi, din sluţenia ei şi din sîngele tău, se putea naşte Taltos.

– Cine poate dovedi că un astfel de lucru chiar s-a petrecut? a întrebat tata. Crezi că mai trăieşte vreo femeie sau vreun bărbat de pe vremea aceea? Elisabeta, care pe atunci era copil, este singura în viaţă. Iar mica prinţesă nu era în noaptea aceea în castel. Dacă ar şti că are un frate în viaţă, care are pretenţii la tronul Angliei, ar fi mort, monstru sau nu!

Vorbele acelea m-au cutremurat, aşa cum se întîmplă cu toate cele: muzică, frumuseţe, mirare sau teamă. Ştiam. Mi-am amintit. Am înţeles. Pentru o clipă am retrăit, cu durere, vechea poveste. Regina Anne acuzată că l-a sedus pe Majestatea Sa, că a adus pe lume un copil diform, în patul regal. Henric, dornic să demonstreze că nu el este tatăl, o acuzase de adulter şi trimisese cinci bărbaţi – cu o reputaţie de uşuratici şi perverşi – ca să deschidă calea Annei spre eşafod.

– Dar nu ei au fost cei care au zămislit copilul, a glăsuit sora mea. A fost tatăl nostru, iar eu sînt vrăjitoare şi tu Taltos! Vrăjitoarele din vale ştiu asta. Spiriduşii ştiu – monştrii josnici şi proscrişii alungaţi pe dealuri. Visează la ziua cînd eu voi duce în pat un bărbat care poartă în el sămînţa. Şi din pîntecul meu ar putea ieşi un Taltos, aşa cum s-a întîmplat cu biata regina Anne.

A înaintat spre mine, privindu-mă în ochi, iar vocea-i ascuţită îmi răsuna în urechi. Am vrut să-mi acopăr urechile, dar mi-a luat mîinile.

– Şi atunci ar avea din nou demonul lor fără suflet, sacrificiul lor. Ca să-l chinuie, cum n-a fost niciodată chinuit un bărbat sau o femeie! A, da, tu captezi mirosul pe care îl eman eu, iar eu pe al tău. Eu sînt vrăjitoarea şi tu Diavolul. Ne cunoaştem. De aceea am făcut un jurămînt de castitate, cu aceeaşi sinceritate ca şi

Elisabeta. Nici un bărbat nu va sădi în mine un monstru. Dar în valea aceasta mai sînt şi alţii – vrăjitoare, chiar dacă vor sau nu – care simt mirosul Celui-Puternic, parfumul răului, şi deja vîntul duce vestea venirii tale. Curînd spiriduşii vor şti.

M-am gîndit la creaturile acelea mici pe care le văzusem pentru un moment la porţile castelului. Şi mi s-a părut că exact în clipa aceea ceva a făcut-o pe sora mea să tresară. S-a uitat în jur, şi am auzit ecoul stins al unui rîset ce venea dinspre scările întunecate.

Tata a făcut un pas înainte:

– Ashlar, pentru numele lui Dumnezeu şi al Fiului Său Ceresc, nu asculta ce spune sora ta. Că ea însăşi este vrăjitoare, este perfect adevărat. Te urăşte, fiindcă tu eşti Taltos, fiindcă tu te-ai născut ştiutor, şi nu ea. Ea a fost un copil plîngăcios, ca toţi ceilalţi. Nu este decît o femeie – ca şi mama ta – care ar putea da naştere unei astfel de minuni, sau poate că nu, niciodată. Nu se ştie. Spiriduşii sînt trişti şi uşor de împăcat. Sînt monştri bătrîni şi obişnuiţi, trăiesc dintotdeauna în munţii şi în văile Irlandei şi ale Scoţiei. Vor apărea cînd vor dispărea bărbaţii. Ei nu contează.

– Dar ce este Taltos, tată? am întrebat eu. Este un monstru ca toţi ceilalţi monştri? De unde vine?

Şi-a plecat capul şi mi-a făcut semn să ascult:

– Am apărat valea aceasta împotriva romanilor, pe vremea cînd eram războinici vechi şi am adunat pietrele cele mari! Am apărat-o împotriva scandinavilor, a vikingilor şi a englezilor.

– Da, a strigat sora mea. Şi o dată am apărat-o de Taltos, cînd aceştia au fugit de pe insula lor, încercînd să se ascundă de armatele romane în această vale!

Tata i-a întors spatele şi m-a luat pe după umeri. A ignorat-o.

– Acum apărăm Donnelaith de propriii noştri semeni, de scoţieni, în numele reginei noastre catolice, suverana noastră, în numele credinţei noastre. Maria Stuart, regina Scoţiei, este singura noastră speranţă. Trebuie să laşi deoparte toate poveştile acestea cu magie şi vrăjitorie. Tu existi cu un anumit scop şi ai

venit cu un scop. Tu ești cel care o vei așeza pe Maria, regina Scoției, pe tronul Angliei! Tu îl vei nimici pe John Knox și pe cei ca el. Scoția nu va mai fi niciodată sub cizma puritanilor sau a englezilor.

– Nu are răspuns pentru întrebarea ta, frate, a strigat Emaleth.

– Sorà, ce trebuie să fac? am întrebat liniștit.

– Părăsește valea așa cum ai venit! Cruță-ți viața, de dragul tău și al nostru, înainte ca vrăjitoarele să afle că ești aici, înainte să afle spiridușii! Fugi, ca să nu-i aducă pe protestanți pe capul nostru! Frate, tu ești dovada vie a pretențiilor lor! Ești copilul vrăjitoarei, diform, monstruos! Dacă stîmești vechile rituri, protestanții ne vor sili să ne mînjim mîinile cu sînge. Poți păcăli ochii oamenilor din jur. Dar nu poți cîștiga în lupta pentru Dumnezeu. Ești damnat!

– De ce nu? am strigat eu. De ce să nu învîng?

– Sînt minciuni, a răspuns tata. Cele mai vechi minciuni din partea asta de lume. Sfîntul Ashlar a învins. Sfîntul Ashlar a fost Taltos, și a construit catedrala pentru Dumnezeu! Chiar pe locul unde soția sa, regina păgînă, a fost arsă pentru vechea credință, a țîșnit din pămînt un izvor binecuvîntat, în care i-a botezat pe toți cei trăitori între lac și trecătoare. Sfîntul Ashlar i-a nimicit pe toți ceilalți Taltos! I-a nimicit pentru ca omul creat după chipul lui Hristos să guverneze pămîntul. Biserica lui Hristos este construită pe Taltos! Dacă asta este vrăjitorie, atunci biserica lui Hristos este vrăjitorie. Sînt unul și același lucru.

– Da, i-a nimicit, a strigat Emaleth, în numele unui Dumnezu în loc de altul! A condus de unul singur masacrul, ca să se salveze pe el. A adus la un loc teama, ura, dezgustul. Și-a măcelărit clanul ca să se salveze pe sine. Și-a sacrificat chiar și soția. Un monstru care i-a amăgit pe cei din jurul lui ca să poată conduce și să-și potolească pofta de glorie și să nu moară cu cei din neamul lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, copile, mi s-a adresat tata, acesta este acum miracolul nostru! Se petrece o dată la sute de ani!

Sora mea s-a întors, fulgerîndu-mă cu privirea, în timp ce tata o trăgea înapoi.

I-am văzut împreună, privindu-mă, i-am văzut ca pe niște ființe umane, și cît de mult semănau!

– Stați, am spus încetișor, atît de încet că ar fi putut fi la fel de bine un plînset disperat. Acum înțeleg clar. Toți ne naștem cu o șansă în fața lui Dumnezeu. Cuvîntul *Taltos* nu înseamnă nimic în sine. Eu sînt în carne și oase. Sînt botezat. Am fost hirotonisit. Am un suflet. Monstruozitatea fizică nu mă ține departe de rai. Asta fac eu! Nu sîntem predestinați, așa cum vor luteranii și calviniștii să credem.

– Nimeni de aici nu contestă acest lucru, frate, a spus Emaleth.

– Atunci lasă-mă să conduc poporul, Emaleth! Lasă-mă să dovedesc prin fapte bune că am într-adevăr mila lui Dumnezeu în mine. Nu sînt o creatură malefică pentru că *nu vreau să fiu* o creatură malefică. Cînd am făcut ceva rău cuiva, a fost din greșeală! Dacă m-am născut așa cum spui, și acum știu că este adevărat, poate că a fost cu un scop, și anume, ca puterea nefericitei mele mame să fie sfărîmată, ca eu să o înlătur de la putere pe sora mea și să o așez pe Maria Stuart pe tron.

– Născut instruit! Te-ai născut ca să te tragă pe sfoară cei care te țin prizonier. Asta a fost mereu Taltos. „Găsește-l pe Taltos, creează-l pe Taltos", a strigat batjocoritor. „Crește-l pentru focul zeilor, pentru ca să cadă ploaia și să sporească recoltele!"

– Toate astea sînt vechi și nu mai contează, a spus tata. Domnul nostru Isus Hristos este Omul Verde. El este Dumnezeul nostru, iar Taltos nu este jertfa noastră, ci sfîntul nostru. Maica Sfîntă este Holda noastră. Cînd bețivii satului se înveșmîntează cu piei și cu coarne de animale, o fac ca să se alăture procesiunii spre iesle, nu ca să țopăie ca în vremurile de demult. Sîntem una cu vechile duhuri și cu singurul Dumnezeu Adevărat. Trăim în bună înțelegere cu toate cele din natură, pentru că l-am transformat pe Taltos în Sfîntul Ashlar! Și, în această vale, trăim în siguranță și prosperitate de o mie de ani!

Gîndește-te, fiica mea, o mie de ani! Spiriduşii se tem de noi. Nu ne fac necazuri. Seara lăsăm lapte, ca ofrandă, iar ei nu îndrăznesc să ia mai mult decît ce lăsăm.

– Se sfîrşeşte! a rostit ea. Pleacă, Ashlar, ca nu cumva să le dai protestanţilor exact ce au nevoie. Vrăjitoarele din această vale te vor cunoaşte. Îţi vor recunoaşte parfumul. Du-te cît mai ai timp, du-te şi trăieşte-ţi viaţa în Italia, unde nu ştie nimeni ce eşti.

– Am un suflet, soră, am răspuns, ridicînd vocea atît cît îndrăzneam. Sora mea, ai încredere în mine, pot să adun oamenii. Pot măcar să fac astfel încît să ne ştiu în afara primejdiei.

A clătinat din cap şi mi-a întors spatele.

– *Tu* poţi face asta? a strigat tata către ea, acuzator. Tu, cu vrăjile tale, cu cărţile tale malefice şi incantaţiile tale dezgustătoare, poţi face asta? Poţi face să se întîmple ceva, undeva în lume? Lumea noastră este în pragul pierzaniei. Ce poţi face *tu*? Ashlar, ascultă-mă, sîntem o vale mică, o vale în munţi, care înseamnă doar o parte neînsemnată din ţinutul nordic. Dar am suferit şi am răbdat, şi vom continua să trăim. Şi, la urma urmelor, asta este lumea, mici văi, grupuri de oameni care se roagă şi muncesc şi iubesc împreună, aşa cum facem noi. Salvează-ne, fiule, te implor! Roagă-l pe Dumnezeul în care crezi să te ajute! Şi ceea ce ai fost – ceea ce au făcut mama ta şi tatăl tău – aceste lucruri nu contează defel.

– Nici un catolic sau protestant nu poate dovedi nimic împotriva mea, am spus liniştit. Soră, le vei spune ceea ce ştii?

– Probabil că ştiu.

Am părăsit sala. Acum eram preotul, nu umilul franciscan, ci misionarul, şi ştiam ce am de făcut.

Am traversat curtea castelului, am trecut podul şi, pe cărarea înzăpezită, m-am îndreptat spre biserică. De departe, de peste tot, veneau oameni cu torţe; mă priveau chiorîş, apoi, tulburaţi, şopteau: „Ashlar", iar eu dădeam din cap aprobator şi făceam un semn larg, cu amîndouă mîinile.

Am cercetat din nou pe ascuns una dintre creaturile acelea minuscule şi strîmbe, îmbrăcate în negru, cu glugă neagră, care

fugea foarte repede peste cîmp, către mine, dar apoi s-a îndepărtat. Se părea că ceilalți au văzut-o și s-au adunat laolaltă, șușotind, dar pe urmă m-au urmărit pe drum.

Pe cîmp, am văzut bărbați dansînd. La lumina torțelor, sub cerul neguros, i-am văzut, siluete întunecate, cu coarne și piei de animale! Începuseră vechiul ritual păgîn de Crăciun. Trebuia să organizez procesiunea și să-i conduc la pruncul Isus. Nu mai era nici o îndoială.

Cînd am ajuns la porțile orașului, erau o mulțime. M-am dus la catedrală și i-am rugat să aștepte. Am intrat în sacristie, unde erau doi preoți mai în vîrstă care mă priveau temători.

– Dați-mi mantia, dați-mi odăjdii, le-am cerut. Vreau să adun oamenii din vale. Trebuie să am măcar o sutană ca să încep, și un stihar alb. Faceți cum vă spun!

De îndată s-au grăbit să mă ajute să mă îmbrac. Au apărut cîțiva dascăli tineri, care și-au pus mantiile și stiharele.

– Haideți, iubiți frați, le-am spus preoților speriați. Uite, băieții aceștia sînt mai viteji ca voi. Cît este ceasul? Trebuie să facem procesiunea. Liturghia trebuie să înceapă exact cînd bate miezul nopții! Protestanți, catolici, păgîni. Nu pot să-i salvez pe toți și nici să-i adun pe toți. Dar pot să-l aduc pe Hristos la altar în transsubstanțiere. Și se va naște Hristos în această noapte, în această vale, așa cum S-a născut întotdeauna!

Am ieșit din sacristie și, ridicînd vocea, m-am adresat mulțimii:

– Pregătiți-vă pentru procesiunea de Crăciun. Cine vrea să fie Iosif și cine Maica Binecuvîntată, și ce copil avem în sat pe care să-l pun în iesle, înainte de a păși la Altarul lui Dumnezeu ca să încep liturghia? Sfînta Familie să fie formată în această seară din oameni adevărați, din vale. Iar voi, toți cei care vreți să luați forma și pielea de animale, intrați în procesiunea către iesle și îngenunchează acolo, așa cum au făcut boul și mielul și măgarul înaintea micului Hristos. Haideți, iubiții mei credincioși, este aproape ceasul.

Pretutindeni am zărit chipuri fascinate; am văzut mila lui Dumnezeu în fiecare expresie. Şi doar în treacăt, o femeie scundă şi diformă, iscodindu-mă de sub broboada groasă dintr-o ţesătură grosolană. I-am zărit privirea strălucitoare, i-am zărit zîmbetul ştirb, apoi a dispărut, înghiţită de mulţime, ca şi cînd, prinsă între cei înalţi, devenise invizibilă. „Ceva obişnuit", m-am gîndit. Şi, de-ar fi spiriduşi, sînt din împărăţia Diavolului, iar Lumina lui Hristos trebuie să vină şi să-i alunge.

Am închis ochii, am împreunat mîinile, astfel încît să formeze ele însele o mică biserică, foarte îngustă şi înaltă, şi am început să cînt, cu voce liniştită, frumosul şi tînguitorul imn despre naşterea lui Hristos:

O, vino, O, vino, Immanuel
Răscumpără pe captivul Israel,
Care în singuratic exil jelea
Pînă cînd Fiul lui Dumnezeu va apărea...

Mi s-au alăturat alte voci, sunetul melancolic de flaut, şi bătăile uşoare de tamburine, ba chiar şi sunetul înăbuşit al tobelor:

Veseleşte-te,
Veseleşte-te,
Immanuel,
La tine veni-va
O, Israel!

Sus, în turn, clopotul a început să bată, prea repede ca să fie Dangătul Diavolului, ci mai degrabă chemarea puternică a tuturor credincioşilor din munţi, din vale şi de pe ţărm.

Cîteva voci s-au auzit strigînd:

– Protestanţii vor auzi clopotele! Ne vor nimici!

Dar mai mulţi strigau din toate puterile:

– Ashlar, Sfîntul Ashlar, Părintele Ashlar! Este sfîntul nostru, care s-a întors!

– Să răsune Dangătul Diavolului! am rostit. Să alungăm vrăjitoarele și demonii din vale! Să-i alungăm pe protestanți, căci și ei vor auzi cu siguranță Dangătul Diavolului.

S-au auzit strigăte bucuroase de încuviințare.

Și pe urmă o mie de voci s-au înălțat intonînd imnul Nașterii Domnului, iar eu m-am retras în sacristie ca să mă înveșmîntez; odăjdiile și acoperămîntul de Crăciun verde-auriu strălucitor, căci orașul le păstra, da, și erau la fel de frumoase și bogat brodate și somptuoase ca acelea pe care le văzusem în opulenta Florență; curînd eram înveșmîntat așa cum se cuvine, în straie preoțești din cel mai fin in și într-o mantie cu fir auriu. Ceilalți preoți s-au îmbrăcat în grabă. Dascălii alergau să împartă lumînări binecuvîntate pentru procesiune; mi s-a spus că din tot ținutul vin credincioși, iar credincioșii cărora înainte le fusese frică, aduceau acum ghirlande de Crăciun.

„Tată, spuneam în rugăciunea mea, dacă mor în noaptea aceasta, în mîinile tale îmi încredințez sufletul."

Era aproape miezul-nopții, dar încă prea devreme ca să mergem afară; și, cum eram acolo, cufundat în rugăciune, încercînd să mă întăresc, implorîndu-l pe Sfîntul Francisc să-mi dea curaj, mi-am ridicat privirea și am văzut că sora mea venise la ușa sacristiei, îmbrăcată într-o pelerină verde-închis, cu glugă, și-mi făcea semn cu mîna albă și subțire să o urmez în încăperea alăturată.

Era o odaie lambrisată cu lemn închis la culoare, cu mobilier din stejar masiv și cu rafturi de cărți în perete. Un loc în care preotul să aibă o discuție în liniște, poate, sau un birou. Nu era o încăpere pe care s-o mai fi văzut. Am zărit texte latinești pe care le cunoșteam; am văzut statuia fondatorului nostru, Sfîntul Francisc, și inima îmi era plină de fericire, deși nici o statuie din plastic sau din marmură a Sfîntului Francisc nu semăna cu ființa radioasă pe care o vedeam eu cu ochii minții.

Sufletul meu era liniștit. Nu voiam să vorbesc cu sora mea. Voiam doar să mă rog. Mirosul mă tulbura.

M-a condus înăuntru. Mai multe lumînări ardeau de-a lungul peretelui. Nu se vedea nimic prin minuscula ferestruică romboidală, în afară de zăpada care cădea; am fost uimit să-l văd pe olandezul din Amsterdam așezat la masă și făcîndu-mi semn să mă așez. Își scosese pălăria caraghioasă și mă privea cu nerăbdare în timp ce eu îmi trăgeam scaunul din fața lui.

Straniul parfum ispititor emanat de sora mea venea în valuri, și din nou mi-a făcut poftă de ceva, dar nu știam de ce anume. Dacă era o poftă carnală, nu intenționam să aflu.

Eram complet îmbrăcat pentru liturghie. M-am așezat cu grijă și mi-am împreunat mîinile pe masă.

– Ce dorești? M-am uitat de la sora mea, la olandez. Ai venit să te spovedești, ca să poți primi Trupul și Sîngele lui Hristos în această noapte?

– Salvează-te, mi-a cerut sora mea. Pleacă acum!

– Și să-i abandonez pe acești oameni buni și cauza lor? Ești nebună.

– Ascultă-mă, Ashlar, a început omul din Amsterdam. Îți ofer din nou protecția mea. Te pot scoate din vale în secret. Lasă-i pe preoții lași de aici să-și adune singuri curajul.

– Într-un ținut protestant? Pentru ce?

A răspuns sora mea:

– Ashlar, în neguroasele zile de legendă, înainte ca romanii și ca picții să vină pe pămîntul acesta, cei ca tine trăiau pe o insulă, goi și smintiți ca maimuțele din sălbăticie – născuți știutori, da, dar știau la naștere tot ceea ce aveau să știe *vreodată*!

La început romanii au căutat să se împreuneze cu ei, așa cum făcuseră și alții. Căci dacă ar fi putut zămisli fii care să ajungă bărbați în cîteva ore, ce popor puternic ar fi devenit! Dar nu puteau să se împerecheze cu Taltos decît o dată la o mie de încercări. Și cum femeile mureau de sămînța de Taltos, iar femeile Taltos îi tîrau pe bărbați într-o nesfîrșită și stearpă desfrînare, s-a hotărît că Taltos trebuie rași de pe fața pămîntului.

Dar în insule și în Ținutul-de-Sus, specia a supraviețuit, pentru că se înmulțea ca șobolanii. Și atunci cînd a fost adusă în

această țară credința Crăciunului, cînd au venit călugării irlandezi, în numele Sfîntului Patrick, Ashlar, conducătorul Taltos a fost cel care a îngenuncheat în fața imaginii lui Hristos Răstignit și a susținut că specia lui trebuie nimicită, întrucît cei ca el nu aveau suflet. Și pe bună dreptate, Ashlar! Căci știa că, dacă Taltos află cu adevărat ce înseamnă civilizația, în felul lor copilăros, în prostia lor, în tendința de a se înmulți, n-ar mai fi putut fi opriți niciodată.

Ashlar nu mai făcea parte dintre semenii lui. Era creștin. Fusese la Roma. Vorbise cu Grigore cel Mare.

Așa că i-a condamnat pe ai lui, pe Taltos! S-a întors împotriva lor. Poporul a făcut din asta un ritual, o ofrandă, un măcel păgîn cum nu se mai văzuse.

Dar, de-a lungul anilor, sămînța s-a răspîndit în sînge, ca să verse în lume uriașii aceștia zvelți, care se nasc știutori, aceste creaturi stranii cărora Dumnezeu le-a dat harul maimuțărelii și al cîntatului, dar nu și puterea de a fi drepți ori curajoși.

– O, dar nu este adevărat! Înaintea lui Dumnezeu, eu sînt dovada vie, am rostit.

– Nu, a spus sora mea, tu ești un bun discipol al Sfîntului Franscisc, un călugăr cerșetor și un sfînt, pentru că ești un ignorant, un nătărău primitiv. Asta este ce a fost mereu Sfîntul Francisc – idiotul lui Dumnezeu, unul care umbla descult predicînd bunătatea, unul care nu cunoștea de fapt nimic din teologie, care-i obliga pe adepții lui să dea tot ceea ce aveau. Era locul perfect unde să fii trimis – Italia Sfîntului Francisc. Ești cap-sec ca orice Taltos care nu vrea decît să se joace, să cînte și să danseze toată viața, cît e ziua de lungă, și să prăsească alții care să se joace, să cînte, să danseze...

– Sînt celibatar, i-am răspuns. Sînt devotat Domnului. Nu știu nimic despre aceste lucruri. Eram atît de rănit, încît era o minune că puteam rosti vorbele. Eram jignit:

– Nu sînt o astfel de creatură! Cum îndrăznești? am murmurat, plecîndu-mi capul cu umilință. „Francisc, ajută-mă", mă rugam.

– Știu toată povestea, a vorbit olandezul, iar sora mea a aprobat din cap. Olandezul a continuat:

– Sîntem un Ordin numit Talamasca. Știm despre Taltos. Întotdeauna am știut. Însuși fondatorul nostru a studiat creaturile din vremea lui. Marele lui vis a fost să-i strîngă laolaltă pe bărbații Taltos cu femeile Taltos, sau cu o vrăjitoare al cărei sînge să fie suficient de puternic ca să primească sămînța bărbătească. De secole acesta este scopul nostru, să observăm, să așteptăm, să-i salvăm pe Taltos – să salvăm un mascul și o femelă Taltos într-o generație, dacă așa ceva se petrece! Ashlar, știm unde se află o femelă! Înțelegi?

Am obsevat că acest lucru a făcut-o pe sora mea să tresară. Nu știuse, și acum îl privea bănuitor pe olandez, dar, îndărătnic, el a continuat, la fel ca înainte:

– Ai suflet, părinte? Și ai și înțelepciunea ca să înțelegi ce înseamnă? a murmurat, schimbîndu-și atitudinea, devenind mai viclean. O femeie Taltos pură? Și o grămadă de copii care se nasc știutori, capabili să stea în picioare și să vorbească din prima zi? Copii care pot zămisli copii atît de repede?

– O, ce smintit ești! am spus. Vii ca satana care a vrut să-l ademenească pe Hristos în deșert. Îmi spui: „O să te fac conducătorul lumii".

– Da, îți spun asta. Și sînt gata să te ajut să dai din nou speciei tale forță și putere.

– Dar dacă mă consideri un monstru natîng, de ce te oferi, atît de generos, să faci asta pentru mine?

– Frate, du-te cu el! Nu știu dacă femeia Taltos există. Nu am văzut niciodată o femeie Taltos, dar este adevărat că s-au născut. Dacă nu pleci, vei muri în seara aceasta! Ai auzit vorbindu-se de spiriduși. Știi ce sînt?

N-am răspuns. Voiam să spun: „Nu-mi pasă".

– Sînt progenituri ale vrăjitoarelor care nu reușesc să se transforme în Taltos. Poartă sufletele celor damnați.

– Cei damnați sînt în iad, am replicat.

– Știi bine că nu este așa. Cei damnați se întorc sub multe forme. Morții nu-și găsesc odihna, lacomi, plini de dorința de răzbunare. Spiridușii dansează și se împerechează, îi atrag pe creștinii care vor să fie vrăjitori, care vor să danseze și să se împreuneze, sperînd ca sîngele să se amestece, sperînd ca aceia de un fel să-și găsească perechea, și să se nască un Taltos!

– Aceasta este vrăjitorie, frate. Asta a fost dintotdeauna – să aduni femeile băute, să riște moartea pentru a da naștere unui Taltos. Aceasta este vechea poveste a orgiilor din văile astea mohorîte: să fie creată o rasă de uriași care, doar prin numărul lor, să-i alunge pe alți muritori de pe pămînt.

– Dumnezeu nu ar lăsa să se petreacă un astfel de lucru, am spus calm.

– Și nici oamenii din vale! a adăugat olandezul. Nu înțelegi? Secole la rînd au așteptat, i-au urmărit și s-au folosit de Taltos. Le poartă noroc să adune laolaltă bărbat și femeie, dar doar pentru propriile lor ritualuri crude!

– Nu înțeleg ce spui. Nu sînt o astfel de creatură!

– În casa mea din Amsterdam ai să găsești o mie de cărți care povestesc despre cei din specia ta și despre alte ființe miraculoase; găsești toate informațiile adunate de noi în timpul așteptărilor noastre. Dacă nu ești un ignorant, vino cu mine!

– Și tu ce ești? Alchimistul care vrea să realizeze marele homunculus?

Sora mea a pus capul pe masă și a plîns.

– În copilărie am auzit legendele, a rostit cu amărăciune, ștergîndu-și lacrimile cu degetele ei lungi. M-am rugat să nu vină niciodată Taltos. Nu mă va atinge nici un bărbat vreodată, ca să nu se nască o astfel de creatură! Și, dacă s-ar întîmpla acest lucru, ferească Dumnezeu, aș strînge-o de gît înainte să apuce să sugă de la sînul meu laptele vrăjitoarei. Dar, frate, ție ți s-a dat voie să trăiești, ți-ai băut porția din laptele vrăjitoarei și ai crescut înalt. Ai fost alungat însă, ca să fii salvat. Și acum te-ai întors acasă ca să împlinești cele mai sumbre profeții. Nu înțelegi? Poate că vrăjitoarele deja răspîndesc vestea. Spiridușii cei

răzbunători vor afla că eşti aici. Protestanţii au înconjurat valea. Aşteaptă ocazia să ne poată ataca, aşteaptă scînteia cu care să aprindă focul.

– Sînt minciuni. Minciuni, ca să stingeţi Lumina lui Hristos care va pătrunde în lume în noaptea asta! Auziţi clopotele! Acum mă duc să ţin liturghia. Sorà, nu veni la altar cu superstiţiile tale păgîne. Nu-ţi voi pune în gură cuminecătură, Trupul lui Hristos!

Cînd m-am ridicat în picioare, olandezul m-a prins de braţ, dar cu toată puterea l-am dat deoparte.

– Sînt slujitorul lui Dumnezeu, discipol al Sfîntului Francisc din Assisi, am venit să ţin liturghia de Crăciun în această vale. Sînt Ashlar, şi reprezint mîna dreaptă a lui Dumnezeu.

Fără să mă opresc, m-am îndreptat spre porţile catedralei. Urale de bucurie au răsunat dinspre mulţime cînd le-am deschis. Mi se învîrtea capul de vorbele lor incoerente, ameninţări, suspiciuni – că totul nu era decît demonologie, de asta eram sigur.

Am ieşit afară printre orăşeni şi, ridicînd mîna, am început să binecuvîntez:

– *In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, amen.* O fată tînără şi frumoasă, cu un văl albastru pe cap, ieşise din mulţime, ca să fie Sfînta Fecioară Maria; un băieţel rumen în obraji, care urma să fie Iosif, abia îşi pusese barba şi trebuia s-o înnegrească cu cărbune; după asta, mi s-a pus în braţe un copilaş micuţ şi rozaliu, născut cu vreo cîteva zile în urmă.

I-am văzut adunîndu-se pe oamenii cu piei de animale pe ei şi cu lumînări aprinse în mîini. Toată valea părea în flăcări de la lumînările aprinse. Tot oraşul era plin de lumînări aprinse! Şi măreaţa, frumoasa biserică din spatele nostru avea să primească în curînd lumina.

Pentru o fracţiune de secundă, am văzut iar una dintre creaturile acelea mici, cocoşate, gros îmbrăcate; dar nu părea un monstru, ci doar unul dintre piticii obişnuiţi pe care-i vedeai pe străzile Florenţei, sau cel puţin asta mi-am spus din nou. Şi era firesc ca oamenii să o ocolească şi să caşte gura de mirare, chiar

dacă ea fugea, întrucît astfel de lucruri îi sperie adeseori pe ignoranți. Nu-i poți învinui.

Clopotul a început să bată miezul-nopții. Era Crăciunul. Hristos se născuse! Cimpoiașii au intrat în biserică, îmbrăcați în fustele lor de tartan, copilașii au venit în alb, ca niște îngerași, și toți oamenii, bogați sau săraci, zdrențăroși sau bine îmbrăcați au năvălit pe ușile bisericii.

Vocile noastre s-au înălțat din nou cîntînd imnul, „Hristos s-a născut, Hristos s-a născut". Am auzit iar tamburinele, flautele și bătaia tobelor. Ritmul m-a captivat și vederea mi s-a încețoșat, dar am continuat să merg, cu ochii ațintiți asupra altarului strălucitor și a ieslei din fîn aranjată în dreapta lui, înainte de balustrada de marmură unde se primește împărtășania. Copilașul din brațele mele scotea țipete puternice, ca și cînd și el ar fi vrut să anunțe vestea bună, și mișca din piciorușele lui dolofane.

Eu nu fusesem niciodată un astfel de copil. Nu fusesem niciodată o asemenea minune. Eram ceva vechi, uitat poate și venerat în negura vremurilor. Dar nu mai conta acum. Cu siguranță, Dumnezeu mă vedea! Cu siguranță, Dumnezeu cunoștea dragostea mea pentru El, dragostea mea pentru credincioșii Lui, dragostea mea pentru pruncul Isus născut la Bethlehem, pentru toți cei care Îi rostesc numele. Cu siguranță, Sfîntul Francisc mă privea din cer, pe mine, discipolul său fidel, copilul său.

În sfîrșit, am ajuns în sanctuar, am îngenuncheat și am pus copilașul în patul din fîn, pentru care fusese pregătită rufărie. Plîngea foarte tare fiindcă fusese abandonat așa, bietul, micuțul Hristos! Mi s-au umplut ochii de lacrimi văzînd perfecțiunea-i firească, simetria obișnuită, strălucirea naturală a ochilor și a vocii.

M-am dat înapoi. Fecioara Maria îngenunchease lîngă micul miracol. La dreapta leagănului, a îngenuncheat tînărul Sfînt Iosif; veneau acum și păstorii, păstorii noștri din Donnelaith, cu oile pe umeri; vaca și boul erau aduși la iesle. Vocile au devenit mai puternice, cîntul mai frumos, împletit cu sunetul tobelor și al flautelor. Eram acolo și mă legănam. Mi s-a încețoșat privirea. În tristețea mea, pe măsură ce mă cufundam mai adînc în

muzică, aproape contopindu-mă cu ea, mi-am dat seama că nu îl văzusem pe sfîntul meu. Nu mă gîndisem să-mi arunc privirea la fereastra aceea cînd am ajuns la mijlocul naosului. Dar nu conta. Sfîntul nu era nimic altceva decît sticlă şi istorie.

Acum eu aveam să fiu Hristos în viaţă! Băieţaşii care mă ajutau erau pregătiţi. M-am îndreptat spre capul scărilor şi am început să rostesc cuvintele în latineşte.

Voi intra în Altarul Domnului.

La Binecuvîntare, cînd clopotele mici sunau ca să vestească clipa sacră, am ridicat Azima de împărtăşanie. Acesta este Trupul Meu! Am luat potirul. Acesta este Sîngele Meu! Am mîncat Trupul. Am băut Sîngele.

În cele din urmă, m-am întors ca să dau Sfînta Împărtăşanie, să-i văd venind spre mine, tineri şi bătrîni, neajutoraţi şi puternici, cei cu copii în braţe, care aplecau capetele bebeluşilor cînd deshideau ei înşişi gura pentru a primi cuminecătura.

Sus, deasupra arcadelor înguste şi elansate ale vastei clădiri, pluteau încă umbrele, dar lumina se înălţa, binecuvîntată şi strălucitoare, căutînd fiecare ungher ca să-l lumineze, căutînd fiecare colţ de piatră rece ca să-l încălzească.

Însuşi stăpînul castelului, tatăl meu, a venit să primească Sfînta Împărtăşanie, iar cu el era şi temătoarea mea soră, Emaleth, care în ultima clipă a plecat capul, ca să nu vadă nimeni că nu i-am dat împărtăşania. Şi unchi pe care îi ştiam din vremuri de demult, şi femei, rude cu mine, da, şi căpeteniile altor cetăţi şi altor clanuri. Şi apoi fermierii din vale şi păstorii şi negustorii din oraş – un şuvoi nesfîrşit.

Cred că a durat vreo oră sau mai mult cît am dat împărtăşania, cît ne-am tot dus să aducem cupă după cupă, pînă cînd, în sfîrşit, s-au împărtăşit toţi bărbaţii şi toate femeile din vale. Toţi Îl primiseră pe Hristos în inimile lor.

Niciodată nu cunoscusem o aşa fericire în vreo biserică din Italia. Niciodată pe vreun cîmp, sub cerul lui Dumnezeu, sub stelele Lui perfect pictate. Cînd m-am întors să spun ultimele

cuvinte: „Duceți-vă, liturghia s-a sfîrșit", am văzut pe chipurile tuturor curajul, fericirea și liniștea.

Clopotul a început să bată mai repede, chiar nebunește, în spiritul bucuriei. Cimpoaiele au atacat o melodie săltăreață, iar tobele au început să bată.

– La castel, a strigat mulțimea. A sosit momentul ospățului dat de stăpîn!

Și m-am trezit ridicat pe umerii sătenilor îndesați.

– Ne vom împotrivi forțelor iadului, striga mulțimea. Vom lupta pînă la moarte, dacă trebuie! Era bine că mă duceau pe sus, pentru că muzica era așa de vioaie și de tare, încît n-aș fi putut umbla. Eram vrăjit și înnebunit, iar ei mă purtau prin naos, și de data asta am întors capul spre dreapta și m-am uitat la silueta întunecată din sticlă a sfîntului meu.

„Mîine, cînd va răsări soarele, gîndeam eu, voi veni la tine. Sfinte Francisc, fii alături de mine. Spune-mi dacă am procedat bine!" Apoi muzica m-a învins. Tot ceea ce puteam face era să stau drept pentru cei care mă purtau afară din biserică, în beznă, unde străluceau zăpada așternută pe pămînt și torțele de la castel.

Sala mare a castelului era împodobită toată în verde, așa cum fusese și cînd o văzusem prima oară, cu numeroasele sfeșnice aprinse; cînd sătenii m-au pus jos, lîngă masa mare, bușteanul cel mare de Crăciun era tîrît în uriașa gură căscată a căminului, și i se dădea foc.

– Arzi, arzi, arzi cele douăsprezece nopți de Crăciun, cîntau sătenii. Flautele se jeluiau și tobele bubuiau. Și atunci au intrat servitorii cu platouri cu carne și ulcioare cu vin.

– Pînă la urmă, ținem ospățul de Crăciun, a strigat tatăl meu. Nu vom mai trăi cu teamă.

Și au venit băieții cu capul de mistreț fript, pe un platou uriaș, și cu bucățile de carne înfipte în frigările înnegrite; peste tot în jurul meu vedeam doamne în splendide rochii, copii dansînd în cercuri sau în grupuri; la un moment dat, s-au ridicat toți și, sub acoperișul imens, au format cercuri spontane, dezlănțuindu-se în dansul tradițional.

– Ashlar, a spus tata, ni l-ai redat pe Dumnezeu. Domnul să te binecuvînteze!

Stăteam la masă, privindu-i pe toţi, capul îmi bubuia de zgomotul tobelor. I-am văzut pe cîmpoiaşi dansînd în timp ce cîntau din cîmpoi, ceea ce nu era puţin lucru. Şi am văzut cercurile formîndu-se şi rupîndu-se, pentru a se forma altele. Mirosul mîncării era puternic şi îmbătător. Iar focul – o superbă flacără orbitoare.

Am închis ochii, şi nu ştiu cît timp am stat cu capul rezemat de speteaza scaunului, ascultîndu-le rîsetele, cîntecele şi muzica. Cineva mi-a dat nişte vin să beau şi l-am luat. Cineva mi-a dat nişte carne, şi am luat-o şi pe aceea. Căci era Crăciunul şi aveam dezlegare la carne dacă voiam, şi nu trebuia să fiu franciscanul sărac chiar în această zi.

Am auzit un sunet învăluind încăperea. Am crezut că este doar ritmul care se mai potolise. Apoi mi-am dat seama că tobele băteau mai încet şi sunau mai ameninţător. Cimpoaiele cîntau un cîntec mai mohorît, care se auzea mai slab.

Am deschis ochii. Întreaga adunare era învăluită în tăcere sau cuprinsă de vraja muzicii, nu ştiam care dintre ele. Aveam senzaţia că, dacă mă mişc, ameţesc. Acum îi vedeam pe tobo-şari; vedeam feţele lor împietrite, şi pe cele sumbre, de beţivani ale cîmpoiaşilor.

Aceasta nu era muzică de Crăciun. Era ceva mai trist, mai strălucitor, mai pasional. Am încercat să mă ridic, dar muzica m-a învins. Părea că melodia dispăruse, că rămăsese doar o temă care se repeta întruna, ca şi cum cineva tot întindea mîna, făcînd acelaşi gest iar şi iar.

Apoi a fost parfumul. „A, este doar sora mea", gîndeam eu, „şi numai eu ştiu şi am să înăbuş orice dorinţă ar dezlănţui".

Dar din mulţimea risipită în marea sală şi pe scări s-a înălţat un gîfîit de uimire, de groază. Unii au întors capetele şi şi-au ascuns feţele, alţii s-au lipit de pereţi.

– Ce s-a întîmplat? am strigat eu. Tatăl meu s-a ridicat în picioare şi privea ţintă, ca şi cînd nu putea rosti nici o vorbă. Sora

mea, Emaleth, la fel; ca și celelalte neamuri ale mele și căpeteniile prezente. Tobele continua să bată. Cimpoaiele se tînguiau, scoțînd un sunet ca un scrîșnet.

Mirosul a devenit mai puternic, și, în timp ce mă străduiam să rămîn în picioare, am văzut intrînd un grup de oameni îmbrăcați în negru și în alb.

Cunoșteam veșmintele acestea austere. Îmi erau cunoscute gulerele albe și țepene. Erau puritani. Veniseră să se războiască?

Ascundeau ceva în mijlocul lor, după felul în care se mișcau la unison. Acum mi se părea că și cimpoierii și toboșarii erau, ca și mine, învăluiți de muzică.

Voiam să strig: „Priviți, protestanților!". Dar cuvintele nu-mi veneau. Parfumul devenea din ce în ce mai puternic.

În cele din urmă, mulțimea de oameni în negru s-a despărțit, iar în mijloc era o creatură pitică și strîmbă, de sex feminin, cu o gură mare zîmbitoare, cocoșată, cu ochi arzători.

– Taltos, Taltos, Taltos! a urlat venind spre mine, și atunci am știut că parfumul venea de la ea. Am văzut-o pe sora mea repezindu-se spre mine, dar tatăl meu a prins-o și a aruncat-o la pămînt. O ținea strîns, dar ea se lupta să scape.

Un spiriduș, o creatură crudă, cu privirea sălbatică.

– A, noi o să facem uriași împreună, fratele meu cel înalt, perechea mea! a strigat. Apoi deschizînd brațele, și-a desfăcut veșmintele zdrențuite. I-am zărit sînii imenși și ademenitori atîrnîndu-i pînă la brîu.

Mirosul îmi pătrunsese în nări, în cap; se urcase pe masă, în fața mea, și, în ochii mei, îmi părea că se făcuse înaltă și frumoasă; o femeie grațioasă, zveltă, cu picioare lungi și degete albe și subțiri care se îndreptau spre mine să mă mîngîie pe față. *O femelă pură din semințta ta.*

– Ashlar, nu! a strigat sora mea; am văzut pumnul tatălui meu țîșnind spre ea și am auzit cum trupul ei cade pe podeaua de piatră.

Femeia din fața mea era strălucitoare; și, în timp ce o priveam, părul roșcat îi creștea tot mai lung, revărsîndu-i-se pe

spatele gol și între sîni. A ridicat acest văl și mi s-a dezvăluit; și-a cuprins, ca într-un căuș, sînii cu mîinile; apoi, le-a lăsat în jos, și a desfăcut buzele tainice ale gurii rozalii și umede dintre picioarele ei.

Rațiunea mă părăsise, era doar pasiunea, doar muzica, doar frumusețea care mă vrăjea. Fusesem ridicat pe masă. Ea era acolo, întinsă, și eu am fost așezat peste ea.

– Taltos, Taltos, Taltos! Zămisliți-l pe Taltos!

Tobele băteau din ce în ce mai tare, tot mai asurzitor. Sunetul cimpoaielor devenise un bîzîit continuu, prelung. Și acolo, sub mine, pierdută în părul auriu dintre picioarele ei, era gura ce-mi zîmbea, îmi zîmbea ca și cum ar fi fost gata să vorbească! Era umedă și fragedă și strălucea, plină de fluidele femeii, iar eu o doream, îi simțeam mirosul, aveam nevoie de ea, trebuia s-o am!

Mi-am scos mădularul și l-am vîrît în crăpătură, împingînd iar și iar. Eram în extaz, la fel ca atunci cînd sugeam de la mama. Era ca și cu tîrfele mele din Florența; clinchetul rîsului lor, îmbrățișarea molatică a sînilor lor grăsulii, tainicele ascunzișuri acoperite cu păr de sub fustele lor, trupul înflăcărat care se strîngea în mine și mă făcea să scot țipete extaziate. Dar nu se termina. Continua la nesfîrșit. Și cînd te gîndești că trăisem o viață cu atît de puțin, ce prost fusesem, prost, prost!

Scîndurile mesei trosneau și pîrîiau sub greutatea trupurilor noastre împletite. Cupe căzuseră pe jos. Mi se părea că ne devoră căldura focului; sudoarea țîșnea din mine.

Și, sub mine, pe scîndurile tari de lemn, în vinul vărsat, printre bucățile de carne și rufăria sfîșiată, zăcea nu frumoasa cu părul roșcat și strălucitor, ci cotoroanța, piticania, cu rînjetul ei hidos.

– O, Doamne, nu-mi pasă, nu-mi pasă! Haide! Haide! urlam cuprins de pasiune. Și am continuat tot așa, pînă s-a șters amintirea rațiunii, a țelului, a gîndului.

Buimac, mi-am dat seama că fusesem tras de pe femeia pitică, că ea se unduia pe scîndurile mesei, că din lăcașul acela tainic și umed unde-mi lăsasem sămînța, ieșea ceva.

– Nu, nu vreau să văd! Opriți-o! am urlat. O, Doamne, iartă-mă! Dar toată sala răsuna de râs, hohote de râs acoperind tobele și cimpoaiele; a trebuit să-mi pun mîinile peste urechi, atît de asurzitoare era larma pe care o făceau. Cred că am zbierat, am scos mai degrabă un muget de fiară. Dar nu mă puteam auzi.

Din măruntaiele cotoroanței a ieșit noul Taltos; au alunecat afară bîjbîind brațele lungi și subțiri, care se lungeau văzînd cu ochii, cu degete care creșteau chiar în timp ce ieșeau; în cele din urmă, cînd mama striga în chinuri, a ieșit capul, capul alunecos și îngust; se născuse știutor, se născuse eliberîndu-se din oul din pîntec și privindu-mă cu ochi inteligenți.

A alunecat din trupul ei, și creștea tot mai înalt, cu ochi strălucitori, cu gura deschisă, cu pielea lucitoare, fără cusur, la fel de perfectă ca aceea a oricărui bebeluș uman. Și, așa cum se întîmplase odată și cu mine, a căzut peste maică-sa și a început să sugă, secătuind mai întîi un sîn, apoi pe celălalt. Apoi s-a ridicat în picioare, iar oamenii din sală au scos strigăte furtunoase de veselie și au aplaudat.

– Taltos! Taltos! Mai faceți unul! Faceți o femeie, zămisliți-l pe Taltos pînă răsare soarele!

– Nu, opriți-vă! am strigat, dar oroarea nou-născută, copilul acesta amețit, acest uriaș straniu și șovăielnic o viola pe cotoroanță, tot așa cum făcusem și eu. Și apoi mi-au adus o altă cotoroanță, mi-au pus-o în față, și am fost forțat s-o posed, și mădularul meu o cunoștea, știa ce vrea, cunoștea mirosul.

Unde-mi erau sfinții?

Aveam impresia că acum oamenii din încăpere izbeau cu picioarele în podea și cîntau deodată cu tobele. Totul se împletise într-o singură voce, monotonă, joasă, necontenită. Cînd am fost tras de pe ea, am dat ochii peste cap, și nu mai vedeam nimic. M-au împroșcat cu vin pe față, un copil se năștea din femeia ce-mi fusese adusă, și din nou oamenii au strigat:

– Taltos, Taltos, Taltos! Și, în cele din urmă:

– Este femeie! Îi avem pe amîndoi!

Înnebuniseră parcă toți din sala mare, peste tot numai strigăte putenice, viguroase. Oamenii dansau din nou, dar nu în cercuri, ci ținîndu-se de brat, și săreau pe mese, pe scaune, se repezeau pe scări, doar de dragul de a face salturi în aer. Am văzut chipul stăpînului, plin de mînie și de oroare, clătinînd din cap în timp ce-mi striga ceva, dar cuvintele i se pierdeau în zarva aceea.

– Zămisliți-i pînă-n dimineața de Crăciun! strigau oamenii. Zămisliți-i și ardeți-i! Și, în timp ce eu mă chinuiam să mă ridic în genunchi, am văzut cum îl luau pe primul născut, băiatul, care acum era mai înalt decît tatăl lui, și îl aruncau în focul de Crăciun.

– Încetați, opriți-vă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă auzea nimeni. Nu mă auzeam nici pe mine însumi. Nu-l auzeam țipînd, deși știam că țipă; am zărit suferința pe chipul lui neted. Am îngenuncheat, cu capul plecat. „Doamne, ajută-ne. Este vrăjitorie. Pune-i capăt, o, Doamne, ajută-ne, ne-*au* crescut pentru a ne sacrifica, noi *sîntem* mieii, o, Doamne, te rog, nu mai pot, nu mai lăsa să moară și alții!"

Mulțimea scotea țipete răgușite, se legăna, un murmur continuu în rumoarea nesfîrșită. Și dintr-o dată, urlete au sfîșiat aerul, mai puternice și mult mai numeroase decît ale mele, imposibil să nu le auzi.

Ușile fuseseră forțate de soldați, sute, care au năvălit înăuntru. Pe lîngă soldații în armură și cu scut, erau păstori, plugari cu furci sau cu brăzdare de plug în mîini.

– Vrăjitoare, vrăjitoare, vrăjitoare! urlau atacatorii.

Am sărit în picioare și am strigat să se facă tăcere. Erau retezate capete. Cei înjunghiați cereau îndurare. Bărbații luptau să-și apere femeile. Nici măcar copiii nu erau cruțați.

Agresorii m-au înșfăcat, m-au tîrît afară, și odată cu mine pe ceilalți monștri, nou-născuții, și pe cotoroanțele din care ieșiseră. Noaptea rece se căsca înaintea noastră și aveam impresia că urletele și strigătele războinice răsună prin văile munților, ca un ecou.

– Doamne, Dumnezeule, ajută-ne, ajută-ne! Îndură-te de noi, este un lucru rău, este greșit, aceasta nu este dreptatea ta. Nu. Pedepsește-i pe vinovați, dar nu-i pedepsi pe toți! Doamne, Dumnezeule! strigam eu.

M-au aruncat pe podeaua din piatră a catedralei, și m-au tîrît apoi în naos. De jur împrejur am auzit ferestrele cum se sparg, parcă explodînd; am văzut flăcări. Fumul negru mă înneca; trupul îmi era zgîriat în timp ce eram tîrît. În depărtare, am văzut fînul din iesle luînd foc. Animalele priponite mugeau, cuprinse de flăcările din care nu puteau scăpa.

În cele din urmă, m-au aruncat lîngă mormîntul Sfîntului Ashlar.

– Pe fereastră, pe fereastră! striga mulțimea.

M-am ridicat cu greu în genunchi. Toate băncile de lemn și podoabele din catedrală ardeau. Totul era învăluit în fum și în strigătele celor măcelăriți; brusc, mîini care mă țineau de fiecare picior și de fiecare braț m-au ridicat, iar aceste ființe care mă țineau m-au balansat înainte și-napoi, înainte și-napoi, și pe urmă m-au aruncat în vitraliul cel mare cu Sfîntul Ashlar.

Am simțit cum mă izbesc cu pieptul și cu fața de geam. Am auzit cum se sparge, și m-am gîndit: „Cu siguranță, acum mor. O să urc în noapte, spre stele, la pace, și Dumnezeu o să-mi explice de ce s-au întîmplat toate acestea".

Mi se părea că văd valea. Că văd orașul arzînd. Că fiecare fereastră este o gură lacomă. Că văd colibele în flăcări. Că văd cadavrele împrăștiate în jurul meu, și într-o străfulgerare mi-am dat seama că nu erau închipuiri ale unui suflet care se înalță la cer. Trăiam!

Apoi, mulțimea furioasă s-a năpustit și din nou m-a înșfăcat.

– Tîrîți-l pînă la cerc, spuneau. Tîrîți-i pe toți, ardeți-i în cerc, ardeți vrăjitoarele și pe Taltos!

Totul era înghițit de beznă, totul era panică, totul era un gîfîit în sforțarea de a respira, o încercare disperată de a găsi un punct de sprijin; nimic, nici un moment care să nu fie o luptă animalică, nu, Doamne, ajută-ne, nu ne lăsa pradă flăcărilor!

Cînd m-au ridicat în picioare, am zărit misteriosul, vechiul cerc de pietre care ne înconjura, cu contururile aspre scînteind pe fundalul cerului şi al flăcărilor care cuprinseseră oraşul în spatele nostru. Am văzut flăcările înghiţind catedrala, ale cărei vitralii frumoase se spărseseră şi pieriseră.

M-a lovit o piatră, apoi încă una, şi încă una. O alta a făcut să-mi ţîşnească sîngele din ochi. Am auzit flăcările. Am simţit fierbinţeala. Dar muream sub ploaia de pietre. Una după alta mă loveau în cap, peste tot, aşa că abia dacă am simţit focul cînd m-a atins...

„Doamne, Dumnezeule, în mîinile Tale, supusul Tău, Ashlar, nu mai poate face nimic. Sfinte Dumnezeule! Pruncule Isus, ia-mă! Maică Binecuvîntată, ia-mă! Francisc, vino-mi în ajutor! Sfîntă Fecioară, Maica lui Dumnezeu, acum şi în clipa... în mîinile Tale!"

Şi pe urmă...

Şi pe urmă.

N-a mai fost nici un Dumnezeu.

N-a mai fost pruncul Isus în braţele mele.

N-a mai fost Maica Binecuvîntată, „acum şi în clipa morţii noastre".

N-a mai fost Lumina.

N-a mai fost judecată.

N-a mai fost nici un rai.

N-a mai fost nici un iad.

Era doar bezna.

Şi apoi a venit Suzanne.

Suzanne strigînd în noapte.

Ashlar, Sfinte Ashlar!

O fiinţă pămînteană strălucitoare, abia vizibilă în cerc! Şi, ia uite, cercul de pietre, ce rotund este! Ascultaţi-i vocea!

Şi peste anii lungi, lungi, strigătul venea slab, mic, ca o fărîmă de scînteie, apoi mai tare, mai limpede, iar eu mă adunam ca să-l ascult:

– Vino, Lasher al meu, ascultă-mi vocea!

– Cine sînt eu, copile? Era vocea mea cea care se auzea? Era vocea mea cea adevărată, care vorbea, în sfîrșit?

Dincolo de timp, fără trecut, fără viitor, fără amintiri...

Doar o apariție neclară a unui trup cald prin abur, o entitate vagă care se ridica din cerc.

Și răspunsul ei copilăresc, rîsul ei, dragostea ei:

– Lasher al meu, asta ești, ești răzbunătorul meu, Lasher al meu, vino!

37

Lasher rămăsese tăcut, cu mîinile întinse pe masă, cu capul plecat.

Michael n-a zis nimic, dar şi-a ridicat privirea, prudent, spre Clement Norgan, apoi spre Aaron şi spre Erich Stolov. Se citea compasiunea pe chipul lui Aaron. Erich Stolov era uluit.

Faţa lui Lasher era calmă, aproape senină. Lacrimile erau iar în ochii lui, aceste lacrimi pe care le poartă ca pe nişte bijuterii, se gîndea Michael, pe care îl treceau fiori din cap pînă-n picioare, ca şi cum ar fi încercat să rupă vraja acestei creaturi frumoase, a vocii ei liniştite, egale.

– Sînt al dumneavoastră, domnilor, a spus Lasher la fel de amabil, ţintuindu-l cu privirea pe Stolov. Am venit la voi, după atîtea secole, ca să vă cer ajutor. Mi l-aţi oferit odată; mi-aţi spus care era ţelul vostru; nu v-am crezut. Şi acum, mă găsesc din nou în aceeaşi situaţie: vînat şi ameninţat!

Stolov le-a aruncat o privire stingherită lui Aaron şi lui Michael. Norgan se uita la Stolov ca şi cum ar fi aşteptat vreun indiciu.

– Ai procedat cum trebuie! Ai făcut un lucru înţelept. Sîntem pregătiţi să te ducem la Amsterdam. De aceea sîntem aici, a vorbit Stolov.

– A, nu, n-o să faceţi aşa ceva, a ripostat Michael liniştit.

– Michael, ce vrei de la noi? Crezi că o să stăm deoparte şi o să te lăsăm să nimiceşti această creatură? a întrebat Stolov.

– Michael, ai auzit povestea mea, a rostit Lasher cu tristețe, ștergîndu-și iar lacrimile, ca un copil.

– Poți fi sigur că nu ți se va întîmpla nimic rău, a spus Stolov. S-a întors spre Michael:

– Îl luăm cu noi. Îl luăm de pe capul tău, departe de orice loc de unde ar putea să-ți facă rău ție sau femeilor din familia ta. Va fi ca și cînd n-a fost niciodată aici...

– Nu, stai, a glăsuit Lasher. Michael, m-ai ascultat, a adăugat cu un glas sfîșiat de durere, la fel ca înainte. S-a aplecat în față; ochii îi erau împăienjeniți și imploratori. Pentru toată lumea arăta ca Hristos din tabloul lui Dürer.

– Michael, nu poți să-mi faci rău, a șoptit cu o voce nesigură, plină de emoție. Nu mă poți ucide! Sînt de condamnat pentru ceea ce sînt? Privește-mă în ochi, nu poți s-o faci. Știi asta.

– Nu te înveți minte deloc, nu? a murmurat Michael.

Imediat, Aaron l-a strîns mai tare de umăr pe Michael.

– Nimeni nu ucide pe nimeni, a conchis Aaron. O să-l ducem cu noi. Mergem la Amsterdam. Mă duc cu Erich și cu Norgan. Și cu el. O să mă asigur că va fi dus direct la Cămin și va fi pus...

– Nu, nu faci nimic, l-a întrerupt Michael.

– Michael, acesta este un mister mult prea important ca să fie distrus într-o clipă de un singur om.

– Nu, nu este, a replicat Michael.

– Abia am început să înțelegem. Dumnezeule, nu înțelegi ce înseamnă acest lucru? Michael, vino-ți în fire, a insistat Aaron.

– Ba da, îmi dau seama. Și Rowan și-a dat seama. La dracu' cu misterul! Michael l-a fulgerat cu privirea pe Stolov: Acesta a fost întotdeauna scopul vostru, nu-i așa? Nu să observați, să așteptați, să adunați date, ci pur și simplu ceea ce i-a spus olandezul lui Lasher, să găsiți și să împreunați un mascul și o femelă Taltos și să reluați înmulțirea!

Erich a negat, clătinînd din cap:

– N-o să permitem să se întîmple nimic nimănui, şi mai ales nu lui. Vrem doar să studiem, să aflăm, a explicat el.

– Oho, minţi! Toţi, iar acum şi tu, Aaron te-ai lăsat prins în asta. În cele din urmă te-a sedus chiar şi pe tine, a oftat Michael.

– Michael, uită-te la mine, a zis Lasher abia şoptit. Ca să iei o viaţă omenească este nevoie de o mare voinţă, de o mare vanitate. Dar s-o iei pe a mea? Eşti nebun să mă condamni din nou la necunoscut, fără să cercetezi, fără să dezlegi miracolul! O, nu, n-ai face asta! Nu eşti aşa de nechibzuit, aşa de crud!

– De ce vrei să mă cîştigi de partea ta? a întrebat Michael. Nu te bizui pe tipii ăştia să te apere?

– Michael, eşti tatăl meu. Ajută-mă! Vino cu noi la Amsterdam! S-a întors spre Stolov:

– Aveţi femeia, nu? Femeia Taltos. Eu am dat greş în toate încercările mele. Dar voi o aveţi.

Stolov n-a zis nimic, dar i-a susţinut privirea.

– Nu, toată povestea asta e o fantezie. Nu avem nici o femeie Taltos. Nu avem astfel de secrete. Dar o să-ţi oferim adăpost, nu înţelegi? O să-ţi asigurăm un loc unde să-ţi poţi depăna amintirile, să poţi scrie povestea pe care ne-ai spus-o nouă, şi la care te vom ajuta cum putem.

Lasher i-a aruncat un zîmbet fin lui Aaron, apoi l-a privit scurt pe Stolov. Şi-a şters iar lacrimile, neglijent, cu mîna lungă şi graţioasă. Michael nu-şi lua ochii de la creatură.

– Aaron, l-au ucis pe doctorul Larkin, a început el. L-au ucis pe doctorul Flanagan la San Francisco. Ar face orice ca să îndepărteze toate obstacolele. Vor să-l aibă pe Taltos, şi exact asta i-a spus olandezul lui Ashlar acum cinci sute de ani! Ai fost prostul lor, la fel ca şi mine. Ştiai, cînd am intrat în această încăpere.

– Nu pot să cred! Pur şi simplu, nu pot! Stolov, spune ceva! Norgan, du-te şi cheamă-l pe Yuri, a cerut Aaron. Yuri este cu Mona dincolo, la cealaltă casă. Telefonează acolo. Trebuie să vină!

Norgan n-a făcut nici o mișcare. Stolov s-a ridicat încet în picioare.

– Michael, trebuie să fie greu pentru tine. Tu vrei răzbunare, vrei să distrugi.

– Nu-l duceți nicăieri, prietene, a răspuns Michael. Nici să nu încercați!

– Stai liniștit! Așteaptă să vină Yuri, a zis Aaron.

– De ce, ca să fiți și mai mulți împotriva mea? Ai uitat de poezia pe care ți-am dat-o?

– Ce poezie, a întrebat Lasher, care făcuse ochii mari de curiozitate. Știi o poezie? Mi-o spui și mie? Îmi plac mult poeziile. Îmi place să le ascult. Rowan spunea poezii așa de frumos!

– Știu mii de poezii. Dar ascultă strofa asta și ai să înțelegi, i-a cerut Michael.

> Lăsați diavolul să-și spună povestea,
> Lăsați-l furia îngerului s-o aprindă,
> Să facă morții s-aducă vestea,
> Și alchimiștii să-i desfidă.

– Nu știu sensul, a rostit Lasher pe un ton nevinovat. Nu-l înțeleg. Nu sînt suficiente versuri.

Dintr-o dată, Lasher s-a uitat spre tavan. Și Stolov a făcut același lucru, sau mai degrabă și-a ciulit urechea, cu privirea încremenită aiurea, ca și cum era în așteptare, încercînd să capteze vreun sunet.

Era o muzică ce se auzea slab, vechea muzică scîrțîitoare, abia auzită. Patefonul lui Julien.

Michael a rîs:

– Ca și cînd de asta aveam nevoie, ca și cînd aș fi putut uita!

A țîșnit din scaun spre Lasher, care s-a dat înapoi, abia reușind să scape din strînsoare. Lasher s-a adăpostit în spatele lui Stolov și al lui Norgan, care se ridicaseră brusc în picioare.

– Nu-l lăsați să mă omoare! a șoptit Lasher. Tată, nu poți face așa ceva! Nu, povestea mea n-o să se sfîrșească iar așa!

– Ba bine că nu, a replicat Michael.

– Tată, ești la fel ca protestanții care voiau să distrugă pentru totdeauna frumoasele vitralii!

– Ghinion!

Creatura a făcut un salt spre stînga și a rămas nemișcată, holbîndu-se la ușa spre cămară.

Într-o clipită văzuse și Michael. Silueta lui Julien, stînd în ușă și barînd calea; era strălucitor, cu un aer meditativ, cu părul cărunt și cu ochii albaștri, cu brațele încrucișate.

Dar Lasher se năpustise deja pe hol, iar ceilalți bărbați se chinuiau, stîngaci, să țină pasul cu sprinteneala și cu pașii lui imperceptibili. Michael i-a tras un pumn lui Aaron, dîndu-l la o parte din calea lui, și a fugit după ceilalți; l-a împins cu putere pe Stolov într-o parte, după care l-a pocnit strașnic pe Norgan, care s-a împleticit și a căzut.

Lasher se oprise. Creatura rămăsese imobilă, fixînd cu privirea partea din față a casei. Michael a văzut-o din nou. Exact aceeași siluetă a lui Julien, în cadrul uriașei uși de la intrare. Liniștit, zîmbitor, cu brațele încrucișate, la fel ca mai înainte.

În momentul în care Michael s-a aruncat asupra lui Lasher, acesta a făcut un salt într-o parte, s-a răsucit și a fugit pe scări în sus.

Michael era chiar în urma lui, cu pieptul umflîndu-i-se de efort, cu mîinile întinse, și puțin a lipsit ca să pună mîna pe tivul sutanei negre a lui Lasher, sau să-i apuce pantoful negru de piele. L-a auzit pe Stolov strigînd aproape de el; i-a simțit mîna pe umăr.

La capătul scărilor, dincolo de palierul care ducea spre partea din spate a casei, era iarăși Julien; văzîndu-l, Lasher a dat înapoi, gata să cadă, apoi a alergat pe holul de la etajul al doilea, și s-a repezit ca un fulger spre scări, către etajul al treilea.

– Dă-mi drumul, a tunat Michael, îmbrîncindu-l pe Stolov.

– Nu, n-ai să-l omori! Nu îți dau voie!

Michael s-a răsucit cu iuțeală, a ridicat brațul stîng și, cu croșeul lui proverbial, l-a pocnit în barbie pe tip, scoțîndu-l

din luptă; Stolov a căzut pe spate şi s-a prăvălit pe scările abrupte, până jos.

O clipă s-a uitat cu mare părere de rău şi cu groază la silueta chircită a lui Stolov, izbindu-se de podea.

Dar Lasher ajunsese la un refugiu: dormitorul de la etajul al treilea, şi Michael îl auzea cum trage zăvorul.

Repezindu-se după el, Michael a lovit cu pumnii în uşă. S-a aruncat cu umărul în uşă, o dată, de două ori; apoi s-a dat înapoi şi a izbit cu putere în lemn, scoţînd-o din ţîţîni.

Muzica venind de la micul patefon se auzea slab. Fereastra de la acoperişul verandei era deschisă.

– Michael, nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi face asta! Ce-am făcut, în afară de faptul că am vrut să trăiesc? a murmurat Lasher.

– Mi-ai ucis copilul, asta ai făcut! Soţia mea este în pragul morţii din cauza ta. Te-ai întrupat în copilul meu, supunîndu-l voinţei tale, voinţei tale demonice, asta ai făcut! Şi mi-ai omorît soţia, ai distrus-o, aşa cum ai distrus-o şi pe mama ei şi pe mama mamei ei şi pe toate acele femei, atîtea generaţii! Să te ucid! O să fie o plăcere să te ucid! Pentru Sfîntul Francisc o să te ucid. Pentru Sfîntul Mihail. Pentru Sfînta Fecioară şi pentru pruncul Hristos pe care îl iubeşti aşa de mult!

Pumnul drept al lui Michael a ţîşnit spre faţa lui Lasher, care a încasat lovitura, s-a clătinat, apoi, brusc a început să ţopăie în cerc, cu sîngele şiroindu-i din nas.

– Dumnezeule, nu, nu face asta!

– Ai vrut să fii om? Ei bine, acum eşti întrupat, eşti om, şi o să afli ce se întîmplă cînd omul moare!

– Dar ştiu, aşa să-mi ajute Dumnezeu! a strigat Lasher.

În momentul în care Michael se repezea din nou la el, Lasher l-a pocnit cu putere în picior, apoi i-a tras un pumn, proiectîndu-l în perete. Lovitura l-a uluit pe Michael, pentru că braţul lung şi subţire al lui Lasher părea atît de lipsit de vlagă, dar, evident, nu era.

Michael s-a ridicat în picioare. Amețit. Iar durere. Nu. Nu încă.

– Lua-te-ar dracu', lua-te-ar dracu' pentru că ai puterea pe care o ai; de data asta însă nu-i de ajuns! a strigat el.

S-a năpustit spre creatură, care a evitat lovitura printr-o săritură amplă și grațioasă. Și, din nou, pumnul strîns l-a lovit cu putere pe Michael în față, înainte ca acesta să aibă răgaz să se eschiveze sau să ridice brațul să se apere.

– Michael, ciocanul! a strigat Julien.

Ciocanul. Pe pervazul ferestrei deschise. Ciocanul, pe care-l luase ca armă în noaptea aceea cînd căutase hoțul, și cînd îl găsise numai pe Julien în întuneric! S-a repezit după el, l-a apucat de mîner, l-a învîrtit în aer, și apoi, ținîndu-l cu amîndouă mîinile, s-a năpustit asupra creaturii, lovind-o în creștetul capului.

Prin păr, prin pielea delicată, prin moalele capului, prin fanta care nu se închisese s-a afundat vîrful ciocanului. Gura creaturii uluite formase un oval perfect. Sîngele a explodat pur și simplu, țîșnind ca dintr-o fîntînă. Lasher a ridicat brațele, parcă ar fi vrut să oprească șuvoiul. Apoi le-a lăsat în jos, cînd sîngele i-a curs, ca un torent, în ochi.

Michael a smuls ciocanul din rană și l-a lovit din nou cu putere în cap, de data asta înfigîndu-l și mai adînc. Un om ar fi murit, și-ar fi dat sufletul, dar creatura doar s-a clătinat, s-a dezechilibrat, a șovăit, cu sîngele care-i curgea gîlgîind din cap.

– O, Doamne, ajută-mă! a strigat Lasher, și sîngele șiroia ca niște pîrîiașe, direct în gură. Oh, Dumnezeule din ceruri, de ce? De ce? se tînguia. Sîngele îi curgea pe bărbie. Ca Hristos cu coroana de spini, așa sîngera!

Michael a ridicat iar ciocanul.

Norgan a apărut dintr-o dată, enervat, roșu la față; s-a repezit la Michael, intervenind între el și Lasher. Michael a lăsat ciocanul să cadă. Bărbatul a murit pe loc, în momentul în care ciocanul i-a făcut o gaură în frunte, afundîndu-se cîțiva centimetri în os.

Norgan a căzut cu faţa în jos; rămăsese spînzurat de ciocan, şi Michael l-a tras cu o smucitură.

Lasher părea gata să se prăbuşească. Ţopăia, se clătina, striga încetişor, cu sîngele încă şiroind, amestecat cu părul negru şi des. Se uita fix la fereastră. Fereastra din acoperişul verandei era deschisă! O femeie tînără şi gingaşă stătea acolo în beznă, pe acoperişul verandei, iar smaraldul prins de un lanţ de aur îi strălucea la gît. Purta o rochie înflorată pînă la genunchi, iar părul negru îi cădea pe umeri. I-a făcut semn cu mîna.

– Da, vin, iubita mea dragă, a spus Lasher, ameţit; s-a aplecat înainte, apoi s-a îndreptat, păşind peste pervazul ferestrei, pe acoperiş. Antha, iubita mea, nu te prăbuşi!

S-a ridicat în picioare din nou, înalt cum era, străduindu-se să-şi recapete echilibrul. Michael s-a suit pe acoperişul gudronat şi a sărit în picioare. Fata dispăruse. Noaptea intensă era scăldată de lumina lunii. Se aflau trei etaje deasupra dalelor de piatră. Michael a aruncat încă o dată ciocanul, o ultimă lovitură care l-a atins pe Lasher în tîmplă, proiectîndu-l peste marginea acoperişului.

Fără nici un strigăt, trupul s-a prăbuşit, şi capul s-a izbit cu putere de dale.

Michael a sărit din nou peste balustrada mică. A îndesat ciocanul sub cureaua de la pantaloni şi, apucînd cu amîndouă mîinile spalierul de fier, s-a lăsat să alunece; căzînd, rostogolindu-se printre viţă şi bananieri, a atins pămîntul, impactul fiind atenuat de tulpini.

Creatura zăcea pe poteca din grădină, un trup întins pe jos, cu braţe şi cu picioare neîndemînatice, cu păr negru şi lung.

Ochii albaştri erau holbaţi spre cerul nopţii, gura întredeschisă.

Michael a îngenuncheat lîngă ea, şi a lovit cu ciocanul iar şi iar, de data asta cu coada, zdrobind oasele feţei, maxilarele, fruntea, izbind întruna; scotea arma din sînge şi din carnea sfîrtecată doar ca să mai lovească o dată. La sfîrşit, nu mai rămăsese nimic din faţă. Oasele se transformaseră în cartilaje.

Creatura era prăbuşită, chircită, secătuită, ca şi cum ar fi fost făcută din cauciuc sau din plastic. Sîngele se scurgea din învelişul stîlcit a ceea ce fusese cîndva faţa.

Cu toate astea, Michael continua să lovească. A izbit cu vîrful ciocanului gîtul creaturii, căscînd o gaură în el. A lovit fără contenire, pînă cînd capul a fost complet retezat de trup.

Într-un tîrziu, s-a sprijinit de veranda de jos şi a stat acolo, fără suflu, cu ciocanul însîngerat în mînă. Simţea iar durerea din piept, dar nu mai simţea frica. S-a uitat atent la cadavru; s-a uitat la grădina în beznă. S-a uitat în sus, la lumina ce cobora din înaltul întunecat. Sub creatură şi peste ea erau banane strivite. Părul negru se încăpăţîna să rămînă lipit de amestecul însîngerat şi fără formă: nas zdrobit, dinţi sparţi, oase rupte.

Michael s-a ridicat în picioare. Durerea din piept era acum puternică, o simţea fierbinte, aproape de nesuportat. A păşit peste cadavru, pe iarba verde şi moale. S-a dus pînă în mijlocul peluzei şi şi-a plimbat privirea încet pe faţada întunecată a casei vecinilor, unde nu licărea nici măcar o lumină; ferestrele erau ascunse după arbori de tisă, bananieri şi magnolii, aşa că nu se putea vedea nimic. Privirea i-a alunecat pe arbuştii întunecaţi, plantaţi de-a lungul gardului din faţă, apoi pe strada pustie.

Nimic nu mişca în curte. Nimic nu mişca în casă. Nimic nu se mişca dincolo de gard. Nu existaseră martori. În liniştea profundă şi blîndă, la adăpostul umbrelor din Cartierul Grădinilor, moartea fusese din nou prezentă, şi nimeni nu băgase de seamă. Nimeni nu va veni. Nimeni nu va întreba.

Ce-o să faci acum? Tremura din tot corpul; mîinile îi erau alunecoase de la sudoarea amestecată cu sînge. Îl durea glezna. Îşi rupsese un ligament atunci cînd coborîse pe spalieri, sau cînd căzuse. Nu conta. Putea să meargă, se putea mişca. Putea să scape de ciocan. A privit spre fundul grădinii, în întuneric, şi privirea a trecut peste strălucirea piscinei albastre, peste poarta de fier, pînă în curtea din spate. A văzut stejarul lui Deirdre, cu

crengile mari înălțîndu-se spre cer, parcă fugărind, împrăștiind norii palizi.

„Sub stejar", i-a trecut prin minte. „După ce-mi recapăt suflul. După ce... după ce...", și a căzut în genunchi pe iarbă, apoi s-a prăbușit într-o parte.

38

A zăcut acolo mult timp. Nu a dormit. Durerea era intermitentă. În cele din urmă, a tras aer în piept și nu l-a mai durut așa de tare. S-a ridicat în capul oaselor și durerea a reînceput, zvicnind, dar parcă mai puțin intensă, simțind-o numai în „cămările" inimii. Nu prea știa și nici nu-i păsa. S-a ridicat în picioare și s-a dus spre aleea cu dale de piatră.

Casa dormea în beznă, liniștită, nemișcată, ca mai înainte. Iubita mea Rowan. Aaron... Dar nu putea să părăsească trupul ăsta mutilat aici.

Zăcea așa cum îl lăsase, poate doar cumva mai turtit, sau poate doar chircit. Nu-și dădea seama. S-a aplecat și a luat cadavrul în brațe. Ce mai rămăsese din cap se desprinsese și se bălăbănea pe dale, o bucățică de carne atîrnînd ca grăsimea de pui.

Ei, o să se întoarcă după cap. Cără cadavrul, și lăsase picioarele și spatele să fie tîrîte pe pămînt, de-a lungul aleii cu dale, pe lîngă piscină, spre curtea din spate.

Nu era anevoios, după ce comisese o crimă! Trupul nu era prea greu, și făcea lucrurile în tihnă. Nici măcar o secundă nu s-a gîndit că locul potrivit ca să-l îngroape era, de fapt, sub pilcul de mirt din față. Acolo îl văzuse pe „bărbat" prima oară, țintuindu-l cu privirea și zîmbind, atunci cînd sărise gardul ca un puști.

Dar era posibil să-l vadă cineva din stradă. Nu, în curtea din spate era mai bine. Nimeni nu putea fi martor la îngropăciunea de sub stejarul lui Deirdre. Și mai erau și celelalte două cadavre –

al lui Stolov şi al lui Norgan. Ştia că Stolov este mort. Ştiuse de cînd îl văzuse căzînd pe spate. Îi rupsese gîtul. Şi Norgan era mort. Văzuse şi asta.

Norgan pierduse timp, credea el, încercînd să-l resusciteze pe Stolov. Ei lasă, avea timp să vadă ce e cu toate astea. Poate că, pînă la urmă, era adevărat ce spunea toată lumea, că în familia Mayfair puteai să ucizi şi nimeni nu făcea absolut nimic!

În curtea din spate era beznă şi umezeală; bananierii îşi reveniseră deja după înghețul de la Crăciun şi-şi deschideau crengile arcuindu-se, de-a lungul zidului înalt de cărămidă. Din cauza întunericului abia zărea rădăcinile stejarului. A pus jos cadavrul şi i-a încrucişat braţele pe piept. Arăta ca o păpuşă mare şi zveltă, cu picioarele lungi şi mîinile uriaşe, albe de parcă ar fi fost de plastic, reci şi nemişcate.

S-a întors la dalele de lîngă verandă. Şi-a dat jos puloverul şi pe urmă cămaşa. A îmbrăcat iar puloverul, apoi a apucat, cu grijă, capul de păr. A fost atent să nu se murdărească de sînge; fusese destul stropit. Odată cu capul, a adunat cea mai mare parte din piele, din oasele sfărîmate şi din sînge, dar a trebuit să strîngă ce mai rămăsese într-o grămăjoară moale şi însîngerată. Şi ce nu reuşise să strîngă, a şters cu batista, punînd totul în cămaşa împăturită. O bocceluţă. O bocceluţă din cap.

Brusc îşi dorea să fi avut un borcan. Ar fi putut să-l pună în borcan. Dar cel mai bine era să-l îngroape. Casa era tăcută şi întunecată. Nu putea să piardă toată noaptea cu asta. Rowan avea nevoie de el. Şi Aaron, Aaron ar putea fi rănit. Şi celelalte două cadavre... toate astea de făcut. Cu siguranţă că, în curînd, aveau să înceapă să vină oameni. Întotdeauna se întîmpla aşa.

A dus capul cu el la piciorul stejarului. Apoi a închis şi încuiat poarta din spate, în caz că vreunul dintre veri ar fi hoinărit pe acolo.

Lopata era în magazia din spate. N-o folosise niciodată. Grădinarii făceau genul ăsta de muncă. Iar acum el urma să îngroape cadavrul în acest întuneric beznă.

Pământul mustea de apă sub copac, de la ploile de primăvară, și nu i-a fost greu să sape o groapă destul de adîncă. Rădăcinile i-au dat de furcă. A fost nevoit să se depărteze de baza copacului mai mult decît intenționa, dar în cele din urmă a făcut o groapă îngustă și inegală, nici pe departe ca mormintele dreptunghiulare din filmele horror și din înmormîntările moderne. A pus cadavrul în ea. Pe urmă bocceluța făcută din cămașa, îmbibată de sînge, în care era capul. Căldura umedă a verii care se apropia avea să ducă la putrezirea rapidă a cadavrului. Începuse deja să plouă.

Binecuvîntată ploaie. S-a uitat jos, în groapa întunecată. Nu vedea nimic din trup, doar o mînă albă, inertă. Nu arăta ca o mînă de om. Degete prea lungi. Articulații prea mari. Mai degrabă ceva din ceară.

A ridicat privirea spre crengile întunecate ale copacului. Ploua în toată regula, dar prin coroana deasă trecuseră doar cîteva picături.

Era frig în grădina pustie și tăcută. Nici o lumină în casa de oaspeți din fundul grădinii. Nici un sunet de la vecinii de dincolo de zid.

S-a mai uitat încă o dată în mormîntul fără formă, care avea să piară. Mîna era mai mică, mai subțire. Parcă își pierduse din materialitate, degetele adunate parcă se dizolvaseră, pierzîndu-și forma distinctă. Nu mai puteai spune că este o mînă.

Altceva strălucea în beznă – o lumină verde, ca un licurici delicat.

S-a lăsat în genunchi. S-a apropiat de marginea accidentată a gropii; cu mîna stîngă se sprijinea de partea cealaltă a gropii, ca să nu-și piardă echilibrul, în timp ce cu dreapta a bîjbîit după obiectul verde lucitor.

A fost cît pe ce să se dezechilibreze, și pe urmă a simțit marginile dure ale smaraldului.

A smuls lanțul dintre zdrențele pline de sînge și încîlcite. Și s-a ivit din beznă, adăpostit în palma lui murdară de noroi.

– Al meu ești! a murmurat privindu-l cu atenție.

Se aflase la gîtul creaturii, ascuns sub haine.

Îl ținea în mînă, îl răsucea, lăsînd lumina stelelor să-l descopere, nestematul nestematelor! Nu era prea emoționat. Nimic. Doar o satisfacție tristă și sumbră că avea smaraldul Mayfair, că-l smulsese uitării din mormîntul acela tainic și neștiut al cuiva care în final pierduse.

Pierduse.

I se împăienjenise privirea. Dar era un întuneric plăcut acolo, în grădina nemișcată. A strîns lanțul de aur, așa cum faci cu mătăniile, și l-a îndesat în buzunarul pantalonilor, împreună cu smaraldul.

A închis ochii. Din nou, aproape și-a pierdut echilibrul, era gata să cadă în groapă. Și pe urmă a avut în fața ochilor grădina, strălucind în obscuritate. Mîna nu se mai vedea, acolo jos, deloc. Poate că bulgării de pămînt care căzeau o acoperiseră, așa cum probabil că se va întîmpla curînd cu tot restul.

De undeva venea un zgomot. Poate o poartă care se închidea. Cineva din casă?

Trebuia să se grăbească, indiferent cît de obosit era și cît de apatic și de calm se simțea.

Să se grăbească.

Fără grabă, un sfert de oră și mai bine, a aruncat cu lopata în groapă pămîntul îmbibat cu apă.

Ploaia șușotea de jur împrejur, luminînd frunzele lucitoare ale cameliilor și dalele aleii.

A rămas așa deasupra mormîntului, sprijinit în lopată. A spus cu voce tare cealaltă strofă din poezia lui Julien:

> Ucideți trupul ce nu-i omenesc,
> Încredeți-vă în arme brutale și crude,
> Înțelepciunea e un dar lumesc,
> Un suflet pe moarte lumina să-l ude.

Apoi s-a prăbușit lîngă stejar și a închis ochii. Durerea devenise surdă, ca și cînd ar fi așteptat răbdătoare, iar acum era

momentul ei. O clipă lungă n-a putut să respire, dar s-a odihnit, s-a odihnit: membrele, inima, sufletul, pînă cînd bătăile inimii au devenit regulate, respirația ușoară.

A zăcut acolo, aţipind. Vise aşteptau să năvălească. Cu toate aceastea, în fiecare clipă se părea că ar putea să schimbe direcţia şi să coboare în întunericul binecuvîntat unde-l aşteptau alţii, atît de mulţi, să-l interogheze, să-l consoleze, poate să-l acuze. Era atmosfera grea de duhuri? Trebuia să dormi ca să le vezi, să te afli faţă-n faţă cu ele, sau să le auzi strigătele?

Nu ştia. Îi reveneau imagini vechi, crîmpeie de basme, alte vise. Dar nu voia să se lase să alunece. Nu voia să cadă, să coboare jos de tot...

A dormit, somnul uşor în care era în siguranţă, în bună tovărăşie cu ploaia, suspinul ploii care-l învăluia, dar nu-l atingea, în această grădină a lui, sub acoperişul înalt din frunze al copacului uriaş.

Dintr-odată, i-a trecut prin faţa ochilor imaginea trupului alb, desfigurat, care dormea dedesubt, dacă se putea spune aşa.

Cei vii dormeau aşa cum dormise şi el. Ce se întîmpla cu cei morţi recent, sau demult, cu toţi cei plecaţi fără întoarcere de pe pămînt?

Un trup mort, desfigurat, încă o dată învins, după secole, îngropat fără un semn...

S-a trezit cu o tresărire. Aproape strigase.

39

Cînd şi-a ridicat privirea, a văzut prin gardul de fier că toată casa era luminată.

Erau lumini aprinse peste tot, de jos pînă sus. Se gîndea că parcă văzuse pe cineva trecînd pe holul de sus. I se părea că a fost Eugenia. Biata bătrînă! Probabil că a auzit. Poate a văzut cadavrele. Doar o umbră în spatele paravanului, nu era sigur. Erau mult prea departe ca să-i poată auzi.

A pus lopata la loc în magazie, şi exact atunci a început să plouă cu găleata, aducînd cu sine mirosul acela plăcut pe care-l aduce ploaia mereu.

A tunat, apoi cerul a fost brăzdat de fîşii zdrenţuite şi albe de fulger, şi pe urmă picăturile mari au început să-l stropească pe cap, pe faţă, pe mîini.

A descuiat poarta şi s-a dus la robinetul de lîngă piscină. Şi-a scos puloverul şi s-a spălat, pe braţe, pe faţă pe piept. Durerea persista, era ca şi cum îl înţepa ceva, şi a constatat că nu îşi simte mîna stîngă. Putea însă să strîngă pumnul. Putea să apuce cu ea. După aceea s-a uitat înapoi, la stejarul întunecat. Nu deslușea nimic în bezna de sub el, în bezna care cuprinsese toată curtea sub cerul greu de ploaie.

Ploaia a spălat sîngele lui Lasher de pe dalele unde murise.

Ploaia cădea cu putere şi continuu, curăţîndu-le aşa de bine încît nu mai rămăsese nimic, nici o urmă în locul acela.

Stătea acolo aşteptînd, urmărind cu atenţie; se udase pînă la piele şi ar fi vrut să fumeze o ţigară, dar ştia că ploaia i-ar

stinge-o. Prin fereastra de la sufragerie vedea imaginea ceţoasă a lui Aaron, încă aşezat la masă, ca şi cînd nici nu s-ar fi mişcat de acolo, şi silueta înaltă şi brunetă a lui Yuri, care era şi el pe acolo, umblînd parcă fără rost. Apoi o altă siluetă, cineva necunoscut.

Toţi în casă. Ei bine, era sortit să se întîmple. Trebuia să vină cineva. Beatrice, Mona, cineva...

Abia după ce n-a mai rămas nici urmă de sînge s-a dus spre locul acela, şi pe urmă la uşa din faţă a casei.

Erau două maşini de poliţie, parcate spate-n spate, cu luminile aprinse, şi mai era şi un grup de bărbaţi, între care Ryan şi tînărul Pierce, la poartă. Era şi Mona acolo, în tricou şi în blugi. I-a venit să plîngă cînd a văzut-o.

„Dumnezeule, de ce nu mă arestează?, se întreba. De ce nu vin în curte? Doamne, de cît timp sînt aici? Cît mi-a luat să sap mormîntul?"

Toate acestea erau vagi în mintea lui.

A observat că nu este nici o ambulanţă, dar asta nu însemna nimic. Poate că soţia lui murise acolo sus, şi o luaseră deja. „Trebuie să mă duc la ea, indiferent ce se-ntîmplă! Nu mă las scos de aici pînă nu-mi iau rămas bun de la ea", cugeta el.

S-a îndreptat spre scările din faţă.

Ryan a început să-i vorbească din clipa în care l-a văzut.

– Michael, slavă Domnului că te-ai întors! S-a întîmplat ceva îngrozitor. A fost o neînţelegere. S-a petrecut imediat după ce ai plecat tu. Şi-ţi promit că nu se va repeta!

– Ce s-a întîmplat? a întrebat Michael.

Mona îl privea stăruitor, cu un chip impasibil, frumos, încîntător şi tineresc. Avea ochii aşa de verzi! I se părea uluitor. S-a gîndit la ce spusese Lasher – despre bijuterii.

– O încurcătură totală cu gardienii şi cu asistentele, a spus Ryan. În mod inexplicabil, toată lumea s-a dus acasă. Chiar şi lui Henri i s-a spus să se ducă acasă. Aaron a fost singurul care a rămas aici, şi a dormit.

Mona i-a făcut un semn mic de negare, şi a ridicat o mînă catifelată şi mică, de bebeluş. Drăguţa de Mona!

– Rowan este bine? a întrebat Michael. Nu-şi amintea ce spusese Ryan, doar că, judecînd după atitudinea lui, Rowan nu murise.

– Da, este bine. Se pare că pentru o vreme a fost singură în casă, cu uşa descuiată, iar cineva le-a spus paznicilor că nu mai este nevoie de ei. Se pare că este vorba despre un preot al parohiei, dar nu am reuşit să dăm de el. Îl vom găsi. În fine, asistentelor li s-a spus că Rowan a... a...

– Dar Rowan este bine.

– Important este că nu s-a întîmplat nimic. Eugenia a fost tot timpul în camera ei, ce să spun, de mare ajutor! Dar nu s-a întîmplat nimic. Mona şi Yuri au venit şi au găsit locul pustiu. L-au trezit pe Aaron şi m-au chemat pe mine.

– Înţeleg, a spus Michael.

– N-am ştiut unde eşti. Pe urmă Aaron şi-a amintit că te-ai dus să te plimbi. Am venit aici cît am putut de repede. Nu s-a întîmplat nimic rău din cîte-mi dau seama. Bineînţeles că toţi oamenii aceia au fost concediaţi. Aceştia sînt noi.

– Mda, înţeleg, a răspuns Michael dînd uşor din cap.

Au urcat toţi scările şi au intrat în hol. Totul arăta aşa cum trebuie; covorul roşu care acoperea scările pînă sus; covorul oriental din faţa uşii; cîteva urme, ici şi colo, de la tîrşîtul picioarelor pe parchetul dat cu ceară.

S-a uitat la Mona, care rămăsese mai în spate, departe de unchiul ei. Blugii nici că puteau fi mai strîmţi. „De fapt, întreaga istorie a modei secolului al XX-lea ar fi putut fi altfel dacă docul n-ar fi fost o ţesătură aşa de rezistentă, dacă nu s-ar fi mulat pe coapsele mici ale unei femei", cugeta Michael.

– N-a fost nimic deranjat. Nu lipseşte nimic. N-am cercetat în toată casa încă, dar..., a rostit Ryan.

– O să fac eu asta, e în regulă.

– Am dublat paza şi am dublat şi turele asistentelor. Nimeni nu are voie să părăsească proprietatea fără permisiunea expresă a unui membru al familiei! Este normal să fii sigur că poţi să te duci să te plimbi şi să te întorci, ştiind că Rowan este bine.

– Mda, a replicat Michael. Ar trebui să mă duc sus s-o văd pe Rowan.

Rowan era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte nouă, din mătase albă. Avea mîneci lungi şi manşete înguste. Era exact aşa cum o lăsase – aceeaşi expresie distinsă şi mirată, mîinile împreunate; fusesera puse aşternuturi curate, brodate şi tivite cu o minunată fundă albastră. Încăperea mirosea a curat şi peste tot se simţea mirosul de lumînări; pe masa la care erau asistentele obişnuite să scrie, era o vază uriaşă cu flori galbene.

– Frumoase flori, a remarcat Michael.

– Da, Bea le-a adus, a rostit Pierce. De cîte ori se întîmplă ceva, Bea aduce flori. Dar cred că Rowan n-a avut nici cea mai vagă bănuială că e ceva în neregulă.

– Nu, nici vorbă, a replicat Michael.

Ryan continua să se scuze, să susţină că acest lucru nu se va mai repeta. Hamilton Mayfair a ieşit din penumbră, a dat uşor din cap în semn de salut, apoi s-a evaporat, la fel de încetişor şi de neauzit, cum apăruse.

Beatrice a intrat în cameră, cu un sunet uşor, ca un clinchet, poate de la brăţări, Michael nu ştia. I-a simţit sărutul înainte de a o vedea, şi în nas i-a pătruns parfumul ei de iasomie. L-a dus cu gîndul la grădină în toiul verii. Vară. Nu era aşa de departe. Dormitorul era în penumbră, cum fusese întotdeauna, cu lumînările şi numai cu o lampă mică. Beatrice l-a îmbrăţişat şi l-a ţinut strîns în braţe:

– Oh, dragul meu, eşti ud leoarcă, a exclamat.

– Aşa este, a dat Michael din cap aprobator.

– Ei hai, nu fii supărat, i-a spus Bea dojenitor. Totul s-a terminat cu bine. Mona şi Yuri s-au ocupat de toate. Eram hotărîţi să fie totul pus la punct înainte să te întorci tu.

– Frumos din partea voastră, a răspuns Michael.

– Eşti epuizat, trebuie să te odihneşti, a remarcat Mona.

– Haide, trebuie să te schimbi din hainele acestea ude, o să răceşti! Lucrurile tale sînt în camera din faţă? a întrebat Bea.

El a dat din cap că da.

– Te ajut, s-a oferit Mona.

– Aaron. Unde este Aaron? a întrebat Michael.

– O, este foarte bine, nu-ți face griji pentru el, l-a liniștit Beatrice aruncîndu-i un zîmbet radios. Este în sufragerie, își bea ceaiul. A trecut imediat la acțiune cînd l-au trezit Mona și Yuri. Este bine, foarte bine. Mă duc jos acum să-ți aduc ceva cald de băut. Te rog, las-o pe Mona să te ajute. Dă-ți jos hainele acelea acum.

I-a aruncat o privire lungă, din cap pînă-n picioare; s-a uitat și el și a văzut petele întunecate de pe pulover și de pe pantaloni. Hainele erau așa de ude și de închise la culoare, încît nu puteai să-ți dai seama care sînt pete de sînge, și care de apă. Dar, după ce hainele se uscau, avea să se cunoască.

Mona a deschis ușa dormitorului din față și el a urmat-o înăuntru. Uite patul matrimonial, cu baldachin alb. Alte flori. Trandafiri galbeni. Draperiile de la ferestre erau date într-o parte, iar lumina străzii strălucea printre crengile hoinare ale stejarilor. Ca o căsuță din copac, dormitorul ăsta, reflecta Michael.

Mona îl ajuta să-și scoată puloverul:

– Știi ceva? Hainele astea sînt așa de vechi, încît am să-ți fac o adevărată favoare și o să le ard. Șemineul ăsta funcționează?

El a aprobat din cap, apoi a întrebat:

– Ce-ai făcut cu cadavrele celor doi bărbați?

– Șșșt, nu vorbi așa de tare, a răspuns tulburată. Yuri și cu mine ne-am ocupat de asta. Nu mai pune întrebări!

I-a deschis fermoarul.

– Știi că am ucis creatura, a rostit el.

Ea a dat din cap că da:

– Sigur. Aș fi vrut să văd. Măcar o dată! Tu știi, ai putut s-o vezi pe îndelete!

– Nu, n-ai fi vrut să vezi, și să nu încerci să cauți vreodată cadavrul, să nu mă întrebi vreodată unde m-am descotorosit de el, sau...

Nu i-a răspuns. Chipul ei părea liniștit și hotărît, mai presus de puterea lui, de tandrețea sau de grija lui. Amestecul unic de

inocență și de maturitate îl deconcerta și acum, ca întotdeauna. Cele întîmplate păreau să nu-i fi marcat frumusețea și prospețimea, și totuși, undeva, în subconștientul ei, lăsaseră urme.

– Te simți trădată? a șoptit el.

Tot nu i-a răspuns. Nu arătase niciodată așa de matură, așa de inteligentă, nu arătase atît de femeie. Și atît de misterioasă – misterul pur al altei ființe, străină nouă prin simpla natură și prin faptul că sîntem indivizi diferiți – unul dintre multele mistere pe care nu le vom pătrunde, nu le vom înțelege sau ști niciodată cu adevărat.

A băgat mîna în buzunar. A scos smaraldul plin de noroi și i l-a întins; a auzit icnetul ei înainte de a ridica privirea și de a-i vedea uimirea de pe chip.

– Ia asta cu tine. Este al tău acum. Ia-l. Și nu te întoarce niciodată, niciodată, și nu privi peste umăr. Nu încerca niciodată să înțelegi, i-a zis încet.

Era din nou gravă și tăcută, sorbindu-i cuvintele, fără însă să lase să se înțeleagă în vreun fel care ar fi răspunsul, reacția ei. Poate expresia feței ei era de respect, sau poate că era doar distantă.

A închis smaraldul în pumn, ca și cînd ar fi vrut pur și simplu să-l ascundă. Și-a apăsat mîna strînsă pe legătura cu hainele lui murdare.

– Du-te și fă baie acum, a rostit calm. Du-te și te odihnește. Dar mai întîi – pantalonii, șosetele și pantofii. Dă-mi-le, să scap și de ele.

40

L-a trezit lumina dimineții. Stătea în camera ei, lîngă pat; ea se uita fix la lumină, ca și cum ar fi putut s-o vadă. El nu-și amintea cînd adormise.

Cîndva, în timpul nopții, îi povestise tot ce se întîmplase. Totul. Îi spusese povestea lui Lasher și cum îl omorîse, cum îi înfipsese ciocanul în moalele capului. Nici măcar nu știa dacă vorbise suficient de tare ca să audă ea. Credea că da. Îi povestise pe același ton. Se gîndise: „Ar vrea să știe. Ar vrea să știe că s-a sfîrșit, și ce s-a întîmplat". Îi spusese tipului cu camionul că se duce acasă.

Apoi tăcuse. Cînd a închis ochii, a auzit în minte vocea liniștită a lui Lasher, vorbind despre Italia și despre soarele ei minunat, despre pruncul Isus. Se întreba cît din toate acestea știuse Rowan.

Se întreba dacă sufletul lui Lasher era undeva acolo, sus, dacă era adevărat că Sfîntul Ashlar va veni din nou. Unde va fi data viitoare? La Donnelaith? Sau aici, în casa asta? Imposibil de știut.

– Voi fi mort și îngropat atunci, asta-i sigur, a șoptit. I-a trebuit un secol să vină la Suzanne. Dar nu cred că mai este aici. Cred că a găsit lumina. Cred că Julien a găsit-o. Poate că Julien l-a ajutat s-o găsească. Poate cuvintele lui Evelyn au fost adevărate.

I-a spus toată poezia, încetișor, oprindu-se înainte de ultima strofă. Apoi a rostit:

Striviți pruncii ce nu-s copii,
Fiți neîndurători cu cei nevinovați
Altfel, Paradisul nu va înverzi,
Astfel, stirpea noastră pieri-va în nori întunecați.

A așteptat un moment, apoi a vorbit:

– Mi-a părut așa de rău pentru el! Am simțit groaza, am simțit-o! Dar a trebuit să fac ceea ce am făcut. Am făcut-o de dragul soției mele. Dar au fost și motive serioase, și știam că ceilalți n-o vor face. Știam că avea să le seducă și să le înfrîngă pe toate. Trebuia. Asta este partea groaznică a poveștii. Era pur.

După asta adormise. Avea impresia că visase despre Anglia, văi înzăpezite, catedrale mărețe. Își închipuia că o vreme va visa astfel de vise. Poate că pe vecie. Ploua cu soare. Bună treabă.

– Iubito, vrei să-ți cînt? a întrebat încetișor. Apoi a rîs: Nu știu decît vreo douăzeci și cinci de cîntece irlandeze vechi.

Pe urmă și-a pierdut curajul. Sau poate că s-a gîndit la fața lui Lasher cînd îi povestea despre cîntat, cu ochii mari, albaștri și nevinovați. S-a gîndit la barba neagră și moale, la părul de pe buza de sus, la vioiciunea extraordinară de copil pe care o avea, la felul cum le cîntase, *sotto voce*, ca să le arate care era melodia.

„Mort, l-am ucis." S-a scuturat înfiorat. Dimineața. „Nu-ți face griji. Scoală-te."

În cameră intrase Hamilton Mayfair:

– Vrei cafea? Stau eu cu ea o vreme. Arată așa de... drăguț în dimineața asta.

– Întotdeauna arată drăguț. Mulțumesc, mă duc puțin jos, a spus Michael.

A ieșit și a coborît scările.

Casa era toată plină de lumină, iar ploaia strălucea pe geamuri.

În casă se simțea încă mirosul de foc; aseară Mona aprinsese focul în șemineul din dormitor, cînd a ars hainele lui.

Mirosul l-a făcut să-şi dorească să facă un foc adevărat, mare, în sufragerie, şi să-şi bea cafeaua acolo, iar soarele şi focul să-l încălzească.

A traversat salonul dublu şi s-a oprit la primul şemineu, cu flori sculptate în marmură, şi favoritul său dintre cele două; s-a aşezat cu picioarele încrucişate, cum stau indienii, şi s-a sprijinit cu spatele de piatra căminului. Nu avea energia să-şi facă o cafea, nici să aducă surcele şi lemne. Nu ştia cine se află în casă. Nu ştia ce voia să facă.

A închis ochii. Mort, e mort, tu l-ai ucis. S-a sfîrşit.

A auzit uşa de la intrare deschizîndu-se şi închizîndu-se, şi Aaron a intrat în cameră. La început nu l-a văzut pe Michael, şi pe urmă, cînd l-a zărit, a tresărit uşor.

Aaron era proaspăt ras, şi purta un sacou gri-deschis din lînă, o cămaşă albă curată şi cravată. Părul alb şi des era pieptănat cu grijă, şi avea ochii odihniţi şi limpezi.

– Ştiu că n-o să mă ierţi niciodată. Dar a trebuit s-o fac. A trebuit. Este singurul motiv pentru care am fost aici, a spus Michael.

– O, nici nu se pune problema să te iert, a răspuns Aaron cu o voce înadins liniştitoare. Nu te gîndi la asta, nici măcar o clipă. Scoate-ţi chestia asta din cap, ca şi cum ţi-ar face rău dacă te-ai gîndi la ea. Scoate-ţi-o din minte. Pur şi simplu n-am putut să te ajut. N-aş fi putut s-o fac eu însumi.

– De ce? A fost misterul creaturii sau ţi-a părut rău pentru ea, sau poate a fost iubire?

Aaron a stat să cumpănească. S-a uitat în jur, poate ca să se asigure că nu mai este şi altcineva pe acolo. S-a apropiat fără grabă, apoi s-a lăsat în scaunul cu spătar înalt.

– Sincer, nu ştiu, a replicat, privindu-l grav pe Michael. N-aş fi putut s-o ucid. N-aş fi putut, a mai zis, atît de încet că Michael abia l-a auzit.

– Dar Ordinul? Ce se întîmplă cu el?

– Cînd este vorba despre Ordin, nu am nici un răspuns. Am mesaje – să sun la Londra, să sun la Amsterdam. Să mă întorc.

N-am s-o fac. Yuri va afla răspunsul. Yuri a plecat în această dimineață. De-abia l-am urnit de lîngă Mona, dar a trebuit. A promis că ne telefonează la amîndoi în fiecare seară. Este atît de fascinat de Mona, încît numai misiunea asta a reușit să-l distragă. Dar trebuie să obțină o audiență la Seniori. Este hotărît să descopere ce s-a întîmplat cu adevărat, dacă Stolov și Norgan au fost trimiși să aducă creatura, și, dacă este așa, dacă Seniorii sînt cei care le-au dat indicații în tot ceea ce au făcut.

– Dar tu? Tu ce crezi, sau, mai degrabă, poate ar trebui să spun, ce bănuiești?

– Sincer, habar nu am. Uneori mă gîndesc că toată viața am fost tras pe sfoară de alții. Cred că mă vor căuta, vor veni în curînd, și voi muri, la fel cum au murit cei doi doctori. Dacă cumva se întîmplă acest lucru, nu trebuie, nu ai voie să faci nimic. Nu ai ce să faci. Alteori nu cred că Ordinul este altceva decît un grup de savanți bătrîni care adună informații pe care alții ar vrea să le distrugă. Nu pot să cred că ar avea un scop ocult! Pur și simplu nu pot. Presupun că o să aflăm că Stolov și Norgan se hotărîseră să multiplice creatura. Că atunci cînd au pus mîna pe informații medicale, și-au dat seama de ceva și n-au putut rezista. Probabil că s-a întîmplat cam cum s-a întîmplat cu Rowan. Să vezi acest miracol medical. Probabil că asta a simțit ea cînd a luat și a dus ființa aceasta din casă. „Învățații răul îl ocrotesc / Savanții în lume îl lasă."

– Da, poate că așa este. S-a întîmplat să dea peste o descoperire periculoasă și utilă. Și-au încălcat legămîntul față de ceilalți. I-au mințit pe Seniori. Nu știu. Nu mai fac parte din Ordin. Sînt în afara lui. Orice s-ar afla, nu mi se va aduce la cunoștință.

– Dar cu Yuri cum rămîne? Lui ar putea să-i facă rău?

Aaron a oftat descurajat.

– L-au primit înapoi, sau cel puțin așa zic ei. Lui nu-i este frică de ei, asta este sigur. S-a întors la Londra să-i înfrunte. Bănuiesc că el crede că-și poate purta singur de grijă.

Michael s-a gîndit la Yuri, la scurta lor întîlnire; nu-i venea în minte o singură imagine, ci nenumărate, iar impresia pe care o avea era de inocență, de isteţime şi de putere.

– Nu sînt prea îngrijorat, a rostit Aaron. Mai ales datorită Monei. El vrea să se întoarcă la Mona. De aceea, o să fie mai precaut. De dragul Monei.

– Logic, a remarcat Michael, dînd din cap, cu un zîmbet.

– Sper să găsească răspunsul. A devenit obsesia lui: Ordinul, misterul Seniorilor, ţelul. Dar, pe de altă parte, poate că Mona o să fie salvarea lui. Aşa cum Beatrice m-a salvat pe mine. Ciudată, nu-i aşa, puterea acestei familii? Puterea pe care o posedă şi care nu are absolut nimic de-a face cu... el.

– Dar Stolov şi Norgan? Crezi că va veni să-i caute cineva?

– Scoate-ţi şi asta din cap. Yuri o să se ocupe de asta. Aici nu există nici o dovadă în legătură cu cei doi. N-o să vină nimeni să-i caute, să pună întrebări. O să vezi.

– Pari foarte resemnat, dar nu eşti fericit, a observat Michael.

– Ei, cred că este cam devreme să fiu fericit. Dar sînt cu mult mai fericit decît eram, a rostit calm, şi după un moment de gîndire, a adăugat:

– Nu sînt pregătit să renunţ la toate credinţele de o viaţă, doar pentru că doi tipi au făcut ceva rău.

– Lasher ţi-a spus. Ţi-a spus că acesta este ţelul Ordinului, a replicat Michael.

– A, da, dar asta a fost cu mult timp în urmă. A fost în alte timpuri, cînd bărbaţii credeau în lucruri în care acum nu mai cred.

– Da, cred că ai dreptate.

Aaron a oftat şi a ridicat uşor din umeri.

– Yuri o să afle. Yuri se va întoarce.

– Dar nu-ţi este cu adevărat teamă că o să-ţi facă rău, vreau să spun, dacă ei sînt tipii cei răi...

– Nu, nu cred că o să-şi dea osteneala. Într-un fel... îi cunosc... după toţi anii aceştia.

Michael n-a replicat.

– Şi mai ştiu că nu mai fac parte din rîndurile lor, în nici un fel. Ştiu că aceasta este casa mea. Ştiu că sînt căsătorit şi că voi rămîne cu Bea şi că aceasta este familia mea. Şi poate... poate... cît despre restul... Talamasca... secretele ei, ţelurile ei... poate... Nu-mi pasă. Poate că am încetat să mă mai preocup de Crăciun, cînd Rowan a pierdut prima ei luptă. Poate că nu mi-a mai păsat deloc cînd am văzut-o pe Rowan pe targă, cu chipul golit de expresie, cu mintea dusă. Nu-mi pasă. Şi cînd nu-mi pasă de ceva, în mod bizar, pot fi la fel de hotărît în această privinţă, ca în oricare alta.

– De ce nu ai chemat poliţia în legătură cu Stolov şi cu Norgan?

Aaron a părut surprins.

– Ştii răspunsul. Măcar atît lucru îţi datoram, nu crezi? Lasă-mă să-ţi dau din seninătatea mea. În plus, Mona şi Yuri au fost cei care au luat hotărîrea de fapt. Eu am fost prea zăpăcit ca să iau laudele asupra mea. Noi am făcut ce a fost simplu. Ţine minte această metodă empirică, practică: fă întotdeauna ceea ce este mai uşor.

– Ce este mai uşor.

– Da, ce i-ai făcut tu lui Lasher. Ce a fost mai uşor.

Michael n-a răspuns.

– Sînt atîtea de făcut. Familia nu-şi dă încă seama că este în siguranţă, dar curînd o va face. Vor avea loc multe schimbări subtile, pe măsură ce oamenii vor înţelege că s-a terminat. Că obloanele sînt ridicate şi că soarele poate intra.

– Da.

– Vom aduce doctori pentru Rowan, pe cei mai buni. Ah, am intenţionat să-ţi aduc o casetă cu *Canonul* lui Pachelbel. Bea zicea că lui Rowan îi place foarte mult, că au ascultat-o într-o zi cînd Rowan era în vizită la Bea. La Bea. Vorbesc despre propria-mi casă.

– Ai crezut ce a spus despre Taltos, despre legende şi despre spiriduşi?

– Da şi nu.

Aaron a reflectat o clipă lungă apoi a adăugat:

– Nu mai vreau mistere sau enigme. Părea uimit de propriul lui calm. Vreau doar să fiu cu familia mea. Vreau ca Deirdre Mayfair să mă ierte pentru că nu am ajutat-o. Ca Rowan Mayfair să mă ierte că am lăsat să i se întîmple ceea ce i s-a întîmplat. Vreau ca tu să mă ierți pentru că am permis ca tu să fii rănit, pentru că am lăsat povara crimei pe umerii tăi. Şi mai vreau, cum se spune, să uit.

– Familia a cîştigat. Julien a cîştigat.

– Tu ai cîştigat. Iar Mona abia şi-a început şirul victoriilor, a spus Aaron cu un mic zîmbet. Ai o fiică pe cinste. Cred că o să fac o plimbare pînă în oraş ca s-o văd pe Mona. Zice că este aşa de îndrăgostită de Yuri, încît, dacă nu sună pînă la miezul nopţii, ar putea să înebunească! Să înnebunească aşa cum s-a întîmplat cu Ofelia. Trebuie să mă întîlnesc cu Vivian şi să-i fac o vizită bunicii Evelyn. Nu vrei să vii? E o plimbare frumoasă pe bulevard, exact cît trebuie de lungă, vreo zece străzi.

– Nu acum. Poate puţin mai tîrziu. Tu du-te.

A urmat o pauză.

– Vor să te duci în Amelia Street, a spus Aaron. Mona speră că tu vei conduce lucrările de renovare. Locul acela n-a fost atins, nu s-au făcut schimbări de mulţi ani.

– Este frumos, l-am văzut.

– Are nevoie de tine.

– Pare să fie un lucru pe care pot să-l fac. Du-te tu înainte.

Ploaia a căzut din nou a doua zi dimineaţa. Michael se aşezase afară, sub stejar, cu pămîntul proaspăt răscolit, şi se uita doar, se uita la iarba smulsă.

Ryan a ieşit ca să stea de vorbă cu el, dar, grijuliu, rămăsese pe alee, ca să nu-şi murdărească pantofii de noroi. Michael îşi dădea seama că nu este nimic urgent. Ryan arăta odihnit. I se părea că Ryan simte că se sfîrşise. Ryan ar trebui să ştie.

Ryan n-a aruncat nici măcar o privire spre petecul de pămînt de deasupra mormîntului. Totul arăta aşa cum arată

pământul ud și răzlețit în jurul rădăcinilor unui copac mare, unde nu crește iarba.

– Trebuie să-ți spun ceva, a șoptit Michael.

A văzut cum Ryan se oprește – chipul lui exprimînd oboseală și teamă – apoi, dîndu-și seama, se înviorează și dă din cap foarte încet.

– Nu mai este nici un pericol, a continuat Michael. Din partea nimănui. Poți să anulezi paza. O singură asistentă seara. Asta este tot ce avem nevoie. Dacă vrei, scapă și de Henri. Pensionează-l, sau fă ce vrei tu. Sau trimite-l dincolo, la Mona.

Ryan n-a spus nimic, apoi a aprobat cu o mișcare a capului.

– Este treaba ta cum le spui celorlalți. Dar ar trebui să știe. Pericolul a trecut. Nu vor mai suferi alte femei. Nu vor mai muri doctori. Nu legat de acest lucru. S-ar putea să mai ai vești de la Talamasca. Dacă vei mai primi vești, spune-mi mie. Nu vreau să le mai fie frică femeilor. Nu se va întîmpla nimic. Sînt în siguranță. În ce-i privește pe doctorii care au murit, nu știu nimic care ar putea să fie de ajutor. Absolut nimic, a mai spus Michael.

Ryan părea gata să pună o întrebare, apoi, în mod evident, s-a gîndit mai bine, și a dat din nou din cap.

– O să am grijă, a spus. Nu-i nevoie să-ți faci griji în legătură cu nimic. O să mă ocup de problema cu doctorii. Și, în ce-l privește pe Henri, este o sugestie foarte bună. O să-l trimit la casa din oraș. Patrick nu are decît să se obișnuiască cu ideea. Bănuiesc că nu este în măsură să se împotrivească. Am venit să văd cum te simți. Acum știu că ești bine.

A fost rîndul lui Michael să dea din cap. Apoi i-a aruncat un mic zîmbet.

După masa de prînz, s-a așezat din nou lîngă patul lui Rowan. O trimisese pe asistentă din cameră. Nu mai putea să-i suporte prezența. Voia să fie aici singur. Iar ea dăduse de înțeles, fără dubiu, că trebuia să-și viziteze mama la spitalul Touro, și el spusese:

– Aici totul este în ordine, așa că du-te! Întoarce-te la ora șase!

Fusese atît de recunoscătoare. Era la fereastră, uitîndu-se cum se depărtează. Și-a aprins o țigară înainte să ajungă la colț, apoi s-a grăbit să prindă mașina.

Acolo, afară, era o femeie tînără și înaltă, care stătea cu mîinile pe gard și se uita fix la casă. Păr roșcat-auriu, foarte lung, destul de drăguță. Dar era, cum sînt astăzi multe femei, slabă, numai piele și os. Poate una dintre verișoare, care a venit să-și exprime regretul. Spera că nu. S-a depărtat de la fereastră. Dacă o să sune la sonerie, n-o să răspundă. Era o senzație prea plăcută, să fie în sfîrșit singur.

S-a întors la scaun și s-a așezat.

Pistolul era pe tăblia de marmură a mesei, mare, urît sau frumos, depinde ce simți pentru arme. Pentru el, armele nu erau un dușman. Dar nu-i plăcea să-l știe acolo, pentru că se vedea, cu ochii minții, cum îl ia și se împușcă; apoi s-a uitat la Rowan și și-a spus: „Nu, nu atît timp cît ai nevoie de mine, iubita mea, n-am s-o fac. Nu înainte să se întîmple ceva..." S-a oprit.

Se întreba dacă ea simte ceva, dacă-și dă seama de ceva.

Dimineață doctorul spusese că a mai prins puteri, dar starea vegetativă era neschimbată.

Îi puseseră în perfuzie lipide. Îi masaseră și exersaseră brațele și picioarele. O dăduseră cu ruj. Da, ia te uită, ce roz este; și îi periaseră părul.

Și mai este și Mona, cugeta el. „Cu Yuri sau fără Yuri, și ea are nevoie de mine. Dacă s-ar mai întîmpla ceva, s-ar simți rănită. Trebuie să fiu aici de Sfîntul Patrick, nu?", a spus de data aceasta tare, în liniștea din încăpere. „Trebuie să-i întîmpin la ușă, să dau mîna cu toți. Eu sînt stăpînul casei pînă cînd..."

Se lăsase în scaun și se gîndea la Mona, ale cărei sărutări deveniseră așa de caste după ce Rowan fusese adusă acasă. Mica și frumoasa Mona. Și Yuri cel brunet și inteligent. Amorezați.

Poate că Mona punea deja la punct planul pentru Centrul Medical Mayfair. Poate că ea și Pierce lucrau acum la asta, dincolo, la casa cealaltă.

– Ei, haideți, doar n-o să dăm averea familiei pe mîinile acestei puștoaice delincvente! spusese cu voce tunătoare Randall aseară, cînd se certa cu Bea în fața ușii lui Rowan.

– Hai, te rog, taci din gură, răspunsese Bea. E ridicol. Este la fel ca regalitatea, prost bătrîn ce ești. Este doar un simbol, asta-i tot.

S-a rezemat de spătarul scaunului, cu picioarele întinse sub cuvertura de pe pat, cu mîinile împreunate pe piept, ținînd pistolul – trăgaciul gri-argintiu, atît de ademenitor, și butoiașul gras și cenușiu, plin de cartușe, și tocul negru din material sintetic, peste țeavă, în chip straniu, ca lațul unui spînzurat.

„Nu, poate ceva mai tîrziu", se gîndea. Deși nu credea că avea s-o mai facă vreodată așa. Poate o să bea ceva tare, ceva ce ți se strecoară prin trup și te otrăvește lent, și apoi o să se furișeze în pat lîngă ea și o va ține în brațe, și va adormi pe vecie cu ea în brațe.

„Cînd o să moară. Da, exact asta am să fac", se gîndea.

Trebuia să nu uite să ia pistolul și să-l pună undeva într-un loc sigur. Cu toți copiii, nu știi niciodată ce-ar putea să se întîmple. Îi aduseseră și pe copii dimineață s-o vadă pe Rowan – și vor fi copii și de Sfîntul Patrick. Mare paradă pe Magazine Street, doar două străzi mai încolo. Puhoaie. Oameni care aruncă cu varză și cu cartofi – tot ceea ce se pune la tocana irlandeză. Familia era înnebunită după asta, îi spuseseră. O să-i placă și lui.

Dar să mute arma. Hai, fă-o! Ar putea s-o vadă unul dintre copii.

Tăcere.

Ploaia căzînd. Casa scîrțîind ca și cum ar fi populată, cînd de fapt nu este. O ușă trîntindu-se parcă de vînt. Poate portiera unei mașini, afară, sau ușa unei alte case. Zgomotele te pot păcăli.

Ploaia răpăind pe pervazul de piatră al ferestrelor, un zgomot ciudat pentru încăperea asta octogonală și bogat împodobită.

– Mi-ar plăcea... Mi-ar plăcea să fie cineva căruia să... mă destăinui. Principalul este că nu trebuie să-ți mai faci griji vreodată. S-a sfîrșit, așa cum cred că ai fi vrut și tu să se sfîrșească. Mi-aș dori însă să existe un fel de iertare ultimă. Este ciudat. A fost așa de rău cînd am dat greș la Crăciun. Și, într-un fel, acum, că am cîștigat, este mai greu. Sînt bătălii pe care nu vrei să le dai. Iar victoria costă prea scump, a murmurat.

Chipul lui Rowan a rămas neschimbat.

– Vrei să asculți muzică, draga mea? Vrei să pun patefonul acela vechi? Sincer, mi se pare că este foarte liniștitor. Nu cred că mai ascultă cineva muzică la patefon acum, în afară de tine și de mine. Dar mi-ar plăcea să-l pun să cînte. Stai să mă duc să-l aduc.

S-a ridicat și s-a aplecat s-o sărute. Gura ei moale n-a opus rezistență. Gust de ruj. Liceu. A zîmbit. Poate că asistenta îi dăduse cu ruj. Nu prea se vedea. Privea dincolo de el. Era palidă și frumoasă și avea un aer modest.

La mansardă a găsit patefonul. L-a luat, împreună cu discurile cu *La Traviata*. Rămăsese nemișcat, cu povara ușoară în brațe, încă o dată fermecat de amestecul de ploaie și de soare.

Fereastra era închisă.

Podeaua era curată.

Gîndul i-a zburat din nou la Julien, Julien, care apăruse pe neașteptate, șezînd în ușa de la intrare și blocîndu-i calea lui Lasher.

– Și nici măcar nu m-am gîndit la tine de atunci. Cred că sper și mă rog să-ți fi văzut mai departe de ale tale, a șoptit Michael.

Secundele se scurgeau. Se întreba dacă va mai putea vreodată să folosească această încăpere. Se uita țintă la fereastră, la marginea de la acoperișul verandei. Și-a amintit frîntura aceea de clipă cînd Antha i-a făcut semn lui Lasher s-o urmeze.

– Să facă morții să se-ntoarcă, martori, a murmurat. Chiar asta ai făcut.

A coborît scările încet, oprindu-se brusc, alarmat, înainte să-și dea seama exact de ce. Ce era sunetul acesta? A pus cu grijă jos patefonul și discurile pe care le ținea în brațe.

Plîngea o femeie, sau era un copil? Era un plîns slab, îndurerat. Și nu era asistenta, care urma să se întoarcă peste cîteva ore. Nu. Și plînsetul veneau din camera lui Rowan.

Nu îndrăznea să spere că este Rowan. Nu îndrăznea, și știa, era cît se poate de sigur, că nu este vocea lui Rowan.

– Oh, draga mea, dragă. Draga mea, dragă, te iubesc așa de mult. Hai, hai, bea-l, bea laptele, bea-l, oh, biata mea Mamă, biata mea iubită, se tînguia vocea.

Mintea lui refuza să găsească o explicație; era pustiită și măcinată de o teamă mută. A coborît scările, atent să nu facă vreun zgomot, și, răsucindu-se, a tras cu ochiul prin ușa întredeschisă a dormitorului.

O fată înaltă ședea pe marginea patului, o ființă albă, lungă, mlădioasă, înaltă și subțire cum fusese Lasher, cu bucle roșcat-aurii căzîndu-i pe umerii grațioși. Era fata pe care o zărise în stradă! Fata o ținea în brațe pe Rowan, Rowan care stătea în capul oaselor și se lipise de ea, realmente agățată de ea, sugînd de la sînul dezgolit al fetei.

– Așa, dragă Mamă, bea, așa, spunea fata și lacrimile-i curgeau potop din ochii mari și verzi, rostogolindu-se pe obraji. Da, Mamă, bea-l, oh, mă doare, dar bea-l! Este laptele nostru. Laptele nostru puternic.

După aceea, fata uriașă s-a dat puțin înapoi, și-a dat părul pe spate și i-a dat lui Rowan să sugă de la celălalt sîn. Rowan sugea cu frenezie, ridica mîna dreaptă, bîjbîind, ca și cum ar fi încercat să o prindă pe fată de cap.

Fata l-a zărit. A deschis larg ochii plini de lacrimi. Exact ca ochii lui Lasher, așa de mari și de larg deschiși! Chipul era un oval perfect, iar gura, îngerească.

S-a auzit un sunet înăbuşit dinspre Rowan, care, brusc, şi-a îndreptat spinarea şi a apucat-o pe fată de păr cu mîna stîngă. S-a depărtat de la sîn şi din gură i-a ieşit un strigăt puternic şi îngrozitor:

– Michael, Michael, Michael!

Rowan s-a ghemuit lîngă tăblia patului, cu genunchii la piept, arătînd spre fată, şi cu privirea ţintită asupra ei; fata sărise în picioare şi îşi dusese mîinile la urechi.

– Michael!

Fata cea înaltă plîngea, iar ochii mari şi verzi erau închişi. Faţa i se boţea ca la bebeluşi.

– Nu, Mamă, nu! Degetele lungi şi albe, ca nişte păianjeni, îi acopereau fruntea albă şi gura umedă, care-i tremura: Mamă, nu!

– Michael, ucide-o! Ucide-o! Michael, n-o lăsa! striga Rowan.

Fata se sprijinea de perete, hohotind:

– Mamă, Mamă, nu...

– Ucide-o! urla Rowan.

– Nu pot. Nu pot s-o ucid, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Michael.

– Atunci o s-o fac eu, a strigat Rowan; a întins mîna şi a luat arma de pe masă; ţinînd-o cu amîndouă mîinile care-i tremurau şi clipind în timp ce apăsa pe trăgaci, a tras trei gloanţe drept în chipul fetei. Încăperea mirosea a fum şi a ars.

Faţa fetei a fost spulberată. Sîngele ţîşnea ca prin nişte bucăţi de porţelan sparte, o mască ovală însîngerată şi sfărîmată.

Trupul lung şi subţire s-a prăbuşit pe podea greu, cu zgomot, iar părul s-a desfăcut pe covor.

Rowan a dat drumul la armă. Acum plîngea cu suspine, aşa cum făcuse şi fata, iar cu mîna stîngă îşi astupase gura ca să înăbuşe suspinele; s-a dat jos din pat şi, tremurînd din tot corpul, a rămas în picioare, căutînd stîlpul baldachinului să se ţină.

– Închide uşa, a spus cu glas aspru, sugrumat, cu umerii zgîlţîindu-i-se de plîns. Părea pe punctul de a se prăbuşi.

Cu toate acestea, tremurînd din tot trupul din cauza efortului, a mers împleticindu-se pînă la trupul prăbuşit al fetei, unde a căzut în genunchi:

– Oh, Emaleth, oh, copilul meu, oh, mica mea Emaleth, suspina ea.

Fata zăcea moartă, cu braţele întinse, cu bluza desfăcută, cu faţa o masă însîngerată. Şi din nou, părul fin şi frumos, aşa cum fusese şi părul lui Lasher, se amestecase cu sînge şi din nou nu mai era nici un chip. Mîinile lungi şi subţiri zăceau deschise, precum crengile subţiri şi delicate ale unui copac în iarnă, iar sîngele se prelingea pe podea.

– Oh, copilul meu, bietul meu copil, şoptea Rowan.

Şi din nou, şi-a lipit gura de sînul fetei.

Încăperea era tăcută. Nici un sunet, doar cel al suptului. Rowan a supt la sînul stîng, apoi s-a mutat la celălalt, sugînd la fel de lacom ca mai înainte.

Michael se holba, fără grai.

Într-un sfîrşit, Rowan s-a oprit, s-a şters la gură, şi a slobozit un geamăt slab şi trist, pe urmă încă un suspin profund.

Michael a îngenuncheat lîngă ea. Rowan se uita fix la fata moartă. Apoi a clipit, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească privirea. Pe sfîrcul drept al fetei rămăsese o picătură minusculă de lapte. A întins mîna, a luat-o cu vîrful degetului şi a dus-o la gură.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar pe urmă s-a uitat la Michael înadins, ca şi cum ar fi vrut ca el să-şi dea seama că ştie. Ştia tot ce se întîmplase, acum era acolo. Era Rowan. Era vindecată.

Şi cu un gest brusc, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, i-a luat mîinile, încercînd să-l liniştească, cu toate că şi mîinile ei tremurau şi erau reci.

– Nu-ţi mai face griji, Michael. Nu-ţi face griji. O s-o duc afară, sub copac. Nimeni n-o să se gîndească la ea vreodată. Eu o să fac asta. O s-o aşez lîngă el. Tu ai făcut destul, las-o pe fiica mea în grija mea.

Stătea sprijinită de spătarul scaunului și plîngea încetișor, un plîns înăbușit și sincer. A închis ochii, iar capul i-a alunecat într-o parte. Mîngîia pătimaș mîinile lui Michael.

– Nu-ți face griji, a șoptit din nou. Draga mea, copilul meu, draga mea Emaleth! O s-o duc jos. Am s-o așez eu însămi în pămînt.